Creatura de pe insula Jekyll

Edward G.Griffin

O reevaluare a Rezervelor Federale

DESPRE COPERTĂ

Utilizarea Marelui Sigiliu al Statelor Unite nu este lipsită de semnificaţie. La început, ne-am gândit să rugam un artist să transforme acvila într-un vultur. Ne-am gândit că acest lucru ar atrage atenţia şi, de asemenea, ar face o declaraţie. După reflecţie,însă, ne-am dat seama că vulturul este într-adevăr inofensiv. Poate fi urât, dar este un necrofag, nu un ucigaş. Acvila, pe de altă parte, este o pasare de pradă. Este o creatură regală daca o privesti, dar este mortală pentru prada sa. În plus, aşa cum este reprezentata pe dolar, este protejata de scutul guvernului Statelor Unite, chiar dacă este independenta de acesta. În cele din urmă,are la îndemână alegerea între pace sau război. Paralelele erau prea mari pentru a fi ignorate. Am decis să păstrăm acvila.

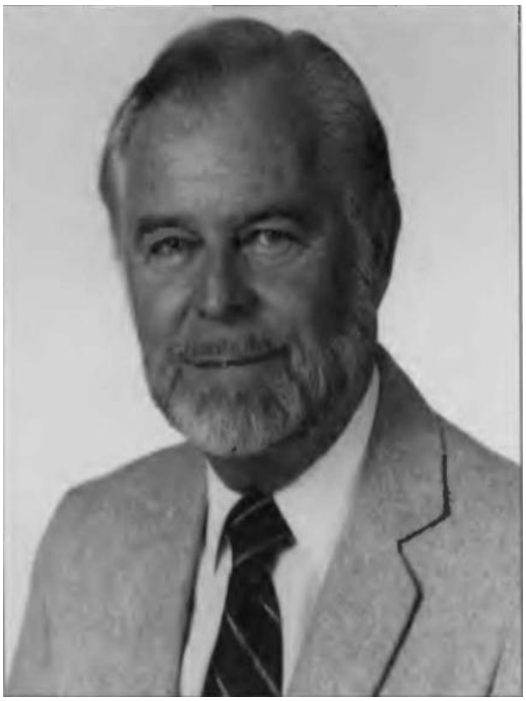

G. Edward Griffin este scriitor şi producător de filme documentare, cu multe titluri de succes în palmares. Inclus în lista „Cine e cine în America", este bine cunoscut datorită „talentului său de a cerceta subiecte dificile şi de a le prezenta în termeni clari, pe care toţi îi pot înţelege". A abordat subiecte atât de diverse, precum arheologia şi istoria antică a Pământului, terorismul, sistemul bancar

internaţional, subversiunea internă, istoria impozitării, politica externă a SUA, ştiinţa şi politica terapiei împotriva cancerului, Curtea Supremă şi Naţiunile Unite. Printre lucrările sale anterioare se numără O lume fără cancer, Descoperirea Arcei lui Noe, Cârtiţe în locuri înalte,Porţile deschise ale Troiei, Nici un loc unde să te ascunzi, Conspiraţia capitalistă, Mai mortal decât războiul, Marele plan, Marea evadare din închisoare şi Maestrul înfricoşător. Dl. Griffin este absolvent al Universităţii din Michigan, unde a studiat oratoria şi comunicarea. Ca pregătire pentru scrierea acestei cărţi, s-a înscris la Colegiul de Planificare Financiară din Denver. Scopul său nu era să devină un planificator financiar profesionist, ci să înţeleagă mai bine lumea reală a investiţiilor şi a pieţelor monetare. A obţinut titlul de CFP (Planificator Financiar Certificat) în 1989.Dl. Griffin este laureat al râvnitului Premiu Telly pentru excelenţă înproducţia de televiziune, redactor colaborator pentru revista The New American, creatorul Arhivelor Audio The Reality Zone şi este preşedinte al American Media, o companie de publicare şi producţie video din California de Sud.

De unde vin banii? Unde se duc? Cine îi produce? Secretele magicienilor banilor sunt dezvăluite. Iată o privire atentă asupra ascunderii sau înfrumuseţarii adevărului asupra unei probleme folosind informaţii înşelătoare sau irelevante, a scripeţilor,a roţilor dinţate şi a roţilor care creează marea iluzie numită bani.Un subiect plictisitor? Aşteptaţi! Veţi fi captivaţi în cinci minute. Se citeşte ca o poveste politista ceea ce chiar si este. Dar este totul adevărat. Această carte este despre cea mai flagrantă înşelătorie din istorie. Este totul aici: cauza războaielor, a ciclurilor de expansiunea economică urmată de contracţie, a inflaţiei, a depresiunii, a prosperităţii. Viziunea voastră asupra lumii se va schimba cu siguranţă.
Intr-un cuvant aceasta ar putea fi cea mai importantă carte despre afacerile mondiale pe care o veţi citi vreodată.
„O analiză superbă care merită o atenţie serioasă din partea tuturor americanilor. Fiţi pregătiţi pentru o călătorie extraordinară prin timp şi logica."

Ron Paul, membru al Comisiei Bancare a Camerei Reprezentanţilor din Congres

„Ceea ce trebuie să ştie fiecare american despre puterea băncii centrale. O aventură captivantă în lumea secretă a cartelului bancar internaţional.”

Mark Thornton, profesor asistent de economie,
Universitatea Auburn; coordonator afaceri academice,
Institutul Ludwig von Mises

„O realizare magnifică - o grămadă de istorie complexă,organizată atât de bine şi scrisă într-un stil atât de relaxat şi uşor încât m-a captivat. Am urât să o las din mână.”

Dan Smoot
Editor/Redactor, Raportul Dan Smoot

„Ca bancher de carieră şi preşedinte al unei firme de consultanţă bancară, credeam că am o bună înţelegere a Rezervei Federale. Dar
această carte mi-a schimbat modul în care văd întregul nostru sistem monetar.”

Marilyn MacGruder Barnwall
Grand Junction, Colorado

CAPITOLELE

Titlu
Prefaţă
Mulţumiri
Despre autor
Drepturi de autor
Introducere
Secţiunea - I
Capitolul 1 - Călătoria spre Insula Jekyll
Capitolul 2 - Numele jocului este planul de salvarea financiară
Capitolul 3 - Protectorii publicului
Capitolul 4 - Împrumut rapid
Capitolul 5 - Mai aproape de dorinţa inimii
Capitolul 6 - Construirea Noii Ordini Mondiale
Secţiunea - II
Capitolul 7 - Metalul barbar
Capitolul 8 - Aurul nebunului

Capitolul 9 - Ştiinţa secretă
Capitolul 10 - Mecanismul Mandrake
Secţiunea - III
Capitolul 11 - Formula Rothschild
Capitolul 12 - Scufundaţi Lusitania!
Capitolul 13 - Mascaradă la Moscova
Capitolul 14 - Cel mai mare duşman pe care îl pot cumpăra banii
Secţiunea - IV
Capitolul 15 - Harta comorii pierdute
Capitolul 16 - Creatura vine în America
Capitolul 17 - Un cuib de vipere
Capitolul 18 - Pâine şi peşti şi Războiul Civil
Capitolul 19 - Greenbacks-ii şi alte crime
Secţiunea - V
Capitolul 20 – Conexiuna Londra
Capitolul 21 – Concurenta e un pacat
Capitolul 22 – Creatura inghite Congresul
Capitolul 23 –Cina cea de taina cu specialitati din rata salbatica
Secţiunea - VI
Capitolul 24 - Mecanismele apocalipsului
Capitolul 25 - Un scenariu pesimist
Capitolul 26 - Un scenariu realist
Anexă
Bibliografie
Index

CUM SĂ CITEŞTI ACEASTĂ CARTE

Cărţile groase pot fi intimidante. Avem tendinţa să amânăm lectura lor până când avem un interval de timp suficient de mare adică, adesea nu sunt citite niciodată. Acesta este motivul pentru care a fost plasată o previzualizare la începutul şi un rezumat la sfârşitul fiecărui capitol. Toate acestea împreună pot fi citite în aproximativ o oră. Deşi nu vor conţine detalii sau documentaţie, vor acoperi punctele principale şi vor oferi o imagine de ansamblu asupra poveştii complete. Prin urmare, cel mai bun mod de a citi această carte este să începeţi cu previzualizările fiecărei secţiuni, urmate de previzualizările capitolelor şi rezumate. Chiar dacă cititorul nu se grăbeşte, aceasta este totuşi o abordare excelentă. O

privire pe hartă înainte de călătorie facilitează abordarea unui subiect ca acesta, care acoperă atât de multa istorie.
REFERINȚE PE INTERNET
Internetul este o sursă valoroasă de informaţii; dar, spre deosebire de lucrările tipărite, nu te poţi baza pe el pentru referinţe pe termen lung. Articolele de ştiri pot fi eliminate de pe site-urile lor web sau site-urile pot fi închise. Acest lucru reprezintă o provocare pentru autorii care doresc să documenteze originea informaţiilor lor. Prin urmare, toate publicaţiile de pe internet la care se face referire în notele de subsol ale acestei cărţi au fost arhivate la adresa http://www.realityzone.com/footnotes.html. În cazul în care site-ul respectiv devine indisponibil, autorul se va strădui să furnizeze CD-uri care conţin o înregistrare permanentă a aceloraşi informaţii. Dacă doreşti să ai unul, te rugăm să trimiţi o donaţie în valoare de cat consideri potrivit pentru a acoperi costul către The Reality Zone, P.O. Box 4646, Westlake Village, CA 91359. Scopul nostru este să împiedicăm aceste informaţii istorice să cadă în „gaura memoriei” orwelliană.
Nici o parte a acestei publicaţii nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă sau prin nici un mijloc, electronic sau mecanic, fără permisiunea scrisă a AUTORULUI sau a Editorului.
Autor eBook: Peter Klimon şi Carleen Taylor
Decembrie 2012
Copertă realizată de REALITY ZONE
SITE WEB AL ARTISTULUI DE COPERTĂ

CUPRINS
TITLU
AUTOR
DREPTURI DE AUTOR
PREFAȚĂ
MULȚUMIRI
INTRODUCERE

I. CE CREATURĂ ESTE ACEASTA?

Ce este Sistemul Rezervei Federale? Răspunsul vă poate surprinde. Nu este federal şi nici nu există rezerve. În plus,in Băncile Rezervei Federale nici măcar nu sunt bănci. Cheia acestei enigme nu se găseşte la începutul poveştii, ci la mijloc. Întrucât acesta nu este un

manual, nu suntem limitaţi la o structură cronologică. Subiectul nu este un program de stăpânit, ci un mister de rezolvat. Aşadar, să începem de acolo unde se află acţiunea.

1. Călătoria spre Insula Jekyll
2. Numele jocului este Salvarea financiară
3. Protectorii publicului
4. Împrumut ,,dulce casă”
5. Mai aproape de dorinţa inimii
6. Construirea Noii Ordini Mondiale

II. UN CURS AL BANILOR IN CRIZA

Cele opt capitole conţinute în această secţiune şi în următoarea tratează materialul organizat pe teme, nu pe cronologie. Mai multe dintre ele vor depăşi evenimente care nu sunt acoperite decât mai târziu. În plus, domeniul de aplicare este de aşa natură încât cititorul s-ar putea întreba care este, dacă există, legătura cu Sistemul Rezervei Federale. Vă rugăm să aveţi răbdare. Importanţa va deveni în cele din urmă clară. Intenţia autorului este de a acoperi concepte şi principii înainte de a analiza evenimentele. Fără acest context, istoria Rezervei Federale este plictisitoare. Cu toate aceasta, povestea apare ca o dramă captivantă care ne afectează profund viaţa in prezent. Aşadar, haideţi să începem această aventură cu câteva descoperiri despre natura banilor în sine.

7. Metalul Barbar
8. Aurul Nebunului
9. Ştiinţa Secretă
10. Mecanismul Mandrake

III. NOUA ALCHIMIE

Alchimiştii antici au căutat în zadar să transforme plumbul în aur. Alchimiştii moderni au reuşit în această căutare. Gloanţele de plumb ale războiului au oferit o sursă nesfârşită de aur pentru acei magicieni care controlează Mecanismul Mandrake. Iese la iveală faptul surprinzător că, fără capacitatea de a crea bani fiat, majoritatea războaielor moderne pur şi simplu nu ar fi avut loc. Atât timp cât Mecanismul este lăsat să funcţioneze, războaiele viitoare sunt inevitabile.

Aceasta este povestea despre cum a ajuns sa prinda viata acest lucru.

11. Formula Rothschild

12. Scufundaţi Lusitania!
13. Mascaradă la Moscova
14. Cel mai mare dusman pe care banii îl pot cumpăra

IV. POVESTEA CELOR TREI BĂNCI

Se spune că cei care nu cunosc istoria sunt condamnaţi să-i repete greşelile. Poate fi o surpriză să afli că Sistemul Rezervei Federale este a patra bancă centrală a Americii, nu prima infiintată. Am mai trecut prin toate acestea înainte şi, de fiecare dată, rezultatul a fost acelaşi. Interesat de ce s-a întâmplat?Atunci haideţi să setăm coordonatele maşinii noastre a timpului la colonia Massachusetts in anul 1690. Pentru activare, treceţi la capitolul cincisprezece.

15. Harta comorii pierdute
16. Creatura vine în America
17. Un bârlog de vipere
18. Pâini şi peşti şi Războiul Civil
19. Greenbacks-ii şi alte crime

V. RECOLTA

Specialiştii în ştiinţe monetare şi politice continuă să expună meritele teoretice ale Sistemului Rezervei Federale. A devenit un act modern de credinţă că viaţa economică pur şi simplu nu ar putea continua fără el. Dar timpul teoriei a trecut. Creatura s-a mutat în bârlogul său final în 1913 şi de atunci a pufnit şi s-a zvârcolit prin peisaj. Dacă vrem să ştim dacă este o creatură benefica sau o fiară de pradă, trebuie doar să ne uităm la ce a făcut. Şi, după testul tuturor acelor ani, putem fi siguri că ceea ce a făcut, va continua să facă. Sau, pentru a folosi axioma biblică, un pom va fi cunoscut după fructele pe care le rodeste. Să examinăm acum recolta.

20.Conexiuna Londra
21.Concurenta e un pacat
22.Creatura inghite Congresul
23.Cina cea de taina cu specialitati din rata salbatica

VI. CĂLĂTORIE ÎN VIITOR

În secţiunile anterioare ale acestei cărţi, am călătorit prin timp. Ne-am început călătoria păşind în trecut. Pe măsură ce am traversat secolele, am observat războaie, trădări, profituri şi înşelăciuni politice. Aceasta ne-a adus în prezent. Acum suntem pregătiţi să ne plimbăm cu maşina timpului în viitor. Va fi o călătorie înfiorătoare

şi o mare parte din ceea ce ne aşteaptă va fi neplăcut. Dar încă nu s-a întâmplat. Este doar proiecţia forţelor prezente. Dacă nu ne place ceea ce vedem, avem totuşi o oportunitate de a schimba acele forţe. Viitorul va fi ceea ce alegem să facem din el.
24. Mecanismele Apocalipsei
25. Un scenariu pesimist
26. Un scenariu realist

FOTOGRAFII
APENDICE
BIBLIOGRAFIE

PREFATĂ

Chiar are lumea nevoie de încă o carte despre Sistemul Rezervei Federale?
M-am luptat cu această întrebare timp de câţiva ani. Propria mea bibliotecă este o mărturie mută a faptului că nu au lipsit scriitori dispuşi să pornească în pădurea întunecată pentru a lupta cu dragonul malefic. Dar, în cea mai mare parte, cărţile lor au fost ignorate de mainstream, iar uriaşul rămâne neînfricat în bârlogul său. Păreau să existe puţine motive să cred că aş putea reuşi acolo unde atâţia alţii au eşuat. Totuşi, ideea mă bântuia. Nu aveam nici o îndoială că Rezerva Federală este una dintre cele mai periculoase creaturi care ne-au pândit vreodată ţara. Mai mult, pe măsură ce investigaţiile mele m-au adus în contact cu tot mai multe date concrete, mi-am dat seama că investigam unul dintre cei mai mari „faptasi" din istorie. Şi, ca să înrăutăţesc lucrurile, am descoperit cine a făcut-o.
Cineva trebuie să facă această poveste cunoscută publicului. Problema, totuşi, este că publicul nu vrea să audă aceasta poveste. La urma urmei, acestea sunt veşti proaste şi cu siguranţă primim destule in prezent.
Un alt obstacol în calea comunicării este faptul că această poveste este cu adevărat incredibilă, ceea ce înseamnă ca va fi greu de crezut. Magnitudinea cu care realitatea deviază de la mitul acceptat este atât de mare încât, pentru majoritatea oamenilor, pur şi simplu depăşeşte credibilitatea. Oricine transmite acest mesaj este imediat

suspectat de paranoia. Cine va asculta un nebun? Şi, în final, există subiectul în sine. Poate deveni destul de complex.
Ei bine, cel puţin aşa pare la început. Tratatele pe această temă se citesc adesea ca manualele şcolare pentru sistemul bancar şi financiar. Este uşor să te prinzi într-o reţea lipicioasă de terminologii şi abstracţiunii. Doar profesioniştii din domeniul monetar sunt motivaţi să stăpânească noul limbaj şi chiar şi ei se trezesc adesea în dezacord serios. De exemplu, într-o scrisoare recentă, difuzată de un grup de experţi monetari care, de ani de zile, au desfăşurat un schimb continuu de idei cu privire la reforma monetară, editorul a spus: „Este frustrant că nu putem găsi mai mult acord între noi cu privire la această problemă vitală. Se pare că avem atât de multe diferenţe în ceea ce priveşte definiţiile şi pe o înţelegere imparţială, sinceră, onestă şi corectă a modului în care funcţionează sistemul nostru monetar actual.
Aşadar, de ce intru acum în colţii dragonului? Este pentru că cred că există o schimbare clară în atitudinea publicului.
Pe măsură ce furtuna economică care se apropie, tot mai mulţi oameni vor fi ascultat buletinul meteo - chiar dacă este vorba de veşti proaste. Mai mult, dovezile adevărului acestei poveşti sunt acum atât de copleşitoare încât am încredere că cititorii mei nu vor avea de ales decât să o accepte, lăsând la o parte toate întrebările legate de sănătatea mintală. Dacă idiotul satului spune că clopotul a căzut din turlă şi vine trăgând clopotul după el, ei bine,...
În cele din urmă, am descoperit că acest subiect nu este atât de complicat pe cât părea la început şi sunt hotărât să evit capcana de a merge pe calea obişnuită şi întortocheată. Prin urmare, ceea ce urmează va fi povestea unei crime, nu un curs de criminologie.
Se intenţiona ca această carte să aibă jumătate din dimensiunea sa actuală şi să fie terminată în aproximativ un an. Încă de la început, însă, a căpătat o forţă vitală proprie, iar eu am devenit doar un slujitor al voinţei sale. A refuzat să rămână în limitele prescrise şi, asemenea duhului eliberat din sticlă, a crescut până la o dimensiune enormă. Când treaba a fost terminată şi a fost posibil să evaluez întregul manuscris, am fost surprins să realizez că fuseseră scrise patru cărţi în loc de una.
În primul rând, există un curs intensiv despre bani, elementele de bază ale sistemului bancar şi monedă. Fără acesta, ar fi imposibil să înţelegem frauda care acum trece drept practică acceptabilă în

cadrul sistemului bancar.În al doilea rând, există o carte despre cum băncile centrale ale lumii - Rezerva Federală fiind una dintre ele - sunt catalizatori pentru război. Asta dă foc adevărat subiectului, deoarece arată că avem de-a face nu doar cu bani, ci cu sânge, suferinţă umană şi libertate însăşi. În al treilea rând, există o istorie a sistemului bancar central în America. Acest lucru este esenţial pentru a înţelege că conceptul din spatele Rezervei Federale a fost încercat de trei ori înainte în America. Trebuie să ştim asta şi mai ales trebuie să ştim de ce acele instituţii au fost în cele din urmă desfiinţate.
În cele din urmă, există o analiză a Rezervei Federale în sine şi a situaţiei sale dezastruoase din 1913. Aceasta este probabil cea mai puţin importantă parte dintre toate, dar este motivul pentru care suntem aici. Este cea mai puţin importantă, nu pentru că subiectul este lipsit de semnificaţie, ci pentru că a fost scris înainte de scriitori mult mai calificaţi şi mai pricepuţi decât mine. Cu toate acestea, aşa cum am menţionat anterior, acele volume au rămas în general necitite, cu excepţia istoricilor tehnici, iar Creatura a continuat să se hrănească cu victimele sale nefericite.
Există şapte fire clare care sunt ţesute în ţesătura acestui studiu. Acestea reprezintă motivele pentru abolirea Sistemului Rezervelor Federale. Atunci când sunt enunţate în forma lor cea mai pură, fără înfrumuseţări sau explicaţii, ele sună absurde pentru observatorul ocazional. Scopul acestei cărţi este, însă, să arate că aceste afirmaţii sunt mult prea uşor de fundamentat.
Sistemul Rezervei Federale ar trebui abolit din următoarele motive:
• Este incapabil să îşi îndeplinească obiectivele declarate. (Capitolul 1.)
• Este un cartel care operează împotriva interesului public. (Capitolul 3.)
• Este instrumentul suprem al camătăriei. (Capitolul 10.)
• Generează cel mai nedrept impozit al nostru. (Capitolul 10.)
• Încurajează războiul. (Capitolul 14.)
• Destabilizeaza economia. (Capitolul 23.)
• Este un instrument al totalitarismului. (Capitolele 5 şi 26.)
Aceasta este o poveste despre bani nelimitaţi şi putere globală ascunsă. Vestea bună este că este la fel de fascinantă pe cât ar

putea fi orice operă de ficţiune şi acest lucru, am încredere, va adăuga atât plăcere, cât şi entuziasm procesului de învăţare. Vestea proastă este că fiecare detaliu din ceea ce urmează este adevărat.

G. Edward Griffin

MULŢUMIRI
Un scriitor care fură munca altuia se numeşte plagiator. Cel care preia din lucrările multora se numeşte cercetător. Acesta este un mod ocolit de a spune că sunt profund îndatorat eforturilor atâtor oameni care au abordat anterior acest subiect. Este imposibil să-i recunoaştem decât în note de subsol şi bibliografie. Fără produsul cumulativ al eforturilor lor, ar fi durat o viaţă întreagă să adunăm materialul pe care sunteţi pe cale să-l citiţi.
Pe lângă faptele istorice, însă, există numeroase concepte care, din câte ştiu eu, nu se găsesc în literatura anterioară.
Printre acestea se numără formularea anumitor „legi naturale” care, mi s-a părut,ca erau prea importante pentru a fi lăsate îngropate sub datele factuale. Veţi recunoaşte cu uşurinţă aceste şi alte expresii editoriale ca produs singular al propriilor mele percepţii pentru care nimeni altcineva nu poate fi tras la răspundere.
Aş dori să le mulţumesc în mod special lui Myril Creer şi Jim Toft pentru că m-au invitat iniţial să ţin o prelegere pe această temă şi, prin urmare, m-au forţat să o aprofundez; şi lui Herb Joiner pentru că m-a încurajat, după discurs, să „pornesc la drum”. Această carte este rezultatul final al unei călătorii de şapte ani care a început cu acei primi paşi. Wayne C. Rickert merită o medalie specială pentru sprijinul financiar acordat pentru demararea proiectului şi pentru răbdarea sa incredibilă în timp ce acesta se îndrepta spre finalizare. Mulţumiri lui Bill Jasper pentru furnizarea de copii ale numeroaselor documente greu de localizat. Mulţumiri, de asemenea, Lindei Perlstein şi Melindei Wiman pentru că mi-au menţinut afacerile în timpul preocupării mele pentru acest proiect. Şi mulţumiri personale soţiei mele, Patricia, pentru că a suportat perioadele mele de absenţă îndelungată în timp ce terminam manuscrisul,pentru corectura meticuloasă şi pentru o critică

extrem de perspicace a dezvoltării sale pe parcurs. În final, aş dori să le mulţumesc cititorilor primelor trei editii care au contribuit la rafinarea acestei lucrări. Datorită eforturilor lor, majoritatea erorilor inevitabile au fost corectate pentru a doua ediţie. Chiar şi aşa, ar fi nechibzuit să credem că nu mai există.
Am încercat să fiu meticulos chiar şi cu cel mai mic detaliu, dar nu poţi culege o recoltă atât de mare fără să laşi să cadă câteva seminţe. Prin urmare, corecturile şi sugestiile din partea noilor cititori sunt sincer dorite. În optimismul meu suprem, aş vrea să cred că acestea vor fi încorporate în ediţiile viitoare ale acestei cărţi.

INTRODUCERE

Următorul schimb de replici a fost publicat în revista britanică umoristica, Punch, pe 3 aprilie 1957. Este retipărit aici ca o introducere potrivită la un exerciţiu mental pentru a pregăti mintea pentru materialul conţinut în această carte.

Q. La ce folosesc băncile?
A. Să facă bani.
Q. Pentru clienţi?
A. Pentru bănci.
Q. De ce nu menţionează publicitatea bancară acest lucru?
A. Nu ar fi de bun gust. Dar este menţionat implicit în referinţe la rezerve de aproximativ 249.000.000 de dolari. Aceştia sunt banii pe care i-au făcut.
Q. De la clienţi?
A. Presupun că da.
Q. De asemenea, menţionează active de aproximativ 500.000.000 de dolari. Au făcut şi asta?
A. Nu exact. Aceştia sunt banii pe care îi folosesc pentru a face bani.
Q. Înţeleg. Şi îi ţin într-un seif undeva?
A. Deloc. Îi împrumută clienţilor.
Q. Atunci nu îi au?
A. Nu.

Q. Atunci cum sunt active?
A. Ei susţin că ar fi aşa dacă i-ar primi înapoi.
Q. Dar trebuie să aibă nişte bani într-un seif undeva?
A. Da, de obicei aproximativ 500.000.000 de dolari. Acestia se numesc pasive.
Q. Dar dacă îi au, cum pot fi răspunzători pentru ei?
A. Pentru că nu sunt ai lor.
Q. Atunci de ce îi au?
A. Le-au fost împrumutaţi de clienţi.
Q. Vreţi să spuneţi că clienţii împrumută bani băncilor?
A. Practic da. Ei pun bani în conturile lor, deci sunt de fapt împrumutaţi băncilor.
Q. Şi ce fac băncile cu ei?
A. Îi împrumută altor clienţi.
Q. Dar aţi spus că banii pe care i-au împrumutat altor persoane erau Active?
A. Da.
Q. Atunci Activele şi Pasivele trebuie să fie acelaşi lucru?
A. Nu puteţi spune asta cu adevărat.
Q. Dar tocmai aţi spus-o. Dacă pun 100 USD în contul meu, banca este responsabilă să-i ramburseze, deci sunt Pasive. Dar ei merg şi îi împrumută altcuiva, iar acesta este obligat să-i ramburseze, deci sunt Active. Sunt aceiaşi 100 USD, nu-i aşa?
A. Da. Dar...
Q. Apoi se anulează. Înseamnă,că băncile nu au deloc Bani,nu-i asa?
A. Teoretic....
Q. Lasă teoretia. Şi dacă nu au bani, de unde îşi iau rezervele de aproximativ 249.000.000 de dolari?
A. Ţi-am spus. Aceştia sunt banii pe care i-au făcut.
Q. Cum?
A. Ei bine, când îi împrumută 100 de dolari cuiva, îi cer dobândă.
Q. Cât?
A. Depinde de rata dobânzii bancare. Să zicem cinci şi jumătate la sută. Acesta este profitul lor.
Q. De ce nu este profitul meu? Nu sunt banii mei?
A. Teoria practicii bancare este că...
Q. Când le împrumut 100 de dolari, eu de ce nu le cer dobândă?

A. Ba da.
Q Nu spui. Cât?
A. Depinde de rata dobânzii bancare. Să zicem jumătate de procent.
Q. Deci sunt dependenti de mine?
A. Da dar doar dacă nu ai de gând să scoţi banii din nou.
Q. Dar, bineînţeles,ca o să-i retrag din nou. Dacă n-aş fi vrut să-i retrag, i-aş fi putut îngropa în grădină, nu-i aşa?
A. Nu le-ar plăcea să-i retragi din nou.
Q. De ce nu? Dacă îi păstrez acolo, spui că sunt pasive. Nu ar fi încântaţi dacă le-aş reduce eliminându-le?
A. Nu. Pentru că dacă îi elimini, nu îi pot împrumuta nimănui altcuiva.
Q Dar dacă aş vrea să-i elimin, ar trebui să mă lase?
A. Cu siguranţă.
Q. Dar să presupunem că i-au împrumutat deja unui alt client?
A. Atunci îţi vor da banii altcuiva.
Q. Dar să presupunem că şi el îi vrea pe ai lui... şi mi i-au dat şi mie?
A. Eşti intenţionat obtuz.
Q. Cred că sunt perspicace. Ce-ar fi dacă toată lumea şi-ar dori banii retrasi toti deodată?
A. Este teoria practicii bancare că nu ar face-o niciodată.
Q. Deci, pe ce se bazează băncile este faptul să nu îşi îndeplinească angajamentele?
A. Nu aş spune asta.
Q. Bineînţeles. Ei bine, dacă nu există nimic altceva ce crezi că poţi să-mi spui...?
A. Cam aşa ceva. Acum poţi merge şi să-ti deschizi un cont bancar.
Q. Doar o ultimă întrebare.
A. Desigur.
Q. Nu aş face mai bine să merg şi să deschid o bancă?

Secţiunea I
CE CREATURĂ ESTE ACEASTA?

Ce este Sistemul Rezervei Federale? Răspunsul s-ar putea să vă surprindă. Nu este nimic federal şi nu există rezerve. În plus, aceste banci ale FED nici măcar nu sunt bănci. Cheia acestei enigme nu

se găseşte la începutul poveştii, ci la mijloc. Întrucât acesta nu este un manual, nu suntem limitaţi la o structură cronologică. Subiectul nu este un program de stăpânit, ci un mister de rezolvat. Aşadar, să începem de unde e acţiunea.

Capitolul Unu
CĂLĂTORIA SPRE INSULA JEKYLL

Întâlnirea secretă de pe Insula Jekyll din Georgia la care a fost concepută Rezerva Federală,naşterea unui cartel bancar pentru a-şi proteja membrii de concurenţă; strategia modului de a convinge Congresul şi publicul că acest cartel era o agenţie a guvernului Statelor Unite.

Gara din New Jersey era extrem de rece în acea noapte. Fulgi din prima ninsoare a anului se învârteau în jurul felinarelor. Vântul de noiembrie zdrăngănea panourile de pe acoperişul de deasupra depozitului şi scotea un sunet lung şi trist printre căpriori.

Se apropia ora zece seara, iar gara era aproape goală, cu excepţia câtorva pasageri care se grăbeau să se îmbarce în ultimul tren spre sud al zilei.

Echipamentul feroviar era tipic pentru acel an 1910, în mare parte vagoane cu scaune care se transformau în vagoane de dormit cu paturi superioare şi inferioare înghesuite. Pentru cei cu fonduri limitate, vagoanele de călătorie erau cuplate în faţă. Aceştia ar fi suportat cu greu zgomotul şi a fumul motorului care, cumva, reuşea întotdeauna să se infiltreze prin crăpături nevăzute. Un vagon restaurant era plasat între secţiuni ca o barieră subtilă între cele două clase de călători. Conform standardelor de astăzi, mediul era monoton. Scaunele şi saltelele erau dure. Suprafeţele erau din metal sau lemn uzat. Culorile erau verde închis şi gri.

În graba lor de a urca în tren şi de a scăpa de frigul vântului, puţini călătorii au observat activitatea de la capătul îndepărtat al peronului. La o poartă rareori folosită la această oră a nopţii era o privelişte spectaculoasă. Lipit de bara de protecţie de la capătul şinei era un vagon lung care i-a făcut pe cei puţini care l-au văzut să se oprească şi să se holbeze. Vopseaua sa neagră strălucitoare era accentuată cu balustrade, mânere, rame şi filigrane din alamă lustruită. Jaluzelele erau trase, dar prin uşa deschisă se puteau vedea lambriuri de mahon, draperii de catifea, fotolii moi şi un bar bine aprovizionat. Hamalii cu halate albe de servitor se ocupau cu treburi de rutină. Şi se simţea aroma distinctă a trabucurilor

scumpe.
Alte vagoane din gară purtau numere la fiecare capete pentru a le distinge de fraţii lor plictisitori. Dar numerele nu erau necesare pentru această frumuseţe. În centrul fiecărei laturi era o mică placă pe care era scris doar un singur cuvânt: ALDRICH.
Numele lui Nelson Aldrich, senator din Rhode Island, era binecunoscut chiar şi în New Jersey. Până în 1910, era unul dintre cei mai puternici oameni din Washington, D.C., iar vagonul său privat era adesea văzut la terminalele feroviare din New York şi New Jersey în timpul frecventelor călătorii către Wall Street.
Aldrich a fost mult mai mult decât un senator. Era considerat purtătorul de cuvânt al marilor afaceristi. Ca asociat din investiţiile lui J.P. Morgan, deţinea participaţii extinse în domeniul bancar, industriei prelucrătoare şi al utilităţilor publice. Ginerele său a fost John D. Rockefeller, Jr. Şaizeci de ani mai târziu, nepotul său, Nelson Aldrich Rockefeller, avea să devină vicepreşedinte al Statelor Unite.
Când Aldrich a ajuns la gară, nu exista nici o îndoială că era comandantul vagonului privat. Purtând o haină lungă cu guler de blană, un joben de mătase şi purtând un baston cu vârf argintiu, a păşit repede pe peron cu secretarul său particular, Shelton, şi un grup de valeti în spatele lor, cărând diverse cufere şi genţi.
De îndată ce senatorul s-a urcat în vagon, au sosit alţi pasageri cu bagaje similare. Ultimul bărbat a apărut cu doar câteva momente înainte de masajul „toţi la bord”. Acesta cara o husa pentru puşcă.
În timp ce Aldrich a fost uşor de recunoscut de majoritatea călătorilor care l-au văzut păşind prin gară, celelalte feţe nu le erau familiare. Aceşti străini fuseseră instruiţi să sosească separat, să evite reporterii şi în cazul în care s-ar întâlni în gară, să se prefacă că nu se cunosc.
După ce s-au urcat în tren, li s-a spus să folosească doar prenumele pentru a nu să-şi dezvăluie identitatea reciproc. Ca urmare a acestor precauţii, nici măcar lacheii şi soferii maşinilor private nu ştiau numele acestor oaspeţi.
Înapoi la poarta principală, s-a auzit un fluierat de două ori al locomotivei. Deodată, a început senzaţia blândă de mişcare; entuziasmul unei călătorii. Dar, imediat ce trenul părăsise peronul, s-a oprit brusc. Apoi, spre surprinderea tuturor, şi-a schimbat direcţia şi a început să se mişte din nou spre gară.

Uitaseră ceva? Era o problemă cu locomotiva?
O zvâcnire bruscă şi zgomotul cuplărilor au dat răspunsul. Prinseseră un alt vagon la capătul trenului. Posibil un vagonul poştal? Într-o secundă, mişcarea înainte a fost reluată şi toate gândurile s-au întors la călătoria care îi aştepta şi la confortul minim al cazării.
Şi astfel, în timp ce pasagerii adormeau în sunetul ritmic al roţilor de oţel care se loveau de şine, nici nu-şi imaginau că, în vagonul de la capătul trenului lor, se aflau şase bărbaţi care reprezentau aproximativ un sfert din bogăţia totală a întregii lumi. Aceasta era lista vagonului Aldrich în acea noapte:
1. Nelson W. Aldrich, „biciul" republican în Senat, preşedintele Comisiei Monetare Naţionale, asociat de afaceri al lui J.P. Morgan, socrul lui John D. Rockefeller, Jr.;
2. Abraham Piatt Andrew, secretar adjunct al Trezoreriei SUA;
3. Frank A. Vanderlip, preşedintele National City Bank din New York,cea mai puternică dintre bănci la acea vreme, reprezentându-l pe William Rockefeller şi casa de investiţii internaţională Kuhn, Loeb & Company;
4. Henry P. Davison, partener senior al companiei J.P. Morgan;
5. Benjamin Strong, şeful J.P. Morgan Bankers Trust Company;(1)
6. Paul M. Warburg, partener la Kuhn, Loeb & Company, un reprezentant al dinastiei bancare Rothschild din Anglia şi Franţa şi fratele lui Max Warburg, care a fost şeful consorţiului bancar Warburg în Germania şi Olanda.(2)

Acumularea bogăţiei

Controlul central asupra resurselor financiare era foarte avansat în anul 1910. În Statele Unite, existau două puncte principale ale acestui control: grupul Morgan şi grupul Rockefeller.
În fiecare orbită se afla un labirint de bănci comerciale, institutii de finantare şi firme de investiţii. În Europa, acelaşi proces a continuat şi mai departe şi s-a unit în grupul Rothschild şi grupul Warburg.
Un articol a apărut în New York Times pe 3 mai 1931, comentând moartea lui George Baker,unul dintre cei mai apropiaţi asociaţi ai lui Morgan. Se spunea: „A sasea parte din averea totală a lumii era reprezentată de membrii Clubului Jekyll Island."
Referinţa era doar la cei din grupul Morgan. Nu îi includea pe Rockefelleri sau pe finanţatorii europeni. Când toţi aceştia sunt combinaţi, estimarea anterioară conform căreia un sfert din

averea lumii era reprezentată de aceste grupuri este probabil depasita.

În 1913, anul în care Legea Rezervei Federale a devenit lege, o subcomisie a Comitetului pentru Monedă şi Bănci al Camerei Reprezentanţilor, sub preşedinţia lui Arsene Pujo din Louisiana, şi-a finalizat investigaţia privind concentrarea puterii financiare în Statele Unite. Pujo era considerat un purtător de cuvânt al intereselor petroliere, parte a grupului investigat, şi a făcut tot posibilul pentru a sabota audierile. În ciuda eforturilor sale, însă, raportul final al comisiei în ansamblu a fost devastator:

Comisia dumneavoastră este satisfacută, pe baza dovezilor prezentate..., că există o identitate şi o comunitate de interese stabilite şi bine definite între câţiva lideri din domeniul financiar... ceea ce a dus la o concentrare mare şi rapidă în creştere controlului asupra banilor şi creditului în mâinile acestor oameni puţini...

În cadrul sistemului nostru de emitere şi distribuire a valorilor mobiliare corporative, publicul investitor nu cumpără direct de la corporaţie. Valorile mobiliare circulă de la emitent prin intermediari către investitor. Doar marile bănci sau bancherii cu acces la sursele principale ale resurselor concentrate formate din banii altor persoane, în bănci, societăţi fiduciare şi companii de asigurări de viaţă şi cu controlul asupra mecanismului de creare a pieţelor şi distribuire de actiuni, au avut puterea de a subscrie sau garanta vânzarea de emisiuni de valori la scară largă.

Oamenii care, prin controlul lor asupra fondurilor companiilor noastre feroviare şi industriale, sunt capabili să direcţioneze unde vor fi păstrate aceste fonduri şi, astfel, să creeze aceste mari rezerve de bani ai poporului, sunt cei care sunt în măsură să acceseze aceste rezerve pentru întreprinderile în care sunt interesaţi şi să împiedice accesul lor în scopuri pe care nu le aprobă....

De asemenea, când luăm în considerare, în acest context, că în aceste rezervoare de bani şi credit se varsă o mare parte din rezervele băncilor ţării, că acestia sunt agenţii şi corespondenţii băncilor la nivel national în împrumutarea fondurilor lor excedentare pe singura piaţă monetară publică a ţării şi că un mic grup de oameni, partenerii şi asociaţii lor şi-au consolidat acum şi mai mult controlul asupra resurselor acestor instituţii prin dobândirea de pachete acţiuni mari în acestea, prin reprezentare în consiliile lor de administraţie şi printr-un valoros patronaj, începem să ne dăm seama cât de mult s-a dezvoltat această dominaţie şi control practic şi eficient asupra celor mai mari corporaţii financiare, feroviare şi industriale ale noastre, în mare parte în ultimii cinci ani şi că este plină de pericole pentru bunăstarea ţării.(3)

Aceasta era natura bogăţiei şi puterii reprezentate de acei şase bărbaţi care s-au adunat în secret în acea noapte şi au călătorit în luxul vagonului privat al senatorului Aldrich.

DESTINAȚIA INSULA JEKYLL

În timp ce trenul se apropia de destinaţia sa, Raleigh, Carolina de Nord, în după-amiaza următoare,a încetinit şi apoi s-a oprit în curtea depoului, chiar în afara terminalului staţiei. Rapid, echipajul a apăsat un comutator, iar locomotiva a împins ultimul vagon pe o linie secundară, unde, la fel de repede, a fost decuplat şi lăsat în urmă. Când pasagerii au păşit pe peronul terminalului câteva momente mai târziu, trenul lor a apărut exact aşa cum fusese atunci când se îmbarcaseră.

Nu puteau şti că tovarăşii lor de călătorie din noaptea trecuta, chiar în acel moment, se vor urca într-un alt tren, care în decurs de o oră, va pleca din nou spre sud.

Grupul de elită a finanţatorilor se îmbarca într-o călătorie de opt sute de mile care ajungea in Atlanta, apoi la Savannah şi, în final, in orăşelul Brunswick, Georgia. Se părea că Brunswick era o destinaţie improbabilă. Situat pe coasta Atlanticului, era în primul rând un sat de pescari cu un port mic, dar animat, datorita bumbacului şi cherestelei. Avea o populaţie de doar câteva mii de oameni. Dar, până atunci, Insulele Mării care adăposteau coasta Carolinei de Sud până in Florida deveniseră deja populare ca staţiuni de iarnă pentru cei foarte bogaţi. O astfel de insulă, chiar în largul coastei oraşului Brunswick, fusese recent cumpărată de J.P. Morgan şi mai mulţi dintre asociaţii săi de afaceri, şi aici veneau toamna şi iarna pentru a vâna raţe sau căprioare şi pentru a scăpa de rigorile vremii reci din Nord. Se numea Insula Jekyll.

Când vagonul Aldrich a fost decuplat pe o linie secundară in mica gară Brunswick, acesta a fost, într-adevăr, vizibil. Vestea a ajuns rapid la redactorul ziarului săptămânal al oraşului. În timp ce grupul aştepta să fie transferat la doc, mai multe persoane de la ziar s-au apropiat şi au început să pună întrebări. Cine erau oaspeţii domnului Aldrich? De ce erau aici? Se întâmpla ceva special? Domnul Davison, care era unul dintre proprietarii Insulei Jekyll şi care era bine cunoscut ziarului local, le-a spus că aceştia erau doar prieteni personali şi că veniseră pentru simpla distracţie a vânătorii de raţe. Mulţumiţi că nu existau ştiri reale despre eveniment, reporterii s-au întors la biroul lor.

Chiar şi după sosirea la izolata cabană de pe insulă, secretul a continuat.

Timp de nouă zile, regula folosirii doar a prenumelui a rămas în vigoare. Îngrijitorii şi servitorii cu normă întreagă primiseră concediu, iar un nou personal, atent selectat, a fost adus pentru această ocazie. Acest lucru era menit să se asigure că niciunul dintre servitori nu ar putea recunoaşte din vedere identitatea acestor oaspeţi. Este dificil de imaginat vreun eveniment din istorie inclusiv pregătirea pentru război care a fost protejat de ochii publicului, cu mai mult mister şi secret.
Scopul acestei călătorii nu era vânătoarea de raţe. Simplu spus, era vorba de a ajunge la un acord privind structura şi funcţionarea unui cartel bancar. Scopul, aşa cum este valabil în cazul tuturor cartelurilor, era de a maximiza profiturile prin minimizarea concurenţei dintre membri, de a îngreuna intrarea pe piaţă a noilor concurenţi şi de a utiliza puterea poliţienească a guvernului pentru a pune în aplicare acordul cartelului. Mai specific, era vorba de a crea un plan pentru Sistemul Rezervei Federale.

POVESTEA ESTE CONFIRMATĂ

Timp de mulţi ani după eveniment, crainici, comentatori şi istorici au negat că întâlnirea de pe insula Jekyll a avut vreodată loc. Chiar şi acum, opinia general acceptată este că întâlnirea a fost relativ neimportantă şi doar paranoicii încercau să facă o stire din ea. Ron Chernow scrie: „Întâlnirea de la Jekyll Island ar fi fântâna a o mie de teorii ale conspiraţiei.”(4) Însă, încetul cu încetul, povestea a fost asamblata în detalii uimitoare care au venit direct sau indirect
de la cei care au fost cu adevărat acolo. Mai mult, dacă ceea ce spun despre propriile lor scopuri şi acţiuni nu constituie o conspiraţie clasică, atunci cuvântul si-a pierdut total sensul.
Prima scurgere de informaţii referitoare la această întâlnire a apărut în 1916.
A apărut în Leslie's Weekly şi a fost scrisă de un tânăr reporter financiar pe nume B.C. Forbes, care a fondat ulterior revista Forbes.
Articolul era în primul rând o laudă la adresa lui Paul Warburg şi este probabil ca Warburg să fi dezvăluit povestea în timpul conversaţiilor cu ziaristul. În orice caz, paragraful de deschidere conţinea un rezumat dramatic, dar extrem de precis, atât al naturii, cât şi al scopului întâlnirii:

Imaginaţi-vă un grup format din cei mai mari bancheri ai naţiunii care fug din New York într-un vagon privat la adăpostul întunericului, mergând pe furiş sute de mile spre sud, îmbarcându-se pe o barcă misterioasă, strecurându-se pe o insulă părăsită cu doar câţiva servitori, trăind acolo o săptămână întreagă într-un secret atât de rigid încât numele nici unuia dintre ei nu a fost menţionat măcar o dată, ca nu cumva ca servitorii să afle identitatea şi să dezvăluie lumii cea mai ciudată şi mai secretă expediţie din istoria finanţelor americane.

Nu infrumusetez . Îi ofer lumii, pentru prima dată, adevărata poveste despre cum a fost scris celebrul raport monetar Aldrich, fundamentul noului nostru sistem monetar.(5)

În 1930, Paul Warburg a scris o carte masivă - 1750 de pagini în total - intitulată Sistemul Rezervei Federale, originea şi dezvoltarea sa. În acest volum, el a explicat: „Rezultatele conferinţei au fost complet confidenţiale.„Nici măcar faptului că avusese loc o întâlnire nu i-a fost permis să devină public." Apoi, într-o notă de subsol, a adăugat: „Deşi au trecut optsprezece ani de atunci, nu mă simt liber să ofer o descriere a acestei conferinţe extrem de interesante, în care senatorul Aldrich i-a obligat pe toţi participanţii să păstreze secretul."(6)

O perspectivă interesantă asupra participării lui Warburg la întâlnire a venit treizeci şi patru de ani mai târziu, într-o carte scrisă de fiul său, James. James fusese numit de F.D.R. Director al Bugetului şi, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial,şef al Biroului de Informaţii de Război. În cartea sa, el a descris cum tatăl său, care nu ştia să distingă între o armă şi alta, a împrumutat o puşcă de la un prieten şi a luat-o cu el în tren pentru a se deghiza în vânător de raţe.(7)

Această parte a poveştii a fost coroborată în biografia oficială a senatorului Aldrich, scrisă de Nathaniel Wright Stephenson:

În toamna anului 1910, şase bărbaţi au ieşit la vanatoare de raţe. Adică, au spus lumii ca acesta era scopul lor. Domnul Warburg, care era printre aceştia, oferă o relatare amuzantă despre sentimentele sale când s-a urcat într-un vagon privat în Jersey City, aducând cu el toate dotările unui vânător de raţe. Gluma consta în faptul că nu împuşcase niciodată o raţă în viaţa lui şi nu avea nici o intenţie să împuşte vreuna.... Vânătoarea de raţe a fost o acoperire.(8)

Stephenson ne spune că, la scurt timp după ce au ajuns la Brunswick, şeful de gară a intrat în vagon şi i-a şocat prin aparentele sale cunoştinţe despre identitatea tuturor celor aflaţi la bord. Ca şi cum lucrurile nu erau deja destul de rele, a spus că reporterii îi aşteptau afară. Davison a preluat conducerea. „Ieşi

afară, bătrâne", a spus el, „şi îţi voi spune o poveste". Nimeni nu pretinde că ştie ce poveste s-a spus în timp ce stăteau pe traversele de cale ferată în acea dimineaţă, dar câteva momente mai târziu, Davison s-a întors cu un zâmbet larg pe faţă. „E în regulă", a spus el liniştindu-i. „Nu ne vor trăda."
Stephenson continuă: „Reporterii s-au împrăştiat, iar secretul straniei călătorii nu a fost divulgat. Nimeni nu l-a întrebat cum a reuşit şi nici el nu a oferit informaţia."(9)
În numărul din 9 februarie 1935 al ziarului Saturday Evening Post, a apărut un articol scris de Frank Vanderlip. În el se spunea:
„În ciuda opiniilor mele despre valoarea pentru societate a unei publicităţi sporite a afacerilor corporaţiilor, a existat o ocazie, spre sfârşitul anului 1910, când am fost la fel de secretos si într-adevăr, la fel de tăcut ca orice conspirator... Nu cred că este o exagerare să vorbim despre expediţia noastră secretă pe Insula Jekyll ca despre ocazia concepţiei propriu-zise a ceea ce a devenit în cele din urmă Sistemul Rezervelor Federale...
Ni s-a spus să ne lăsăm numele de familie în urmă. Ni s-a spus, de asemenea, că ar trebui să evităm să luăm masa împreună în noaptea plecării noastre. Am fost instruiţi să venim pe rând şi cât mai discret posibil la terminalul feroviar de pe litoralul Hudson din New Jersey,unde vagonul privat al senatorului Aldrich urma să fie pregătit si ataşat la capătul din spate al unui tren in directia Sud...
Odată imbarcati, am început să respectăm tabuul care fusese fixat asupra numelor de familie. Ne adresam unul altuia cu „Ben", „Paul", „Nelson", „Abe" – care era Abraham Piatt Andrew. Davison şi cu mine am adoptat deghizări şi mai profunde, abandonând prenumele noastre. Pe baza teoriei că aveam întotdeauna dreptate, el a devenit Wilbur, iar eu am devenit Orville, după acei doi pionieri ai aviaţiei, fraţii Wright....
Servitorii şi echipajul trenului ştiau poate identităţile unuia sau a mai multora dintre noi, dar nu le ştiau pe toate, iar numele tuturor tipărite împreună ar fi făcut misterioasa noastră călătorie semnificativă la Washington, pe Wall Street, chiar şi la Londra. Descoperirea, pur şi simplu nu trebuia să se întâmple, altfel tot timpul şi efortul nostru ar fi fost irosite. Dacă s-ar fi expus
public că grupul nostru se reunise şi redactase un proiect de lege bancar, acel proiect de lege nu ar fi avut nici o şansă de a fi adoptat de Congres."(10)

STRUCTURA ERA CEA A UNUI CARTEL

Cei prezenti la întâlnirii de pe insula Jekyll erau un exemplu clasic de structură de cartel. Un cartel este un grup de afaceri independente care se unesc pentru a coordona producţia, stabilirea preţurilor sau marketingul membrilor lor.
Scopul unui cartel este de a reduce concurenţa şi, prin urmare,

de a creşte profitabilitatea. Acest lucru se realizează printr-un monopol comun asupra activitatii lor, care obligă publicul să plătească preţuri mai mari pentru bunurile sau serviciile lor decât ar fi necesar în condiţiile pietei libere.
Aici erau reprezentanţi ai principalelor consorţii bancare din lume: Morgan, Rockefeller, Rothschild, Warburg şi Kuhn-Loeb. Aceştia erau adesea concurenţi şi nu există nici o îndoială că exista o considerabilă neîncredere între ei şi manevre iscusite pentru o poziţie favorabilă în orice acord. Dar erau împinşi împreună de o dorinţă primordială de a lupta împotriva inamicului lor comun. Inamicul era concurenţa.
În 1910, numărul băncilor din Statele Unite creştea într-un ritm fenomenal. De fapt, se dublase la peste douăzeci de mii doar în ultimii zece ani. Mai mult, majoritatea apăreau în Sud şi Vest, ceea ce a dus la o scădere constantă a cotei de piaţă a băncilor din New York. Aproape toate băncile din anii 1880 erau bănci naţionale,ceea ce înseamnă că erau autorizate de guvernul federal. În general, ele erau situate în oraşele mari şi aveau dreptul prin lege să emită propria monedă sub formă de bancnote. Chiar şi în 1896, numărul băncilor straine crescuse la şaizeci şi unu la sută, iar acestea deţineau deja cincizeci şi patru la sută din totalul depozitelor bancare ale ţării. Până în 1913, când a fost adoptată Legea Rezervei Federale, aceste cifre erau şaptezeci şi unu la sută, băncile straine deţinând cincizeci şi şapte la sută din depozite.(11) În ochii acelor vânători de raţe din New York, aceasta era o tendinţă care pur şi simplu trebuia inversată.
Concurenţa provenea şi dintr-o nouă tendinţă în industrie de a finanţa creşterea viitoare din profituri, mai degrabă decât din capital împrumutat. Aceasta a fost consecinţa ratelor dobânzilor de pe piaţa liberă, care au stabilit un echilibru realist între datorii şi economii. Ratele erau suficient de mici pentru a atrage debitori serioşi care erau încrezători în succesul afacerilor lor şi în capacitatea lor de rambursare, dar erau suficient de mari pentru a descuraja împrumuturile pentru afaceri frivole sau pentru cele pentru care existau surse alternative de finanţare – de exemplu, capitalul propriu. Acest echilibru între datorii şi economii era rezultatul unei mase monetare limitate. Băncile puteau crea împrumuturi care depăşeau depozitele lor reale, aşa cum vom

vedea, dar exista o limită a acestui proces. Şi această limită era determinată în cele din urmă de oferta de aur pe care o deţineau. Prin urmare, între 1900 şi 1910, şaptezeci la sută din finanţarea pentru creşterea corporativă americană a fost generată intern, făcând industria din ce în ce mai independentă de bănci.(12) Chiar şi guvernul federal devenea econom. Avea un stoc tot mai mare de aur, răscumpăra sistematic monedele verzi(greenbacks) — care fuseseră emise în timpul Războiului Civil şi reducea rapid datoria naţională.

Iată o altă tendinţă care trebuia oprită. Ceea ce doreau bancherii şi ceea ce îşi doreau şi mulţi alti oameni de afaceri era să intervină pe piaţa liberă şi să încline balanţa ratelor dobânzilor în jos, pentru a favoriza datoria în detrimentul economiei. Pentru a realiza acest lucru, masa monetară trebuia pur şi simplu deconectată de aur şi mai abundentă sau, aşa cum o descriau ei, mai elastică.

SPECTRUL FALIMENTULUI BANCAR

Cea mai mare ameninţare, însă, nu venea din partea rivalilor sau a capitalului privat, ci din partea publicului larg, sub forma a ceea ce bancherii numesc,, fuga la banca" (o retragerea masiva a depozitelor). Acest lucru se datorează faptului că, atunci când băncile acceptă depozitul unui client, ele oferă în schimb un „sold" în contul său. Acesta este echivalentul unei promisiuni de a rambursa depozitul oricând doreşte. În mod similar, atunci când un alt client împrumută bani de la bancă, i se oferă şi lui un sold în cont care este de obicei retras imediat pentru a satisface scopul împrumutului. Aceasta creează o bombă cu ceas, deoarece, în acel moment, banca a emis mai multe promisiuni de „plată la cerere" decât are bani în seif. Chiar dacă clientul depozitar crede că îşi poate primi banii oricând doreşte, în realitate aceştia au fost daţi clientului împrumutat şi nu mai sunt disponibili la bancă.

Problema este agravată şi mai mult de faptul că băncile au voie să împrumute chiar mai mulţi bani decât au primit în depozit. Mecanismul pentru realizarea acestei performanţe aparent imposibile va fi descris într-un capitol ulterior, dar este un fapt al sistemului bancar modern că promisiunile de plată depăşesc adesea depozitele de economii cu un factor de zece la unu. Şi, deoarece doar aproximativ trei procente din aceste conturi sunt de fapt păstrate în seif sub formă de numerar - restul fiind investit în şi mai multe împrumuturi şi investiţii - promisiunile băncii depăşesc

capacitatea sa de a-şi respecta aceste promisiuni cu un factor de peste trei sute la unu.(13)Atâta timp cât doar un mic procent de deponenţi îşi solicită banii la un moment dat, e excrocheria perfecta. Dar dacă încrederea publicului este zdruncinată şi dacă mai multe procente dintre deponenti încearcă să îşi retragă fondurile, schema este în cele din urmă expusă. Banca nu îşi poate respecta toate promisiunile şi este forţată să îşi închidă porţile. Falimentul urmează de obicei la momentul potrivit.

SCURGERI DE MASA MONETARA

Acelaşi rezultat se putea întâmpla - şi, înainte de Sistemul Rezervei Federale si se întâmpla adesea - chiar şi fără ca deponenţii să facă o retragere in masa. În loc să-şi retragă fondurile de la ghişeul casieriei, aceştia pur şi simplu emiteau cecuri pentru a cumpăra bunuri sau servicii. Persoanele care primeau aceste cecuri le duceau la o bancă pentru depunere. Dacă acea bancă se întâmpla să fie aceeaşi de unde era emis cecul, atunci totul era in regula, deoarece nu era necesar să se scoată bani reali din seif. Dar dacă titularul cecului îl ducea la o altă bancă, acesta era rapid transmis înapoi băncii emitente şi se solicita decontarea între bănci. Totuşi, aceasta nu este o stradă cu sens unic. În timp ce Downtown Bank cere plată de la Uptown Bank, Uptown Bank compensează cu cecuri şi cereri de plată de la Downtown Bank. Atâta timp cât fluxul de bani în ambele direcţii este egal, atunci totul poate fi gestionat cu o simplă contabilitate. Dar dacă fluxul nu este egal, atunci una dintre bănci va... trebuie să trimită bani celeilalte pentru a compensa diferenţa. Dacă suma de bani necesară depăşeşte câteva puncte procentuale din totalul depozitelor băncii, rezultatul este acelaşi cu o retragere masivă a banilor de către deponenţi. Această cerere de bani din partea altor bănci, mai degrabă decât din partea deponenţilor, se numeşte ,,scurgere de masa monetara”(creşterea cantităţii de numerar fizic deţinute de public în loc să fie depus în bănci, ceea ce reduce suma de bani disponibilă pentru împrumuturi şi scade masa monetară).

În 1910, cea mai frecventă cauză a declarării falimentului de către o bancă din cauza unei pierderi de rezerve valutare era urmarea unei politici de creditare mai nesăbuită decât cea a concurenţilor săi. Se cereau mai mulţi bani bancii asa că se împrumutau mai mulţi bani. Era suficient de periculos să împrumute 90% din economiile clienţilor lor (păstrând doar un dolar ca rezervă din zece), dar acest

lucru se dovedise a fi suficient de cele mai multe ori. Unele bănci, însă, au fost tentate să se apropie şi mai mult de prăpastie. Au împins raportul la nouăzeci şi doi la sută, nouăzeci şi cinci la sută, nouăzeci şi nouă la sută. La urma urmei, modul în care o bancă face bani este prin colectarea dobânzilor, iar singura modalitate de a face acest lucru este prin acordarea de împrumuturi. Cu cât mai multe împrumuturi, cu atât mai bine. Şi, astfel, exista o practică printre unele dintre băncile mai nesăbuite de a „împrumuta fara limita", cum o numesc ele.Era un alt mod de a-şi modifica substantial indicele rezervelor.

O UTOPIE A BANCHERILOR

Dacă toate băncile ar putea fi obligate să emită credite direct proportional cu rezervele detinute raportate la alte bănci, atunci, indiferent de cât de mic era acest raport, numărul de cecuri care trebuiau compensate între ele s-ar echilibra pe termen lung. Niciodată nu s-ar produce pierderi majore de valută. Întreaga industrie bancară s-ar putea prăbuşi sub un astfel de sistem, dar nu şi băncile individuale - cel puţin nu cele care făceau parte din cartel. Toate ar parcurge aceeaşi distanţă de la margine, indiferent de cât de aproape ar fi. Sub o astfel de uniformitate, nici o bancă individuală nu ar putea fi învinovăţită pentru neîndeplinirea obligaţiilor sale.

Vina ar putea fi mutată, în schimb, asupra „economiei" sau „politicii guvernamentale" sau „ratelor dobânzilor" sau „deficitelor comerciale" sau „valorii de schimb a dolarului" sau chiar asupra „sistemului capitalist" în sine.

Dar, în 1910, o astfel de utopie a bancherilor nu fusese încă creată. Dacă banca Downtown ar începe să acorde împrumuturi la un raport mai mare faţă de rezervele sale decât concurenţii săi, numărul de cecuri care i s-ar întoarce ca plată pentru credite ar fi, de asemenea, mai mare. Astfel, banca care a urmat o politică de creditare mai nepăsătoare a trebuit să retragă din rezervele sale pentru a efectua plăţi către băncile mai conservatoare şi, atunci când aceste fonduri erau epuizate, de obicei era forţată să intre în faliment.

Istoricul John Klein ne spune că „Spaimele financiare din 1873, 1884,1893 şi 1907 au fost în mare parte o consecinţă a... piramidei rezervelor şi a creării excesive de depozite de către băncile oraşelor ... Aceste panici au fost declanşate de scurgerile valutare care au

avut loc într-o perioade de relativă prosperitate, când băncile au împrumutau nechibzuit.(14) Cu alte cuvinte, «haosul» şi falimentele bancare rezultate au fost cauzate nu de factori negativi din economie, ci de scurgerile valutare ale băncilor care au creditat până la punctul în care practic nu aveau deloc rezerve. Băncile nu au dat faliment pentru că sistemul era slab. Sistemul a dat faliment pentru că băncile erau slabe."

Aceasta a fost o altă problemă comună care i-a adus pe aceşti şapte bărbaţi la peste o mie de mile pe o insulă minusculă din largul coastei Georgiei. Fiecare era un potenţial competitor acerb, dar în mintea lor erau aşa-numitele panici şi realitatea celor 1.748 de falimente bancare din cele două decenii precedente. Cumva, au trebuit să-şi unească forţele. Trebuia concepută o metodă care să le permită să continue să facă mai multe promisiuni de plată la cerere decât puteau să onoreze. Pentru a face acest lucru, au trebuit să găsească o modalitate de a forţa toate băncile să parcurgă aceeaşi distanţă de la margine şi, atunci când inevitabilele dezastre se produceau, să mute vina publică de la ei înşişi. Făcând-o să pară o problemă a economiei naţionale, mai degrabă decât a practicii bancare private, se putea deschide apoi uşa pentru utilizarea banilor din taxe, mai degrabă decât propriile fonduri pentru achitarea pierderilor. Iată, aşadar, principalele provocări cu care se confrunta acel grup mic, dar puternic, adunat pe Insula Jekyll:

1. Cum să oprească influenţa crescândă a băncilor mici, rivale şi să se asigure că controlul asupra resurselor financiare ale naţiunii va rămâne în mâinile celor prezenţi;
2. Cum să facă masa monetară mai elastică pentru a inversa tendinţa de formare a capitalului privat şi pentru a recuceri piaţa creditelor industriale;
3. Cum să combine rezervele modeste ale băncilor naţiunii într-o singură rezervă mare,astfel încât toate băncile să fie motivate să urmeze aceleaşi raporturi credite-depozite. Acest lucru ar proteja cel puţin o parte dintre ele de scurgerile de masa monetara(dezechilibru în soluţionarea creanţelor dintre bănci în favoarea unei bănci determină epuizarea rezervelor de numerar ale celeilalte bănci) şi de retragerile masive de depozite;

4. Dacă acest lucru ar duce în cele din urmă la prăbuşirea întregului sistem bancar, atunci cum să transfere pierderile de la proprietarii băncilor la contribuabili.

CARTELUL ADOPTĂ UN NUME

Toată lumea ştia că soluţia la toate aceste probleme era un mecanism tip cartel care fusese conceput similar şi deja pus în funcţiune în Europa. Ca în cazul tuturor cartelurilor, acesta trebuia creat prin legislaţie şi susţinut de puterea guvernului sub înşelăciunea protejării consumatorului. Prin urmare, cea mai importantă sarcină din faţa lor poate fi enunţată ca obiectivul numărul cinci:

5. Cum să convingă Congresul că schema era o măsură de protejare a publicului.

Sarcina era delicată. Poporului american nu-i plăcea conceptul de cartel. Ideea ca întreprinderile comerciale să se unească pentru a fixa preţurile şi a preveni concurenţa era străină sistemului de liberă întreprindere. Nu putea fi niciodată vândută alegătorilor. Dar, dacă cuvântul cartel nu era folosit, dacă întreprinderea putea fi descrisă cu cuvinte neutre din punct de vedere emoţional -poate chiar atrăgătoare - atunci jumătate din bătălie ar fi fost câştigată.

Prin urmare, prima decizie a fost să se urmeze practica adoptată în Europa. De acum înainte, cartelul ar funcţiona ca o bancă centrală. Şi chiar şi aceasta urma să fie doar o expresie generică. În scopuri de relaţii publice şi legislaţie, ar concepe un nume care să evite complet cuvântul bancă şi care să evoce imaginea guvernului federal însuşi. În plus, pentru a crea impresia că nu va exista nici o concentrare a puterii, ar înfiinţa sucursale regionale ale cartelului şi ar face din acesta un punct forte principal. Stephenson ne spune: „Aldrich a a adus in discutie asta la Jekyll Island fiind un adept convins al ideii unei bănci centrale. Dorinţa lui era să transplanteze sistemul uneia dintre marile bănci europene, Banca Angliei, în America."(15) Dar oportunismul politic impunea ca astfel de planuri să fie ascunse publicului. După cum a explicat John Kenneth Galbraith: „[Aldrich] îşi dorea să depăşească opoziţia având nu o bancă centrală, ci mai multe. Şi cuvântul insusi bancă ar fi fost evitat."(16)Cu excepţia lui Aldrich, toţi cei prezenţi erau bancheri, dar doar unul era expert în modelul european de bancă centrală. Datorită acestor cunoştinţe, Paul Warburg a devenit

mintea dominantă şi călăuzitoare pe parcursul tuturor discuţiilor. Chiar şi o parcurgere superficială a literaturii despre crearea Sistemului Rezervei Federale este suficientă pentru a constata că el era, într-adevăr, creierul cartelului. Galbraith spune că „...Warburg a fost numit, pe bună dreptate, părintele sistemului."(17) Profesorul Edwin Seligman,membru al familiei bancare internaţionale J. & W. Seligman şi şef al Departamentului de Economie de la Universitatea Columbia, scrie că „... în caracteristicile sale fundamentale, Legea Rezervei Federale este opera domnului Warburg mai mult decât a oricărui alt om din ţară."(18)

ADEVĂRATULUI STĂPAN WARBUCKS

Paul Moritz Warburg a fost un membru important al firmei de investiţii bancare M.M. Warburg & Company din Hamburg, Germania, şi Amsterdam, Olanda. Venise în Statele Unite cu doar nouă ani înainte de întâlnirea de la Jekyll Island. La scurt timp după sosire, însă, şicu finanţare asigurată în mare parte de grupul Rothschild, el şi fratele său Felix au reuşit să cumpere parteneriate în firma de investiţii bancare din New York,Kuhn, Loeb & Company, continuând în acelaşi timp ca parteneri la Warburg din Hamburg.(19)

În douăzeci de ani, Paul avea să devină unul dintre cei mai bogaţi oameni din America, cu o dominaţie de necontestat asupra sistemului feroviar al ţării.

La această distanţă în istorie, este dificil să apreciem importanţa acest om. Însă se poate înţelege ceva din faptul că personajul legendar, Daddy Warbucks, din benzile desentate Little Orphan Annie(Micuta Orfana Annie), a fost un omagiu contemporan la presupusa bunăvoinţă a lui Paul Warburg şi la capacitatea sa aproape magică de a realiza binele prin puterea bogăţiei sale nelimitate.

Un al treilea frate, Max Warburg, a fost consilierul financiar al Kaiserului care a devenit director al Reichsbank din Germania. Aceasta era, desigur, o bancă centrală şi a fost unul dintre modelele folosite în construirea Sistemului Rezervei Federale. De altfel, câţiva ani mai târziu, Reichsbank avea să creeze hiperinflaţia masivă din Germania, care a eradicat clasa de mijloc şi întreaga economie.

Paul Warburg a devenit curând cunoscut pe Wall Street ca un susţinător convingător al unei bănci centrale în America. Cu trei ani

înainte de întâlnirea de la Jekyll Island, publicase mai multe broşuri. Una se intitula Defecte şi Nevoi ale sistemului nostru bancar, iar cealaltă era Un plan pentru o bancă centrală modificată. Acestea au atras o atenţie largă atât în cercurile financiare, cât şi în cele academice şi au stabilit climatul intelectual pentru toate discuţiile viitoare privind legislaţia bancară. În aceste tratate, Warburg se plângea că sistemul monetar american era paralizat de dependenţa sa de aur şi de obligaţiuni guvernamentale, ambele fiind în cantităţi limitate. Ceea ce America avea nevoie, susţinea el, era o ofertă monetară elastică care putea fi extinsă şi contractată pentru a satisface nevoile fluctuante ale comerţului.

Soluţia, spunea el, era să urmeze exemplul german, prin care băncile puteau crea monedă exclusiv pe baza „hârtiei comerciale", care este limbajul bancar IOU (I Own You (esti proprietatea mea)document de forta juridica oblicatorie emis la acordarea unui credit care conţine un angajament de a rambursa datoria cu termeni specifici, cum ar fi un program de rambursare si include detalii precum suma datorată, rata dobânzii, data sau programul de rambursare şi semnăturile părţilor implicate) pentru promisiunile de la corporaţii.

Warburg a fost neobosit în eforturile sale. A fost un vorbitor important în faţa numărului mare de audiente cu influenta şi a scris un flux constant de articole publicate pe această temă. În martie a acelui an, de exemplu, The New York Times a publicat o serie de unsprezece părţi scrise de Warburg, explicând şi expunând ceea ce el numea Banca Rezervelor Statelor Unite.(20)

METODA ERA SIMPLĂ PENTRU CEI CARE AU ÎNȚELES

Majoritatea scrierilor şi prelegerilor lui Warburg pe această temă au fost o manipulare a publicului. Pentru a acoperi faptul că o bancă centrală este doar un cartel care a fost legalizat, susținătorii acesteia au trebuit să aşeze o perdea groasă de fum de jargon tehnic, concentrându-se întotdeauna pe modul în care se presupune că ar aduce beneficii comerţului, publicului şi naţiunii; cum ar reduce ratele dobânzilor,ar oferi finanţare pentru proiectele industriale necesare şi ar preveni panica în economie. Nu exista nici cea mai mică indoiala că, sub toate acestea, se afla un plan general conceput de sus până jos pentru a servi intereselor private în detrimentul publicului. Aceasta era, totuşi, cruda realitate, iar

bancherii mai perspicace o conştientizau foarte bine. Într-un discurs ţinut în faţa Asociaţiei Americane a Bancherilor în anul următor, Aldrich a expus-o pentru oricine asculta cu adevărat sensul cuvintelor sale. El a spus: „Organizaţia propusă nu este o bancă, ci o uniune cooperativă a tuturor băncilor din ţară, în scopuri bine definite."(21) Exact. O uniune de bănci.
Doi ani mai târziu, într-un discurs ţinut în faţa aceluiaşi grup de bancheri, A. Barton Hepburn de la Chase National Bank a fost şi mai sincer. El a spus:
„Măsura recunoaşte şi adoptă principiile unei bănci centrale. Într-adevăr, dacă funcţionează aşa cum speră susţinătorii legii, va face ca toate băncile înregistrate să fie împreună proprietari comuni ai unei puteri centrale dominante."(22)
Şi aceasta este o definiţie cât se poate de bună a unui cartel.
În 1914, la un an după adoptarea Legii Rezervei Federale, senatorul Aldrich îşi putea permite să fie mai puţin rezervat în observaţiile sale. Într-un articol publicat în iulie a acelui an într-o revistă numită The Independent, el s-a lăudat: „Înainte de adoptarea acestei legi, bancherii din New York puteau doar domina rezervele statului New York. Acum suntem capabili să dominăm rezervele bancare ale întregii ţări."

MITUL ACCEPTAT CA ISTORIE

Versiunea acceptată a istoriei este că Rezerva Federală a fost creată pentru a stabiliza economia noastră. Unul dintre cele mai utilizate manuale pe această temă spune: „A izvorât din panica din 1907, cu epidemia sa alarmantă de falimente bancare: ţara s-a săturat odată pentru totdeauna de anarhia sistemului bancar privat instabil."(23)
Chiar şi cel mai naiv student trebuie să simtă o gravă contradicţie între această viziune preţuită şi performanţa reală a Sistemului. De la începuturile sale, acesta a prezidat prăbuşirile din 1921 şi 1929; Marea Depresiune din '29-'39; recesiunile din '53, '57, '69, '75 şi '81; „Lunea Neagră" a pieţei bursiere în '87; şi o inflaţie de 1000% care a distrus 90% din puterea de cumpărare a dolarului.(24)
Să fim mai specifici în privinţa acestui ultim punct. Până în 1990, era necesar un venit annual de 10.000 de dolari pentru a cumpăra ceea ce costa doar 1.000 de dolari în 1914.(25) Această pierdere incredibilă de valoare a fost transferată în linişte guvernului federal

sub forma unor impozite ascunse, iar Sistemul Rezervei Federale a fost mecanismul prin care a fost realizată.
Acţiunile au consecinţe. Consecinţele confiscării averii de către mecanismul Rezervei Federale sunt acum asupra noastră. În deceniul actual,datoria corporativă este în creştere; datoria personală este mai mare ca niciodată; atât falimentele comerciale, cât şi cele personale sunt la un nivel record; băncile şi asociaţiile de economii şi împrumuturi dau faliment într-un număr mai mare ca niciodată; dobânda la datoria naţională consumă jumătate din impozitul pe venitul personal; industria grea a fost în mare parte înlocuită de concurenţi de peste hotare; ne confruntăm cu un deficit comercial internaţional pentru prima dată în istoria noastră; 75% din centrul oraşului Los Angeles şi alte zone metropolitane sunt acum deţinute de străini; şi peste jumătate din naţiunea noastră se află într-o stare de recesiune economică.

PRIMUL MOTIV PENTRU A ABOLI SISTEMUL

Acestea sunt realizarile la optzeci de ani după ce Rezerva Federală a fost creată, chipurile, pentru a stabiliza economia noastră! Nu se poate argumenta că Sistemul a eşuat în obiectivele sale declarate. Mai mult, după tot acest timp, după schimbări repetate de personal, după ce a funcţionat sub ambele partide politice, după numeroase experimente în filozofia monetară, după aproape o sută de revizuiri ale statutului său şi după dezvoltarea a nenumărate formule şi tehnici noi, au existat mai mult decât ample oportunităţi de a rezolva simplele defecte procedurale. Nu este nerezonabil să concluzionăm, prin urmare, că Sistemul a eşuat, nu pentru că are nevoie de un nou set de reguli sau de directori mai inteligenţi,ci pentru că este incapabil să îşi atingă obiectivele declarate.
Dacă o instituţie este incapabilă să îşi atingă obiectivele, nu există niciun motiv pentru a o păstra - decât dacă poate fi modificată în vreun fel pentru a-i schimba capacitatea. Aceasta duce la întrebarea: de ce este Sistemul incapabil să işi atingă obiectivele declarate? Răspunsul dureros este: acestea nu au fost niciodată adevăratele sale obiective. Când cineva îşi dă seama de circumstanţele în care a fost creat, când contemplă identităţile celor care l-au creat şi când studiază performanţa sa reală de-a lungul anilor, devine evident că Sistemul este doar un cartel cu o faţadă guvernamentală. Nu există nici o îndoială că cei care îl conduc sunt motivaţi să menţină ocuparea deplină a forţei de muncă,o

productivitatea ridicată,inflaţia scăzută şi o economie în general solidă. Ei nu sunt interesaţi să omoare găina cu ouă de aur. Dar, atunci când există un conflict între interesul public şi nevoile private ale cartelului - un conflict care apare aproape zilnic publicul va fi sacrificat.Aceasta este natura bestiei. Este o prostie să te aştepţi ca un cartel să acţioneze în orice alt mod.
Această viziune nu este încurajată de instituţiile şi editorii sistemului. A devenit aparentă misiunea lor să convingă poporul american că sistemul nu este intrinsec defectuos. Pur şi simplu a fost în mâinile unor neîndemânatici. De exemplu, William Greider a fost redactor-şef adjunct la The Washington Post. Cartea sa, Secretele Templului, a fost publicată în 1987 de Simon and Schuster. A criticat Rezerva Federală din cauza eşecurilor sale, dar, potrivit lui Greider, acestea nu au fost cauzate de vreun defect al Sistemului în sine, ci au fost doar rezultatul unor factori economici care sunt „atât de complicaţi" încât oamenii buni care s-au luptat să facă Sistemul să funcţioneze pur şi simplu nu au reuşit să-i deslusească. Dar, nu vă faceţi griji, oameni buni, ei lucrează la asta! Acesta este exact genul de critică superficială care este acceptabilă în mass-media noastră mainstream. Totuşi, propriile cercetări ale lui Greider indică o interpretare complet diferită. Vorbind despre originea Sistemului, el spune:

Pe măsură ce noile companii prosperau fără Wall Street, la fel au prosperat şi noile bănci regionale care le gestionau fondurile. Ponderea concentrată a depozitelor bancare din New York era încă imensă, aproximativ jumătate din totalul naţiunii, dar scădea constant. Wall Street era încă „cel mai mare copil din cartier", dar din ce în ce mai puţin capabil să-i intimideze pe ceilalţi.Această tendinţă a fost un fapt crucial al istoriei, o realitate neînțeleasă care modifică complet semnificaţia politică a legislaţiei de reformă care a creat Rezerva Federală. La acea vreme, înţelepciunea convenţională din Congres, împărtăşită pe scară largă şi susţinută cu sinceritate de reformatorii progresişti, era că o instituţie guvernamentală va valorifica în sfârşit „trustul monetar", îi va dezarma puterile şi va stabili un control democratic larg asupra banilor şi creditului... Rezultatele au fost aproape opuse. Reformele monetare adoptate în 1913, de fapt, au contribuit la păstrarea status quo-ului, la stabilizarea vechii ordini. Bancherii din centrul monetar nu numai că vor câştiga dominaţia asupra noii bănci centrale, dar se vor bucura şi de o nouă izolare împotriva instabilităţii şi a propriului declin. Odată ce Fed a intrat în funcţiune, difuzia constantă a puterii financiare s-a oprit. Wall Street şi-a menţinut poziţia dominantă şi chiar a consolidat-o.(26)

Antony Sutton, fost cercetător la Institutul Hoover pentru

Război, Revoluţie şi Pace şi, de asemenea, fost profesor de economie la Universitatea de Stat din California, Los Angeles, oferă o analiză ceva mai profundă. El scrie:

Planul revoluţionar al lui Warburg de a determina societatea americană să lucreze pentru Wall Street a fost uimitor de simplu. Chiar şi astăzi,... teoreticienii academici îşi acoperă tablele cu
ecuaţii fără sens, iar publicul larg se luptă într-o confuzie nedumerită cu inflaţia şi cu prăbuşirea sistemului de creditare care se apropie, în timp ce explicaţia destul de simplă a problemei rămâne nediscutată şi aproape complet neînţeleasă. Sistemul Rezervei Federale este un monopol privat legal al masei monetare, operat în beneficiul câtorva sub pretextul protejării şi promovării interesului public.(27)

Adevărata semnificaţie a călătoriei pe Insula Jekyll şi a creaturii care a fost eclozată acolo a fost rezumată în mod accidental de cuvintele biografului admirator al lui Paul Warburg, Harold Kellock:

Paul M. Warburg este probabil cel mai blând om care a condus vreodată personal o revoluţie. A fost o revoluţie fără vărsare de sânge: nu a încercat să ridice populaţia la arme. A păşit înainte înarmat pur şi simplu cu o idee. Şi a cucerit. Asta e lucrul uimitor. Un om timid,sensibil, şi-a impus ideea unei naţiuni de o sută de milioane de locuitori.(28)

REZUMAT

Planul de bază pentru Sistemul Rezervei Federale a fost elaborat intr-o întâlnire secretă ţinută în noiembrie 1910 la un resort privată J.P. Morgan de pe insula Jekyll, în largul coastei Georgiei. Cei care au participat au reprezentat marile instituţii financiare de pe Wall Street şi, indirect Europa. Motivul secretului era simplu. Dacă s-ar fi ştiut că facţiuni rivale ale comunităţii bancare
s-au unit, publicul ar fi fost alertat cu privire la posibilitatea ca bancherii să plănuiască un acord de restricţionare a comerţului ceea ce, desigur,este exact ceea ce făceau.

Ceea ce a rezultat a fost un acord de cartel cu cinci obiective: oprirea concurenţei tot mai mari din partea băncilor mai noi ale naţiunii; să obţină o franciză pentru a crea bani din nimic în scopul acordării de împrumuturi; să preia controlul asupra rezervelor tuturor băncilor, astfel încât cele mai nesăbuite să nu fie expuse la pierderi valutare şi retrageri masive ;să-i determine pe contribuabili să suporte pierderile inevitabile ale cartelului; şi să convingă Congresul că scopul era protejarea publicului. S-a realizat că bancherii ar trebui să devină parteneri cu politicienii şi că structura cartelului ar trebui să fie o bancă centrală. Dosarele arată

că Fed nu a reuşit să-şi atingă obiectivele declarate. Asta pentru că acestea nu au fost niciodată adevăratele sale obiective. Ca şi cartel bancar şi în ceea ce priveşte cele cinci obiective menţionate mai sus, a fost un succes absolut.

Nelson. W. Aldrich

Henry P. Davidson

Abraham Piatt Andrew

Frank A. Vanderlip

Benjamin Strong

Paul M. Warburg

Credit Foto Muzeul Jekyll Island

Cei şase bărbaţi care au participat la întâlnirea secretă de pe Insula Jekyll, unde a fost concepută Rezerva Federală, reprezentau aproximativ un sfert din bogăţia totală a întregii lumi. Aceştia erau:
1. Nelson W. Aldrich, „Biciul" republican în Senat, preşedinte al Comisiei Monetare Naţionale, socrul lui John D. Rockefeller Jr.;
2. Henry P. Davison, partener senior al companiei J.P. Morgan;
3. A. Piatt Andrew, secretar adjunct al Trezoreriei;
4. Frank A. Vanderlip, preşedinte al Băncii Naţionale a oraşului New York, reprezentându-l pe William Rockefeller;
5. Benjamin Strong, directorul companiei Bankers Trust a J.P. Morgan, care ulterior va deveni conducatorul sistemului;
6. Paul M. Warburg, partener la Kuhn, Loeb & Company, reprezentând familiile Rothschild şi Warburg în Europa.

Capitolul Doi
NUMELE JOCULUI ESTE SALVARE (BAILOUT)

Analogia unui eveniment sportiv cu spectatori ca mijloc de explicare a regulilor prin care contribuabililor le este cerut să suporte costul salvării băncilor atunci când împrumuturile lor devin problematice. În capitolul anterior s-a afirmat că grupul Jekyll Island, care a conceput Sistemul Rezervei Federale, a creat de fapt un cartel naţional dominat de băncile mai mari. De asemenea, s-a afirmat că un obiectiv principal al acestui cartel era implicarea guvernului federal ca agent pentru transferul pierderilor inevitabile de la proprietarii acelor bănci către contribuabili. Aceasta, desigur, este una dintre cele mai controversate afirmaţii făcute în această carte. Cu toate acestea, nu exista loc pentru orice altă interpretare atunci când cineva se confruntă cu dovezile masive ale istoriei de la crearea Sistemului. Să facem, aşadar, un alt salt în timp. După ce

am sărit la anul 1910 pentru a începe această poveste, să ne întoarcem acum la epoca prezentă.
Pentru a înţelege cum pierderile bancare sunt transferate către contribuabili, este mai întâi necesar să ştim puţin despre cum a fost concepută schema să funcţioneze. Există anumite proceduri şi formule care trebuie înţelese altfel, întregul proces pare un haos. Este ca şi cum am fi fost izolaţi toată viaţa noastră pe o insulă din Marea Sudului, fără nici o cunoaştere a lumii exterioare. Imaginaţi-vă cum ar fi atunci prima dată când am călători pe continent şi am fi asistat la un meci de fotbal profesionist.Am privi cu neîncredere la acei bărbaţi îmbrăcaţi ca niste extratereştri de pe altă planetă; ciocnindu-si corpurile;aruncand un obiect cu o formă ciudată înainte şi înapoi; luptandu-se pentru el ca şi cum ar fi de mare valoare, dar, ocazional aruncandu-l afară din teren ca şi cum ar fi lipsit de valoare şi dispreţuit; alergandu-se unii pe alţii, trântindu-se la pământ şi apoi îndepărtandu-se pentru a se regrupa pentru un alt asalt; toate acestea cu zeci de mii de spectatori strigând la unison, fără nici un motiv aparent. Fără o înţelegere de bază a faptului că acesta era un joc şi fără cunoaşterea regulilor acelui joc, evenimentul ar părea un haos total şi o nebunie universală.
Funcţionarea sistemului nostru monetar prin intermediul FED are multe în comun cu fotbalul profesionist. În primul rând, există anumite jocuri care se repetă iar şi iar, cu doar variaţii minore pentru a se potrivi circumstanţelor speciale. În al doilea rând, există reguli definite pe care jucătorii le urmează cu mare precizie. În al treilea rând, există un obiectiv clar al jocului care este cel mai important în mintea jucătorilor. Şi în al patrulea rând, dacă spectatorii nu sunt familiarizaţi cu acest obiectiv şi dacă nu înţeleg regulile, nu vor înţelege niciodată ce se întâmplă. Ceea ce, în privinta aspectele financiare,este starea comună a marii majorităţi a americanilor de astăzi.
Prin urmare, să încercăm să explicăm în limbaj simplu care este acest obiectivul şi cum se aşteaptă jucătorii să îl atingă. Pentru a demitiza procesul, vom afisa mai întâi o prezentare generală. După ce conceptele sunt clarificate,vom continua cu exemple concrete preluate din trecutul recent.
Numele jocului este Bailout(Salvarea financiara). Aşa cum s-a menţionat anterior, obiectivul acest joc este de a transfera pierderile

inevitabile de la proprietarii băncilor mai mari către contribuabili. Procedura prin care se realizează acest lucru este următoarea:

REGULILE JOCULUI

Jocul începe atunci când Sistemul Rezervei Federale permite băncilor comerciale să creeze banii din carnetul de cecuri din nimic. (Detalii despre cum se realizează această performanţă incredibilă sunt prezentate în capitolul zece intitulat Mecanismul Mandrake.) Băncile obţin profit din aceşti bani, nu cheltuindu-i, ci împrumutându-i altora şi colectând dobânzi.

Când un astfel de împrumut este plasat în registrele băncii, acesta este prezentat ca activ deoarece generează dobânzi şi, probabil, într-o zi va fi rambursat. În acelaşi timp, se face o înregistrare egală în pasivul registrului.

Acest lucru se datorează faptului că banii din carnetul de cecuri nou creaţi sunt acum în circulaţie, şi cea mai mare parte a acestora va ajunge la alte bănci care vor returna cecurile anulate băncii emitente pentru plată. De asemenea, persoanele fizice pot aduce o parte din aceşti bani prin cecuri înapoi la bancă şi pot solicita numerar. Prin urmare, banca emitentă are o datorie potenţială de plată a banilor egală cu suma activului împrumutat.

Atunci când un împrumutat nu poate rambursa şi nu există active care să poată fi luate pentru compensare, banca trebuie să înregistreze acel împrumut ca pierdere. Cu toate acestea,deoarece cea mai mare parte a banilor a fost creată iniţial din nimic şi nu a costat banca nimic în afară de cheltuielile generale de contabilitate, există puţine valori tangibile care se pierd efectiv. Este în primul rând o înregistrare contabilă.

O pierdere contabilă poate fi totuşi nedorită pentru o bancă, deoarece determină eliminarea creditului din registru ca activ fără o reducere a pasivelor.

Diferenţa trebuie să provină din capitalul propriu al celor care deţin banca. Cu alte cuvinte, activul creditului este eliminat, dar pasivul bănesc rămâne. Banii iniţiali din carnetul de cecuri încă circulă, chiar dacă debitorul nu poate rambursa, iar banca emitentă are încă obligaţia de a răscumpăra acele cecuri. Singura modalitate de a face acest lucru şi de a echilibra conturile încă o dată este de a utiliza capitalul investit de acţionarii băncii sau de a deduce pierderea din profiturile curente ale băncii. În ambele cazuri, proprietarii băncii pierd o sumă egală cu valoarea creditului

neperformant. Deci, pentru ei, pierderea devine foarte reală. Dacă banca este obligată să radieze o cantitate mare de credite neperformante, suma ar putea depăşi întreaga valoare a capitalului propriu al proprietarilor. Când se întâmplă acest lucru, jocul se termină, iar banca devine insolventă.
Această preocupare ar fi suficientă pentru a-i motiva pe majoritatea bancherilor să fie foarte conservatori în politica lor de creditare şi, de fapt, majoritatea acţionează cu mare prudenţă atunci când interacţionează cu persoane fizice şi întreprinderi mici. Însă Sistemul Rezervelor Federale, Corporaţia Federală de Asigurare a Depozitelor şi Corporaţia Federală de Împrumuturi pentru Depozite se asigură acum că împrumuturile masive acordate marilor corporaţii şi altor guverne nu vor fi permise să cadă în întregime asupra proprietarilor băncilor în cazul în care aceste împrumuturi intră în default(nu mai pot fi rambursate). Acest lucru se face sub argumentul că, dacă aceste corporaţii sau bănci sunt lăsate să falimenteze, naţiunea ar suferi de şomaj masiv şi de perturbări economice.Vom vorbi mai multe despre asta într-o clipă.

JOCUL DATORIILOR CARE NU INCETEAZA NICIODATA

Rezultatul final al acestei politici este că băncile au puţine motive să fie prudente fiind protejate împotriva efectului propriei lor nebunii. Cu cât împrumutul este mai mare, cu atât este mai bun, deoarece va produce cel mai mare profit cu cel mai mic efort. Un singur împrumut acordat unei ţări din lumea a treia care aduce sute de milioane de dolari în dobânzi anuale este la fel de uşor de procesat - dacă nu chiar mai uşor - decât un împrumut de 50.000 de dolari acordat unui comerciant local dintr-un centru comercial. Dacă dobânda este plătită, e timpul să se facă bani. Dacă împrumutul nu mai este rambursat, guvernul federal va „proteja publicul" şi, prin diverse mecanisme descrise pe scurt, se va asigura că băncile continuă să isi primească dobânzile.
Individul şi micul antreprenor consideră că este din ce în ce mai dificil să împrumute bani la rate rezonabile, deoarece băncile pot câştiga mai mulţi bani din împrumuturile acordate giganţilor corporativi şi guvernelor străine. De asemenea, împrumuturile mai mari sunt mai sigure pentru bănci, deoarece guvernul le va asigura chiar dacă acestea nu îşi vor achita obligaţiile. Nu există astfel de garanţii pentru împrumuturile mici. Publicul nu va accepta ideea că salvarea celui mic este necesară pentru a salva sistemul. Sumele în

dolari sunt prea mici. Numai atunci când cifrele devin uluitoare, stratagema devine plauzibilă.
Este important să ne amintim că băncile nu doresc cu adevărat să împrumuturile lor sa fie rambursate, decât ca dovadă a fiabilităţii împrumutatului. Ele obţin profit din dobânda creditului, nu din rambursarea acestuia. Dacă un împrumut este achitat, banca trebuie doar să găsească un alt împrumutat, iar acest lucru poate fi o pacoste costisitoare. Este mult mai bine ca împrumutatul existent să plătească doar dobânda şi să nu efectueze niciodată plăţi pentru împrumutul în sine. Acest proces se numeşte refinanţare a datoriei.
Unul dintre motivele pentru care băncile preferă să acorde împrumuturi guvernelor este că nu se aşteaptă ca aceste împrumuturi să fie vreodată rambursate. Când Walter Wriston era preşedinte al Citicorp Bank în 1982, el a lăudat virtutea acţiunii astfel:
„Dacă am avea o lege a adevărului în guvern comparabilă cu legea adevărului în publicitate, fiecare bilet la ordin emis de Trezorerie ar fi obligat să includă o propoziţie care să precizeze: „Acest bilet la ordin va fi răscumpărat cu veniturile dintr-un bilet la ordin identic, care va fi vândut publicului la scadenţă."
Când această activitate se desfăşoară în Statele Unite, asa cum se intampla săptămânal, este descrisă ca o licitaţie de bonuri de trezorerie. Dar când, practic, acelaşi proces se desfăşoară în străinătate într-o limbă străină, mass-media noastră vorbeşte de obicei despre „refinanţarea datoriilor" unei ţări. Percepţia rămâne că o formă de dezastru este inevitabilă. Nu este.
Pentru a înţelege de ce, este necesar doar să înţelegem baza împrumuturilor guvernamentale.In primul rand există puţine cazuri înregistrate în istoria guvernarii ca un guvern – sa fi ieşit efectiv din datorii.
Cu siguranţă, într-o eră a deficitelor de 100 de miliarde de dolari, nimeni care împrumută bani guvernului nostru
prin cumpărarea de titluri de trezorerie nu se aşteaptă ca acestea să fie rascumparate la data scadentă în vreun fel, cu excepţia vânzării de către guvernul nostru a unui nou titlu de stat pentru aceeaşi sumă.(29)

JOCUL REFINANTARII DATORIEI

Întrucât sistemul face profitabilă pentru bănci acordarea de împrumuturi mari şi nesigure, acesta este tipul de împrumuturi pe care băncile le vor acorda. Mai mult, este previzibil ca majoritatea

împrumuturilor nesigure să intre în cele din urmă în incapacitate de plată. Când împrumutatul declară în cele din urmă că nu poate plăti, banca răspunde prin refinanţarea împrumutului. Acest lucru este adesea manipulat pentru a părea o concesie din partea băncii, dar, în realitate, este un pas înainte semnificativ către obiectivul dobânzilor perpetue.
În cele din urmă, împrumutatul ajunge în punctul în care nu mai poate plăti nici măcar dobânda. Acum jocul devine mai complex. Banca nu vrea să piardă dobânda, deoarece acesta este fluxul său de venit. Dar nu îşi poate permite nici să permită împrumutatului să intre în incapacitate de plată, deoarece acest lucru ar necesita o radiere a datoriilor care, la rândul său, ar putea elimina capitalul propriu şi ar putea scoate banca din afaceri. Aşadar, următoarea mişcare a băncii este să creeze bani suplimentari din nimic şi să îi împrumute împrumutatului, astfel încât acesta să aibă suficienţi pentru a continua să plătească dobânda, care acum trebuie plătită pentru împrumutul iniţial plus împrumutul suplimentar. Ceea ce părea un dezastru sigur este transformat brusc printr-o manevra strălucită într-un scor major. Acest lucru nu numai că menţine vechiul împrumut în registre ca un activ, dar de fapt creşte dimensiunea aparentă a acelui activ şi, de asemenea, duce la plăţi de dobânzi mai mari,prin urmare, un profit mai mare pentru bancă.

JOCUL CU MIZA SUSȚINUTĂ

Mai devreme sau mai târziu, împrumutatul devine neliniştit. Nu este interesat să efectueze plăţi de dobânzi fără să-i mai rămână nimic. Îşi dă seama că lucrează doar pentru bancă şi, încă o dată, plăţile de dobânzi se opresc. Echipele adverse se adună pentru a planifica următoarea mişcare, apoi se grăbesc spre linia de antrenament unde îşi aruncă aluzii ameninţătoare unul asupra celuilalt.
Împrumutatul pur şi simplu nu poate, nu vrea să plătească. Colectaţi dacă puteţi. Creditorul ameninţă că îl va bloca pe împrumutat, pentru a se asigura că acesta nu va mai putea niciodată să obţină un împrumut. În cele din urmă, se ajunge la un „compromis”. Ca şi înainte, banca este de acord să creeze şi mai mulţi bani din nimic şi să îi împrumute împrumutatului pentru a acoperi dobânda la ambele împrumuturi anterioare, dar, de data aceasta, măreşte miza pentru a oferi şi mai mulţi bani pe care împrumutatul să îi cheltuiască pe altceva decât dobânda. Acesta

este un scor perfect. Împrumutatul are dintr-o dată o nouă rezervă de bani pentru scopurile sale, plus suficienţi bani pentru a continua să efectueze acele plăţi deranjante ale dobânzilor. Banca, pe de altă parte, are acum active şi mai mari, venituri din dobânzi mai mari şi profituri mai mari. Ce joc captivant!

JOCUL REESALONARII DATORIILOR

Jocurile anterioare pot fi repetate de mai multe ori până când debitorul îşi dă seama în sfârşit că se scufundă tot mai adânc în groapa datoriilor, fără perspective de ieşire. Această constientizare vine de obicei atunci când plăţile dobânzilor devin atât de mari încât reprezintă aproape la fel de mult ca întregul câştig al companiei sau baza impozabilă totală a ţării. De data aceasta, refinanţările cu împrumuturi mai mari sunt respinse, iar neplata pare inevitabilă.

Dar stai. Ce este asta? Jucătorii sunt din nou la linia de inceput a jocului.Are loc o mare confruntare. Arbitrii sunt chemaţi. Două sunete stridente de claxon ne spun că s-a obţinut un scor pentru ambele părţi. O voce din sistemul de sonorizare anunţă: „Acest împrumut a fost reeşalonat."

Reeşalonarea înseamnă de obicei o combinaţie între o rată a dobânzii mai mică şi o perioadă mai lungă de rambursare. Efectul este în primul rând cosmetic. Reduce plata lunară, dar prelungeşte perioada mai mult în viitor. Acest lucru face ca povara actuală pentru împrumutat să fie puţin mai uşor de suportat, dar, de asemenea, face rambursarea capitalului şi mai puţin probabilă. Amână ,,ziua judecătii", dar, între timp, aţi ghicit: Împrumutul rămâne un activ, iar plăţile dobânzilor continuă.

SARADA PROTEJĂRII PUBLICULUI

În cele din urmă, soseşte ziua răspunderii. Împrumutatul îşi dă seama că nu poate rambursa niciodată capitalul şi refuză categoric să plătească dobânzi pentru acesta. Este timpul pentru Manevra Finală.

Conform Banking Safety Digest(Federal Deposit Insurance Corporation- Corporatia Federala pentru Asigurarea Depozitelor Bancare), care este specializată în evaluarea siguranţei băncilor şi a Savings and Loan Associations(instituţii financiare, cunoscute şi sub denumirea de case de economii si credite) din America, majoritatea băncilor implicate în „împrumuturi problematice" sunt afaceri destul de profitabile:

Reţineţi că, cu excepţia împrumuturilor din lumea a treia, majoritatea băncilor mari din ţară operează destul de profitabil. Spre deosebire de criza acestor uniuni de credite si economii(vezi Navy Federal Credit Union, Alliant Credit Union, Pentagon Federal Credit Union) care se agravează încontinuu, profitabilitatea băncilor a fost motorul cu care acestea şi-au stins (deşi lent) datoria externă...
La nivelurile de profitabilitate de anul trecut, industria bancară ar putea, în teorie, să „cumpere" integral propriile împrumuturi din America Latină în termen de doi ani.(30)
Băncile pot absorbi pierderile din împrumuturile lor neperformante către corporaţii multinaţionale şi guverne străine, dar acest lucru nu este conform regulilor.
Ar fi o pierdere majoră pentru acţionari, care ar primi puţine dividente sau deloc în perioada de ajustare, iar orice CEO (director executiv) care ar urma o astfel de cale si-ar căuta în curând un nou loc de muncă.
Faptul că aceasta nu face parte din planul jocului este evident prin faptul că, deşi o mică parte din datoria Americii Latine a fost absorbită, băncile continuă să acorde împrumuturi gigantice guvernelor din alte părţi ale lumii, în special Africa, China, Rusia şi naţiunilor est-europene.
Din motive care vor fi analizate în capitolul patru, există puţine speranţe că performanţa acestor împrumuturi va fi diferită de cea din America Latină. Dar cel mai important motiv pentru a nu absorbi pierderile este că există o strategie standard care poate încă să readucă la viaţă acele împrumuturi nefuncţionale şi să reactiveze fluxul abundent de venituri care provin din ele.
Iată cum funcţionează. Căpitanii ambelor echipe se adresează arbitrului şi comisarului de joc(Game Commissioner analogie cu fotbalul american,cel care conduce NFL-ul) pentru a solicita prelungirea jocului.
Motivul invocat este că acest lucru este în interesul publicului, al spectatorilor care se distrează atât de bine şi care vor fi trişti să vadă jocul încheiat. De asemenea, aceştia solicită ca, în timp ce spectatorii sunt pe stadion şi se distrează, angajaţilor parcării să li se ordone să scoată în linişte capacele roţilor de la fiecare maşină. Acestea pot fi vândute pentru a oferi bani pentru salarii suplimentare pentru toţi jucătorii, inclusiv arbitrul şi, bineînţeles, însuşi comisarul. Acest lucru este corect, deoarece acum

lucrează ore suplimentare în beneficiul spectatorilor. Când înţelegerea va fi în sfârşit încheiată, goarna va suna de trei ori, iar un strigăt de bucurie şi uşurare va cuprinde stadionul.
Într-o formă ceva mai puţin sesizabilă, acelaşi joc ar putea arăta astfel: Preşedintele băncii creditoare şi directorul financiar al corporaţiei sau seful cabinetului guvernului aflat în incapacitate de plată se vor uni şi se vor adresa Congresului. Aceştia vor explica că împrumutatul a devenit incapabil de a-si achita împrumutul şi, fără asistenţă din partea guvernului federal, vor exista consecinţe grave pentru poporul american. Nu numai că va exista şomaj şi greutăţi local, dar vor exista şi perturbări masive pe pieţele mondiale. Şi, din moment ce suntem acum atât de dependenţi de aceste pieţe, exporturile noastre vor scădea, capitalul străin se va epuiza şi vom suferi foarte mult.
Ceea ce este necesar, vor spune ei, este ca Congresul să ofere bani împrumutatului, fie direct, fie indirect, pentru a-i permite să continue să plătească dobânzi la împrumut şi să iniţieze noi programe de cheltuieli care vor fi atât de profitabile încât acesta va putea în curând să ramburseze tuturor.
Ca parte a propunerii, împrumutatul va fi de acord să accepte instrucţiunile unui arbitru terţ în adoptarea unui program de austeritate pentru a se asigura că nici o suma dintre banii acordati nu este irosită. De asemenea, banca va fi de acord să reducă o mică parte din împrumut ca gest al disponibilităţii sale de a împărţi povara.
Această mişcare, desigur, va fi fost prevăzută de la bun început şi reprezintă un mic pas înapoi pentru a realiza un pas uriaş înainte. La urma urmei, suma care va fi pierdută prin eliminare a fost creată din nimic şi, fără această Manevră Finală, întregul credit ar fi pierdut. În plus, această reducere modestă este eclipsată de suma care va fi obţinută prin restabilirea fluxului de venituri.

JOCUL PLĂŢII GARANTATE

Una dintre variantele standard ale Manevrei Finale este ca guvernul să nu furnizeze întotdeauna direct fondurile, ci să ofere creditul pentru fonduri. Aceasta înseamnă să garanteze plăţile viitoare în cazul în care împrumutatul intră din nou în incapacitate de plată. Odată ce Congresul este de acord cu acest lucru, guvernul

devine co-semnatar al împrumutului, iar pierderile inevitabile sunt în sfârşit scoase din registrul băncii şi puse pe spatele contribuabilului american.
Banii încep acum să se mute în bănci printr-un sistem complex de agenţii federale, agenţii internaţionale, ajutor extern şi subvenţii directe.
Toate aceste mecanisme extrag plăţi de la poporul american şi le canalizează către debitorii neachitaţi, care apoi îi trimit la bănci pentru a-şi rambursa împrumuturile. Foarte puţini dintre aceşti bani provin de fapt din impozite.
Aproape toţi sunt generaţi de Sistemul Rezervei Federale. Când aceşti bani nou creaţi se întorc la bănci, ei se mută rapid din nou în economie, unde se amestecă cu cei deja existenti şi diluează valoarea acestora.Rezultatul este apariţia creşterii preţurilor, dar, în realitate, reprezintă de fapt o scădere a valorii dolarului.
Poporul american nu are nici o idee că plăteşte nota de plată. Ei ştiu că cineva le fură capacele de roată, dar cred că este omul de afaceri lacom care creşte preţurile sau muncitorul egoist care cere salarii mai mari sau fermierul nedemn care cere prea mult pentru recolta sa sau străinul bogat care licitează preţurile noastre. Nu îşi dau seama că aceste grupuri sunt, de asemenea, victime ale unui sistem monetar a cărui valoare este constant erodată de Sistemul Rezervelor Federale şi prin intermediul acestuia.
Ignoranţa publică cu privire la modul în care se desfăşoară de fapt jocul a fost demonstrată dramatic în timpul unei recente emisiuni TV a lui Phil Donahue. Subiectul a fost criza economiilor şi împrumuturilor şi miliardele de dolari pe care le-ar suporta contribuabilul. Un bărbat din public s-a ridicat şi a întrebat furios: „De ce nu poate guvernul să plătească aceste datorii în loc de contribuabil?” Iar publicul de câteva sute de oameni a aclamat cu entuziasm!

PROSPERITATE PRIN INSOLVENŢĂ

Întrucât împrumuturile mari ale corporaţiilor sunt adesea garantate de guvernul federal, s-ar putea crede că băncile care acordă aceste împrumuturi nu ar avea niciodată o problemă. Cu toate acestea, multe dintre ele reuşesc totuşi performanta insolvenţei. După cum vom vedea într-o secţiune ulterioară a acestui studiu, insolvenţa

este de fapt inerentă sistemului în sine, un sistem numit sistem bancar cu rezerve fracţionare.
Cu toate acestea, o bancă poate funcţiona destul de bine într-o stare de insolvenţă atâta timp cât clienţii săi nu ştiu acest lucru. Banii sunt aduşi la viaţă şi transformaţi dintr-o formă imaginară în alta prin simple înregistrări într-un registru, iar contabilitatea creativă poate face întotdeauna ca rezultatul final să pară echilibrat. Problema apare atunci când deponenţii decid, din orice motiv, să îşi retragă banii. Şi iată, nu sunt suficienţi pentru toţi şi, când se întâmplă asta,secretul este în sfârşit dezvaluit. Banca trebuiesă-şi închidă uşile, iar deponenţii care încă aşteaptă la coadă afară... ei bine,: aşteaptă în zadar.
Soluţia corectă la această problemă este de a solicita băncilor, ca tuturor celelalte companii, să îşi onoreze contractele. Dacă le spun clienţilor lor că depozitele sunt „plătibile la cerere", atunci ar trebui să deţină suficienţi numerar pentru a ţine cont de această promisiune, indiferent de momentul în care clienţii îi doresc sau câţi dintre ei doresc sa fie platiti. Cu alte cuvinte, ar trebui să păstreze numerar în seif egal cu 100% din conturile deponenţilor lor. Când îi dăm pălăria receptionerei şi obţinem o chitanţă pentru ea, nu ne aşteptăm să o închirieze în timp ce mâncăm cina, sperând că o va primi înapoi sau una la fel la timp pentru plecarea noastră. Ne aşteptăm ca toate pălăriile să rămână acolo tot timpul, astfel încât nu se va pune problema să le primim înapoi exact când le dorim.Pe de altă parte, dacă banca ne spune că va împrumuta depozitul nostru altora, astfel încât să putem câştiga o mică dobândă din el, atunci ar trebui să ne spună şi direct că nu ne putem recupera banii la cerere. De ce nu?
Pentru că sunt împrumutaţi şi nu mai sunt în seif. Clienţii care câştigă dobânzi la conturile lor ar trebui să fie informaţi că au depozite la termen, nu depozite la vedere, deoarece banca va avea nevoie de o anumită perioadă de timp înainte de a putea recupera banii împrumutaţi.
Nimic din toate acestea nu este dificil de înţeles, totuşi clienţii băncilor sunt rareori informaţi despre acest lucru. Li se spune că îşi pot primi banii oricând doresc şi li se plătesc şi dobânzi. Chiar dacă nu primesc dobânzi,banca primeşte, şi aşa pot fi oferite atât de multe servicii pentru clienţi cu costuri directe mici sau deloc. Ocazional, o întârziere de treizeci sau şaizeci de zile va fi

menţionată ca o posibilitate, dar aceasta este mult prea inadecvată pentru depozitele care au fost transformate în împrumuturi pe zece, douăzeci sau treizeci de ani. Băncile pur şi simplu isi joacă şansele că totul va funcţiona în cea mai mare parte a timpului.
Vom examina această problemă mai detaliat într-o secţiune ulterioară, dar, deocamdată, este suficient să ştim că dezvăluirea totală nu este modul în care se joacă schema bancara.
Sistemul Rezervelor Federale a legalizat şi instituţionalizat necinstea de a emite mai multe cecuri decât există pălării şi a conceput metode complexe de deghizare a acestei practici ca o caracteristică perfect corectă şi normală a sistemului bancar. Studenţilor de la finanţe li se spune că pur şi simplu nu există altă modalitate ca sistemul să funcţioneze. Odată ce această premisă este acceptată, toată atenţia poate fi concentrată nu asupra fraudei inerente, ci asupra modalităţilor şi mijloacelor de a trăi cu ea şi de a o face cât mai lipsită de durere posibil.
Bazându-se pe presupunerea că doar un procent mic dintre deponenţi vor dori vreodată să-şi retragă banii în acelaşi timp, Rezerva Federală permite băncilor comerciale ale naţiunii să opereze cu un strat incredibil de subţire de numerar pentru a-şi acoperi promisiunile de a plăti „la cerere”. Când o bancă rămâne fără bani şi nu îşi poate respecta promisiunea, Sistemul acţionează atunci ca un creditor de ultimă instanţă. Acesta este limbajul bancar, ceea ce înseamnă că este gata să creeze bani din nimic şi să-i împrumute imediat oricărei bănci aflate în dificultate.(Detalii despre cum se realizează acest lucru se găsesc în capitolul opt.) Dar există limite practice privind cât de departe poate funcţiona acest proces. Nici măcar Fed nu va susţine o bancă care s-a băgat atât de adânc în groapa încât nu are nici o şansă realistă să iasă. Când activele contabile ale unei bănci devin în cele din urmă mai mici decât pasivele sale, regulile jocului prevăd transferul pierderilor către deponenţi. Aceasta înseamnă că aceştia plătesc de două ori: o dată ca şi contribuabili şi încă o dată ca şi deponenţi.
Mecanismul prin care se realizează acest lucru se numeşte Corporaţia Federală de Asigurare a Depozitelor(FDIC).

JOCUL FDIC

FDIC garantează că fiecare depozit asigurat va fi rambursat indiferent de situaţia financiară a băncii. Banii necesari pentru a face acest lucru provin dintr-un fond special, derivat din evaluările

efectuate de băncile participante. Băncile, desigur, nu plătesc această evaluare. Ca şi în cazul tuturor celorlalte cheltuieli, cea mai mare parte a costului este transferată în cele din urmă către clienţilor lor sub forma unor comisioane de servicii mai mari şi a unor rate ale dobânzii mai mici la depozitele lor.

FDIC este de obicei descris ca un fond de asigurare, dar este doar publicitate înşelătoare în cel mai rău caz. Una dintre principalele condiţii ale asigurării este aceea de a evita ceea ce evaluatorii numesc „risc moral". Aceasta este o situaţie în care deţinătorul poliţei are puţine stimulente pentru a evita sau a preveni ceea ce este asigurat. Atunci când este prezent riscul moral, este normal ca oamenii să devină nepăsători, iar probabilitatea creşte ca ceea ce este asigurat să se întâmple de fapt. Un exemplu ar fi un program guvernamental care obligă pe toată lumea să plătească o sumă egală într-un fond pentru a-i proteja de cheltuielile amenzilor de parcare. Ezităm chiar şi să menţionăm această propunere absurdă, ca nu cumva vreun politician întreprinzător să decidă să o pună pe buletinul de vot. Prin urmare, să ne grăbim să subliniem că, dacă s-ar adopta un plan atât de prostesc, s-ar întâmpla două lucruri: (1) aproape toată lumea ar primi în curând amenzi de parcare şi (2), din moment ce acum ar fi atât de multe, taxele pentru plata acestor amenzi ar depăşi cu mult costul anterior al plăţii lor fără aşa-numita protecţie.

FDIC funcţionează exact în acest mod. Deponenţilor li se spune că conturile lor asigurate sunt protejate în cazul în care banca lor ar deveni insolvabilă. Pentru a plăti pentru această protecţie, fiecărei bănci i se percepe un anumit procent din totalul depozitelor sale. Acest procent este acelaşi pentru toate băncile indiferent de istoricul lor anterior sau de cât de riscante sunt împrumuturile lor. În astfel de condiţii, nu merită să fii precaut. Băncile care acordă împrumuturi nesăbuite obţin o rată a dobânzii mai mare decât cele care acordă împrumuturi conservatoare. De asemenea, este mult mai probabil să colecteze din fond, dar nu plătesc nici un cent în plus. Băncile conservatoare sunt penalizate şi devin treptat motivate să acorde împrumuturi mai riscante pentru a ţine pasul cu concurenţii lor şi pentru a-şi obţine „partea lor echitabilă" din protecţia fondului. Prin urmare, riscul moral este integrat în sistem. La fel ca în cazul protecţiei împotriva amenzilor de parcare, FDIC

creşte probabilitatea ca ceea ce este asigurat să se întâmple. Nu este o soluţie la problemă, ci o parte a problemei.

ASIGURĂRILE REALE AR FI O BINECUVÂNTARE

Un program real de asigurare a depozitelor, complet voluntar şi care şi-ar adapta ratele la riscurile reale, ar fi o binecuvântare. Băncile cu credite solide în portofoliu ar putea obţine protecţie pentru deponenţii lor la rate rezonabile, deoarece şansele ca firma de asigurări să fie nevoită să plătească ar fi mici. Băncile cu credite nesigure, ar trebui însă să plătească rate mult mai mari sau, eventual, nu ar putea obţine acoperire la nici un preţ. Prin urmare, deponenţii ar şti instantaneu, fără a fi nevoie să investigheze mai departe, că o bancă fără asigurare nu este un loc în care doresc să-şi pună banii. Pentru a atrage depozite, băncile ar trebui să aibă asigurare. Pentru a avea asigurare la rate pe care şi le pot permite, ar trebui să demonstreze companiei de asigurări că afacerile lor financiare sunt în regulă. În consecinţă, băncile care nu îndeplinesc standardele minime de practici comerciale solide în curând nu ar mai avea clienţi şi ar fi forţate să se închidă. Un program de asigurare privat voluntar ar acţiona ca un puternic regulator al întregii industrii bancare mult mai eficient şi onest decât ar putea-o face vreodată orice schemă politică. Din păcate, lumea bancară nu este aşa astăzi.

„Protecţia" FDIC nu este o asigurare în nici un sens al cuvântului. Este doar o parte a unei scheme politice de salvare a celor mai influenţi membri ai cartelului bancar atunci când aceştia intră în dificultăţi financiare. După cum am deja văzut, prima linie de apărare în această schemă este de a restabili creditele mari cu probleme,în rate, printr-o promisiune a Congresului de a oferi bani din impozite. Dacă aceasta ar eşua şi banca nu îşi mai poate ascunde insolvenţa printr-o contabilitate creativă, este aproape sigur că deponenţii îngrijoraţi vor sta în curând la coadă pentru a-şi retrage banii - lucru pe care banca nu îl are. Prin urmare,
a doua linie de apărare este ca FDIC să intervină şi să efectueze acele plăţi în locul lor.

Bancherii, desigur, nu vor ca acest lucru să se întâmple. Este o ultimă soluţie. Dacă banca este salvată în acest mod, conducerea este concediată, iar ceea ce a mai rămas din afacere este de obicei absorbit de o altă bancă. În plus, valoarea acţiunilor va scădea vertiginos, dar acest lucru îi va afecta doar pe micii acţionari. Cei

care deţin controlul şi cei din conducere ştiu cu mult timp înainte de catastrofa iminentă şi sunt capabili să vândă cea mai mare parte a acţiunilor lor cât timp preţul este încă ridicat. Persoanele care creează problema rareori suferă consecinţele economice ale acţiunilor lor.

FDIC NU VA FI NICIODATĂ FINANŢATĂ ADECVAT

FDIC nu va avea niciodată suficienţi bani pentru a-şi acoperi potenţiala răspundere pentru întregul sistem bancar. Dacă această sumă ar exista, ar putea fi deţinută chiar de bănci, iar un fond de asigurare nici măcar nu ar fi necesar. În schimb, FDIC funcţionează pe baza aceleiaşi presupuneri ca şi băncile:că doar un procent mic va avea vreodată nevoie de bani în acelaşi timp. Aşadar, suma păstrată ca rezerve nu este niciodată mai mare de câteva puncte procentuale din datoria totală. De obicei, FDIC deţine aproximativ 1,20 USD pentru fiecare 100 USD de depozite acoperite. La momentul scrierii acestui articol, însă, această cifră scăzuse la doar 70 de cenţi şi era încă în scădere. Aceasta înseamnă că expunerea financiară este de aproximativ 99 de ori mai mare decât plasa de siguranţă care ar trebui să o ofere. Falimentul a doar una sau două bănci mari din sistem ar putea şterge complet întregul fond.

Şi lucrurile se înrăutăţesc şi mai mult. Deşi registrul poate arăta că atât de multe milioane sau miliarde se află în fond aceasta este doar o contabilitate creativă. Conform legii, banii colectaţi din evaluările bancare trebuie investiţi în obligaţiuni de Trezorerie, ceea ce înseamnă că sunt împrumutaţi guvernului şi cheltuiţi imediat de către Congres. Prin urmare, în etapa finală a acestui proces, FDIC însăşi rămâne fără bani şi se adresează, mai întâi Trezoreriei, apoi Congresului pentru ajutor. Acest pas, desigur, este un act de disperare finală, dar este de obicei prezentat în mass-media ca şi cum ar fi un semn al marii forţe a sistemului. U.S. News & World Report îl descrie blând astfel:„În cazul în care agenţiile bancare ar avea nevoie de mai mulţi bani, Congresul a promis întreaga încredere şi credit din partea guvernului federal.”(31)

Doamne, ce minunat. Nu-i aşa că este extraordinar? Te face să te simţi fericit să ştii că fondul este atât de bine securizat.

Să vedem ce înseamnă de fapt „încrederea şi creditul deplin al guvernului federal”. Congresul, deja profund îndatorat, nu are nici el bani. Nu îndrăzneşte să majoreze în mod deschis taxele pentru a acoperi deficitul, aşa că solicită un împrumut suplimentar oferind

spre vânzare şi mai multe obligaţiuni de trezorerie. Publicul achiziţionează o parte din aceste obligaţiuni de plată, iar Rezerva Federală cumpără restul. Dacă există o criză monetară şi valoarea împrumutului este mare, Rezerva Federală va prelua întreaga emisiune de titluri de stat.
Dar nici Fed(Sistemul Rezervei Federale) nu are bani. Aşa că reacţionează prin crearea din nimic a unei sume de bani noi egale cu I.O.U (document de creditare) şi, prin magia băncilor centrale, FDIC este în sfârşit finanţată. Aceşti bani noi se revarsă în bănci, unde sunt folosiţi pentru a plăti deponenţii. De acolo inundă economia, diluând valoarea tuturor banilor şi provocând creşterea preţurilor. Vechiul salariu nu mai cumpără la fel de mult, aşa că învăţăm să ne descurcăm cu puţin mai puţin. Dar, vedeţi? Uşile băncii sunt din nou deschise, şi toţi deponenţii sunt fericiţi până când se întorc la maşinile lor şi descoperă capacele roţilor lipsă!
Asta se înţelege prin „deplina incredere şi credit din partea guvernului federal".

REZUMAT

Deşi evenimentele financiare naţionale pot părea misterioase şi haotice, ele sunt guvernate de reguli bine stabilite pe care bancherii şi politicienii le respectă cu stricteţe. Faptul central pentru înţelegerea acestor evenimente este că toţi banii din sistemul bancar au fost creaţi din nimic prin procesul de acordare a împrumuturilor. Prin urmare, un împrumut neachitat costă banca puţin din punct de vedere tangibil, dar apare în registru ca o reducere a activelor fără o reducere corespunzătoare a pasivelor. Dacă împrumuturile neperformante depăşesc dimensiunea activelor, banca devine insolventă din punct de vedere tehnic şi trebuie să-şi închidă porţile. Prima regulă de supravieţuire, prin urmare, este de a evita radierea creditelor mari şi neperformante şi, dacă este posibil, de a continua cel puţin să primeşti plăţi de dobânzi pentru acestea. Pentru a realiza acest lucru, împrumuturile aflate în pericol sunt reeşalonate şi mărite prin adaugare de penalitati. Acest lucru oferă împrumutatului bani pentru a continua să plătească dobânzi, plus fonduri noi pentru noi cheltuieli. Problema de bază nu este rezolvată, dar este amânată pentru o perioadă de timp şi agravată. Soluţia finală în numele cartelului bancar este ca guvernul federal

să garanteze plata împrumutului în cazul în care împrumutatul nu îşi mai achită obligaţiile în viitor. Acest lucru se realizează prin convingerea Congresului că neaplicarea acestui lucru ar duce la daune mari economiei şi la dificultăţi pentru oameni. Din acel moment, povara împrumutului este eliminată din registrul băncii şi transferată contribuabilului. În cazul în care acest efort eşuează şi banca este forţată să intre în insolvenţă, ultima soluţie este utilizarea FDIC pentru a plăti deponenţii. FDIC nu este o asigurare, deoarece prezența „riscului moral" face ca lucrul împotriva căruia se presupune că protejează să fie mai probabil să se întâmple. O parte din fondurile FDIC provin din evaluările împotriva băncilor. În cele din urmă, însă, acestea sunt plătite chiar de deponenţi.
Când aceste fonduri se epuizează, soldul este furnizat de Sistemul Rezervei Federale sub formă de bani noi, proaspăt creaţi. Aceştia inundă economia, provocând apariţia unei creşteri a preţurilor, dar care, în realitate, reprezintă scăderea valorii dolarului. Prin urmare, costul final al planului de salvare este transferat publicului sub forma unei taxe ascunse numite inflaţie.
Atât despre regulile jocului. În capitolul următor vom analiza tabela de scor a jocului în sine.

Capitolul trei
PROTECTORII PUBLICULUI

Jocul salvării(bailout), aşa cum este aplicat în viaţa reală la Penn Central, Lockheed, New York City, Chrysler,Commonwealth Bank of Detroit, First Pennsylvania Bank, Continental Illinois; şi, începând cu 2008, la propriu tuturor marilor bănci,companiilor de asigurari, celor auto şi chiar băncilor altor naţiuni.
În capitolul anterior, am oferit analogia fantezistă a unui eveniment sportiv pentru a clarifica manevrele specialiştilor în ştiinţe monetare şi politice pentru a salva acele bănci comerciale care alcătuiesc cartelul Rezervei Federale.
Pericolul unei astfel de abordări este că ar putea lăsa impresia că subiectul este frivol. Aşadar, să abandonăm analogia şi să ne întoarcem la realitate. Acum, că am studiat regulile jocului,este timpul să verificăm tabela electronica a jocului în sine şi va deveni evident că aceasta nu este o chestiune banală. Un bun punct de plecare este salvarea unui consorţiu de bănci care deţineau împrumuturile aflate în pericol ale Penn Central Railroad.

PENN CENTRAL

Penn Central era cea mai mare companie feroviară din ţară, cu 96.000 de angajaţi şi un salariu săptămânal de 20 de milioane de dolari. În 1970, a devenit cel mai mare faliment din ţară. Era îndatorată faţă de aproape fiecare bancă dispusă să-i împrumute bani, inclusiv Chase Manhattan, Morgan Guaranty, Manufacturers Hanover, First National City, Chemical Bank şi Continental Illinois. Funcţionarii acestor bănci fuseseră numiţi în consiliul de administraţie al Penn Central ca o condiţie pentru obţinerea de fonduri şi dobândiseră controlul asupra conducerii căii ferate. Băncile deţineau, de asemenea, pachete mari de acţiuni Penn Central în departamentele lor fiduciare. Bancherii care făceau parte din consiliul de administraţie aveau cunoştinţă de informaţii, cu mult înainte ca publicul să le primească, care ar fi afectat preţul de piaţă al acţiunilor Penn Central. Chris Welles, în cartea sa „Ultimele Zile ale Clubului", descrie ce s-a întâmplat:

Pe 21 mai, cu o lună înainte ca firma feroviară să intre în faliment, David Bevan, directorul financiar al Penn Central, a informat în privat reprezentanţii creditorilor bancari ai companiei că situaţia sa financiară era atât de precară încât va trebui să amâne o încercare de a strânge 100 de milioane de dolari în fonduri operaţionale disperate printr-o emisiune de obligaţiuni. În schimb, a spus Bevan, compania feroviară va solicita un fel de garanţie guvernamentală pentru împrumuturi. Cu alte cuvinte, dacă compania feroviară nu ar putea gestiona un plan de salvare federal, va trebui să se închidă. A doua zi, departamentul de trusturi al Chase Manhattan a vândut 134.300 de acţiuni din deţinerile sale Penn Central. Înainte de 28 mai, când publicul a fost informat despre amânarea emisiunii de obligaţiuni, Chase a vândut alte 128.000 de acţiuni.

David Rockefeller, preşedintele băncii, a negat vehement că Chase ar fi reacţionat pe baza informaţiilor din interior.(32)

Practic toate deciziile manageriale care au dus la declinul Penn Central au fost luate de către sau cu acordul consiliului său de administraţie, adică de către băncile care au acordat împrumuturile. Băncile nu aveau probleme din cauza managementului defectuos al Penn Central, ci erau direct implicate in deciziile managementului defectuos al Penn Central. O investigaţie efectuată în 1972 de congresmanul Wright Patman, preşedintele Comisiei Bancare şi Monetare a Camerei Reprezentanţilor, a dezvăluit următoarele: Băncile au acordat împrumuturi mari pentru proiecte de expansiune dezastruoase şi apoi au împrumutat milioane suplimentare, astfel încât căile ferate să poată plăti dividente acţionarilor. Acest lucru a creat falsa

apariţie de prosperitate şi a umflat preţul acţiunilor sale suficient de mult timp pentru a le vinde publicului neatent. Astfel, bancherii-manageri au conceput o schema Ponzi pentru ei înşişi.(1) Aceştia au primit dividente pentru acţiuni fără valoare,
(2) au câştigat dobânzi la împrumuturile care au finanţat aceste dividente,şi (3) au reuşit să scape de 1,8 milioane de acţiuni - după acordarea dividentelor, desigur la preţuri nerealist de mari.(33) Directorii executivi ai companiei şi-au vândut acţiunile în acest mod, cu un câştig personal de peste 1 milion de dolari.(34)

LA DRACU CU CLIENTII

În scrisoarea sa care însoţea raportul personalului, congresmanul Patman a oferit acest rezumat:

Era ca şi cum toată lumea făcea parte dintr-un club unit în care Penn Central şi funcţionarii săi puteau obţine, cu foarte puţine întrebări, împrumuturi pentru aproape tot ce îşi doreau atât pentru companie, cât şi pentru propriile interese personale, unde bancherii din Consiliul de Administraţie nu puneau practic nici o întrebare cu privire la ce se întâmplă, permiţând pur şi simplu conducerii să distrugă compania, să investească în activităţi discutabile şi, în unele cazuri, să se angajeze în activităţi ilegale. În schimb, aceste bănci au obţinut cea mai mare parte a afacerii profitabile a companiei. Atitudinea tuturor părea, în timp ce meciul se desfăşura,că toate aceste afaceri erau în beneficiul fiecărui membru al clubului, iar calea ferată şi publicul pot sa se duca dracului.(35)

Criza de lichidităţi a companiei a atins punctul culminant într-un weekend şi, pentru a evita ca corporaţia să fie obligată să depună cerere de faliment luni dimineaţă, Arthur Burns, preşedintele Rezervei Federale, a sunat la domiciliul şefilor băncilor Rezervei Federale din întreaga ţară şi le-a spus să răspândească vestea imediat că Sistemul este nerăbdător să ajute. Duminică, William Treiber, care era prim-vicepreşedinte al filialei din New York a Fed, a contactat directorii executivi ai celor mai mari zece bănci din New York şi le-a spus că ghişeul de discount al Fed va fi larg deschis pentru ei a doua zi de dimineaţă.
Tradus, asta înseamnă că Fed era pregătită să creeze bani noi şi să îi împrumute băncilor comerciale, astfel încât acestea, la rândul lor, să-i poată multiplica şi să îi poată reîmprumuta către Penn Central.(36)Ratele dobânzilor pentru aceste fonduri erau suficient de mici pentru a compensa riscul. Vorbind despre ce s-a întâmplat în lunea următoare, Burns s-a lăudat: „Am ţinut Consiliul în şedinţă practic toată ziua pentru a modifica

regulamentul Q(regulament emis de FED se referă în prezent la regula Consiliului Rezervei Federale privind cerinţele de capital bancar, care stabileşte standarde minime pentru bănci şi societăţi holding bancare pentru a asigura stabilitatea financiară. Cu toate acestea, Regulamentul Q a avut din punct de vedere istoric o semnificaţie diferită, deoarece a fost regula care interzicea băncilor să plătească dobânzi la conturile curente şi a stabilit plafoane ale ratelor dobânzilor pentru alte conturi de depozit din 1933 până la abrogarea sa în 2011. Această versiune mai veche, axată pe rata dobânzii, a Regulamentului Q a fost un răspuns la problemele bancare din timpul Marii Depresiuni), astfel încât banii să poată curge în certificatele de depozite de la bănci". Privind în urmă la eveniment, Chris Welles îl descrie cu aprobare ca fiind „ceea ce este, prin consimţământul comun, cel mai bun moment al Fed".(37)
Fie că era cel mai bun moment sau nu, băncile nu erau interesate decât dacă puteau fi sigure că contribuabilul va cosemna împrumuturile şi va garanta plata, aşa că acţiunea s-a îndreptat inevitabil înapoi către Congres. Directorii, bancherii şi reprezentanţii sindicatelor de la Penn Central au venit în masă pentru a explica cum existenţa căii ferate era în interesul superior al publicului, al muncitorilor, al sistemului economic în sine. Departamentul Marinei a vorbit despre protejarea „resurselor de apărare" ale naţiunii. Congresul, desigur, nu putea ignora cu cruzime aceste nevoi presante. A ordonat o creştere retroactivă a salariilor de 13,5 % pentru toţi angajaţii sindicalizaţi. După ce a adăugat această povară la scurgerea de numerar a căii ferate şi a agravat-o şi mai mult, a adoptat Legea privind serviciile feroviare de urgenţă din 1970, care autoriza 125 de milioane de dolari în garanţii federale de împrumuturi.(38)
Nici unul dintre acestea nu a rezolvat problema fundamentală şi nici nu a fost intenţionat. Aproape toată lumea ştia că, în cele din urmă, calea ferată va fi „naţionalizată", ceea ce este un eufemism pentru o gaură neagră în care banii din taxe dispar pentru totdeauna.
Acest lucru s-a întâmplat odată cu crearea AMTRAK în 1971 şi CONRAIL în 1973. AMTRAK a preluat serviciile de pasageri ale Penn Central, iar CONRAIL a preluat operarea serviciilor de marfă. CONRAIL este o corporaţie privată. Când a fost creată, 85% din acţiunile sale erau deţinute de guvern. Restul era deţinut de

angajaţi. Din fericire, acţiunile guvernului au fost vândute printr-o ofertă publică în 1987.
AMTRAK continuă să fie sub control politic şi operează în pierdere. Până în 1998, Congresul îi acordase 21 de miliarde de dolari. Până în 2002, consuma peste 200 de milioane de dolari din taxe pe an. Până în 2005, a solicitat o creştere a subvenţiei la 1,8 miliarde de dolari pe an. Între 1990 şi 2009, pierduse încă 23 de miliarde de dolari. CONRAIL, pe de altă parte, de când a fost returnată sectorului privat, a funcţionat pe profit - plătind taxe în loc să le consume.

COMPANIA LOCKHEED

În 1970, Lockheed Corporation, cel mai mare contractor de apărare din ţară, se confrunta cu falimentul. Bank of America şi câteva bănci mai mici împrumutaseră 400 de milioane de dolari companiei Goliath şi nu doreau să piardă venitul abundent care rezulta din acesta, aşa că şi-au unit forţele cu conducerea, acţionarii şi sindicatele Lockheed şi au atacat Washingtonul. Politicienilor simpatizanţi li s-a spus că, dacă Lockheed ar fi lăsată să falimenteze, 31.000 de locuri de muncă ar fi pierdute, sute de subcontractanţi ar da faliment, mii de furnizori ar fi forţaţi să intre în faliment, iar securitatea naţională ar fi pusă în pericol serios. Ceea ce avea nevoie compania era să împrumute mai mulţi bani dar, din cauza situaţiei financiare dificile actuale, nimeni nu era dispus să împrumute.
Secretarul Trezoreriei, John B. Connally, a elaborat rapid un plan de salvare care garanta plata a 250 de milioane de dolari în împrumuturi suplimentare o sumă care plasa Lockheed cu 60% mai adânc în datorii decât înainte. Dar asta nu mai conta acum. Odată ce contribuabilul devenise co-semnatar al contului, băncile nu aveau nicio reţinere în a avansa fondurile.
Guvernul avea acum o motivaţie puternică de a se asigura că Lockheed va primi cât mai multe contracte de apărare posibil şi că acestea vor fi cât mai profitabile. Aceasta era o metodă indirectă de a plăti băncile cu bani din taxe, dar făcând acest lucru într-un mod care să nu stârnească indignarea publicului.Datorita acestei masuri guvernamentale alţi contractori de apărare care operaseră mai eficient ar pierde afaceri, dar acest lucru nu putea fi dovedit.
În plus, o uşoară creştere a cheltuielilor cu apărare abia dacă ar fi ar fi observată.

ORAŞUL NEW YORK

În 1975, New York-ul ajunsese la capătul rezervelor sale de credit şi nu putea să îşi plătească angajatii. Cauza nu era misterioasă. Devenise un mini-stat al asistenţei sociale, iar succesul în politica oraşului se obţinea prin promisiuni generoase de beneficii şi subvenţii pentru „săraci". În timp ce un oraş mare mediu angaja treizeci şi unu de persoane la o mie de locuitori, New York avea patruzeci si nouă, iar salariile lor le depăşeau pe cele din industria privată. În timp ce un tehnician radiolog într-un spital privat câştiga 187 de dolari pe săptămână, un portar care lucra pentru oraş câştiga 203 dolari. Casierii de la bancă câştigau 154 de dolari pe săptămână, iar nomenclatura de la metroul oraşului primea 212 dolari. Beneficiile suplimentare municipale erau de două ori mai generoase decât cele din industria privată. Pe lângă acestea, se afla educaţia universitară gratuită, locuinţele subvenţionate, asistenţa medicală gratuită şi o varietate nesfârşită de programe de asistenţă socială.

Taxele oraşului erau mult insuficiente pentru a acoperi costul acestei utopii.

Acum existau doar trei opţiuni: creşterea taxelor oraşului, reducerea cheltuielilor sau îndatorarea. Alegerea nu a fost niciodată pusă la îndoială. Până în 1975, New York-ul emisese atât de multe obligaţiuni încât saturase piaţa şi nu mai găsea creditori. Două miliarde de dolari din această datorie erau deţinute de un mic grup de bănci, dominate de Chase Manhattan şi Citicorp.

Când plata dobânzilor la aceste împrumuturi a încetat în sfârşit, a venit timpul să se joace jocul salvării. Bancherii şi administratorii oraşului au călătorit pe coastă până la Washington şi şi-au prezentat cazul în faţa Congresului.

Cel mai mare oraş din lume nu putea fi lăsat să intre în faliment, au spus ei.

Serviciile esenţiale ar fi oprite şi milioane de oameni ar rămâne fără servicii de colectare a gunoiului, fără transport, chiar şi fără protecţie poliţienească.

Foametea, bolile şi criminalitatea ar face ravagii în oraş. Ar fi o ruşine pentru America. David Rockefeller de la Chase Manhattan l-a convins pe prietenul său, Helmut Schmidt, cancelarul Germaniei de Vest, să facă o declaraţie presei conform căreia situaţia

dezastruoasă din New York ar putea declanşa o criză financiară internaţională.
Congresul nu dorea să aducă anarhie în New York, nici să dezonoreze America, nici să declanşeze o panică financiară mondială. Aşadar, în decembrie 1975, a adoptat un proiect de lege care autoriza Trezoreria să acorde împrumuturi directe oraşului de până la 2,3 miliarde de dolari, o sumă care ar fi dublat dimensiunea datoriilor sale actuale faţă de bănci. Plăţile dobânzilor la datoria veche au fost reluate imediat, acesta fiind scopul jocului. New York City a continuat să fie o utopie a bunăstării şi este puţin probabil să iasă vreodată din datorii.

CHRYSLER

Până în 1978, Chrysler Corporation era în pragul falimentului. Îşi reesalonase datoria de multe ori, iar acea fază a jocului se apropia de sfârşit. Nu era interesată să împrumute doar cât să-si plătească dobânzile la împrumuturile sale existente. Pentru ca jocul să merite jucat, îşi dorea peste un miliard de dolari în capital nou.
Managerii, bancherii şi liderii sindicali au găsit o cauză comună in Washington. Dacă una dintre cele mai mari corporaţii din America ar fi lăsată săfalimenteze, gândiţi-vă la greutăţile cu care se confruntă miile de angajaţi şi familiile lor; gândiţi-vă la daunele aduse economiei de valurile de şoc ale şomajului din toată ţara; groaza la gândul dizolvarii concurenţei pe piaţa auto dacă ar exista doar două mărci majore din care să se aleagă în loc de trei.
Ar putea cineva să învinovăţească Congresul pentru că nu vrea să arunce familiile nevinovate în sărăcie, nici să răstoarne economia naţională, nici să nege nimănui dreptul lor constituţional la libertatea de alegere? Aşadar, a fost adoptat un proiect de lege care prevedea ca Trezoreria să garanteze până la 1,5 miliarde de dolari în împrumuturi noi către Chrysler. Băncile au fost de acord să reducă valoarea acţiunilor cu 600 de milioane de dolari din vechile lor împrumuturi şi să schimbe încă 700 de milioane de dolari pentru acţiuni preferenţiale.Ambele mişcări au fost promovate ca dovadă că băncile suportau o pierdere teribilă, dar erau dispuse să cedeze pentru a salva naţiunea. Trebuie menţionat, totuşi, că valoarea acţiunilor care au fost schimbate pentru datoriile anterioare nerecuperabile a crescut drastic după ce înţelegerea a fost anunţată public. În plus, nu numai că plăţile dobânzilor au fost reluate pentru soldul vechilor împrumuturi, dar băncile au înlocuit

acum porţiunea amortizată cu împrumuturi noi, iar acestea erau mult superioare ca şi calitate, deoarece erau pe deplin garantate de contribuabili.

BANCA COMMONWEALTH DIN DETROIT

Următoarea salvare a avut loc în 1972, implicând Banca Commonwealth-ului din Detroit, în valoare de 1,5 miliarde de dolari. Commonwealth îşi finanţase cea mai mare parte a creşterii sale fenomenale prin împrumuturi de la o altă bancă, Chase Manhattan din New York. Când Commonwealth a dat faliment, în mare parte din cauza speculaţiilor cu valori mobiliare şi a tranzacţiilor proprii din partea conducerii sale, Chase a confiscat 39% din acţiunile sale comune şi a preluat efectiv controlul băncii, în încercarea de a găsi o modalitate de a-şi recupera banii. Directorul FDIC, Sprague, descrie inevitabila consecinţă:

Ofiţerii de credite Chase ... au sugerat că Commonwealth era o problemă de interes public pe care agenţiile guvernamentale ar trebui să o rezolve. Această aluzie nesubtilă a fost modul în care Chase şi-a formulat cererea pentru o salvare din partea guvernului... Propunerea lor s-ar reduce la salvarea acţionarilor, dintre care cel mai mare era Chase.(39)

Bancherii au susţinut că nu trebuie să se permită ca Commonwealth să se prăbuşească deoarece furniza servicii bancare „esenţiale" comunităţii. Acest lucru
a fost justificat cu doua argumente:
(1) deservea multe cartiere minoritare şi
(2) nu existau suficiente alte bănci în oraş pentru a-i absorbi operaţiunile fără a crea o concentrare nesănătoasă a puterii bancare în mâinile câtorva.

FDIC nu dorea să fie acuzată că este indiferentă faţă de nevoile minorităţilor sau că distruge concurenţa liberă. Aşadar, pe 17 ianuarie 1972, Commonwealth a fost salvată cu un împrumut de 60 de milioane de dolari plus numeroase garanţii federale. Chase a absorbit unele pierderi, dar acestea au fost minore în comparaţie cu ceea ce s-ar fi pierdut fără intervenţia FDIC.

Întrucât continuarea băncii se presupunea că era necesară pentru a preveni concentrarea puterii financiare, FDIC a orchestrat vânzarea acesteia către First Arabian Corporation, o firmă luxemburgheză finanţată de prinţii saudiţi.

Banca a continuat să se împotmolească şi, în 1983, ceea ce a mai rămas din ea a fost revândut către fosta Detroit Bank & Trust Company, acum numită Comerica. Astfel, temuta concentrare a puterii locale a fost realizată până la urmă, dar nu până când Chase nu a reuşit să se retragă din tranzacţie cu majoritatea pierderilor acoperite.

FIRST PENNSYLVANNIA BANK

Următoarea a fost salvarea din 1980 a First Pennsylvania Bank of Philadelphia.

Cu active de peste 9 miliarde de dolari, era de şase ori mai mare decât Commonwealth-ul. De asemenea, era cea mai veche bancă a naţiunii, datând din vremea Băncii Americii de Nord, creată de Congresul Continental în 1781.

Banca a cunoscut o creştere rapidă şi profituri generoase datorită conducerii agresive a CEO-ului său, John Bunting, fost economist la Rezerva Federală. El a fost chintesenţa bancherilor „asociati cu speculatiile financiare cu risc ridicat" ai epocii.

El şi-a mărit considerabil câştigurile prin reducerea marjelor de siguranţă, acordarea de împrumuturi riscante şi specularea pe piaţa obligaţiunilor. Atâta timp cât economia se extindea, aceste jocuri de noroc erau profitabile. Cu toate acestea, când piaţa obligaţiunilor s-a deteriorat, banca a intrat într-un flux de numerar negativ. Până în 1979, First Penn a fost forţată să vândă mai multe dintre filialele sale profitabile pentru a obţine fonduri operaţionale şi avea 328 de milioane de dolari în credite neperformante. Aceasta era cu 16 milioane de dolari mai mult decât investiţia totală a acţionarilor. Sosise momentul să se plătească contribuabilul pentru pierdere. Bancherii s-au dus la Washington pentru a-şi prezenta cazul: Salvarea First Penn nu era doar „esenţială" pentru continuarea serviciilor bancare în Philadelphia, ci şi critică pentru menţinerea stabilităţii economice mondiale. Banca era atât de mare, spuneau ei, încât dacă ar fi lăsată să se prăbuşească, ar fi acţionat ca prima piesă de domino care ar duce la o criză financiară internaţională. Sprague îşi aminteşte:

Încă de la început a existat o presiune puternică pentru a nu lăsa banca să falimenteze. Pe lângă faptul că am auzit de la banca însăşi acest fapt,apoi de la celelalte bănci mari şi de la controlor,dar si frecvent de la Fed. Îmi amintesc că, la o sesiune, Fred Schultz, vicepreşedintele Fed, a susţinut pe un ton hotarat că nu existau alternative - trebuia să salvăm banca. El a spus: „Nu mai pierdeţi timpul vorbind despre altceva!"(40)

Directorii FDIC nu au vrut să se lupte cu Sistemul Rezervei Federale şi, cu siguranţă, nu au vrut să fie învinovăţiţi pentru prăbuşirea întregului sistem economic mondial permiţând căderea primei piese de domino.
Aşadar, la momentul potrivit, a fost elaborat un pachet de salvare care includea un împrumut de 325 de milioane de dolari de la FDIC, fără dobândă în primul an şi la o dobândă subvenţionată ulterior; aproximativ jumătate din rata pieţei.

BANCA ILLINOIS CONTINENTAL

La începutul anilor 1980, Continental Illinois din Chicago era a şaptea cea mai mare bancă din ţară. Cu active de 42 de miliarde de dolari şi 12.000 de angajaţi, portofoliul său de credite a cunoscut o creştere spectaculoasă. Venitul net din credite se dublase în doar cinci ani şi, până în 1981, a atins o cifră anuală de 254 de milioane de dolari. Devenise favorita analiştilor de piaţă şi fusese numită de Dun's Review drept una dintre cele mai bine administrate cinci companii din ţară. Aceşti lideri de opinie nu au reuşit să înţeleagă că performanţa spectaculoasă nu se datora expertizei în domeniul bancar sau al investiţiilor, ci finanţării unor întreprinderi comerciale instabile şi a unor guverne străine care nu puteau obţine împrumuturi în altă parte.
Ţesătura stridentă a început să se destrame în weekendul de 4 iulie din 1982, odată cu falimentul Penn Square Bank din Oklahoma. Aceasta era banca celebră din centrele comerciale care contractase un miliard de dolari în împrumuturi pentru petrol şi gaze şi le revânduse către Continental chiar înainte de prăbuşirea pieţei energiei. Şi alte împrumuturi au început să se deterioreze în acelaşi timp. Criza datoriilor din Mexic şi Argentina atingea punctul culminant, iar o serie de falimente corporative majore apăreau aproape zilnic în titluri de presă.
Continental plasase sume mari din banii săi uşor de obţinut in toate acestea.
Când aceste evenimente au dus la scăderea ratingului de credit al băncii, deponenţii precauţi au început să-şi retragă fondurile, iar noile fonduri s-au diminuat.
Banca a devenit disperată după numerar pentru a-şi acoperi cheltuielile zilnice. În efortul de a atrage bani noi, a început să ofere rate ale dobânzii nerealist de mari la certificatele sale de depozit.

Reprezentanţii de credite au fost trimişi să cerceteze pieţele europene şi japoneze şi să desfăşoare o campanie de relaţii publice menită să convingă managerii de piaţă că banca era calmă şi stabilă. David Taylor, preşedintele băncii la acea vreme, a declarat: „Aveam Brigada de Reasigurare Continentală Illinois şi ne-am răspândit în întreaga lume."(41)
Până la sfârşitul anului 1983, povara creditelor neperformante ale băncii atinsese proporţii insuportabile şi creştea într-un ritm alarmant. Până în 1984, aceasta era de 2,7 miliarde de dolari. În acelaşi an, banca şi-a vândut operaţiunea profitabilă cu carduri de credit pentru a compensa pierderea de venituri şi pentru a plăti acţionarilor dividendele trimestriale aşteptate. Structura internă era aproape de colaps, dar faţada externă a continuat să arate ca o afacere normală.
Prima crăpătură din faţadă a apărut la marti pe 8 mai la ora 11:39., agenţia britanică de ştiri Reuters a difuzat un articol pe serviciul său de ştiri în care se preciza că băncile din Olanda, Germania de Vest, Elveţia şi Japonia îşi majoraseră rata dobânzii la împrumuturile acordate Continental şi că unele dintre ele începuseră să îşi retragă fondurile. Articolul cita, de asemenea, declaraţia oficială a băncii, conform căreia zvonurile despre un faliment iminent erau „total absurde".

PRIMA RETRAGERE ELECTRONICĂ TOTALA A UNEI BANCI DIN LUME

În dimineaţa următoare, odată cu răsăritul soarelui, investitorii străini au început să îşi retragă depozitele. Un miliard de dolari în bani asiatici au ieşit în prima zi. A doua zi - la puţin peste douăzeci şi patru de ore după asigurarea Continental că falimentul era total absurd clientul său de lungă durată, Board of Trade Clearing Corporation, a retras 50 de milioane de dolari. Vestea despre dezertare s-a răspândit prin intermediul serviciilor financiare, iar panica a început. A devenit prima retragere rapidă electronică a din sectorul bancar la nivel mondial.
Până vineri, banca fusese obligată să împrumute 3,6 miliarde de dolari de la Rezerva Federală pentru a acoperi depozitele care plecau. Un consorţiu de şaisprezece bănci, condus de Morgan Guaranty, a oferit o linie de credit generoasă pe treizeci de zile

dar toate acestea au fost mult prea puţine pentru a satisface nevoia. În încă şapte zile, scurgerea de capital a crescut la peste 6 miliarde de dolari.
La început, aproape toată această acţiune a fost la nivel instituţional:doar bănci şi fonduri gestionate profesional care monitorizau îndeaproape fiecare detaliu minuscul al pieţelor financiare. Publicul larg nu avea nici o idee despre catastrofă, nici măcar în timp ce se desfăşura. Chernow spune: „Retragerea de fonduri de la Continental a fost ca o fantezie modernistă: nu existau mulţimi de deponenţi isterici, doar sclipiri de coşmar reci pe ecranele computerelor."(42) Sprague scrie: „În interiorul băncii, totul era calm, liniile casieriei se mişcau ca întotdeauna, iar funcţionarii băncii nu îşi amintesc nici un semn vizibil de probleme cu excepţia camerei de transfer.
Aici, angajaţii ştiau ce se întâmplă, pe măsură ce ordine de retragere se aliniau unul dupa altul la transferuri,producand hemoragia ce avea sa duca la moartea Continental.Unii plângeau."(43)
De la început, a existat o singură întrebare serioasă: cum să justificăm jefuirea contribuabilului pentru a salva banca. Regulile jocului impun ca escrocheria să fie descrisă ca un efort eroic de a proteja publicul. În cazul Continental, dimensiunea numerică a numărului de persoane a făcut stratagema relativ uşoară. Erau atât de mulţi deponenţi implicaţi, atât de multe miliarde în pericol, atât de multe alte bănci interconectate, încât se putea susţine că ţesătura economică a întregii naţiuni - a lumii însăşi - era în joc. Şi cine ar putea spune că nu era aşa. Sprague argumentează cazul în termeni familiari:

O întâlnire dimineaţa devreme a fost programată pentru marţi, 15 mai, la Fed.... Am discutat despre alternative. Erau puţine – nici una, de fapt.... Secretarul Trezoreriei Donald Thomas Regan şi Preşedintele Fed Paul A. Volcker au ridicat îngrijorarea familiară cu privire la un colaps bancar naţional, adică o reacţie în lanţ dacă Continental ar da faliment. Volcker era îngrijorat de o criză internaţională. Cu toţii eram perfect conştienţi că niciodată până atunci o bancă care să se apropie măcar de dimensiunea Continental nu se închisese. Nimeni nu ştia ce s-ar putea întâmpla în ţară şi în lume. Nu era momentul să aflăm doar din curiozitate intelectuală.(44)

Acesta a fost momentul de aur pentru care au fost create Rezerva Federală şi FDIC. Fără intervenţia guvernului, Continental s-ar fi prăbuşit, acţionarii săi ar fi fost eliminaţi, deponenţii ar fi fost grav

afectaţi, iar lumea financiară ar fi învăţat că băncile trebuie nu numai că trebuie să vorbească despre o gestionare prudentă,ci chiar trebuie să pună aceasta gestionare in aplicare. Practicile bancare viitoare ar fi fost sever modificate, iar beneficiul economic pe termen lung pentru naţiune şi lume ar fi fost enorm. Dar, odată cu intervenţia guvernului, disciplina unei pieţe libere este suspendată, iar costul falimentului şi al fraudei este transferat contribuabililor. Deponenţii continuă să trăiască într-o lume de vis a securităţii false,iar băncile pot opera în mod imprudent şi fraudulos, ştiind că partenerii lor politici îi vor salva atunci când vor avea probleme.

PACHETUL FINAL DE SALVARE

La întâlnirea din 15 mai, secretarul Trezoreriei,Donald Regan, a vorbit elocvent despre valoarea unei pieţe libere şi despre necesitatea ca băncile să îşi elaboreze propriul plan de salvare, cel puţin pentru o parte din bani.

Pentru a elabora aceasta planificare, a fost aranjată o întâlnire în dimineaţa următoare între preşedinţii celor mai mari şapte bănci: Morgan Guaranty, Chase Manhattan, Citibank, Bank of America, Chemical Bank, Bankers Trust şi Manufacturers Hanover.

Întâlnirea a fost, în cel mai bun caz, superficială. Bancherii ştiau foarte bine că Administraţia Reagan nu va risca jena politică a unui faliment bancar major.

Acest lucru i-ar fi facut pe preşedinte şi pe Congres să apară intr-o ipostaza de nedorit în momentul realegerii. Dar, totuşi, era nevoie de un fel de simbolism pentru a păstra imaginea conservatoare a Administraţiei. Aşadar, la îndemnul Fed şi a Trezoreriei, consorţiul a fost de acord să ofere suma de 500 de milioane de dolari o medie de doar 71 de milioane de dolari pentru fiecare, mult sub nevoia reală. Chernow descrie planul ca fiind „fără speranţă” şi spune că „s-au prefăcut că organizează o salvare”(45).Sprague oferă detaliile:

Bancherii au spus că vor să fie implicaţi în orice tranzacţie, dar nu vor să piardă nici un ban. Au continuat să ceară garanţii.Voiau să pară că investesc bani, dar, în acelaşi timp, voiau să fie absolut siguri că nu riscă nimic.... Până la 7:30 dimineaţa făcusem puţine progrese. Eram siguri că situaţia va fi complet scăpată de sub control în câteva ore. Continental se va expune în curând unei noi zile lucrătoare, iar bursa de valori se va deschide la ora zece. Isaac [un alt director FDIC] şi cu mine am avut o conversaţie pe hol. Am fost de

acord să mergem mai departe fără bănci. I-am spus lui Conover [al treilea director FDIC] despre plan şi el a fost de acord....
[Mai târziu], am primit veşti de la Bernie McKeon, directorul nostru regional din New York, că bancherii au fost de acord să îşi asume riscuri. De fapt, riscul era mic, deoarece anunţul nostru promisese o asigurare de 100%.(46)
Pachetul final de salvare a fost uriaş. Practic, guvernul a preluat Continental Illinois şi şi-a asumat toate pierderile. FDIC a preluat 4,5 miliarde de dolari în credite neperformante, iar Continental a plătit 3,5 miliarde de dolari pentru ele.
Diferenţa a fost compensată prin infuzia de 1 miliard de dolari în capital proaspăt sub formă de achiziţionare de acţiuni. Prin urmare, banca avea acum guvernul ca acţionar care controla 80% din acţiunile sale, iar creditele sale neperformante fuseseră revărsate asupra contribuabililor. Practic, chiar dacă Continental şi-a păstrat aspectul unei instituţii private, aceasta fusese naţionalizată.
Până în 1984, Rezerva Federală şi Trezoreria acordaseră bancii Continental suma uluitoare de 8 miliarde de dolari. Până la începutul anului 1986, cifra urcase la 9,24 miliarde de dolari şi continua să crească. În timp ce explica această deturnare asupra contribuabilului în faţa Comisiei Bancare a Senatului, preşedintele Rezervei Federale, Paul Volcker, a declarat: „Aceasta operaţiunea este funcţia fundamentală a Rezervei Federale. Acesta este motivul pentru care a fost fondată."(47)Prin aceste cuvinte, el a confirmat una dintre cele mai controversate afirmaţii ale acestei cărţi.

DE BĂNCILE MICI POATE SA SE ALEAGA PRAFUL

S-a menţionat anterior că băncile mari beneficiază de un avantaj gratuit din acoperirea lor de catre FDIC în detrimentul băncilor mici. Nu există un exemplu mai bun în acest sens decât salvarea bancii Continental Illinois. În 1983, banca a plătit 6,5 milioane de dolari în fond pentru a asigura depozite de 3 miliarde de dolari. Răspunderea reală cu toate acestea - inclusiv depozitele sale instituţionale şi de peste hotare - au fost de zece ori mai mari, iar FDIC a garantat plata întregii sume. După cum a recunoscut Sprague, „Băncile mici plătesc proporţional mult mai mult pentru asigurarea lor şi au mult mai puţine şanse de a fi salvati în stilul Continental".(48)
Cât de adevărat. În aceeaşi săptămână în care FDIC şi Fed ofereau miliarde pentru Continental Illinois, au închis micuţa Bledsoe County Bank din Pikeville, Tennessee, şi Planters Trust and

Savings Bank din Opelousas, Louisiana. În prima jumătate a acelui an, patruzeci şi trei de bănci mai mici au dat faliment fără salvarea FDIC. În majoritatea cazurilor, o fuziune a fost aranjată cu o bancă mai mare. Impactul acestei inegalităţi este enorm. Acesta transmite un mesaj atât bancherilor, cât şi deponenţilor, că băncile mici, dacă intră în insolventa, vor fi lăsate să se prăbusească, în timp ce băncile mari sunt în siguranţă, indiferent de cât de prost sau fraudulos sunt gestionate. După cum a declarat un analist de investiţii din New York reporterilor de ştiri, Continental Illinois, chiar dacă tocmai dăduse faliment, era „evident cea mai sigură bancă din ţară în care să iţi depui banii".(49) Nimic nu putea fi mai bine calculat pentru a alunga băncile mici independente sau pentru a le forţa să se vândă giganţilor. Din 1984, în timp ce sute de bănci mici au fost forţate să se închidă, mărimea medie a băncilor rămase s-a dublat. Trebuie reamintit că acest avantaj al băncilor mari faţă de concurenţii lor mai mici a fost unul dintre obiectivele planului Jekyll Island.

PRĂBUŞIREA SUBPRIMELOR

Până în 2008, motorul distrugerii funcţiona la maxim.
Deceniile de rate scăzute ale dobânzilor au atras proprietarii de case, speculanţii şi instituţiile de creditare pe piaţa imobiliară, unde se puteau face averi din ceea ce păreau a fi valori în continuă creştere. Ştiind că vor fi salvate de Fed dacă ar intra în necazuri, băncile mari au aruncat prudenţa în vânt şi au oferit împrumuturi aproape oricui semna documentele, indiferent de capacitatea de a efectua plăţi. Multe dintre ele au elaborat documente frauduloase care supraevaluau valoarea proprietăţilor subiacente şi veniturile debitorilor şi apoi au acordat împrumuturi mai mari decât valoarea proprietăţii.
Jocul era simplu: să se acorde cât mai multe credite subprime posibil, să se împacheteze în blocuri mari de credite similare, să se dea pachetelor nume impresionante, cum ar fi „Prime Diversified Fund" şi apoi să se vândă investitorilor neavizaţi.
Două dintre cele mai mari canale pentru această escrocherie au fost Fannie Mae şi Freddie Mac(corporaţii sponsorizate de guvern, care cumpără credite ipotecare de la bănci si le transformă în titluri de valoare garantate de ipoteca)şi apoi le-au vândut investitorilor reîmpachetându-le ca si credite sponsorizate de guvern.

Schema a funcţionat o vreme, deoarece ratele dobânzilor artificial scăzute ale Fed-ului au creat un boom imobiliar crescand preţurilor locuinţelor. Cei care fuseseră atraşi de credite pe care nu şi le puteau permite au putut să-şi vândă proprietăţile cu profit şi să iasă în câştig chiar dacă nu îşi puteau permite plăţile. Executările silite erau rare, iar pachetele de investiţii păreau a fi solide. Cu toate acestea, ca în cazul tuturor boom-urilor cauzate de manipularea pieţei, boom-ul imobiliar a ajuns la sfârşit. Când s-a încheiat, a fost agravat de inflaţia rampantă, taxele mari, reglementările paralizante şi pierderea locurilor de muncă în favoarea altor ţări, toate acestea combinându-se pentru a crea o recesiune economică.

Pe măsură ce ratele de executare silită au început să crească, Fannie Mae, Freddie Mac, marile bănci şi brokerii de credite au avut probleme. Nu numai că împrumuturile lor nu erau performante, dar au devenit inculpaţi în sute de procese intentate de cumpărătorii instituţionali ai pachetelor lor de investiţii frauduloase. Era timpul, încă o dată, ca Rezerva Federală să îi salveze, ceea ce a şi făcut cu peste un trilion de dolari din banii nou creaţi. Ambrose Evans-Prichard de la London Telegraph relatează:

Salvarea de urgenţă oferă Trezoreriei SUA autoritate extinsă de a injecta capital în creditorii ipotecari giganţi Fannie Mae şi Freddie Mac, care împreună deţin sau garantează jumătate din stocul de 12 trilioane de dolari al creditelor ipotecare ale ţării. Plafonul datoriei naţionale a SUA a fost ridicat cu încă 800 de miliarde de dolari, oferind Trezoreriei resurse aproape nelimitate pentru a-i susţine pe cei doi creditori. În paralel, Autoritatea Federală pentru Locuinţe (FHA) urmează să garanteze până la 300 de miliarde de dolari în credite ipotecare noi pentru proprietarii de locuinţe cu dificultăţi, prinşi în costuri de creditare în creştere, adesea rezultatul unor contracte „capcana".Schema îşi propune să evite o avalanşă de noi neplăţi, pe măsură ce piaţa imobiliară continuă să se deterioreze. Peste 740.000 de locuinţe au intrat în executare silită în al doilea trimestru. ... Preţurile acţiunilor Fannie şi Freddie, cele mai mari două instituţii financiare din lume, au scăzut cu aproape 85%.(50)

PRĂBUŞIREA CASTELULUI DE CĂRŢI

Tot ce s-a întâmplat până în acest moment nu a fost decât începutul adormit a ceea ce a devenit rapid o avalanşă nebună de noi dezastre financiare şi mega-salvări. În acest moment, castelul de cărţi a început să se prăbuşească. În septembrie 2008, guvernul federal a preluat Fannie Mae şi Freddie Mack şi a pompat peste 100 de miliarde de dolari în ele. În aceeaşi lună, guvernul a împrumutat 85 de miliarde de dolari către AIG Insurance Co. pentru a o menţine

în activitate. Banii pentru ambele infuzii au fost creaţi de Rezerva Federală. Nimeni nu se aştepta cu adevărat la rambursare. Costul a fost transferat consumatorilor sub forma inflaţiei viitoare. (De altfel, Fannie Mae şi Freddie Mack donaseră anterior congresmenilor 4,8 milioane de dolari pentru campaniile lor.(51)) La scurt timp după salvare, directorii AIG s-au reunit timp de nouă zile pentru a-şi sărbători norocul şi a planifica strategii viitoare. Au făcut acest lucru la St. Regis din Monarch Beach, California, o staţiune de 500 de dolari pe noapte.(52)

Una dintre strategiile lor prioritare a fost cum să-şi plătească bonusuri fără să le numească aşa, deoarece contribuabilii erau supăraţi că banii lor munciţi cu greu mergeau la directori ca recompense pentru că îşi duceau afacerea la eşec. AIG a decis să descrie aceste bonusuri drept „plăţi de retenţie". Mai târziu, când publicul a cerut o limită legislativă pentru plăţile de retenţie, directorii au renunţat la jocurile de cuvinte şi pur şi simplu şi-au mărit salariile şi beneficiile.(53)

SALVARE DE 700 DE MILIARDE DE DOLARI PENTRU BĂNCI (SAU A FOST 5 TRILIOANE DE DOLARI?)

În octombrie 2008, Congresul a adoptat un proiect de lege de salvare de 700 de miliarde de dolari pentru a salva cele mai mari bănci din ţară, toate fiind în pragul falimentului. Congresmenii care au votat pentru această măsură au primit cu 54% mai multe donaţii de la bănci decât cei care au votat împotriva acesteia.(54)

Casa Albă a îndemnat serviciile de ştiri să nu mai folosească cuvântul „salvare" şi să folosească în schimb termenul „ajutor". Acestea s-au conformat.(55)

În timp ce lumea a fost uimită de amploarea unei salvări de 700 de miliarde de dolari, realitatea a fost şi mai rea. Credit Sights, o firmă independentă de cercetare din New York şi Londra, a analizat angajamentul total, inclusiv acordurile încheiate de Rezerva Federală şi FDIC care nu au fost publicitate pe scară largă şi a concluzionat că cifra reală a fost de 5 trilioane de dolari.(56)Aceasta reprezintă o pierdere suplimentară de 16.500 de dolari în economii şi putere de cumpărare pentru fiecare american.

La scurt timp după aceea, American Express a primit 3,39 miliarde de dolari.

Directorii din industria siderurgică făceau lobby pentru o înţelegere similară. GMAC, divizia de servicii financiare a General Motors, a

fost autorizată să-şi schimbe structura într-o bancă comercială, astfel încât, de asemenea, să poată fi eligibilă pentru salvare. Chiar înainte de Ziua Recunoştinţei, Guvernul a salvat Citigroup cu suma de 45 de miliarde de dolari. Goldman Sachs a anunţat o pierdere de 2,1 miliarde de dolari şi a început negocierile pentru un plan de salvare. În noiembrie, Bank of America a primit 15 miliarde de dolari şi apoi a investit 7 miliarde de dolari în Banca de Construcţii a Chinei.(57)Câteva zile mai târziu, Trezoreria a anunţat că deficitul bugetar va fi de 1 trilion de dolari, cel mai mare din istoria Americii până în acel moment.

MILIARDE PENTRU PRODUCĂTORII AUTO

Era o perioadă aglomerată la Washington. Directorii din industria auto făceau călătorii săptămânale în Capitală cu avioane private. Îşi doreau miliarde de dolari şi îi doreau repede. Aveau probleme în a plăti dobânzile la acele împrumuturi bancare enervante, iar timpul se scurgea ametitor. GM şi Chrysler doreau numerar. Ford prefera creditele, deoarece doreau să continue să se împrumute de la bănci, nu de la guvern, dar băncile îi vedeau ca pe un risc ridicat şi refuzau orice împrumuturi noi. Soluţia era simplă. Ford a cerut guvernului să fie co-semnatar şi să garanteze rambursarea. Ce bancă nu ar împrumuta bani pentru o astfel de tranzacţie? Contribuabilii ar fi responsabili în ambele cazuri. În total, companiile auto au primit 17,4 miliarde de dolari. Două luni mai târziu, Ford, care deja avea fabrici în Mexic, Germania şi Spania, a început să producă maşini si în China.(58)GM(General Motors) a urmat curând exemplul şi a anunţat că, de asemenea, va construi mai multe maşini în străinătate.(59)

CONTRIBUABILII PLĂTESC PENTRU CA LOCURILE LOR DE MUNCĂ SA PLECE ÎN STRĂINĂTATE

Printre beneficiarii planurilor de salvare, este obişnuit să vezi banii folosiţi în moduri care distrug locuri de muncă pentru aceiaşi contribuabili americani care plătesc factura. În perioada în care băncile americane primeau peste 150 de miliarde de dolari de la muncitorii americani, acestea solicitau vize speciale pentru a importa 21.800 de angajaţi din alte ţări pentru a-i înlocui pe americani în locuri de muncă de nivel superior, inclusiv avocaţi corporativi, analişti de investiţii, programatori şi specialişti în resurse umane.Acest dispreţ faţă de forţa de muncă americană se datorează parţial scopului corporatist de a urmari profitul maxim

mai presus de orice şi pentru că factorii de decizie se consideră internaţionalişti, fără nici un interes special pentru America, cu excepţia faptului că este o vacă de muls cât mai regulat şi temeinic posibil. După cum va fi ilustrat în următoarele capitole ale acestei cărţi, unii dintre aceşti oameni, acţionând prin intermediul unor organizaţii precum CFR (Consiliul pentru Relaţii Externe), urmăresc în mod conştient politici menite să reducă statura economică a Americii, astfel încât aceasta să poată fi integrată mai uşor în guvernul global. Luând de bani de la muncitorii americani pentru a consolida economiile ţărilor străine a contribuit mult la atingerea acestui obiectiv.

Până la sfârşitul anului 2008, salvarea doar a industriei serviciilor financiare în timpul administraţiei Bush ajunsese la peste 7 trilioane de dolari, ceea ce era de zece ori mai mult decât suma estimată iniţial. Costul a fost de peste două ori mai mare decât cel al celui de-al Doilea Război Mondial.(61)Aceasta contravaloare a fost de multe ori mai mare decât orice altceva similar din istorie, a fost considerată o soluţie temporară, lăsând deciziile finale pentru noua administraţie Obama.(62)Deşi mulţi alegători au crezut că va exista o schimbare sub Obama, rezultatele erau deja vizibile: 90% din donaţiile către fondul de inaugurare al lui Obama au provenit de la firme de pe Wall Street care au primit miliarde de dolari în salvare şi anticipau acelaşi lucru pe viitor.(63)Nu aveau să fie dezamăgiţi.

MERRILL LYNCH: UN CADOU PENTRU BANK OF AMERICA

În toamna anului 2008, gigantica casă de brokeraj Merrill Lynch era fără bani şi pe punctul de a-şi închide porţile. Bank of America a fost de acord să cumpere firma aflată în dificultate pentru 50 de miliarde de dolari, o ofertă ciudată având în vedere că Banca însăşi se afla în dificultate şi a primit recent 25 de miliarde de dolari sub formă de salvare. Când pierderile uimitoare ale Merrill Lynch din trimestrul al patrulea au fost în sfârşit cunoscute, Banca a decis să se retragă din tranzacţie. Dar acest lucru nu a fost permis.

Conform mărturiei sub jurământ a lui Ken Lewis, CEO-ul Bank of America,secretarul Trezoreriei, Hank Paulson, a ameninţat că va demite consiliul de administraţie al băncii şi conducerea acesteia dacă nu achiziţionează Merrill conform acordului. Această ameninţare a fost făcută la cererea lui Ben Bernanke, preşedintele Rezervei Federale.(64)Când Lewis a întrebat dacă guvernul va acoperi pierderile inevitabile ale băncii, Paulson a spus da, dar nu a

fost dispus să o facă în scris, deoarece un angajament scris, a spus el, „ar fi un eveniment care poate fi dezvăluit şi nu dorim un astfel de eveniment sa fie facut public”.
Pe 30 decembrie, consiliul de administraţie al băncii a aprobat cu sârguinţă fuziunea. Două săptămâni mai târziu, Trezoreria a livrat către Bank of America încă 20 de miliarde de dolari, plus o garanţie de 118 miliarde de dolari, pentru a acoperi pierderile suplimentare din activele Merrill. Toate acestea au fost puse pe spatele poporului american.

CELEBRU PENTRU CONFLICTUL DE INTERESE

Henry Paulson (CFR) a fost chintesenţa fuziunii dintre cartelul bancar şi guvern. În calitate de fost CEO al Goldman Sachs, el a jucat un rol instrumental în utilizarea puterii funcţiei sale pentru a distruge trei dintre vechii săi rivali. El a aranjat vânzarea Bear Sterns către JP Morgan Chase, a permis falimentul Lehman Brothers şi a forţat absorbţia Merrill Lynch de către Bank of America, oferind în acelaşi timp o salvare generoasă pentru alma mater-ul său, Goldman Sachs. Acest lucru a lăsat doar Goldman şi Morgan ca bănci majore de investiţii. Documentele obţinute de un grup civic, Judicial Watch, au dezvăluit că Paulson le spusese bancherilor că trebuie să accepte bani de salvare chiar dacă băncile lor erau într-o situaţie bună şi nu aveau nevoie de ei.
Motivul a fost acela de a nu „stigmatiza” băncile mai slabe, permiţând o comparaţie cu băncile bine administrate.(66)
Până în martie 2009, Fannie May a cerut încă 15 miliarde de dolari. Guvernul s-a conformat şi apoi a aprobat bonusuri de retenţie de 1 milion de dolari sau mai mult pentru fiecare dintre directorii de top ai lui Fanny May.(67)În ultimele sale zile deexistenţă, înainte de a fi cumpărată de Bank of America (cu fonduri guvernamentale), Merrill Lynch a plătit bonusuri în valoare de 3,6 miliarde de dolari, cu ştirea şi aprobarea Bank of America.(68)Pe de altă parte, banca a declarat că ia în considerare creşterea salariilor propriilor directori de investiţii cu până la 70% pentru a evita publicitatea negativă asociată cu bonusurile.(69)

BONUSURILE DEVIN O DIVERSIUNE

Acestei desfasurari incredibile de masinatiuni ale bancilor şi jaful trezoreriei nationala a fost atent relatata în presă, ceea ce a dus la un val de indignare naţional împotriva directorilor corporativi

„lacomi”. Zeci de politicieni au ţinut discursuri pasionate despre necesitatea unor noi legi şi reglementări pentru a îmblânzi acest „monstru al bonusurilor”. A fost momeala perfectă pentru a distrage atenţia publicului de la problema mai amplă. Desigur, bonusurile de milioane de dolari pentru directorii care şi-au dus companiile la faliment merită atenţie, dar această problemă este microscopic de mică în comparaţie cu faptul că aceste companii au fost salvate în primul rând din banii contribuabililor, că procesul a fost neconstituţional şi că suma astronomică de bani implicată ucidea la propriu naţiunea. Mass-media a structurat dezbaterea astfel încât chestiunile cu adevărat importante nici măcar nu au făcut parte din ea. Tot ce a mai rămas publicului pentru reflectie era cât de mult ,,ajutor” ar trebui acordat, cine ar trebui să il primească primul şi cum să se limiteze bonusurile. A „lăsa băncile corupte să dea faliment şi să lase economia să se redreseze în absenţa fraudei” nu era un subiect permis în dezbaterea mainstream.

EXCROCHERIA RAMBURSARII

În decembrie 2009, Bank of America a anunţat că a rambursat împrumutul său de 45 de miliarde de dolari de la Trezorerie. Oficialii guvernamentali s-au lăudat că acţiunile lor au fost justificate şi că contribuabilii au obţinut chiar şi profit.

Mass-media a considerat că este minunat şi a acceptat anunţul ca atare. Sursa banilor se spunea că ar fi fost rezervele de numerar şi vânzarea unei noi oferte de acţiuni; dar era ceva foarte în neregulă cu această imagine.

Rezervele de numerar nu erau o sursă probabilă, deoarece banca a raportat o ieşire mare de numerar şi încă pierdea bani.

Împrumuturile sale continuau să se deterioreze, iar neplată se triplase de la primul trimestru până la al treilea.

Creditele neperformante au crescut cu 15%.(70) Singura modalitate prin care banca putea avea rezerve considerabile de numerar era să primească o infuzie confidenţială de la Trezorerie ceea ce dl.Paulson ar numi un eveniment nedivulgabil. Cu alte cuvinte, guvernul ar fi putut furniza banii pentru a se rambursa, caz în care a fost un truc contabil, o cascadorie publicitară pentru a păcăli publicul să creadă că planurile de salvare erau, până la urmă, acte de mare măiestrie politică.

Vânzarea de acţiuni bancare a avut probleme similare. Publicul larg

se debarasa de acţiunile Bank of America la acea vreme, nu le cumpăra. Deci, cine au fost cumpărătorii? Ar putea fi ei chiar Trezoreria direct sau indirect? Ar putea fi câţiva cumpărători instituţionali de încredere cărora li s-au oferit garanţii „nedivulgabile" de către Trezorerie pentru a-şi acoperi pierderile? Ştim că, până în martie 2010, Trezoreria scotea la licitaţie waranturi(instrumente financiare derivate care oferă deţinătorului dreptul, dar nu şi obligaţia, de a cumpăra sau de a vinde un activ subiacent cum ar fi acţiuni la un preţ specificat ,preţul de exercitare şi până la o anumită dată), acordate de diverse bănci ca si garanţii pentru împrumuturile lor. Ar putea fi acestea aşa-numitele acţiuni care au fost vândute? Warantele nu sunt acţiuni. Sunt contracte care oferă cumpărătorilor dreptul viitor de a cumpăra acţiuni la un preţ stabilit. Warranturile sunt instrumente derivate, iar cei care le cumpără speculează, nu investesc. Ar putea oricine le-a cumpărat să fie asiguratin privat de către guvern şi Rezerva Federală că vor fi salvate dacă pariul lor eşuează? Având în vedere performanţa recentă a Trezoreriei şi a Rezervei Federale în chestiuni similare, acestea nu sunt întrebări nerezonabile, dar nimeni din mass-media mainstream nu le-a adresat.

Rezerva Federală din New York a raportat că activele achiziţionate când AIG a fost salvată arătau un „profit doar pe hârtie". Aceasta înseamnă că, dacă ar fi vândute pe piaţa liberă, ar genera un profit peste preţul lor de achiziţie.(71)Dacă da, se poate doar specula de ce nu le-au vândut.

Răspunsul plauzibil este că „economiştii" Rezervei Federale sunt ca un om care a cumpărat un automobil ciufulit pentru 900 de dolari, apoi a pretins un „profit pe hârtie" pentru că spune că îl poate vinde pentru 1000 de dolari când, de fapt, ar fi norocos să îl vândă pentru 100 de dolari. Până când aceste active nu sunt vândute efectiv, orice pretenţii de profit pe hârtie ar trebui să fie privit cu mare prudenţă.

Vestea că Bank of America îşi rambursase împrumutul a avut un efect liniştitor asupra stării de spirit a publicului, aşa că nu a durat mult până când alţi beneficiari au anunţat că şi ei îşi rambursează împrumuturile, chiar dacă şi ei continuau să funcţioneze cu deficit. Citibank şi General Motors au declarat că îşi vor rambursa împrumuturile prin emiterea de noi acţiuni. În aprilie 2010,

General Motors a anunţat că îşi rambursase de fapt împrumutul. Dar stai!
În urma investigaţiei, descoperim că a rambursat primul plan de salvare cu banii din al doilea plan de salvare. Nimic din aceasta suma nu a provenit din vânzările de maşini sau din vânzările de acţiuni. Totul a fost o escrocherie pentru a păcăli publicul.(72)

NAȚIONALIZAREA DEVINE REALITATE

Ceea ce finanţează guvernul, controlează; şi ceea ce controlează, deține. Acest punct a fost clarificat ca lărgimea când, pe 1 aprilie 2009, secretarul Trezoreriei, Timothy Geithner (CFR), a anunţat că este pregătit să-l demită pe directorul general al oricărei bănci care primea un ajutor financiar dacă acesta nu conduce banca corect.(73)Geithner nu plănuia să concedieze pe nimeni. Scopul declaraţiei sale era să convingă publicul că guvernul era conştiincios şi responsabil în gestionarea unor sume atât de mari de bani, dar semnificaţia declaraţiei sale este că secretarul Trezoreriei deține acum puterea de a-i demite pe directorii generali ai băncilor fără a ține cont de dorinţele consiliilor lor de administraţie de administraţie. Aceasta reprezintă privilegiul suprem al proprietăţii.
Noua realitate este că industria financiară şi părţi importante din industria asigurărilor şi auto au fost acum naţionalizate, ceea ce este un cuvânt blând pentru a spune că sunt acum deținute de guvern.
În mai 2009, guvernul a injectat încă 7,5 miliarde de dolari în GMAC (diviziunea financiară a General Motors),apoi 3,8 miliarde de dolari în decembrie şi iar 3,8 miliarde de dolari în ianuarie 2010, ajungând la un total de 16,3 miliarde de dolari. Aceasta a oferit guvernului o participaţie majoritară de 56%.(74)Până la începutul anului 2010, guvernul acordase un total de 57,6 miliarde de dolari companiei General Motors şi deținea participaţia majoritară. Acum conduce compania aşa cum doreşte.
Până în februarie 2009, AIG (American International Group, Inc organizaţie globală de asigurări care oferă o gamă largă de servicii de asigurări şi alte servicii financiare) din nou falită era deținută în proporţie de 80% de guvern.(75)În aceeaşi lună, Alan Greenspan, fostul preşedinte al Rezervei Federale, a cerut deschis naţionalizarea tuturor băncilor aflate în dificultate (ceea ce înseamnă majoritatea lor).(76)

Noul model de afaceri pentru America este clar vizibil. Caracteristica sa dominantă este fuziunea guvernului, imobiliarelor şi comerţului într-o singură structură, strict controlată la vârf. Este acelaşi model folosit în Rusia Sovietică, Germania nazistă, Italia fascistă şi China comunistă.

SISTEMUL ESTE DEJA GLOBAL

Unul dintre cele mai revelatoare episoade din această dramă a avut loc într-o sală de audieri federale pe 3 martie 2009, când preşedintele Fed, Bernanke, a depus mărturie în faţa Comisiei pentru Buget a Senatului. Când senatorul Bernie Sanders l-a întrebat dacă va furniza numele instituţiilor financiare care au primit planuri de salvare, Bernanke a făcut o pauză şi apoi a spus, categoric:„Nu!" Scuza pentru acest refuz uimitor a fost că dezvăluirea numelor lor ar putea face ca publicul să piardă încrederea în acele bănci şi să îşi retragă depozitele, ceea ce ar cauza probleme suplimentare. S-ar putea să fi existat un motiv mai puţin lăudabil pentru secret. Circulau zvonuri că miliarde de dolari fuseseră trimişi în străinătate către bănci din alte ţări, iar astfel de informaţii nu ar fi fost bine primite de cetăţenii americani. Au fost zvonurile adevărate? Evenimentele ulterioare indică faptul că au fost. Două luni mai târziu, FMI a anunţat că salvează băncile din Grecia în valoare de 145 de miliarde de dolari, din care 20% au fost furnizate de SUA. Cetăţenii americani acordau 8 miliarde de dolari băncilor greceşti.(77)

Săptămâna următoare, Rezerva Federală a anunţat că va salva băncile europene fără aprobarea Congresului. Ocolirea Congresului nu era o noutate, deoarece aprobarea Congresului nu a fost niciodată un obstacol serios.

Aspectul demn de ştiri era că Fed recunoştea acum că devenise o maşină de făcut bani pentru lume. Noul program este integrat cu băncile centrale ale Canadei, Angliei, UE, Elveţiei şi Japoniei. Banii pentru viitoarele planuri de salvare din alte ţări vor fi creaţi de Rezerva Federală pe cheltuiala cetăţenilor americani (fără ştirea sau consimţământul acestora) şi transferaţi către băncile centrale ale acestor ţări pentru a fi distribuiţi băncilor lor comerciale.(78) Aceasta a fost o veste importantă, dar mass-media a tratat-o ca pe un comunicat de presă sec şi nu a spus nimic despre sărăcirea contribuabililor americani.

SAGA CONTINUĂ

În august 2010, Freddie Mac a revenit la ghişeul de plată a fondurilor, cerând încă 1,8 miliarde de dolari, aducând totalul la peste 64 de miliarde de dolari. Pe 12 iunie 2010, preşedintele Obama a cerut Congresului 50 de miliarde de dolari pentru a salva oraşele şi statele americane.(79)Multe state şi administraţii locale au rămas fără bani şi cereau Washingtonului să plătească deficitul, în special pentru asistenţă socială. Dacă cecurile de asistenţă socială nu vor mai veni prin poştă, au spus ei, vor fi revolte pe străzi. Nimeni nu îşi doreşte asta, aşa că fondurile federale sunt asigurate. Următoarea fază a acestei şarade a fost crearea iluziei rambursării salvărilor din profituri care nu există, folosind acelaşi tip de trucuri contabile care l-au trimis pe Jeffrey Skilling, preşedintele Enron Corporation, la închisoare.

James Quinn, director senior de planificare strategică la Quinn Advisors, a explicat astfel:

Ar trebui să vă încălzească inimile stiind că profiturile financiare au atins în mod uimitor maximele lor de dinainte de emiterea fondurilor. Tot ce a fost nevoie a fost ca Rezerva Federală să retragă din registrele lor credite neperformante în valoare de 1,3 trilioane de dolari, să supraestimeze valoarea creditelor rămase cu 40%, să împrumute bani de la Fed la 0%, să se bazeze pe metoda Bernanke Put pentru ca operaţiunile lor de tranzacţionare să poată juca fără teama de pierderi şi, în cele din urmă, să se prefacă că pierderile viitoare vor fi mai mici şi să-şi reducă rezervele pentru pierderi la credite.

Industria bancară nu a avut nevoie să facă nimic din acele lucruri vechi şi greoaie cum ar fi acordarea de împrumuturi întreprinderilor mici. Extinderea creditelor fara rezerve şi a te preface este mult mai profitabil.(79,5)

Costul finanţării statelor şi guvernelor locale, guvernului federal, băncilor şi companiile de asigurări,companiilor auto, băncilor din Europa,a războaiele nesfârşite şi o armată globală permanentă va zdrobi ceea ce a mai rămas din clasa de mijloc americană.

Cât timp va putea continua, nimeni nu ştie, dar ştim că se apropie de sfarsit. Capitolele 25 şi 26 sunt dedicate direcţiei în care se îndreaptă şi modului în care s-ar putea sfârşi.

AL DOILEA MOTIV PENTRU A ABOLI REZERVA FEDERALA

O evaluare sobră a acestei situaţii duce la al doilea motiv pentru

abolirea Rezervei Federale: Departe de a fi un protector al publicului, aceasta este un cartel care operează împotriva interesului public.

REZUMAT

Jocul numit salvare nu este o născocire a imaginaţiei,este real. Iată câteva dintre marile jocuri ale trecutului şi scorurile lor finale.

În 1970, compania feroviară Penn Central a dat faliment. Băncile care i-au împrumutat bani au preluat consiliul de administraţie şi au dus-o şi mai mult în groapă, acordând în acelaşi timp împrumuturi mai mari pentru a acoperi pierderile. Directorii au ascuns realitatea de acţionari şi au acordat împrumuturi suplimentare, astfel încât compania să poată plăti dividende pentru a menţine o faţadă falsă. Directorii şi băncile lor şi-au vândut acţiunile la preţuri nerealiste de mari. Când adevărul a devenit public, acţionarii au rămas cu sacul gol. Când Congresului i s-a spus că prăbuşirea Penn Central ar fi devastatoare pentru interesul public, acesta a răspuns acordând garanţii de împrumut în valoare de 125 de milioane de dolari, astfel încât băncile să nu fie expuse riscurilor. Calea ferată a dat faliment oricum, dar băncile au fost acoperite. Penn Central a fost naţionalizată sub denumirea de AMTRAK şi continuă să funcţioneze în pierdere.

În timp ce Lockheed se confrunta cu falimentul în 1970, Congresul a auzit în esenţă aceeaşi poveste. Mii de oameni ar rămâne şomeri, subcontractanţii ar da faliment şi publicul ar avea de suferit enorm. Aşadar, Congresul a garantat împrumuturi noi în valoare de 250 de milioane de dolari, ceea ce au îndatorat Lockheed cu 60% mai mult decât înainte. Acum, că guvernul garanta împrumuturile, s-a asigurat că Lockheed a devenit profitabilă prin acordarea de contracte de apărare profitabile la oferte necompetitive. Băncile au primit rambursarile.

În 1975, oraşul New York ajunsese la capătul rezervelor de credit. Împrumutase masiv pentru a menţine o birocraţie extravagantă şi un mini stat al bunăstării.

Când Congresului i s-a spus că publicul ar fi pus în pericol dacă serviciile oraşului ar fi reduse şi că America ar fi dezonorată în ochii lumii, a autorizat împrumuturi suplimentare în valoare de 2,3 miliarde de dolari, ceea ce a dublat cu mult datoria actuală. Băncile au continuat să-si primească dobânzile lor.

În 1978, Chrysler era aproape de faliment. Congresului i s-a spus că publicul va avea de suferit dacă compania ar falimenta şi că ar fi o lovitură pentru modul de viaţă american dacă libertatea de alegere ar fi redusă de la trei la două mărci de automobile. Aşadar, Congresul a garantat până la 1,5 miliarde de dolari în împrumuturi noi.Datoria băncilor, anterior nerecuperabilă, a fost transformată într-un activ garantat de contribuabili, purtător de dobândă.
În 1972, Commonwealth Bank din Detroit, cu 1,5 miliarde de dolari în active, a devenit insolventă. Se împrumutase masiv de la Chase Manhattan pentru a investi în investiţii cu risc ridicat şi potenţial profitabil. Acum, că era în dificultăţi, la fel era şi Chase. Bancherii s-au dus la Washington şi au spus FDIC-ului(Corporaţia Federală de Asigurare a Depozitelor) că publicul trebuie protejat de marile dificultăţi financiare care ar urma dacă Commonwealth ar falimenta. Aşa că FDIC a acordat un împrumut de 60 de milioane de dolari plus garanţii federale de rambursare. Chase a contractat o mică depreciere, dar a transformat cea mai mare parte a pierderii sale potenţiale în active garantate de contribuabili.
În 1979, First Pennsylvania Bank din Philadelphia a intrat în insolvenţă. Cu active de peste 9 miliarde de dolari, era de şase ori mai mare decât Commonwealth-ul. Şi aceasta fusese un jucător agresiv în anii '70. Acum, bancherii şi Rezerva Federală au spus FDIC-ului că publicul trebuie protejat de calamitatea unui faliment bancar de asemenea amploare, că economia naţională era în joc, poate chiar întreaga economie mondiala. Aşadar, FDIC a acordat un împrumut de 325 de milioane de dolari - fără dobândă în primul an şi la jumătate din rata pieţei după aceea. Fed a oferit bani altor bănci la o rată subvenţionată în scopul de a-i reîmprumuta către First Penn. Cu această tentaţie, acestea au avansat 175 de milioane de dolari în împrumuturi imediate, plus o linie de credit de 1 miliard de dolari.
În 1982, Continental Illinois din Chicago a intrat în insolvenţă. Era a şaptea cea mai mare bancă din ţară, cu active de 42 de miliarde de dolari. În anul precedent, profiturile sale crescuseră vertiginos ca urmare a împrumuturilor acordate întreprinderilor cu risc ridicat şi guvernelor străine. Deşi fusese favorita analiştilor de piaţă, s-a dezintegrat rapid când fluxul său de numerar a devenit negativ. Preşedintele Fed,Volcker, a declarat pentru FDIC că ar fi de neconceput să se permită ca economia mondială să fie ruinată de

un faliment bancar de o asemenea amploare. Aşadar, FDIC a preluat 4,5 miliarde de dolari în credite neperformante şi a preluat 80% din proprietatea băncii sub formă de acţiuni. Practic, banca a fost naţionalizată, dar nimeni nu a numit-o aşa.
Salvarea de până acum păleşte în comparaţie cu trilioanele de dolari pompate în bănci, companii de asigurări, producători de automobile şi bănci din alte ţări începând cu 2008. A început cu ceea ce s-a numit prăbuşirea creditelor subprime, cauzată de o politică calculată a celor mai mari bănci din ţară de a atrage familiile cu venituri mici să accepte ipoteci care depăşesc ceea ce îşi puteau permite. Presupunerea era că valoarea caselor va creşte la nesfârşit, astfel încât oamenii ar putea rambursa împrumuturile vechi prin contractarea de împrumuturi noi, mai mari, bazate pe creşterea valorii proprietăţilor imobiliare. Aceste credite ipotecare sortite eşecului au fost ambalate sub denumiri fanteziste şi vândute unor investitori şi fonduri de investiţii naive. Când a sosit ziua socotelilor, milioane de deţinători de credite ipotecare şi-au pierdut capitalul propriu şi casele în timp ce milioane de investitori şi-au pierdut banii.
Băncile care au creat această bulă erau în pragul colapsului, dar au spus Congresului că sunt prea mari pentru a da faliment, pentru că, dacă ar face-o, America însăşi ar fi ruinata. Congresul a aprobat cu sârguinţă practic fiecare cerere de finanţare din partea contribuabililor, indiferent de sumă. Această jafuri legalizate au fost coordonate de doi secretari ai Trezoreriei, Henry Paulson şi Timothy Geithner, care proveneau din comunitatea bancară şi îşi foloseau poziţiile de încredere publică pentru a proteja şi îmbogăţi cartelul. Toţi banii au fost furnizaţi de Rezerva Federală, acţionând ca „creditor de ultimă instanţă". Acesta a fost unul dintre scopurile pentru care fusese conceput. Nu trebuie să uităm că sintagma „creditor de ultimă instanţă" înseamnă că banii sunt creaţi din nimic, rezultând confiscarea bogăţiei prin inflaţie.

Capitolul Patru
CASĂ,CE DULCE ÎMPRUMUT

Istoria intervenţiei in crestere a guvernului în industria imobiliară; înăbuşirea forţelor pieţei libere în domeniul imobiliar rezidenţial; criza rezultată în industria S&L; salvarea acestei industrii cu bani luaţi de la contribuabili.
După cum am văzut în capitolele anterioare, daunele produse de cartelul bancar sunt posibile datorită faptului că banii pot fi creaţi din nimic.
De asemenea, ne distruge puterea de cumpărare prin intermediul taxei ascunse numite inflaţie. Mecanismul prin care funcţionează este ascuns şi subtil.
Să ne întoarcem acum de la lumea misterioasă a băncilor centrale la lumea ameţitoare a instituţiilor de economii şi împrumuturi. Prin comparaţie, problema din industria de economii şi împrumuturi este uşor de înţeles. Pur şi simplu, sume uriaşe de bani dispar în gaura neagră a proastei gestionări guvernamentale, iar pierderile trebuie în cele din urmă plătite de noi. Rezultatul final este acelaşi în ambele cazuri.

SOCIALISMUL PRINDE RĂDĂCINI ÎN AMERICA

Totul a început cu un concept. Conceptul a prins rădăcini în America în mare parte ca urmare a Marii Depresiuni din anii 1930. Politicienii americani au fost impresionaţi de modul în care marxiştii radicali au reuşit să atragă sprijinul popular învinovăţind sistemul capitalist pentru problemele ţării şi promiţând o utopie socialistă. Îi admirau şi se temeau de aceşti radicali; îi admirau pentru abilităţile lor în psihologia maselor; se temeau de ei ca nu cumva să devină atât de populari încât să câştige o pluralitate la urne. Nu a trecut mult timp până când multe figuri politice au început să-i imite pe oratorii de tribună, iar alegătorii i-au pus cu entuziasm în funcţii. În timp ce aspectele extreme şi violente ale comunismului au fost, în general, respinse, teoriile mai nobile ale socialismului au devenit populare în rândul elitei educate. Aceştia au fost cei care aveau să devină în mod natural liderii unui sistem socialist american. Cineva trebuia să aibă grijă de mase şi să le spună ce să facă pentru binele lor, iar mulţi cu diplome universitare şi cei cu mari averi au fost încântaţi de gândul de a juca acel rol. Şi astfel, conceptul a devenit larg acceptat la toate nivelurile vieţii americane, „maselor asuprite" precum şi a elitei educată - că era de dorit ca guvernul să aibă grijă de cetăţenii săi şi să îi protejeze în afacerile lor economice.

Şi astfel, când peste 1900 de S&L s(Savings and Loan Associations,case de economii si imprumuturi)au dat faliment în timpul Marii Depresiuni, Herbert Hoover şi un Congres extrem de dispus - au creat Consiliul Federal al Băncilor de Împrumut Imobiliar pentru a proteja deponenţii în viitor. Acesta a început să emită statute instituţiilor care se vor supune reglementărilor sale, iar publicul a fost făcut să creadă că autorităţile de reglementare guvernamentale vor fi mai înţelepte, prudente şi oneste decât managerii privaţi. O cartă federală a devenit un fel de sigiliu de aprobare guvernamentală. Publicul, în sfârşit, era protejat.Hoover a fost succedat de FDR la Casa Albă, care a devenit epitomul noii generaţii. La începutul carierei sale politice, el fusese modelul liberei iniţiative şi al individualismului. S-a pronunţat împotriva guvernului numeros şi pentru piaţa liberă, dar la mijlocul vieţii şi-a schimbat direcţia pentru a prinde vântul politic schimbător. A intrat în istorie ca un pionier al socialismului în America.

FDR a fost cel care a făcut următorul pas către paternalismul guvernamental în industria S&L precum şi în industria bancară prin înfiinţarea Corporaţiei Federale de Asigurare a Depozitelor (FDIC) şi a Corporaţiei Federale de Asigurare a Economiilor şi Împrumuturilor (FSLIC). Din acel moment, nici publicul, nici administratorii caselor de economii nu au mai trebuit să-şi facă griji cu privire la pierderi.

Totul urma să fie rambursat de guvern.

O CASĂ PE FIECARE LOT

Cam în aceeaşi perioadă, împrumuturile pentru locuinţe private au devenit subvenţionate prin intermediul Autorităţii Federale pentru Locuinţe (FHA), ceea ce a permis S&L-urilor să acorde împrumuturi la rate mai mici decât ar fi fost posibil fără aceasta subvenţie. Acest lucru avea scopul de a facilita realizarea visului de a avea propria casă. În timp ce marxiştii promiteau o găină în fiecare oală, New Dealers câştigau alegerile insistând pentru o casă pe fiecare lot.

La început, mulţi oameni au putut cumpăra o casă,deoarece nu au trebuit să aştepte timpul necesar economisii unui avans mai mare. Pe de altă parte, creditul facil indus de FHA a început să crească preţul locuinţelor pentru clasa de mijloc,şi acest lucru a compensat rapid orice avantaj real al subvenţiei. Alegătorii,

cu toate acestea, nu au fost suficient de perspicace pentru a înţelege acest efect de anulare şi au continuat să voteze pentru politicienii care promiteau să extindă sistemul.
Următorul pas a fost ca Consiliul Rezervei Federale să solicite băncilor să ofere rate ale dobânzii mai mici decât cele oferite de S&L-uri. Rezultatul a fost că fondurile s-au mutat din bănci în S&L-uri şi au devenit disponibile din abundenţă pentru credite ipotecare. Aceasta a fost o politică naţională deliberată de a favoriza industria imobiliară în detrimentul altor industrii care concurau pentru aceiaşi dolari de investiţii. Poate că nu a fost bine pentru economie în ansamblu,dar a fost o politică bună.

ABANDONAREA PIEŢEI LIBERE

Aceste măsuri au eliminat efectiv creditele imobiliare de pe piaţa liberă şi le-au plasat în arena politică, unde au rămas de atunci. Daunele aduse publicului ca urmare a acestei intervenţii ar fi întârziate mult timp, dar când ar veni, ar fi cataclismice.
Realitatea perturbării pieţei libere de către guvern nu poate fi supraestimată, deoarece se află în centrul crizei noastre prezente şi viitoare. Avem institutii de economii care sunt controlate de guvern la fiecare pas. Agenţiile federale oferă protecţie împotriva pierderilor şi stabilesc linii directoare rigide privind nivelurile de capitalizare, numărul de sucursale, teritoriile acoperite, politicile de management, serviciile prestate şi ratele dobânzilor percepute. Costul suplimentar pentru S&L al conformării cu această reglementare a fost estimat de Asociaţia Americană a Bancherilor la aproximativ 11 miliarde de dolari pe an, ceea ce reprezintă un uimitor 60% din toate profiturile lor.
În plus, componenta sănătoasă a industriei trebuie să cheltuiască peste un miliard de dolari în fiecare an pentru prime suplimentare în aşa-numitul fond de asigurare pentru a compensa eşecurile componentei nesănătoase, o formă de penalizare pentru succes. Când unele dintre instituţiile sănătoase au încercat să se transforme în bănci pentru a scăpa de această penalizare, autorităţile de reglementare au spus nu. Fluxul lor de numerar era necesar pentru a susţine fondul de salvare.

ASIGURARE PENTRU OMUL DE RAND?

Depozitul mediu de economii private este de aproximativ 6.000 de dolari. Totuşi, sub administraţia Carter, nivelul asigurării FDIC a

fost crescut de la 40.000 de dolari la 100.000 de dolari pentru fiecare cont. Cei cu mai mult decât atât trebuiau doar să deschidă mai multe conturi, aşa că, în realitate, cerul era limita. Evident, acest lucru nu avea nimic de-a face cu protejarea omului de rând. Scopul era de a pregăti calea pentru ca casele de brokeraj să reinvestească blocuri uriaşe de capital la rate mari ale dobânzii practic fără riscuri. La urma urmei, era asigurat de guvernul federal.

În 1979, politica Rezervei Federale a dus la creşterea ratelor dobânzilor, iar S&L-urile au trebuit să ţină pasul pentru a atrage depozite. Până în decembrie 1980, plăteau o dobândă de 15,8% la certificatele lor de pe piaţa monetară.

Cu toate acestea, rata medie pe care o percepeau pentru noile ipoteci era de doar 12,9%. Multe dintre împrumuturile lor mai vechi încă primeau 7 sau 8% şi, pentru a agrava problema, unele dintre acestea erau în incapacitate de plată, ceea ce înseamnă că de fapt plăteau 0%. Casele de economii operau pe pierderi mari şi trebuiau să compenseze diferenţa undeva.Cele mai slabe S&L-uri plăteau cele mai mari rate ale dobânzii pentru a atrage deponenţi şi ele sunt cele care au obţinut blocurile mari de fonduri intermediate. Brokerilor nu le mai păsa cât de slabă era operaţiunea, deoarece fondurile erau complet asigurate. Le păsa doar de rata dobânzii.

Pe de altă parte, managerii S&L au argumentat că trebuiau să facă din acele fonduri minuni pentru scurta perioadă în care le-au avut. Era singura lor şansă de a ieşi la suprafaţă şi erau dispuşi să îşi asume riscuri mari. Şi pentru ei, programul de asigurări al guvernului eliminase orice şansă de pierdere pentru deponenţi, aşa că mulţi dintre ei s-au aruncat în dezvoltări imobiliare cu profit ridicat şi risc ridicat.

Tranzacţiile au început să meargă prost, iar 1979 a fost primul an de la Marea Depresiune din anii 1930 în care valoarea netă totală a S&L-urilor asigurate federal a devenit negativă. Şi asta în ciuda expansiunii aproape peste tot în economie. Publicul a început să se îngrijoreze.

ÎNCREDERE ŞI CREDIT DEPLIN

Protectorii de la Washington au răspuns în 1982 cu o rezoluţie comună a Congresului, declarând că încrederea şi creditul deplin al guvernului Statelor Unite stăteau în spatele FSLIC.

Aceasta a fost o expresie liniştitoare, dar mulţi oameni aveau sentimentul chinuitor că, cumva, vom plăti pentru asta singuri. Şi aveau dreptate. Site-ul Consumer Reports a explicat:

În spatele băncilor cu probleme şi al agenţiilor de asigurări cu probleme din ce în ce mai mari se află „deplina credinţă şi creditul acordat" Guvernului - practic, o promisiune, care va fi cu siguranţă onorata de Congres, că toţi cetăţenii vor contribui prin impozite sau prin inflaţie pentru a-i despăgubi pe toţi deponenţii.(80)

Situaţia dificilă a S&L-urilor a fost scoasă la iveală în mod dramatic în Ohio în 1985, când Home State Savings Bank din Cincinnati s-a prăbuşit ca urmare a unei potenţiale pierderi de 150 de milioane de dolari la o firmă de valori mobiliare din Florida. Acest lucru a declanşat o revolta masivă, nu numai la cele treizeci şi trei de sucursale ale Home State, ci şi la multe dintre celelalte S&L-uri. Vestea a avut un impact asupra pieţelor internaţionale, unde speculanţii de peste hotare au renunţat la dolarii de hârtie pentru alte valute, iar unii s-au grăbit să cumpere aur.

În câteva zile, deponenţii care îşi cereau banii au făcut ca 60 de milioane de dolari să se scurgă din fondul de „asigurare" al statului, în valoare de 130 de milioane de dolari, care, conform tuturor schemelor de protecţie guvernamentale, era teribil de inadecvat. Dacă s-ar fi permis ca această criză să continue, fondul ar fi fost probabil distrus a doua zi. Era timpul pentru o soluţie politică.

Pe 15 martie, guvernatorul statului Ohio, Richard Celeste, a declarat una dintre puţinele „sărbători legale" de la Marea Depresiune încoace şi a închis toate cele şaptezeci şi una de case de economii asigurate de stat. El a asigurat publicul că nu există nimic de care să-şi facă griji.

El a spus că aceasta este doar o „perioadă de calmare... până când vom putea demonstra în mod convingător soliditatea sistemului nostru". Apoi a zburat la Washington şi s-a întâlnit cu Paul Volcker, preşedintele Consiliului Rezervei Federale, şi cu Edwin Gray, preşedintele Consiliului Băncii Federale de Împrumuturi Imobiliare, pentru a solicita asistenţă federală. Aceştia l-au asigurat că este disponibilă.

Câteva zile mai târziu, deponenţii au fost autorizaţi să retragă până la 750 de dolari din conturile lor. Pe 21 martie, preşedintele Reagan a calmat pieţele monetare mondiale, asigurându-se că criza s-a încheiat. Mai mult, a spus el, problema era „limitată la Ohio".(81)

Nu era prima dată când exista un faliment al fondurilor de asigurări sponsorizate de stat. Cel din Nebraska a fost desfiinţat în 1983, când Commonwealth Savings Company din Lincoln a dat faliment. Avea peste 60 de milioane de dolari în depozite de acoperit, dar fondul de asigurări avea mai puţin de 2 milioane de dolari de oferit, nu doar Commonwealth-ului, ci întregului sistem. Deponenţii au avut noroc să primeasca 65 de cenţi la dolar, dar şi asta in urmatorii 10 ani.(82)

O INVITAŢIE LA FRAUDĂ

La începutul administraţiei Reagan, reglementările guvernamentale au fost modificate, astfel încât S&L-urile să nu se mai limiteze la emiterea de credite ipotecare, singurul motiv pentru crearea lor. De fapt, nici măcar nu mai erau obligate să obţină un avans pentru împrumuturile lor.

Acum puteau finanţa 100% dintr-o tranzacţie - sau chiar mai mult. Clădiri de birouri şi centre comerciale au apărut peste tot, indiferent de nevoie.Dezvoltatorii, constructorii, managerii şi evaluatorii au câştigat milioane. Domeniul a devenit curând supraaglomerat şi plin de fraude. Miliarde de dolari au dispărut în proiecte dezafectate. În cel puţin douăzeci şi două dintre S&L-urile eşuate, există dovezi că Mafia şi CIA au fost implicate.

Frauda nu era neapărat încalcarea legii. De fapt, cea mai mare parte a fraudelor din saga S&L nu a fost doar legală, ci a fost încurajată de guvern.

Legea Gam-St. Germain a permis caselor de economii să împrumute o sumă de bani egală cu valoarea evaluată a proprietăţilor imobiliare, mai degrabă decât valoarea reala de piaţă. Nu a trecut mult timp până când evaluatorii au început să primească onorarii consistente pentru evaluări care erau, cel putin, nerealiste. Dar aceasta nu era fraudă, ci era intenţia autorităţilor de reglementare. Suma cu care evaluarea depăşea valoarea de piaţă era definită drept „capital propriu evaluat” şi era considerată la fel ca şi capitalul. Întrucât casele de economii S&L erau obligate să aibă 1 dolar de capital pentru fiecare 33 de dolari depozitaţi, o evaluare care depăşea valoarea de piaţă cu 1 milion de dolari putea fi folosită pentru a atrage 33 de milioane de dolari în depozite de la casele de brokeraj de pe Wall Street. Şi profiturile anticipate din aceste fonduri erau una dintre modalităţile prin care S&L-urile trebuiau să-şi recupereze pierderile fără ca guvernul să fie nevoit să dea

banii pe care oricum nu-i avea. Practic, guvernul spunea: „Nu ne putem îndeplini schema de protecţie, aşa că mergeţi şi luaţi-va banii singuri, punând investitorii în pericol. Nu numai că vă vom susţine dacă daţi faliment, dar vă vom arăta exact cum să faceţi asta.”

ÎNCEPUTUL PRABUSIRII

În ciuda trucurilor contabile create pentru a face ca S&L-urile să pară sănătoase, până în 1984 au aparut consecinţele. FSLIC a închis o instituţie în acel an şi a aranjat fuziunea a altor douăzeci şi şase care erau insolvente. Pentru a convinge firmele sănătoase să le absoarbăpe cele insolvente, guvernul oferea decontări în numerar pentru a compensa datoriile. Până în 1984, aceste fuziuni subvenţionate costau FDIC peste 1 miliard de dolari pe an. Totuşi, acesta a fost doar firavul început.

Între 1980 şi 1986, un total de 664 de case de economii asigurate au dat faliment.

Autorităţile de reglementare guvernamentale promiseseră să protejeze publicul în caz de pierderi, dar pierderile depăşeau deja cu mult ceea ce puteau gestiona. Nu îşi puteau permite să închidă toate casele de economii insolvente, deoarece pur şi simplu nu aveau suficienţi bani pentru a acoperi plăţile. În martie 1986, FSLIC avea doar 3 cenţi pentru fiecare dolar depozitat. Până la sfârşitul acelui an, cifra scăzuse la două zecimi de penny pentru fiecare dolar „asigurat”.

Evident, trebuiau să menţină aceste case de economii în funcţiune, ceea ce însemna că trebuiau să inventeze mai multe trucuri contabile pentru a ascunde realitatea.

Amânarea inevitabilului a înrăutăţit şi mai mult lucrurile. Menţinerea S&L-urilor în funcţiune costa FSLIC 6 milioane de dolari pe zi.(83) Până în 1988, doi ani mai târziu, industria S&L-urilor în ansamblu pierdea 9,8 milioane de dolari pe zi, iar cele neprofitabile cadavrele care erau susţinute de FSLIC - pierdeau 35,6 milioane de dolari pe zi. Şi, totuşi, jocul continua.

Până în 1989, FSLIC nu mai avea nici măcar două zecimi de penny pentru fiecare dolar asigurat. Rezervele sale dispăruseră cu totul. La fel ca si S&L-urile pe care se presupunea că le proteja, era ea însăşi insolventă şi căuta împrumuturi. Încercase să ofere emisiuni de obligaţiuni, dar acestea erau mult sub nevoile sale. Congresul discutase problema, dar nu reuşise să ofere finanţare nouă. Prăbuşirea Lincoln Savings a adus criza la apogeu.

Nu existau bani,punct.

REZERVELE FEDERALA UZURPĂ ROLUL CONGRESULUI

În februarie, s-a ajuns la un acord între Alan Greenspan, preşedintele Consiliului Rezervei Federale, şi M. Danny Wall, preşedintele Consiliului Federal al Băncii de Împrumuturi Imobiliare, pentru ca 70 de milioane de dolari din finanţarea pentru salvarea bancii Lincoln să vină direct de la Rezerva Federală. Acesta a fost precedentul major. Din punct de vedere istoric, Fed-ul a servit la crearea de bani doar pentru guvern sau pentru bănci. Dacă ar fi fost voinţa poporului să salveze o instituţie de economii, atunci depindea de Congres să aprobe finanţarea. Dacă Congresul nu are banii sau nu îi poate împrumuta de la public, atunci Fed-ul îi poate crea (din nimic, desigur) şi să-i dea guvernului. Dar, în acest caz, Fed-ul uzurpa rolul Congresului şi lua decizii politice în întregime pe cont propriu. Nu există nici o bază în Legea Rezervei Federale pentru această acţiune. Cu toate acestea, Congresul a rămas tăcut, aparent din vină colectivă pentru propria paralizie.

În cele din urmă, în augustul acelui an, Congresul a fost vizitat de fantoma lui FDR şi a intrat în acţiune. A adoptat Legea privind reforma şi recuperarea instituţiilor financiare (FIRREA) şi a alocat un minim de 66 de miliarde de dolari pentru următorii zece ani, 300 de miliarde de dolari pe parcursul a treizeci de ani. Din această sumă, 225 de miliarde de dolari urmau să provină din impozite sau inflaţie, iar 75 de miliarde de dolari urmau să provină din conturile S&L-urilor sănătoase. A fost cea mai mare salvare dintotdeauna, mai mare decât costul combinat pentru Lockheed, Chrysler, Penn Central şi New York City.

În acest proces, FSLIC a fost eliminat deoarece era iremediabil insolvabil şi înlocuit de Fondul de Asigurare al Asociaţiei de Economii. De asemenea, a fost creat Fondul de Asigurare Bancară pentru protejarea băncilor comerciale, şi ambele sunt acum administrate de FDIC.

Aşa cum se întâmplă adesea atunci când controlul guvernamental anterior nu reuşeşte să producă rezultatul dorit, răspunsul Congresului este de a creşte controalele. Patru niveluri complet noi de birocraţie au fost adăugate la încurcătura existentă:

Consiliul de Supraveghere al Trustului de Rezoluţie, pentru a stabili strategii pentru RTC(Resolution Trust Corporation),

Corporaţia de Finanţare a Rezoluţiei, pentru a strânge bani pentru a opera RTC;
Oficiul de Supraveghere a Economiilor, pentru a supraveghea instituţiile de economii chiar mai mult decât înainte; şi Consiliul de Supraveghere pentru Băncile de Credit Ipotecar, al cărui scop rămâne vag, dar probabil este de a se asigura că S&L-urile continuă să servească directivei politice de subvenţionare a industriei imobiliare.
Când preşedintele Bush a semnat proiectul de lege, el a spus: „Această legislaţie va proteja şi stabiliza sistemul financiar american şi va pune în aplicare reforme permanente, astfel încât aceste probleme să nu se mai întâmple niciodată. Mai mult, le spune zecilor de milioane de deponenţi ale conturilor de economii şi împrumuturi: „Nu veţi fi victima greşelilor altora. Vom Supraveghea, garanta că depozitele dumneavoastră asigurate sunt securizate."(84)

ESTIMĂRILE SUNT UȘOR GREȘITE

Până la mijlocul anului următor, era clar că finanţarea de 66 de miliarde de dolari era mult inadecvată. Purtătorii de cuvânt ai Trezoreriei vorbeau acum despre 130 de miliarde de dolari, aproximativ dublul estimării iniţiale.
Cât reprezintă 130 de miliarde de dolari? În 1990, era cu 30% mai mult decât salariile tuturor profesorilor din America. Era mai mult decât profiturile combinate ale tuturor companiilor industriale din Fortune 500. Ar trimite 1,6 milioane de studenţi la cele mai bune colegii timp de patru ani, inclusiv cazare şi masă.cifra nici măcar nu includea costul lichidării acumularii uriaşe de S&L-uri deja ruinate, nici dobânda care trebuia plătită pentru fondurile împrumutate.
În doar câteva zile de la creşterea anunţată, Trezoreria a revizuit din nou cifra în creştere de la 130 de miliarde de dolari la 150 de miliarde de dolari.
După cum a declarat presei secretarul Trezoreriei, Nicholas Brady, „Nimeni nu ar trebui să presupună că estimările nu se vor schimba. Se vor schimba."
Într-adevăr, estimările au continuat să se schimbe cu fiecare săptămână care trecea.Guvernul vânduse sau fuzionase 223 de case de economii insolvente în cursul anului 1988 şi oferise estimări extrem de inadecvate ale costurilor. Finanţatori precum Ronald Perelman şi parteneriatul de investiţii din Texas numit Temple-Inland, Inc.,au achiziţionat multe dintre acestea la preţuri fantastice, mai ales având în vedere că li s-au acordat subvenţii în

numerar şi avantaje fiscale pentru a îndulci tranzacţia. La acea vreme, Danny Wall, care era pe atunci preşedintele consiliului de administraţie al Băncii Federale de Împrumuturi Imobiliare, a anunţat că aceste acorduri „au rezolvat" cele mai grave probleme ale economiilor. El a spus că costul planului de salvare a fost de 39 de miliarde de dolari. Wall Street Journal a răspuns:

E greşit din nou. Noul studiu, o compilaţie a auditurilor pregătite de Federal Deposit Insurance Corporation(FDIC), indică faptul că, în ceea ce priveşte costul total al aşa-numitei Clase '88(Sondajul bienal din 1988 al FDIC privind băncile şi industria financiară, un efort de colectare a datelor care analizează situaţia şi riscurile din cadrul industriei financiare din SUA. Scopul acestor sondaje era de a evalua starea de sănătate a industriei, de a identifica riscurile potenţiale şi de a informa funcţiile de supraveghere şi reglementare ale FDIC), va fi între 90 şi 95 de miliarde de dolari, inclusiv beneficiile fiscale acordate cumpărătorilor şi o sumă uriaşă de dobânzi la datoria guvernamentală pentru a ajuta la finanţarea acestei asistenţe....

Dar cel mai costisitor defect al salvării caselor de economii si imprumuturi din 1988 nu pare a fi îmbogăţirea magnaţilor,ci mai degrabă, nici una dintre aceste tranzacţii nu s-a încheiat sau macar sa limiteze expunerea guvernului la proasta gestionare a noilor proprietari,a pierderile ascunse din trecut la proprietăţi imobiliare sau vicisitudinile pieţelor imobiliare din viitor.... Şi unele dintre tranzacţii par a fi tranzacţii false, în care S&L-uri aflate în dificultate au fost vândute către altele aflate în insolventa, care vor da din nou faliment....

Deşi S&L-urile s-au dovedit a fi într-o situaţie mult mai proastă decât a estimat Consiliul Băncii, domnul Wall îşi apără strategia de salvare a acestora cu asistenţă pe termen nelimitat. „Nu aveam banii necesari pentru lichidare", spune el.(85)

Când Congresul a adoptat FIRREA anul precedent pentru a „proteja şi stabiliza sistemul financiar american", suma uluitoare de 300 de miliarde de dolari a fost autorizată să fie luată din impozite şi inflaţie în următorii treizeci de ani pentru a face treaba. Acum, preşedintele Rezervei Federale, Alan Greenspan, spunea că adevăratul cost pe termen lung va fi de 500 de miliarde de dolari, o sumă chiar mai mare decât neplata împrumuturilor tuturor ţările din lumea a treia la un loc. Cifra era încă prea mică. Un studiu privat imparţial publicat de Veribank, Inc. a arătat că, atunci când sunt incluse toate costurile ascunse,factura prezentată poporului american va fi de aproximativ 532 de miliarde de dolari.(86)

Problemele pe care preşedintele Bush le-a promis că „nu se vor mai Întâmpla din nou" se întâmplau din nou.

INSELACIUNE CONTABILA ISCUSITA

Cu mult înainte de acest moment, piaţa imobiliară începuse să se contracte,iar multe ipoteci depăşeau preţul real pentru care proprietatea putea fi vândută. În plus, ratele dobânzilor de pe piaţă crescuseră mult peste ratele care erau fixate de guvern în majoritatea împrumuturilor S&L, iar acest lucru a scăzut valoarea acelor ipoteci. Valoarea reală a unei ipoteci de 50.000 de dolari care plăteşte o dobândă de 7% este doar jumătate din valoarea unei ipoteci de 50.000 de dolari care câştigă 14%. Aşadar, protectorii publicului au conceput o schemă prin care S&L-urilor li s-a permis să îşi evalueze activele în funcţie de valoarea iniţială a împrumutului, mai degrabă decât de valoarea lor reală de piaţă. Acest lucru a ajutat, dar mai era nevoie de mult mai mult.
Următorul pas a fost crearea de active contabile din nimic.
Acest lucru a fost realizat prin autorizarea S&L-urilor de a acorda o valoare monetară „bunăvoinţei" comunităţii! Cu o simplă manevra din pix, arbitrii au creat active în valoare de 2,5 miliarde de dolari, iar jucătorii au continuat jocul.
Apoi, FSLIC a început să emită „certificate de valoare netă", care erau practic promisiuni de salvare a S&L-urilor aflate în dificultate, dacă ar avea nevoie.Guvernul promisese deja să facă acest lucru, dar, prin tipărirea pe bucăţi de hârtie şi numindu-le „certificate de valoare netă", S&L-urilor li s-a permis să le considere drept active în registrele lor. Astfel de promisiuni sunt active, dar, din moment ce casele de economii ar fi obligate să ramburseze orice bani primiţi într-un salvament, acele obligaţii de rambursare ar fi trebuit, de asemenea, să fie trecute în registre si ca pasive. Poziţia netă nu s-ar schimba. Singura modalitate prin care ar putea conta certificatele drept active fără a adăuga pasivele compensatorii ar fi ca promisiunile de salvare să fie cadouri directe, fără obligaţia de a rambursa vreodată. Acesta ar putea fi rezultatul final, dar nu aşa a fost pus la punct planul. În orice caz, celor din S&L-uri li s-a spus că pot considera aceste bucăţi de hârtie capital,ca şi cum proprietarii ar fi depus propriii bani. Şi jocul a continuat.
Momentul adevărului soseşte atunci când S&L-urile trebuie să lichideze o parte din posesiunile lor, cum ar fi vânzarea ipotecilor sau a caselor executate silit către alte S&L-uri, bănci comerciale sau părţi private. Atunci valoarea contabilă umflată este convertită în valoarea reală de piaţă, iar diferenţa trebuie înregistrată în registru ca pierdere. Dar nu în tărâmul fictional de vis

al socialismului, unde guvernul este marele protector. Dennis Turner explică:

FSLIC permite S&L-ului care a vândut ipoteca să preia pierderea pe o perioadă de 40 de ani.

Majoritatea companiilor care vând un activ în pierdere trebuie să preia pierderea imediat: numai S&L-urile se pot angaja în această fraudă cu brevete. Două societăţi de economii şi împrumuturi (S&L) aflate în dificultate şi-ar putea vinde reciproc creditele ipotecare cu cel mai mic randament, iar ambele şi-ar mări averea netă! Această contabilitate necinstită din sistemul bancar este aprobată de cele mai înalte autorităţi de reglementare.(87)

U.S. News & World Report continuă comentariul:

Astăzi, zeci de asociaţii de economii şi împrumuturi, menţinute în viaţă în principal prin trucuri contabile,continuă să înregistreze pierderi mari.... Doar o fracţiune din valoarea netă agregată a industriei cuprinde active fizice reale, cum ar fi creditele ipotecare. Activele nefinanciare, care includ intrări contabile, cum ar fi achizitiile, reprezintă aproape toată valoarea netă estimată a industriei, de 37,6 miliarde de dolari.?(88)

TRUCURILE CONTABILE NU SUNT FRAUDE

Trebuie să ţinem cont de faptul că o instituţie bine administrată nu şi-ar asuma niciodată aceste tipuri de riscuri sau nu ar recurge la o contabilitate frauduloasă dacă ar dori să rămână în afaceri pe termen lung. Dar, având în vedere că Washingtonul stabileşte linii directoare şi este pregătit să recupereze pierderile, un manager ar fi concediat dacă nu profită de oportunitate. La urma urmei, Congresul a spus în mod specific că este în regulă când a adoptat legile. Acestea au fost lacune puse în mod deliberat acolo pentru a fi utilizate. Dr. Edward Kane explică:

Înşelăciunea în sine nu constituie o fraudă ilegală atunci când este autorizată de un sistem contabil cum ar fi sistemul Principiilor Contabile General Acceptate (GAAP), care permite instituţiilor să renunţe la înregistrarea activelor la valoarea lor reală, menţinându-le în schimb la valoarea lor umflată. Sistemul principiilor contabile de reglementare din 1982 a adăugat chiar şi noi opţiuni pentru supraevaluarea capitalului... Speculaţiile intense, aşa cum am observat la aceste firme, nu reprezintă neapărat deloc un management defectuos. În majoritatea acestor cazuri, a fost un management inteligent. Au existat jocuri de noroc inteligente care au exploatat nu deponenţii sau economisitorii, ci contribuabilii.(89)

Presa a exagerat foarte mult rolul ilegalitatii in aceste fraude, petrecând mult timp criticând persoane precum Donald Dixon de la Vernon S&L şi Charles Keating de la Lincoln Savings. Este adevărat, aceste eşecuri au costat contribuabilul peste 3 miliarde de dolari,

dar toate fraudele luate la un loc reprezintă doar aproximativ jumătate de unu la sută din pierderile totale de până acum.(90) Concentrarea asupra acestei componente minuscule nu face decât să distragă atenţia de la faptul că adevărata problemă este însăşi reglementarea guvernamentală.

OBLIGAŢIUNILE ,,JUNK" NU SUNT ,,GUNOAIE"

O altă parte a distragerii atenţiei a fost aceea de a face să pară că casele de economii au intrat în bucluc pentru că au investit puternic în „obligaţiuni junk".Stai puţin! Ce sunt obligaţiunile junk, oricum? Acest lucru poate fi o surpriză, dar cele deţinute de S&L-uri erau orice altceva decât junk. De fapt, în ceea ce priveşte raportul risc-randament, majoritatea acestora au fost investiţii de calitate superioară a obligaţiunilor companiilor din Fortune-500. Aşa-numitele obligaţiuni junk sunt doar cele oferite de companii mai mici care nu sunt suficient de mari pentru a fi numărate printre giganţii naţiunii. Marii reinvestitori, cum ar fi administratorii de fonduri mutuale şi fonduri de pensii, preferă să rămână la nume cunoscute precum General Motors şi IBM. Aceştia trebuie să investească sume uriaşe de bani în fiecare zi, iar companiile mai mici nu au suficienţi bani de oferit pentru a-şi satisface nevoile. În consecinţă, obligaţiunile majorităţii companiilor mai mici nu sunt tranzacţionate de marile case de brokeraj sau de Divizia de Obligaţiuni a Bursei de Valori din New York.

Acestea sunt tranzacţionate la burse mai mici sau direct între brokeri, în ceea ce se numeşte „over the counter"(de la ghiseu). Deoarece nu au avantajul de a fi tranzacţionate pe pieţele mai mari, trebuie să plătească o rată a dobânzii mai mare pentru a atrage investitori şi, din acest motiv, sunt denumite în mod obişnuit obligaţiuni cu randament ridicat.

Obligaţiunile oferite de aceste companii sunt ridiculizate de unii brokeri ca nefiind „de calitate investiţională", însă multe dintre ele au performanţe excelente. De fapt, ele au devenit o parte importantă a economiei americane, deoarece sunt coloana vertebrală a noii industrii. Cele mai de succes companii ale viitorului se vor găsi printre rândurile lor. În ultimul deceniu, în timp ce companiile Fortune-500 se micşorau şi eliminau 3,6 milioane de locuri de muncă, acest segment al noii industrii a crescut şi a creat 18 milioane de noi locuri de muncă.

Nu toate companiile noi sunt investiţii bune acelaşi lucru este valabil şi pentru companiile mai vechi dar sectorul companiilor mici oferă, în general, mai multe locuri de muncă, are marje de Profit mai mari şi plăteşte dividende mai mari decât aşa-numitele companii „de calitate investiţională”. Din 1981 până în 1991, randamentul mediu al bonurilor de trezorerie pe zece ani a fost de 10,4%; indicele Dow Jones Industrial Average a fost de 12,9%; iar randamentul mediu al aşa-numitelor obligaţiuni junk a fost de 14,1 %. Datorită acestui randament mai mare, au atras peste 180 de miliarde de dolari de la investitori pricepuţi, dintre care unii erau S&L. Practic, era o piaţă nouă orchestrată de un nou venit, Michael Milken, de la casa de brokeraj Drexel Burnham Lambert, cu sediul în California.

CREŞTEREA CAPITALULUI FĂRĂ ÎMPRUMUTURI BANCARE SAU INFLAŢIE

Una dintre principalele preocupări de la Jekyll Island în 1910 a fost tendinţa de a obţine capital pentru creşterea afacerilor din alte surse decât împrumuturile bancare. Aici,şaptezeci de ani mai târziu, aceeaşi tendinţă se dezvolta din nou într-o formă uşor diferită. Capitalul, în special pentru companiile mici, provenea acum din obligaţiuni pe care Drexel găsise o modalitate de a le comercializa în masă. De fapt, Drexel a reuşit chiar să folosească aceste obligaţiuni pentru a concepe preluări corporative, o activitate care anterior fusese rezervată mega-caselor de investiţii. Până în 1986, Drexel devenise cea mai profitabilă bancă de investiţii din ţară.

Aici erau 180 de miliarde de dolari care nu mai erau canalizate prin Wall Street. Aici erau 180 de miliarde de dolari care proveneau din economiile oamenilor în loc să fie create din nimic de către bănci. Cu alte cuvinte, aici era o creştere bazată pe investiţii reale, nu pe inflaţie. Anumiţi oameni nu erau mulţumiţi de acest lucru.

Glenn Yago, director al Biroului de Cercetări Economice şi profesor asociat de management la Universitatea de Stat din New York, Stony Brook, explică problema:

Abia după ce titlurilor de valoare cu randament ridicat au fost supuse restructurării prin deconglomerare şi preluări, au izbucnit ostilităţile împotriva pieţei obligaţiunilor nedorite... Piaţa cu randament ridicat a crescut în detrimentul datoriilor bancare, iar companiile cu randament ridicat au crescut în detrimentul hegemoniei multor firme consacrate. După cum a remarcat Peter Passell în The New York Times, impactul s-a resimţit pentru prima dată

pe Wall Street, „unde coatele tocite şi cunoştinţele practice despre foile de calcul au contat brusc mai mult decât mofturile pentru sherry sec sau apartenenţa la Skull and Bones."(91)

Prima linie de atac asupra acestei noi pieţe de obligaţiuni cu randament ridicat a fost să le numească „junk". Cuvântul în sine a fost puternic. Mass-media financiară l-a preluat şi mulţi investitori au fost speriaţi.

Următorul pas a fost ca politicienii supuşi să adopte o lege care să impună S&L-urilor să scape de „junk-rile" lor, chipurile pentru a proteja publicul. Evident că aceasta a fost o farsă datorita faptului faptul că doar 5% au deţinut vreodată aceste obligaţiuni, iar deţinerile lor au reprezentat doar 1,2% din totalul activelor S&L. Mai mult, obligaţiunile aveau performanţe satisfăcătoare şi erau o sursă de venituri mult necesara. Cu toate acestea, Legea privind reforma şi recuperarea instituţiilor financiare, despre care s-a discutat anterior, a fost adoptată în 1989. Aceasta a obligat S&L-urile să îşi lichideze imediat deţinerile de obligaţiuni „junk". Acest lucru a dus la scăderea preţurilor lor, iar casele thrift au fost şi mai slăbite, deoarece au înregistrat pierderi la vânzare. Jane Ingraham comentează:

Peste noapte, S&L-urile profitabile au fost transformate în cazuri de coşmar deţinute de guvern, în mâinile Resolution Trust Corporation (RTC). Ca un plus dezastrului, însăşi RTC, care a devenit cel mai mare proprietar de obligaţiuni nedorite din ţară... a inundat din nou piaţa cu 1,6 miliarde de dolari din deţinerile sale la cel mai jos nivel al pieţei în 1990....

Aşadar, guvernul însuşi a fost cel care a prăbuşit piaţa obligaţiunilor nedorite, nu Michael Milken, deşi Milken, aflat în închisoare, şi alţi foşti oficiali ai lui Drexel Burnham Lambert tocmai au fost de acord cu o soluţionare de 1,3 miliarde de dolari a sutelor de procese intentate împotriva lor de autorităţile de reglementare guvernamentale,a investitorilor prejudiciaţi şi a altora care cereau „dreptate".(92)

De altfel, aceste obligaţiuni şi-au revenit de atunci şi, dacă S&L-urile le-ar fi fost permise să le păstreze, ar fi fost într-o situaţie financiară mai bună astăzi. Şi la fel ar fi fost şi RTC.

Odată ce companiile californiene au fost eliminate, a fost o chestiune simplă să cumpere aceste obligaţiuni ,,detestate" la preţuri de chilipir şi să readucă controlul noii pieţe pe Wall Street. Firma newyorkeză Salomon Brothers, de exemplu, unul dintre cei mai severi critici ai lui Drexel în anii 1980, a devenit un comerciant de top pe piaţa creată de Drexel.

PROBLEMA REALĂ A REGLEMENTARII GUVERNAMENTALĂ

Aşadar, adevărata problemă din industria economiilor şi împrumuturilor este reglementarea guvernamentală care a izolat-o de piaţa liberă şi a încurajat-o să se angajeze în practici comerciale nesănătoase. După cum a declarat Wall Street Journal pe 10 martie 1992:

Dacă vrei să distrugi o afacere de dimensiunea industriei S&L din SUA, ai nevoie de mult mai multă putere decât a avut vreodată Michael Milken. Ai nevoie de puterea autorităţii politice naţionale,genul de putere deţinut doar de autorităţile de reglementare şi de Congres. Oricare ar fi fost „constrângerea" pe care Milken sau obligaţiunile nedorite o aveau asupra S&L-urilor, aceasta nu era nimic în comparaţie cu intervenţiile Congresului.(93)

La momentul publicării acestei cărţi, numărul S&L-urilor care funcţionau în anii 1980 scăzuse la mai puţin de jumătate. Pe măsură ce falimentele, fuziunile şi conversiile în bănci continuă, numărul va scădea în continuare. Cei care rămân se împart în două grupuri: cei care au fost preluaţi de RTC şi cei care au ramas independenti. Majoritatea celor care rămân sub control privat - şi acesta este un termen relativ, având în vedere reglementările la care sunt supuşi revin încet la o stare sănătoasă ca urmare a îmbunătăţirii profitabilităţii,calităţii activelor şi capitalizării. Organizaţiile conduse de RTC, pe de altă parte, continuă să aibă hemoragii din cauza eşecului Congresului de a oferi finanţare pentru a le închide şi a le achita datoriile. Pierderile din acest grup adaugă 6 miliarde de dolari pe an la costul final al planului de salvare. Preşedintele Clinton cerea Congresului încă 45 de miliarde de dolari şi sugera că acesta ar trebui să fie ultimul plan de salvare dar fără promisiuni.

Jocul continuă.

CONGRESUL ESTE PARALIZAT, DIN MOTIVE LESNE DE ÎNTELES

Congresul pare dezinteresat şi paralizat de inacţiune. În mod normal, ne-am aştepta ca zeci de politicieni să solicite o investigaţie la scară largă a dezastrului în curs, dar abia dacă se aude vreun semnal. Motivul devine evident atunci când ne dăm seama că asociaţiile de economii şi împrumuturi, băncile şi alte instituţii reglementate la nivel federal contribuie semnificativ la campaniile electorale ale celor care redactează legile de reglementare. O investigaţie publică amănunţită ar scoate la iveală, fără îndoială, nişte relaţii apropiate pe care legislatorii le-ar dori la fel de bine confidenţiale.

Al doilea motiv este că orice anchetă sinceră ar dezvălui în curând adevărul şocant că însuşi Congresul este cauza principală a problemei. Urmând calea socialistă şi presupunând că îşi protejează sau beneficiază electoratul, aceştia au suspendat şi au încălcat legile naturale care conduc o economie de piaţă liberă. Procedând astfel, au creat un monstru Frankenstein pe care nu l-au putut controla. Cu cât au încercat mai mult să-l îmblânzească, cu atât mai distructiv a devenit. După cum a observat economistul Hans Sennholz:

Adevărata cauză a dezastrului este însăşi structura financiară care a fost creată de legislatori şi ghidată de autorităţile de reglementare; împreună au creat un cartel care, la fel ca toate celelalte inventii monopoliste, face rău victimelor sale.(94)

UN CARTEL ÎN INTERIORUL ALTUI CARTEL

Sennholz a ales exact cuvântul potrivit: cartel. Industria de economii şi credite este de fapt un cartel în interiorul altui cartel. Nu ar putea funcţiona fără Congresul care să fie pregătit să împingă sume nelimitate de bani în el.Şi Congresul nu ar putea face asta fără cartelul bancar numit Sistemul Rezervei Federale, care ar fi „creditorul de ultimă instanţă" pentru a crea bani din nimic, pe care Congresul să îi împrumute. Acest aranjament confortabil între politologi şi specialiştii în ştiinţe monetare permite Congresului să voteze pentru orice schemă doreşte, indiferent de cost. Dacă politicienii ar încerca să strângă acei bani prin taxe, ar fi daţi afară din funcţie. Dar a putea să-i „împrumute" de la Sistemul Rezervei Federale la cerere, le permite să-i colecteze prin mecanismul ascuns al inflaţiei şi nici un alegător din o sută nu se va plânge.

Cei din casele de economii si imprumuturi(S&L-urile) au devenit copiii metişi ilegitimi ai Creaturii. Şi de aceea povestea economiilor şi împrumuturilor este inclusă în acest studiu.

Dacă America vrea să supravieţuiască ca o naţiune liberă, cetăţenii ei trebuie să devină mult mai educaţi politic decât sunt în prezent. Ca popor,trebuie să învăţăm să nu ne întindem după fiecare morcov politic care ne este pus în faţă. Oricât de dezirabil ar fi ca toată lumea să îşi poată permite o locuinţă, trebuie să înţelegem că programele guvernamentale care pretind că fac acest lucru posibil, de fapt, fac ravagii în sistemul nostru şi aduc exact opusul a ceea ce promit. După 60 de ani de subvenţionare şi reglementare a

industriei imobiliare,câţi tineri îşi pot permite astăzi o locuinţă? Manipularea legilor cererii şi ofertei, plus taxa ascunsă numită inflaţie pentru a plăti pentru manipulare, a crescut preţurile peste capacitatea multora şi a distrus avansul pentru plata unui credit ipotecar al altora. Fără astfel de costuri, oamenii de rând ar avea mult mai mulţi bani decât au in prezent si cu o putere de cumpărare mai mare, iar locuinţele ar fi la îndemâna lor.

REZUMAT

Problemele actuale din industria de economii şi împrumuturi pot fi urmărite până la Marea Depresiune din anii 1930. Americanii au fost impresionaţi de teoriile socialismului şi au îmbrăţişat curând conceptul că era potrivit ca guvernul să ofere beneficii cetăţenilor săi şi să îi protejeze de dificultăţile economice.

Sub administraţiile Hoover şi Roosevelt, au fost înfiinţate noi agenţii guvernamentale care pretindeau să protejeze depozitele în conturile de economii şi împrumuturi şi să subvenţioneze creditele ipotecare pentru clasa de mijloc. Aceste măsuri au distorsionat legile cererii şi ofertei şi, din acel moment, industria imobiliară a fost mutată din piaţa liberă în arena politică.

Odată ce modelul intervenţiei guvernamentale a fost stabilit, a început o serie lungă şi neîntreruptă de reguli şi reglementări federale care au fost sursa de profituri neaşteptate pentru manageri, evaluatori, brokeri, dezvoltatori şi constructori. De asemenea, au slăbit industria prin încurajarea practicilor comerciale nesănătoase şi a investiţiilor cu risc ridicat.

Când aceste afaceri au eşuat şi când valoarea proprietăţilor imobiliare a început să scadă, multe S&L-uri au devenit insolvente. Fondul federal de asigurări a fost curând epuizat, iar guvernul s-a confruntat cu propria promisiune de a salva aceste companii, dar neavând bani pentru a face acest lucru.

Răspunsul autorităţilor de reglementare a fost crearea de trucuri contabile prin care casele de economii insolvente puteau fi făcute să pară solvabile şi, astfel, să-şi continue activitatea. Acest lucru a amânat inevitabilul şi a înrăutăţit considerabil lucrurile. S&L-urile care au dat faliment au continuat să piardă miliarde de dolari în fiecare lună şi au contribuit considerabil la costul final al salvării, toate acestea fiind în cele din urmă plătite de omul de rând din impozite şi inflaţie. Costul final este estimat la peste un trilion de

dolari.Congresul pare să nu poată acţiona şi este ciudat de tăcut. Acest lucru este de înţeles. Mulţi reprezentanţi şi senatori sunt beneficiarii donaţiilor generoase din partea S&L-urilor. Dar poate principalul motiv este că Congresul însuşi este principalul vinovat al acestei crime. În ambele cazuri, politicienii ar dori ca aceste lucruri sa ramana nediscutate.
Imaginea de ansamblu arata ca industria S&L-urilor este un cartel în interiorul unui cartel. Fiasco-ul nu s-ar fi putut întâmpla niciodată fără cartelul numit Sistemul Rezervei Federale nerabdator să creeze sumele uriaşe de bani pentru salvarea financiară promisa de Congres.

Capitolul cinci
MAI APROAPE DE DORINŢA INIMII

Întâlnirea din 1944 de la Bretton Woods, New Hampshire, la care cei mai proeminenţi socialişti ai lumii au înfiinţat Fondul Monetar Internaţional şi Banca Mondială ca mecanisme pentru eliminarea aurului din finanţele mondiale; agenda ascunsă din spatele FMI/Băncii Mondiale, dezvăluită ca construirea socialismului mondial; rolul Rezervei Federale în realizarea acestui lucru.
După cum am văzut, jocul numit Salvare a fost jucat de nenumărate ori în salvarea marilor corporaţii, a băncilor autohtone şi a instituţiilor de economii şi împrumuturi. Pretextul a fost că aceste măsuri erau necesare pentru a proteja publicul. Rezultatul, însă, a fost exact opusul. Publicul a fost exploatat, deoarece miliarde de dolari au fost expropriaţi prin impozite şi inflaţie. Banii au fost folosiţi pentru a compensa pierderile care ar fi trebuit să fie plătite de băncile şi corporaţiile aflate în dificultate ca penalizare pentru proasta gestionare şi fraudă.
În timp ce acest lucru se întâmpla pe stadionul oraşului nostru natal, acelaşi joc se juca şi pe arena internaţională. Există două diferenţe principale.
Una este că suma de bani aflată în joc în arena internaţionala este mult mai mare. Printr-o încurcătură complexă de împrumuturi bancare, subvenţii şi granturi, Rezerva Federală devine „creditorul de ultimă instanţă” practic pentru întreaga planetă. Cealaltă diferenţă este că, în loc să pretindă că sunt Protectorii Publicului, jucătorii au inscripţionat pe spatele uniformelor lor: Salvatorii Lumii.

BRETTON WOODS: UN ATAC ASUPRA AURULUI

Jocul a început la o reuniune internaţională a finanţatorilor, politicienilor şi teoreticienilor, care a avut loc în iulie 1944 la Hotelul Mount Washington din Bretton Woods, New Hampshire. Oficial, a fost numită Conferinţa Monetară şi Financiară a Naţiunilor Unite, dar este în general denumită astăzi pur şi simplu Conferinţa Bretton Woods. Două agenţii internaţionale au fost create la acea reuniune: Fondul Monetar Internaţional şi organizaţia sa soră, Banca Internaţională pentru Reconstrucţie şi Dezvoltare - numită în mod obişnuit Banca Mondială.

Scopurile anunţate ale acestor organizaţii erau admirabile. Banca Mondială urma să acorde împrumuturi naţiunilor sfâşiate de război şi subdezvoltate, astfel că acestea să isi poată construi economii mai puternice. Fondul Monetar Internaţional (FMI) urma să promoveze cooperarea monetară între naţiuni prin menţinerea unor cursuri de schimb fixe între monedele lor. Dar metoda prin care aceste obiective urmau să fie atinse era mai puţin admirabilă. Era vorba de a pune capăt utilizării aurului ca bază a schimbului valutar internaţional şi de a-l înlocui cu un standard de hârtie manipulat politic. Cu alte cuvinte, era menit să permită guvernelor să scape de disciplina aurului, astfel încât să poată crea bani din nimic, fără a plăti pedeapsa pierderii valorii monedelor lor pe pieţele mondiale.

Înainte de această conferinţă, monedele erau schimbate în funcţie de valoarea lor în aur, iar aranjamentul se numea „standardul de schimb aur".

Acesta nu este acelaşi lucru cu un „standard aur" în care o monedă este susţinută de aur. Pur şi simplu, rapoartele de schimb ale diferitelor monede – majoritatea nefiind susţinute de aur erau determinate de cât de mult aur puteau cumpăra pe piaţa liberă. Prin urmare, valorile lor erau stabilite de cerere şi ofertă. Politicienii şi bancherii urau acest aranjament, deoarece era dincolo de capacitatea lor de manipulare. În trecut, acesta servise ca un mecanism remarcabil de eficient, dar era un mecanism strict de disciplinare. După cum a observat John Kenneth Galbraith:

Aranjamentele de la Bretton Woods urmăreau să recupereze avantajele standardului aur, monede care puteau fi schimbate în aur la cursuri stabile şi previzibile şi, prin urmare, la cursuri stabile

şi previzibile între ele.Acest lucru se urmărea să minimalizeze în acelaşi timp povara impusă de standardul aur ţărilor care cumpărau prea mult aur, vindeau prea puţin şi, prin urmare,mergeau in pierdere.(95)
Metoda prin care urma să se realizeze acest lucru era exact metoda concepută pe Insula Jekyll pentru a permite băncilor americane să creeze bani din nimic, fără a plăti penalitatea devalorizării capitalului lor de către alte bănci. Era vorba de înfiinţarea unei bănci centrale mondiale care ar crea o monedă fiat comună pentru toate naţiunile şi apoi le-ar cere cresterea acesteia împreună la aceeaşi rată. Trebuia să existe un fel de fond internaţional de asigurare care să distribuie rapid acei bani fiat către orice naţiune care avea nevoie temporar de ei pentru a face faţă unei „comprimări masive" a monedei sale. Nu s-a născut cu toate aceste caracteristici complet dezvoltate, la fel cum Rezerva Federală nu era complet dezvoltată când s-a născut. Cu toate acestea, acesta a fost planul, şi a fost lansat cu toate structurile puse la punct.
Teoreticienii care au elaborat acest plan au fost: cunoscutul socialist fabian din Anglia, John Maynard Keynes(96), şi secretarul adjunct al Trezoreriei SUA, Harry Dexter White.

SOCIETATEA FABIANĂ

Fabienii au fost iniţial un grup de elită de intelectuali care au format o societate semi-secretă cu scopul de a aduce socialismul în lume.
În timp ce comuniştii doreau să instaureze socialismul rapid prin violenţă şi revoluţie, fabienii au preferat să o facă lent, prin propagandă şi legislaţie. Cuvântul socialism nu trebuia subliniat. În schimb, vorbeau despre beneficii pentru oameni, cum ar fi asistenţa socială,îngrijirea medicală, salarii mai mari şi condiţii de muncă mai bune. În acest fel, plănuiau să îşi atingă obiectivul fără vărsare de sânge şi chiar fără opoziţie serioasă. Îi dispreţuiau pe comunişti, nu pentru că nu le plăceau obiectivele, ci pentru că nu erau de acord cu metodele lor. Pentru a sublinia importanţa gradualismului, au adoptat broasca ţestoasă ca simbol al mişcării lor. Cei trei lideri cei mai proeminenţi din primele zile au fost Sidney şi Beatrice Webb şi George Bernard Shaw. Un vitraliu din Casa Beatrice Webb din Surrey, Anglia, este deosebit de revelator. În partea de sus apare ultimul vers din Omar Khayyam:
„Dragă iubire, n-am putea eu şi tu să conspirăm impotriva sortii

Să înţelegem în întregime aceast jalnic mers a lucrurilor,
Nu am spulbera-o noi în bucăţi şi apoi
S-o remodelăm mai aproape de dorinţa inimii!”

Sub versul „S-o remodelăm mai aproape de dorinţa inimii!”, pictura murală îi înfăţişează pe Shaw şi Webb lovind pământul cu ciocane. În partea de jos, masele îngenunchează în semn de veneraţie faţă de un teanc de cărţi care susţin teoriile socialismului. H.G. Wells, care, după ce i-a părăsit pe fabieni, i-a denunţat drept „noii machiavelieni”. Cea mai revelatoare componentă, însă, este blazonul fabian care apare între Shaw şi Webb. Este un lup în blană de oaie!(97)

CÂRTIŢE COMUNISTE

Harry Dexter White a fost principalul expert tehnic al Americii şi forţa dominantă la conferinţă. În cele din urmă, a devenit primul director executiv pentru Statele Unite la FMI. O notă de subsol interesantă la această poveste este că White a fost simultan membru al Consiliului pentru Relaţii Externe (CFR) şi membru al unei reţele de spionaj comunist din Washington, în timp ce a ocupat funcţia de secretar adjunct al Trezoreriei. Şi mai interesant este faptul că Casa Albă a fost informată despre acest fapt când preşedintele Truman l-a numit în funcţie. FBI-ul transmisese Casei Albe dovezi detaliate ale activităţilor lui White în cel puţin două ocazii separate.(98)Secretar tehnic numit la conferinţa de la Bretton Woods a fost Virginius Frank Coe, membru al aceleiaşi reţele de spionaj din care făcea parte White. Coe a devenit ulterior primul secretar al FMI.

Astfel, complet ascunsă de ochii publicului, avea loc o dramă complexă în care luminile călăuzitoare intelectuale de la conferinţa de la Bretton Woods au fost socialiştii şi comuniştii fabieni. Deşi erau în dezacord cu privire la metodă, erau în perfectă armonie cu privire la obiectiv: socialismul internaţional.

Fără îndoială, existau şi alte motive pentru care comuniştii erau entuziaşti faţă de FMI şi Banca Mondială, în ciuda faptului că Uniunea Sovietică a ales la acea vreme să nu devină membră. Scopul organizaţiilor era de a crea o monedă mondială, o bancă centrală mondială şi un mecanism de control al economiilor tuturor naţiunilor. Pentru ca aceste lucruri să se întâmple, Statele Unite ar fi trebuit în mod necesar să renunţe la poziţia lor dominantă. De

fapt, ar fi fost redusa la o parte din întregului colectiv. Acest lucru se potrivea destul de bine cu planul sovietic.
Mai mult, Banca Mondială era văzută ca un vehicul pentru mutarea capitalului din Statele Unite şi alte naţiuni industrializate către naţiunile subdezvoltate, tocmai cele asupra cărora marxiştii au avut întotdeauna cel mai mare control. Aceştia aşteptau cu nerăbdare ziua în care le vom plăti facturile. Si acest lucru s-a intamplat.

STRUCTURA ŞI FINANŢAREA FMI

Fondul Monetar Internaţional pare să facă parte din Organizaţia Naţiunilor Unite, la fel cum Sistemul Rezervei Federale pare să facă parte din guvernul Statelor Unite, dar este complet independent. Este finanţat pe bază de cote de către naţiunile sale membre, aproape două sute la număr. Cea mai mare pondere a capitalului, însă, provine de la naţiunile cele mai industrializate, cum ar fi Marea Britanie, Japonia, Franţa şi Germania. Statele Unite contribuie cel mai mult, aproximativ douăzeci la sută din total.
În realitate, aceste douăzeci la sută reprezintă aproximativ dublul sumei indicate, deoarece majoritatea celorlalte naţiuni contribuie cu monede fără valoare pe care nimeni nu le doreşte. Lumea preferă dolarii.
Una dintre operaţiunile de rutină ale FMI este schimbul de monede fără valoare cu dolari, astfel încât ţările mai slabe să îşi poată plăti facturile internaţionale.
Acest lucru ar trebui să acopere problemele temporare de „flux de numerar". Este un fel de FDIC internaţional care trimite rapid bani către o ţară care a dat faliment, astfel încât să evite devalorizarea monedei sale. Tranzacţiile sunt rareori rambursate.
Deşi ieşirea din standardul de schimb al aurului a fost obiectivul pe termen lung al FMI, singura modalitate de a convinge naţiunile să participe de la început a fost utilizarea aurului însuşi ca suport pentru propria masă monetară - cel puţin ca un expedient temporar. După cum a explicat Keynes:

Am simţit că principalele bănci centrale nu vor renunţa niciodată în mod voluntar la formele existente atunci ale standardului aurului; şi nu mi-am dorit o catastrofă suficient de violentă pentru a le trezi involuntar. Singura speranţă practică consta, prin urmare, într-o evoluţie treptată a unei monede mondiale gestionate dar luând ca punct de plecare standardul aur existent.(99)

La acea vreme, era ilegal ca cetăţenii americani să deţină aur, dar

oricine altcineva din lume îşi putea schimba dolarii de hârtie pe aur la un preţ fix de 35 de dolari pe uncie. Aceasta a făcut din dolar moneda internaţională de facto deoarece, spre deosebire de oricare alta moneda de la acea vreme, valoarea sa era garantată. Aşadar, la început, FMI a adoptat dolarul ca unitate monetară internaţională.

AURUL DE HÂRTIE

Dar ţestoasa Fabiană se târa inexorabil spre destinaţia sa. În 1970, FMI a creat o nouă unitate monetară numită DST sau mai bine cunoscut international ca XDR, denumit Drept Special de Retragere(activ de rezervă internaţional creat de FMI pentru a suplimenta rezervele oficiale ale ţărilor membre). Mass-media a descris aceasta unitate monetara optimist drept „aur de hârtie", dar era pură magie contabilă, fără nicio legătură cu aurul sau cu orice altceva cu valoare tangibilă. DST-urile se bazează pe „credite" care sunt furnizate de naţiunile membre. Aceste credite nu sunt bani. Sunt doar promisiuni că guvernele vor obţine banii prin impozitarea propriilor cetăţeni, dacă va fi nevoie. FMI consideră acestea drept „active" care apoi devin „rezerve" din care se acordă împrumuturi altor guverne. După cum vom vedea în capitolul zece, acest lucru este aproape identic cu trucul contabil folosit pentru a crea bani din nimic la Sistemul Rezervei Federale.

Dennis Turner navigheaza prin aceste gunoaie:

DST-urile sunt transformate în împrumuturi către naţiunile lumii a treia prin crearea de conturi curente în băncile comerciale sau centrale ale naţiunilor membre în numele guvernelor debitoare.

Aceste conturi bancare sunt create din senin. FMI creează dolari, franci, lire sterline sau alte valute forte şi le dă unui dictator din lumea a treia, inflaţia rezultând în ţara de unde provine moneda... Inflaţia este cauzată în naţiunile industrializate, în timp ce bogăţia este transferată de la publicul larg către ţara debitoare. Şi debitorul nu mai rambursează.(100)

Când a fost creat FMI, viziunea socialistului fabian John Maynard Keynes era ca o bancă centrală mondială să emită o monedă de rezervă numită „bancor" pentru a elibera toate guvernele de disciplina aurului. Odată cu crearea DST, FMI începuse în sfârşit să îndeplinească acest vis.

AURUL ESTE ÎN SFÂRŞIT ABANDONAT

Dar exista încă un obstacol. Atâta timp cât dolarul era principala monedă utilizată de FMI şi atâta timp cât era rambursabil în aur la 35 de dolari pe uncie, cantitatea de bani internaţionali care putea fi

creată ar fi fost limitată. Dacă FMI ar funcţiona ca o adevărată bancă centrală mondială cu emisiune nelimitată, dolarul trebuia să fie separat de suportul său în aur ca prim pas către înlocuirea sa completă cu un bancor, un DST sau altceva la fel de liber de aceste restricţii.

Pe 15 august 1971, preşedintele Nixon a semnat un ordin executiv prin care declara că Statele Unite nu îşi vor mai schimba dolarii de hârtie în aur. Astfel s-a încheiat prima fază a metamorfozei FMI. Nu era încă o adevărată bancă centrală, deoarece nu îşi putea crea propria monedă mondială. Trebuia să depindă de băncile centrale ale naţiunilor membre pentru a furniza numerar şi aşa-numitele credite; dar, din moment ce aceste bănci, ele însele, puteau crea oricât de mulţi bani doreau, de acum înainte, nu va exista nici o limită.

Scopul iniţial fusese menţinerea unor cursuri de schimb fixe între monede; dar FMI a prezidat peste două sute de devalorizări valutare. În industria privată, un eşec de o astfel de amploare ar putea fi motiv de faliment, dar nu şi în lumea politicii. Cu cât eşecul era mai mare, cu atât presiunea de a extinde programul era mai mare. Aşadar, când dolarul s-a desprins de aur şi nu a mai existat un standard prevazut pentru măsurarea valorilor monetare, FMI şi-a schimbat pur şi simplu obiectivul şi a continuat să-şi extindă operaţiunile. Noul obiectiv era „depăşirea deficitelor comerciale".

DEFICITELE COMERCIALE

Subiectul deficitelor comerciale este unul dintre cele mai discutate subiecte printre politicieni, economişti şi prezentatori de talk-show-uri. Toată lumea este de acord că sunt rele, dar există mult dezacord cu privire la cauzele lor. Să încercăm sa aruncam o privire asupra acestui subiect.

Un deficit comercial este o condiţie care există atunci când o ţară importă o valoare mai mare de bunuri decât exportă. Cu alte cuvinte, cheltuieşte mai mult decât câştigă în comerţul internaţional. Acest lucru este similar cu situaţia unui individ care cheltuieşte mai mult decât câştigă. În ambele cazuri, procesul nu poate fi susţinut decât dacă: (1) câştigurile cresc; (2) banii economisiti sunt introdusi in circulatie; (3) activele sunt vândute; (4) banii sunt falsificaţi; sau (5) banii sunt împrumuţi. Dacă nu se

întâmplă una dintre acestea, individul sau ţara nu are de ales decât să reducă cheltuielile.
Creşterea veniturilor este cea mai bună soluţie. De fapt, este singura soluţie pe termen lung.Toate celelalte sunt, în cel mai bun caz, temporare. Un individ îşi poate creşte venitul muncind mai mult timp sau mai inteligent. O ţară face la fel. Dar acest lucru nu se poate întâmpla decât dacă industriei private i se permite să prospere într-un sistem de liberă întreprindere. Problema cu această opţiune este că puţini politicieni respectă puterea dinamică a sistemului de liberă întreprindere.
Lumea lor este construită pe programe politice în care legile pieţei libere sunt manipulate pentru a atinge obiective populare din punct de vedere politic. Ei pot dori opţiunea de a creşte venitul naţiunii prin creşterea productivităţii acesteia, dar agenda lor politică împiedică acest lucru să se întâmple.(101)
A doua opţiune este de a obţine bani suplimentari din economii. Dar nu există practic nici un guvern în lume astăzi care să aibă economii.Datoriile şi pasivele lor depăşesc activele cu o marjă mare. În mod similar, majoritatea industriilor lor şi cetăţenii lor se află într-o situaţie similară. Economiile lor au fost deja consumate de guvern.
A treia opţiune, vânzarea de active, nu este disponibilă nici ea pentru majoritatea ţărilor. Prin active, ne referim la bunuri tangibile, altele decât mărfurile care sunt în mod normal de vânzare. Deşi şi acestea sunt active în sens larg, în metodologia contabilă, ele sunt clasificate drept stocuri. Singurul activ guvernamental care este uşor comercializabil este aurul, iar puţine ţări astăzi au un stoc din care să se extragă. Chiar şi în aceste cazuri, puţinul pe care îl au este deja datorat unui alt guvern sau unei bănci. În ceea ce priveşte activele private, naţiunile pot, pentru o perioadă, să le vândă cumpărătorilor străini şi să compenseze balanţele lor comerciale negative. Asta se întâmplă în Statele Unite de mulţi ani, deoarece clădiri de birouri, stocuri, fabrici şi companii întregi au fost vândute investitorilor străini. Dar adevărul e că naţiunea cheltuieşte în continuare mai mult decât câştigă, iar acest proces nu poate continua la nesfârşit. Proprietatea şi controlul străin asupra industriei şi comerţului creează, de asemenea, probleme sociologice şi politice. Ţările subdezvoltate nu trebuie să-şi facă griji pentru nimic din toate acestea, deoarece au puţine

active private de vândut.

OPŢIUNEA FALSIFICARII

Aceasta opţiunea este disponibilă numai dacă o ţară se află în poziţia unică de a avea moneda sa acceptată ca mijloc de comerţ internaţional, aşa cum a fost cazul Statelor Unite. În acest caz, este posibil să se creeze bani din nimic, iar alte naţiuni nu au de ales decât să-i accepte. Astfel, ani de zile, Statele Unite au putut cheltui mai mulţi bani decât au câştigat în comerţ, solicitând Rezervei Federale să creeze tot ce avea nevoie.

Când dolarul a fost separat complet de aur în 1971, acesta a încetat să fie moneda oficială mondială a FMI şi, în cele din urmă, a trebuit să concureze cu alte monede în principal marca şi yenul pe baza meritului său relativ. Din acel moment, valoarea sa a fost din ce în ce mai redusă. Cu toate acestea, a rămas mijlocul de schimb preferat.

De asemenea, SUA era unul dintre cele mai sigure locuri din lume pentru a investi bani. Dar, pentru a face asta, trebuia mai întâi să-şi convertească moneda naţională în dolari. Aceste fapte au dat dolarului american o valoare mai mare pe pieţele internaţionale decât ar fi meritat normal. Aşadar, în ciuda faptului că Rezerva Federală crea sume uriaşe de bani în această perioadă, cererea pentru aceştia din partea străinilor părea nelimitată. Rezultatul este că America a continuat să-şi finanţeze deficitul comercial cu bani fiat - contrafăcuţi, dacă vreţi - o performanţă pe care nici o altă naţiune din lume nu ar putea spera să o realizeze.

Ni s-a spus că deficitul comercial al naţiunii noastre este un lucru teribil şi că ar fi mai bine să „debilitam dolarul" pentru a-i pune capăt.

Aceasta debilitare este un eufemism pentru creşterea inflaţiei. În realitate,America nu este deloc afectată de un deficit comercial. De fapt, noi suntem beneficiarii în timp ce partenerii noştri comerciali sunt victimele. Noi primim maşinile şi televizoarele în timp ce ei primesc banii caraghioşi. Noi primim hardware-ul. Ei primesc hârtia. Există însă o latură întunecată a schimbului. Atâta timp cât dolarul rămâne la mare preţ ca monedă comercială, America poate continua să cheltuiască mai mult decât câştigă. Dar când va sosi ziua - aşa cum cu siguranţă se va intampla - când dolarul se va prăbuşi şi străinii nu-l vor mai dori, călătoria gratuită se va sfârşi. Când se va întâmpla asta, sute de miliarde de dolari

care acum se află în ţări străine se vor întoarce rapid pe ţărmurile noastre, pe măsură ce oamenii de pretutindeni în lume încearcă să-i transforme în şi mai multe proprietăţi imobiliare, fabrici şi produse tangibile şi să facă acest lucru cât mai repede posibil înainte de a deveni şi mai lipsiti de valoare. Pe măsură ce acest flux de dolari creşte preţurile, vom experimenta în sfârşit inflaţia care ar fi trebuit să apară deja în anii trecuţi, dar care a fost amânată pentru că străinii au fost suficient de amabili să scoată dolarii din economia noastră în schimbul produselor lor.
Consecinţe negative si repercusiunile acestor acţiuni vor iesi la suprafata. Dar, atunci când se vor întâmpla, nu vor fi din cauza deficitului comercial. Vor fi pentru că am finanţat deficitul comercial cu bani fiat creaţi de Rezerva Federală. Dacă nu ar fi fost asta, deficitul comercial nu ar fi putut apărea.
Revenind la subiectul principal, şi anume cele cinci metode prin care un deficit comercial poate fi plătit. Prin procesul de eliminare, a patra opţiune, cea a împrumutului este cea unde in prezent se petrece acţiunea pentru cea mai mare parte a lumii, şi acolo s-a poziţionat FMI în 1970. Noua sa misiune era de a oferi împrumuturi, astfel încât ţările să poată continua să cheltuiască mai mult decât câştigă, dar să facă acest lucru în numele „scaderii deficitelor comerciale".

ÎMPRUMUTURI FMI: CONDAMNATE EŞECULUI, DAR ILUZII DULCI

Aceste împrumuturi nu merg către întreprinderi private, unde au o şansă de a fi transformate în profit. Acestea merg către industrii deţinute şi operate de stat, care sunt constipate de birocraţie şi otrăvite de corupţie. Condamnate la faliment economic de la început, acestea consumă împrumuturile fără nici o posibilitate de rambursare. Chiar şi dobânda devine rapid greu de gestionat. Ceea ce înseamnă că FMI trebuie să se întoarcă la „rezerve",înapoi la „active",înapoi la „credite" şi, în cele din urmă, înapoi la contribuabili pentru a-i salva.
În timp ce Fondul Monetar Internaţional se transformă într-o bancă centrală mondială care, în cele din urmă, va emite o monedă mondială bazată pe nimic, organizaţia soră, Banca Mondială, a devenit agenţia sa de creditare.
Acţionând ca Salvator al Lumii, acesta caută să ajute naţiunile subdezvoltate, să-i hrănească pe cei flămânzi şi să aducă o viaţă

mai bună întregii omeniri. În urmărirea acestor obiective umanitare, Banca Mondială oferă împrumuturi guvernelor în condiţii favorabile, de obicei la rate sub nivelul pieţei, pe termene de până la cincizeci de ani şi adesea fără plăţi scadente până după primii zece ani.

Finanţarea acestor împrumuturi provine de la statele membre sub forma unei sume mici de numerar, plus promisiuni de a livra de aproximativ de zece ori mai mult dacă Banca intră în dificultate. Promisiunile, descrise ca „capital disponibil", constituie un fel de program de asigurare FDIC, dar fără pretenţia de a menţine un fond de rezervă. (În acest sens, este mai onestă decât adevăratul FDIC, care îşi menţine pretenţia, dar, în realitate, nu se bazează pe nimic mai mult decât o promisiune similară.)

Pe baza sumei mici de capital iniţial oferite plus a sumei mult mai mari de „credite" şi „promisiuni" din partea guvernelor ţărilor industrializate,Banca Mondială este capabilă să intre pe pieţele de împrumuturi comerciale şi să împrumute sume mai mari la rate ale dobânzii extrem de mici. La urma urmei, împrumuturile sunt garantate de cele mai puternice guverne din lume, care au promis să-şi oblige contribuabilii să efectueze plăţile dacă Banca ar intra în probleme. Apoi, aceasta ia aceste fonduri şi le reîmprumută ţărilor subdezvoltate la rate uşor mai mari, realizând un profit din arbitraj.

Aspectul nevăzut al acestei operaţiuni este că banii pe care îi procesează sunt bani care, altfel, ar fi fost disponibili pentru investiţii în sectorul privat sau sub formă de împrumuturi pentru consumatori. Aceştia sifonează capital de dezvoltare atât de necesar pentru industria privată, împiedică crearea de noi locuri de muncă, determină creşterea ratelor dobânzilor şi întârzie economia în general.

AGENDA ASCUNSĂ: SOCIALISMUL MONDIAL

Deşi majoritatea declaraţiilor referitoare la politicile Băncii Mondiale se ocupă de probleme economice, o monitorizare atentă a activităţilor sale dezvăluie o preocupare pentru problemele sociale şi politice. Acest lucru nu ar trebui să fie surprinzător, având în vedere că Banca a fost percepută de fondatorii săi ca un instrument pentru schimbarea socială şi politică. Schimbarea pe care a fost concepută să o producă a fost construirea socialismului mondial şi exact asta realizează astăzi.

Această agendă ascunsă devine extrem de clară în natura a ceea ce Banca numeşte Împrumuturi Sectoriale şi Împrumuturi de Ajustare Structurală. În prima categorie, doar o parte din bani urmează să fie folosiţi pentru costurile unor proiecte specifice,în timp ce restul este folosit pentru a sprijini schimbările de politici în sectorul economic.
În al doilea grup, toţi banii sunt destinaţi schimbărilor de politici şi nici unul nu este destinat proiectelor. În ultimii ani, aproape jumătate din împrumuturile acordate ţărilor subdezvoltate au fost în această categorie. Care sunt schimbările de politici care fac obiectul acestor împrumuturi? Ele se rezumă la un singur lucru: construirea socialismului mondial.
Aşa cum plănuiseră fabienii, cuvântul socialism nu trebuie folosit. În schimb, împrumuturile sunt emise pentru proiecte hidroelectrice guvernamentale,rafinării de petrol guvernamentale, fabrici de cherestea guvernamentale, companii miniere guvernamentale şi oţelării guvernamentale. Aceştia sunt livraţi din mâinile politicienilor şi birocraţilor în mâinile altor politicieni şi birocraţi. Când banii vin de la guvern, ajung la guvern şi sunt administraţi de guvern, rezultatul va fi extinderea guvernului.
Iată un exemplu. Una dintre schimbările de politică adesea impuse de Banca Mondială ca o condiţie pentru acordarea unui împrumut este ca ţara beneficiară să îşi menţină salariile la un nivel scăzut. Presupunerea este că guvernul are puterea - şi pe bună dreptate ar trebui să aibă puterea - de a stabili salariile! Cu alte cuvinte, una dintre condiţiile împrumutului său este ca statul să fie omnipotent.
Paul Roberts deţine catedra William E. Simon de economie politică la Centrul pentru Studii Strategice şi Internaţionale din Washington. Scriind în Business Week, el spune:

Întregul „proces de dezvoltare" a fost ghidat de convingerea că dependenţa de întreprinderile private şi investiţiile în capitaluri proprii este incompatibilă cu progresul economic şi social. În locul acestor căi dovedite de succes, planificarea dezvoltării a înlocuit împrumuturile şi ajutorul extern, astfel încât guvernele ţărilor mai puţin dezvoltate (LDC- Less Developed Country) să-si poată controla activitatea economică în conform cu planuri elaborate de experţi.
În consecinţă, viaţa economică din ţările mai puţin dezvoltate a fost politizată de la început. Prin acordarea guvernelor unui control extins asupra economiilor lor, SUA au creat condiţii exact opuse celor necesare pentru creşterea economică.(102)

Ken Ewert explică în continuare că condiţiile impuse de Fondul Monetar sunt rareori orientate spre piaţa liberă. El spune:

Fondul se concentrează pe „macropolitici", cum ar fi politicile fiscale şi monetare sau cursurile de schimb, şi acordă puţină atenţie problemelor fundamentale, cum ar fi drepturile de proprietate privată şi libera întreprindere. Implicit... este convingerea că, cu un „macro-management" adecvat, orice sistem economic este viabil...Şi mai important, a permis guvernelor din întreaga lume să exproprieze averea cetăţenilor lor mai eficient (prin taxa ascunsa numita inflaţie), în timp ce, în acelaşi timp, işi măresc propria putere. Nu există nici o îndoială că FMI este o influenţă a socialismul mondial.(103)

O caracteristică importantă a Împrumuturilor de Ajustare Structurală este că banii nu trebuie aplicaţi nici unui proiect de dezvoltare specific. Aceştia pot fi cheltuiţi pentru orice doreşte beneficiarul. Poate include chiar si plăţile de dobânzi la împrumuturile bancare restante. Astfel, Banca Mondială devine încă o conductă din buzunarele contribuabililor către activele băncilor comerciale care au acordat împrumuturi riscante ţărilor din lumea a treia.

MĂSURI DE AUSTERITATE ŞI ŢAPI ISPIŞITORI

Nu toate măsurile susţinute de FMI şi Banca Mondială sunt socialiste. Unele dintre ele par chiar să sprijine sectorul privat, cum ar fi reducerea subvenţiilor guvernamentale şi a asistenţei sociale. Acestea pot include creşteri de impozite pentru a reduce deficitele bugetare. Aceste schimbări de politici sunt adesea descrise în presă drept „măsuri de austeritate" şi sunt văzute ca decizii de afaceri îndrăzneţe pentru a salva economiile în declin ale ţărilor subdezvoltate. Dar, aşa cum i-a spus lupul (în blană de oaie) Scufiţei Roşie, „pentru a te putea păcăli mai usor, draga mea". Aceste măsuri de austeritate sunt în mare parte retorice. Naţiunile care se împrumută de obicei ignoră condiţiile cu impunitate, iar Banca Mondială livreaza banii oricum. Totul face parte din joc.

Cu toate acestea, condiţiile de „ajustare structurală" oferă un ţap ispăşitor pentru politicienii locali, care pot acum să dea vina pentru mizeria naţiunii lor pe marii şi răii „capitalişti" din America şi din FMI. Oameni care au fost învăţaţi că este rolul guvernului să le asigure bunăstarea, asistenţa medicală, hrana şi locuinţa, locurile de muncă şi pensia nu vor fi fericiţi când vor auzi că aceste „drepturi" sunt ameninţate. Aşa că demonstrează pe străzi în semn de protest, fac revolte în zonele comerciale ale oraşului pentru a

putea fura bunuri din magazine şi se înghesuie sub steagul politicienilor care promit să le restabilească sau să le crească beneficiile.Revista Insight descrie aceste nemultumiri:

Grevele naţionale, revoltele, tulburările politice şi tulburările sociale din Argentina, Bolivia, Brazilia,Ecuador, Egipt, Haiti, Liberia, Peru,Sudan şi în alte părţi au fost atribuite în diferite momente, programelor de austeritate ale FMI.... Unii au venit la FMI cu probleme interne mocnind deja demult şi au profitat de fond ca de un ţap ispăşitor convenabil.(104)

Foarte adevărat. O lectură sinceră a inregistrarilor contabile arată că FMI, departe de a fi o forţă a austeritatii în aceste ţări, a fost un motor al risipei socialiste şi o fântână a abundenţei pentru liderii corupţi care conduc.

FINANŢAREA CORUPŢIEI ŞI A DESPOTISMULUI

Nicaieri acest model nu este mai flagrant decât în Africa. Julius Nyerere,dictatorul Tanzaniei, este cunoscut pentru programul său de „ruralizare", în care armata i-a alungat pe ţărani de pe pământurile lor, le-a ars colibele şi i-a încărcat ca pe vite în camioane pentru a fi relocaţi în satele guvernamentale.

Scopul este de a elimina opoziţia prin aducerea tuturor în complexe unde pot fi supravegheaţi şi controlaţi. Între timp, economia se clatină, fermele au fost strivite, iar foametea este un lucru obişnuit.Cu toate acestea, Tanzania a primit mai mult ajutor pe cap de locuitor de la Banca Mondială decât orice altă naţiune.

În Uganda, forţele de securitate guvernamentale s-au angajat în detenţii în masă,tortură şi uciderea prizonierilor. Acelaşi lucru este valabil şi sub guvernul terorist din Zimbabwe. Totuşi, ambele regimuri continuă să fie beneficiare a milioane de dolari din finanţarea Băncii Mondiale.Zimbabwe (fosta Rhodesia) este un caz clasic. După independenţa sa, guvernul de stânga a naţionalizat (confiscat) multe dintre fermele deţinute anterior de colonişti albi. Cele mai fertile dintre aceste terenuri au fost luate de înalţii oficiali ai partidului de guvernământ, iar restul au fost colectivizate de stat. Au fost eşecuri atât de mizerabile încât muncitorii de pe aceste terenuri agricole au început, ei înşişi, să cerşească în curând hrană. Neînfricaţi de aceste eşecuri, politicienii socialişti au anunţat în 1991 că vor naţionaliza şi jumătate din fermele rămase.

Şi au interzis instanţelor să investigheze ce despăgubiri vor fi plătite proprietarilor lor.

FMI era reprezentat în Zimbabwe la acea vreme de Michel

Camdessus, guvernatorul Băncii Centrale a Franţei şi fost ministru de finanţe în guvernul socialist al lui Francois Mitterrand. După ce a fost informat despre planul Zimbabwe de a confisca terenuri suplimentare şi de a reloca oameni pentru a lucra pe aceste terenuri, Camdessus a fost de acord cu un împrumut în valoare de miliarde de ranzi, ştiind pe deplin că o mare parte din acesta va fi folosită pentru proiectul de relocare.

Poate cele mai grave încălcări ale drepturilor omului au avut loc în Etiopia sub regimul marxist al lui Mengistu Haile Mariam. Foametea din 1984-85, care a ameninţat viaţa a milioane de oameni, a fost rezultatul naţionalizării guvernamentale şi al perturbării agriculturii. Programele masive de relocare au smuls sute de mii de oameni de pe terenurile lor private din nord şi i-au deportat în de lagăre de concentrare ,,rurale" in sud, dotate cu turnuri de pază. Un raport al unui grup francez de asistenţă medicală voluntară, Medici fără Frontiere, dezvăluie că programul de relocare forţată ar fi ucis tot atâtea persoane cât foametea însăşi.(105)Dr. Rony Brauman, directorul organizaţiei, descrie experienţa lor:

Miliţieni înarmaţi au dat buzna în incinta noastră, ne-au confiscat echipamentul şi i-au ameninţat pe voluntari. Unii dintre angajaţii noştri au fost bătuţi, iar camioanele, medicamentele şi magazinele noastre alimentare au fost confiscate. Am părăsit Etiopia, etichetaţi drept duşmani ai revoluţiei. Regimul spunea adevărul. Atrocităţile comise în numele planului general al lui Mengistu ne-au făcut duşmani ai revoluţiei.(106)

FINANŢAREA FOAMETEI ŞI A GENOCIDULUI

În anii 1980, lumea a fost întristată de fotografiile cu copii înfometaţi din Etiopia, dar ceea ce Occidentul nu şi-a dat seama a fost că era o foamete planificată. A fost modelata după programul de înfometare al lui Stalin în Ucraina în anii 1930 şi după programul de înfometare al ţăranilor lui Mao în anii '40. Scopul său era de a înfometa populaţia până la supunerea totală faţă de guvern, deoarece guvernul era cel care decidea cine va mânca şi cine nu. Totuşi, până în momentul în care Mengistu a fost răsturnat, Banca Mondială a continuat să-i trimită sute de milioane de dolari, o mare parte din aceştia mergând în mod specific către Ministerul Agriculturii, chiar agenţia responsabilă de programul de relocare.(107)

La sfârşitul anilor 1970, aceeaşi poveste s-a desfăşurat în Vietnamul comunist. Au existat programe de relocare, colectivizare forţată,

lagăre de concentrare, atrocităţi şi zeci de mii de disidenţi care au incercat in zadar sa fuga pe mare doar pentru a se îneca în bărci supraaglomerate şi cu scurgeri. Pe tot parcursul acestei perioade, regimul a fost finanţat cu generozitate de Banca Mondială.
Laos a închis mii de prizonieri politici; Siria a masacrat 20.000 de membri ai opoziţiei sale; Indonezia a dezrădăcinat câteva milioane de oameni din ţările lor natale din Java; sandiniştii din Nicaragua şi-au ucis opoziţia şi au terorizat naţiunea până la supunere;Polonia, pe când era un stat marionetă al Uniunii Sovietice, şi-a suprimat brutal mişcarea sindicală; China şi-a masacrat studenţii disidenţi şi şi-a închis liderii religioşi; iar foştii sovietici au masacrat civili în Afganistan, în timp ce duceau un război de spionaj neobosit împotriva întregii lumi libere. Cu toate acestea, aceste regimuri au fost beneficiare a miliarde de dolari de la Banca Mondială.
Cum pot managerii Băncii să continue să finanţeze în mod conştient astfel de regimuri genocidale? O parte a răspunsului este că nu li se permite să aibă conştiinţă.
David Dunn, şeful Biroului Etiopia al Băncii, a explicat: „Distincţia politica nu sunt ceva ce statutul nostru ne permite să luăm în considerare.”(108)
Cea mai mare parte a răspunsului, însă, este că toate regimurile socialist au potenţialul genocidului, iar Banca este dedicată socialismului. Brutalităţile acestor ţări sunt toate o practică zilnică pentru socialiştii serioşi care le consideră doar nişte necesităţi nefericite pentru construirea utopiei lor. Lenin a spus că nu poţi face o omletă fără să spargi câteva ouă.
George Bernard Shaw, unul dintre primii lideri ai mişcării socialiste fabiene, a exprimat-o astfel:
Sub socialism, nu vi s-ar fi permite să fiti săraci. Ati fi hrăniti,imbracati găzduiti, învăţati şi angajati cu forţa, indiferent dacă v-ar plăcea sau nu. Dacă s-ar descoperi că nu aveţi suficient caracter şi harnicie pentru a merita tot acest efort, aţi putea fi executati într-un mod blând; dar cât timp vi s-ar permite să trăiţi, ati face-o prosper.(109)

MOTIV PENTRU ABOLIREA FED

Eşalonul de vârf al Băncii Mondiale e fratele deghizat al dictatorilor socialişti cu care fac afaceri zilnice. În circumstanţe

potrivite, şi-ar putea schimba cu uşurinţă rolurile. Ceea ce am văzut este doar o previzualizare a ceea ce se poate aştepta pentru întreaga lume dacă Noua Ordine Mondială prevăzută devine operaţională. FMI/Banca Mondială sunt protejatii FED. Nu ar exista fără fluxul de dolari americani şi bunăvoinţa conducerii americane. Rezerva Federală a devenit complice în sprijinirea regimurilor totalitare din întreaga lume. După cum s-a menţionat la începutul acestui studiu, acesta este unul dintre motivele pentru care ar trebui abolit: este un instrument al totalitarismului.

ÎMBOGĂŢIRE DIN COMBATEREA SĂRĂCIEI

În timp ce liderii de top şi teoreticienii de la FMI şi Banca Mondială visează la socialismul mondial, managerii de mijloc şi conducătorii politici au obiective mai urgente în minte. Birocraţia se bucură de o viaţă luxoasă administrând procesul, iar politicienii implicati obţin bogăţie şi putere. Ideologia nu este preocuparea lor. Socialismul, capitalismul, fascismul, nu contează pentru ei atâta timp cât banii circulă.

Graham Hancock a fost un observator perspicace al „industriei" ajutorului internaţional şi a participat la conferinţele lor luxoase. Îi cunoaşte personal pe mulţi dintre actorii principali. În cartea sa, „Lorzii sărăciei", el vorbeşte despre împrumuturile FMI pentru ajustare structurală:

,,Miniştrii corupţi ai finanţelor şi preşedinţii dictatoriali din Asia, Africa şi America Latină se împiedică in propriile încălţăminte scumpe în graba lor nepotrivită de a se „adapta". Pentru astfel de oameni, banii nu au fost probabil niciodată mai uşor de obţinut decât este astăzi; fără proiecte complicate de administrat şi fără conturi dezordonate de ţinut, cei venali, cruzi şi urâţi râd literalmente in drumul lor catre la bancă. Pentru ei, ajustarea structurală este ca un vis devenit realitate. Nu li se cer sacrificii personal. Tot ce trebuie să facă uimitor dar adevărat este să-i încurce pe săraci, iar ei au deja multă experienta în asta."(110)

În India, Banca Mondială a finanţat construcţia unui baraj care a strămutat două milioane de oameni, a inundat 360 de mile pătrate şi a şters 81.000 de acri de pădure. În Brazilia, s-a cheltuit un miliard de dolari pentru a „dezvolta" o parte din bazinul Amazonului şi pentru a finanţa o serie de proiecte hidroelectrice. Aceasta a dus la defrişarea unei zone egale cu jumătate din Marea Britanie şi a cauzat mari suferinţe umane din cauza relocării. În Kenya, schema de irigaţii Bura a provocat o asemenea pustiire încât o cincime din populaţia nativă a abandonat pământul. Costul a fost

de 50.000 de dolari pe familie deservită. În Indonezia, programul de relocare menţionat anterior a devastat păduri tropicale - în acelaşi timp în care Banca Mondială finanţează proiecte de reîmpădurire. Costul relocării unei familii este de 7.000 de dolari, ceea ce reprezintă aproximativ zece ori venitul pe cap de locuitor al Indoneziei.
Proiectele de creştere a animalelor din Botswana au dus la distrugerea păşunilor şi la moartea a mii de animale migratoare. Acest lucru a dus la incapacitatea băştinaşilor de a obţine hrană prin vânătoare, forţându-i să devina dependenti de guvern pentru supravieţuire. În timp ce Nigeria şi Argentina se îneacă în datorii, miliarde de la Banca Mondială au fost investite în construirea noilor capitale opulente,care să găzduiască agenţiile guvernamentale şi elita conducătoare.
În Zair, Mexic şi Filipine, liderii politici au devenit miliardari în timp ce primeau împrumuturi de la Banca Mondială în numele naţiunilor lor. În Republica Central-Africană, împrumuturile de la FMI şi Banca Mondială au fost folosite pentru a organiza o încoronare a împăratului său.
Istoricul corupţiei şi al risipei este nesfârşit. Dar adevărata revelaţie constă în eşecul iniţiativelor socialiste, acele proiecte magnifice care urmau să aducă prosperitate ţărilor subdezvoltate. Iată doar câteva exemple.

CONVERTIREA BANILOR ÎN EŞEC

Înainte de a primi împrumuturi de la Banca Mondială, Tanzania nu era bogată, dar îşi hrănea propriul popor şi avea o creştere economică.După ce a primit împrumuturi de peste 3 miliarde de dolari, a naţionalizat fermele şi industriile naţiunii şi a transformat fiecare afacere într-o agenţie guvernamentală. A construit o fabrică de asamblare a camioanelor, o fabrică de anvelope, fabrici de electronice,autostrăzi, porturi, căi ferate şi baraje. Producţia industrială şi producţia agricolă a Tanzaniei au scăzut cu aproape o treime. Alimentele au fost principalul export în 1966. În socialism, alimentele trebuiau importate – plătite prin ajutor extern şi mai multe împrumuturi de la Banca Mondială. Ţara este îndatorată iremediabil, fără nici o modalitate de a rambursa.
Argentina a avut cândva unul dintre cele mai înalte standarde de viaţă din America Latină. Dar apoi a devenit beneficiara unor împrumuturi masive de la Banca Mondială, precum şi de la băncile

comerciale din Statele Unite. Întrucât banii au fost daţi politicienilor, aceştia au fost folosiţi pentru a construi singurul sistem pe care politicienii ştiu cum să-l construiască: socialismul. Până în 1982, Produsul Naţional Brut era în prăbuşire accentuată, industria prelucrătoare scăzuse la mai puţin de jumătate din capacitate,mii de companii private fuseseră forţate să dea faliment, şomajul creştea vertiginos, la fel şi asistenţa socială. Până în 1989, inflaţia se ridica la o medie de 5.000% şi, în vara acelui an, a atins un maxim de 1.000.000%! Băncile ofereau rate ale dobânzii de 600% pe lună în speranţa de a împiedica mutarea depozitelor din ţară. Oamenii se revoltau pe străzi pentru alimente, iar guvernul îi învinovăţea pe proprietarii de magazine lacomi pentru creşterea preţurilor. Naţiunea era îndatorată iremediabil, fără nici o modalitate de a rambursa.
Brazilia este condusă de armată, iar statul controlează economia. Companiile deţinute de stat consumă 65% din totalul investiţiilor industriale,ceea ce înseamnă că sectorul privat este limitat la 35% şi se micşorează.
Guvernul a folosit împrumuturi de la băncile americane pentru a crea o companie petrolieră, Petroleo Brasileiro S.A., care a devenit cea mai mare corporaţie din America Latină. În ciuda zăcămintelor uriaşe de petrol şi a preţurilor record ale petrolului, compania a funcţionat în pierdere şi nici măcar nu a fost capabilă să producă suficientă benzină pentru propriii cetăţeni. Până în 1990, inflaţia era de 5.000%. Din 1960, preţurile sale crescuseră de 164.000 de ori faţă de nivelul iniţial. A fost inventată o nouă infracţiune numită „ajustarea inflaţiei”, iar oamenii au fost arestaţi pentru că au perceput pentru bunurile lor preţul pieţei libere şi pentru că au folosit dolari sau aur in locul valutei autohtone. Conduse de organizatori comunişti, gloate au cutreierat străzile strigând „Ne este foame.Furaţi ce vreţi!” Naţiunea era iremediabil îndatorată, fără nici o modalitate de a rambursa.
Experienţa din Mexic a fost o copie identică a celei din Brazilia, cu excepţia faptului că suma de bani a fost mai mare. Când a fost descoperita cea de-a patra cea mai mare rezerva de petrol din lume, politicienii mexicani au încercat să se impună.
Cu miliarde împrumutate de la băncile americane, au lansat Petroleos Mexicanos (PEMEX) şi au devenit în curând al cincilea cel mai mare producător de petrol din lume.

De asemenea, au construit uzine chimice şi căi ferate şi au lansat multe alte proiecte industriale. Acestea au fost conduse ca agenţii de asistenţă socială în loc de afaceri: prea mulţi oameni pe statul de plată, prea mulţi manageri, salarii excesive, prea multe concedii şi beneficii nerealiste. Întreprinderile au dat faliment şi au pierdut bani. Afacerile private au dat faliment cu miile, iar şomajul a crescut.
Guvernul a majorat salariul minim, provocând falimentul mai multor afaceri şi creşterea şomajului. Acest lucru a dus la creşterea asistenţei sociale şi a indemnizaţiilor de şomaj. Pentru a plăti pentru asta, guvernul a împrumutat şi mai mult şi a început să-şi creeze propria monedă fiduciară. Inflaţia a distrus ceea ce mai rămăsese din economie.Următoarele reforme au fost controlul preţurilor, alături de subvenţiile pentru chirii şi alimente şi dublarea salariului minim. Până în 1982, mexicanii schimbau pesos pe dolari şi îşi trimiteau economiile în afara ţării, deoarece pesos-ul devenea aproape lipsit de valoare în comerţ.(111)În 1981, salariul mediu pentru muncitorii mexicani era de 31% din salariul mediu pentru americani. Până în 1989, acesta scăzuse la 10%. Mexicul, cândva unul dintre principalii exportatori de alimente din lume, era acum obligat să importe cereale în valoare de milioane de dolari. Acest lucru necesita şi mai mulţi bani şi mai multe împrumuturi. Toate acestea s-au întâmplat în timp ce preţurile petrolului erau mari, iar producţia era în plină expansiune. Câţiva ani mai târziu, când preţurile petrolului au scăzut, eşecurile şi deficitele au devenit şi mai dramatice.
În 1995, împrumuturile bancare ale Mexicului au fost din nou în pragul incapacităţii de plată, şi, încă o dată, contribuabilii americani au fost aruncaţi în joc de către Congres pentru a acoperi peste 30 de miliarde de dolari în pericol. Deşi acest împrumut a fost în cele din urmă rambursat, banii necesari pentru a face acest lucru au fost extraşi de la poporul mexican printr-o altă rundă de inflaţie masivă, care le-a scăzut nivelul de trai şi mai mult. Naţiunea este acum împotmolită fără speranţă în socialism. Partidul Comunist, promiţând „reformă” şi mai mult socialism, atrage un număr mare de susţinători şi ar putea deveni o forţă politică puternică. Astfel, saga continuă. După ce au turnat miliarde de dolari în ţările subdezvoltate din întreaga lume, nici o dezvoltare nu a avut loc. De fapt, am văzut exact opusul.

Majoritatea ţărilor sunt într-o situaţie mai proastă decât înainte ca Salvatorii Lumii(FMI-ul si Banca Mondiala) să ajungă la ele.

REZUMAT

FMI şi Banca Mondială au fost create la o reuniune a finanţatorilor şi politicienilor globali ţinută la Bretton Woods, New Hampshire, în 1944.

Obiectivele lor anunţate erau facilitarea comerţului internaţional şi stabilizarea cursurilor de schimb ale monedelor naţionale.

Obiectivele neanunţate erau destul de diferite. Acestea erau eliminarea standardului de schimb al aurului ca bază a evaluării monedei şi instaurarea socialismului mondial.

Metoda prin care aurul urma să fie eliminat din comerţul internaţional era înlocuirea acestuia cu o monedă mondială pe care FMI, acţionând ca o bancă centrală mondială,ar crea-o din nimic.

Metoda prin care socialismul mondial urma să fie instaurat era utilizarea Băncii Mondiale pentru a transfera bani - deghizaţi în împrumuturi către guvernele ţărilor subdezvoltate şi să facă acest lucru într-un mod care să asigure dispariţia liberei întreprinderi.

Banii urmau să fie livraţi din mâinile politicienilor şi birocraţilor în mâinile altor politicieni şi birocraţi. Când banii vin de la guvern, ajung la guvern şi sunt administraţi de guvern, rezultatul va fi extinderea guvernului.

Teoreticienii care au dominat conferinţa de la Bretton Woods au fost cunoscutul socialist fabian din Anglia, John Maynard Keynes, şi secretarul adjunct al Trezoreriei SUA, Harry Dexter White. White a devenit primul director executiv al Statelor Unite la FMI.

Fabienii, un grup de intelectuali de elită erau de acord cu comuniştii în ceea ce priveşte obiectivul socialismului, dar nu erau de acord în privinţa tacticilor prin care trebuia instaurat socialismul. În timp ce comuniştii susţin revoluţia prin forţă şi violenţă, fabienii susţin gradualismul şi transformarea societăţii prin legislaţie.

În anii următori s-a aflat că Harry Dexter White era membru unui reţele de spionaj comunist. Astfel, ascunsa vederii, se desfasura o dramă complexă în care cei doi fondatori intelectuali ai acordurilor de la Bretton- Woods erau un socialist fabian şi un comunist, lucrând împreună pentru a-şi realiza obiectivul comun: socialismul mondial.

Capitalul pentru FMI şi Banca Mondială provine de la naţiunile industrializate, Statele Unite contribuind cel mai mult. Valutele, cum ar fidolarul, yenul, marca şi francul, sunt suplimentati ca valoare sub formă acestor „credite”. Acestea sunt doar promisiuni din partea guvernelor membre de a obţine banii de la contribuabilii lor dacă Banca Mondiala intră în deficit cu împrumuturile sale. FMI se transformă treptat într-o bancă centrală pentru intreaga lume, cu Banca Mondială ca ramură de creditare. A devenit motorul transferului de avuţie către ţările subdezvoltate. Acest lucru a scăzut nivelul economic al ţărilor donatoare si nu a ridicat nivelul beneficiarilor.
Banii pur şi simplu au dispărut datorita corupţiei politice şi risipei.

Imaginea de mai sus este o redare fidelă a vitraliului din Casa lui Beatrice Webb din Surrey, Anglia, fostul sediu al Societăţii Fabian.

Îi înfăţişează pe Sidney Webb şi George Bernard Shaw lovind Pământul cu ciocane pentru a-l „remodela mai aproape de dorinţa inimii”. Observaţi lupul în blană de oaie de pe blazonul Fabian de deasupra globului.
Vitraliul este acum expus la Şcoala de Economie din Londra. Puteti sa vedeti o fotografie color pe site-ul www.freedom-force.org/redir_fabianwindow.cfm.

Capitolul şase
CONSTRUIREA NOII ORDINI MONDIALE

Jocul numit salvare a fost reexaminat şi demonstrat a fi mult mai mult decât un simplu mijloc de a-i determina pe contribuabili să suporte costul creditelor neperformante; ultima fază s-a dovedit a fi fuziunea tuturor naţiunilor într-un guvern mondial; desfăşurarea acestei strategii aşa cum este aplicată în Panama, Mexic, Brazilia, Argentina, China,Europa de Est şi Rusia.Să revenim acum la jocul numit salvare. Tot ce s-a spus în capitolul precedent a fost doar informaţii generale pentru a înţelege jocul aşa cum se desfăşoară pe arena internaţională. Iată, în sfârşit, regulile:
1. Băncile comerciale din naţiunile industrializate, susţinute de băncile centrale respective, creează bani din nimic şi îi împrumută guvernelor naţiunilor subdezvoltate. Ele ştiu că acestea sunt împrumuturi riscante, aşa că percep o rată a dobânzii suficient de mare pentru a compensa. Este peste asteptarile lor profitul realizat pe termen lung.
2. Când naţiunile subdezvoltate nu îşi pot plăti dobânzile la împrumuturile lor, FMI şi Banca Mondială intră în joc atât ca jucători, cât şi ca arbitri. Folosind bani suplimentari creaţi din nimic de băncile centrale ale naţiunilor membre, acestea acordă împrumuturi „pentru dezvoltare” guvernelor care au acum suficienţi bani pentru a plăti dobânzile la împrumuturile iniţiale, rămânând cu suficienţi bani pentru propriile scopuri politice.
3. Ţara beneficiară epuizează rapid noua ofertă de bani, iar jocul revine la punctul numărul doi. De data aceasta, însă, noile împrumuturi sunt garantate de Banca Mondială şi de băncile centrale ale naţiunilor industrializate. Acum, că riscul de neplată este eliminat,băncile comerciale sunt de acord să reducă dobânda in punctul anticipat la început. Guvernele debitoare reiau plăţile.

4. Ultima fază este — ei bine, în această versiune a jocului nu pare să existe o fază finală, deoarece planul este de a menţine jocul la nesfârşit. Pentru a face acest lucru posibil, trebuie să se întâmple anumite lucruri care sunt într-adevăr definitive. Acestea includ transformarea FMI într-o bancă centrală mondială,aşa cum plănuise Keynes, care apoi sa emita o monedă fiat internaţională. Odată ce „Banca Emitenta" este înfiinţată, FMI poate colecta resurse nelimitate de la cetăţenii lumii prin intermediul taxei ascunse numite inflaţie. Fluxul de bani poate fi apoi susţinut pe termen nelimitat cu sau fără aprobarea naţiunilor individuale deoarece acestea nu vor mai avea bani proprii.
Întrucât acest joc are ca rezultat o hemoragie a bogăţiei din naţiunile industrializate, economiile lor sunt condamnate să fie distruse tot mai mult, un proces care se desfăşoară de la Bretton Woods incoace.
Rezultatul va fi o scădere severă a nivelului lor de trai şi declinul lor ca naţiuni independente. Realitatea ascunsă din spatele aşa-numitelor împrumuturi pentru dezvoltare este că America şi alte naţiuni industrializate sunt subminate de acest proces. Nu este un accident; este esenţa planului. O naţiune puternică este puţin probabil să renunţe la suveranitatea sa.
Americanii nu ar fi de acord să predea sistemul lor monetar, armata sau instanţele lor unui organism mondial format din guverne care au fost despotice faţă de propriul popor, mai ales că majoritatea acestor regimuri au demonstrat deja ostilitate antiamericană. Dar dacă americanii pot fi aduşi în punctul unui colaps al economiei lor şi de o prăbuşire a ordinii civile, lucrurile vor sta altfel.
Când vor sta la cozi pentru pâine şi se vor confrunta cu anarhia pe străzile lor, vor fi mai dispuşi să renunţe la suveranitate în schimbul „asistenţei" din partea Băncii Mondiale şi a forţelor ONU de „menţinere a păcii". Acest lucru va deveni şi mai acceptabil dacă se poate aranja o dispariţie structurată a comunismului,pentru a face să pară că principalele sisteme politice ale lumii converg spre numitorul comun al „social-democraţiei".

JOCUL FINAL

Naţiunile subdezvoltate, pe de altă parte, nu sunt ajutate sa prospere.

Ceea ce li se întâmplă este că liderii lor politici devin dependenţi de fluxul de numerar al FMI şi nu vor putea renunţa la acest obicei. Aceste ţări sunt cucerite cu bani în loc de arme. În curând nu vor mai fi naţiuni cu adevărat independente. Devin simple componente în sistemul socialismului mondial planificat de Harry Dexter White şi John Maynard Keynes. Liderii lor sunt pregătiţi să devină potentaţi într-un nou feudalism tehnologic,aducând omagiu lorzilor finatelor din New York.
Esenţa socialismului este redistribuirea bogăţiei. Scopul este egalitatea, iar asta înseamnă să iei de la bogaţi şi să dai săracilor. Cel puţin asta este teoria. Din păcate, săracii nu beneficiază niciodată de această manevră. Fie nu primesc banii de la bun început – mulţi fiind sifonaţi de birocraţiile care administrează programele - fie, dacă primesc ceva, nu ştiu ce să facă cu ei. Pur şi simplu îi cheltuiesc până când se termină, şi apoi nimeni nu mai are bani cu excepţia, desigur, a celor care administrează programele guvernamentale. Cu toate acestea, politicienii ştiu că promisiunile de redistribuire a bogăţiei sunt populare în rândul a două grupuri: alegătorii care cred în mod naiv că acest lucru îi va ajuta pe săraci şi managerii socialişti care văd acest lucru ca pe o siguranţă a locului de muncă. Susţinută de aceste două blocuri de vot, alegerea în funcţii este asigurată.
Unul dintre primii susţinători americani ai socialismului la scară globală inclusiv drenarea bogăţiei departe de „bogaţii" americani - a fost John F. Kennedy. Fără îndoială, a învăţat conceptul în timp ce urma cursurile Fabian London School of Economics în 1935-1936, chiar înainte de numirea tatălui său ca ambasador în Anglia.(112) Când JFK a devenit preşedinte, opiniile sale politice au continuat să poarte amprenta acelei pregătiri. În septembrie 1963, s-a adresat miniştrilor de finanţe şi guvernatorilor băncilor centrale din 102 naţiuni la reuniunea anuală a FMI/Băncii Mondiale.
El a explicat conceptul de socialism mondial în termeni elogioşi: „Acum douăzeci de ani, când arhitecţii acestor instituţii s-au întâlnit pentru a proiecta o structură bancară internaţională, viaţa economică a lumii era polarizată într-o măsură copleşitoare şi chiar alarmantă, în favoarea Statelor Unite... Şaizeci la sută din rezervele de aur ale lumii se aflau aici, în Statele Unite... Era nevoie de redistribuirea resurselor financiare ale lumii... Şi exista o nevoie egală de a organiza un flux de capital către ţările sărace ale lumii.

Toate acestea s-au întâmplat.” Nu au apărut din întâmplare, ci printr-o planificare conştientă, deliberată şi responsabilă.(113)

CONSILIUL PENTRU RELATII EXTERNE STABILEŞTE STRATEGIA

Grupul de experţi pentru implementarea planului Fabian în America se numeşte Consiliul pentru Relaţii Externe (CFR).

Îl vom analiza îndeaproape în capitolele viitoare, dar este important să ştim în acest moment că aproape toată conducerea Americii provine din acest grup mic. Aceasta include preşedinţii şi consilierii acestora, membrii cabinetului, ambasadorii, membrii consiliilor de administrare a Sistemului Rezervei Federale, directorii celor mai mari bănci şi case de investiţii, preşedinţii universităţilor şi şefii ziarelor, serviciilor de ştiri şi reţelelor TV metropolitane.(114)Nu este o exagerare să descriem acest grup drept guvernul ascuns al Statelor Unite.

Membrii CFR nu s-au sfiit niciodată să solicite slăbirea Americii ca un pas necesar către binele comun al construirii unui guvern mondial.

Unul dintre fondatorii CFR a fost John Foster Dulles, care mai târziu a fost numit Secretar de Stat de către membrul CFR Dwight Eisenhower. În 1939, Dulles a spus:

„O oarecare diluare sau nivelare a sistemului de suveranitate, aşa cum predomină în lumea de astăzi, trebuie să aibă loc... în dezavantajul imediat al acelor naţiuni care deţin acum
preponderenţa puterii... Stabilirea unei monede comune... ar priva guvernul nostru de controlul exclusiv asupra unei monede naţionale... Statele Unite trebuie să fie pregătite să facă sacrificii ulterior în stabilirea unei ordini politico-economice mondiale care ar nivela inegalităţile de oportunităţi economice în raport cu naţiunile.”(115)

Membrul CFR Zbigniew Brzezinski a fost consilierul pentru securitate naţională al membrului CFR ulterior presedinte,Jimmy Carter. În 1970, Brzezinski a scris:

... s-a realizat deja o oarecare cooperare internaţională, dar progresele suplimentare vor necesita sacrificii americane mai mari.” Vor trebui depuse eforturi mai intense pentru a contura o nouă structură monetară mondială, cu unele riscuri aferente pentru actuala poziţie relativ favorabilă a Americii.(116)

La Summitul Economic din primăvara anului 1983, de la Williamsburg, Virginia,preşedintele Ronald Reagan a declarat:

Economiile naţionale au nevoie de mecanisme de coordonare monetară şi de aceea o economie mondială integrată are nevoie de un standard monetar

comun... Dar nici o monedă naţională nu este suficientă – doar o monedă mondială va funcţiona.

Strategia CFR pentru convergenţa sistemelor monetare mondiale a fost explicată de profesorul de la Harvard, Richard N. Cooper, membru CFR care fusese subsecretar de stat pentru afaceri economice în Administraţia Carter:

Sugerez o schemă alternativă radicală pentru secolul următor: crearea unei monede comune pentru toate democraţiile industriale, cu o politică monetară comună şi o Bancă de Emisiune comună pentru a determina acea politică monetară..

Cum pot statele independente să realizeze acest lucru? Acestea trebuie să predea politicii monetara suverana unui organism supranaţional....

Este foarte îndoielnic că publicul american, ca să luăm doar un exemplu, ar putea vreodată accepta ca ţările cu regimuri autocratice opresive să voteze politica monetară care ar afecta condiţiile monetare din Statele Unite.... Pentru ca un astfel de pas îndrăzneţ să funcţioneze, acesta presupune o anumită convergenţă a valorilor politice.(117)

Expresii precum mecanisme de coordonare monetară, ordine economică mondială modernă, convergenţă a valorilor politice sau nouă ordine mondială nu sunt foarte specifice. Pentru o persoană obişnuită, ele sună plăcut şi inofensiv. Totuşi, pentru cei din interiorul clubului, acestea sunt expresii codificate care au o semnificaţie specifică: încetarea suveranităţii naţionale şi crearea unui guvern mondial. Membrul CFR, Richard Gardner - un alt consilier al preşedintelui Carter - explică semnificaţia acestor expresii şi, de asemenea, pledează pentru strategia fabiană de înşelăciune şi gradualism:

Pe scurt, „casa ordinii mondiale" va trebui construită de jos în sus... O încercare de a ocoli suveranitatea naţională, erodând-o bucată cu bucată, va realiza mult mai mult decât asaltul frontal de modă veche.(118)

În ceea ce priveşte declinul programat al economiei americane, membrul CFR ,Samuel Huntington susţine că, dacă învăţământul superior este considerat dezirabil pentru populaţia generală, „este atunci necesar un program pentru a reduce aşteptările de angajare ale celor care primesc o educaţie universitară".(119)

Membrul CFR Paul Volcker, fost preşedinte al Rezervei Federale, spune:

„Nivelul de trai al americanului mediu trebuie să scadă... Nu cred că putem evita asta"(120).

Până în 1993, Volcker devenise preşedintele Comisiei Trilaterale din SUA. TLC a fost creat de David Rockefeller pentru a coordona

construirea Noii Ordini Mondiale în conformitate cu strategia Gardner:

„Un tur în jurul suveranităţii naţionale, erodând-o bucată cu bucată". Obiectivul este de a atrage Statele Unite, Mexic, Canada, Japonia şi Europa de Vest într-o uniune politică şi economică. Sub sloganuri precum liberul schimb şi protecţia mediului, fiecare naţiune trebuie să renunţe la suveranitatea sa „bucată cu bucată" până când un guvern regional complet dezvoltat va reieşi din proces. Noul guvern va controla condiţiile de muncă,salariile şi impozitele fiecărei naţiuni. Odată ce acest lucru se va întâmpla, va fi un pas relativ simplu pentru a uni aceste guverne regionale într-un guvern global. Aceasta este realitatea din spatele aşa-numitelor tratate comerciale din cadrul Uniunii Europene (UE), Acordului Nord-American de Liber Schimb (NAFTA), Acordului de Cooperare Economică Asia-Pacific (APEC) şi Acordului General pentru Tarife şi Comerţ (GATT). Acestea au puţin de-a face cu comerţul. În raportul anual al Comisiei Trilaterale pentru 1993, Volcker explică:

Interdependenţa împinge ţările noastre spre convergenţă în domenii considerate cândva pe deplin în sfera de competenţă internă. Unele dintre aceste domenii implică politica de reglementare guvernamentală, cum ar fi standardele de mediu, tratamentul echitabil al lucrătorilor şi impozitarea.(121)

În 1992, Comisia Trilaterală a publicat un raport în colaborare cu Toyoo Gyohten, preşedintele consiliului de administraţie al Băncii din Tokyo şi fost ministrul de finanţe al Japoniei. Gyohten fusese bursier Fulbright, instruit la Princeton şi scolit la Harvard Business School. De asemenea, fusese responsabil de Biroul pentru Japonia al Fondului Monetar Internaţional. Pe scurt, el reprezintă interesele monetare japoneze în cadrul Noii Ordini Mondiale. În acest raport, Gyohten explică faptul că adevărata importanţă a acordurilor „comerciale" nu este comerţul, ci construirea unui guvern global:

Aranjamentele comerciale regionale nu ar trebui considerate scopuri în sine, ci suplimente la liberalizarea globală... Aranjamentele regionale oferă modele sau elemente de bază pentru o globalizare sporită sau consolidată... Europa de Vest [UE] reprezintă regionalismul în forma sa cea mai autentică... Paşii către aprofundarea [creşterii numărului de acorduri] sunt dramatici şi concepuţi a fi ireversibili... O monedă comună... o bancă centrală... o instanţă judecătorească şi un parlament - vor avea puteri extinse... După summitul de la Maastricht [oraşul olandez unde a avut loc întâlnirea], un editorial din The Economist a pronunţat verdictul: „Numiţi-l cum doriţi: cu orice alt nume este un guvern

federal."... Pe scurt, procesul de integrare regională din Europa poate fi văzut ca fiind similar unui exerciţiu de construire a unei naţiunii.(122)
Aplicând aceeaşi perspectivă tratatului NAFTA, fostul secretar de stat, Henry Kissinger (CFR), a spus că „nu este un „acord comercial convenţional, ci arhitectura unui nou sistem internaţional... primul pas vital pentru un nou tip de comunitate de naţiuni." Articolul din ziar care conţinea această declaraţie era intitulat în mod potrivit: „Cu NAFTA, SUA creează în sfârşit **Noua Ordine Mondială**."(123) David Rockefeller (CFR) a fost şi mai emfatic. El a spus că ar fi „criminal" să nu se adopte tratatul, deoarece: „Totul este la locul lui - după 500 de ani - pentru a construi o adevărată «lume nouă» în emisfera vestică."(124)
La începutul anului 1994, tendinţa către Noua Ordine Mondială devenise o avalanşă. Pe 15 aprilie, guvernul Marocului a plasat un anunţ pe o pagină întreagă în New York Times, celebrând crearea Organizaţiei Mondiale a Comerţului care a fost formată prin semnarea Acordului General pentru Tarife şi Comerţ (GATT), care a avut loc în oraşul marocan Marrakech. În timp ce americanilor li se spunea încă că GATT era doar un acord „comercial", internaţionaliştii celebrau un concept mult mai amplu. Reclama a explicat totul în termeni inconfundabili:

1944, Bretton Woods: FMI şi Banca Mondială
1945, San Francisco: Naţiunile Unite(ONU)
1994, Marrakech: Organizaţia Mondială a Comerţului(WTO)
Istoria ştie încotro se îndreaptă... Organizaţia Mondială a Comerţului, al treilea pilon al Noii Ordini Mondiale, alături de Naţiunile Unite şi Fondul Monetar Internaţional.(125)

O IDEE VAGĂ ASUPRA MECANICII INTERNE

Atât despre ultima fază. Să revenim acum la jocul numit „salvare" aşa cum se joacă astăzi pe scena internaţională. Să începem cu o privire asupra mecanismelor interne ale Cabinetului Prezidenţial. James Watt a fost Secretarul de Interne în Administraţia Reagan iar in memoriile sale, el a descris un incident la o şedinţă de Cabinet din primăvara 1982. Primele puncte de pe ordinea de zi au fost rapoartele Secretarului Trezoreriei Donald Regan şi al Directorului de Buget David Stockman privind

problemele pe care ţările mai puţin dezvoltate le aveau cu împrumuturile lor bancare. Watt a spus:

Secretarul Regan explica incapacitatea acelor ţări defavorizate de a plăti măcar dobânda la împrumuturile pe care băncile individuale, cum ar fi Bank of America, Chase Manhattan şi Citibank, le acordaseră. Preşedintelui i se spunea ce acţiuni „trebuie" să întreprindă Statele Unite pentru a salva situaţia.După şedinţele de informare cu Regan şi Stockman, au urmat câteva minute de discuţie înainte să întreb: „Crede cineva că aceste ţări in curs de dezvoltate vor putea vreodată să ramburseze principalul acestor împrumuturi?". Cum nimeni nu a luat cuvântul, am întrebat: „Dacă împrumuturile nu vor fi niciodată rambursate, de ce ar trebui să salvăm din nou ţările respective şi să aranjăm plata dobânzilor lor?".

Răspunsul a venit de la mai multe voci simultan: „Dacă nu aranjăm plata dobânzilor lor,împrumuturile vor intra în incapacitate de plată, iar acest lucru ar putea pune în pericol băncile noastre americane."

Oare clienţii îşi vor pierde banii? Nu, a venit răspunsul, dar acţionarii ar putea pierde dividende.

Uimit, m-am lăsat pe spate în fotoliul meu mare, din piele, la doar două locuri de preşedintele Statelor Unite. Mi-am dat seama că nimic în lume nu-i putea împiedica pe aceşti înalţi oficiali guvernamentali de a se grăbi să protejeze şi să salveze câteva bănci americane foarte mari şi cu probleme grave.(126)

PANAMA

Primul mare succes din joc a fost obţinut sub administraţia Carter când Panama a intrat în restanţe la plata împrumuturilor sale. Un consorţiu de bănci, inclusiv Chase Manhattan, First National of Chicago şi Citibank, a făcut presiuni asupra Washingtonului pentru a ceda Canalul guvernului panamez, astfel încât acesta să poată folosi veniturile pentru a plăti dobânzi la împrumuturile sale. Deşi a existat o opoziţie masivă faţă de această mişcare în rândul poporului american, Senatul a cedat presiunilor din interior şi a adoptat tratatul de cedare. Guvernul panamez a moştenit 120 de milioane de dolari din veniturile anuale, iar plăţile dobânzilor către bănci au fost restabilite. După cum a observat congresmanul Philip Crane:

În momentul loviturii de stat susţinute de Torrijos din 1968, datoria externă oficială totală a Panama se ridica la un nivel gestionabil şi, conform standardelor mondiale, modest de 167 de milioane de dolari. Sub Torrijos, îndatorarea a crescut vertiginos cu aproape o mie la sută, ajungând la un număr masiv de 1,5 miliarde de dolari. Raportul serviciului datoriei publice consumă acum aproximativ 39% din întregul buget panamez... Adevarul ca aici aveam de fapt nu doar un ajutor acordat unui dictator de fier sub forma unor noi subvenţii şi venituri din canale pe care tratatele le acordasera regimului Torrijos, ci o salvare a unui număr de bănci care ar fi trebuit să ştie mai bine

de riscul investitiilor în Panama şi, în orice caz, nu ar fi trebuit să scape de responsabilitatea pentru acestea.(127)

Salvarea Panama a fost o mişcare unică. În nici o altă ţară nu am avut o proprietate generatoare de venituri care sa fie donata, aşa că din acel moment salvarea a trebuit făcută doar cu bani. Pentru a netezi calea pentru acest lucru, Congresul a adoptat Legea Controlului Monetar din 1980, care a autorizat Rezerva Federală să „monetizeze datoria externă". Acesta este limbaj bancar, însemnând că Fed era acum autorizată să creeze bani din nimic în scopul acordării de împrumuturi guvernelor străine. Clasifică acele împrumuturi drept „active" şi apoi le foloseşte ca si garanţie pentru crearea şi mai multor bani, în Statele Unite. Aceasta a fost cu adevărat o extindere revoluţionară a puterii Fed de a inflaţiona. Până atunci, i se permitea să facă bani doar pentru guvernul american. Acum, putea face acest lucru pentru orice guvern. De atunci, a funcţionat ca o bancă centrală pentru întreaga lume.

MEXIC

Până în 1982, aproape fiecare guvern din lumea a treia era în urmă cu plăţile. Mexicul a deschis calea anunţând că nu mai poate trimite bani în acel an pentru datoria sa de 85 de miliarde de dolari. Guvernatorul Rezervei Federale, Henry Wallich, s-a grăbit în Elveţia pentru a negocia un împrumut FMI de 4,5 miliarde de dolari prin intermediul Băncii Reglementelor Internaţionale. Băncile centrale din Europa şi Japonia au oferit 1,85 miliarde de dolari (aproximativ 40%); restul a provenit de la Rezerva Federală. Băncile comerciale au amânat plăţile principalului timp de doi ani; dar, odată cu acordarea de noi împrumuturi, plata dobânzilor a fost reluată. Acest lucru nu a rezolvat problema. În câţiva ani, Mexicul a intrat din nou în restanţe şi, în 1985, băncile au fost de acord să amâne plăţile în valoare de 29 de miliarde de dolari şi au transferat încă 20 de miliarde de dolari, ceea ce înseamnă că au emis împrumuturi noi pentru a le achita pe cele vechi.

În acelaşi an, secretarul Trezoreriei, James Baker, a anunţat planul guvernului de a rezolva criza datoriilor mondiale. Era o declaraţie formală care încuraja băncile să continue să acorde împrumuturi guvernelor ţărilor lumii a treia acestea promitând să adopte reforme economice favorabile pieţei libere. Era mai mult o

filozofie decât un plan, deoarece nu exista nici o speranţă că acest plan va fi implementat de vreunul dintre guvernele socialiste care primeau împrumuturile. În spatele anunţului se afla implicarea guvernului federal,care acţionând prin intermediul Sistemului Rezervelor Federale, putea fi contat pentru a ajuta în cazul în care împrumuturile ar eşua. Baker a cerut canalizarea a 29 miliarde de dolari pe parcursul a trei ani, în principal către ţările din America Latină, dintre care Mexicul beneficiarul principal.

SCHIMB VALUTAR

La scurt timp după ce guvernul mexican a împrumutat 55 de milioane de dolari lui Fidel Castro, acesta a anunţat băncile: „Vom plăti doar ceea ce avem şi nimic mai mult". În acest moment, Paul Volcker, şeful Rezervei Federale, s-a grăbit să se întâlnească cu ministrul de finanţe al Mexicului, Jesus Silva Herzog, şi s-a oferit să pună în dificultate contribuabilii americani. Un împrumut pe termen scurt de 600 de milioane de dolari a fost acordat pentru a ajuta Mexicul să depăşească data alegerilor din 4 iulie. A fost numit „schimb valutar" deoarece Mexicul schimba un număr egal de pesos pe care promitea să-i răscumpere în dolari americani. Pesos-ii, desigur, nu aveau nici o valoare pe pieţele internaţionale - acesta fiind motivul pentru care Mexicul îşi dorea dolarii.

Importanţa acestui împrumut nu consta în mărimea sa şi nici măcar legat de rambursare. Ci în modul în care a fost acordat. În primul rând, a fost acordat direct de Rezerva Federală, acţionând ca bancă centrală pentru Mexic, nu pentru SUA; şi în al doilea rând, a fost făcut aproape în secret. William Greider oferă detaliile:

Swap-urile valutare aveau un alt avantaj: puteau fi efectuate în secret. Volcker a informat discret atât Administraţia, cât şi principalii preşedinţi ai Congresului, şi nimeni nu a obiectat. Însă raportarea publică a swapurilor valutare era necesară doar trimestrial, aşa că împrumutul de urgenţă de la Fed nu ar fi fost dezvăluit timp de trei sau patru luni... Până atunci, spera Volcker, Mexicul va aranja o finanţare nouă mai substanţială de la FMI... Asistenţa externă a fost acordată cât mai discret posibil pentru a evita declanşarea panicii, dar şi pentru a evita controversele politice interne... Salvarea Mexicului, părea, a fi prea gravă pentru a fi controversată.(128)

SCHIMB DE DATORII

Swap-ul valutar nu a rezolvat problema. Aşadar, în martie 1988, jucătorii şi arbitrii au convenit să introducă o nouă manevră în joc:

un truc contabil numit „schimb de datorii”. Un swap de datorii este similar cu un swap valutar prin faptul că Statele Unite schimbă ceva cu valoare reală în schimbul a ceva fără valoare. Dar, în loc de valute,schimbă obligaţiuni guvernamentale. Tranzacţia este complicată de valoarea-timp a acelor obligaţiuni. Valutele sunt evaluate după valoarea lor imediată, ceea ce vor cumpăra astăzi, dar obligaţiunile sunt evaluate după valoarea lor viitoare, ceea ce vor cumpăra în viitor. După ce se calculează acest factor diferenţial, procesul este în esenţă acelaşi. Iată cum a funcţionat.
Mexicul, folosind dolari americani, a achiziţionat obligaţiuni americane în valoare de 492 de milioane de dolari, care nu ofera dobândă, dar care vor plăti 3,67 miliarde de dolari la maturitatea lor în douăzeci de ani. (Tehnic, acestea se numesc obligaţiuni cu cupon zero.) Apoi, Mexicul a emis propriile obligaţiuni, titlurile americane fiind legate de ele ca si garanţie. Aceasta însemna că valoarea viitoare a obligaţiunilor mexicane, considerate anterior fără valoare, era acum garantată de guvernul Statelor Unite.
Băncile şi-au schimbat cu nerăbdare vechile împrumuturi cu aceste noi obligaţiuni mexicane într-un raport de aproximativ 1,4 la 1. Cu alte cuvinte, au acceptat 100 de milioane de dolari în obligaţiuni în schimbul anulării a 140 de milioane de dolari în datorii vechi. Aceasta le-a redus veniturile din dobânzi, dar au fost bucuroşi să o facă, deoarece schimbaseră împrumuturi fără valoare cu obligaţiuni complet garantate.
Această manevră a fost salutată în presă ca o adevărată magie monetară.Ar economisi guvernului mexican peste 200 de milioane de dolari în dobânzi anuale; ar restabili fluxul de numerar către bănci; şi miracolul miracolelor nu ar costa nimic contribuabilii americani.(129)Raţionamentul a fost că obligaţiunile de trezorerie au fost vândute la rate normale de piaţă. Guvernul mexican a plătit pentru ele la fel de mult ca oricine altcineva. Această parte era adevărată,
Dar ceea ce comentatorii nu au observat a fost de unde a obţinut Mexicul dolarii americani cu care să cumpere obligaţiunile. Aceştia au venit prin intermediul FMI sub formă de „rezerve valutare”. Cu alte cuvinte, erau subvenţii din partea naţiunilor industrializate, în principal din Statele Unite.

Aşadar, Trezoreria SUA a pus partea leului din bani pentru a-şi cumpăra propriile obligaţiuni. Şi-a sporit datoriile cu o jumătate de miliard de dolari şi a fost de acord să plătească 3,7 miliarde de dolari în plus în plăţi viitoare, astfel încât guvernul mexican să poată continua să plătească dobânzi băncilor. Aceasta se numeşte salvare şi într-adevăr cade pe spatele contribuabilului american.

FMI DEVINE GARANT FINAL

În anul următor, secretarul de stat, James Baker (CFR), şi secretarul Trezoreriei, Nicholas Brady (CFR), au zburat în Mexic pentru a elabora un nou acord privind datoria, care ar începe să includă treptat FMI-ul ca si garant final.

FMI-ul a acordat Mexicului un nou împrumut de 3,5 miliarde de dolari (majorat ulterior la 7,5 miliarde de dolari), Banca Mondială a acordat încă 1,5 miliarde de dolari, iar băncile şi-au redus valorile împrumuturilor anterioare cu aproximativ o treime. Băncile private au fost destul de dispuse să acorde noi împrumuturi şi să le reeşaloneze pe cele vechi. De ce nu? Plăţile dobânzilor ar fi acum garantate de contribuabilii din Statele Unite şi Japonia.

Nici acest lucru nu a rezolvat definitiv problema, deoarece economia mexicană suferea de o inflaţie masivă cauzată de datoria internă care se adăuga la datoria externă datorată băncilor. Expresiile „datorie internă" şi „împrumut intern" sunt un cod pentru faptul că guvernul şi-a umflat masa monetară prin vânzarea de obligaţiuni. Dobânda pe care trebuia să o plătească pentru a atrage oamenii să cumpere aceste obligaţiuni era uimitoare şi, de fapt, dobânda la împrumuturile interne ale Mexicului aspira de trei ori mai mult din economie decât ,,sifona" serviciul datoriei externe.(130)

În ciuda acestei realităţi, preşedintele Citicorp, John S. Reed (CFR), a cărui bancă este unul dintre cei mai mari creditori din Mexic, a declarat că sunt pregătiţi să împrumute şi mai mult acum. De ce? Avea vreo legătură cu faptul că Rezerva Federală şi FMI ar garanta plăţile? Nu este deloc aşa. „Pentru că credem că economia mexicană merge bine", a spus el.(131)

La sfârşitul anului 1994, jocul continua, iar traiectoria era aceeaşi. Pe 21 decembrie, guvernul mexican a anunţat că nu mai poate plăti cursul de schimb fix dintre peso şi dolar şi că peso-ul va trebui acum să plutească pe piaţa liberă pentru a-şi găsi adevărata

valoare. A doua zi, aceasta a scăzut cu 39%, iar piaţa bursieră mexicană s-a prăbuşit. Încă o dată, Mexicul nu a putut plăti dobânzile la împrumuturile sale.
Pe 11 ianuarie, preşedintele Clinton (CFR) a îndemnat Congresul să aprobe garanţiile SUA pentru împrumuturi noi de până la 40 de miliarde de dolari. Secretarul Trezoreriei, Robert Rubin (CFR), a explicat: „Este opinia tuturor, inclusiv a preşedintelui Alan Greenspan [CFR], că probabilitatea ca datoriile să fie achitate [de Mexic] este extrem de mare." Dar, în timp ce Congresul dezbătea problema, ceasul împrumuturilor ticăia. Plata a 17 miliarde de dolari în obligaţiuni mexicane trebuia efectuată în termen de 60 de zile, iar 4 miliarde de dolari din aceasta trebuiau platiti pana la 1 februarie! Cine avea să plătească băncilor?
Această chestiune nu permitea amanare. Pe 31 ianuarie, acţionând independent de Congres, preşedintele Clinton a anunţat un pachet de salvare de peste 50 de miliarde de dolari în garanţii de împrumut pentru Mexic; 20 de miliarde de dolari de la Fondul de Stabilizare a Bursei de Valori din SUA, 17,8 miliarde de dolari de la FMI, 10 miliarde de dolari de la Banca Reglementelor Internaţionale şi 3 miliarde de dolari de la băncile comerciale.

BRAZILIA

Brazilia a devenit un jucător important în 1982, când a anunţat că nici ea nu îşi poate efectua plăţile pentru datoria sa. Ca răspuns, Trezoreria SUA a acordat un împrumut direct de 1,23 miliarde de dolari pentru a menţine acele cecuri către bănci în timp ce negocierile erau în curs pentru o soluţie permanentă prin FMI. Douăzeci de zile mai târziu, a acordat încă 1,5 miliarde de dolari; Banca Reglementelor Internaţionale a avansat inca 1,2 miliarde de dolari. Luna următoare,FMI a mai oferit 5,5 miliarde de dolari; băncile occidentale au acordat credite comerciale în valoare de 10 miliarde de dolari; împrumuturile vechi au fost reeşalonate; şi 4,4 miliarde de dolari în împrumuturi noi au fost acordate de Morgan Bank in asociatie cu alte banci. Împrumuturile „temporare" de la Trezoreria SUA au fost prelungite fără a se stabili o dată de rambursare. Ron Chernow comentează:

Planul a creat un precedent fatidic de „vindecare" a crizei datoriilor prin acumularea de mai multe datorii. În această şaradă, bancherii ar împrumuta mai mult Braziliei cu o mână, apoi ar lua înapoi cu cealaltă. Acest lucru a păstrat valoarea contabilă fictivă a împrumuturilor în bilanţurile băncilor.

Abordând salvarea ca o nouă şi grandioasă sindicalizare, bancherii au acumulat rate mari ale dobânzilor şi comisioane de reeşalonare.(132)
Până în 1983, guvernele ţărilor lumii a treia datorau 300 de miliarde de dolari băncilor şi 400 de miliarde de dolari guvernelor industrializate. Douăzeci şi cinci de naţiuni erau în urmă cu plăţile lor. Brazilia era în incapacitate de plată pentru a doua oară şi a solicitat reeşalonarea, la fel ca şi România, Cuba şi Zambia. FMI a intervenit şi a pus la dispoziţia ţărilor restante miliarde de dolari suplimentare.
Departamentul Agriculturii, prin intermediul Corporaţiei sale de Credit pentru Mărfuri, a plătit 431 de milioane de dolari băncilor americane pentru a acoperi plăţile împrumuturilor din Brazilia, Maroc, Peru şi România. La încheierea acestor acorduri, Wall Street Journal din 20 aprilie 1983 a scris în editorial că „ criza datoriilor internaţionale... este, practic, încheiată".
Nu chiar. Până în 1987, Brazilia se afla din nou în incapacitate de plată datorita monstruoasei sale datorii de 121 de miliarde de dolari, de data pentru o perioada de un an şi jumătate. În ciuda torentului de bani care îi trecuseră prin mâini, era acum atât de falită încât nu putea nici măcar să cumpere benzină pentru maşinile de poliţie. În 1989, în timp ce se organiza o nouă rundă de salvare, preşedintele Bush Sr. (CFR) a anunţat că singura soluţie reală la problema datoriilor ţărilor lumii a treia era remiterea datoriilor(anularea lor). Treisprezece ani mai târziu, preşedintele Bush Jr. continua tradiţia şi solicita un alt împrumut de 30 de miliarde de dolari de la FMI pentru Brazilia, garantat de contribuabilul american.
Cu riscul de a spulbera această istorie prin repetiţie,
iată doar câteva exemple suplimentare înainte de a continua.

ARGENTINA

În 1982, Argentina nu a putut efectua o plată de 2,3 miliarde de dolari care trebuia efectuată în lunile iulie şi august. Băncile i-au prelungit împrumuturile, în timp ce FMI pregătea o nouă infuzie în valoare de 2,15 miliarde de dolari. Acesta a restabilit plăţile dobânzilor şi le-a oferit politicienilor argentinieni nişte bani în plus pentru cheltuieli. Şapte luni mai târziu, Argentina a anunţat că nu mai poate efectua alte plăţi în toamna anului 1983. Băncile au început imediat negocierile pentru reportări, garanţii şi noi împrumuturi FMI.Argentina a semnat apoi un acord cu 350 de

bănci creditoare pentru a prelungi plăţile a aproape un sfert din datoria sa de 13,4 miliarde de dolari, iar băncile au fost de acord să acorde împrumuturi suplimentare de 4,2 miliarde de dolari pentru a acoperi plăţile dobânzilor şi stimulentele politice.
FMI a acordat 1,7 miliarde de dolari. Guvernul Statelor Unite a acordat în mod direct încă 500 de milioane de dolari. Argentina a plătit apoi băncilor 850 de milioane de dolari în dobânzi restante. Până în 1988, Argentina îşi oprise din nou plata împrumuturilor şi rămăsese iremediabil în urmă, în timp ce bancherii şi politicienii se adunau pentru a prevedea următoarea strategie de salvare. Au ieşit din reuniune cu încă un pachet de împrumuturi noi, reesalonari şi garanţii. După cum a rezumat Larry A. Sjaastad de la Universitatea din Chicago:

Nu există o bancă americană care să nu-şi vândă întregul portofoliu latino-american pentru 40 de cenţi pe dolar dacă nu ar exista posibilitatea ca un lobby politic iscusit să aducă un fraier dispus să plătească 50 sau 60 sau chiar 90 de cenţi pe dolar. Iar acel fraier este contribuabilul american.(133)

FMI a salvat din nou Argentina cu 40 de miliarde de dolari în 2001 şi cu încă 8 miliarde de dolari în 2002.
Această istorie poate deveni repetitivă şi plictisitoare. Ar fi contraproductiv să relatăm aceeaşi poveste sordidă aşa cum s-a desfăşurat în fiecare ţară. Este suficient să spunem că acelaşi joc a fost jucat cu echipe din Bolivia, Peru, Venezuela, Costa Rica, Maroc, Filipine, Republica Dominicană şi aproape fiecare altă ţară mai puţin dezvoltată din lume.

NEVOIA DE CONVERGENŢĂ

Acest lucru pregăteşte terenul pentru înţelegerea următoarei faze a jocului care se desfăşoară în timp ce aceste cuvinte sunt scrise. Este vorba despre includerea Chinei şi a fostului bloc sovietic în Marele Design pentru un guvern global.
Ca şi în cazul tuturor celorlalte ţări din lume, principalul mecanism folosit pentru a atinge acest obiectiv - cel puţin în domeniul economiei – este FMI/Banca Mondială.(134)
Procesul consta in:
(1) transferul de bani de la naţiunile industrializate ceea ce le trage în jos din punct de vedere economic către un numitor comun adecvat - şi
(2) dobândirea controlului efectiv asupra liderilor politici ai ţărilor beneficiare, pe măsură ce acestea devin dependente de fluxul

monetar. Lucrul nou şi care diferenţiază această etapă de evoluţiile anterioare este că aparentul declin al comunismului a creat o justificare acceptabilă pentru ca naţiunile industrializate să permită acum sângelui vital să curgă în venele foştilor lor duşmani. De asemenea, aceasta creează aparenţa unei „convergenţe" politice globale, o condiţie pe care teoreticianul CFR, Richard Cooper, a spus-o că este necesară înainte ca americanii să accepte ca propriile destine să fie determinate de alte guverne decât ale lor.

CHINA

China Roşie s-a alăturat FMI/Băncii Mondiale în 1980 şi a început imediat să primească miliarde de dolari în împrumuturi, deşi era bine cunoscut faptul că dedica o mare parte din resursele sale dezvoltării militare. Până în 1987, China era al doilea cel mai mare împrumutat al FMI, după India, iar transfuziile au crescut într-un ritm constant de atunci.

Banca a afirmat că împrumuturile vor încuraja reformele economice în favoarea sectorului privat. Cu toate acestea, nimic din aceste imprumuturi nu a mers către sectorul privat.

Toţi aceştia bani sunt canalizaţi către birocraţia guvernamentală, care, la rândul său, poartă război împotriva pieţei libere. În 1989, după ce micile afaceri şi fermele din sectorul privat au început să prospere şi să depăşească performanţa unor întreprinderi guvernamentale similare, liderii Chinei Roşii au luat măsuri drastice împotriva lor prin controale dure şi creşterea impozitelor. Vice premierul Yao Yilin a anunţat că există prea multe construcţii inutile,prea multe împrumuturi private şi prea multe cheltuieli pentru „lux",cum ar fi maşinile şi evenimente private. Pentru a opri aceste excese, a spus el, ar fi necesar să se intensifice controalele guvernamentale asupra salariilor, preţurilor şi activităţilor comerciale.

Apoi, se pune întrebarea de ce are China nevoie de bani, în primul rând.Este vorba despre dezvoltarea industriei sale sau a resurselor naturale? Este vorba despre combaterea sărăciei şi îmbunătăţirea nivelului de trai al cetăţenilor săi? James Bovard răspunde:

Apărarea Bancii Internaţională de Reconstrucţie şi Dezvoltare in legatura cu politica sa fata de China, este greu de inteles, deoarece China însăşi se confruntă cu o avalanşă de investiţii străine. Banca Mondială oferă Chinei bani cu dobândă zero, iar apoi China cumpără proprietăţi în Hong Kong, Statele Unite, Australia şi în alte părţi. Un economist de la Citibank a estimat că

„investiţiile directe ale Chinei în imobiliare, producţie şi servicii doar în Hong Kong au depăşit 6 miliarde de dolari". În 1984, China a avut o ieşire netă de capital de 1 miliard de dolari. Mai mult, China are propriul program de ajutor extern, care a acordat peste 6 miliarde de dolari în ultimele decenii, în mare parte guvernelor de stânga.(135)

MAREA ÎNSELACIUNE

Argumentul central este că mult anunţata dispariţie a comunismului în blocul sovietic este un amestec de fapt şi fantezie. Este un fapt la nivelul inferior al societăţii comuniste, unde oamenii, în realitate, l-au respins cu mult timp în urmă. Singurul motiv pentru care au părut să-l îmbrăţişeze atâţia ani a fost că nu au avut de ales. Atâta timp cât sovieticii au deţinut controlul asupra armelor şi mijloacelor de comunicare, oamenii au trebuit să-şi accepte soarta.

Dar în vârful piramidei puterii de stat, este o poveste diferită. Liderii comunişti de top nu au fost niciodată atât de ostili omologilor lor din Occident, aşa cum sugerează retorica. Sunt destul de prietenoşi cu cei mai importanţi finanţatori ai lumii şi au lucrat îndeaproape cu aceştia atunci când au convenit scopului lor. După cum vom vedea în secţiunea următoare, revoluţia bolşevică a fost de fapt finanţată de finanţatori bogaţi din Londra şi New York.Lenin şi Troţki au fost în relaţii foarte apropiate cu aceste interese financiare atât înainte, cât şi după Revoluţie. Aceste legături ascunse au continuat până în ziua de azi şi ies la suprafaţă ocazional atunci când îl descoperim pe David Rockefeller purtând întâlniri confidenţiale cu un Mihail Gorbaciov, fara a fi prezent contextul sponsorizării guvernamentale sau al unui scop diplomatic.

Nu este nerezonabil să ne imaginăm un scenariu în care liderii blocului comunist îşi dau seama că nu se mai pot menţine la putere mult timp. Se ajunge la un punct în care nici măcar forţa fizică nu este suficientă,mai ales când loialitatea celor care deţin armele începe, de asemenea, să slăbească.

Cu cangrenă economică care se târăşte pe picioarele sistemelor lor socialiste, ei îşi dau seama că trebuie să obţină asistenţă financiară externă sau să dispară.

Într-un astfel de scenariu, se pot ajunge la acorduri discrete în avantajul reciproc al tuturor negociatorilor. Planul ar putea fi la fel de simplu ca o piesă de teatru cu statuia libertăţii într-un meci de fotbal universitar: aparenţa de a face un lucru ca acoperire pentru

a realiza altceva. În timp ce americanii sunt pregătiţi să accepte o astfel de înşelăciune pe un teren de fotbal, ei nu pot crede că finanţatorii şi politicienii mondiali sunt capabili de ea. Conceptul este respins dinainte ca o „teorie a conspiraţiei”.
Cu toate acestea, în acest scenariu, teoretizăm că există un acord între negociatori că Blocul Sovietic are nevoie de sprijin financiar. Se convine că naţiunile occidentale au capacitatea de a-l oferi.Se convine că cea mai bună modalitate de a disloca bani
din economiile naţiunile industrializate înspre blocul sovietic este prin intermediul agenţiilor internaţionale precum FMI/Banca Mondială(BIRD). Se convine că acest lucru nu se poate întâmpla până când ostilitatea dintre sistemele mondiale nu este înlocuită de o convergenţă politică. Se convine că un conflict viitor este risipitor şi periculos pentru toate părţile. Prin urmare, se convine în cele din urmă că blocul sovietic trebuie să abandoneze postura sa de agresiune globală, în timp ce naţiunile occidentale continuă să se îndrepte spre socialism, paşi necesari pentru obiectivul pe termen lung de fuziune într-un guvern mondial. Dar, procedând astfel, trebuie să se asigure că liderii comunişti existenţi păstrează controlul asupra statelor lor respective.

COMUNIŞTII DEVIN SOCIAL-DEMOCRAŢI

În acest scop, îşi schimbă identităţile publice în „social-democraţi”. Ei se pronunţă împotriva exceselor brutale ale predecesorilor lor şi oferă o mai mare libertate de exprimare în mass-media. Câţiva indivizi dispensabili din rândurile lor sunt epuraţi public ca exemple ale declinului vechii ordini. Statele care au fost odată ţinute captive de Uniunea Sovietică sunt lăsate să se desprindă şi apoi să se întoarcă pe bază voluntară. Dacă liderii statelor nou emancipate preferă o adevărată independenţă în locul alinierii cu Rusia, aceştia sunt înlocuiţi. Nu sunt necesare alte schimbări. Socialismul rămâne sistemul economic preferat şi, deşi se poate vorbi doar despre conceptele pieţei libere, economia şi toate mijloacele de producţie rămân sub controlul statului. Vechii comunişti sunt acum social-democraţi şi, fără excepţie, devin liderii noului sistem.
Occidentul se bucură, iar banii încep să se mişte. Ca un bonus suplimentar, foştii bolşevici sunt acum aclamaţi de lume ca mari oameni de stat care au pus capăt Războiului Rece, au adus

libertatea poporului lor şi au contribuit la crearea unei Noi Ordini Mondiale.
Când a dispărut comunismul? Nu suntem siguri. Tot ce ştim este că într-o zi ne-am deschis ziarele şi s-a realizat. Social-democraţii erau peste tot. Nimeni nu a mai putut găsi nici un comunist. Liderii ruşi au vorbit din postura de duşmani de lungă durată ai vechiului regim. Peristroika era aici.
Comunismul era mort. Nu a fost ucis de un duşman. S-a votat pentru a se desfiinţa. S-a sinucis!
Nu pare ciudat că comunismul a căzut fără luptă? Nu este curios că sistemul care s-a născut din conflictul de clasă şi revoluţie şi care s-a menţinut prin forţă şi violenţă timp de aproape un secol a dispărut pur şi simplu de la sine? Comunismul nu a fost răsturnat de oameni care s-au ridicat cu bâte şi furci pentru a-şi arunca jugul tiraniei. Nu a existat nici o revoluţie sau contrarevoluţie, nici o perioadă lungă de fragmentare, nici o escaladare sângeroasă între forţe opuse. Puf! Pur şi simplu s-a întâmplat. Este adevărat, a fost sânge pe străzi în acele zone unde grupurile opuse se luptau pentru putere, dar asta a fost după ce comunismul dispăruse, nu înainte. Un astfel de eveniment nu se mai întâmplase niciodată în istorie. Până atunci, fusese contrar modului în care acţionează guvernele; contrar însăşi naturii puterii, care nu se predă niciodată fără o luptă pe viaţă şi pe moarte. Într-adevăr, aceasta este o mare curiozitate - care ar trebui să-i pună pe oameni pe gânduri.
Premisa noastră este că aşa-numita dispariţie a comunismului este o **Mare Înşelăciune** - nu foarte diferită de multe dintre celelalte care sunt în centrul acestei lucrări. O considerăm ca fiind pusă în scenă în scopurile subliniate anterior: tranziţia către un guvern mondial. În opinia noastră, acest scenariu este singurul care are sens în ceea ce priveşte realităţile geopolitice de astăzi şi singurul în concordanţă cu lecţiile istoriei.
Ne dăm seama, desigur, că o astfel de opinie contrazice opinia populară şi înţelepciunea convenţională. Pentru mulţi, este şocant doar să o audă exprimată. Nu ar fi posibil să convingi pe nimeni de adevărul ei fără dovezi ample. Desigur, astfel de dovezi abundă, dar nu intră în sfera acestui studiu. Aşadar, acum că am enunţat-o, o vom lăsa în urmă doar ca o clarificare a punctului de vedere al autorului, astfel încât cititorul să îl poată ocoli dacă doreşte.

EUROPA DE EST

Ajutorul american acordat guvernelor din Europa de Est, în timp ce acestea erau încă state marionetă ale Uniunii Sovietice, a fost justificat de aceeaşi teorie avansată în numele Chinei: le-ar îmbunătăţi economiile, le-ar arăta poporului lor un mod de viaţă mai bun şi i-ar dezvăţa de comunism. Susţinătorii acelei teorii indică acum decăderea comunismului ca dovadă a soliditătţii planului lor. Adevărul, însă, este că banii nu au îmbunătăţit economia şi nu le-au arătat oamenilor un mod de viaţă mai bun. De fapt, nu i-au ajutat pe oameni în nici un fel. Au mers direct la guvernele lor şi au fost folosiţi pentru priorităţile guvernamentale. Au întărit partidele de guvernământ şi le-au permis să-şi consolideze controlul. Este bine cunoscut faptul că unul dintre motivele pentru care economia Poloniei a fost slabă este acela că o mare parte din producţia sa a fost expediată către Uniunea Sovietică la preţuri concesionale, în principal pentru a sprijini armata. Tancurile construite în Polonia au luptat în războiul din Vietnam; 20% din marina comercială sovietică a fost construită în Polonia; 70% din producţia poloneză de computere şi locomotive şi 80% din echipamentele sale de comunicaţii erau expediate către sovietici; cerealele americane achiziţionate de Polonia cu bani împrumutaţi de la băncile americane erau trimise în Cuba. Polonia era doar un intermediar, un canal către Rusia şi sateliţii ei. Băncile finanţau de fapt Rusia. În 1982, Polonia a intrat pentru prima dată în incapacitate de plată a împrumuturilor bancare care fuseseră garantate de guvernul SUA prin intermediul Corporaţiei de Credit pentru Mărfuri.

În conformitate cu termenii garanţiei, contribuabilii ar fi efectuat plăţi pentru orice împrumut bancar care intra în incapacitate de plată. Pe asta se bazau băncile când au acordat aceste împrumuturi, dar clasificarea lor drept „credite restante" ar fi obligat băncile să le elimine din registrele lor ca active.

Acest lucru era inacceptabil, deoarece ar fi făcut ca bilanţurile lor să arate la fel de prost pe cât erau în realitate. Aşadar, Trezoreria a fost de acord să încalce regulile şi să efectueze plăţi fără a impune ca împrumuturile să fie considerate in default. În cele din urmă, acest lucru a fost oprit de un Congres furios, dar nu până când Administraţia Reagan a amânat suficient de mult timp pentru a plăti 400 de milioane de dolari direct băncilor în numele

Poloniei.
În noiembrie 1988, Banca Mondială a acordat primul său împrumut Poloniei în valoare de 17,9 milioane de dolari. Trei ani mai târziu, într-o demonstraţie dramatică a preşedintele Bush atunci când a pledat pentru „iertarea datoriilor", administratia americana a anulat 70% din cele 3,8 miliarde de dolari datorate Statelor Unite. Contribuabilii au plătit nota de plată.
Aceeaşi poveste s-a desfăşurat în toate ţările fostului bloc sovietic. În 1980, de exemplu, chiar înainte ca Ungaria să fie inclusă în FMI/Banca Mondială, PIB-ul anual pe cap de locuitor era de 4.180 de dolari. Aceasta a fost o problemă, deoarece politica Băncii Mondiale era de a acorda împrumuturi pentru dezvoltare doar ţărilor care aveau un PIB pe cap de locuitor mai mic de 2.650 de dolari. Nu vă faceţi griji. În 1981, guvernul ungar şi-a revizuit pur şi simplu statisticile în jos, de la 4.180 de dolari la 2.100 de dolari.(136) Aceasta a fost o scădere de 50% într-un an, cu siguranţă una dintre cele mai ascuţite depresiuni din istoria lumii. Toată lumea ştia că este o minciună, dar nimeni nu a ridicat o sprânceană. Totul făcea parte din joc. Până în 1989, administraţia Bush acordase guvernului ungar statutul comercial de „naţiune cea mai favorizată" şi înfiinţase în numele acestuia un fond special de dezvoltare de 25 de milioane de dolari.

RUSIA

Băncile americane au fost întotdeauna dispuse să acorde împrumuturi Uniunii Sovietice,cu excepţia unor perioade scurte de convenţie în timpul crizei rachetelor cubaneze,războiului din Vietnam, invaziei sovietice în Afganistan şi altor întreruperi minore ale activităţii. În 1985, după ce publicul şi-a pierdut interesul pentruAfganistan, băncile din „lumea liberă" şi-au redeschis ghişeele de împrumut pentru sovietici. Un pachet de 400 de milioane de dolari a fost pus la punct de un consorţiu format din First National of Chicago, Morgan Guaranty, Bankers Trust şi Irving Trust plus o filială londoneză a Royal Bank of Canada. Împrumutul a fostoferit la rate ale dobânzii neobişnuit de mici „pentru a cumpăra cereale americane şi canadiene".Indignarea publicului este uşor de dezarmat atunci când scopul anunţat al unui împrumut acordat unui guvern totalitar este de a achiziţiona mărfuri din ţara de unde provine împrumutul mai ales că marfa consta in cereale destinate scopului presupus de a face pâine sau de a hrăni

animale. Cine ar putea să obiecteze la faptul că banii se întorc direct fermierilor şi comercianţilor noştri sub formă de profituri? Şi cine ar putea critica un proiect care oferă hrană celor flămânzi? Înşelăciunea este subtil atrăgătoare. Este adevărat că banii vor fi folosiţi - cel puţin parţial - pentru a cumpăra cereale sau alte mărfuri produse local.
Dar naţiunile împrumutate sunt ca un proprietar care măreşte ipoteca casei sale „pentru a-şi mări sufrageria". Probabil că va face ajustarea, dar împrumută de două ori mai mult decât are nevoie, astfel încât să poată cumpăra şi o maşină nouă. Întrucât guvernul permite o deducere fiscală a dobânzii ipotecare,în fapt, el primeşte acum o deducere fiscală şi pentru dobânda plătită pentru maşina sa.În mod similar, naţiunile împrumutate împrumută de obicei mai mult decât au nevoie pentru achiziţia anunţată, dar primesc toţi banii la rate favorabile.
Totuşi, aceasta nu este cea mai gravă greşeală a tranzacţiei. În cazul Rusiei, cerealele nu erau un element neinsemnat pe lista sa de nevoi. După repetate eşecuri ale agriculturii sale socialiste, nu a reuşit să-şi hrănească populaţia. Oamenii înfometaţi sunt periculoşi pentru un guvern. Rusia avea nevoie de cereale pentru a preveni revoltele interne mult mai mult decât avea nevoie proprietarul de casă pentru a-şi mări sufrageria. Cu alte cuvinte, Rusia trebuia să aibă cerealele, cu sau fără împrumut. Fără ele, ar fi trebuit să reducă cheltuielile în altă parte pentru a obţine banii, cel mai probabil în armată. Dându-I banii „să cumpere cereale", i-am permis de fapt să cheltuiască mai mulţi bani pe armament.
Dar nici măcar acesta nu este principalul defect în acordarea de împrumuturi Rusiei.Concluzia este că majoritatea acestor împrumuturi nu vor fi niciodată rambursate! După cum am văzut, numele jocului este salvarea financiară si e la fel de cert ca si apusul soarelui că, într-un viitor apropiat, Rusia nu va putea să facă plăţile, iar contribuabilii naţiunilor industrializate vor fi puşi încă o dată in storcătorul FMI pentru a stoarce puterea de cumpărare transferată.

AVENTURI ANTREPRENORIALE DIN RUSIA ASIGURATE DE S.U.A.

În 1990, Banca de Export-Import a SUA a anunţat că va începe

să acorde împrumuturi directe Rusiei. Între timp, Corporaţia de Investiţii Private Externe(U.S. Overseas Private Investment Corporation) a SUA oferea „asigurare” gratuită companiilor private care erau dispuse să investească în fostul stat sovietic. Cu alte cuvinte, făcea acum pentru corporaţiile industriale ceea ce făcuse tot timpul pentru bănci: garanta că, dacă investiţiile lor se sfarseau prost,guvernul - adică contribuabilii - vor compensa pentru pierderile lor. Limita acestei asigurări fusese de 100 de milioane de dolari, o cifră într-adevăr generoasă. Însă, pentru a încuraja un flux şi mai mare de capital privat în Rusia, administraţia Bush a autorizat o protecţie nelimitată pentru „investiţiile corporative americane solide”.
Dacă acestea ar fi fost cu adevărat investiţii solide, nu ar fi avut nevoie de subvenţii ale ajutorului extern sau de garanţii guvernamentale. Ceea ce se întâmplă de fapt în această joc este un triplu scor:
1. Agenţiile internaţionale de creditare oferă social-democraţilor bani pentru a achiziţiona bunuri şi servicii de la firme americane. Nimeni nu se aşteaptă cu adevărat ca aceştia să ramburseze. Este doar o metodă inteligentă de redistribuire a bogăţiei de la cei care o au către cei care nu o detin fără ca cei care o au să-şi dea seama.
2. Firmele americane nu au nevoie de fonduri pentru a participa. Întrucât investiţiile lor sunt garantate, băncile sunt nerăbdătoare să împrumute orice sumă de bani este necesară. Eficienţa sau competitivitatea nu sunt factori importanţi.
Contractele sunt atribuite pe baza influenţei politice. Profiturile sunt generoase şi fără riscuri.
3. Când social-democraţii îşi încalcă în cele din urmă contractele cu firmele americane sau când societatea mixtă pierde bani din cauza proastei administrări socialiste, guvernul federal oferă fonduri pentru acoperirea profiturilor corporative şi a rambursării împrumuturilor bancare.
Iată jocul: social-democraţii primesc beneficiile;corporaţiile primesc profiturile, iar băncile primesc dobânda la banii creaţi din nimic. Dar stiţi si ce primesc contribuabilii!
Până în 1992, modelul obositor era clar vizibil. Într-un articol din New York Times, editorialistul Leslie H. Gelb a prezentat cifrele:
Statele ex-sovietice îşi achită acum doar 30% din dobânzi (şi

aproape nici un principal) pentru datoriile faţă de Occident de 70 de miliarde de dolari... Diverse forme de ajutor occidental către
statele ex-sovietice au totalizat aproximativ 50 de miliarde de dolari în ultimele 20 de luni, iar banii au dispărut practic fără nici o urmă sau vreo ajustare a situaţiei economice.(137)

Lucrul interesant la acest raport este că Leslie Gelb este membru al CFR din 1973. De ce ar denunţa un purtător de cuvânt al CFR una dintre cele mai importante manevre ale lor către realizarea Noii Ordini Mondială?

Răspunsul este că face exact opusul. De fapt, el pleadă pentru mai multe împrumuturi şi mai mult ajutor direct, pe baza faptului că nevoia este atât de mare! El susţine prioritizarea finanţării, acordând în primul rând atenţie sprijinirii instalaţiilor nucleare ale Rusiei, agriculturii şi capacităţii industriale. La sfârşitul articolului său, el scrie: „Mizele nu ar putea fi mai mari. Cu atât mai mult un motiv pentru un ajutor substanţial, practic şi imediat nu pentru mari iluzii."

Scuza pentru toate acestea este că, dacă nu menţinem fluxul de bani,Rusia ar putea cădea înapoi în mâinile acelor „comunişti răi" care aşteaptă doar să dezlănţuiască un război nuclear împotriva noastră. Congresul aude şi se supune.

În ciuda faptului că toate miliardele precedente au „dispărut fără urmă sau impact", transfuzia continuă.

În 1993, Banca Mondială a acordat Rusiei un alt împrumut de jumătate de miliard de dolari; înainte de a-si părăsi funcţia, preşedintele Bush a aranjat un alt împrumut de 2 miliarde de dolari prin intermediul Băncii de Export-Import; iar Congresul a autorizat acordarea de către alegători a unui alt ajutor extern de 2,5 miliarde de dolari, special pentru Rusia. În iulie a acelui an, la reuniunea Grupului celor Şapte naţiuni industrializate, au fost promise încă 24 de miliarde de dolari, din care jumătate urmau să provină de la FMI. În 1998, Rusia a intrat în incapacitate de plată a mai multor miliarde din datoria sa, aşa că FMI a restructurat vechile împrumuturi şi a emis altele noi. În 1999, s-a descoperit că oficialii ruşi „sifonaseră" (furaseră) aproximativ 20 de miliarde de dolari din aceste fonduri. FMI şi-a exprimat public şocul şi consternarea; dar a reluat curând negocierile pentru emiterea de noi împrumuturi. În momentul în care această carte este tipărită, nu se întrevede nici un sfârşit.

TEORIA CONSPIRAŢIEI

O scurtă reflecţie asupra acestor evenimente ne conduce la răscrucea conştiinţei. Trebuie să alegem între două căi. Fie concluzionăm că americanii au pierdut controlul asupra guvernului lor, fie respingem această informaţie ca o simplă distorsionare a istoriei. În primul caz, devenim susţinători ai perspectivei conspirative asupra istoriei. În cel de-al doilea caz, susţinem viziunea accidentală. Este o alegere dificilă, deoarece am fost condiţionaţi să râdem de teoriile conspiraţiei şi puţini oameni vor risca ridiculizarea publică susţinându-le. Pe de altă parte, a susţine perspectiva accidentală este absurda.

Aproape toată istoria este o urmă neîntreruptă a unei conspiraţii după alta. Conspiraţiile sunt norma, nu excepţia.

Naţiunile industrializate ale lumii sunt mărunţite într-un transfer global al bogăţiei lor către ţările mai puţin dezvoltate. În plus, nu li se face acest lucru de către duşmanii lor. Este făcut de propriii lor lideri. Procesul este bine coordonat la nivel naţional şi se coordonează perfect cu acţiunile altor lideri care fac acelaşi lucru în ţările lor respective, iar aceşti lideri se întâlnesc în mod regulat pentru a-şi coordona si mai bine activităţile. Acest lucru nu se poate întâmpla fără planificare.

Un purtător de cuvânt al FMI ar răspunde: da, există un plan şi este pentru a ajuta ţările mai puţin dezvoltate. Dar, după patruzeci de ani şi sute de miliarde de dolari, au eşuat complet în a atinge acest obiectiv. Ar crede oamenii inteligenţi că urmarea aceluiaşi plan va produce rezultate diferite în viitor? Atunci de ce urmează un plan care nu poate funcţiona?

Răspunsul este că nu urmează acel plan. Ei urmează unul diferit : unul care a avut mare succes din punctul lor de vedere. Altfel, trebuie să concluzionăm că liderii naţiunilor industrializate sunt, pentru noi toţi, pur şi simplu proşti. Nu credem asta.

Aceşti bărbaţi şi femei urmăresc alte interese decât cele faţă de ţările lor. În inimile lor, pot crede sincer că, pe termen lung, lumea va fi mai bună, inclusiv pentru concetăţenii lor.

Dar, deocamdată, obiectivele lor nu sunt împărtăşite de cei care i-au pus în funcţii, motiv pentru care trebuie să-şi ascundă planul de ochii publicului. Dacă concetăţenii lor ar şti ce fac cu adevărat, ar fi daţi afară din funcţie şi, în unele cazuri, ar putea chiar fi împuşcaţi ca trădători.

Dacă toate acestea sunt accidentale, atunci nu există nici un plan, nici o cooperare, nici un scop şi nici o înşelăciune, doar forţele oarbe ale istoriei care urmează calea celei mai mici rezistenţe. Pentru unii este mai uşor şi mai confortabil să accepte acest model. Dar dovezile vorbesc împotriva lui; nu doar dovezile din capitolele anterioare, ci tot ceea ce urmează în această carte. Prin contrast,
dovezile pentru teoria accidentală a istoriei sunt - o pagină albă.

REZUMAT

Versiunea internaţională a jocului numit ,,**Salvare** "este similară cu versiunea internă prin faptul că obiectivul general este ca contribuabilii să acopere împrumuturile neplătite, astfel încât plăţile dobânzilor să poată continua să ajungă la bănci. Diferenţele sunt: (1) în loc să se justifice acest lucru ca protejare a publicului american, pretentind ca este că este vorba de salvarea lumii de sărăcie;şi (2) principala conductă monetară merge de la Rezerva Federală prin FMI/Banca Mondială. În rest, regulile sunt practic aceleaşi.

Există însă o altă dimensiune a jocului, care implică mai mult decât simple profituri şi înşelătorii. Este vorba de evoluţia conştientă şi deliberată a FMI/Băncii Mondiale într-o bancă centrală mondială cu puterea de a emite o monedă fiat mondială. Şi acesta este un pas important într-un plan şi mai amplu de a construi un adevărat guvern mondial în cadrul Organizaţiei Naţiunilor Unite.

Naţiunile puternice din punct de vedere economic nu sunt candidate voluntare pentru a-şi ceda suveranitatea unui guvern mondial. Prin urmare, prin „împrumuturi" care nu vor fi niciodată rambursate, FMI/Banca Mondială direcţionează transferul masiv de bogăţie din naţiunile industrializate către naţiunile mai puţin dezvoltate. Acest proces continuu le seacă în cele din urmă economiile până la punctul în care acestea vor avea nevoie şi ele de asistenţă. Nemaifiind capabile de acţiuni independente, ele vor accepta pierderea suveranităţii în schimbul ajutorului internaţional. Ţările mai puţin dezvoltate, pe de altă parte, sunt aduse în Noua Ordine Mondială pe o cale complet diferită. Multe dintre aceste ţări sunt conduse de tirani mărunţi cărora le pasă puţin de poporul lor, cu excepţia modului în care să extragă mai multe taxe de la ei fără a provoca o revoltă. Împrumuturile de la FMI/Banca Mondială sunt folosite în principal pentru a se perpetua la putere pe ei înşişi şi partidele lor de guvernământ - şi exact asta

intenţionează FMI/Banca Mondială. În ciuda retoricii despre ajutorarea săracilor, adevăratul scop al transferului de bogăţie deghizat în împrumuturi este de a obţine controlul asupra liderilor ţărilor mai puţin dezvoltate. După ce aceşti despoţi se vor obişnui cu gustul unei astfel de rezerve nelimitate de bani dulci, nu vor putea niciodată să renunţe la acest obicei. Se vor mulţumi - deja se mulţumesc - să devină nişte roţi dinţate placate cu aur în maşinăria gigantică a guvernului mondial. Ideologia nu înseamnă nimic pentru ei: capitalist, comunist, socialist, fascist, ce contează atâta timp cât banii continuă să vină. FMI/Banca Mondială literalmente cumpără aceste ţări şi foloseşte banii noştri pentru a face asta. Recenta includere a Chinei Roşii şi a fostului bloc sovietic pe lista ţărilor beneficiare ale FMI/Băncii Mondiale semnalează faza finală a jocului. Acum, că America Latină şi Africa au fost „cumpărate" în Noua Ordine Mondială, aceasta este ultima frontieră. Într-un interval de timp relativ scurt, China, Rusia şi ţările est-europene au devenit cei mai mari debitori şi, deja, au restanţe la plăţi. Aici se va desfăşura acţiunea în lunile următoare.

NOTE DE SFÂRŞIT
SECŢIUNEA I

[1] Într-o corespondenţă privată dintre autor şi Andrew L. Gray, stranepotul lui Abraham P. Andrew(economist şi politician care a ocupat funcţia de secretar adjunct al Trezoreriei intre anii 1910-1912), domnul Gray susţine că Benjamin Strong(primul guvernator FED de dupa infiintare Rezervei Federale 1914-1928) nu a fost prezent. Pe de altă parte, Frank Vanderlip - care a fost prezent - spune în memoriile sale că da. Cum ar putea Vanderlip să greşească? Răspunsul lui Gray: „Avea aproape şaptezeci de ani când a scris cartea şi eseul în cauză... Poate că dorinţa a fost tatăl gândului." Dacă Vanderlip a greşit cu adevărat, poate că nu a fost atât de semnificativ până la urmă, deoarece, aşa cum recunoaşte Gray: „Strong ar fi fost printre puţinii care ar fi fost lăsaţi să afle secretul." În absenţa unei confirmări ulterioare a contrariului, suntem obligaţi să acceptăm relatarea lui Vanderlip.

[2] În primele douăzeci şi şapte de editii tipărite ale acestei cărţi, Charles D. Norton, de la First National Bank din New York a J.P.

Morgan, a fost trecut ca unul dintre participanţi. Cu toate acestea, datorită cercetărilor impecabile ale lui Michael Steenwyk din Hudsonville, Michigan, acum este clar că acest lucru nu a fost posibil. Steenwyk a descoperit documente istorice şi documente private ale familiei Norton care arată că (1)domnul Norton nu se afla la Banca Morgan în noiembrie 1910,(2) era secretarul personal al preşedintelui Taft la acea vreme şi (3) în timpul întâlnirii de la Insula Jekyll, se afla cu preşedintele într-o călătorie de informare în Panama. În plus, nici unul dintre memoriile celorlalţi participanţi nu menţionează prezenţa domnului Norton. Motivul pentru care a fost plasat iniţial pe listă este că numele său este inclus în numeroase referinţe respectate pe această temă, inclusiv în lucrarea lui J. Laurence Laughlin, Legea Rezervei Federale ; „Originele şi problemele sale" (N.Y., Macmillan, 1933) şi o carte a lui Tyler E. Bagwell, istoric al Muzeului Insulei Jekyll, intitulată „Imagini ale Americii; Clubul Insulei Jekyll" (Charlston, SC, Arcadia, 1998). Cu toate acestea, pe baza documentelor istorice descoperite de Steenwyk, concluzia acestui autor este că Norton nu a fost prezent la întâlnire şi nici nu a existat vreun motiv aparent pentru care să fie prezent. Nu este clar unde s-a strecurat eroarea în poveste, dar această istorie este prea importantă pentru a permite ca ea să fie contaminată de mit.

[3] Herman E. Krooss, ed., „Istoria documentară a monedei şi a sistemului bancar în Statele Unite" (New York: Chelsea House, 1983), vol. III, „Raport final al Comitetului Pujo, 28 februarie 1913", pp. 222-24.

[4] Ron Chernow, Casa Morgan: O dinastie bancară americană şi ascensiunea finanţelor moderne (New York: Atlantic Monthly Press, 1990), p. 129.

[5] „Oamenii care fac America", de B.C. Forbes, Leslie's Weekly, 19 octombrie 1916, p. 423.

[6] Paul Warburg, Sistemul Rezervei Federale: Originea și creșterea sa (New York: Macmillan, 1930), vol. I, p. 58.

[7] James Warburg, Drumul lung spre casă (New York: Doubleday, 1964), p. 29.

[8] Nathaniel Wright Stephenson, Nelson W. Aldrich în politica americană (New York: Scribners, 1930; raport New York: Kennikat Press, 1971), p. 373.

[9] Stephenson, p. 376.

[10] „De la fermier la finanţator”, de Frank A. Vanderlip, The Saturday Evening Post, 9 februarie 1933, pp. 25, 70. O poveste identică a fost relatată doi ani mai târziu în cartea lui Vanderlip cu acelaşi titlu ca şi articolul (New York: D. Appleton-Century Company, 1935), pp. 210-219.
[11] Vezi Gabriel Kolko, Triumful conservatorismului (New York: The Free Press of Glencoe, o divizie a Macmillan Co., 1963), p. 140.
[12] William Greider, Secretele Templului (New York: Simon and Schuster, 1987), p. 274, 275.
De asemenea, Kolko, p. 145.

[13]O altă modalitate de a spune este că rezervele bancare sunt subfinanţate cu peste 33.333% (10 la puterea 1-a împărţit la 0,03 = 333,333 la 1. Aceasta împărţită la 0,01 = 33.333%).
[14] Vezi Vera C. Smith, The Rationale of Central Banking (Londra: P.S. King & Son, 1936), p. 36.
[15] Stephenson, p. 378.
[16] John Kenneth Galbraith, Banii: De unde au venit unde s-au dus, (Boston: Houghton Mifflin, 1975), p. 122.
[17] Galbraith, p. 123.
[18] Academia de Ştiinţe Politice, Proceedings, 1914, Vol. 4, Nr. 4, p. 387.
[19] Antony Sutton, Wall Street şi FDR (New Rochelle, New York: Arlington House, 1975), p. 92.
[20] Vezi J. Lawrence Laughlin, Legea Rezervei Federale: Originea şi problemele sale (New York: Macmillan, 1933), p. 9.
[21] Vezi Barry Siegel, Banii în criză: Rezerva Federală, economia şi reforma monetară (Massachusetts, Cambridge, Ballinger, 1984), p. 102.
[22] Citat din Kolko, Triumph, p. 235.
[23] Paul A. Samuelson, Economics, ediţia a 8-a (New York: McGraw-Hill, 1970), p. 272.
[24] Vezi „Banii,Bancile si etica religioasa”, de Ronald H. Nash, Durell Journal of Money and
Banking, februarie 1990.
[25] Dacă se ia în considerare faptul că impozitul pe venit fusese introdus abia în 1913 şi că astfel de cifre mici erau complet scutite, un venit la acea vreme de 1.000 de dolari era de fapt echivalentul a

15.400 de dolari câştigaţi acum, înainte de a plăti impozite de 35%. Când suma percepută acum de guvernele statale şi locale se adaugă la total, cifra este aproape de 20.000 de dolari.
[26] Greider, p. 275.
[27] Sutton, Wall Street şi F.D.R., p. 94.
[28] Harold Kellock, „Warburg, Revoluţionarul", The Century Magazine, mai 1915, p. 79.
[29] „Banking Against Dezaster" (Măsuri bancare împotriva dezastrului), de Walter B. Wriston, The New York Times, 14 septembrie 1982.
[30] „Overseas Lending ... Declanşatorul unei depresiuni severe?" The Banking Safety Digest (U.S.
Business Publishing/Veribanc, Wakefield, Massachusetts), august 1989, p. 3.
[31] „Cât de sigure sunt depozitele în băncile şi societăţile de împrumuturi şi economii?" U.S. News & World Report, 25 martie 1985, p. 73.
[32] Chris Welles, The Last Days of the Club (New York: E.P. Dutton, 1975), pp. 398-99.
[33] „Penn Central", 1971 Congressional Quarterly Almanac (Washington, D.C.: Congressional Quarterly, 1971), p. 838.
[34] „Penn Central: Faliment declarat după ce proiectul de lege privind împrumuturile a eşuat", Almanahul trimestrial al Congresului din 1970 (Washington, D.C.: Congressional Quarterly, 1970), p. 811.
[35] Citat de Welles, pp. 404-05.
[36] Pentru o explicaţie a efectului multiplicator, consultaţi capitolul opt, Mecanismul Mandrake.
[37] Welles, pp. 407-08.
[38] „Congresul aprobă proiectul de lege privind ajutorul feroviar şi acţionează în grevă", Almanahul trimestrial al Congresului din 1970 (Washington, D.C.: 1970), pp. 810-16.
[39] Sprague, p. 68.
[40] Sprague, pp. 88-89.
[41] Citat din Chernow, p. 657.
[42] Chernow, p. 658.
[43] Sprague, p. 153.
[44] Ibidem, pp. 154-55, 183.
[45] Chernow, p. 659.

[46] Sprague, pp. 159-60.
[47] Citat din Greider, p. 628.
[48] Sprague, p. 250.
[49] „Noul Illinois continental se confruntă cu un viitor incert”, de Keith E. Leighty, Associated Press, Thousand Oaks, California, News Chronicle, 13 mai 1985, p. 18.
[50] „Fannie Mae şi Freddie Mac: Congresul susţine pachetul de salvare”, de Ambrose Evans-Prichard,Telegraph.co.uk (Net), 7-28 iulie 2008.
[51] „Fannie Mae şi Freddie Mac investesc în legislatori”, de Lindsay Renick Mayer, Secrete dezvaluite (Net), 11 septembrie 2008.
[52] „Directorii de la AIG, care a fost salvată, au stat la o staţiune din California de 500 de dolari pe noapte”, de Andrew Clark, Guardian (Internet), 7 octombrie 2008.
[53] „AIG spune că mai mulţi manageri primesc plăţi de retenţie care depăşesc 4 milioane de dolari”, de Hugh Son,Bloomberg (Net), 9 decembrie 2008.
[54] „Membrii Camerei Reprezentanţilor care au votat „Da” pentru salvare”, Think Progress (Net), 30 septembrie 2008.
[55] Casa Albă spune că e vorba de„ajutor” si nu de„Salvare” şi Vulpea face ce i s-a spus, News Hounds (Net), 30 septembrie 2008.
[56] „Contul de 5 trilioane de dolari al Washingtonului”, de Elizabeth Moyer, Forbes (Net), 12 noiembrie 2008.
[57] „Participarea Bank of America la China Construction Bank ar putea avea succes”, New York Times, 18 octombrie 2008.
[58] „Ford începe să producă Fiesta în China”, Raw Story (Net), 15 ianuarie 2009.
[59] „În curs de restructurare, GM va construi mai multe maşini în străinătate”, de Peter Whoniskey, Washington Post (Net), 8 mai 2009.
[60] „Investigaţia AP: Băncile au căutat lucrători străini”, de F. Bass şi R. Beamish, Yahoo (Net), 1 februarie 2009.
[61] „Contul crizei financiare este deja de milioane şi in crestere”, CNBC, 28 noiembrie 2008.
[62] „SUA aruncă o gură de oxigen către Detroit”, de J. McKinnon şi J. Stoll, Wall Street Journal (Net), 20 decembrie 2008.
[63] „Wall Street marele donator pentru inaugurare”, de C. Cooper, Wall Street Journal (Net), 9 ianuarie 2009.

[64] Scrisoare de la Andrew Cuomo, procuror general al statului New York, adresată lui Christopher J. Dodd, preşedintele Comisiei Senatului SUA pentru Bănci, Locuinţe şi Afaceri Urbane, 23 aprilie 2009 (www.realityzone.com/footnotes.html).
[65] „Ameninţări şi promisiuni secrete: Fuziunea Bank of America cu Merrill Lynch", de Mack Sperling, Business Litigation Report (Net), 24 aprilie 2009.
[66] Henry Paulson, Wikipedia (Net).
[67] „Fannie planifică bonusuri de retenţie conform prevederilor guvernului." De Zachary Goldfarb,Washington Post (Net), 19 martie 2009.
[68] „Primii patru beneficiari ai bonusurilor Merrill Lynch au primit 121 de milioane de dolari", de Karen Freifeld, Bloomberg (Net), 11 februarie 2009.
[69] „Bank of America ar putea creşte salariile bancherilor de investiţii", de J. Simmons şi J. Fineman, Bloomberg (Net), 28 martie 2009.
[70] „Rambursarea TARP a Bank of America este prematură, spune un analist", Huffington Post (Net), 4 decembrie2009.
[71] „Rezerva Federală NY raportează pierderi", BBC News (Net), 30 iulie 2010.
[72] „Grassley critică directorul general şi administraţia pentru împrumuturile rambursate cu bani din salvare", Fox News (Net), 22 aprilie 2010.
[73] „Îndepărtarea fondurilor de salvare" „Directorii generali ai băncilor americane: Geithner", Reuters (Net), 1 aprilie 2009.
[74] „SUA salvează compania GMAC, afiliată General Motors, cu încă 3,8 miliarde de dolari", de David Teather, Guardian (Net), 1 ianuarie 2010.
[75] „AIG caută mai multe fonduri americane, deoarece firma se confruntă cu pierderi record", de David Farber, CNBC (Net), 23 februarie 2009.
[76] „Greenspan susţine naţionalizarea băncilor", de K. Guha şi E. Luce, Financial Times (Net), 18 februarie 2009.
[77]„Ghici cine plăteşte pentru salvarea Greciei? Exact - TU", de Henry Blodget, Business Insider (Net), 3 mai 2010.
[78] „Rezerva Federală deschide o linie de credit pentru Europa", Fox News (Net), 10 mai 2010.

[79] „Obama pledează pentru 50 de miliarde de dolari în ajutor statal şi local”, de Lori Montgomery, Washington Post (Net), 13 iunie 2010.
[79.5] „Reesalonarea si prefecatoria sunt prietenii Wall Street”, de James Quinn, Financial Sense, http://www.financialsense.com, 31 martie 2011.
[80] „Cât de sigure sunt depozitele tale?”, Consumer Reports, august 1988, p. 503.
[81] „Criza bancară din Ohio care a zdruncinat lumea”, U.S. News & World Report, 1 aprilie 1985, p. 11.
[82] „Cât de sigure sunt depozitele în băncile şi societăţile de risc aflate în dificultate?”, U.S. News & World Report, 25 martie 1985, p. 74.
[83] „FSLIC sfaraie”, de Shirley Hobbs Scheibla, Barron's, 9 februarie 1987, p. 16.
[84] „Rezumatul Stirilor”, The New American, 11 septembrie 1989, p. 15.
[85] „Raportul de audit al FDIC arată că estimările lui Wall pentru salvarea companiilor de economii în 1988 au fost extrem de mici”, de Charles McCoy şi Todd Mason, The Wall Street Journal, 14 septembrie 1990, p. A-12. [86] „Industria S&L se reconstruieşte pe măsură ce salvarea ajunge în faza finală”, Comunicat de presă Veribanc, Veribanc, Inc. (Wakefield, Massachusetts), 12 ianuarie 1994, p. 2.
[87] Dennis Turner, Atunci cand bancile falimenteaza(Princeton, New Jersey: Amwell Publishing, Inc., 1983), p. 141.
[88] „Riscuri pentru S&L-urile cu probleme”, de Patricia M. Scherschel, U.S. News & World Report, 4 martie 1985, p. 92.
[89] „FIRREA: Malpraxis financiar”, de Edward J. Kane, Durell Journal of Money and Banking, mai 1990, p. 5.
[90] „Banking pe spatele Governului”, de Jane H. Ingraham, The New American, 24 august 1992, p. 24.
[91] Glenn Yago, Junk Bonds: Cum au restructurat emisiunile de titluri America corporatista(New York: Oxford University Press, 1991), p. 5.
[92] „Banking pe spatele Governului”, pp. 24, 25.
[93] Citat în „Banking pe spatele Governului”, p. 26.
[94] „Scandalul monstru al afacerilor bancare”, de Hans F. Sennholz, The Freeman, noiembrie 1990, p. 405

[95] John Kenneth Galbraith, Banii: De unde vin si unde s-au dus, (Boston: Houghton Mifflin, 1975), pp. 258, 259.
[96] Keynes este adesea portretizat ca fiind doar un liberal. Dar poti vedea implicarea sa de-o viaţă cu fabienii şi munca lor, vezi Rose Martin, Autostrada Fabiana ; Calea către socialism în S.U.A. (Boston: Western Islands, 1966).
[97] Vezi Zygmund Dobbs, Marea înşelăciune: Pseudo-ştiinţe sociale (West Sayville, New York: Veritas Foundation, 1964), pagina 1. De asemenea, Rose L. Martin, Autostrada Fabiana: Calea către Socialism în S.U.A. (Boston: Western Islands, 1966), pp. 30, 31.
[98] Vezi: David Rees, Harry Dexter White: Un studiu în paradox (New York: Coward, McCann & Geoghegan, 1973); Whittaker Chambers, Martor (New York: Random House, 1952); Allen Weinstein, Sperjur: Cazul Hiss-Chambers (New York: Vintage Books, 1978); James Burnham,Reţeaua subversiunii: Reţele subterane în guvernul SUA (New York: The John Day Co., 1954); Elizabeth Bentley, Out of Bondage (New York: Devin-Adair, 1951)
[99] John Maynard Keynes, Opere colectate, Vol. V (1930 scris. New York: Macmillan, 1971), p. xx.
[100] Dennis Turner,Atunci cand bancile falimenteaza (Princeton, New Jersey: Amwell Publishing, 1983), p. 32.
[101] Autorul consideră că este timpul să ne scăpăm de politicienii care poartă costume ale unchiului Sam. Este mai uşor de spus decât de făcut, deoarece americanilor le plac în continuare subvenţiile lor protecţioniste: tarifele pentru a proteja omul de afaceri, salarii minime şi sindicalismul obligatoriu pentru a proteja lucrătorul,cote etnice la angajare pentru a proteja persoanele defavorizate, programe de asigurare de la naştere până la moarte, indemnizaţii de şomaj, compensaţii pentru invaliditate, măsuri extreme de mediu şi siguranţă ,indiferent de cost. Libera întreprindere poate şi va produce toate aceste beneficii pentru a concura pentru cumpărători şi angajaţi deopotrivă. Dar, atâta timp cât aceste măsuri sunt obligatorii şi alese pe baza popularităţii politice, fără a ţine cont de consecinţele economice, industria americană nu va putea niciodată să-şi revină. Şi atunci nici unul dintre aceste beneficii iluzorii nu va rămâne.
[102] „Cum au provocat «experţii» criza datoriilor din lumea a treia”, de Paul Craig Roberts, Business Week, 2 noiembrie 1987.

[103] „Fondul Monetar Internaţional”, de Ken S. Ewert, The Freeman, aprilie 1989, pp. 157, 158.
[104] „FMI eliberează reţete pentru medicamente economice proaste”, Insight, 9 februarie 1987, p. 14.
[105] „Etiopia blochează echipa de ajutor”, de Blaine Harden, Washington Post, 3 decembrie 1985, p. A-21.
[106] „Ajutor pentru foamete: Am fost păcăliţi?” de Dr. Rony Brauman, Reader's Digest, octombrie 1986, p. 71.
[107] James Bovard, Banca Mondială vs. Săracii Lumii, Cato Policy Analysis (Washington, D.C.: Cato Institute, 1987), pp. 4-6.
[108] „Validarea Băncii Mondiale către Occident”, Insight, 9 februarie 1987, p. 8.
[109] George Bernard Shaw, Ghidul Femeii Inteligente către Socialism şi Capitalism (1928; New Brunswick, New Jersey: Transaction Books, 1984), p. 470.
[110] Graham Hancock, Lorzii Sărăciei: Puterea, Prestigiul şi Corupţia Afacerilor Internaţionale cu Ajutor (New York: Atlantic Monthly Press, 1989), pp. 59,60.
[111] Aceleaşi bănci americane care acordau împrumuturile solicitau acest capital de salvare şi în cele din urmă primeau depozite din aceiaşi bani pe care îi împrumutaseră. A fost o afacere bună în ambele sensuri. [112] Martin, p. 25.
[113] „Textul discursului lui Kennedy adresat parlamentului monetar mondial”, New York Times, 1 octombrie 1963, p. 16.
[114] Pentru o analiză aprofundată a CFR, inclusiv o listă completă a membrilor, vezi James Perloff, Shadows of Power (Appleton, Wisconsin: Western Islands, 1988).
[115] „Dulles schiţează planul mondial pentru pace”, New York Times, 28 octombrie 1939.
[116] Zbigniew Brzezinski, Intre doua secole:Rolul Americii in Era Tehnologica(Westport, Connecticut: Greenwood Press, 1970), p. 300.
[117] „Un sistem monetar pentru viitor”, de Richard N. Cooper, Foreign Affairs, toamna 1984, pp. 166, 177, 184.
[118] „Drumul dificil către ordinea mondială”, de Richard Gardner, Foreign Affairs, aprilie 1974, p. 558.
[119] Michael Crozier, Samuel P. Huntington şi Joji Watanuki, Criza democraţiei (New York: New York University Press, 1975), pp. 183-84.

[120] „Volcker susţine că SUA trebuie să reducă nivelul de trai”, New York Times, 18 octombrie 1979, p. 1.
[121] Washington 1993: Reuniunea anuală a Comisiei Trilaterale, Trialogul 46 (New York: Comisia Trilaterală, 1993), p. 77.
[122] Toyoo Gyohten şi Charles E. Morrison, Regionalismul într-o lume convergentă (New York: Trilateral Commission, 1992), pp. 4, 7-9, 11.
[123] „Cu NAFTA, SUA creează în sfârşit o nouă ordine mondială”, de Henry Kissinger, Los Angeles Times, 18 iulie 1993, pp. M-2, 6.
[124] „O emisferă în balanţă”, de David Rockefeller, Wall Street Journal, 1 octombrie 1993, p. A-10.
[125] New York Times, 15 aprilie 1994, p. A9.
[126] James G. Watt, Curajul unui conservator (New York: Simon and Schuster, 1985), pp. 124-25. [127] Philip M. Crane, *Capitulare in Panama* (Ottawa, Illinois: Caroline House Books, 1978), pp. 64, 68.
[128] Greider, pp. 485-6.
[129] „Emisiunea de obligaţiuni americane va ajuta Mexicul să își achite datoriile”, de Tom Redburn, Los Angeles Times, 30 decembrie 1987.
[130]„Cu obligaţiunile străine reduse, dobânda se transformă în datorie internă”, Insight, 2 octombrie 1989, p. 34.
[131] Ibid., p. 35.
[132] Chernow, p. 644.
[133] „Un alt plan pentru a curăţa mizeria”, Insight, aprilie IC, 1989, p. 31.
[134] Alte mecanisme care implică cultura, educaţia, suveranitatea politică şi puterea militară sunt incluse în agenţiile Naţiunilor Unite.
[135] Bovard, pp. 18-19.
[136] „Banca Mondială curtează Europa de Est”, de Jerry Lewis, Wall Street Journal, 30 august 1984.
[137] „Drenul finaciar rusesc”, de Leslie H. Gelb, New York Times, 30 martie 1992, p. L-A17.

Secţiunea II
UN CURS ACCIDENTAT AL BANILOR

Cele opt capitole conţinute în această secţiune şi în următoarea tratează un material organizat pe teme, nu pe cronologie. Mai multe

dintre elevor trece în revistă evenimente care nu sunt acoperite decât mai târziu. În plus,sfera de aplicare este de aşa natură încât cititorul s-ar putea întreba care este, dacă există, legătura cu Sistemul Rezervei Federale. Vă rugăm să aveţi răbdare. Importanţa va deveni în cele din urmă clară. Intenţia autorului este de a acoperi concepte şi principii înainte de a analiza evenimentele. Fără acest context, istoria Rezervei Federale este plictisitoare. Cu ea, povestea apare ca o dramă captivantă care ne afectează profund viaţa de astăzi. Aşadar, să începem această aventură cu câteva descoperiri despre natura banilor în sine.

Capitolul şapte
METALUL BARBAR

Istoria şi evoluţia banilor apariţia aurului ca masă monetară universală; încercările guvernelor de a-şi înşela supuşii prin tăierea sau devalorizarea monedelor de aur; realitatea că orice cantitate de aur va fi suficientă pentru un sistem monetar şi că „mai mulţi bani" nu necesită mai mult aur.

Există un ocultism în jurul naturii banilor. Aceştia sunt în general consideraţi ca fiind dincolo de înţelegerea muritorilor de rând. Întrebările privind originea banilor sau mecanismul creării lor sunt rareori subiecte de dezbatere publică. Le acceptăm ca fapte ale vieţii care sunt dincolo de sfera noastră de control. Astfel, într-o naţiune care este fondată pe principiul guvernării de către popor şi care presupune un nivel ridicat de înţelegere în rândul electoratului, poporul însuşi a blocat unul dintre cei mai importanţi factori care afectează nu numai guvernul lor, ci şi viaţa lor personală.

Această atitudine nu este întâmplătoare şi nici nu a fost întotdeauna aşa. A existat o vreme în trecutul relativ recent când umilul alegător - chiar şi fără educaţie formală era bine informat în chestiuni financiare şi extrem de preocupat de implementarea lor politică. De fapt, aşa cum vom vedea într-un capitol ulterior, alegerile majore erau câştigate sau pierdute în funcţie de poziţia candidaţilor cu privire la chestiunea unei bănci centrale. Cu toate acestea, a fost în interesul mandarinilor banilor să convingă publicul că, acum, aceste probleme sunt prea complicate pentru începători. Prin utilizarea jargonului tehnic şi prin ascunderea

realităţii simple într-un labirint de proceduri derutante, aceştia au făcut ca înţelegerea naturii banilor să dispară din conştiinţa publică.

CE SUNT BANII?

Primul pas în această manevră a fost amestecarea definiţiei banilor înşişi. De exemplu, numărul din 20 iulie 1975 al ziarului New York Times, într-un articol intitulat „Masa monetara: o încurcătură tot mai mare", începe cu întrebarea: „Ce sunt banii în zilele noastre?" „The Wall Street Journal" din 29 august 1975 comentează: „Bărbaţii şi femeile implicaţi în acest exerciţiu misterios [de monitorizare a masei monetare]... nu sunt exact siguri din ce constă masa monetară." Şi, în numărul din 24 septembrie 1971, acelaşi ziar scria: „Un seminar pro-Fondul Monetar Internaţional, format din economişti eminenţi nu a putut ajunge la un acord asupra a ceea ce sunt banii sau a modului în care îi creează băncile."

Nici măcar guvernul nu poate defini banii. Acum câţiva ani, un anume domn A.F. Davis a trimis prin poştă o bancnotă de zece dolari a Rezervei Federale către Departamentul Trezoreriei.

În scrisoarea sa de transmitere, el a atras atenţia asupra inscripţiei de pe bancnotă care spunea că aceasta poate fi rascumparata în „monedă emisa de stat" şi apoi a solicitat ca aceşti bani să-i fie retrimişi. Ca răspuns, Trezoreria a trimis două bancnote de cinci dolari dintr-o serie tipărită diferită, purtând o promisiune similară de plată. Domnul Davis a răspuns:

Stimate domn:

Prin prezenta, se confirmă primirea a două bancnote de 5,00 dolari a Statelor Unite, pe care interpretăm din scrisoarea dumneavoastră că trebuie considerati bani emisi legal. Trebuie să deducem din aceasta că bancnotele Rezervei Federale nu sunt bani legali?

Vă ataşez una dintre bancnotele de 5,00 dolari pe care mi le-aţi trimis. Observ că pe fata bancnotei scrie:

„Statele Unite ale Americii vor plăti purtătorului, la cerere, cinci dolari". Prin prezenta,cer cinci dolari.

O săptămână mai târziu, dl. Davis a primit următorul răspuns de la Trezorierul Interimar, M.E. Slindee:

Stimate dle Davis:

Se confirmă primirea scrisorii dumneavoastră din 23 decembrie, prin care transmiteţi o bancnotă de 5 dolari Statellor Unite, cu o cerere de plată de cinci dolari. Sunteţi informat că termenul „monedă legală" nu a fost definit în legislaţia federală.... Termenul „monedă legală" nu mai are o semnificaţie atât

de specială. Bancnota de 5 dolari S.U.A. primită odată cu scrisoarea dumneavoastră din 23 decembrie vă este returnată prin prezenta.(1)
Expresiile „...va plăti purtătorului la cerere” şi „...este răscumpărabilă în monedă legală” au fost şterse complet din moneda noastră în 1964.
Sunt banii într-adevăr atât de misterioşi încât nu pot fi definiţi? Este vorba de monedele şi bancnotele pe care le avem în buzunare? Sunt numere dintr-un cont curent sau impulsuri electronice dintr-un computer? Include soldul dintr-un cont de economii sau creditul disponibil pe un card de credit? Include aceasta valoarea acţiunilor şi obligaţiunilor, a caselor, a terenurilor sau a bunurilor personale? Sau banii nu sunt nimic mai mult decât putere de cumpărare? Funcţia principală a Rezervei Federale este de a reglementa oferta de monedă. Totuşi, dacă nimeni nu este capabil să definească ce sunt banii, cum putem avea o opinie despre cum funcţionează Sistemul? Răspunsul, desigur, este că nu putem, şi exact aşa îşi doreşte cartelul.
Motivul pentru care Rezerva Federală pare a fi un subiect complicat este pentru că majoritatea discuţiilor încep undeva la mijloc. Până când ajungem la subiect, definiţiile au fost amestecate şi conceptele de bază sunt deja presupuse. În astfel de condiţii, haosul intelectual este inevitabil. Dacă începem cu începutul, însă, şi abordăm fiecare concept în ordine, de la general la specific, şi dacă suntem de acord asupra definiţiilor pe parcurs, vom descoperi, spre uimirea noastră, că problemele sunt într-adevăr destul de simple. Mai mult, procesul nu este doar nedureros, ci este - credeţi sau nu si extrem de interesant.
Prin urmare, scopul acestui capitol şi al următoarelor trei este de a oferi ceea ce s-ar putea numi un curs intensiv despre bani. Nu va fi complicat. De fapt, ştiţi deja o mare parte din ceea ce urmează. Tot ce vom încerca să facem este să legăm totul împreună, astfel încât să aibă continuitate şi relativitate faţă de subiectul nostru.
Când veţi termina de parcurs următoarele pagini, veţi înţelege banii. Aceasta este o promisiune.
Aşadar, să începem cu elementele de bază. Ce sunt banii?

O DEFINIŢIE A FUNCŢIONARII LOR

Dicţionarul este de puţin ajutor. Dacă economiştii nu se pot pune de acord asupra a ceea ce sunt banii, acest lucru se datorează

parţial faptului că există atât de multe definiţii disponibile încât este dificil să insistăm că oricare dintre ele este alegerea evidentă. În scopul analizei noastre, însă, va fi necesar să stabilim o definiţie, astfel încât să putem cel puţin şti ce se înţelege atunci când cuvântul este folosit în acest text. În acest scop, vom introduce propria noastră definiţie, care a fost asamblată din fragmente preluate din numeroase surse. Structura este concepută nu pentru a reflecta ceea ce credem noi că ar trebui să fie banii sau pentru a susţine punctul de vedere al vreunei anumite şcoli de economie, ci pur şi simplu pentru a reduce conceptul la esenţa sa cea mai fundamentală şi pentru a reflecta realitatea lumii de astăzi. Nu este necesar să fim de acord sau să nu fim de acord cu această definiţie.Este introdusă exclusiv în scopul de a oferi o înţelegere a cuvântului aşa cum este folosit în aceste pagini. Aceasta va fi, aşadar, definiţia noastră de lucru:

Banii sunt orice lucru acceptat ca mijloc de schimb şi pot fi clasificaţi în următoarele forme:

1. Banii-mărfuri
2. Banii de hartie
3. Banii- fiat
4. Bani -fracţionari

Înţelegerea diferenţei dintre aceste forme de bani este practic tot ce trebuie să ştim pentru a înţelege pe deplin Sistemul Rezervei Federale şi pentru a ajunge la o judecată cu privire la valoarea lui pentru economia noastră şi pentru naţiunea noastră. Prin urmare, să-i examinăm pe fiecare în detaliu.

TROCUL (ÎNAINTE DE BANI)

Înainte de a exista orice fel de bani, însă, exista trocul şi este important mai întâi să înţelegem legătura dintre cele două. Trocul este definit ca ceea ce este schimbat direct pentru ceva de valoare similară. Domnul Jones schimbă Ford-ul său Model-T restaurat pentru un pian cu coadă Steinway.(2) Acest schimb nu este de natură monetară, deoarece ambele articole sunt evaluate pentru ele însele, mai degrabă decât deţinute ca mijloc de schimb pentru a fi utilizate ulterior pentru altceva. Reţineţi, totuşi, că ambele articole au valoare intrinsecă, altfel nu ar fi acceptate de celelalte părţi. Munca poate fi, de asemenea, schimbată ca troc atunci când este percepută ca având o valoare intrinsecă pentru persoana pentru care este prestată munca. Conceptul de

valoare intrinsecă este cheia pentru înţelegerea diferitelor forme de bani care au evoluat din procesul de troc.

MONEDA MARFĂ

În evoluţia naturală a fiecărei societăţi, au existat întotdeauna unul sau două articole care au devenit mai frecvent utilizate în troc decât toate celelalte.

Acest lucru se datora faptului că aveau anumite caracteristici care le făceau utile sau atractive pentru aproape toată lumea. În cele din urmă, au fost tranzacţionate, nu pentru însele, ci pentru că reprezentau un depozit de valoare care putea fi schimbat ulterior pentru altceva. În acel moment, au încetat să fie troc şi au devenit bani adevăraţi. Erau, conform definiţiei noastre de lucru, un mijloc de schimb. Şi, din moment ce acel articol era o marfă cu valoare intrinsecă, poate fi descris ca monedă marfă.

În rândul oamenilor primitivi, cel mai obişnuit articol care devenea monedă marfă era o formă de hrană, fie produse agricole, fie animale. O mărturie persistentă a acestui fapt este cuvântul nostru „pecuniar", care înseamnă ceva referitor la „bani". Derivă din cuvântul „pecunia", care este cuvântul latin pentru „vacă".

Însă, pe măsură ce societatea a progresat dincolo de nivelul simplei existenţe, alte obiecte în afară de alimente au intrat în disponibilitatea cererii generală. Ornamentele erau ocazional preţuite atunci când rezerva de alimente era amplă şi există dovezi ale unor societăţi care foloseau scoici colorate şi pietre neobişnuite în acest scop. Dar acestea nu au contestat niciodată serios utilizarea vitelor, oilor, porumbului sau grâului, deoarece aceste alimente de bază aveau o valoare intrinsecă mai mare chiar dacă nu erau folosite ca bani.

METALELE CA BANI

În cele din urmă, când omul a învăţat cum să rafineze minereurile brute şi să le transforme în unelte sau arme, metalele în sine au devenit valoroase. Acesta a fost începutul epocii bronzului, în care fierul, cuprul, staniul şi bronzul erau comercializate între meşteşugari şi negustori de-a lungul rutelor comerciale şi în principalele porturi maritime.

Valoarea lingourilor de metal a fost iniţial determinată prin greutate. Apoi, pe măsură ce a devenit obişnuit ca negustorii care le turnau să ştampileze greutăţile uniforme pe partea superioară, acestea au fost în cele din urmă evaluate pur şi simplu prin

socotirea numărului lor. Deşi erau prea mari pentru a fi transportate într-o pungă, erau totuşi suficient de mici pentru a fi transportate cu uşurinţă şi, în această formă, au devenit, în esenţă, monede primitive, dar funcţionale.
Principalul motiv pentru care metalele au devenit utilizate pe scară largă ca monedă-marfă este acela că îndeplinesc toate cerinţele pentru o tranzacţionare convenabilă. Pe lângă faptul că au o valoare intrinsecă pentru alte utilizări decât banii, nu sunt perisabile, ceea ceea ce nu se poate spune despre vaci; prin topire şi reformare, acestea pot fi împărţite în unităţi mai mici şi utilizate convenabil pentruachiziţionarea de articole minore, ceea ce nu este posibil cu diamantele,de exemplu; şi, deoarece nu sunt din abundenţă, cantităţile mici au o valoare mare, ceea ce înseamnă că sunt mai portabile decât articole precum cheresteaua, de exemplu.
Poate cel mai important atribut monetar al metalelor este, totuşi, capacitatea lor de a fi măsurate cu precizie. Este important să se ţină cont de faptul că, în forma şi funcţia lor fundamentală, banii sunt atât un depozit, cât şi o măsură a valorii. Este referinţa prin care toate celelalte lucruri din economie pot fi comparate. Prin urmare, este esenţial ca unitatea monetară însăşi să fie atât măsurabilă, cât şi constantă. Capacitatea de a evalua cu precizie metalele atât în ceea ce priveşte puritatea, cât şi greutatea le face ideale pentru această funcţie.
Experţii se pot târgui cu privire la calitatea precisă a unei pietre preţioase, dar un lingou de metal este fie cu 99% mai pur sau nu sau cântăreşte 100 de uncii, fie nu cântăreşte. Opinia cuiva are puţin de-a face cu asta. Nu este fără motiv, prin urmare, că, pe fiecare continent şi de-a lungul istoriei, omul a ales metalele ca depozit ideal şi măsură a valorii.

SUPREMAŢIA AURULUI

Există un metal, desigur, care a fost selectat prin secole de încercări şi erori mai presus de toate celelalte. Chiar şi astăzi, într-o lume în care banii nu mai pot fi definiţi, omul de rând ştie instinctiv că aurul va mergebine până când va apărea ceva mai bun. Vom lăsa în seama sociologilor să dezbată de ce aurul a fost ales ca monedă universală.
Pentru scopurile noastre, este important doar să ştim că aşa a fost. Dar nu ar trebui să trecem cu vederea posibilitatea ca a fost o

alegere excelentă. Cât despre cantitate, se pare că există exact cantitatea potrivită pentru a-i menţine valoarea ridicată suficient pentru monede utile. Este mai puţin abundent decât argintul - care, apropo, a ocupat un loc secund în competiţia monetară - şi mai abundent decât platina. Ambele ar fi putut servi scopului destul de bine,dar aurul a oferit ceea ce pare a fi compromisul perfect.
Mai mult, este o marfă foarte solicitată şi în alte scopuri decât banii. Este căutat atât pentru industrie, cât şi pentru ornament, asigurându-i astfel valoarea intrinsecă în orice condiţii. Şi, bineînţeles, puritatea şi greutatea sa pot fi măsurate cu precizie.

TEORIA ÎNŞELĂTOARE A CANTITĂŢII

Se susţine adesea că aurul este nepotrivit ca monedă, deoarece este prea limitat în ofertă pentru a satisface nevoile comerţului modern. La prima vedere, poate părea logic - la urma urmei, avem nevoie de mulţi bani pentru a menţine roţile economiei în mişcare - dar, la o examinare atentă, aceasta se dovedeşte a fi una dintre cele mai copilăreşti idei imaginabile.
În primul rând, se estimează că aproximativ 45% din tot aurul extras în întreaga lume de la descoperirea Americii se află acum în stocuri guvernamentale sau bancare. Fără îndoială, există cel puţin încă 30% în bijuterii, ornamente şi comori private. Orice marfă care există în proporţie de 75% din producţia mondială totală de când Columb a descoperit America cu greu poate fi descrisă ca fiind insuficientă.
Realitatea mai profundă, însă, este că oferta nici măcar nu este importantă.
Reţineţi că funcţia principală a banilor este de a măsura valoarea articolelor pentru care sunt schimbaţi. În acest sens, ei servesc drept etalon sau instrument de masura. Nu contează deloc dacă măsurăm lungimea covorului nostru în inci, picioare, yarzi sau metri. Am putea chiar să o gestionăm destul de bine în mile dacă am folosi zecimale şi am exprima rezultatul în mile. Am putea chiar să folosim mai multe unitati de masura, dar indiferent de cea pe care o folosim, realitatea a ceea ce măsurăm nu se schimbă. Covorul nostru nu devine mai mare doar pentru că am mărit diversitatea unităţilor de măsură prin pictarea unor marcaje suplimentare pe riglele noastre. Dacă oferta de aur în raport cu

oferta de bunuri disponibile este atât de mică încât o monedă de o uncie ar fi prea valoroasă pentru tranzacţii minore,oamenii ar folosi pur şi simplu monede de jumătate de uncie sau monede de zece parti dintr-o uncie.
Cantitatea de aur din lume nu afectează capacitatea sa de a servi drept monedă, ci afectează doar cantitatea care va fi utilizată pentru a măsura orice tranzacţie dată. Să ilustrăm acest lucru imaginându-ne că jucăm un joc de Monopoly. Fiecărei persoane i s-a dat o rezervă iniţială de bani de joc cu care să facă tranzacţii comerciale. Nu durează mult până când începem cu toţii să simţim lipsa de numerar. Dacă am avea mai mulţi bani, am putea să ne descurcăm şi să facem afaceri.
Să presupunem, de asemenea, că cineva descoperă o altă cutie de joc de Monopoly în dulap şi propune ca moneda din aceasta să fie adăugată la jocul în desfăşurare. Prin acord general, bancnotele mici sunt distribuite în mod egal între toţi jucătorii. Ce s-ar întâmpla? Masa de monedă a fost acum dublată. Cu toţii avem de două ori mai mulţi bani decât aveam cu un moment înainte. Dar am fi într-o situaţie mai bună? Nu există o creştere corespunzătoare a cantităţii de proprietăţi, aşa că toată lumea ar licita preţurile pieselor existente până când acestea ar deveni de două ori mai scumpe. Cu alte cuvinte, legea cererii şi ofertei ar căuta rapid exact acelaşi echilibru ca şi în cazul masei de monedă mai limitate. Când cantitatea de bani creşte fără o creştere corespunzătoare a bunurilor,efectul este o reducere a puterii de cumpărare a fiecărei unităţi monetare. Cu alte cuvinte, nimic nu se schimbă cu adevărat, cu excepţia faptului că preţul cotat al oricărui lucru creşte. Dar acesta este doar preţul cotat, preţul exprimat în termeni de unitate monetară. În realitate, preţul real, în ceea ce priveşte relaţia sa cu toate celelalte preţuri, rămâne acelaşi. Este vorba doar despre faptul că valoarea relativă a masei monetare a scăzut. Acesta este, desigur, mecanismul clasic al inflaţiei. Preţurile nu cresc. Valoarea banilor scade.
Dacă Moş Crăciun i-ar vizita pe toţi oamenii de pe pământ de Crăciunul şi ar lăsa în şosete o sumă de bani exact egală cu suma pe care o aveam deja, nu există nici o îndoială că mulţi s-ar bucura de creşterea bruscă a bogăţiei. Până în ziua de Anul Nou, însă, preţurile s-ar fi dublat pentru toate lucrurile, iar rezultatul net asupra nivelului de trai la nivel mondial ar fi exact zero.

Motivul pentru care atât de mulţi oameni cad de acord cu argumentul atrăgător conform căruia economia are nevoie de o ofertă monetară mai mare este că se concentrează doar pe nevoia de a-şi creşte oferta. Dacă s-ar opri o clipă să reflecteze asupra consecinţelor creşterii ofertei totale, nonsensul propunerii devine imediat evident.

Murray Rothbard, profesor de economie la Universitatea din Nevada din Las Vegas, spune:

Ajungem la adevărul surprinzător că nu contează care este oferta de bani. Orice ofertă va funcţiona la fel de bine ca toate celelalte. Piaţa liberă se va ajusta pur şi simplu prin schimbarea puterii de cumpărare, sau a eficacităţii, unităţii sale de aur. Nu este absolut necesară nici o creştere planificată a masei monetare, nici o creştere a acesteia pentru a compensa vreo condiţie sau nici o urmare a vreunui criteriu artificial. Mai mulţi bani nu furnizează mai mult capital, nu sunt mai productivi, nu permit „creşterea economică".

AURUL GARANTEAZĂ STABILITATEA PREŢURILOR

Rezerva Federală susţine că unul dintre principalele sale obiective este stabilizarea preţurilor. În acest sens, desigur, a eşuat lamentabil. Ironia, totuşi, este că menţinerea stabilitatii preţurilor este cel mai uşor lucru din lume.

Tot ce trebuie să facem este să nu mai manipulăm masa monetară şi să lăsăm piaţa liberă să-şi facă treaba. Preţurile devin automat stabile în cadrul unui sistem monetar de marfuri, iar acest lucru este valabil mai ales în cadrul unui standard aur.

Economiştilor le place să ilustreze funcţionarea pieţei prin crearea de microeconomii şi macroeconomii ipotetice în care totul este redus la doar câţiva factori şi câţiva oameni. În acest spirit, aşadar, să creăm o economie ipotetică formată din doar două clase de oameni: mineri in extragerea aurului şi croitori. Să presupunem că legea cererii şi ofertei s-a stabilit asupra valorii unei uncii de aur ca fiind egală cu un costum de haine fin, croit la comandă. Aceasta înseamnă că forţa de muncă, uneltele, materialele şi talentul necesare pentru a extrage şi rafina o uncie de aur sunt comercializate în mod egal in raport cu munca, uneltele şi talentul necesare pentru a ţese şi croi costumul. Până în prezent, numărul de uncii de aur produse în fiecare an a fost aproximativ egal cu numărul de costume fine fabricate în fiecare an, astfel încât preţurile au rămas stabile. Preţul unui costum este de o uncie de aur, iar valoarea unei uncii de aur este egală cu valoarea unui costum fin croit.

Să presupunem acum că minerii, în căutarea unui nivel de viaţă mai bun, lucrează ore suplimentare şi produc mai mult aur în acest an decât cel de dinainte sau că descoperă o nouă zăcământ de aur care creşte considerabil oferta disponibilă cu puţin efort suplimentar. Acum lucrurile nu mai sunt în echilibru. Există mai multe uncii de aur decât costume. Rezultatul acestei expansiuni a masei monetare peste oferta de bunuri disponibile este acelaşi ca în jocul nostru de Monopoly. Preţurile cotate ale costumelor cresc deoarece valoarea relativă a aurului a scăzut. Procesul nu se termină aici, însă. Când minerii văd că nu sunt într-o situaţie mai bună decât înainte, în ciuda muncii suplimentare şi mai ales când îi văd pe croitori obţinând un profit mai mare fără o creştere a forţei de muncă, unii dintre ei decid să renunţe la aşteptări şi să se îndrepte către meseria de croitor. Cu alte cuvinte, ei răspund legii cererii şi ofertei de muncă. Când se întâmplă acest lucru, producţia anuală de aur scade în timp ce producţia de costume creşte şi se atinge din nou un echilibru în care costumele şi aurul sunt comercializate ca înainte. Piaţa liberă, dacă este neîngrădită de politicieni şi mecanici monetari, va menţine întotdeauna o structură stabilă a preţurilor, care este reglementată automat de factorul fundamental ,efortul uman. Efortul uman necesar pentru a extrage o uncie de aur din pământ va fi întotdeauna aproximativ egal cu cantitatea de efort uman necesară pentru a furniza bunurile şi serviciile pentru care este schimbată liber.

ŢIGĂRILE CA BANI

Un exemplu perfect al modului în care mărfurile tind să-şi autoregleze valoarea a avut loc în Germania la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial. Marca germană devenise inutilă, iar trocul era comun. Dar un element de schimb, şi anume ţigările, a devenit de fapt o marfă-monedă şi au servit destul de bine. Unele ţigări au fost introduse ilegal în ţară, dar majoritatea au fost aduse de militari americani. În ambele cazuri, cantitatea era limitată, iar cererea era mare. O singură ţigară era considerată mărunţiş. Un pachet de douăzeci şi un cartus de zece pachete de tigari serveau drept unităţi monetare mai mari. Dacă cursul de schimb începea să scadă prea mult - cu alte cuvinte, dacă cantitatea de ţigări tindea să crească într-un ritm mai rapid decât expansiunea altor bunuri - deţinătorii monedei, cel mai probabil, ar fuma o parte din ea în loc

să o cheltuiască. Oferta s-ar diminua şi valoarea ar reveni la echilibrul anterior. Aceasta nu este teorie,s-a întâmplat de fapt.(6)
Având aurul ca etalon monetar, ne-am aştepta ca îmbunătăţirile tehnologiei de fabricaţie să reducă treptat costul de producţie, cauzând nu stabilitate, ci o mişcare descendentă a tuturor preţurilor. Această presiune descendentă, însă, este parţial compensată de o creştere a costului instrumentelor mai sofisticate necesare. În plus, eficienţe tehnologice similare se aplică în domeniul mineritului, astfel încât totul tinde să se echilibreze. Istoria a arătat că schimbările în acest echilibru natural sunt minime şi apar doar treptat intr-o perioadă lungă de timp.
De exemplu, în 1913, anul în care Rezerva Federală a fost adoptată de lege, salariul mediu anual în America era de 633 de dolari. Valoarea de schimb a aurului în acel an era de 20,67 dolari. Aceasta înseamnă că lucrătorul mediu câştiga echivalentul a 30,6 uncii de aur pe an.
În 1990, salariul mediu anual crescuse la 20.468 de dolari. Aceasta este o creştere uriaşă de 3.233%, o creştere medie de 42% în fiecare an timp de 77 de ani. Dar valoarea de schimb a aurului în 1990 crescuse şi ea. Aceasta era de 386,90 dolari pe uncie. Prin urmare, lucrătorul mediu câştiga echivalentul a 52,9 uncii de aur pe an. Aceasta este o creştere de doar 73% fiind creştere de mai puţin de 1% pe an în aceeaşi perioadă. Este evident că creşterea dramatică a salariului a fost lipsită de semnificaţie pentru americanul mediu. Realitatea a fost o creştere mică, dar constantă a puterii de cumpărare (aproximativ 1% pe an), care a rezultat din îmbunătăţirea treptată a tehnologiei. Acest lucru şi numai acest lucru a îmbunătăţit nivelul de trai şi a redus preţurile reale - aşa cum o demonstrează valoarea relativă a aurului.
În zonele în care serviciile personale sunt factorul principal şi unde tehnologia este mai puţin importantă, stabilitatea aurului ca măsură a valorii este şi mai izbitoare. La Hotelul Savoy din Londra, o monedă suverană de aur încă poate cumpăra o cină pentru trei persoane, exact ca în 1913. Şi, în Roma antică, costul unei toge, al unei curele şi al unei perechi de sandale fin lucrate era de o uncie de aur. Acesta este aproape exact acelaşi cost si astăzi, două mii de ani mai târziu, pentru un costum, o curea şi o pereche de pantofi eleganţi lucraţi manual. Nu există bănci centrale sau alte instituţii

umane care să poată măcar sa se apropie de un astfel de tip de stabilitate a preţurilor. Şi, totuşi,economia este reglata automat sub un standard aur.
În orice caz, înainte de a părăsi subiectul aurului, ar trebui să recunoaştem că nu este nimic mistic în legătură cu acesta. Este doar o marfă care, deoarece are valoare intrinsecă şi care posedă anumite calităţi, a fost acceptată de-a lungul istoriei ca mijloc de schimb. Hitler a purtat o campanie împotriva aurului ca instrument al bancherilor evrei. Dar naziştii au comercializat intens aur şi şi-au finanţat în mare măsură maşina de război cu acesta. Lenin a susţinut că aurul era folosit doar pentru a-i ţine pe muncitori în robie şi că, după revoluţie, va fi folosit pentru a acoperi podelele toaletelor publice. Uniunea Sovietică sub comunism a devenit unul dintre cei mai mari producători şi utilizatori de aur din lume. Economistul John Maynard Keynes a respins odată aurul ca fiind un „metal barbar". Mulţi adepţi ai lui Keynes de astăzi au investit masiv în aur. Este pe deplin posibil, desigur, ca alt etalon decât aurul să fie mai bun ca bază pentru bani. Doar că, în peste două mii de ani, nimeni nu a fost în stare să-l găsească.

LEGEA NATURALĂ NR. 1

Stabilitatea uimitoare a aurului ca măsură a valorii este pur şi simplu rezultatul reacţiei naturii umane la forţele cererii şi ofertei. Prin urmare, procesul poate fi enunţat ca o lege naturală a comportamentului uman:
LECTIE: Atunci când aurul (sau argintul) este folosit ca monedă şi când forţele cererii şi ofertei nu sunt zădărnicite de intervenţia guvernamentală, cantitatea de metal nou adăugată la masa monetară va fi întotdeauna strâns proporţională cu serviciile şi bunurile în expansiune care pot fi achiziţionate cu aceasta. Stabilitatea pe termen lung a preţurilor este rezultatul sigur al acestor forţe. Acest proces este automat şi imparţial. Orice încercare a politicienilor de a interveni va distruge beneficiul pentru toţi. Prin urmare,
LEGE: Stabilitatea preţurilor pe termen lung este posibilă numai atunci când masa monetară se bazează pe oferta de aur (sau argint) fără interferenţă guvernamentală.
Pe măsură ce conceptul de monedă se dezvolta încet în mintea oamenilor antici, a devenit evident că unul dintre avantajele utilizării aurului sau argintului ca mijloc de schimb era că, datorită

rarităţii lor în comparaţie cu cuprul sau fierul, o valoare mare putea fi reprezentată de dimensiuni mici. Lingourile minuscule puteau fi transportate într-o pungă sau prinse de o curea pentru a facilita transportul.Şi, bineînţeles, puteau fi mai uşor ascunse pentru a fi păstrate în siguranţă.
Aurarii au început apoi să le modeleze în discuri rotunde şi să le pună ştampilele pentru a atesta puritatea şi greutatea. În acest fel, primele monede din lume au început să-şi facă apariţia.
Se crede că primele monede din metale preţioase au fost bătute de lydieni în Asia Mică (acum nord-vestul Turciei), în jurul anului 600 î.Hr.
Chinezii foloseau cuburi de aur încă din anul 2100 î.Hr. Dar abia după ce regii au intrat în scenă, adevărata monedă a devenit realitate. Abia atunci când statul a certificat micile discuri, acestea au fost larg acceptate, iar grecilor mai mult decât oricui le datorăm această dezvoltare.Elgin Groseclose descrie rezultatul:
Aceste discuri uşoare şi strălucitoare, împodobite cu embleme noi şi curioase şi o varietate de imagini viguroase,izbitoare, au făcut o impresie profundă atât asupra grecilor, cât şi asupra barbarilor. Şi pentru cei mai practici, abundenţa de piese uniforme de metal, fiecare cu o greutate standard, certificate de autoritatea statului, însemna o eliberare de greutatile trocului,oportunităţi noi şi orbitoare în toate direcţiile....
Toate clasele sociale au cedat banilor, iar cei care anterior se mulţumiseră să producă doar pentru nevoile lor şi necesităţile gospodăriei, s-au trezit mergând la piaţă cu meşteşugurile lor sau cu roadele muncii lor, pentru a le schimba pe monedele pe care le-ar putea obţine.(7)

EXTINDEREA MASEI DE MONEDE PRIN TĂIAREA MONEDELOR

Încă de la început, dorinţa pentru o masă monetară mai mare a dus la practici care au fost distructive pentru economie. Negustorii fără scrupule au început să radă o mică parte din fiecare monedă pe care o manipulau - un proces cunoscut sub numele de tăiere a monedelor - şi apoi să topească aşchiile în monede noi. În scurt timp, trezoreria regelui a început să facă acelaşi lucru cu monedele pe care le primea sub formă de impozite. În acest fel, masa monetară a crescut,dar oferta de aur nu a crescut. Rezultatul a fost exact ceea ce ştim acum că se întâmplă întotdeauna atunci când masa monetară este extinsă artificial. A existat inflaţie. În timp ce o monedă anterior putea cumpăra douăsprezece oi, acum

este acceptată doar pentru zece. Cantitatea totală de aur necesară pentru douăsprezece oi nu s-a schimbat niciodată cu adevărat. Doar că toată lumea ştia că o singură monedă nu o mai conţine. Pe măsură ce guvernele au devenit mai îndrăzneţe în devalorizarea monedei, chiar până la diluarea puritatii de aur sau argint, populaţia s-a adaptat destul de bine prin simpla „scontare" a noilor monede. Adică, le-au acceptat la o valoare realistă, care era mai mică decât cea intenţionase guvernul.
Acest lucru s-a reflectat, ca întotdeauna, într-o creştere generală a preţurilor exprimate în funcţie de aceste monede. Preţurile reale, în termeni de forţă de muncă sau alte bunuri sau chiar aurului în sine, au rămas neschimbate. Guvernelor nu le place să fie zădărnicite planurile lor de a-şi exploata supuşii.
Aşadar, a trebuit găsită o modalitate de a forţa oamenii să accepte aceste monede drept bani reali. Acest lucru a dus la primele legi privind plata legală. Prin decret regal, „moneda regatului" a fost declarată legală pentru achitarea tuturor datoriilor.
Oricine o refuza la valoarea nominală era pasibil de amendă, închisoare sau, în unele cazuri, chiar moarte. Rezultatul a fost că monedele bune au dispărut din circulaţie şi au ajuns în comori private. La urma urmei, dacă guvernul te obligă să accepţi monede devalorizate la acelaşi curs de schimb ca aurul, nu ai păstra aurul si ai cheltui doar monedele trunchiate? Asta s-a întâmplat în America în anii '60, când monetăria a început să emită jetoane metalice ieftine pentru a înlocui monedele de argint de zece cenţi, de sferturi şi de jumătate de dolar. În câteva luni, monedele de argint se aflau în sertarele de comodă şi în casetele de valori. Acelaşi lucru s-a întâmplat în mod repetat de-a lungul antichităţii. În economie, aceasta se numeşte Legea lui Gresham:
„Banii răi îi alungă pe cei buni".
Mutarea finală în aceasta schema de jaf legal a fost ca guvernul să fixeze preţurile astfel încât, chiar dacă toată lumea foloseşte doar bani de proastă calitate,utilizatorii să nu mai poată compensa oferta în continuă creştere. Acum oamenii au fost prinşi in capcana. Nu aveau altă scăpare decât să devină criminali, ceea ce majoritatea dintre ei, întâmplător, au ales să facă. Istoria expansiunii artificiale a banilor este istoria unei mari nemulţumiri faţă de guvern, a multor fărădelegi şi a unei economii subterane masive.

AURUL ESTE DUŞMANUL POMENILOR SOCIALE ALE STATULUI

În timpurile moderne, conducătorii naţiunilor au devenit mai sofisticaţi în metodele prin care devalorizează moneda. În loc să taie monedele, acest lucru se face prin intermediul sistemului bancar. Consecinţele acelui proces au fost rezumate în 1966 de Alan Greenspan, care, câţiva ani mai târziu, avea să devină preşedinte al Consiliului Guvernatorilor Rezervei Federale. Greenspan a scris:

„Abandonarea standardului aurului a făcut posibil ca politicienii ,,milei" să utilizeze sistemul bancar ca mijloc pentru o expansiune nelimitată a creditului...

Legea cererii şi ofertei nu trebuie păcălită. Pe măsură ce oferta de bani (de creanţe) creşte în raport cu oferta de active tangibile în economie, preţurile trebuie să crească în cele din urmă. Astfel, câştigurile economisite de membrii productivi ai societăţii pierd din valoare în termeni de bunuri.Când conturile economiei sunt în sfârşit echilibrate, se constată că această pierdere de valoare reprezintă bunurile achiziţionate de guvern pentru politicile de incluziune si ajutor social sau alte scopuri..."

În absenţa standardului aur, nu există nici o modalitate de a proteja economiile de confiscarea lor prin inflaţie. Nu există o rezervă sigură de valoare. Dacă ar exista, guvernul ar trebui să scoata in afara legii deţinerea acesteia, aşa cum s-a făcut în cazul aurului... Politica financiară a asistentei sociale creata de stat impune ca proprietarii de avere să nu aibă nici o modalitate de a se proteja.

Acesta este secretul jalnic al tiradelor promotorilor ,,pomenilor sociale" împotriva aurului. Cheltuielile pentru deficitul statului sunt pur şi simplu o schemă pentru confiscarea „ascunsă" a averii. Aurul stă în calea acestui proces insidios. El reprezintă un protector al drepturilor de proprietate.(8)

Din păcate, când Greenspan a fost numit preşedinte al Sistemului Rezervei Federale, a tăcut cu privire la problema aurului. Odată ce a fost aşezat la panoul de control care deţine pârghiile puterii, i-a servit bine pe etatişti(ideologie care precizează rolul conducător al statului în viaţa politică, inclusiv subordonarea intereselor individului şi grupurilor faţă de interesele statului; o politică de intervenţie activă a statului în toate sferele vieţii publice şi private), în timp ce aceştia au continuat să confişte averea oamenilor prin taxa ascunsă a inflaţiei. Chiar şi cei mai înţelepţi oameni pot fi corupţi de putere şi avere.

BANII-MĂRFĂ REALI ÎN ISTORIE

Revenind la subiectul devalorizării monedei în timpurile antice, trebuie afirmat că astfel de practici nu erau nicidecum universale. Există multe exemple de-a lungul istoriei de monarhi şi regate care

au avut reţineri în crearea de masa monetara. Grecia antică, unde moneda a fost dezvoltată pentru prima dată este unul dintre ele. Drahma a devenit unitatea monetară a deflatiei(scaderea preturilor bunurilor si serviciilor,opusul inflatiei) lumii civilizate datorită fiabilităţii conţinutului său de aur.
În interiorul graniţelor sale, oraşele au înflorit şi comerţul a abundat. Chiar şi după căderea Atenei în Războiul Peloponesiac, moneda ei a rămas, timp de secole, ca etalonul general al celorlalte monede.(9)
Poate cel mai bun exemplu de naţiune cu monedă solidă, însă, a fost Imperiul Bizantin. Bazându-se pe tradiţia monetară solidă a Greciei, împăratul Constantin a ordonat crearea unei noi piese de aur numită solidus şi a unei piese de argint numită miliarense. Greutatea în aur a solidusului a fost fixată curând la 65 de grane şi a fost bătută la acest standard pentru următorii opt sute de ani. Calitatea sa era atât de sigură încât era acceptată liber, sub numele de bezant, din China până în Bretania, din Marea Baltică până în Etiopia.
Legile bizantine privind banii erau stricte. Înainte de a fi admis în profesia de bancar, candidatul trebuia să aibă sponsori care să ateste caracterul său, că nu va dilua puritatea sau ciopli nici solidii, nici miliarensia şi că nu va emite monede false. Încălcarea acestor reguli implica tăierea unei mâini.(10)
Este un fapt uimitor al istoriei că Imperiul Bizantin a înflorit ca centru al comerţului mondial timp de opt sute de ani fără a cădea în faliment şi nici măcar în datorii. Niciodată în această perioadă nu şi-a devalorizat moneda. „Nici lumea antică, nici cea modernă”, spune Heinrich Gelzer, „nu pot oferi o paralelă completă la acest fenomen. Această prodigioasă stabilitate... a asigurat bezantul ca monedă universală. Datorită greutăţii sale, acesta a trecut la toate naţiunile vecine ca un mijloc de schimb valid. Prin banii ei, Bizanţul controla atât lumea civilizată, cât şi cea barbară.”(11)

MONEDA MARFĂ DAUNATOARE ÎN ISTORIE

Experienţa romanilor a fost cu totul diferită. Practic, un popor militarist, aveau puţină răbdare pentru subtilităţile restricţiilor monetare.
Mai ales în Imperiul ulterior, devalorizarea monedei a devenit o politică de stat deliberată. Au fost concepute toate mijloacele imaginabile pentru a jefui poporul. Pe lângă impozitare, monedele

erau tăiate, reduse, diluate şi placate. Grupurilor favorizate li se acordau francize pentru monopoluri aprobate de stat, originea corporaţiilor noastre actuale. Şi,cu preţurilor în continuă creştere în datorita expansiunii masei monetare, speculaţiile şi necinstea au devenit larg răspândite.
Până în anul 301 d.Hr., revolta crestea în armată, regiunile îndepărtate dădeau dovadă de neloialitate, trezoreria era goală, agricultura în criza, iar comerţul aproape stagnant. Atunci Diocleţian a emis faimoasa sa proclamaţie de fixare a preţurilor ca ultimă măsură a unui împărat disperat.
Suntem uimiţi de asemănarea cu astfel de proclamaţii din vremurile noastre. Cea mai mare parte a haosului poate fi atribuită direct politicii guvernamentale. Cu toate acestea,politicienii arată cu degetul acuzator către toţi ceilalţi pentru „lăcomia" lor
şi „lipsa de respect pentru binele comun". Diocleţian a declarat:
„Cine are o inimă atât de împietrită şi atât de neatinsa de sentimentul umanităţii încât să nu fie conştient, ba chiar să nu fi observat, că în vânzarea mărfurilor care se schimbă pe piaţă sau se desfăşoară în afacerile zilnice ale oraşelor, o tendinţă de crestere exorbitantă a preţurilor s-a răspândit într-o asemenea măsură încât dorinţa nestăpânită de a jefui nu este ţinută în frâu nici de abundenţă, nici de anotimpurile belşugului.... Întrucât se vede doar o dorinţă nebună, fără control, de a nu acorda atenţie nevoilor celor mulţi,... ni se pare bine, pe măsură ce privim spre viitor, nouă,cei care suntem părinţii poporului, ca justiţia să intervină pentru a rezolva problemele imparţial."(12)
Ceea ce a urmat a fost o listă incredibil de detaliată a preţurilor impuse pentru toate lucrurile, de la o porţie de bere sau o legatura de macris până la onorariul unui avocat sau al unui lingou de aur. Rezultatul? Condiţiile s-au înrăutăţit şi mai mult, iar decretul regal a fost abrogat cinci ani mai târziu.
Imperiul Roman nu şi-a revenit niciodată după criză. Până în secolul al IV-lea,
toate monedele erau cântărite, iar economia revenea la troc. Până în secolul al VII-lea, greutăţile în sine fuseseră atât de deschise încât nu mai era posibil să se efectueze un schimb de monede deloc. Practic, banii au dispărut, iar
Imperiul Roman nu mai exista.

BANII DE HARTIE

Imperiul Roman nu şi-a revenit niciodată după criză. Până în secolul al IV-lea,toate monedele erau cântărite, iar economia

revenea la troc. Până în secolul al VII-lea, greutatile pentru cantarire în sine fuseseră atât de des schimbate încât nu mai era posibil să se efectueze un schimb in monede deloc. Practic, banii au dispărut, iar Imperiul Roman nu mai exista.
Când noi civilizaţii au apărut din ruinele Romei, acestea au recuperat descoperirea pierdută a banilor şi i-au folosit cu mare avantaj. Invenţia a fost cu adevărat un pas uriaş înainte pentru omenire, dar mai erau multe probleme de rezolvat şi multe experimente in asteptare. Dezvoltarea banilor de hârtie a fost un exemplu în acest sens. Când un om acumula mai multe monede decât avea nevoie pentru achiziţiile zilnice, avea nevoie de un loc sigur unde să le depoziteze.Aurarii, care manipulau cantităţi mari de metale preţioase în meseriile lor,construiseră deja seifuri robuste pentru a-şi proteja propriul inventar, aşa că era natural pentru ei să ofere spaţiu de seif clienţilor lor contra cost. Aurarul putea fi de încredere în a păzi bine monedele, deoarece îşi păzea şi propria avere.
Când monedele erau plasate în seif, depozitarul îi dădea proprietarului o chitanţă scrisă care îi dădea dreptul să retragă monedele în orice moment.
La început, singura modalitate prin care monedele puteau fi scoase din seif era ca proprietarul să prezinte personal chitanţa. În cele din urmă, însă, a devenit obişnuit ca proprietarul să îşi cedeze chitanţa unei terţe părţi care, la prezentare, putea face retragerea. Aceste chitanţe au fost precursoarele cecurilor de astăzi.
Etapa finală a acestei dezvoltări a fost obiceiul de a emite nu doar o chitanţă pentru întregul depozit, ci o serie de chitanţe mai mici, însumatela acelaşi total şi fiecare având imprimat pe partea de sus: PLĂTIŢI PURTATORULUI LA CERERE. Pe măsură ce populaţia a învăţat din experienţă că aceste chitanţe pe hârtie erau într-adevăr susţinute de monedă bună din depozitul bijuteriilor şi că moneda era într-adevăr dată în schimbul chitanţelor, a devenit din ce în ce mai obişnuită utilizarea hârtiei în locul monedei.
Astfel, au apărut banii de hartie. Hârtia în sine era inutilă, dar ceea ce reprezenta era destul de valoros. Atâta timp cât moneda era ţinută în siguranţă, aşa cum s-a promis, nu exista nici o diferenţă de valoare între chitanţă şi moneda care o susţinea. Şi, aşa cum vom vedea în următorul capitol, au existat exemple notabile de utilizare onestă a banilor de pe aceste chitanţe chiar încă de la începutul

dezvoltării sistemului bancar. Când chitanţa era onorată scrupulos, economia mergea înainte. Când era folosită ca o truc pentru expansiunea artificială a masei monetare, economia se convulsiona şi stagna.

LEGEA NATURALĂ NR. 2

Acesta nu este un manual despre istoria banilor, aşa că nu ne putem permite luxul de a zăbovi printre detaliile fascinante. Pentru scopurile noastre, este suficient să recunoaştem că comportamentul uman în aceste chestiuni este previzibil şi, datorită acestei previzibilităţi, este posibil să formulăm un alt principiu care este atât de universal încât şi el poate fi considerat o lege naturală. Bazându-ne pe vasta experienţă a acestei perioade timpurii, se poate afirma după cum urmează:

LECTIE: Ori de câte ori guvernul îşi propune să manipuleze masa monetară, indiferent de inteligenţa sau bunele intenţii ale celor care încearcă să dirijeze procesul, rezultatul este inflaţia, haosul economic şi tulburările politice. Prin contrast, ori de câte ori guvernul este limitat în puterea sa monetară doar la menţinerea unor greutăţi de masurare corecte ale metalelor preţioase, rezultatul este stabilitatea preţurilor, prosperitatea economică şi liniştea politică. Prin urmare,

LEGE: Pentru ca o naţiune să se bucure de prosperitate economică şi linişte politică, puterea monetară a politicienilor săi trebuie să fie limitată exclusiv la menţinerea unor greutăţi şi măsuri corecte ale metalelor preţioase.

După cum vom vedea în capitolele următoare, secolele de tulburări monetare care au urmat acelei perioade timpurii nu conţin nici o dovadă că această lege a fost abrogată de omul modern.

REZUMAT

Cunoaşterea naturii banilor este esenţială pentru înţelegerea Sistemului Rezervei Federale. Contrar opiniei comune, subiectul nu este nici misterios, nici complicat. În sensul acestui studiu, banii sunt definiţi ca orice lucru acceptat ca mijloc de schimb. Bazându-ne pe aceasta, descoperim că există patru tipuri de bani: marfă, chitanţă, fiat şi fracţionari. Metalele preţioase au fost prima monedă marfă care a apărut în istorie şi de atunci s-a dovedit prin experienţa reală a fi singura bază fiabilă pentru un sistem monetar

onest. Aurul, ca bază a banilor, poate lua mai multe forme: lingouri, monede şi chitanţe de hârtie garantate integral.
Omul a fost chinuit de-a lungul istoriei de falsa teorie conform căreia cantitatea de bani este importantă, în special că mai mulţi bani sunt mai buni decât mai puţini. Acest lucru a dus la manipularea şi extinderea perpetuă a masei monetare prin practici precum tăierea monedelor, devalorizarea conţinutului monedelor şi, în secolele ulterioare, emiterea mai multor chitanţe de hârtie decât aurul existent care să le susţină. În fiecare caz, aceste practici au dus la dezastre economice şi politice. În acele rare cazuri în care omul s-a abţinut de la manipularea masei monetare şi a permis ca aceasta să fie determinată de producţia de aur pe piaţa liberă, rezultatul a fost prosperitatea şi liniştea.

Capitolul Opt
AURUL NEBUNULUI

Istoria banilor de hârtie fără suportul metalor preţioase impus publicului prin decret guvernamental; apariţia sistemului nostru bancar actual cu rezerve fracţionare, bazat pe emiterea unei cantităţi mai mari de chitanţe decât are banca în seif pentru a le susţine.
Anterior, am împărţit conceptul de bani în patru categorii: marfă, chitanţă, bani fiat şi fracţionari. În capitolul precedent, am examinat în detaliu banii marfă şi banii chitanţă. Procedând astfel, am stabilit, de asemenea, anumite principii monetare care se aplică indiferent de forma lor. Vom trece acum la celelalte două categorii, ambele fiind reprezentate de hârtie şi care sunt la baza aproape tuturor problemelor economice ale omului modern.

BANII FIAT

Dicţionarul American Heritage defineşte banii fiat ca fiind „bani de hârtie declaraţi mijloc legal de plată, fara a fi sustinuti de aur sau argint". Prin urmare, cele două caracteristici ale banilor fiat sunt (1) nu reprezintă nimic cu valoare intrinsecă şi
(2) sunt declaraţi mijloc legal de plată. „Mediul legal de plată" înseamnă pur şi simplu că există o lege care impune tuturor să accepte moneda în comerţ. Cele două merg întotdeauna împreună, deoarece, din moment ce banii sunt într-adevăr fără valoare, aceştia ar fi în curând respinşi de public în favoarea unui mijloc de schimb mai fiabil, cum ar fi moneda de aur sau de argint. Astfel, atunci

când guvernele emit bani fiat, aceştia îi declară întotdeauna ca fiind mijloc legal de plată sub sancţiunea amenzii sau a închisorii. Singura modalitate prin care un guvern îşi poate schimba banii de hârtie fără valoare pentru bunuri şi servicii tangibile este să nu le ofere cetăţenilor săi nici o opţiune.

Prima utilizare notabilă a acestei practici a fost consemnată de Marco Polo în timpul călătoriilor sale în China în secolul al XIII-lea. Celebrul explorator ne oferă următoarea relatare:

Monetaria împăratului se află aşadar în acelaşi oraş Cambaluc, iar modul în care monedele sunt prelucrate pare ca ai putea spune că deţine secretul alchimiei la perfecţiune şi ai avea dreptate!...

Ceea ce iau este o anumită pielita albă fină, sau o pielita, care se află între lemnul copacului şi scoarţa exterioară groasă, şi o transformă în ceva asemănător cu foile de hârtie, dar de culoare neagră.

După ce aceste foi au fost pregătite, sunt tăiate în bucăţi de diferite dimensiuni. Cea mai mică dintre aceste dimensiuni valorează o jumătate de tornesel(moneda venetiana).... Există, de asemenea,una care valorează un bezant de aur, şi o alta de trei bezanti, şi tot aşa până la zece.

Toate aceste bucăţi de hârtie sunt emise cu atâta solemnitate şi autoritate ca şi cum ar fi din aur pur sau argint; şi pe fiecare bucată, o varietate de funcţionari, a căror datorie este aceasta, trebuie să-şi scrie numele şi să işi pună sigiliile. Şi când totul este pregătit cum trebuie, ofiţerul şef desemnat de Han unge sigiliul care i-a fost încredinţat cu sulfat de mercur rosu şi îl imprimă pe hârtie, astfel încât forma sigiliului să rămână ştampilată pe ea cu roşu; banii sunt atunci autentici. Oricine îi falsifică ar fi pedepsit cu moartea. Şi Hanul face o cantitate atât de mare ca asta în fiecare an din aceşti bani, care nu-l costă nimic, încât pare să egaleze în valoare toate comorile din lume.

Cu aceste bucăţi de hârtie, făcute aşa cum am descris, el face ca toate plăţile în contul său să fie efectuate şi la fel în toate Regatele sale....

Şi nimeni, oricât de important s-ar crede, nu îndrăzneşte să le refuze sub pedeapsa cu moartea. Şi într-adevăr, toată lumea le accepta cu uşurinţă.(13)

Suntem tentaţi să ne minunăm de puterea îndrăzneaţă a Hanului chinez şi de obedienta supuşilor săi care au îndurat un astfel de ultraj; dar orgoliul nostru dispare rapid când luăm în considerare asemănarea cu propriile noastre bancnote ale Rezervei Federale. Sunt împodobite cu semnături şi sigilii; falsificatorii sunt aspru pedepsiţi; guvernul îşi plăteşte cheltuielile cu ele; populaţia este obligată să le accepte; pe ele şi banii „invizibili" din carnetul de cecuri în care pot fi convertiţi - sunt fabricate într-o cantitate atât de vastă încât trebuie să egaleze ca valoare toate comorile lumii. Şi totuşi, nu costă nimic să le fabrice. În realitate, sistemul nostru

monetar actual este o replică aproape exactă a celui care i-a susţinut pe liderii militari de acum şapte secole.

EXPERIENŢA COLONIALĂ

Din păcate, situaţia actuală nu este unică in istoria noastra. De fapt, după China, următorul loc din lume care a adoptat utilizarea monedei fiat a fost America; în special, Colonia Golfului Massachusetts. Acest eveniment a fost descris ca „nu doar originea banilor de hârtie în America, ci şi în Imperiul Britanic şi aproape în lumea creştină".(14)

În 1690, Massachusetts a lansat un raid militar împotriva coloniei franceze din Quebec. Mai făcuse acest lucru înainte şi, de fiecare dată, adusese înapoi suficientă pradă pentru a plăti expediţia. De data aceasta, însă, incursiunea a fost un eşec lamentabil, iar oamenii s-au întors cu mâinile goale.

Când soldaţii şi-au cerut plata,colonia Massachusetts avea cuferele goale. Soldaţii nemulţumiţi au un obicei de a deveni indisciplinaţi, aşa că oficialii s-au grăbit să găsească o modalitate de a strânge fondurile. Taxele suplimentare ar fi fost extrem de nepopulare, aşa că au decis pur şi simplu să tipărească bani de hârtie. Pentru a-i convinge pe soldaţi şi pe cetăţeni să-i accepte, guvernul a făcut două promisiuni solemne: (1) va răscumpăra hârtia pentru monede de aur sau argint imediat ce vor exista suficiente venituri fiscale pentru a face acest lucru, şi (2) absolut nici o bancnotă suplimentară nu va fi emisă vreodată.

Ambele promise au fost prompt încălcate. Doar câteva luni mai târziu, s-a anunţat că emisiunea iniţială era insuficientă pentru a achita datoria guvernului, şi o nouă emisiune de aproape şase ori mai mare a fost pusă în circulaţie.

Moneda nu a fost răscumpărată timp de aproape patruzeci de ani, mult după ce cei care făcuseră promisiunea initiala dispăruseră de pe scenă.

UN MODEL CLASIC

Majoritatea celorlalte colonii au învăţat rapid magia tipăritului, iar istoria care a urmat este un exemplu clasic de cauză şi efect: guvernele au extins artificial masa monetară prin emiterea de monedă fiat. Aceasta a fost urmată de legi privind mijlocul legal de plată pentru a forţa acceptarea acesteia. Apoi a venit dispariţia monedelor de aur sau argint care au ajuns, în schimb, în colectii

private sau la comercianţii străini care insistau să aibă monede reale pentru mărfurile lor. Multe dintre colonii şi-au repudiat banii anteriori emitând noi bancnote evaluate la valori mai mari decat cele vechi. Apoi au venit nemulţumirea politică şi nesupunerea civilă. Şi la sfârşitul fiecărui ciclu a existat o inflaţie rampantă şi un haos economic.

În 1703, Carolina de Sud a declarat că moneda sa era „corecta şi o modalitate de plată legala" şi apoi a adăugat că, în cazul în care cineva refuză să o onoreze ca atare, va fi amendat cu o sumă egală cu „dublul valorii bancnotelor refuzate". Până în 1716, pedeapsa fusese mărită la „tripla valoare a bancnotelor refuzate".(15)

TIPĂRIREA ŞI INFLAŢIA

Benjamin Franklin a fost un susţinător fervent al monedei fiduciare în acei ani şi şi-a folosit marea influenţă pentru a vinde ideea publicului. Ne putem face o idee despre agitaţia vremurilor notând că, în 1736, scriind în Pennsylvania Gazette, Franklin şi-a cerut scuze pentru publicarea neregulată a acesteia şi a explicat că tipograful folosea„presa, lucrând pentru binele public, pentru a face banii mai abundenţi".(16) Tipărirea banilor era aparent o operaţiune majoră, care consuma mult timp.

În 1737, Massachusetts şi-a devalorizat moneda fiat cu 66%, oferind un dolar ca monedă nouă pentru trei din cele vechi. S-a promis că, după cinci ani, noua monedă va fi răscumpărată integral în argint sau aur.Promisiunea nu a fost respectată.(17)

Până la sfârşitul anilor 1750, preţurile din Connecticut au crescut cu 800%.In Carolina de Nord si Sud au crescut cu 900%.

In Massachusetts cu 1000%.In Rhode Island cu 2300%.(18)

Fireşte, toate aceste inflaţii trebuiau să se oprească şi, când s-au încheiat, s-au transformat în deflaţii şi depresiuni la fel de masive. S-a demonstrat că, chiar şi în perioada colonială, boom-urile şi crizele clasice pe care economiştii moderni le pun in seama „pieţei liberă nestăvilite" erau de fapt manifestări directe ale expansiunii şi contracţiei banilor fiat, care nu mai erau guvernate de legile cererii şi ofertei.(19)

În acest moment, monedele dispăruseră complet de pe scenă. Unele se aflau în tezaure private, dar majoritatea fuseseră exportate în alte ţări, lăsând coloniilor puţine opţiuni ,să folosească bani fiat sau troc. Comercianţii din străinătate nu erau interesaţi însă de nici una dintre acestea,iar comerţul internaţional aproape s-a oprit.

O BINECUVÂNTARE DEGHIZATA

Experimentul cu banii fiat a fost o calamitate pentru coloniști, dar a fost și un ghimpe în coasta Băncii Angliei. Banca își folosise influența pe lângă Coroană pentru a interzice coloniilor să bată propriile monede sau să înființeze bănci locale. Aceasta însemna că, dacă coloniștii doreau comoditatea banilor de hârtie, ar fi fost obligați să folosească bancnotele emise de Banca Angliei. Nimeni nu anticipase că guvernele coloniale ar fi atât de inventive încât să-și creeze propriii bani de hârtie. Așadar, în 1751, Marea Britanie a început să facă presiuni asupra coloniilor pentru a-și răscumpăra toată moneda și a o retrage din circulație. În cele din urmă, au și făcut acest lucru, și la prețuri de chilipir. Până atunci, banii lor fiat erau puternic scontați pe piață, iar guvernele au putut să-și răscumpere propria monedă pentru câțiva penny/ dolar.
Decretul Parlamentului britanic, deși puternic respins de coloniști, s-a dovedit a fi o binecuvântare deghizată. Bancnotele de hârtie ale Băncii Angliei nu au devenit niciodată un mijloc principal de schimb. Probabil din cauza recentei lor la experiențele neplăcute cu banii de hârtie, coloniștii au scos pur și simplu din ascunzătoare puținele monede de aur și argint pe care le aveau și s-au întors la un adevărat sistem de bani-marfă. La început, ,,economistii apocalipsei" au prezis că acest lucru va însemna o ruină suplimentară pentru economia colonială.
„Nu sunt destui bani" era strigătul mult prea familiar. Dar,existau destui bani, deoarece, așa cum am văzut deja, orice sumă este suficientă.

TUTUNUL DEVINE MONEDA

A existat, de fapt, o perioadă în care alte mărfuri au devenit acceptate ca mijloc secundar de schimb. Articole precum cuiele, cheresteaua, orezul și whisky-ul au umplut golul monetar, dar tutunul era cel mai comun utilizat. Aceasta era o marfă foarte solicitată atât în colonii, cât și pentru comerțul extern. Avea valoare intrinsecă; nu putea fi contrafăcut; putea fi împărțit în aproape orice cantitate de denominație; iar oferta sa nu putea fi crescută decât prin efortul de muncă. Cu alte cuvinte, era reglementată de legea cererii și ofertei, ceea ce îi conferea o mare stabilitate a valorii. În multe privințe, era o monedă ideală.

A fost adoptată oficial ca atare de Virginia în 1642 şi câţiva ani mai târziu de Maryland, dar a fost folosită neoficial şi în toate celelalte colonii.
Identificarea tutunului cu banii era atât de apropiată deoarece moneda fiat anterioară din New Jersey, care nu era un stat cultivator de tutun, afişa o imagine a unei frunze de tutun pe faţa dolarului. De asemenea, purta inscripţia: „Falsificarea este condamnata cu moartea". Tutunul a fost folosit în America de la începuturi ca mijloc secundar de schimb timp de aproximativ două sute de ani, până când noua Constituţie a declarat că banii erau, de acum înainte, prerogativa exclusivă a guvernului federal.(20)
Moneda principală la acea vreme, însă, era încă moneda de aur şi argint, sau ,specie"(termen utilizat pentru a diferentia monedele de banii de hartie sau instrumentele de credit), aşa cum se numeşte. Iar rezultatul imediat al revenirii la o unitate monetară solidă a fost o recuperare rapidă după stagnarea economică provocată anterior de boom-urile(avant economic) şi prăbuşirile monedei fiat. Comerţul şi producţia au crescut dramatic, iar acest lucru, la rândul său, a atras un aflux de monede de aur şi argint din întreaga lume, umplând golul care fusese creat de banii de hârtie fără valoare. Legea cererii şi ofertei era vizibil la lucru. Pentru o vreme, Massachusetts a revenit la specie, în timp ce Rhode Island a rămas pe bani fiat. Rezultatul a fost că Newport, care fusese centrul comercial pentru Indiile de Vest, şi-a pierdut comerţul în favoarea oraşului Boston şi a devenit un port gol.(21)
După ce coloniile au revenit la circulaţia monedei, preţurile şi-au găsit rapid echilibrul natural şi apoi au rămas la acel punct, chiar şi în timpul Războiului de Şapte Ani şi al perturbării comerţului care a avut loc imediat înainte de Revoluţie.(22)
Nu există un exemplu mai bun al faptului că sistemele economice aflate în dificultate se pot recupera şi chiar se redresează rapid dacă guvernul nu interferează cu procesul natural de vindecare.

RĂZBOIUL ADUCE O REVENIRE A BANILOR FIAT

Războiul pentru Independenţă a pus capăt brusc tuturor acestor lucruri. Războaiele sunt rareori finanţate din trezoreria existentă şi nici măcar nu sunt făcute din taxe crescute. Dacă guvernele ar percepe taxe cetăţenilor lor pe deplin adecvate pentru a finanţa conflictul, suma ar fi atât de mare încât cei mai înfocaţi susţinători ai săi şi-ar pierde entuziasmul. Prin creşterea artificială a masei

monetare, însă, costul real este ascuns vederii. Acesta este însă plătită, desigur, dar prin inflaţie, un proces pe care puţini oameni îl înţeleg.
Revoluţia Americană nu a făcut excepţie. Pentru a plăti factura pentruindependenţă, atât Confederaţia, cât şi statele individuale s-au implicat intens în printarea banilor. La începutul războiului, în 1775, masa monetară totală se ridica la 12 milioane de dolari. În iunie a acelui an,Congresul Continental a emis încă 2 milioane de dolari. Înainte ca bancnotele să fie puse în circulaţie, a fost autorizat încă 1 milion de dolari. Până la sfârşitul anului, încă 3 milioane de dolari. În 1776, alte 19 milioane de dolari. 13 milioane de dolari în 1777. 64 de milioane de dolari în 1778. 125 de milioane de dolari în 1779. Şi mai mult: Armata Continentală a emis propriile „certificate" pentru achiziţionarea de provizii în valoare totală de 200 de milioane de dolari. Un total de 425 de milioane de dolari în cinci ani, pe lângă o bază de 12 milioane de dolari, reprezintă o creştere de peste 3500%. Şi, pe lângă această expansiune masivă a masei monetare din partea guvernului central, trebuie ţinut minte că statele făceau exact acelaşi lucru. Se estimează că, în doar cinci ani, din 1775 până la sfârşitul anului 1779, masa monetară totală a crescut cu 5000%. Prin contrast, suma colectată din impozite pe parcursul perioadei de cinci ani a fost nesemnificativă, ridicându-se la doar câteva milioane de dolari.

O INFLAŢIE MASIVĂ

Primul efect exaltant al acestui aflux de bani noi a fost valul de prosperitate aparentă, dar acesta a fost urmat rapid de inflaţie, pe măsură ce mecanismul de autodistrugere a început să funcţioneze. În 1775, bancnotele Continental de hârtie erau schimbate pentru un dolar în aur. În 1777, erau schimbate doar pentru douăzeci şi cinci de cenţi. Până în 1779, la doar patru ani de la emitere, valorau mai puţin de un penny. Expresia „Nu valorează nici cat un Continental" îşi are originea în această perioadă sumbră. Pantofii se vindeau cu 5.000 de dolari perechea. Un costum de haine costa un milion.
În acel an, George Washington a scris: „O căruţă plină de bani abia dacă va cumpăra o căruţă plină de provizii".(23)
Chiar şi Benjamin Franklin a început să vadă lumina. Într-o dispoziţie sarcastică, el a scris:

„Această monedă, aşa cum o folosim noi, este o maşinărie minunată. Îşi îndeplineşte funcţia atunci când o emitem; plăteşte şi îmbracă trupele şi oferă alimente şi muniţie; iar când suntem
obligaţi să emitem o cantitate excesivă, se amortizează prin depreciere."(24)
Când vorbim despre cheltuieli deficitare, este obişnuit să auzim tânguirea că împovărăm generaţiile viitoare cu factura pentru ceea ce ne bucurăm astăzi. De ce să nu-i lăsăm pe cei din viitor să ajute la plata a ceea ce le va fi de folos şi lor? Nu vă lăsaţi înşelaţi. Aceasta este o concepţie greşită încurajată de politicieni pentru a calma publicul. Când banii sunt fiat, aşa cum au descoperit coloniştii, fiecare clădire guvernamentală, lucrare publică şi tun de război sunt plătite din forţa de muncă şi averea curentă. Aceste lucruri trebuie construite astăzi cu munca de astăzi,iar omul care efectuează această muncă trebuie să fie, de asemenea, plătit astăzi. Este adevărat că plăţile dobânzilor revin parţial generaţiilor viitoare, dar costul iniţial este plătit de cei din prezent. Este plătit prin pierderea valorii unităţii monetare şi pierderea puterii de cumpărare a salariilor.

INFLAŢIA ESTE O TAXĂ ASCUNSĂ

Banul fiat este mijlocul prin care guvernele obţin putere de cumpărare instantanee fără impozitare. Dar de unde provine această putere de cumpărare?
Întrucât banii fiat nu au nici o valoare tangibilă care să o compenseze,puterea de cumpărare fiat a guvernului poate fi obţinută doar prin scăderea ei din altă parte. De fapt, este „colectată" de la noi toţi printr-o scădere a puterii noastre de cumpărare. Prin urmare, este exact acelaşi lucru cu o taxă, dar una care este ascunsă vederii, silenţioasă în funcţionare şi puţin înţeleasă de contribuabil.
În 1786, Thomas Jefferson a oferit o explicaţie clară a acestui proces când a scris:
„Fiecare prin mâinile căreia a trecut o bancnotă pierdea din valoarea acelei bancnote ceea ce se pierdea în timpul în care aceasta se afla în posesia lui. Aceasta a fost taxa reală pentru fiecare; şi în acest fel, poporul Statelor Unite a contribuit de fapt cu acele... milioane de dolari în timpul războiului şi printr-un mod de impozitare cel mai opresiv dintre toate, deoarece era cel mai inegal dintre toate."(25)

INTRODUCEREA LEGILOR CONTROLULUI PREȚURILOR ȘI A OBLIGATIVITATII UTILIZARII CA FORMA DE PLATA A BANILOR

Pe măsură ce preţurile au crescut vertiginos, coloniile au adoptat controale salariale şi ale preţurilor, ceea ce era ca şi cum ai astupa fluierul unui ceainic în speranţa de a împiedica să scape aburul. Când aceasta a eşuat, a urmat o serie de legi dure privind platile legale cu monedă. O lege a invocat chiar spectrul trădării. Se spunea: „Dacă o persoană va fi în viitor atât de pierdută din punct de vedere al virtuţii şi respectului pentru ţara sa încât va refuza să primească respectivele bancnote ca plată...aceasta va fi considerată, declarată şi tratată ca un duşman în această ţară şi va fi împiedicată de la orice comerţ sau interacţiune cu locuitorii acestor colonii."(26)

Rhode Island nu numai că a perceput o amendă usturătoare pentru neacceptarea valutei sale, dar, la o a doua abatere, o persoană era deposedată de cetăţenie. Când instanţa a declarat actul neconstituţional, legislativul i-a chemat pe judecători în faţa sa şi i-a demis sumar pe contravenienţi din funcţie.(27)

INTRAREA ÎN HAOSUL ECONOMIC ŞI INSURECȚIE

Dacă ravagiile războiului au fost o povară grea pentru colonii, haosul banilor fiat a fost la fel de mare. După război, inflaţia a fost urmată de deflaţie, pe măsură ce realitatea a revenit in piaţă. Preţurile au scăzut drastic, ceea ce a fost minunat pentru cei care cumpărau. Dar, pentru comercianţii care vindeau sau pentru fermierii care se împrumutaseră masiv pentru a achiziţiona proprietăţi la preţuri umflate din timpul războiului, a fost un dezastru. Noile preţuri, mai mici, nu au fost suficiente pentru a-şi susţine ipotecile fixe şi umflate, iar multe familii muncitoare au fost ruinate de executarea silită. În plus, majoritatea oamenilor încă nu înţelegeau procesul inflaţiei şi erau mulţi care continuau să susţină „baniii de hârtie ca leacul economiei". Mai multe state au fostreceptive la presiune, iar tipografiile lor au continuat să funcţioneze.

Istoricul Andrew McLaughlin îşi aminteşte de o scenă tipică din Rhode Island la acea vreme,la care a fost martor fiind vizitat de un francez:

Un călător francez care a trecut prin Newport cam în această perioadă oferă o imagine sumbră a locului: bărbaţi leneşi stând cu braţele încrucişate la colţurile străzilor; case prăbuşindu-se în ruine; magazine mizerabile care nu

ofereau spre vânzare decât câteva materiale grosolane;... iarbă crescând pe străzi; ferestre pline cu cârpe; pretutindeni mizerie, triumful banilor de hârtie şi influenţa unui guvern neadecvat. Negustorii îşi închiseseră magazinele în loc să accepte plata în hârtie; fermierii din statele vecine nu se sinchiseau să-şi aducă produsele.(28)

Lenea şi depresiunea economică au dus, de asemenea, la rebeliune şi insurecţie. În 1786, George Washington i-a scris lui James Warren: „Roţile guvernării s-au înpotmolit şi... coborâm în valea confuziei şi întunericului."(29)

Doi ani mai târziu, într-o scrisoare către Henry Knox, el s-a exprimat: „Dacă... cineva mi-ar fi spus că ar exista o rebeliune atât de apriga asa cum e cea din prezent, l-aş fi considerat un nebun, un subiect potrivit institutiilor pentru sanatatea mintala."(30)

Din fericire, există un final fericit pentru această parte a poveştii. După cum vom vedea într-un capitol ulterior, când delegaţii statelor s-au întrunit pentru a redacta Constituţia, efectele banilor fiat erau atât de proaspete în mintea lor încât au decis să le pună capăt odată pentru totdeauna. Apoi, noua republică nu numai că şi-a revenit rapid, dar a devenit invidie economică mondiala - cel puţin pentru o vreme - până când lecţia a fost uitată de generaţiile următoare. Dar asta înseamnă să ne avântăm prea mult în povestea noastră. Deocamdată, ne ocupăm de subiectul banilor fiat; iar experienţa coloniilor americane este un exemplu clasic a ceea ce se întâmplă întotdeauna când oamenii cedează chemării lor.

LEGEA NATURALĂ NR. 3

Să ne oprim în acest punct şi să observăm o altă lecţie derivată din secole de experienţă. Această lecţie este atât de clară şi atât de universală şi atât de acceptată pe scară largă de-a lungul istoriei încât poate fi enunţată ca o lege naturală a comportamentului uman:

LECTIE: Banii fiat sunt bani de hârtie fără suport al metalelor preţioase şi pe care oamenii sunt obligaţi prin lege să-i accepte. Permit politicienilor să crească cheltuielile fără a creşte impozitele. Banii fiat sunt cauza inflaţiei, iar suma pe care oamenii o pierd în putere de cumpărare este exact suma care le-a fost luată şi transferată guvernului lor prin acest proces. Prin urmare, inflaţia este o taxă ascunsă. Această taxă este cea mai nedreaptă dintre toate, deoarece cade ca o napasta asupra celor care sunt cel mai

puţini capabili să plătească: celor cu salarii mici şi asupra celor cu venituri fixe. De asemenea, îi pedepseşte pe cei cumpătaţi prin erodarea valorii economiilor lor. Acest lucru creează resentimente în rândul oamenilor, ducând întotdeauna la tulburări politice şi dezbinare naţională. Prin urmare,

LEGE: O naţiune care recurge la utilizarea banilor fiat s-a condamnat la dificultăţi economice şi dezbinare politică.

BANI FRACŢIONARI

Să ne întoarcem acum la a patra şi ultima formă posibilă a banilor: un concept foarte interesant numit bani fracţionari. Şi, pentru a înţelege cum funcţionează aceştia, trebuie să ne întoarcem în Europa şi la practica primilor aurari care depozitau monedele din metale preţioase ale clienţilor lor contra cost.

Pe lângă aurarii care depozitau monede, exista o altă clasă de negustori, numiţi notari, care împrumutau monedele.Mesterii considerau că şi ei puteau acţiona ca notari, dar o făceau cu banii altora.Spuneau că era păcat ca toate acele monede să stea pur şi simplu inactive în seifurile lor. De ce să nu le împrumute şi să obţină un profit care apoi putea fi împărţit între ei şi deponenţii lor? Să le pună la treabă, în loc să adune doar praf. Învăţaseră din experienţă că foarte puţini dintre deponenţii lor doreau vreodată să-şi retragă monedele în acelaşi timp. De fapt, retragerile nete rareori depăşeau zece sau cincisprezece procente din stocul lor. Părea perfect sigur să împrumute până la optzeci sau chiar optzeci şi cinci la sută din monedele lor.

Aşa că depozitarii au început să acţioneze ca brokeri de împrumuturi în numele deponenţilor lor, iar conceptul de sistem bancar, aşa cum îl cunoaştem astăzi, s-a născut.

Aşa descriu multe cărţi de istorie lucrurile, dar este vorba de mai mult decât simpla utilizare a banilor inactivi. În primul rând, împărţirea venitului din dobânzi cu proprietarii depozitelor nu făcea parte din conceptul original. Aceasta a devenit o practică generală abia mulţi ani mai târziu, după ce deponenţii s-au indignat şi au avut nevoie să fie asiguraţi că aceste împrumuturi erau şi în interesul lor. La început, nici măcar nu ştiau că monedele lor erau împrumutate. Credeau în mod naiv că mesterii aurari îşi împrumutau propriii bani.

DEPOZITELE INDISPONIBILE PENTRU ÎMPRUMUT

În al doilea rând, trebuie să ne gândim dacă moneda din seif

era măcar disponibilă pentru împrumut - indiferent dacă deponenţii au primit sau nu o parte din profit. Să presupunem că jucăm un joc de poker acasă la Charlie Smith. Fiecare dintre noi i-a dat 20 de dolari lui Charlie care, acţionând ca bancher, şi-a pus banii într-o cutie de pantofi şi ne-a dat, în schimb, douăzeci de jetoane de poker.Înțelegerea este că, oricând vrem să mergem acasă, putem primi înapoi câte un dolar pentru fiecare jeton pe care îl avem în acel moment.
Acum să presupunem că Larry, cumnatul lui Charlie, apare, nu pentru a joca poker, ci pentru a împrumuta nişte bani. Din moment ce şase dintre noi jucăm şi fiecare a pus 20 de dolari, există un total de 120 de dolari în cutia de pantofi, iar asta se dovedeşte a fi perfect pentru nevoile lui Larry. Vă puteţi imagina ce s-ar întâmpla dacă Charlie ar decide să împrumute banii „inactivi". Nu sunt disponibili pentru împrumut. Nici Charlie, nici vreunul dintre jucători nu au dreptul să împrumute acei dolari, deoarece aceştia sunt ţinuţi ,,în casa", ca să spunem aşa, în aşteptarea finalizării contractului dintre Charlie şi oaspeţii săi. Acei dolari nici măcar nu mai există ca bani. Au fost înlocuiţi cel puţin în concept de jetoanele de poker. Dacă vreunul dintre noi este atât de mişcat de povestea lui Larry încât decide să-i împrumutăm banii noi înşine, va trebui să o facem cu alţi dolari sau cu banii din jetoanele noastre. În acest caz, bineînţeles, nu am mai putea rămâne în joc. Nu putem cheltui, împrumuta sau da depozitul şi, în acelaşi timp, considera jetoanele ca având vreo valoare.
Dacă eşti membru al unei organizaţii şi ţi-ai dat procura unui prieten pentru a vota în absenţa ta la adunarea anuală, nu poţi atunci să te prezinţi şi să-ţi exprimi propriul vot pe lângă cel cu procura. În mod similar, la începuturile sistemului bancar, certificatele care circulau ca bani erau, de fapt, procuri pentru monede. Prin urmare, acele monede nu erau disponibile pentru împrumut. Valoarea lor monetară fusese atribuită certificatelor. Dacă deţinătorii de certificate ar fi dorit să-şi împrumute monedele, ar fi trebuit să retragă mai întâi din certificate. Nu aveau dreptul să deţină bani de hârtie cheltuibili şi, de asemenea, să-şi autorizeze bancherul să împrumute aceiaşi bani sub formă de monede. Nu poţi cheltui, să împrumuţi sau să donezi monede şi, de asemenea, să consideri certificatele ca având aceasi valoare.
Toate acestea sunt doar bun simţ. Dar există o altă dimensiune a

problemei, care are legătură cu onestitatea în contractele comerciale. Când bancherii au folosit acele monede ca bază pentru împrumuturi, se puneau în situaţia de a nu avea suficiente monede în seif pentru a-şi îndeplini contractele atunci când venea momentul ca deponenţii să-şi ia banii acasă. Cu alte cuvinte, noile contracte erau încheiate cu deplina cunoaştere a faptului că, în anumite circumstanţe, acestea ar trebui să fie reziliate.
Dar bancherii nu s-au obosit niciodată să explice acest lucru. Publicul larg a fost facut să creadă că, dacă ar fi aprobat punerea la lucru a acestor fonduri presupus inactive, ar fi ajutat economia şi, în plus, ar fi obţinut un mic profit.
A fost o propunere atrăgătoare, iar ideea a prins cu brio.

SERVICII BANCARE CU REZERVE FRACŢIONARE

Majoritatea debitorilor doreau bani de hârtie, desigur, nu monede voluminoase, aşa că, atunci când primeau împrumuturile, de obicei puneau monedele înapoi în seif pentru a le păstra în siguranţă. Apoi li se dădeau chitanţe pentru aceste depozite care, după cum am observat,care erau acceptate în comerţ ca bani.
În acest moment, lucrurile au început să se complice. Deponenţii iniţiali primiseră chitanţe pentru toate monedele băncii. Dar banca a emis acum împrumuturi în valoare de optzeci şi cinci la sută din depozitele sale, iar împrumutaţii au primit chitanţe pentru aceeaşi sumă. Acestea se adăugau la chitanţele iniţiale. Aceasta a însemnat cu 85% mai multe chitanţe decât monede. Astfel, băncile au creat cu 85% mai mulţi bani şi i-au plasat în circulaţie prin intermediul împrumutaţilor lor. Cu alte cuvinte, prin emiterea de chitanţe false, au extins artificial masa de monedă.
În acest moment, certificatele nu mai erau 100% garantate cu aur. Acum aveau o garanţie de doar 54%,31 dar erau acceptate de publicul neatent ca fiind egale ca valoare cu vechile chitanţe.
Aurul din spatele tuturor acestora, însă, reprezenta acum doar o fracţiune din valoarea lor nominală. Astfel, chitanţele au devenit ceea ce s-ar putea numi bani fracţionari, iar procesul prin care au fost create se numeşte sistem bancar cu rezerve fracţionare.
Din păcate, nimic din acest deficit nu a fost vreodată explicat. Bancherii au decis că ar fi mai bine să nu discute realitatea acolo unde publicul putea să audă. Aceste fapte au devenit secretele profesiei.

Deponenţii nu au fost niciodată încurajaţi să se întrebe cum băncile îşi puteau împrumuta banii şi totuşi să-i aibă la îndemână pentru a-i rambursa imediat.În schimb, bancherii dădeau dovadă de respectabilitate, stabilitate şi responsabilitate; se îmbrăcau şi acţionau ireprosabil, dacă nu chiar severi; au ridicat edificii măreţe asemănătoare cu clădiri guvernamentale şi temple, toate pentru a consolida imaginea falsă de a fi capabili să-şi onoreze contractele de plată la cerere.

John Maynard Keynes a fost cel care a observat:

Un bancher „fara cusur", din păcate!, nu este cel care prevede pericolul şi îl evită, ci cel care, atunci când este ruinat, este ruinat într-un mod convenţional şi ortodox, împreună cu colegii săi, astfel încât nimeni să nu-l poată învinovăţi cu uşurinţă. Este în mod necesar o parte a activităţii unui bancher să menţină aparenţele şi să mărturisească respectabilitatea convenţională, care este mai mult decât umană. Practicile de-o viaţă de acest fel îi fac cei mai romantici şi mai puţin realişti dintre oameni.(32)

CREAREA DE BANI PE BAZA DATORIILOR

Să ne întoarcem pentru o clipă şi să analizăm. La început, băncile au servit drept depozite pentru păstrarea în siguranţă a monedelor clienţilor lor.Atunci când emiteau chitanţe pe hârtie pentru acele monede, transformau banii-marfă în bani-chitanţe. Aceasta a fost o mare comoditate, dar nu a modificat masa de monedă. Oamenii aveau de ales între a folosi fie monedă, fie hârtie, dar nu le puteau folosi pe amândouă. Dacă foloseau monedă, chitanţa nu era niciodată emisă. Dacă foloseau chitanţa, moneda rămânea în seif şi nu circula.

Când băncile au abandonat această practică şi au început să emită chitanţe împrumutaţilor, au devenit magicieni. Unii au spus că au creat bani din nimic, dar acest lucru nu este chiar adevărat. Ceea ce au făcut a fost şi mai uimitor.

Au creat bani din datorii.

Evident, este mai uşor pentru oameni să se îndatoreze decât să extragă aur.Prin urmare, banii nu au mai fost limitaţi de forţele naturale ale cererii şi ofertei. Din acel moment al istoriei, ei au fost limitaţi doar de gradul în care bancherii au reuşit să reducă fracţiunea de rezerve de aur din depozitele lor.

Din această perspectivă, putem acum privi înapoi la banii fracţionari şi recunoaşte că sunt într-adevăr o formă de tranziţie între banii chitanţe şi banii fiat.

Ei au caracteristicile celor de mai sus. Pe măsură ce fracţiunea devine mai mică, cu atât seamănă mai puţin cu banii de chitanţă şi cu atât se apropie mai mult de banii fiat. Când fracţiunea ajunge în cele din urmă la zero, atunci a făcut tranziţia completă şi devine fiat pur. În plus, nu există nici un exemplu în istorie în care oamenii, odată ce au acceptat conceptul de bani fracţionari, să nu fi redus fracţiunea din ce în ce mai mult până când, în cele din urmă, a devenit zero.
Nici o bancă nu poate rămâne în afaceri prea mult timp cu o rezervă zero.
Singura modalitate de a-i face pe oameni să accepte o monedă atât de lipsită de valoare este forţa guvernamentală. Despre asta este vorba în legile privind cursul legal de plată. Prin urmare, tranziţia de la banii cu rezervă fracţionară la banii fiat necesită participarea guvernului printr-un mecanism numit bancă centrală. Cea mai mare parte a restului acestei cărţi va fi dedicată unui studiu al acei Creaturi, dar, deocamdată, este suficient să spunem că euforia de a putea crea bani fără efort uman este atât de mare încât, odată ce un astfel de narcotic este consumat, nu există nici un politician sau bancher care să poată renunţa la acest viciu. După cum a observat William Sumner: „Un om ar putea la fel de bine să sară de pe o prăpastie intenţionând să se oprească la jumătatea drumului.”(33)

LEGEA NATURALĂ NR. 4

Şi astfel, încă o dată, ajungem la una dintre acele legi naturale care reies din secole de experienţă umană. Poate fi enunţată astfel:
LECTIE: Banii fracţionari sunt bani de hârtie care sunt susţinuţi de metale preţioase doar până la o parte din valoarea nominală. Este un hibrid, fiind parţial bani de chitanţă şi parţial bani fiat. În general, publicul nu este conştient de acest fapt şi crede că banii fracţionari pot fi răscumpăraţi integral în orice moment. Când adevărul este descoperit, aşa cum se întâmplă periodic, există retrageri masive la bănci şi doar primii deponenţi din rând pot fi plătiţi. Întrucât banii fracţionari generează la fel de multe dobânzi pentru bancheri ca şi aurul sau argintul, tentaţia mare pentru aceştia este de a crea cât mai multi posibil. Pe măsură ce se întâmplă acest lucru, fracţiunea care reprezintă rezerva devine din ce în ce mai mică până când, în cele din urmă, este redusă la zero. Prin urmare,

LEGE: Banii fracţionari vor degenera întotdeauna în bani fiat. Nu sunt decât bani fiat în tranziţie.
Atât despre prezentarea generală şi generalităţi. În capitolul următor vom vedea ce are de spus istoria despre acest proces. Şi ce istorie este!

REZUMAT

Banii fiat sunt bani de hârtie fără suport in metale preţioase, pe care oamenii sunt obligaţi prin lege să îi accepte. Prima apariţie înregistrată a banilor fiat a fost în China secolului al XIII-lea, dar utilizarea lor la scară majoră nu a avut loc decât în America colonială. Experienţa a fost dezastruoasă, ducând la inflaţie masivă, şomaj, pierderi de proprietăţi şi tulburări politice.
Într-o perioadă în care Banca Angliei a forţat coloniile să abandoneze banii fiat, prosperitatea generală a revenit rapid.
Războiul Revoluţionar a readus banii fiat în colonii ca răzbunare.
Haosul economic care a rezultat a determinat guvernele coloniale să impună controale ale preţurilor şi legi dure privind mijlocul legal de plată, nici una dintre acestea cu eficientă.
Banii fracţionari sunt definiţi ca bani de hârtie cu suport de metale preţioase intr-o mica parte din valoarea lor declarată.
Au fost introdusi în Europa când mesterii aurari au început să emită chitanţe pentru aurul pe care nu îl deţineau,deci prin urmare, doar o fracţiune din chitanţe era rambursabilă. Banii fracţionari degenerează întotdeauna în bani fiat puri.

Capitolul Nouă
ŞTIINŢA SECRETĂ

Istoria condensată a sistemului bancar cu rezerve fracţionare; istoricul neîntrerupt al fraudei, boom-urilor, prăbuşirilor şi haosului economic; formarea Băncii Angliei, prima bancă centrală din lume, care a devenit modelul pentru Sistemul Rezervei Federale.
Băncile bazate pe depozite au apărut pentru prima dată în Grecia timpurie, concomitent cu dezvoltarea monedei în sine. Acestea erau cunoscute în India pe vremea lui Alexandru cel Mare. Au operat şi în Egipt ca parte a sistemului public de grânare. Au apărut la Damasc în 1200 şi la Barcelona în 1401. Cu toate acestea, oraşul-stat Veneţia este considerat leagănul sistemului bancar aşa cum îl cunoaştem astăzi.

BANCA VENEȚIEI

Până în anul 1361, existaseră deja suficiente abuzuri în sistemul bancar încât Senatul veneţian a adoptat o lege care interzicea bancherilor să se angajeze în orice altă activitate comercială, eliminând astfel tentaţia de a folosi fondurile deponenţilor pentru a-şi finanţa propriile întreprinderi. De asemenea, li se cerea să îşi deschidă registrele pentru inspecţie publică şi să îşi ţină stocul de monede disponibil pentru consultare în orice moment rezonabil. În 1524, a fost creat un consiliu de examinatori bancari şi, doi ani mai târziu, toţi bancherii erau obligaţi să îşi regleze conturile între ei în monede decât prin cecuri.

În ciuda acestor precauţii, însă, cea mai mare bancă de la acea vreme, casa Pisano şi Tiepolo, fusese activă în acordarea de împrumuturi împotriva rezervelor sale şi, în 1584, a fost forţată să îşi închidă porţile din cauza incapacităţii de a-si rambursa deponenţii. Guvernul a strâns rămăşiţele în acel moment şi a fost înfiinţată o bancă de stat, Banco della Piazza del Rialto. Învăţând din experienţa recentă cu falimentul, noii bănci nu i s-a permis să acorde împrumuturi. Nu putea exista profit din emiterea de credite.Banca era obligată să se susţină exclusiv din comisioanele pentru depozitarea monedelor, schimbul valutar, gestionarea transferului de plăţi între clienţi şi serviciile notariale.

Formula pentru servicii bancare oneste fusese găsită. Banca a prosperat şi a devenit curând centrul comerţului veneţian. Chitanţele sale pe hârtie erau acceptate pe scară largă mult dincolo de graniţele ţării şi, de fapt, în loc să fie reduse la schimbul monedelor de aur, aşa cum era practica obişnuită, ele aveau de fapt un preţ superior faţă de monede.

Acest lucru se datora faptului că existau atât de multe tipuri de monede în circulaţie şi o variaţie atât de mare de calitate în cadrul aceluiaşi tip de monedă, încât trebuia să fii expert pentru a le evalua valoarea.

Banca efectua acest serviciu automat atunci când lua monedele în seiful său. Fiecare era evaluată, iar chitanţa emisă pentru aceasta era o reflectare exactă a valorii sale intrinseci. Prin urmare, publicul era mult mai sigur de valoarea chitanţelor pe hârtie decât de multe dintre monede şi în consecinţă, era dispus ofere puţin mai mult pentru ele.

Din păcate, odată cu trecerea timpului şi ştergându-se din memoria

colectiva abuzurile bancare anterioare, Senatul veneţian a cedat în cele din urmă tentaţiei creditului. Neavând fonduri şi nedorind să confrunte alegătorii cu o creştere a impozitelor, politicienii au decis că vor autoriza o nouă bancă fără restricţii privind împrumuturile, vor cere băncii să creeze banii de care aveau nevoie şi apoi să-i „împrumute". Aşadar, în 1619, a fost înfiinţată Banco del Giro, care, la fel ca predecesoarea sa falimentară, a început imediat să creeze bani din nimic în scopul de a-i împrumuta guvernului.
Optsprezece ani mai târziu, Bancodella Piazza del Rialto a fost absorbită de noua bancă, iar prima mică flacără din istorie a unui sistem bancar solid s-a stins şi a pierit.
De-a lungul secolelor al XV-lea şi al XVI-lea, băncile au apărut în toată Europa. Aproape fără excepţie, au urmat practica lucrativă de a împrumuta bani care nu erau cu adevărat disponibili pentru împrumut. Au creat obligaţii excesive împotriva rezervelor lor şi, ca urmare, fiecare dintre ele a dat faliment. Aceasta nu înseamnă că proprietarii şi directorii lor nu au prosperat. Înseamnă doar că deponenţii lor au pierdut tot sau o parte din activele încredinţate spre păstrare.

BANCA DIN AMSTERDAM

Abia la înfiinţarea Băncii din Amsterdam, în 1609, găsim un al doilea exemplu de practici bancare solide, iar rezultatele au fost practic aceleaşi cu cele înregistrate anterior de Banco della Piazza del Rialto. Banca accepta doar depozite şi refuza cu fermitate să acorde împrumuturi. Veniturile sale proveneau exclusiv din comisioanele de servicii. Toate plăţile în Amsterdam şi în jurul oraşului au început curând să fie efectuate în monedă de hârtie emisă de bancă şi, de fapt, acea monedă avea un preţ premium faţă de moneda în sine.
Mai marii burgului şi consiliul erau obligaţi să depună un jurământ annual prin care jurau că rezerva de monedă a băncii era intactă. Galbraith ne aminteşte:

Timp de un secol de la înfiinţare, aceasta a funcţionat util şi cu o corectitudine deosebit de strictă. Depozitele erau depozite, si metalele pretioase rămâneau în depozit pentru omul care le deţinea până când acesta le transfera altcuiva. Nici o valoare nu a fost împrumutata. În 1672, când armatele lui Ludovic al XIV-lea s-au apropiat de Amsterdam, a existat o panica impresionanta. Negustorii au asediat banca, unii bănuind că averea lor s-ar putea să nu fie acolo. Toţi cei care si-au cerut banii au fost plătiţi, iar când au aflat că este aşa, nu au mai vrut să fie plătiţi. Aşa cum s-a observat adesea în viitor,oricât de disperaţi ar

vrea oamenii să-şi ia banii de la o bancă, atunci când sunt asiguraţi că îi pot obţine nu-i mai doresc.(34)

Principiile onestităţii şi cumpătării nu aveau însă să dureze mult. Tentaţia profitului uşor din crearea de bani era pur şi simplu prea mare. Încă din 1657, persoanelor li se permisese să îşi retraga peste valoarea din conturi, ceea ce înseamnă, desigur, că banca crea bani noi prin datoria lor. În anii următori, s-au acordat împrumuturi enorme Companiei Indiilor Olandeze de Est. Adevărul a devenit în sfârşit cunoscut publicului în ianuarie 1790, iar cererile de rambursare a depozitelor au fost constante de la acea dată înainte. Zece luni mai târziu, banca a fost declarată insolvabilă şi a fost preluată de oraşul Amsterdam.

BANCA DIN HAMBURG

A treia şi ultima experienţă cu activităţi bancare oneste a avut loc în Germania, cu Banca din Hamburg. Timp de peste două secole, aceasta a respectat cu fidelitate principiul depozitului în siguranţă. Administraţia sa a fost atât de scrupuloasă, încât, atunci când Napoleon a preluat banca în 1813, a găsit 7.506.956 de mărci de argint deţinute împotriva unor datorii de 7.489.343. Capitalul era cu 17.613 marci mai mare decât era nevoie în realitate. Cea mai mare parte a comorii băncii pe care Napoleon a furat-o a fost restituită câţiva ani mai târziu de către guvernul francez sub formă de titluri de valoare. Nu este clar dacă titlurile de valoare aveau o valoare mare, dar, chiar dacă ar fi avut, nu erau de valoarea argintului.

Din cauza invaziei străine, moneda băncii nu mai era complet convertibilă în monedă ca monedă de chitanţă. Acum era monedă fracţionară, iar mecanismul de autodistrugere fusese pus în mişcare. Banca a mai rezistat cincizeci şi cinci de ani, până în 1871, când i s-a ordonat să-şi lichideze toate conturile.

Acesta este sfârşitul scurtei poveşti a sistemului bancar onest. Din acel moment înainte, sistemul bancar cu rezervă fracţionară a devenit practica universală. Dar au existat multe răsturnări de situaţie interesante în dezvoltarea sa înainte de a fi pregătită pentru ceva atât de sofisticat precum Sistemul Rezervei Federale.

PRIMELE OPERAŢIUNI BANCARE ÎN ANGLIA

În Anglia, prima monedă de hârtie a fost creata de ordinul de trezorerie al lui Carol al-II-lea.Era o monedă fiduciară pură şi, deşi a fost decretată ca mijloc legal de plată, nu a fost utilizată pe scară

largă. A fost înlocuită în 1696 de cambia de trezorerie(reprezintă un instrument de plată prin care o persoană (numită *trăgător*) ordonă unei alte persoane (numit *tras*) să plătească unei terţe persoane (numită *beneficiar*) o sumă de bani determinată, la o dată fixă şi un loc pre-indicat.. Cambia era răscumpărabilă în aur, iar guvernul a depus eforturi mari pentru a se asigura că existau suficiente monede sau lingouri reale pentru a onora gajul. Cu alte cuvinte, era o monedă de chitanţă reală şi a devenit larg acceptată ca mijloc de schimb. În plus, cambia erau considerata împrumut pe termen scurt către guvern şi care plătea de fapt dobânzi deţinătorilor.
În 1707, recent creata Bancă a Angliei a primit responsabilitatea de a gestiona această monedă, dar banca a găsit mai mult profit din circulaţia propriilor bancnote, care erau sub formă de bani fracţionari şi care prevedeau colectarea dobânzii, nu plata acestora. Prin urmare, cambiile guvernamentale au ieşit treptat din uz şi au fost înlocuite de bancnote care, până la mijlocul secolului al XVIII-lea, au devenit singurii bani de hârtie ale Angliei.
Trebuie înţeles că, în acea perioadă, Banca Angliei nu era încă pe deplin dezvoltată ca bancă centrală. I se acordase monopolul asupra emiterii de bancnote în Londra şi în alte zone geografice importante, dar acestea nu fuseseră încă decretate ca mijloc legal de plată. Nimeni nu era obligat să le folosească.
Erau doar chitanţe private fracţionare pentru monede de aur emise de o bancă privată, pe care publicul le putea accepta, respinge sau reduce valoarea acceptata după dorinţă. Statutul de mijloc legal de plată nu a fost conferit banilor băncii decât în 1833.
Între timp, Parlamentul acordase autorităţi numeroaselor bănci din întregul imperiu şi, fără excepţie, emiterea de monede fracţionare a dus la dispariţia lor finală şi la ruina deponenţilor lor. „Dezastru după dezastru a trebuit să se abată asupra ţării", spune Shaw, din cauza „indiferenţei statului faţă de aceste simple bancnote private de hârtie".(35) Banca Angliei, însă, a fost favorizată de guvern mai mult decât toate celelalte şi, de nenumărate ori, a fost salvată de la insolvenţă de către Parlament. Cum s-a ajuns la asta este o poveste interesantă.

BANCA ANGLIEI

Anglia era epuizată financiar după o jumătate de secol de război împotriva Franţei şi numeroase războaie civile purtate în mare parte din cauza impozitării excesive. În momentul Războiului Ligii de la

Augsberg din 1693, regele William avea o nevoie urgentă de noi venituri.
În urmă cu douăzeci de ani, regele Carol al II-lea refuzase categoric sa platească o datorie de peste un milion de lire sterline care îi fusese împrumutată de zeci de bijutieri, rezultatul fiind că zece mii de deponenţi şi-au pierdut economiile. Acest lucru era încă proaspăt în memoria tuturor şi, evident că guvernul nu mai era considerat o investiţie buna.
Incapabil să crească taxele şi să se împrumute, Parlamentul a devenit disperat să găsească o altă modalitate de a obţine banii. Obiectivul, spune Groseclose, nu era de a aduce „mecanismul monetar sub un control mai inteligent, ci de a oferi mijloace în afara surselor oneroase de taxe şi împrumuturi publice pentru nevoile financiare ale unui guvern lipsit de resurse.”(36)
Au existat două grupuri de oameni care au văzut o oportunitate unică izvorând din această necesitate. Primul grup era format din politologii din din cadrul guvernului.
Al doilea era format din oamenii de ştiinţă a finantelor din afacerea emergentă a sistemului bancar. Organizatorul şi purtătorul de cuvânt al acestui grup a fost William Paterson din Scoţia. Paterson fusese în America şi se întorsese cu un plan grandios pentru a obţine o cartă britanică pentru o companie comercială care să colonizeze Istmul Panama, cunoscut pe atunci sub numele de Darien. Guvernul nu era interesat de acest lucru, aşa că Paterson şi-a îndreptat atenţia către un plan care îl dezinteresa prea mult, crearea de bani.
Cele două grupuri s-au unit şi au format o alianţă.Acesta este un cuvânt prea blând. Dicţionarul American Heritage defineşte o cabală ca fiind „Un grup conspirativ de complotişti sau intriganţi”. Nu există alt cuvânt care să poată descrie atât de precis acest grup.In acelaşi secret şi mister care a înconjurat întâlnirea de pe Insula Jekyll, Cabala s-a întâlnit în Capela Mercer din Londra şi a elaborat un plan în şapte puncte care servea scopurilor lor comune:
1. Guvernul ar oferi o cartă specialiştilor în ştiinţe monetare pentru a forma o bancă;
2. Băncii i s-ar da monopolul pentru a emite bancnote care ar circula ca monedă de hârtie a Angliei;
3. Banca ar crea bani din nimic, cu doar o fracţiune din moneda sa totală susţinută de monede;

4. Oamenii de ştiinţă monetari ar împrumuta apoi guvernului toţi banii de care avea nevoie;
5. Banii creaţi pentru împrumuturi guvernamentale ar fi susţinuţi în principal de obligaţii de plată guvernamentale;
6. Deşi aceşti bani urmau a fi creati din nimic şi nu ar costa nimic să fie creati, guvernl ar plăti „dobândă" pentru ei la o rata de 8%;
7. Voturile guvernamentale ar fi, de asemenea, considerate „rezerve" pentru crearea banilor oferiti ca împrumut suplimentar pentru comerţul privat. Aceste împrumuturi ar genera, de asemenea, dobânzi. Astfel, oamenii de ştiinţă monetară ar colecta dobânzi duble pentru acesti bani din eter.(37)
Circulara care a fost distribuită pentru a atrage clienţi la oferta iniţială de acţiuni a băncii explica: „Banca beneficiază de dobândă pentru toţi banii pe care ea, banca, îi creează din nimic."(38) Carta a fost emisă în 1694, iar o creatură ciudată a luat nastere.A fost prima bancă centrală din lume. Rothbard scrie:
,,Pe scurt, pentru că nu există suficienţi economisitori privaţi dispuşi să finanţeze deficitul, Paterson şi grupul său au fost dispuşi cu graţie să cumpere obligaţii guvernamentale, cu condiţia să poată face acest lucru cu bancnotele nou create bazate pe nimic, care purtau o serie de privilegii speciale. Aceasta a fost o afacere splendidă pentru Paterson şi compania sa, iar guvernul a beneficiat de şmecheria finanţării datoriilor de către o bancă aparent legitimă.... De îndată ce Banca Angliei a fost înfiinţată în 1694, însuşi regele William şi diverşi membri ai Parlamentului s-au grăbit să devină acţionari ai noii fabrici de bani pe care tocmai o creaseră.(39)

ŞTIINŢA SECRETĂ A BANILOR

Ambele grupuri din cadrul Cabalei au fost răsplătite generos pentru eforturile lor. Politologii căutaseră aproximativ 500.000 de lire sterline pentru finanţarea războiul actual. Banca le-a acordat prompt mai mult decât dublul sumei pe care o ceruseră iniţială. Oamenii de ştiinţă monetară la început cu o investiţie de capital gajată de 1.200.000 de lire sterline. Manualele ne spun că acest lucru a fost împrumutat guvernului cu o dobândă de 8%, dar ceea ce este de obicei omis este faptul că, la momentul acordării împrumutului, fuseseră investite doar 720.000 de lire sterline, ceea ce înseamnă că banca a „împrumutat" cu 66% mai mult decât avea la dispoziţie.(40) În plus, băncii i s-a acordat privilegiul de a crea cel puţin o sumă egală de bani sub forma de împrumuturi către public.

Aşadar, după ce şi-au împrumutat capitalul guvernului, aceştia încă îl mai aveau disponibil pentru a-l împrumuta a doua oară.
Un împrumut cinstit de 720.000 de lire sterline la o dobândă de 8% ar fi generat o dobândă de 57.600 de lire sterline. Dar, cu noua ştiinţă secretă, au reuşit să câştige 8% din 1.200.000 de lire sterline acordate guvernului, plus aproximativ 9% din 720.000 de lire sterline împrumutate publicului. Aceasta înseamnă 160.800 de lire sterline, mai mult de 22% din investiţia lor.
Concluzia este că, în aceste circumstanţe, este lipsit de sens să vorbim despre rata dobânzii. Când banii sunt creati din nimic, adevărata rata de baza nu este de 8%, 9% sau chiar 22%. Este infinita.
În acest prim act oficial al primei bănci centrale din lume se poate observa marea pretenţie care le-a caracterizat pe toate cele care au urmat.
Banca se prefăcea că acordă un împrumut, dar ceea ce făcea de fapt era să producă bani pentru uzul guvernului. Dacă guvernul ar fi făcut acest lucru direct, natura fiat a monedei ar fi fost imediat recunoscută şi probabil că nu ar fi fost acceptată la valoarea nominală completă ca plată pentru cheltuielile de război. Prin crearea de bani prin intermediul sistemului bancar, totuşi, procesul a devenit indescifrabil pentru publicul larg. Bancnotele noi create erau imposibil de distins de cele susţinute anterior de monede, iar publicul nu era deloc cunoscator.
Realitatea băncilor centrale, şi nu trebuie să uităm că Sistemul Rezervei Federale este o astfel de creatură - este că, sub pretextul achiziţionării de obligaţiuni guvernamentale, acestea acţionează ca nişte maşini de bani ascunse care pot fi activate oricând doresc politicienii. Aceasta este o mană cerească pentru politologii care nu mai trebuie să depindă de taxe sau de creditul bun al trezoreriei lor pentru a strânge bani. Este chiar mai uşor decât tipărirea şi deoarece procesul nu este înţeles de public, este sigur din punct de vedere politic.
Oamenii de ştiinţă monetari, desigur, sunt plătiţi din plin pentru acest serviciu. Pentru a păstra pretenţia de funcţionare bancară, se spune că încasează dobânzi, dar acesta este un termen impropriu. Nu au împrumutat bani, i-au creat. Prin urmare, compensaţia lor, ar trebui numită aşa cum este: onorariu profesional, comision, redevenţă, depinde de perspectiva ta, dar nu dobândă.

DE LA INFLAȚIE LA CRIZELE RETRAGERILOR MASIVE

Noii bani creați de Banca Angliei au stropit economia ca ploaia din aprilie. Băncile rurale din afara zonei londoneze erau autorizate să creeze bani pe cont propriu, dar trebuiau să dețină un anumit procent de monede sau certificate ale Băncii Angliei în rezervă. În consecință, când aceasta abundenta de bancnote a ajuns în mâinile lor,le-au pus rapid în seifuri şi apoi au emis propriile certificate în cantități şi mai mari. Ca urmare a acestui efect piramidal, prețurile au crescut cu 100% în doar doi ani. Apoi, s-a întâmplat inevitabilul: a existat o panică a deponentilor si retrageri masive de bani, şi Banca Angliei nu a mai putut onora monetara. Când băncile nu îşi pot onora contractele de livrare a depozitelor, acestea sunt, de fapt, în faliment. Ar trebui să li se permită să se închidă şi să îşi lichideze activele pentru a-şi satisface creditorii, la fel ca orice altă afacere. De fapt, acest lucru s-a repetat întotdeauna cu băncile care şi-au împrumutat depozitele şi au creat bani fracționari.

Dacă această practică ar fi fost permisă să continue, nu există nici o îndoială că oamenii ar fi înțeles în cele din urmă că pur şi simplu nu vor să facă afaceri cu astfel de bănci. Prin procesul dureros, dar extrem de eficient de încercari esuate, omenirea ar fi învățat să distingă banii reali de aurul prostilor.

Şi lumea ar fi mult mai bună datorită acestui fapt astăzi.

Acest lucru, desigur, nu a fost permis să se întâmple. Cabala este un parteneriat şi fiecare dintre cele două grupuri este dedicat să se protejeze reciproc, nu din loialitate, ci din interes reciproc. Ei ştiu că, dacă unul cade,celălalt il urmeaza. Nu este surprinzător, prin urmare, că, atunci când a existat o panică la Banca Angliei, Parlamentul a intervenit. În mai 1696, la doar doi ani după înființarea Băncii, a fost adoptată o lege care o autoriza să „suspende plățile în numerar”. Prin forța legii, Banca era acum scutită de obligatia de a-şi onora contractul de returnare a aurului.

MODELUL DE PROTECȚIE A FOST STABILIT

Acesta a fost un eveniment fatidic în istoria banilor, deoarece precedentul a fost urmat cu intransigenta pana in prezent. În Europa şi America, băncile au funcționat întotdeauna cu presupunerea că partenerii lor din guvern le vor sări în ajutor atunci când vor avea probleme. Politicienii pot vorbi despre

„protejarea publicului", dar realitatea fundamentală este că guvernul are nevoie de banii fiat produşi de bănci. Prin urmare, băncile - cel puţin cele mari - nu trebuie lăsate să dea faliment. Doar un cartel cu protecţie guvernamentală se poate bucura de o astfel de izolare faţă de funcţionarea unei pieţe libere.
Se observă frecvent în timpurile moderne că infractorii sunt adesea trataţi uşor atunci când îşi jefuiesc vecinul. Dar dacă fură de la guvern sau bancă, pedepsele sunt dure. Aceasta este doar o altă manifestare a parteneriatului Cabalei. În ochii guvernului, băncile sunt speciale şi aşa a fost chiar de la începutul frăţiei lor. De exemplu, Galbraith ne spune: „În 1780, când lordul George Gordon şi-a condus gloata prin Londra în semn de protest împotriva Legilor de Asistenta a catolicilor, Banca Angliei a fost o ţintă principală. Ea reprezenta sistemul. Atâta timp cât cartierele catolice din Londra au fost jefuite, autorităţile au reacţionat lent. Când a început asediul asupra Băncii, lucrurile au fost considerate mai grave. Trupele au intervenit şi, de atunci, soldaţi au fost trimişi să păzească Banca noaptea."(41)

CRIZELE SI RELANSAREA ECONOMICA DE ACUM GARANTATE

Odată ce Banca Angliei a fost protejată legal de consecinţele transformării datoriilor în bani, economia britanică a fost condamnată la o cursă greţoasă de inflaţie, explozii şi crahuri. Rezultatul natural şi imediat a fost acordarea de împrumuturi masive pentru aproape orice schemă nebunească imaginabilă. De ce nu? Banii nu costau nimic şi profiturile potenţiale puteau fi enorme. Aşadar, Banca Angliei şi băncile rurale care şi-au ridicat propria masă monetară peste oferta Băncii au pompat un flux constant de bani noi în economie.
Mari societăţi pe acţiuni au fost formate şi finanţate din aceşti bani. Una dintre ele avea scopul de a seca Marea Roşie pentru a recupera aurul presupus pierdut de egipteni în timpul urmăririi israeliţilor. 150.000.000 de lire sterline au fost sifonate în aventuri vagi şi fără rod în America de Sud şi Mexic.
Rezultatul acestui flux de bani noi a fost şi mai multă inflaţie .De câte ori trebuie să-l repete istoria?
În 1810, Camera Comunelor a creat un comitet special, numit Comitetul Selectiv pentru Preţul Ridicat al Lingourilor de Aur, pentru a explora problema şi a găsi o soluţie. Verdictul pronunţat în raportul final a fost un model de claritate. Preţurile nu

creşteau, se spunea. Valoarea monedei scădea, iar acest lucru se datora faptului că era creată într-un ritm mai rapid decât crearea de bunuri care puteau fi cumpărate cu ea. Soluţia? Comitetul a recomandat ca bancnotele Băncii Angliei să fie complet convertibile în monede de aur, punând astfel o frână asupra ofertei de bani care putea fi creată.

ÎN APĂRAREA STANDARDULUI DE AUR

Unul dintre cei mai vocali susţinători ai unui adevărat standard de aur a fost un agent de bursă evreu londonez pe nume David Ricardo. Ricardo a susţinut că o monedă ideală „ar trebui să aibă absolut invariabilă ca valoare".(42) El a recunoscut că metalele preţioase nu erau perfecte în această privinţă, deoarece puterea lor de cumpărare se modifică într-o mică măsură. Apoi a spus: „Sunt, totuşi, cele mai bune ca standard cu care suntem familiarizaţi."(43) Aproape toţi cei din guvern au fost de acord cu evaluarea lui Ricardo,dar, aşa cum se întâmplă adesea, adevărul teoretic ducea o luptă pierdută împotriva necesităţii practice. Opiniile oamenilor despre cea mai bună formă de monedă erau un lucru. Războiul cu Napoleon era cu totul altceva şi cerea un flux constant de bani. Anglia a continuat să folosească mecanismul băncii centrale pentru a extrage aceste venituri de la populaţie.

DEPRESIUNE ŞI REFORMĂ

Până în 1815, preţurile se dublaseră din nou şi apoi scăzuseră brusc. Legea cerealelor a fost adoptată în acel an pentru a proteja cultivatorii locali de importurile la preţuri mai mici.

Apoi, când preţurile porumbului şi grâului au început să crească din nou, în ciuda faptului că salariile şi alte preţuri scădeau, a existat o nemulţumire şi o rebeliune pe scară largă. „Până în 1816", notează Roy Jastram, „Anglia se afla într-o depresiune profundă. Exista o stagnare a industriei şi a comerţului în general; industria metalurgica şi mineritul erau paralizate... Revoltele au avut loc spasmodic din mai până în decembrie."(44)

În 1821, după ce războiul s-a încheiat şi nu a mai fost nevoie să se finanţeze campanii militare, presiunea politică pentru un standard aur a devenit prea puternică pentru a fi ignorată, iar Banca Angliei a revenit la convertibilitatea bancnotelor sale în monede de aur. Mecanismul de bază al băncii centrale nu a fost demontat, însă. Acesta a fost doar limitat de o nouă formulă privind fracţiunea admisa de rezerve. Banca a continuat să creeze bani din

nimic în scopul acordării de împrumuturi şi, în decurs de un an, un nou boom comercial a inflorit. Apoi, în noiembrie 1825, floarea s- a maturizat în fructul său predestinat. Criza a început odată cu prăbuşirea Peter Cole and Company fiind urmată curând de falimentul a şaizeci şi trei de alte bănci. Averile au fost distruse, iar economia a căzut din nou în depresiune.
Când o criză similară, cu şi mai multe falimente bancare, a lovit din nou în 1839, Parlamentul a încercat să abordeze problema. După încă cinci ani de analiză şi dezbateri, Sir Robert Peel a reuşit să adopte o lege de reformă bancară. Aceasta a abordat direct cauza boom-urilor şi prăbuşirilor Angliei: o ofertă monetară elastică. Ceea ce a încercat să facă Legea bancară a lui Peel din 1844 a fost să limiteze cantitatea de bani pe care băncile o puteau crea la aproximativ aceeaşi valoare a metalelor pretioase care o susţineau. A fost o încercare bună, dar în cele din urmă a eşuat deoarece a dat greş din trei motive:
(1) A fost un compromis politic şi nu a fost suficient de strict, permiţând băncilor să creeze în continuare bani de împrumut din nimic până la valoarea de 14.000.000 de lire sterline; cu alte cuvinte, o sumă „fracţionară" considerată sigură la momentul respectiv;
(2) Limitarea se aplica doar monedei de hârtie emise de Bancă. Nu se aplica banilor din carnetul de cecuri, iar cecurile deveneau forma preferată de schimb. Prin urmare, aşa-numita reformă nici măcar nu s-a aplicat zonei în care aveau loc cele mai mari abuzuri; şi
(3) Conceptul de bază a rămas necontestat, acela că omul, în infinita sa înţelepciune politică, poate determina care ar trebui să fie masa monetară mai eficient decât un sistem gestionat de aur sau argint care răspunde legii cererii şi ofertei.

FLUCTUATIILE CONTINUĂ

În trei ani de la „reformă", Anglia s-a confruntat cu o altă criză, cu şi mai multe falimente bancare şi cu mai multe pierderi pentru deponenţi. Dar când Banca Angliei s-a clătinat în pragul insolvenţei, guvernul a intervenit din nou. În 1847, Banca a fost scutită de cerinţele de rezervă legală ale Legii Peel. Aceasta este fiabilitatea fermă a limitelor impuse de om asupra masei monetare.
Groseclose continuă povestea:
Zece ani mai târziu, în 1857, a avut loc o altă criză, din cauza împrumuturilor

excesive şi neînţelepte, ca urmare a optimismului excesiv cu privire la perspectivele comerţului exterior. Tebanii s-au aflat în aceeaşi situaţie ca în 1847 şi au fost luate măsuri similare. Cu această ocazie, banca a fost forţată să folosească autoritatea pentru a-şi mări emisiunea fiduciară [bancă bazată pe datorii] dincolo de limita impusă de Legea privind Carta Băncilor....
Din nou, în 1866, creşterea activităţii bancare fără o atenţie suficientă acordată lichidităţii şi utilizarea creditului bancar pentru a susţine o nebunie speculativă...au pregătit calea pentru o prăbuşire care a fost în cele din urmă precipitată de falimentul celebrei case Overend, Gurney and Co. Legea din 1844 a fost din nou suspendată....
În 1890, Banca Angliei s-a confruntat din nou cu o criză, din nou rezultatul speculaţiilor excesive pe scară largă cu valori mobiliare străine, în special americane şi argentiniene. De data aceasta,
falimentul Baring Brothers a precipitat prăbuşirea.(45)

MECANISMUL SE RĂSPÂNDEŞTE SI ÎN ALTE ŢĂRI

Este un fapt incredibil al istoriei că, în ciuda eşecurilor generale şi recurente ale Băncii Angliei în aceşti ani, mecanismul băncii centrale a fost atât de atractiv pentru oamenii de ştiinţă politici şi monetari încât a devenit modelul pentru întreaga Europă. Banca Prusiei a devenit Reichsbank. Napoleon a înfiinţat Banca Franţei. Câteva decenii mai târziu, conceptul a devenit modelul venerat pentru Sistemul Rezervei Federale.
Cui îi pasă dacă schema este distructivă? Iată instrumentul perfect pentru a obţine finanţare nelimitată pentru politicieni şi profituri nesfârşite pentru bancheri.
Şi, cel mai important, oamenii mărunţi care plătesc facturile pentru ambele grupuri nu au practic nici o idee despre ce li se face.
Liderii blocului leninist de ţări nu fac excepţie. Ei au fost cei mai vehementi critici ai sistemului bancar din ţările occidentale.
John Maynard Keynes scrie:
Se spune că Lenin a declarat că cea mai bună modalitate de a distruge sistemul capitalist era de a ,,eroda moneda prin inflatie". Printr-un proces continuu de inflaţie, guvernele pot confisca, în secret şi neobservat, o parte importantă din averea cetăţenilor lor. Prin această metodă, ele nu numai ca confiscă, dar confiscă arbitrar; şi, deşi procesul sărăceşte pe mulţi, de fapt îmbogăţeşte pe unii. ... Pe măsură ce inflaţia avansează şi valoarea reală a monedei fluctuează extrem şi de la o lună la alta, toate relaţiile permanente dintre debitori şi creditori, care formează fundamentul de baza al capitalismului, devin atât de dezordonate încât devin aproape lipsite de sens iar procesul de acumulare degenerează într-un joc de noroc şi o loterie.Lenin avea dreptate. Nu există un mijloc mai subtil, mai sigur de a răsturna baza existentă a societăţii decât devalizarea monedei. Procesul angajează toate

forţele ascunse ale legii economice de partea distrugerii şi o face într-un mod pe care nici un om dintr-un milion nu este capabil să o identifice.(46)
Din aceasta putem presupune în mod rezonabil că leniniştii (şi omologii lor fabieni) sunt bine informaţi cu privire la acest fenomen. Totuşi, după ce s-au scris toate aceste pilde înţelepte, oriunde leniniştii şi omologii lor socialişti ajung la putere, ei formează invariabil parteneriate cu băncile şi dezlănţuie toate forţele ascunse ale inflaţiei pentru a-şi jefui propriul popor.

REZUMAT

Activitatea bancară a început în Europa în secolul al XIV-lea. Funcţia sa era de a evalua, schimba şi proteja monedele oamenilor. La începuturi, au existat exemple notabile de bănci total oneste care funcţionau cu o eficienţă remarcabilă, având în vedere vasta varietate de monede pe care le gestionau. De asemenea, emiteau chitanţe pe hârtie, care erau atât de fiabile încât circulau liber ca bani şi nu înşelau pe nimeni în acest proces. Dar a existat o mare cerere pentru mai mulţi bani şi mai multe împrumuturi, iar tentaţia i-a determinat curând pe bancheri să caute căi mai uşoare. Au început să împrumute bucăţi de hârtie care spuneau că sunt chitanţe, dar care, de fapt, erau contrafăcute.
Publicul nu le putea deosebi pe una de cealaltă şi le accepta pe amândouă ca bani. Din acel moment, încasările în circulaţie au depăşit aurul deţinut în rezervă, iar era sistemului bancar cu rezervă fracţionară a început.
Acest lucru a dus imediat la ceea ce avea să devină un record aproape neîntrerupt de atunci si până în prezent: un record de inflaţie, boom-uri şi crize, suspendare a plăţilor, falimente bancare, repudiere a monedelor şi spasme recurente de haos economic.
Banca Angliei a fost înfiinţată în 1694 pentru a instituţionaliza sistemul bancar cu rezerve fracţionare. Fiind prima bancă centrală din lume, a introdus conceptul de parteneriat între bancheri şi politicieni. Politicienii urmau să primească bani(creaţi din nimic de către bancheri) fără a fi nevoiţi să majoreze impozitele. În schimb, bancherii primeau un comision pentru tranzacţie - numit înşelător dobândă - care urma să continue perpetuu. Întrucât totul părea a fi implicat în ritualurile misterioase ale sistemului bancar, pe care omul de rând nu se aştepta să le înţeleagă, nu a existatpractic nici o opoziţie faţă de schemă. Aranjamentul s-a dovedit atât de profitabil pentru participanţi încât s-a răspândit curând în multe alte ţări

din Europa şi, în cele din urmă, în Statele Unite.

Capitolul zece
MECANISMUL MANDRAKE

Metoda prin care Rezerva Federală creează bani din nimic; conceptul de camătă ca plată a dobânzii la împrumuturile pretinse;adevărata cauză a taxei ascunse numite inflaţie; modul în care Rezerva Federală creează cicluri de boom-bust.(relaxeare-criza)

În anii 1940, exista un personaj de benzi desenate numit Mandrake Magicianul. Specialitatea lui era să creeze lucruri din nimic şi, atunci când este cazul, să le facă să dispară înapoi în eter. Este potrivit, prin urmare, ca procesul care va fi descris în această secţiune să fie numit în onoarea sa.

În capitolele anterioare, am examinat tehnica dezvoltată de politologi şi experti monetari de a crea bani din nimic în scopul acordării de împrumuturi. Aceasta nu este o descriere complet exactă, deoarece implică faptul că banii sunt creaţi mai întâi şi apoi aşteaptă ca cineva să-i împrumute.

Pe de altă parte, manualele despre sistemul bancar afirmă adesea că banii sunt creaţi din datorii. Acest lucru este, de asemenea, înşelător, deoarece implică faptul că datoria există mai întâi şi apoi este convertită în bani. În realitate, banii nu sunt creaţi decât în momentul în care sunt împrumutaţi. Actul de împrumut este cel care îi face să apară în existenţă. Şi, întâmplător, actul de achitare a datoriei este cel care ii face să dispară.(47)

Nu există o expresie care să descrie perfect acest proces. Aşadar, până când se va inventa una pe parcurs, vom continua să folosim expresia „a crea bani din nimic” şi ocazional vom adăuga „în scopul împrumutării” acolo unde este necesar pentru a clarifica mai bine sensul.

Aşadar, haideţi să lăsăm acum figurile istorice ale trecutului şi să sărim în „viitorul” lor, cu alte cuvinte, în prezentul nostru, şi să vedem cât de departe a fost dus acest proces de creare a banilor/datoriilor - şi cum funcţionează.

Primul fapt care trebuie luat în considerare este că banii noştri de astăzi nu au în spate nici un fel de standard in aur sau argint. Rezervele fractionare nu sunt de 54%, nici de 15%. Este 0%. Au parcurs calea tuturor banilor fracţionari anteriori din istorie

şi au degenerat în bani fiat puri. Faptul că cea mai mare parte a acestora este sub formă de solduri din carnetul de cecuri şi nu de bancnote este o simplă tehnicalitate; iar faptul că bancherii vorbesc despre „raporturi de rezervă" este o minciuna.
Aceste asa numite rezerve la care se referă sunt, de fapt, obligaţiuni de trezorerie şi alte certificate de datorie. Banii noştri sunt 100% fiat.
Al doilea fapt care trebuie înţeles clar este că, în ciuda jargonului tehnic şi a procedurilor aparent complicate, mecanismul real prin care Rezerva Federală creează bani este destul de simplu.
Aceştia fac acest lucru exact în acelaşi mod în care operau mesterii aurari din vechime, cu excepţia, desigur, că aurarii erau limitaţi de nevoia de a deţine o anumită rezervă de metale preţioase, în timp ce Rezerva Federală nu are nici o astfel de restricţie.

REZERVA FEDERALĂ ESTE SINCERĂ

Rezerva Federală însăşi este uimitor de sinceră în ceea ce priveşte acest proces. O broşură publicată de Banca Rezervei Federale din New York ne spune:
„Moneda nu poate fi răscumpărată sau schimbată pe aur de trezorerie sau orice alt activ folosit ca garanţie. Întrebarea cu privire la ce active «susţin» bancnotele Rezervei Federale are o importanţă redusă, în afară de cea contabilă."(48)
În altă parte a aceleiaşi publicaţii ni se spune: „Băncile creează bani pe baza promisiunii unui împrumutat de a plăti (promisiunea de plată)... Băncile creează bani prin «monetizarea» datoriilor private ale întreprinderilor şi indivizilor."(49)
Într-o broşură intitulată Mecanica monetară modernă, Banca Rezervei Federale din Chicago spune:
În Statele Unite, nici bancnotele de hârtie, nici depozitele nu au valoare ca mărfuri.
În mod intrinsec, o bancnotă de un dolar este doar o bucată de hârtie. Depozitele sunt doar înregistrări contabile. Monedele au o anumită valoare intrinsecă ca metal, dar, în general, mult mai mică decât valoarea lor nominală.
Ce face, aşadar, ca aceste instrumente - cecuri, bani de hârtie şi monede - să fie acceptabile la valoarea nominală pentru plata tuturor datoriilor şi pentru alte utilizări financiare? În principal, este vorba despre încrederea pe care oamenii o au că vor putea schimba astfel de bani pe alte active financiare şi bunuri şiservicii reale oricând aleg să facă acest lucru. Aceasta este parţial o chestiune de lege; moneda a fost desemnată ca „mediu legal de plată" de către guvern - adică trebuie acceptată.(50)

În nota de subsol dintr-un buletin informativ al Băncii Rezervei Federale din St. Louis, găsim această explicaţie surprinzător de sinceră:

Sistemele monetare moderne au o bază fiduciară - literalmente bani prin decret - cu instituţii depozitare care acţionează ca fiduciari, creând obligaţii împotriva lor însele, baza fiduciară acţionând parţial ca rezerve. Decretul apare pe bancnotele: „Această bancnotă este mijloc legal de plată pentru toate datoriile, publice şi private". Deşi nicio persoană nu ar putea refuza să accepte astfel de bani pentru rambursarea datoriilor, contractele de schimb ar putea fi uşor întocmite pentru a împiedica utilizarea lor în comerţul de zi cu zi.

Cu toate acestea, o explicaţie convingătoare a motivului pentru care banii sunt acceptaţi este că guvernul federal îi solicită ca plată pentru obligaţiile fiscale. Anticiparea necesităţii de a achita aceste obligatii creează o cerere pentru dolarul fiat pur.(51)

BANII AR DISPĂREA FĂRĂ ACESTE DATORII

Americanilor le este dificil să accepte faptul că masa lor monetară totală este susţinută doar de datorii şi este şi mai uluitor să ne imaginăm că, dacă toată lumea ar rambursa tot ce a împrumutat, nu ar mai rămâne bani.

Exact, nu ar mai exista nici un ban în circulaţie - toate monedele şi toate bancnotele ar fi returnate în seifurile băncilor - şi nu ar mai exista nici un dolar în contul curent al nimănui.

Pe scurt, toţi banii ar dispărea.

Marriner Eccles a fost guvernatorul Sistemului Rezervei Federale în 1941. Pe 30 septembrie a acelui an, Eccles a fost rugat să depună mărturie în faţa Comisiei pentru Bănci şi Monedă a Camerei Reprezentanţilor. Scopul audierii a fost de a obţine informaţii cu privire la rolul Rezervei Federale în crearea condiţiilor care au dus la depresiunea din anii 1930. Congresmanul Wright Patman, care a fost preşedintele acestei comisii, a întrebat cum a obţinut Fed banii necesari pentru a achiziţiona obligaţiuni guvernamentale în valoare de două miliarde de dolari în 1933. Aceasta este discutia care a urmat.

Eccles: Noi i-am creat.

Patman: Din ce?

Eccles: Din dreptul de a emite bani de credit.

Patman: Şi nu există nimic în spatele lor, nu-i aşa, cu excepţia creditului guvernului nostru?

Eccles: Asta este sistemul nostru monetar. Dacă nu ar exista datorii în sistemul nostru monetar, nu ar exista bani.

Trebuie să ne dăm seama că, deşi banii pot reprezenta un activ pentru anumite persoane, atunci când sunt consideraţi ca un agregat al masei monetare totale,nu sunt deloc un activ. Un om care împrumută 1.000 de dolari ar putea crede că şi-a mărit poziţia financiară cu acea sumă, dar nu a făcut-o.
Activul său în numerar de 1.000 de dolari este compensat de datoria sa de împrumut de 1.000 de dolari, iar poziţia sa netă este zero. Conturile bancare sunt exact aceleaşi lucru la o scară mai mare. Adunaţi toate conturile bancare din naţiune şi ar fi uşor să presupunem că toţi aceşti bani reprezintă un fond gigantic de active care susţin economia. Totuşi, fiecare bucăţică din aceşti bani este datorată de cineva. Unii nu vor datora nimic. Alţii vor datora de multe ori mai mult decât posedă.Cand toate sunt adunate,balanţa naţională este zero. Ceea ce credem că sunt bani nu este decât o mare iluzie. Realitatea este datoria.
Robert Hemphill a fost directorul de credit al Băncii Rezervei Federale din Atlanta. În prefaţa unei cărţi de Irving Fisher, intitulată 100% Bani, Hemphill a spus următoarele:
Dacă toate împrumuturile bancare ar fi plătite, nimeni nu ar putea avea un depozit bancar şi nu ar exista nici un dolar în monedă sau valută în circulaţie. Acesta este un gând uluitor. Suntem complet dependenţi de băncile comerciale. Cineva trebuie să împrumute fiecare dolar pe care îl avem în circulaţie, numerar sau credit. Dacă băncile creează o cantitate suficientă de bani sintetici, suntem prosperi; dacă nu, murim de foame. Suntem complet lipsiţi de un sistem monetar permanent. Când cineva înţelege complet imaginea, absurditatea tragică a situaţiei noastre fără speranţă este aproape incredibilă dar este purul adevar.(52)
Având în vedere că banii din America se bazează pe datorii, nu ar trebui să fie o surpriză să aflăm că Sistemul Rezervei Federale nu este nici pe departe interesat să vadă o reducere a datoriei în această ţară, indiferent de declaraţiile publice contrare. Iată concluzia din propriile publicaţii ale Sistemului.
Banca Rezervei Federale din Philadelphia spune: „Un tot mai mare număr de analişti, pe de altă parte, consideră acum datoria naţională ca ceva util, dacă nu chiar o binecuvântare reală.... [Ei cred] că datoria naţională nu trebuie redusă deloc.”(53)
Banca Rezervei Federale din Chicago adaugă: „Datoria - publică şi privată se afla aici pentru a rămâne. Ea joacă un rol esenţial în procesele economice.... Ceea ce este necesar nu este abolirea datoriei, ci utilizarea prudentă şi gestionarea inteligentă.”(54)

CE ESTE RĂU IN A AVEA PUȚINĂ DATORIE?

Există un fel de atracţie fascinantă pentru această teorie. Le dă celor care o expun o aură de intelectualism, aparenţa că pot înţelege principii economice complexe care depăşesc înţelegerea muritorilor de rând. Şi, pentru cei mai puţin academici, oferă confortul de a suna cel puţin moderat. La urma urmei, ce este rău într-o mică datorie, utilizată prudent şi gestionată inteligent? Răspunsul este nimic, cu condiţia ca datoria să fie bazată pe o tranzacţie onestă. Există multe probleme cu ea dacă se bazează pe fraudă.

O tranzacţie onestă este una în care un împrumutat plăteşte o sumă convenită în schimbul utilizării temporare a unui activ al unui creditor. Activul respectiv ar putea fi orice are o valoare tangibilă. Dacă ar fi un automobil, de exemplu, atunci împrumutatul ar plăti „chirie". Dacă sunt bani, atunci chiria se numeşte „dobândă".

În orice caz, conceptul este acelaşi.

Când mergem la un creditor fie o bancă, fie o persoană privată şi primim un împrumut de bani, suntem dispuşi să plătim dobândă la împrumut, recunoscând faptul că banii pe care îi împrumutăm sunt un activ pe care dorim să-l folosim.

Pare corect să plătim o taxă de închiriere pentru acel activ persoanei care îl deţine.

Nu este uşor să achiziţionezi un automobil şi nu este uşor să achiziţionezi bani - bani reali, adică. Dacă banii pe care îi împrumutăm au fost câştigaţi prin munca şi talentul cuiva, acea persoană are dreptul deplin să primească dobândă.

Dar ce să ne gândim la banii creaţi printr-o simplă atingere a unui stilou sau a unei taste de calculator? De ce ar trebui cineva să perceapă o taxă pentru asta?

Când băncile plasează credite în contul tău curent, ele doar se prefac că îţi împrumută bani. În realitate, nu au nimic de împrumutat. Chiar şi banii pe care deponenţii neîndatoraţi i-au plasat la ei au fost iniţial creaţi din nimic, ca răspuns la împrumutul altcuiva. Deci,ce dă dreptul băncilor să perceapă chirie pe nimic? Este irelevant faptul că oamenii de pretutindeni sunt obligaţi prin lege să accepte aceste certificate de nimic în schimb pentru bunuri şi servicii reale. Vorbim aici nu despre ceea ce este legal, ci despre ceea ce este moral. După cum a observat Thomas Jefferson în timpul luptei sale prelungite împotriva

sistemului bancar central din Statele Unite, „Nimeni nu are dreptul natural la meseria de cămătar, decât cel care are bani de împrumutat.”(55)

AL TREILEA MOTIV PENTRU A ABOLI SISTEMUL

Cu secole în urmă, camăta era definită ca orice dobândă percepută pentru un împrumut.

Utilizarea modernă a redefinit-o ca dobândă excesivă. Cu siguranţă, orice sumă a dobânzii percepute pentru un împrumut pretins este excesivă. Prin urmare, dicţionarul are nevoie de o nouă definiţie. Cămătă: Perceperea oricărei dobânzi la un împrumut de bani fiat. Să privim, aşadar, datoria şi dobânda în această lumină. Thomas Edison a rezumat imoralitatea sistemului când a spus:

Oamenii care nu vor întoarce o lopată plină de pământ la o lucrare şi nici nu vor contribui cu un kilogram de materiale vor colecta mai mulţi bani... decât oamenii care vor furniza toate materialele şi vor face toată munca.(56)

Este o exagerare? Să luăm în considerare achiziţionarea unei case de 100.000 de dolari, în care 30.000 de dolari reprezintă costul terenului, onorariul arhitectului, comisioanele de vânzare, autorizaţiile de construire şi alte lucruri de acest gen, iar 70.000 de dolari reprezintă costul forţei de muncă şi al materialelor de construcţie. Dacă cumpărătorul casei plăteşte 30.000 de dolari ca avans, atunci trebuie împrumutaţi 70.000 de dolari. Dacă împrumutul este emis la o dobândă de 11% pe o perioadă de 30 de ani, suma dobânzii plătite va fi de 167.806 dolari. Aceasta înseamnă că suma plătită celor care împrumută banii este de aproximativ 2,5 ori mai mare decât cea plătită celor care furnizează toată forţa de muncă şi toate materialele.

Este adevărat că această cifră reprezintă valoarea-timp a acelor bani pe o perioadă de treizeci de ani şi ar putea fi uşor justificată pe baza faptului că un creditor merită să fie compensat pentru renunţarea la utilizarea capitalului său timp de jumătate din viaţă. Dar asta presupune că creditorul avea de fapt ceva de cedat, că câştigase capitalul, îl economisise şi apoi îl împrumutase pentru construirea casei altcuiva.

Ce ar trebui sa gândim, totuşi, despre un creditor care nu a făcut nimic pentru a câștiga banii, nu i-a economisit şi, de fapt, pur şi simplu i-a creat din nimic? Care este valoarea-timp a nimicului? După cum am arătat deja, fiecare dolar care există astăzi, fie sub

formă de bani de hartie, bani din carnetul de cecuri sau chiar bani de pe cardul de credit - cu alte cuvinte, întreaga noastră masă monetară - există doar pentru că a fost împrumutata de cineva; poate nu de tine, ci de cineva. Asta înseamnă că toţi dolarii americani din întreaga lume câştigă zilnic dobândă compusă pentru băncile care i-au creat. O parte din fiecare afacere, fiecare investiţie, fiecare profit, fiecare tranzacţie care implică bani - şi asta include chiar şi pierderile şi plata impozitelor - o parte din tot ceea ce este destinat ca plată către o bancă. Şi ce au făcut băncile pentru a câştiga acest râu de bogăţie care curge perpetuu? Şi-au împrumutat propriul capital obţinut prin investiţiile acţionarilor? Au împrumutat economiile muncite cu greu ale deponenţilor lor? Nu, nici una dintre acestea nu a fost principala lor sursă de venit. Pur şi simplu au fluturat bagheta magică numită bani fiat.

Fluxul unei astfel de bogăţii nemuncite sub pretextul dobânzii nu poate fi considerat decât o cămătă de cea mai mare amploare. Chiar dacă nu ar exista alte motive pentru a desfiinţa Fed, faptul că este instrumentul suprem al cămătei ar fi mai mult decât suficient.

CINE CREAZĂ BANII PENTRU A PLĂTI DOBÂNDA?

Una dintre cele mai derutante întrebări asociate cu acest proces este

„De unde vin banii pentru a plăti dobânda?” Dacă împrumutaţi 10.000 de dolari de la bancă la 9%, datoraţi 10.900 de dolari. Dar banca produce doar 10.000 de dolari pentru împrumut. Prin urmare, s-ar părea că nu există nici o modalitate prin care dumneavoastră - şi toţi ceilalţi cu împrumuturi similare - să vă puteţi achita datoria. Cantitatea de bani pusă în circulaţie pur şi simplu nu este suficientă pentru a acoperi datoria totală, inclusiv dobânda. Acest lucru i-a condus pe unii la concluzia că este necesar să împrumutaţi cei 900 de dolari pentru dobândă, iar acest lucru, la rândul său, duce la şi mai multe dobânzi. Presupunerea este că, cu cât împrumutăm mai mult, cu atât trebuie să împrumutăm mai mult şi că datoria bazată pe bani fiat este o spirală fără sfârşit care duce inexorabil la tot mai multe datorii. Acesta este un adevăr parţial. Este adevărat că nu se creează suficienţi bani pentru a include dobânda, dar este o eroare ideea că singura modalitate de a-i rambursa este să împrumutaţi şi mai mulţi. Presupunerea nu ia în considerare valoarea de schimb

a muncii. Să presupunem că rambursaţi împrumutul de 10.000 de dolari la o rată de aproximativ 900 de dolari pe lună şi că aproximativ 80 de dolari din aceasta reprezintă dobândă. Vă daţi seama că vă este greu să efectuaţi plăţile, aşa că decizi să vă angajaţi cu jumătate de normă. Banca, pe de altă parte, acum obţine un profit de 80 de dolari în fiecare lună din împrumutul dumneavoastră. Deoarece această sumă este clasificată ca „dobândă", nu este stinsă, la fel ca partea mai mare, care este o rambursare a împrumutului în sine. Deci, aceasta rămâne ca bani cheltuibili în contul băncii. Se ia apoi decizia de a curăța podelele băncii o dată pe săptămână. Răspundeţi la anunţul din ziar şi sunteţi angajat cu 80 de dolari pe lună pentru a face treaba. Rezultatul este că câştigi banii necesari pentru a plăti dobânda la împrumutul tău şi - acesta este ideea - banii pe care îi primeşti sunt aceiaşi bani pe care i-ai plătit anterior. Atâta timp cât lucrezi pentru bancă în fiecare lună, aceiaşi dolari intră în bancă ca dobândă, apoi ies pe uşa rotativă ca salariu şi apoi înapoi în bancă ca rambursare a împrumutului.

Nu este necesar să lucrezi direct pentru bancă. Indiferent de unde câştigi banii, originea lor a fost o bancă, iar destinaţia lor finală este o bancă. Bucla prin care circulă poate fi mare sau mică, dar adevărul este că toate dobânzile sunt plătite în cele din urmă prin efort uman. Iar semnificaţia acestui fapt este chiar mai surprinzătoare decât presupunerea că nu se creează suficienţi bani pentru a rambursa dobânda. Este vorba despre faptul că totalul acestui efort uman este în cele din urmă în beneficiul celor care creează bani fiat. Este o formă de sclavie modernă în care marea masă a societăţii lucrează ca servitori angajaţi ai unei clase conducătoare a nobilimii financiare.

ÎNŢELEGEREA ILUZIEI

Asta este tot ce trebuie să ştim despre funcţionarea cartelului bancar sub protecţia Rezervei Federale. Dar ar fi păcat să ne oprim aici fără să aruncăm o privire asupra roţilor dinţate, oglinzilor şi scripeţilor care fac mecanismul magic să funcţioneze. Este un motor cu adevărat fascinant de mister şi înşelăciune. Prin urmare, să ne îndreptăm atenţia asupra procesului prin care magicienii creează iluzia banilor moderni. Mai întâi ne vom intoarce înapoi pentru o imagine de ansamblu pentru a vedea acţiunea generala. Apoi ne vom apropia şi vom examina fiecare componentă

în detaliu.

MECANISMUL MANDRAKE:IMAGINEA DE ANSAMBLU

DATORIILE

Funcţie unica a acestei maşini este de a converti datoria în bani. E atât de simplu. Mai întâi, Fed ia toate obligaţiunile guvernamentale pe care publicul nu le cumpără şi scrie un cec către Congres în schimbul lor. (Achiziţionează şi alte obligaţiuni de datorie, dar obligaţiunile guvernamentale constituie cea mai mare parte a inventarului său.) Nu există bani care să susţină acest cec. Aceşti dolari fiat sunt creaţi pe loc în acest scop. Numind aceste obligaţiuni „rezerve", Fed le foloseşte apoi ca bază pentru a crea 9 dolari suplimentari pentru fiecare dolar creat pentru aceste obligaţiuni. Banii creaţi pentru obligaţiuni sunt cheltuiţi de guvern, în timp ce banii creaţi peste aceste obligaţiuni sunt sursa tuturor împrumuturilor bancare acordate întreprinderilor şi persoanelor fizice ale naţiunii. Rezultatul acestui proces este acelaşi cu crearea banilor pe o tipografie, dar iluzia se bazează pe un truc contabil, mai degrabă decât pe un truc tipografic. Concluzia este că Congresul şi cartelul bancar au intrat într-un parteneriat în care cartelul are privilegiul de a colecta dobânzi pentru banii pe care îi creează din nimic, o suprapunere perpetuă asupra fiecărui dolar american existent în lume. Congresul, pe de altă parte, are acces la finanţare nelimitată fără a fi nevoie să le spună alegătorilor că taxele lor sunt majorate prin procesul de inflaţie. Dacă înţelegeţi acest paragraf, înţelegeţi Sistemul Rezervei Federale.

BANII

Acum, o perspectivă mai detaliată. Există trei modalităţi generale prin care Rezerva Federală creează monedă fiduciară din datorii. Una este prin acordarea de împrumuturi băncilor membre prin ceea ce se numeşte Fereastra de Discount. A doua este prin achiziţionarea de obligaţiuni de trezorerie şi alte certificate de datorie prin ceea ce se numeşte Comitetul Pieţei Deschise. A treia este prin modificarea aşa-numitei rate a rezervelor minime

obligatorii pe care băncile membre sunt obligate să le deţină. Fiecare metodă este doar o cale diferită către acelaşi obiectiv: preluarea obligaţiunilor şi convertirea lor în bani cheltuibili.

FEREASTRA DE DISCOUNT

Acest termen este pur şi simplu limbajul bancherilor folosit pentru o fereastră de împrumuturi.

Când băncile rămân fără bani, Rezerva Federală sau „banca bancherilor" este pregătită să-i împrumute. Există multe motive pentru care au nevoie de împrumuturi. Deoarece deţin „rezerve" de doar aproximativ unu sau două procente din depozitele lor în numerar şi opt sau nouă procente în titluri de valoare, marja lor operaţională este extrem de mică. Este obişnuit ca acestea să înregistreze solduri negative temporare cauzate de cererea neobişnuită a clienţilor pentru numerar sau de un numar neobişnuit de mare de cecuri care trebuie compensate altor bănci. Uneori, acordă împrumuturi neperformante şi, atunci când aceste foste „active" sunt eliminate din registrele lor, „rezervele" lor sunt, de asemenea, reduse şi pot de fapt, deveni negative. În cele din urmă, există motivul profitului. Când băncile împrumută de la Rezerva Federală la o anumită rată a dobânzii şi le acordă la o rată mai mare, există un avantaj evident. Dar acesta este doar începutul.

Când o bancă împrumută un dolar de la Fed, acesta devine o rezervă de un dolar. Întrucât băncile sunt obligate să menţină rezerve de doar aproximativ zece procente, ele pot de fapt să împrumute până la nouă dolari pentru fiecare dolar împrumutat.(57)

Să aruncăm o privire la calcule. Să presupunem că banca primeşte 1 milion de dolari de la Fed la o rată a dobânzii de 8%. Prin urmare, costul anual total este de 80.000 de dolari (0,08 X 1.000.000 de dolari). Banca tratează împrumutul ca pe un depozit în numerar, ceea ce înseamnă că acesta devine baza pentru producerea a încă 9 milioane de dolari care vor fi împrumutaţi clienţilor săi. Dacă presupunem că împrumută acei bani la o dobândă de 11%, randamentul său brut ar fi de 990.000 de dolari (0,11 X 9.000.000 de dolari). Scădem din aceasta costul băncii de 80.000 de dolari plus o parte corespunzătoare din cheltuielile generale şi avem un randament net de aproximativ 900.000 de dolari. Cu alte cuvinte, banca împrumută un milion şi aproape îl poate dubla într-un

an.(58)Asta înseamnă un avantaj maxim! Dar nu
uitaţi sursa acestui avantaj: fabricarea a încă 9 milioane de dolari care se adaugă la masa monetară a naţiunii.

OPERAŢIUNI PE PIAŢĂ LIBERĂ

Cea mai importantă metodă utilizată de Rezerva Federală pentru crearea de monedă fiduciară este cumpărarea şi vânzarea de valori mobiliare in economia liberă. Dar, înainte de a intra în detalii, un avertisment. Nu vă aşteptaţi ca ceea ce urmează să aibă sens. Fiţi pregătiţi să ştiţi că asa procedeaza ei.

Trucul constă în utilizarea unor cuvinte şi expresii care au semnificaţii tehnice destul de diferite de ceea ce implică pentru cetăţeanul obişnuit. Aşadar, fiţi atenţi la cuvinte. Nu sunt menite să explice, ci să înşele.

În ciuda primelor aparenţe, procesul nu este complicat. Este pur şi simplu absurd.

MECANISMUL MANDRAKE: O PRIVIRE DETALIATĂ

Începe cu...

DATORIA GUVERNAMENTALA
Guvernul federal adaugă cerneală pe o foaie de hârtie, creează modele impresionante pe margini şi o numeşte obligaţiune sau bilet de trezorerie. Este doar o promisiune de a plăti o sumă anume cu o dobândă specificată la o dată stabilită. După cum vom vedea în următorii paşi, această datorie devine în cele din urmă baza pentru aproape întreaga masă monetară a naţiunii.(59) În realitate, guvernul a creat numerar, dar acesta nu arată încă ca si numerar. A converti aceste titluri în bancnote de hârtie şi bani in carnetul de cecuri este funcţia Sistemului Rezervei Federale. Pentru a realiza această transformare, obligaţiunea este dată Fed-ului, unde este apoi clasificată drept...
TITLU GARANTAT CU ACTIVE
Un instrument al datoriei guvernamentale este considerat un activ deoarece se presupune că guvernul îşi va respecta promisiunea de plată. Aceasta se bazează pe capacitatea sa de a obţine banii de care are nevoie prin impozitare. Astfel, puterea acestui activ constă în puterea de a recupera ceea ce se dă.

Aşadar, Rezerva Federală are acum un „activ” care poate fi folosit pentru a compensa o datorie. Apoi creează această datorie adăugând cerneală pe o altă foaie de hârtie şi schimbând-o cu guvernul în schimbul activului.
A doua foaie de hârtie este un...

CEC AL REZERVEI FEDERALE

Nu există bani în nici un cont pentru a acoperi acest cec. Oricine altcineva ar face asta ar fi trimis la închisoare. Este legal pentru Fed,totuşi, deoarece Congresul îşi doreşte banii, iar aceasta este cea mai uşoară modalitate de a-i obţine. (A creşte taxele ar fi o sinucidere politică; a depinde de public pentru a rascumpăra toate obligaţiunile nu ar fi realist, mai ales dacă ratele dobânzilor sunt stabilite artificial scăzute; şi a tipări cantităţi foarte mari de monedă ar fi evident şi mai controversat.) În acest fel, procesul este înfăşurat misterios în jurul sistemului bancar. Rezultatul final, însă, este acelaşi cu pornirea tipografiilor guvernamentale şi pur şi simplu fabricarea de bani fiat (bani creaţi prin ordinul guvernului, fără nici o valoare tangibilă care să-i susţină) pentru a plăti cheltuielile guvernamentale. Totuşi, în termeni contabili, se spune că registrele sunt „echilibrate” deoarece pasivul banilor este compensat de „activul” titlului emis de stat. Cecul Rezervei Federale primit de guvern este apoi aprobat şi trimis înapoi la una dintre băncile Rezervei Federale, unde devine acum...

DEPOZIT GUVERNAMENTAL

Odată ce cecul Rezervei Federale a fost depus în contul guvernului, acesta este folosit pentru a plăti cheltuielile guvernamentale şi, astfel, este transformat în mai multe...

CECURI GUVERNAMENTALE

Aceste cecuri devin mijlocul prin care primul val de bani fiat inundă economia. Destinatarii îi depun acum în propriile conturi bancare, unde devin...

DEPOZITE LA BANCILE COMERCIALE

Depozitele bancare comerciale capătă imediat o dublă personalitate. Pe de o parte, acestea sunt pasive faţă de bancă deoarece sunt datorate deponenţilor. Dar, atâta timp cât rămân în bancă, acestea sunt considerate şi active deoarece sunt disponibile. Încă o dată, registrele sunt echilibrate: activele compensează pasivele. Dar procesul nu se opreşte aici. Prin magia sistemului bancar cu rezerve fracţionare, depozitele sunt făcute

pentru a servi unui scop suplimentar şi mai profitabil.
Pentru a realiza acest lucru, depozitele disponibile sunt acum reclasificate în registre şi numite …

REZERVE BANCARE

Rezerve pentru ce? Sunt acestea rezerve pentru a plăti deponenţii în cazul în care vor să-şi închidă conturile? Nu. Aceasta este umila funcţie pe care au îndeplinit-o când au fost clasificate drept simple active.
Acum, că li s-a dat numele de „rezerve", ele devin bagheta magică pentru a materializa sume şi mai mari de bani fiat. Aici este adevărata acţiune: la nivelul băncilor comerciale. Iată cum funcţionează. Băncilor le este permis de către Fed să deţină doar 10% din depozitele lor în „rezerve". Aceasta înseamnă că, dacă primesc depozite de 1 milion de dolari din primul val de bani fiat creaţi de Fed, au cu 900.000 mai mult decât sunt obligate să păstreze la îndemână (1 milion de dolari minus 10% rezervă). În limbajul bancherilor, acei 900.000 de dolari se numesc...

EXCES DE REZERVE

Cuvântul „exces" este un indiciu că aceste aşa-numite rezerve au un destin special. Acum, că au fost transformate într-un exces, ele sunt considerate disponibile pentru împrumut. Şi astfel, la momentul potrivit, aceste rezerve în exces sunt convertite în...

SI MAI MULTE CREDITE BANCARE

Dar stai puţin. Cum pot fi împrumutaţi aceşti bani când sunt deţinute de deponenţii iniţiali, care sunt încă liberi să scrie cecuri şi să-i cheltuiască oricând doresc? Nu este oare o dublă revendicare împotriva aceloraşi bani? Răspunsul este că, atunci când se acordă noile împrumuturi, nu sunt deloc făcute cu aceiaşi bani. Ele sunt făcute cu bani noi, creaţi din nimic în acest scop. Masa monetară a naţiunii creşte pur şi simplu cu nouăzeci la sută din depozitele băncii. În plus, aceşti bani noi sunt mult mai interesanţi pentru bănci decât cei vechi. Banii vechi, pe care i-au primit de la deponenţi, le cer să plătească dobânzi sau să presteze servicii pentru privilegiul de a-i utiliza. Dar, cu banii noi, băncile colectează în schimb dobânzi, ceea ce nu este prea rău, având în vedere că nu i-au costat nimic. Nici acesta nu este sfârşitul procesului. Când acest al doilea val de bani fiat intră în economie, se întoarce direct în sistemul bancar, la fel cum a făcut

a făcut-o si primul val, sub formă de...

SI MAI MULTE DEPOZITE LA BANCILE COMERCIALE

Procesul se repetă acum, dar cu numere puţin mai mici de fiecare dată. Ceea ce a fost un „împrumut" vineri se întoarce în bancă ca un „depozit" luni. Depozitul este apoi reclasificat ca „rezervă" şi nouăzeci la sută din acesta devine un „exces" de rezervă care, încă o dată, este disponibil pentru un nou „împrumut". Astfel,1 milion de dolari din primul val de bani fiat dă naştere la 900.000 de dolari în al doilea val, iar acesta dă naştere la 810.000 de dolari în al treilea val (900.000 de dolari minus 10% rezervă). Este nevoie de aproximativ douăzeci şi opt de ori prin uşa rotativă a depozitelor care se transformă în împrumuturi devenind depozite care se transformă în mai multe împrumuturi până când procesul se desfăşoară la efectul maxim, ceea ce sunt...

BANI FIAT EGALI CU DE 9 ORI DATORIA TOTALA GUVERNAMENTALA

Cantitatea de bani fiat creaţi de cartelul bancar este aproximativ de nouă ori mai mare decât valoarea datoriei guvernamentale iniţiale care a făcut posibil întregul proces.(60) Când datoria în sine este adăugată la această cifră, avem în final ...

TAXA ASCUNSA EGALA CU DE 9 ORI DATORIA NATIONALA

Fără să-şi dea seama, americanii au plătit de-a lungul anilor, pe lângă impozitele federale pe venit şi accizele, un impozit complet ascuns, egal cu de multe ori datoria naţională!
Şi acesta nu este sfârşitul procesului. Întrucât masa monetară este o entitate pur arbitrară, fără nimic în spate în afară de datorii, cantitatea acesteia poate scădea,dar şi creşte. Atunci când oameniise îndatorează mai mult, masa monetară a naţiunii se extinde şi preţurile cresc, dar când îşi achită datoriile şi refuză să le reînnoiască, masa monetară se contractă şi preţurile scad. Exact asta se întâmplă în perioadele de incertitudine economică sau politică.Această alternanţă între perioadele de expansiune şi contracţie a masei monetare este cauza principală a...

A CICLULUI DEFLATIE-CRIZA-DEPRESIUNE ECONOMICA

Cine beneficiază de toate acestea? Cu siguranţă nu cetăţeanul obişnuit.Singurii beneficiari sunt politologii din Congres, care se bucură de efectul veniturilor nelimitate pentru a-şi perpetua puterea, şi bancherii din cadrul cartelului bancar numit Sistemul Rezervei Federale, care au reuşit să îi înhame pe americani, fără ca aceştia să ştie, la jugul feudalismului modern.

REZERVELE

Cifrele de mai sus se bazează pe un raport al „rezervelor” de 10% (un raport de expansiune monetară de 10 la 1). Trebuie menţionat, totuşi, că acest lucru este pur arbitrar. Întrucât banii sunt fiat, nu există nici o limitare reală, cu excepţia a ceea ce administratorii de bani consideră a fi potrivit. În orice moment există o „nevoie” de mai mulţi bani, pretenţia la rezerve poate fi abandonată complet. Nu există practic nici o limită a cantităţii de bani fiat care poate fi fabricată în cadrul sistemului actual.(61)

DATORIA NAŢIONALĂ NU ESTE NECESARĂ DOAR PENTRU INFLAŢIE

Deoarece se poate conta pe Rezerva Federală pentru a „monetiza” (converti în bani) practic orice sumă de datorie guvernamentală şi deoarece acest proces de extindere a masei monetare este cauza principală a inflaţiei, este tentant să concluzionăm că datoria federală şi inflaţia sunt doar două aspecte ale aceluiaşi fenomen. Cu toate acestea, acest lucru nu este neapărat adevărat.Este foarte posibil ca oricare dintre ele să existe fără cealaltă. Cartelul bancar deţine monopolul asupra creării de bani.Prin urmare, banii sunt creaţi doar atunci când obligaţiunile sunt „monetizate” de către Fed sau de către băncile comerciale. Când indivizii, corporaţiile sau instituţiile cumpără obligaţiuni guvernamentale, trebuie să utilizeze banii pe care i-au câştigat şi economisit anterior. Cu alte cuvinte, nu se creează bani noi,deoarece se utilizează fonduri care există deja. Prin urmare, vânzarea de obligaţiuni guvernamentale către sistemul bancar este inflaţionistă, dar atunci când sunt vândute sectorului privat, nu este. Acesta este principalul motiv pentru care Statele Unite au evitat inflaţia masivă în anii 1980, când guvernul federal se împrumuta într-un ritm mai rapid ca niciodată în istoria sa. Prin menţinerea ratelor dobânzilor ridicate, aceste obligaţiuni au devenit atractive pentru investitorii privaţi, inclusiv pentru cei din alte ţări.(62) S-au creat foarte puţini bani noi, deoarece majoritatea obligaţiunilor au fost achiziţionate cu dolari americani deja existenţi. Aceasta, desigur, a fost o soluţie temporară în cel mai bun caz. Astăzi, aceste obligaţiuni ajung continuu la scadenţă şi sunt înlocuite cu şi mai multe obligaţiuni pentru a acoperi datoria iniţială plus dobânda acumulată.

În cele din urmă, acest proces trebuie să se încheie, iar când se va întâmpla asta, Fed nu va avea de ales decât să răscumpere

literalmente toată datoria din anii 1980 , adică să înlocuiască toţi banii privaţi investiţi anterior cu bani fiat nou produşi si in plus pentru a acoperi dobânda. Atunci vom înţelege semnificaţia inflaţiei. Pe de altă parte, Rezerva Federală are opţiunea de a produce bani chiar dacă guvernul federal nu se îndatorează mai mult într-o perioadă mai lungă. De exemplu, expansiunea uriaşă a masei monetare care a dus la prăbuşirea pieţei bursiere din 1929 a avut loc într-un moment în care datoria naţională era în curs de achitare. În fiecare an din 1920 până în 1930, veniturile federale au depăşit cheltuielile şi au fost oferite relativ puţine obligaţiuni guvernamentale . Inflaţia masivă a masei monetare a fost posibilă prin conversia împrumuturilor bancare comerciale în „rezerve" la ghişeul de discount al Fed-ului şi prin achiziţionarea de către Fed a BA-urilor (instrument bancare negociabile pe termen scurt, adesea utilizat în comerţul internaţional, care reprezintă angajamentul unei bănci de a plăti o sumă specificată la o dată viitoare. Este o formă de plată garantată de o bancă, ceea ce o face o modalitate fiabilă şi sigură pentru întreprinderile care nu se cunosc între ele de a efectua tranzacţii. Banca ştampilează o cambie ca fiind „acceptată", iar BA-ul poate fi vândut cu reducere pe piaţa secundară înainte de scadenţă., fiind contracte comerciale pentru achiziţionarea de bunuri.(63)

Acum opţiunile sunt şi mai mari. Legea privind controlul monetar din 1980 a făcut posibil ca Creatura să monetizeze practic orice instrument de datorie inclusiv promisiuni de la guverne străine. Scopul aparent al acestei legislaţii este de a face posibilă salvarea acelor guverne care au probleme în a plăti dobânzile la împrumuturile lor datorate băncile americane. Atunci când Fed creează dolari americani fiat pentru a-i oferi guvernelor străine în schimbul obligaţiunilor lor fără valoare, calea monetară este puţin mai lungă şi mai întortocheată, dar efectul este similar cu achiziţionarea de obligaţiuni de trezorerie americane. Dolarii nou creaţi merg la guvernele străine, apoi la băncile americane, unde devin rezerve de numerar.

În cele din urmă, aceştia se întorc în fondul monetar american (înmulţit cu nouă) sub formă de împrumuturi suplimentare. Costul operaţiunii este din nou suportat de cetăţeanul american prin pierderea puterii de cumpărare. Prin urmare, extinderea masei monetare şi inflaţia care urmează nici măcar nu mai

necesită deficite federale. Atâta timp cât cineva este dispus să împrumute dolari americani, cartelul va avea opţiunea de a crea acei dolari special pentru a cumpăra obligaţiunile lor şi, procedând astfel, va continua să extindă oferta de bani. Nu trebuie să uităm, însă, că unul dintre motivele pentru care a fost creată Rezerva Federală a fost acela de a face posibil ca Congresul să cheltuiască fără ca publicul să ştie că este impozitat. Americanii au arătat o indiferenţă uimitoare faţă de această jefuire, explicată, fără îndoială, prin lipsa lor de înţelegere a modului în care funcţionează Mecanismul Mandrake. Prin urmare, în prezent, acest contract confortabil dintre cartelul bancar şi politicieni este în pericol redus de a fi modificat. În practică, prin urmare, chiar dacă Rezerva Federală poate crea, de asemenea, monedă fiduciară în schimbul datoriilor comerciale şi al obligaţiunilor guvernelor străine, principala sa preocupare va fi probabil să continue să aprovizioneze Congresul.

Implicaţiile acestui fapt sunt uluitoare. Întrucât masa noastră monetară, cel puţin în prezent, este legată de datoria naţională, achitarea acestei datoriiar duce la dispariţia banilor. Chiar şi reducerea serioasă a acesteia ar paraliza economia.(64) Prin urmare, atâta timp cât există Rezerva Federală, America va fi, trebuie să fie, îndatorată.

Achiziţionarea de obligaţiuni de la alte guverne se accelerează în climatul politic actual de internaţionalism. Masa noastră monetară se bazează din ce în ce mai mult pe datoria lor, precum şi pe a noastră, şi nici lor nu li se va permite să o achite, chiar dacă sunt capabili.

IMPOZITE NICI MACAR NU SUNT NECESARE

Exista un trend că guvernul federal ar putea acum să funcţioneze-chiar şi la nivelul actual de cheltuieli - fără a percepe nici un fel de impozite. Tot ce trebuie să facă este să creeze banii necesari prin Sistemul Rezervei Federale prin monetizarea propriilor obligaţiuni. De fapt, majoritatea banilor pe care îi cheltuieşte acum sunt obţinuţi în acest fel. Dacă ideea eliminării IRS-ului sună ca o veste bună, amintiţi-vă că inflaţia care rezultă din monetizarea datoriei este la fel de mult o taxă ca oricare alta; dar, pentru că este ascunsă şi atât de puţini americani înţeleg cum funcţionează, este mai populară din punct de vedere politic decât o taxă care este la vedere.

Inflaţia poate fi asemănată cu un joc de Monopoly în care bancherul jocului nu are limită la suma de bani pe care o poate distribui. Cu fiecarearuncare a zarurilor, el bagă mâna sub masă şi scoate o altă stivă de jetoane de hârtie pe care toţi jucătorii trebuie să le folosească drept bani. Dacă bancherul este şi unul dintre jucători - şi în lumea noastră reală exact aşa este - evident, el va ajunge să deţină toată proprietatea. Dar, între timp, fluxul tot mai mare de bani se revarsă dinspre bancher şi îi înghite pe jucători. Pe măsură ce cantitatea de bani devine mai mare, valoarea relativă a fiecărui jeton devine mai mică, iar preţurile licitate pentru proprietăţi cresc continuu. Jocul se numeşte monopoly dintr-un motiv. În cele din urmă, o singură persoană deţine toată proprietatea şi toţi ceilalţi sunt faliţi. Dar ce contează? Este doar un joc.
Din păcate, nu este un joc în lumea reală. Este mijlocul nostru de trai,hrana noastră, adăpostul nostru. Contează dacă există un singur câştigător, şi e si mai important dacă acel câştigător şi-a obţinut monopolul pur şi simplu fabricând banii tuturor.

AL PATRULEA MOTIV PENTRU A ABOLI SISTEMUL

Nu vă înşelaţi, inflaţia este o taxă. Mai mult, este cea mai nedreaptă taxă dintre toate, deoarece se prabuseste cel mai mult asupra celor care sunt economi, asupra celor cu venituri fixe şi asupra celor din categoriile de venituri medii şi mici. Punctul important aici este că această taxă ascunsă ar fi imposibilă fără bani fiat. Banii fiat din America sunt creaţi exclusiv ca rezultat al Sistemului Rezervei Federale. Prin urmare, este absolut corect să spunem că Sistemul Rezervei Federale generează cea mai nedreaptă taxă a noastră. Atât taxa cât şi sistemul care o face posibilă ar trebui abolite.
Politologii care autorizează acest proces de monetizare a datoriei naţionale şi specialiştii în ştiinţe monetare care îl execută ştiu că nu este o datorie adevărată. Nu este o datorie adevărată, pentru că nimeni din Washington nu se aşteaptă cu adevărat să o ramburseze vreodată. Scopul dublu al acestui spectacol de magie este pur şi simplu de a crea bani de buzunar gratuit pentru politicieni, fără inconvenientul creşterii impozitelor directe şi, de asemenea, de a genera un râu perpetuu de aur care curge în cartelul bancar. Parteneriatul are grija de el.
De ce, atunci, se mai oboseşte guvernul federal cu taxele? De ce

nu operează doar pe baza datoriei monetizate? Răspunsul este complex. În primul rând, dacă ar face-o, oamenii ar începe să se întrebe despre sursa banilor, iar acest lucru i-ar putea face să se trezească la realitatea că inflaţia este o taxă. Astfel, taxele deschise, la un anumit nivel, servesc la perpetuarea ignoranţei publice, care este esenţială pentru succesul schemei. Al doilea motiv este că taxele, în special taxele progresive, sunt arme prin care planificatorii sociali elitişti pot purta război împotriva clasei de mijloc.

UN INSTRUMENT PENTRU PLANIFICARE SOCIALĂ

Ediţia din ianuarie 1946 a revistei American Affairs a publicat un articol scris de Beardsley Ruml, care, la acea vreme, era preşedintele Rezervei Federale din New York. Ruml a conceput sistemul de reţinere automată de la sursă(un angajator reţine, în general, impozitul pe venit din salariul angajatului său şi îl plăteşte către stat în numele acestuia) în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, aşa că era bine calificat să vorbească despre natura şi scopul impozitului federal pe venit. Tema sa a fost enunţată în titlul articolului său: „Impozitele pe venituri sunt învechite”.

Într-o introducere la articol, editorul revistei a rezumat opiniile lui Ruml după cum urmează:

Teza sa este că, având controlul asupra unui sistem bancar central şi a unei monede inconvertibile[o monedă nesusţinută de aur], un guvern naţional suveran este în sfârşit liber de grijile legate de bani şi nu mai trebuie să perceapă impozite în scopul de a-şi asigura venituri. Prin urmare, orice impozitare ar trebui privită din punctul de vedere al consecinţelor sociale şi economice.(65)

Ruml a explicat că, din moment ce Rezerva Federală poate acum crea din nimic toţi banii pe care guvernul i-ar putea dori vreodată, rămân doar două motive pentru a exista impozite. Primul dintre acestea este combaterea creşterii nivelului general al preţurilor. Argumentul său a fost că, atunci când oamenii au bani în buzunare, îi vor cheltui pe bunuri şi servicii, iar acest lucru va creşte preţurile. Soluţia, spune el, este să le luăm banii prin impozitare şi să lăsăm guvernul să-i cheltuiască în schimb. Şi acest lucru va creşte preţurile, dar Ruml a ales să nu intre în detalii. El şi-a explicat teoria astfel:

Dolarii pe care guvernul îi cheltuieşte devin putere de cumpărare în mâinile oamenilor care i-au primit. Dolarii pe care guvernul îi ia din taxe nu pot fi cheltuiţi de popor şi, prin urmare, aceşti dolari nu mai pot fi folosiţi pentru

a achiziţiona lucrurile care sunt disponibile pentru vânzare. Impozitarea este, aşadar, un instrument de primă importanţă în administrarea oricărei politici fiscale şi monetare.(66)

REDISTRIBUIREA PROSPERITATII

Celălalt scop al impozitării, potrivit lui Ruml, este de a redistribui averea de la o clasă de cetăţeni la alta. Acest lucru trebuie făcut întotdeauna în numele justiţiei sociale sau al egalităţii, dar adevăratul obiectiv este de a trece peste piaţa liberă şi de a aduce societatea sub controlul planificatorilor generali.

Ruml a spus:

Al doilea scop principal al impozitelor federale este de a obţine o mai mare egalitate a averii şi a venitului decât ar rezulta din forţele economice care ar acţiona singure. Impozitele care sunt eficiente în acest scop sunt impozitul progresiv pe venitul individual, impozitul progresiv pe succesiune şi impozitul pe donatii(18.000 $ exceptati de la aceasta taxa prin lege in 2024).

Ceea ce ar trebui să fie aceste impozite depinde de politicile publice în ceea ce priveşte distribuţia averii şi a venitului. Aceste taxe ar trebui apărate şi atacate în funcţie de efectul lor asupra caracterului vieţii americane, nu ca măsuri pe venit.(67)

După cum am văzut, senatorul Nelson Aldrich a fost unul dintre creatorii Sistemului Rezervei Federale. Acest lucru nu este surprinzător, având în vedere natura de cartel a sistemului şi interesele financiare pe care le reprezenta.

Aldrich a fost, de asemenea, unul dintre principalii susţinători ai impozitului federal pe venit. Cele două creaţii funcţionează împreună ca un mecanism mult mai delicat de control asupra vieţii economice şi sociale a societăţii decât oricare dintre ele separat.

În ultimii ani, au existat dovezi optimiste că planificatorii principali erau pe cale să abandoneze planul lui Ruml. Am auzit multe atât în Congres, cât şi de la Rezerva Federală despre necesitatea reducerii cheltuielilor pentru a diminua creşterea datoriei federale şi inflaţiei.

Dar a fost doar o ,,gargara electorala". Marea parte a finanţării federale continuă să fie creată de Mecanismul Mandrake, costul guvernului continuă să depăşească veniturile fiscale, iar formula Ruml domneşte suprem.

EXPANSIUNEA DUCE LA CONTRACŢIE

Deşi este adevărat că Mecanismul Mandrake este responsabil pentru expansiunea masei monetare, procesul funcţionează şi invers. Aşa cum banii sunt creaţi atunci când Rezerva Federală

achiziţionează obligaţiuni sau alte instrumente de datorie, aceştia se sting prin vânzarea aceloraşi articole. Când sunt vânduţe, banii sunt returnaţi Sistemului şi dispar în călimara sau hardul computerului din care provin. Apoi, acelaşi efect secundar de undă care a creat banii prin sistemul bancar comercial determină retragerea acestora din economie. În plus, chiar dacă Rezerva Federală nu contractă în mod deliberat masa monetară, acelaşi rezultat se poate produce adesea atunci când publicul decide să reziste disponibilităţii creditului şi să îşi reducă datoria. Un om poate fi doar tentat să împrumute, nu poate fi forţat să facă acest lucru.

Există mulţi factori psihologici implicaţi în decizia de a se îndatora care pot compensa disponibilitatea banilor şi o rată a dobânzii scăzută: o recessiune economică, ameninţarea tulburărilor civile, teama unui război iminent,un climat politic incert, ca să numim doar câţiva. Chiar dacă Fed ar putea încerca să pompeze bani în economie făcându-i disponibili din abundenţă,publicul poate zădărnici această mişcare pur şi simplu spunând nu, mulţumesc. Când se întâmplă acest lucru, vechile datorii care sunt achitate nu sunt înlocuite cu altele noi care să le ia locul, iar întreaga sumă a datoriei consumatorilor şi a întreprinderilor se va micşora. Aceasta înseamnă că şi masa monetară se va micşora, deoarece, în America modernă, datoria da nastere banilor. Şi tocmai această expansiune şi contracţie a fondului monetar - un fenomen care nu s-ar putea produce dacă s-ar baza pe legile cererii şi ofertei - se află în centrul practicii fiecărei expansiuni şi crize care a afectat omenirea de-a lungul istoriei.

În concluzie, se poate spune că banii moderni sunt o mare iluzie inventată de magicienii finanţelor şi politicii. Trăim într-o epocă a banilor fiat şi este derutant să realizăm că fiecare naţiune anterioară din istorie care a adoptat astfel de bani a fost în cele din urmă distrusă economic de aceştia.

Mai mult, nu există nimic în structura noastră monetară actuală care să ofere vreo garanţie că am putea fi scutiţi de aceasta ,,chemare la apel” morbida.

REZUMAT

Dolarul american nu are valoare intrinsecă. Este un exemplu clasic de monedă fiat fără o limită a cantităţii in care poate fi produs. Valoarea sa principală constă în disponibilitatea oamenilor de a-l

accepta şi, în acest scop, legile privind mijlocul legal de plată le impun să facă acest lucru. Este adevărat că banii noştri sunt creaţi din nimic, dar este mai corect să spunem că se bazează pe datorii. Într-un anumit sens, prin urmare, banii noştri sunt creaţi din mai puţin decât nimic. Întreaga masă monetară ar dispărea în seifuri bancare şi computere dacă toate datoriile ar fi rambursate. Prin urmare, în cadrul sistemului actual, liderii noştri nu pot permite o reducere serioasă nici a datoriei naţionale, nici a celei de consum. Perceperea dobânzilor la împrumuturile pretinse este camătă, iar acest lucru a devenit instituţionalizat în cadrul Sistemului Rezervei Federale. Mecanismul Mandrake prin care Fed converteşte datoria în bani poate părea complicat la început, dar este simplu dacă ne amintim că procesul nu este menit să fie logic, ci să deruteze şi să înşele. Produsul final al acestui mecanism este expansiunea artificială a masei monetare, care este cauza principală a taxei ascunse numite inflaţie. Această expansiune duce apoi la contracţie şi, împreună, ele produc ciclul distructiv de boom-bust care a afectat omenirea de-a lungul istoriei, oriunde a existat monedă fiat.

CLARIFICARE: PROGRAMELE DE ANULARE A DATORIILOR

Deoarece băncile împrumută bani care nu există înainte de tranzacţie, mulţi debitori au ajuns la concluzia că nu sunt obligaţi să ramburseze. Acesta este un concept convingător, având în vedere faptul că contractele de împrumut bancar şi de credit îi determină de obicei pe clienţi să creadă că împrumută de fapt banii altcuiva, motiv pentru care sunt dispuşi să plătească dobânzi. Atunci când sunt contestate în instanţă, aceste contracte sunt adesea considerate frauduloase şi există acum companii care oferă servicii de „anulare a datoriilor" pentru a stabili onestitatea acestor contracte, cu convingerea finala că datoriile vor fi anulate. O discuţie despre avantajele şi dezavantajele acestor programe depăşeşte scopul acestei lucrări, dar persoanele interesate sunt invitate să citească sau să vizioneze un videoclip al analizei autorului pe următorul site web: **www.freedom-force.org/freedom.cfm?fuseaction=issues.**

Cecil Rhodes a făcut una dintre cele mai mari averi din secolul al XIX-lea.Finanţat de Nathan Rothschild şi Banca Angliei, el a stabilit un monopol asupra producţiei de diamante din Africa de Sud şi a majorităţii aurului. A format o societate secretă care includea mulţi dintre liderii de top ai guvernului britanic. Scopul lor elitist nu era nimic mai puţin decât dominaţia mondială şi stabilirea unei societăţi feudale moderne controlate de ei înşişi prin intermediul băncilor centrale ale lumii. În America, Consiliul pentru Relaţii Externe (CFR) a fost rodul acestui grup.

Credit foto: Biblioteca Congresului

August Belmont a venit la New York în 1837 ca agent financiar al familiei Rothschild.A canalizat sume uriaşe de capital către investiţii americane, adesea fără ca nimeni să ştie ai cui bani cheltuia. Scopul ascunderii sursei finantarii era de a atenua resentimentul anti-Rothschild care era atunci predominant în Europa, precum şi în America. Când afilierea sa a devenit cunoscută, utilitatea sa a luat sfârşit şi a fost înlocuit de J.P. Morgan.

Credit foto: Muzeul Oraşului New York

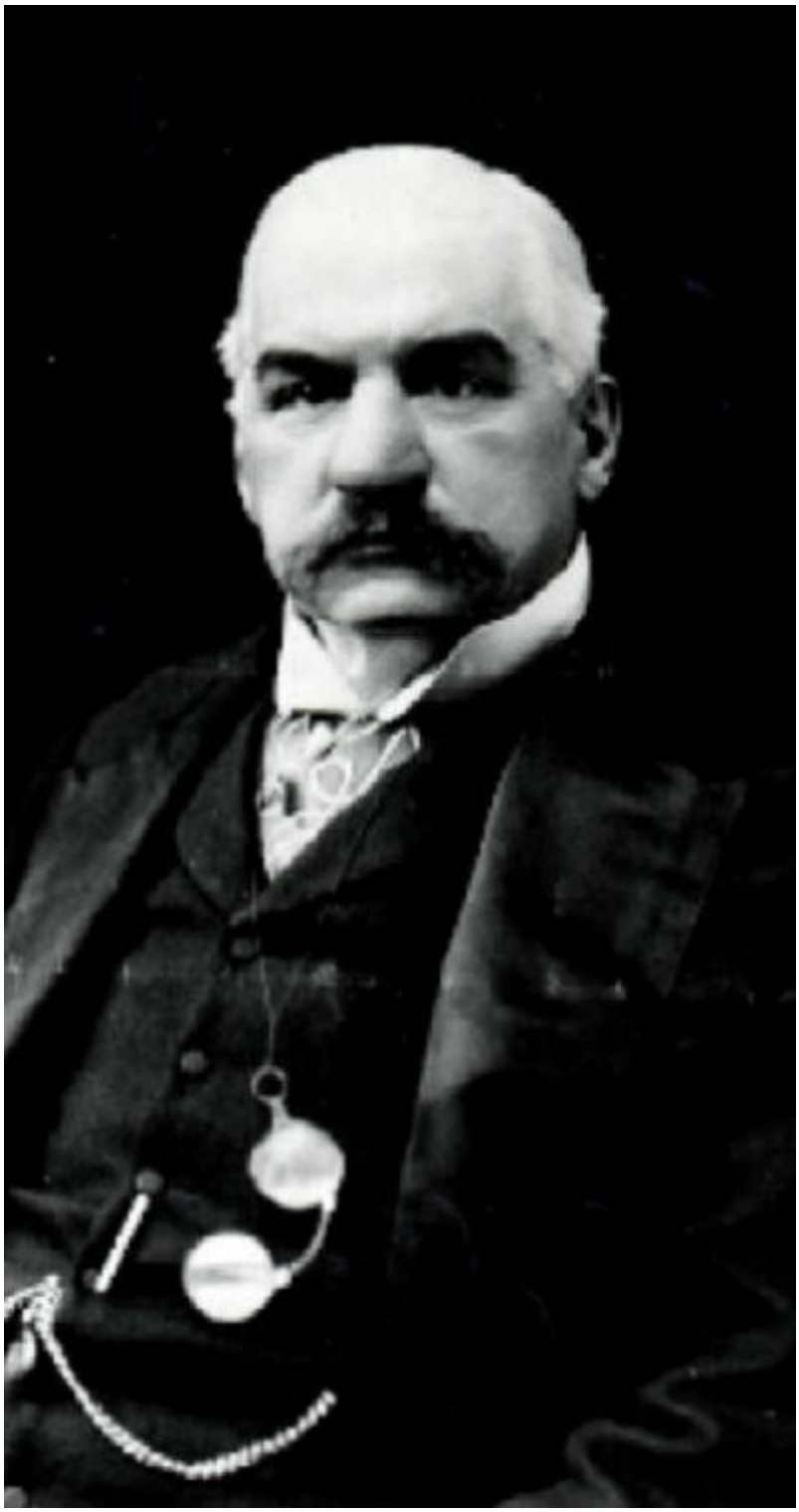

J.P. Morgan, Sr. a fost adus în domeniul bancar de către tatăl său, Junius Morgan, în Anglia. Familia Morgan erau concurentii prietenosi ai familiei Rothschild și au devenit apropiati social de

aceastia. Firma lui Morgan, cu sediul la Londra, a fost salvată de la ruina financiară în 1857 de către Banca Angliei, asupra căreia familia Rothschild avea o mare influenţă. Ulterior, se pare că Morgan a lucrat ca agent financiar Rothschild şi a depus eforturi mari pentru a părea complet american.

Credit foto: Biblioteca Congresului

John D. Rockefeller (dreapta) şi-a făcut averea iniţial din petrol, dar a gravitat curând spre banci şi finanţe. Intrarea sa în domeniu nu a fost binevenită de Morgan, iar cei doi au devenit concurenţi acerbi.

În cele din urmă, au decis să-şi minimizeze concurenţa prin încheierea unor societăţi mixte. În cele din urmă, au lucrat împreună pentru a crea un cartel bancar naţional numit Sistemul Rezervei Federale.

Credit foto: Biblioteca Congresului

Mai sus este reprezentat clubul staţiunii privată de pe insula Jekyll din Georgia, unde Sistemul Rezervei Federale a fost conceput în mare secret în 1910. Este prezentat aici la scurt timp după finalizare.

Credit foto: Muzeul Insulei Jekyll

Jacob Schiff a fost şeful firmei de investiţii din New York, Kuhn, Loeb & Co. El a fost unul dintre principalii susţinători ai revoluţiei bolşevice şi a finanţat personal călătoria lui Troţki din New York în Rusia. A fost un contribuitor major la campania prezidenţială a lui Woodrow Wilson şi un susţinător al adoptării Legii Rezervei Federale.

Credit foto: UPI/Bettmann

Această caricatură a lui Robert Minor a apărut în St. Louis Post-Dispatch în 1911. Îl prezintă pe Karl Marx înconjurat de finanţatori entuziaşti de pe Wall Street: partenerul Morgan, George Perkins; J.P. Morgan; John Ryan de la National City Bank; John D. Rockefeller; şi Andrew Carnegie. Imediat în spatele lui Marx se află Teddy Roosevelt, liderul partidului progresist.

Harry Dexter White (stânga) şi John Maynard Keynes (dreapta) au fost teoreticienii care au ghidat Conferința Monetară de la Bretton Woods din 1944, in care au fost create FMI-ul si Banca Mondială. White a fost membru al Partidului Comunist. Keynes a fost membru al Societăţii Fabiene. Ei au împărtăşit acelaşi obiectiv, cel al socialismului internaţional.FMI-ul si Banca Mondială au promovat acest obiectiv de atunci pana in prezent.

Raymond Robins este prezentat aici ca președinte al convenției Partidului Progresist din Chicago, în 1912. Ulterior, a devenit șeful Misiunii Crucii Roșii Americane în Rusia, după revoluția bolșevică. Deși a reprezentat interesele de pe Wall Street, a fost un discipol al lui Cecil Rhodes și a avut convingeri anticapitaliste. El a avut o mare influență asupra lui Lenin.

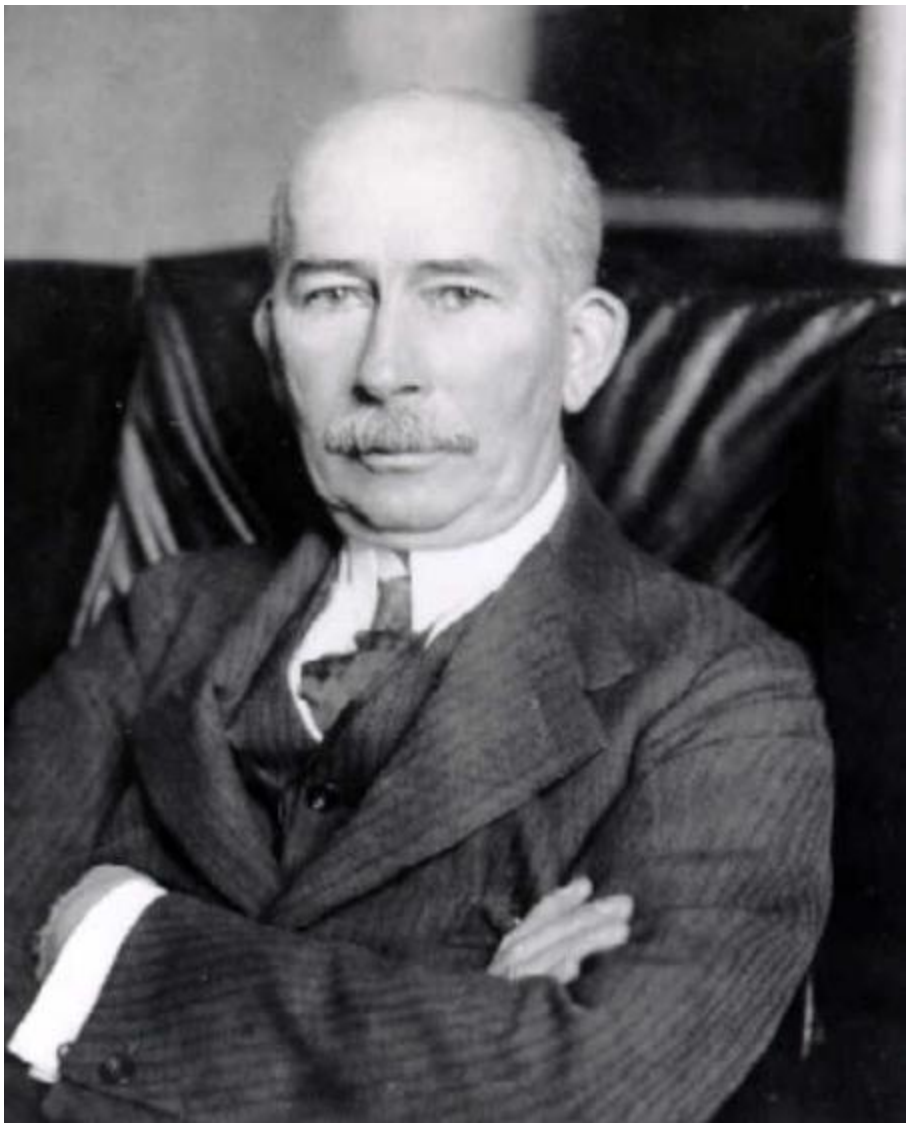

Edward Mandell House a fost omul care a asigurat nominalizarea lui Woodrow Wilson la funcţia de preşedinte şi care, ulterior, a devenit puterea ascunsă de la Casa Albă. El a negociat un acord secret pentru a atrage SUA în Primul Război Mondial chiar în momentul în care Wilson făcea campanie electorală pe baza promisiunii de a ține America în afara războiului. În numele Wall Street-ului, House a făcut lobby pe lângă Congres pentru a adopta Legea Rezervei Federale.

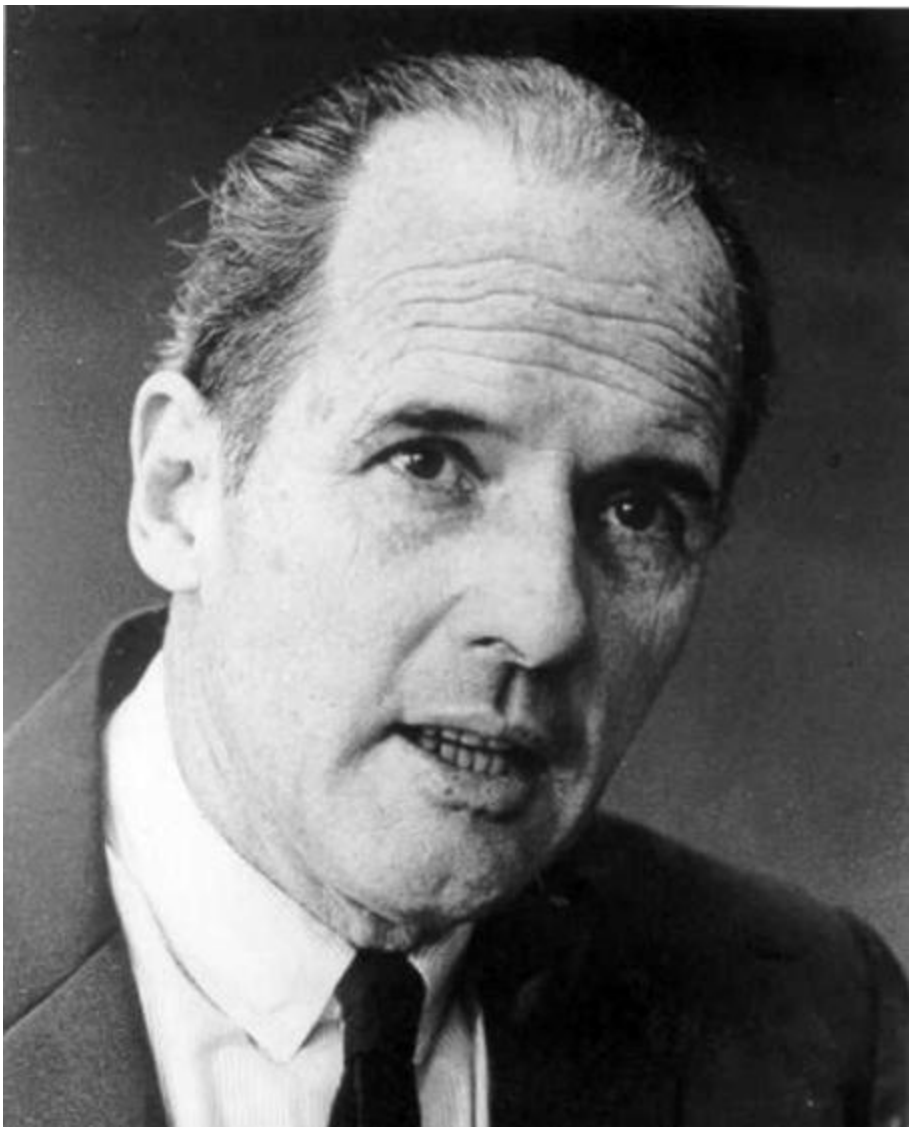

Carroll Quigley a fost profesor de istorie la Universitatea Georgetown. Cartea sa,Tragedie şi speranţă, a dezvăluit că Consiliul pentru Relaţii Externe (CFR) este rodul societăţii secrete formate de Cecil Rhodes. El a scris istoria modului în care o reţea internaţională de finanţatori a creat un sistem de control financiar capabil să domine sistemele politice ale tuturor ţărilor prin intermediul băncilor lor centrale. A furnizat nume si o documentaţie meticuloasă. Cartea sa a fost suprimată.

Winston Churchill a fost Prim Lord al Amiralităţii în Primul Război Mondial. (echivalent cu rolul de ministru al apărării pentru marina militară britanică)Pe măsură ce nava Lusitania a intrat într-o zonă în care se ştia că opera un submarin german, a oprit escorta distrugătorului care fusese desemnată să-l protejeze. El a calculatcă distrugerea unei nave britanice cu pasageri americani la bord ar aprinde pasiunile americane împotriva Germaniei şi ar contribui la crearea unui climat politic favorabil intrării în război.

John Charles Bigham, Prim Viconte de Mersey a fost însărcinat cu o anchetă oficială privind scufundarea Lusitaniei. Nu a fost o anchetă, ci o mușamalizare. A fost instruit de Amiralitate să dea întreaga vină pe căpitanul navei. Mersey s-a supus ordinelor sale, dar a refuzat plata pentru serviciile sale şi a refuzat să accepte alte misiuni judiciare. În anii următori, a spus că afacerea „a fost o treabă al naibii de murdară”.

NOTE FINALE

SECȚIUNEA 2

[1] Citat din C.V. Myers, Bani şi energie: Depăşirea furtunii (Darien, Connecticut: Soundview Books, 1980), pp. 161, 163. De asemenea, Lawrence S. Ritter, ed., Banii si Acitivitatea Economica(Boston: Houghton Mifflin, 1967), p. 33.
[2] Strict vorbind, fiecare parte consideră că valoarea a ceea ce primeşte este mai mare decât ceea ce oferă. Altfel, nu ar face tranzacţia. Prin urmare, în mintea comercianţilor, articolele au o valoare inegală. Această opinie este împărtăşită în mod egal de ambele parti. Explicaţia mai scurtă, însă, este mai usor de manevrat.
[3] Vezi Elgin Groseclose, Omul si Banii: o analiză a experienţei monetare, ediţia a 4-a (Oklahoma:University of Oklahoma Press, 1976), p. 259.
[4] Cei care s-au grăbit primii la piaţă ar beneficia temporar de preţurile vechi. În condiţii de inflaţie, cei care economisesc sunt pedepsiţi.
[5] Murray Rothbard, Ce a făcut guvernul cu banii noştri? (Larkspur, Colorado: Pine Tree Press, 1964), p. 13.
[6] Vezi Galbraith, p. 250.
[7] Groseclose, Omul si Banii, p. 13.
[8] Alan Greenspan, „Aurul şi libertatea economică", în Capitalism: Idealul necunoscut, ed. Ayn Rand (New York: Signet Books, 1967), p. 101.
[9] Chiar şi grecii, sub Solon, au avut o scurtă experienţă cu o monedă devalorizată. Dar a fost de scurtă durată şi nu s-a mai repetat niciodată. Vezi Groseclose, Omul si Banii, pp. 14,20-54.
[10] Cartea prefectului împăratului Leon cel Înţelept despre corporaţiile Constantinopolului, traducere din franceză a textului de la Geneva de Jules Nicole, p. 38. Citat de Groseclose, Omul si Banii Man, p. 52.
[11] Istoria culturală bizantină (Tubingen, 1909), p. 78. Citat de Groseclose in Omul si Banii, p. 54.Groseclose, , pp. 43-44. [13] Original din ediţia lui Henry Thule a cărţii „Călătoriile lui Marco Polo", retipărită în W. Vissering, „ Despre moneda chineză: monede şi bani de hârtie" (Leiden: E.J. Brill, 1877), retipărită în 1968 de Ch'eng-wen,Publicata de Co., Taiwan, citată de Anthony Sutton,

„Razboiul Aurului” (Seal Beach, California: '76 Press, 1977), pp. 26-28.
[14] Ernest Ludlow Bogart, „ Istoria economică a poporului american” (New York: Longmans, Green and Co., 1930), p. 172.
[15] „ Statutele generale ale Carolinei de Sud”, II. 211,665, citată de George Bancroft,in „ O pledoarie pentru Constituţie” (publicată iniţial de Harpers în 1886. Retipărită în Sewanee, Tennessee: Spencer Judd Publishers, 1982), p. 7.
[16] Leonard W. Labara, ed., Documentele lui Benjamin Franklin (New Haven: Yale University Press,1960), vol. 2, p. 159.
[17] Legile provinciei, II. 826, citat de Bancroft, p. 14.
[18] Ron Paul şi Lewis Lehrman, Argumentul pentru aur (Washington, D.C.: Cato Institute, 1982), p. 22. De asemenea, Sutton, Razboiul Aurului, p. 44.
[19] Vezi Donald L. Kemmerer, „Banii fiat in New Jersey, 1668-1775”, Istoria societatii in New Jersey:Proceduri 74 (aprilie 1956): pp. 107-144, citat de Paul şi Lehrman, Argumentul pentru aur p. 22.
[20] Galbraith, p. 48-50. [21] Paul şi Lehrman, p. 22-23.
[22] „Standardul monetar colonial al statului Massachusetts”, de Roger W. Weiss, Economic History Review, nr. 27, noiembrie 1974, p. 589.
[23] Citat de Albert S. Bolles, Istoria financiară a Statelor Unite (New York: D. Appleton, 1896, ediţia a 4-a), vol. I, p. 132.
[24] Scrisoare către Samuel Cooper, 22 aprilie 1779, citată de Albert Henry Smyth, ed., Scrierile lui Benjamin Franklin (New York: Macmillan, 1906), vol. VII, p. 294.
[25] Thomas Jefferson, Observaţii asupra articolului despre Statele Unite pregătit pentru Enciclopedie, 22 iunie 1786, din Writings (New York: G.P. Putnam's Sons, 1894), vol. IV, p. 165.
[26] David Ramsay, Istoria Revoluţiei Americane (Londra: Johnson şi Stock-dale, 1791), vol. II, pp. 134-36.
[27] Merrill Jensen, Noua naţiune (New York: Vintage Books, 1950), p. 324.
[28] Andrew C. McLaughlin, Confederaţia şi Constituţia (New York: Collier Books, 1962), pp. 107-108.
[29] Harry Atwood, Constituţia explicată (Merrimac, Massachusetts: Destiny Publishers, 1927; ediţia a 2-a, 1962), p. 3.
[30] Ibidem, p. 4.

[31] Citat de Lever şi Huhne, Datorii şi pericol: Criza financiară mondială (New York: The Atlantic Monthly, 1986), p. 42.
[32] 100 de unităţi de aur împărţite la 185 de certificate sunt egale cu 0,54
[33] William Graham. Sumner, *O istorie a monedei americane* (New York: Holt, 1884, p. 214)
[34] Galbraith, p. 16.
[35] W.A. Shaw, *Teoria şi principiile băncilor centrale* (Londra şi New York: Sir I. Pitman & Sons, Ltd., 1930), p. 32-32.
[36] Groseclose, *Banii şi omul*, p. 175.
[37] Pentru o prezentare generală a acestor acorduri, vezi Murray Rothbard, *Misterul sistemului bancar* (New York:Richardson & Snyder, 1983), p. 180. De asemenea, Martin Mayer, *Bancherii* (New York: Weybright & Talley, 1974), pp. 24-25.
[38] Citat din Caroll Quigley, *Tragedie şi speranţă: o istorie a lumii în timpul nostru* (New York: Macmillan, 1966), p. 49. Paterson nu a beneficiat de propria sa creaţie. S-a retras din Bancă din cauza unui dezacord politic la câteva luni după înfiinţarea acesteia şi apoi s-a întors în Scoţia unde a reuşit să-şi vândă schema Darien. Scoţienii frugali s-au înghesuit să cumpere acţiuni şi să isi rezerve trecerea către ţara cuprinsă de febră. Acţiunile au devenit lipsite de valoare şi aproape toţi cei 1200 de colonişti şi-au pierdut viaţa.
[39] Misterul sistemului bancar, p. 180.
[40] Vezi R.D. Richards, Ph.D., Istoria timpurie a operatiunilor bancare in Anglia (New York: Augustus M. Kelley, ediţie originală 1929, retipărită 1965), p. 148-50.
[41] Galbraith, p. 34.
[42] David Ricardo, Operele şi corespondenţa lui David Ricardo. Broşuri 1815-1823,Piero Sraffa, ed. (Cambridge: Cambridge University Press, 1951), Vol. IV, p. 58.
[43] Ibid., p.62.
[44] Roy W. Jastram, Constanta de Aur (New York: Wiley, 1977), p. 113.
[45] Groseclose, Banii şi Omul, pp. 195-96.
[46] John Maynard Keynes, Consecinţele Economice ale Păcii (New York, Harcourt, Brace, şi Howe, 1919) p. 235 şi următoarele.
[47] Bancnotele tipărite ale Rezervei Federale care se află în seiful Trezoreriei nu devin bani până când nu sunt puse în circulaţie în schimbul banilor din carnetul de cecuri creaţi printr-un împrumut

bancar. Atâta timp cât bancii sunt în seif fără a fi bazaţi pe datorii care să ii înlocuiască, din punct de vedere tehnic, ei sunt doar hârtii fara valoare si nu bani.
[48] Pun pari ca ti-a trecut prin minte, Banca Rezervei Federale din New York, p. 11.
[49] Ibid., p. 19.
[50] Mecanica Banilor Moderni, Rezerva Federală Banca din Chicago, revizuită în octombrie 1982, p. 3.
[51] „ Bani, credit şi viteză", Review, mai 1982, vol. 64, nr. 5, Banca Rezervei Federale din St. Louis, p. 25.
[52] Irving Fisher, 100% Money (New York: Adelphi, 1936), p. xxii.
[53] Datoria Naţională, Banca Rezervei Federale din Philadelphia, p. 2, 11.
[54] Two Faces of Debt (Cele două feţe ale datoriei), Banca Rezervei Federale din Chicago, p. 33.
[55] Scrierile lui Thomas Jefferson, Library Edition (Washington: Jefferson Memorial Association, 1903), vol. XIII, p. 277-78.
[56] Citat din Brian L. Bex, Mana ascunsa (Spencer, Indiana: Owen Litho, 1975), p. 161.Din păcate, Edison nu a... înţelegs întreaga problemă. El se opunea, pe bună dreptate, plăţii dobânzilor către bănci pentru banii lor fiat, dar nu se opunea banilor fiat guvernamentali. Doar dobânda era cea la care obiecta. El nu a înţeles imaginea de ansamblu a modului în care banii fiat, chiar şi atunci când au fost emisi exclusiv de guvern şi fără dobândă, au fost întotdeauna distructivi pentru economie prin crearea de inflaţie, boom-uri şi crize.
[57] Această cifră de 10% (raport de la zece la unu) se bazează pe media impusa. Rezerva Federală impune o rezervă minimă de 10% pentru depozitele de peste 47,6 milioane de dolari, dar numai 3% pentru depozitele de la 7 milioane de dolari, până la această sumă şi nici o rezervă sub această sumă. Rezervele constau în numerar depozitat la bancile comerciale şi depozite la Rezerva Federală. Vezi comunicatul de presă al Rezervei Federale: „Ajustări anuale pentru calculele rezervelor, Rag D", 6 octombrie 2004.
[58] Băncile trebuie să acopere aceste împrumuturi cu obligaţiuni sau alte active purtătoare de dobândă pe care le deţin, dar acest lucru nu diminuează efectul de multiplicare a banilor al noului depozit.

[59] Obligaţiunile emise de sectorul privat şi guvernele straine sunt, de asemenea, utilizate în acelaşi mod, dar obligaţiunile guvernamentale sunt instrumentele principale.
[60] Acesta este un maxim teoretic. În practică, băncile rareori pot împrumuta toţi banii pe care li se permite să îi creeze, iar cifrele nu ating maximul.
[61] La şaisprezece ani după publicarea acestei declaraţii în prima ediţie a acestei cărţi, preşedintele Fed,Ben Bernanke, a scris: „Rezerva Federală consideră că este posibil ca, în cele din urmă, in cadrul său operaţional să se permită eliminarea cerinţelor de rezervă minimă". Vezi „Bernanke vrea să elimineze complet cerinţele de rezervă", de Michael Snyder, Yahoo Finance, 18 martie 2010 (Net).
[62] Doar aproximativ 11 până la 15% din datoria federală de la acea vreme era deţinută de Sistemul Rezervei Federale.
[63] Vezi capitolul douăzeci şi trei.
[64] Având în vedere că Fed deţinea doar 7% din datoria naţională, efectul ar fi fost totuşi devastator. Întrucât masa monetară este crescuta de zece ori peste obligaţiunile guvernamentale subiacente, fiecare dolar eliminat din datoria federală ar determina o scădere a masei monetare cu 70 de cenţi (1,00 X 0,07 X 10 = 0,70).
[65] „ Impozitele pe venituri sunt depasite", de Beardsley Ruml, American Affairs, ianuarie 1946, p. 35.
[66] Ruml, p. 36.
[67] Ibid., p. 36.

Secţiunea III

NOUA ALCHIMIE

Alchimiştii antici au căutat în zadar să transforme plumbul în aur. Alchimiştii moderni au reuşit în această căutare. Gloanţele de plumb ale războiului au oferit o sursă nesfârşită de aur pentru acei magicieni care controlează Mecanismul Mandrake. Iese la iveală faptul surprinzător că, fără capacitatea de a crea monedă fiduciară, majoritatea războaielor moderne pur şi simplu nu ar fi avut loc. Atâta timp cât mecanismul este lăsat să funcţioneze, războaiele viitoare sunt inevitabile.
Aceasta este povestea despre cum s-a întâmplat acest lucru.

Capitolul Unsprezece
FORMULA ROTHSCHILD

Ascensiunea Casei Rothschild în Europa;tradiţia printre finanţatori de a profita de ambele tabere ale conflictului armat; formula prin care războiul este convertit în datorie şi datoria reconvertită în război.

Până acum am urmarit îndeaproape subiectul banilor şi istoria manipulării lor de către politologi şi bancheri. Acum vom face un scurt ocol pe o cale paralelă şi vom privi o parte din acelaşi peisaj istoric dintr-o perspectivă diferită. Pe măsură ce progresăm, s-ar putea părea că ne-am rătăcit şi s-ar putea să vă întrebaţi ce legătură poate avea oricare dintre acestea cu Sistemul Rezervei Federale. Puteti să fiţi siguri că are toată legătură cu asta şi, când vom reveni în sfârşit la acest subiect, conexiunea va deveni dureros de clară.

PROFITUL RĂZBOIULUI

Acest capitol se concentrează pe profitul războiului şi, mai specific, pe tendinţa celor care obţin aceste profituri de a manipula guvernele în conflicte militare, nu din motive naţionale sau patriotice, ci pentru câştig privat. Mecanismul prin care se realiza acest lucru în trecut era mai complex decât simpla împrumutare de bani guvernelor aflate în război şi apoi colectarea dobânzii, deşi făcea parte din acest instrument. Adevărata recompensă a fost întotdeauna sub forma favoritismului politic pe piaţă. Scriind în anul 1937, istoricul francez Richard Lewinsohn explică:

Deşi adesea numiţi bancheri, cei care au finanţat războaiele în perioada precapitalistă... nu erau bancheri în sensul modern al cuvântului. Spre deosebire de bancherii moderni care operează cu bani depuşi la banci de clienţii lor [sau, în vremuri mai recente, creaţi din nimic de o bancă centrală de exemplu], ei lucrau în general cu averea pe care ei înşişi o acumulaseră sau o moşteniseră şi pe care o împrumutau la o rată a dobânzii ridicată. Astfel, cei care riscau finanţarea unui război erau, în cea mai mare parte, deja foarte bogaţi, iar acesta a fost cazul până în secolul al XVII-lea.

Când acceptau să finanţeze un război, aceşti creditori bogaţi nu acordau însă întotdeauna o mare importanţă ratei dobânzii. În acest sens, ei arătau adesea cea mai mare supunere faţă de augustii lor clienţi. Dar, în schimb, îşi asigurau privilegii care puteau fi transformate în profit industrial sau comercial, cum ar fi concesiunile miniere, monopolurile de vânzare sau importuri etc. Uneori, chiar şi lor li se acorda dreptul de a-şi asuma anumite taxe ca si garanţie a împrumuturilor lor. Aşadar, deşi împrumutul în sine prezenta un risc real şi

adesea nu aducea multe dobânzi, profiturile indirecte erau insa considerabile, iar clemenţa creditorilor era bine răsplătită.(1)

DINASTIA ROTHSCHILD

Nici o discuţie despre sistemul bancar ca mecanism de finanţare a războaielor nu ar fi completă fără a trece în cele din urmă la numele Rothschild. Mayer Amschel Rothschild este citat spunând: „Lăsaţi-mă să emit şi să controlez banii unei naţiuni şi nu-mi pasă cine ii scrie legile."(2)

Biograful Frederic Morton a concluzionat că dinastia Rothschild: „... a cucerit lumea mai temeinic, mai viclean şi mult mai durabil decât toţi Cezarii dinaintea lor sau toţi Hitlerii de după ei."(3)

Dinastia isi are originea in Frankfurt, Germania, la mijlocul secolului al XVIII-lea prin Mayer Amschel Bauer, fiul unui bijutier. Mayer a devenit funcţionar la Banca Oppenheimer din Hanovra şi a fost în cele din urmă promovat ca partener junior. După moartea tatălui său, s-a întors acasă, în Frankfurt, pentru a continua afacerea familiei. Deasupra uşii atârna un scut roşu cu un vultur ca semn de identificare a stabilimentului. Cuvintele germane pentru scut roşu sunt Rothschild, aşa că şi-a schimbat numele din Bauer în Rothschild şi a adăugat cinci săgeţi de aur ţinute în ghearele vulturului pentru a-i reprezenta pe cei cinci fii ai săi.

Bogatia familiei Rothschild a început când Mayer a adoptat practica operaţiunilor bancare cu rezervă fracţionară. După cum am văzut, nu a fost singurul în această privinţă, dar Casa Rothschild a depăşit cu mult concurenţa. Acest lucru s-a datorat înţelegerii sale profunde şi rapidă a modului în care o afacere funcţionează si generează bani şi, de asemenea, celor cinci fii ai săi neobişnuiţi,toţi devenind centre de putere financiară. Pe măsură ce s-au maturizat şi au învăţat magia transformării datoriilor în bani, au depăşit graniţele oraşului Frankfurt şi au stabilit operaţiuni suplimentare în centrele financiare, nu numai ale Europei, ci şi in mari părţi a lumii civilizate.

De-a lungul primei jumătăţi a secolului al XIX-lea, fraţii au efectuat tranzacţii importante în numele guvernelor Angliei, Franţei, Prusiei, Austriei, Belgiei, Spaniei, Napoli, Portugaliei, Braziliei, diferitelor state germane şi altor ţări mai mici. Ei au fost bancherii personali ai multor capetele încoronate ale Europei. Au făcut investiţii mari, prin intermediul agenţilor, pe pieţe îndepărtate precum Statele Unite, India, Cuba şi Australia.

Au fost finanţatorii lui Cecil Rhodes, ceea ce i-a permis acestuia să stabilească un monopol asupra zăcămintelor de diamante din Africa de Sud. Ei sunt încă legaţi de familia de Beer.(Grupul De Beers este o corporaţie britanico-sud africană specializată în industria diamantelor, inclusiv minerit, explorare, comerţ cu amănuntul, inscripţionare, sortare, comercializare şi fabricarea industrială a diamantelor.)(4)
Biograful Derek Wilson scrie:
Cei care i-au luat in derâdere sau denigrat pe Rothschild pentru influenţa lor „sinistră" aveau o dovadă considerabilă in a-si justifica furia şi anxietatea lor. Comunitatea bancară constituise întotdeauna o „a cincea putere" ai cărei membri erau capabili, prin controlul lor asupra fondurilor regale, să influenţeze evenimente importante. Dar casa Rothschild era nelimitat mai puternică decât orice imperiu financiar care o precedase vreodată. Deţinea o avere vastă. Era internaţională. Era independentă. Guvernele regale erau îngrijorate de ea pentru că nu o puteau controla. Mişcările populare o urau pentru că nu era răspunzătoare în faţa poporului. Constituţionaliştii o detestau pentru că influenţa sa era exercitată în culise, secret.(5)
Secretul, desigur, este esenţial pentru succesul unei cabale, iar Rothschild au perfecţionat arta. Rămânând în culise, au fost capabili să evite furia publică, care era îndreptată, în schimb, către figurele politice pe care le controlau în mare măsură. Aceasta este o tehnică care a fost practicată de manipulatorii financiari de atunci şi este pe deplin utilizată de cei care operează Sistemul Rezervei Federale de astăzi. Wilson continuă:
Clandestinitatea a fost şi rămane o caracteristică a activităţii politice a celor din familia Rothschild. Rareori erau văzuţi implicaţi în dezbateri publice deschise pe teme importante. Nu au candidat niciodată la funcţii guvernamentale.
Chiar şi atunci când, în anii următori, unii dintre ei au intrat în parlament, nu s-au distins în camerele adunării din Londra, Paris sau Berlin. Cu toate acestea, în tot acest timp, ei contribuiau la modelarea evenimentelor majore ale zilei: prin acordarea sau restrictionarea fondurilor; prin furnizarea oamenilor de stat in serviciul diplomatic oficial; prin influenţarea numirilor în funcţii înalte; şi printr-un contact aproape zilnic cu marii factori de decizie.(6)

AVEREA DIN CONTRABANDĂ

Războiul continuu din Europa a creat oportunităţi excelente de profit din contrabanda cu bunuri de consum rare, trecute prin blocadele militare. Întrucât dinastia Rothschild finanţa adesea ambele părţi dintr-un conflict şi erau cunoscuţi pentru o mare influenţă politică, simpla vedere a scutului roşu pe o pungă de piele, o trăsură sau steagul unei nave era suficientă pentru a asigura că mesagerul sau încărcătura sa puteau trece prin punctele de control în ambele direcţii. Această imunitate le permitea să se ocupe de o piaţă neagră înfloritoare pentru produse din bumbac, tutun, cafea, zahăr şi indigo; şi se deplasau nestingheriti prin graniţele Germaniei, Scandinaviei, Olandei, Spaniei, Angliei şi Franţei.(7) Această protecţie guvernamentală a fost unul dintre acele beneficii indirecte care au generat profituri comerciale mult peste dobânzile primite in urma împrumuturile oferite guvernelor.

Este, în general, adevărat că pierderea unui om este câştigul altuia. Şi chiar cei mai prietenoşi biografi recunosc că, timp de mai bine de două secole, Casa Rothschild a profitat generos de pe urma războaielor şi a prăbuşirilor economice, oportunitati în care alţii au suferit cele mai mari pierderi.

NAPOLEON VS. BANCHERI

Dacă o imagine valorează cât o mie de cuvinte, atunci un exemplu cu siguranţă trebuie să valoreze cât o duzină de explicaţii. Nu există un exemplu mai bun decât războiul economic purtat de finanţatorii Europei secolului al XIX-lea împotriva lui Napoleon Bonaparte. Este un fapt istoric uşor uitat că Napoleon restaurase legea şi ordinea într-o Franţă haotică, post-revoluţionară şi îşi îndreptase atenţia nu către război, ci către stabilirea păcii şi îmbunătăţirea condiţiilor economice interne. El era deosebit de nerăbdător să-şi scoată ţara şi poporul din datorii şi de sub controlul bancherilor. R. McNair Wilson, în lucrarea sa „Monarhia si puterea monetară”, spune:

„El a ordonat ca banii să nu fie exportaţi in afara tarii sub nici un pretext cu excepţia cazului în care guvernul permite,să nu fie folosite împrumuturi pentru a acoperi cheltuielile curente, fie civile, fie militare... „Trebuie doar să ne gândim”,a remarcat Napoleon, „la ce pot duce împrumuturile pentru a ne da seama de pericolul lor. Prin urmare, aş prefera sa nu am niciodată nimic de-a face cu ele şi m-am luptat întotdeauna împotriva lor.”...

Scopul era de a priva finanţele de puterea de a pune guvernul în dificultate, aşa cum se intamplase cu cel al lui Ludovic al XVI-lea.” Când un guvern, declara

Bonaparte, este dependent de bancheri pentru bani, aceştia şi nu liderii acelui guvern controlează situaţia, deoarece „mâna care dă este mai presus de mâna care ia”...
„Banii”, declara el, „nu au patrie; finanţatorii sunt lipsiţi de patriotism şi lipsiţi de decenţă: singurul lor obiectiv este câştigul.”(8)
Una dintre primele lovituri ale lui Napoleon împotriva bancherilor a fost înfiinţarea unei Banci a Franţei independente, cu el însuşi ca preşedinte. Dar nici măcar această bancă nu a fost de încredere şi fondurile guvernamentale nu au fost niciodată plasate în ea.
Refuzul său de a se împrumuta a fost însă cel care a provocat cea mai mare îngrijorare în rândul finanţatorilor. De fapt, pentru ei, aceasta a fost un amestec de veşti proaste şi bune.
Vestea proastă a fost că li s-a refuzat beneficiul plăţilor de redevenţe pentru banii fractionari. Vestea bună a fost că, fără a recurge la datorii, erau încrezători că Napoleon nu se putea apăra militar. Astfel, el putea fi uşor răsturnat şi înlocuit de Ludovic al XVI-lea din vechea dinastie monarhică, care era receptiv la influenţa bancară.
Wilson continuă:
Ei avea mari speranţe că îşi pregateste căderea. Nimeni nu credea că ar putea finanţa războiul la scară largă acum, că resursa banilor de hârtie îi fusese refuzată prin distrugerea asignatului(monedă fiduciară în timpul Revoluţiei Franceze).(9)
De unde ar obţine aurul şi argintul indispensabile pentru a hrăni şi echipa o mare armată? Pitt [prim-ministrul Angliei] conta deja pe o coaliţie formată din Anglia, Austria, Prusia, Rusia, Spania, Suedia şi numeroase state mici. Aproximativ 600.000 de oameni ar putea fi trimişi pe câmpul de luptă. Toate resursele bogăţiei Angliei , adică bogăţia lumii ar fi puse la dispoziţia acestei forţe copleşitoare. Ar putea corsicanul să adune 200.000? I-ar putea înarma? I-ar putea hrăni? Dacă gloanţele de plumb nu l-ar ucide,gloanţele de aur i-ar putea veni prevesti in curând sfârşitul . Ar fi forţat, la fel ca vecinii săi, să vină cu pălăria în mână pentru împrumuturi şi, la fel ca ei, să accepte termenii bancherului...
Nu a putut pune mâna pe 2.000.000 de lire sterline, atât de goala era Trezoreria şi atât de epuizat era stocul de monedă al naţiunii. Londra aştepta cu interes să vadă cum va fi rezolvat puzzle-ul.(10)
Napoleon a rezolvat puzzle-ul pur şi simplu vânzând nişte proprietăţi imobiliare. Acei americani nebuni i-au dat 3.000.000 de lire sterline pentru o vastă mlaştină numită Louisiana.

UN PLAN DE DISTRUGERE A STATELOR UNITE

Napoleon nu voia război, dar ştia că conducătorii financiari ai Europei nu se vor mulţumi cu pacea decât dacă, desigur, erau forţaţi la pace prin înfrângerea regimurilor lor marionetă sau

dacă, cumva, ar fi fost în avantajul lor financiar. Urmărind ultima tactică, a amenințat că va lua în posesie directă Olanda, care era atunci condusă de fratele său,regele Ludovic. Napoleon știa că olandezii erau puternic datori față de bancherii englezi. Dacă Olanda ar fi anexată de Franța, această datorie nu ar fi fost niciodată rambursată. Așadar, Napoleon le-a făcut o propunere bancherilor englezi ca, dacăar convinge guvernul englez să accepte pacea cu Franța,va fi de acord să renunte la Olanda. Negocierile au fost conduse de bancherul Pierre-Cesar Labouchere, trimis de olandezi, și bancherul englez Sir Francis Baring, socrul lui Labouchere.

Deși aceasta era o propunere atractivă pentru bancheri, cel puțin pe termen scurt, era totuși împotriva naturii lor să renunțe la profiturile imense ale războiului și mercantilismului. Prin urmare, au revizuit propunerea pentru a include un plan prin care Anglia și Franța să-și unească forțele pentru a distruge noile State Unite independente și a readuce cel puțin jumătate din acestea ,jumătatea industrială sub dominația Angliei.

Incredibilul plan, conceput de bancherul francez Ouvrard, prevedea o invazie militară și cucerirea urmată de împărțirea prăzii. Anglia urma să primească statele nordice, unite cu Canada, în timp ce statele sudice urmau să cadă în mâinile Franței. Napoleon avea să fie tentat oferindu-i-se titlul impresionant de „Rege al Americii”. McNair Wilson ne spune:

Labouchere i-a scris lui Baring pe 21 martie și a inclus o notă pentru [secretarul britanic de externe] Wellesley, dictată de Ouvrard, care suna astfel:

„Dintr-un cuceritor, el (Napoleon) devine un conservator; primul rezultat al căsătoriei sale cu Marie Louise va fi că va face o ofertă de pace Angliei. Este în interesul acestei națiuni (adică al Angliei) să facă pace, căci are controlul asupra mării; dimpotrivă, este de fapt în interesul Franței să continue războiul, ceea ce îi permite să se extindă la nesfârșit și să își construiască o flotă nouă, ceea ce nu se poate face odată ce pacea este stabilită. De ce nu face Cabinetul Englez o propunere Franței de a distruge Statele Unite ale Americii și, făcându-le din nou dependente de Anglia, să-l convingă pe Napoleon să-și acorde ajutorul pentru a distruge opera vieții lui Ludovic al XVI-lea?... Este în interesul ei (al Angliei) să încheie pacea și să flateze vanitatea lui Napoleon recunoscându-i munca și titlul imperial” ...

Cabinetul a discutat propunerile și le-a aprobat. Wellesley s-a grăbit imediat acasa la Baring pentru a-i da vestea bună.... Olandezii ar putea plăti și ar fi obligați să plătească în aur.Din păcate, Napoleon a aflat ce se punea la cale

şi a avut obiecţii destul de puternice faţă de planul unui atac comun asupra Statelor Unite. L-a arestat pe Ouvrard, l-a demis şi l-a exilat pe Fouche, şi a publicat întreaga poveste, spre marea suferinţă a lui Wellesley şi Baring.(11)

Nu trebuie să se concluzioneze din aceasta că Napoleon a fost un model de virtute sau un campion al banilor onești. Obiecţia sa faţă de bancheri era că puterea lor monetară putea ameninţa suveranitatea propriei sale puteri politice. Le-a permis mână liberă în timp ce serveau scopului statului. Apoi, când nevoia de finanţare militară s-a diminuat, îi condamna pentru că au făcut „profituri ilicite" şi pur şi simplu le-a confiscat în numele poporului. Dacă bancherii protestau, erau trimişi la închisoare.

Şi astfel au fost trasate liniile de luptă. Napoleon trebuia distrus cu orice preţ. Pentru a face acest lucru posibil, Banca Angliei a creat noi sume uriaşe de bani fiat pentru a-i „împrumuta" guvernului, astfel încât acesta să poată finanţa o armată copleşitoare. Un flux constant de aur curgea din ţară pentru a finanţa armatele Rusiei, Prusiei şi Austriei. Economia s-a clătinat încă o dată sub povara datoriilor de război, iar oamenii mărunţi au plătit nota de plată fără să se plângă aproape deloc, pentru că nu aveau nici cea mai mică ştire că aceasta le era debitată din cont. Wilson încheie povestea:

Bancherii au câştigat. Ludovic al XVIII-lea a fost repus pe tronul strămoşilor săi prin arme britanice şi diplomaţie britanică. I s-au pus la dispoziţie împrumuturi, deşi Napoleon părăsise o Franţă care se bucura de un sold fara deficit.

Un an mai târziu, omul pe care fiecare rege şi fiecare bancher din Europa îl numea „uzurpator" şi-a recâştigat tronul cu 800 de oameni şi fără a trage un singur foc de armă. Cu această ocazie, nu a avut de ales decât să contracteze un împrumut pentru apărarea Franţei. Oraşul Londra [districtul bancar] i-a oferit 5.000.000 de lire sterline. Cu această sumă a echipat armata pe care Wellington a învins-o la Waterloo.(12)

AUR PENTRU DUCELE DE WELLINGTON

Unul dintre cele mai fascinante şi revelatoare episoade consemnate de biografii Rothschild se referă la contrabanda unui transport mare de aur pentru a-l finanţa pe Ducele de Wellington, care încerca să hrănească şi să echipeze o armată în Portugalia şi în munţii Pirinei, care separau Spania de Franţa. Nu era deloc sigur că Wellington va putea să-l învingă pe Napoleon în bătălia care urma, iar Ducele a avut mari dificultăţi în a-i convinge pe bancherii şi

comercianţii din Portugalia şi Spania să-i accepte promisiunile de plată, chiar dacă acestea erau garantate oficial de guvernul britanic.
Aceste bancnote erau mult depreciate, iar Wellington era disperat după monede de aur. În acest moment, Nathan Rothschild s-a oferit serviciile sale şi ale fraţilor săi. Cu un aparat eficient de contrabandă care funcţiona deja în toată Europa, el a reuşit să ofere lui Wellington condiţii mult mai bune, obţinând în acelaşi timp un profit magnific. Dar, pentru a realiza acest lucru, aurul trebuia să treacă chiar pe sub nasul lui Napoleon.
Frederic Morton descrie scena:
Exista o singură modalitate de a direcţiona banii: chiar prin Franţa în care isi desfasura campania armata Angliei. Desigur, maşina de a eluda blocada a lui Rothschild avea deja roţi dinţate superbe care vâjâiau în toată Germania, Scandinavia şi Anglia, chiar şi în Spania şi sudul Franţei. Dar era nevoie de o roată nouă,dibace, chiar în capitala lui Napoleon. Intră în scenă Jacob - numit James cel mai tânăr dintre fiii lui Mayer.(13)
James avea doar nouăsprezece ani, dar fusese bine antrenat de tatăl său în arta înşelăciunii. A ajuns la Paris cu o misiune dublă. În primul rând, el trebuia să furnizeze autorităţilor franceze un raport fals despre mişcarea aurului britanic,cu suficient adevăr în el pentru a părea convingător. El a prezentat guvernului scrisori falsificate care indicau că englezii erau disperaţi să oprească fluxul de aur al lor către Franţa. Strategia a dat roade atunci când autorităţile franceze au încurajat apoi comunitatea financiară să accepte aurul britanic şi să-l convertească în bancnote solide din punct de vedere comercial.
În al doilea rând, James trebuia să servească drept verigă vitală într-un lanţ financiar care se întindea între Londra şi Pirinei. El trebuia să coordoneze primirea aurului în Franţa, conversia acelui aur în bancnote spaniole şi mutarea acelor bancnote din ţară în drumul lor spre Wellington.
Toate acestea le-a făcut cu o dexteritate uimitoare, mai ales având în vedere tinereţea sa.
Morton concluziona:
În decurs de câteva sute de ore, cel mai tânăr dintre cei ai lui Mayer nu numai că a reuşit să treacă aurul englezesc prin Franţa, dar a creat un miraj fiscal care l-a prins pe Napoleon însuşi. Un adolescent Rothschild a păcălit guvernul imperial să consfiinţească insasi procesul care a contribuit la ruinarea acestuia...Maşina familiei a început să zumzăie. Nathan a trimis transporturi

mari de guinee britanice,unce de aur portugheze, napoleoni francezi (adesea proaspăt bătuţi la Londra) peste Canalul Mânecii. De pe coastă, James i-a dus la Paris şi a transformat în secret metalul în bancnote la anumiţi bancheri spanioli. La sud de capitală, Kalmann [un alt fiu al lui Mayer] s-a materializat, a preluat bancnotele, s-a eclipsat prin miile de canioane umbroase de-a lungul Pirineilor – şi a reapărut, cu chitanţele lui Wellington în mână. Salomon [un alt fiu] era peste tot, reparând probleme, asigurându-se că punctele de tranzit erau suficient de difuze şi obscure pentru a nu perturba nici iluzia franceză, nici cursul guineei britanice. Amschel a rămas la Frankfurt şi l-a ajutat pe tatăl Mayer la sediul central.
Francezii au adulmecat adevărul. Uneori, cei suspecţi puteau fi purificaţi în mod prosper de suspiciunilecare planau asupra lor. Şeful poliţiei din Calais, de exemplu, s-a trezit dintr-o dată într-un lux atât de tulburător încât i-a fost greu să patruleze ţărmul....
În timp ce Napoleon işi consuma maretia în iarna rusească, a trecut prin Franţa aurul pentru armata tainuita in spatele Imperiului.(14)
La o cină din anii următori, Nathan a rezumat întâmplător episodul ca şi cum ar fi fost doar o afacere de rutină. El a spus:
Compania Indiilor Orientale avea aur în valoare de 800.000 de lire sterline de vândut. M-am dus şi l-am cumpărat tot. Ştiam că Ducele de Wellington trebuie să-l aibă. Guvernul m-a chemat şi a spus că trebuie să aibă aurul. Le-am vândut aurul, dar nu ştiau cum să-l ducă la Duce in Portugalia. Am întreprins toate acestea şi l-am trimis prin Franţa. A fost cea mai bună afacere pe care am făcut-o vreodată.(15)

BĂTĂLIA DE LA WATERLOO

Rezultatul final al bătăliei de la Waterloo dintre Wellington şi Napoleon a fost crucial pentru Europa, atât politic, cât şi economic. Dacă Napoleon ar fi fost victorios, Anglia ar fi avut probleme economice şi mai mari decât înainte. Nu numai că ar fi pierdut puterea şi prestigiul internaţional, dar chiar şi acasă, supuşii ei ar fi fost şi mai nemulţumiţi de sacrificiile personale şi financiare atât de mari din timpul războiului. Înfrângerea ei, aproape sigur, ar fi dus la imposibilitatea de a rambursa sumele mari, pe care le împrumutase pentru a purta războiul. Prin urmare, la bursa de valori din Londra, unde se tranzacţionau obligaţiuni guvernamentale britanice, împreună cu alte valori mobiliare, toată lumea aştepta cu nerăbdare veştile despre rezultat.
Era bine cunoscut faptul că Rothschild-ii dezvoltaseră un serviciu privat de curierat, care era folosit nu numai pentru transportul aurului şi al altor mărfuri tangibile, ci şi pentru a transmite rapid informaţii care puteau fi utile în luarea deciziilor de investiţii. Prin urmare, se aştepta ca Nathan la Londra să fie primul care va

afla numele învingătorului după ce fumul tunurilor se va risipi de pe câmpul de luptă. Şi nu aveau să fie dezamăgiţi. Prima veste despre victoria lui Wellington a ajuns la Bruxelles în jurul miezului nopţii, pe 18 iunie 1815, unde un agent Rothschild pe nume Rothworth îl aştepta pregătit. El a încălecat imediat un nou cal şi a pornit spre portul Ostend, unde o barcă îl aştepta să-l ducă în grabă peste canal spre Londra. În dimineaţa zilei de 20 iunie, mesagerul epuizat bătea la uşa lui Nathan,cu douăzeci şi patru de ore înainte de sosirea propriului curier al lui Wellington, maiorul Henry Percy.

Cel puţin un biograf binevoitor susţine că primul act al lui Nathan a fost să transmită vestea prim-ministrului, dar că oficialii guvernamentali au ezitat la început să o creadă, deoarece contrazicea rapoartele pe care le primiseră anterior, care relatau despre eşecuri grave ale Marii Britanii. În orice caz, nu există Nici o îndoială că al doilea act al lui Nathan în acea dimineaţă a fost să pornească spre bursă pentru a-şi lua o poziţie la pilonul său obişnuit.

Toate privirile erau aţintite asupra lui în timp ce se prăbuşea abătut, holbându-se la podea.

Apoi, şi-a ridicat privirea şi, cu o expresie dureroasă, a început să vândă. Şoapta a răsunat prin sala aglomerată: „Nathan vinde?” „Nathan vânde!” „Wellington trebuie să fi pierdut.” „Obligaţiunile noastre guvernamentale nu vor fi niciodată rambursate.” „Vinde-le acum. Vinde. Vinde!”

Preţurile s-au prăbuşit, iar Nathan a vândut din nou. Preţurile au continuat sa se prăbuşească, iar Nathan a tot vândut. În cele din urmă, preţurile s-au prăbuşit complet şi, dintr-o singură mişcare rapidă, Nathan şi-a schimbat decizia şi a cumpărat întreaga piaţă de obligaţiuni guvernamentale. În doar câteva ore, el dobândise controlul dominant în întreaga datorie a Angliei la doar o mică fracţiune din valoarea acesteia.(16)

SIDONIA

Benjamin Disraeli, prim-ministrul Angliei, a scris o carte în 1844 intitulată Coningsby. Era un roman politic în care autorul îşi exprima opiniile despre problemele contemporane. Unul dintre personajele puternice din carte era un finanţator pe nume Sidonia, dar fiecare detaliu al acţiunilor Sidonia era o replică exactă a adevăratului Lord Rothschild, pe care Disraeli îl admira foarte mult.

Sub forma unui roman, citim despre emigrarea lui Rothschild din Germania, familia sa şi legăturile bancare din întreaga Europă, gestionarea aurului pentru Wellington şi lovitura sa financiară de după Waterloo. Apoi, Disraeli a scris:

Europa avea nevoie de bani, iar Sidonia era gata să-i împrumute Europei. Franţa voia puţini; Austria mai mult; Prusia puţin; Rusia câteva milioane. Sidonia le putea furniza tuturor...

Nu este greu de conceput că, după ce a urmat cariera pe care am sugerat-o timp de aproximativ zece ani, Sidonia devenise una dintre cele mai considerabile personalităţi din Europa. Îşi stabilise un frate sau o rudă apropiată în care se putea încrede în majoritatea capitalelor principale. Era stăpânul pieţei monetare a lumii şi, bineînţeles, practic stăpânul a tot ce exista. Literalmente, ţinea veniturile Italiei de Sud ca si gaj; iar monarhii şi miniştrii din toate ţările îi curtau sfaturile şi erau ghidaţi de sugestiile sale.(17)

Faptul că Disraeli nu exagera a fost clarificat de lăudăroşia lui James Rothschild însuşi. Când agenţii Trezoreriei SUA l-au abordat la Paris în 1842 cu o cerere de împrumut către guvernul american, le-a spus:„L-aţi văzut acum pe omul care se află în fruntea finanţelor Europei.”(18)

Întotdeauna au existat oameni care au fost în măsură să facă averi private colaborând cu ambele părţi într-un război. Rothschildzii nu au fost unici în acest sens, dar, fără îndoială, au perfecţionat arta şi au devenit personificarea acelei rase. Nu erau neapărat răi în sens moral. Ceea ce le preocupa mintea nu erau chestiunile de bine sau rău, ci de profit şi pierdere. Această indiferenţă analitică faţă de suferinţa umană a fost descrisă potrivit de un anumit Rothschild când a spus: „Când străzile Parisului sunt pline de sânge, eu cumpăr.”(19) Poate că deţineau cetăţenia în ţara lor de reşedinţă, dar patriotismul era dincolo de înţelegerea lor.

De asemenea, erau foarte inteligenţi, dacă nu chiar vicleni, iar aceste trăsături combinate îi făceau modelul pragmatiştilor calmi care domină lumea politică şi financiară de astăzi. Disraeli a descris bine acest tip când a scris despre Sidonia:

Era un om fără afecţiune. Ar fi dur să spunem că nu avea inimă, căci era susceptibil la emoţii profunde, dar nu şi la indivizi... Individul nu l-a atins niciodată.Femeia era pentru el o jucărie, omul o maşinărie.(20)

S-ar părea că absenţa patriotismului şi o perspectivă rece, analitică i-ar determina pe finanţatori să evite acordarea de împrumuturi guvernelor,în special celor străine. Debitorii privaţi pot fi chemati în instanţă, iar activele lor pot fi confiscate pentru a-şi achita datoriile.

Dar guvernele controlează utilizarea legalizată a forţei. Ele sunt instanţele. Ele sunt poliția.
Cine le va confisca activele? Răspunsul este un alt guvern. Vorbind despre un exemplu relativ modern al acestui principiu, Ron Chernow explică:

Noua alianţă [dintre specialiştii în ştiinţe monetare şi politice] a fost reciproc avantajoasă. Washingtonul dorea să valorifice noua putere financiară pentru a constrânge guvernele străine să-şi deschidă pieţele către bunurile americane sau să adopte politici pro-americane.
Băncile, la rândul lor, aveau nevoie de pârghii pentru a forţa rambursarea datoriilor şi au salutat puterile polițienești ale guvernului în locuri îndepărtate. Amenințarea intervenției militare a fost un mijloc excelent prin a grăbi rambursarea împrumuturilor. Când Kuhn şi Loeb au luat în considerare un împrumut către Republica Dominicană, asigurat de chitanţe vamale, Jacob Schiff l-a întrebat pe asociatul său londonez, Sir Ernest Cassel: „Dacă nu plătesc, cine va colecta aceste taxe vamale?" Cassel a răspuns: „Trupele voastre şi ale noastre."(21)

Una dintre marile enigme ale istoriei este motivul pentru care guvernele se îndatorează întotdeauna şi arareori încearcă un sistem de acoperire a costurilor pe măsură ce apar.. Un răspuns parţial este că regilor şi politicienilor le lipseşte curajul de a-şi impozita supuşii cu sumele enorme care ar fi necesare în cadrul unui astfel de aranjament. Există, de asemenea, întrebarea mai profundă a motivului pentru care cheltuielile sunt atât de mari în primul rând. Având în vedere mentalitatea lorzilor financiari ai lumii, aşa cum i-a descrisDisraeli, este de conceput că o strategie calculată la rece a fost dezvoltată de-a lungul anilor pentru a asigura acest rezultat. De fapt, dovezile istorice sugerează cu tărie că un astfel de plan a fost dezvoltat în Europa secolului al XVIII-lea şi perfecţionat în America secolului al XX-lea. În scopul analizei ipotetice, să identificăm această strategie drept Formula Rothschild.

FORMULA

Să ne imaginăm un om care este complet pragmatic. Este mai inteligent şi mai viclean decât majoritatea oamenilor şi, de fapt,iar dispreţul lui la adresa lor e abia deghizat. Poate respecta talentele câtorva, dar are puţină grijă de condiţia omenirii. A observat că regii şi politicienii se luptă mereu pentru ceva şi a concluzionat că războaiele sunt inevitabile. De asemenea,a învăţat că războaiele pot fi profitabile, nu numai prin împrumuturi sau crearea de bani pentru a le finanţa, ci şi din favoritismul guvernamental în

acordarea de subvenţii comerciale sau monopoluri. El nu este capabil de un sentiment atât de primitiv precum patriotismul, aşa că este liber să participe la finanţarea oricărei părţi în orice conflict, limitat doar de factoriii interesului personal. Dacă un astfel de om ar studia lumea din jurul său, nu este dificil de imaginat că ar ajunge la următoarele concluzii care ar deveni principalele directive ale carierei sale:

1. Războiul este disciplina supremă pentru orice guvern. Dacă poate face faţă cu succes provocării războiului, va supravieţui. Dacă nu poate, va pieri.

Toate celelalte sunt secundare. Sfinţenia legilor sale, prosperitatea cetăţenilor săi şi solvabilitatea trezoreriei sale vor fi rapid sacrificate de orice guvern în actul său primordial de auto-supravieţuire.

2. Tot ce este necesar, prin urmare, pentru a se asigura că un guvern îşi va menţine sau extinde datoria este să îl implice în război sau în ameninţarea războiului.

Cu cât ameninţarea este mai mare şi cu cât războiul este mai distructiv, cu atât este mai mare nevoia de datorii.

3. Pentru a implica o ţară într-un război sau în ameninţarea războiului, va fi necesar ca aceasta să aibă duşmani cu o putere militară credibilă. Dacă astfel de duşmani există deja, cu atât mai bine. Dacă există, dar le lipseşte puterea militară, va fi necesar să li se ofere banii necesari pentru a-şi construi maşina de război. Dacă un duşman nu există deloc, atunci va fi necesar să se creeze unul prin finanţarea ascensiunii unui regim ostil.

4. Obstacolul suprem este un guvern care refuză să-şi finanţeze războaiele prin datorii. Deşi acest lucru se întâmplă rareori, atunci când se întâmplă, va fi necesar să se încurajeze opoziţia politică internă, insurecţia sau revoluţia pentru a înlocui acel guvern cu unul care este mai conform voinţei noastre. Asasinarea şefilor de stat ar putea juca un rol important în acest proces.

5. Nici o naţiune nu poate fi lăsată să rămână mai puternică din punct de vedere militar decât adversarii săi, deoarece acest lucru ar putea duce la pace şi la o reducere a datoriilor. Pentru a realiza acest echilibru de putere, poate fi necesar să se finanţeze ambele părţi ale conflictului. Cu excepţia cazului în care unul dintre combatanţi este ostil intereselor noastre şi, prin urmare, trebuie distrus, nici unei părţi nu ar trebui să i se permită o victorie sau o înfrângere decisivă. Deşi trebuie să proclamăm întotdeauna virtuţile

păcii, obiectivul nerostit este războiul perpetuu.
Nu este important dacă cineva a pus în cuvinte această strategie sau a transmis-o din generaţie în generaţie. De fapt, este îndoielnic că a funcţionat vreodată în acest fel. Fie că este produsul unei planificări conştiente sau doar consecinţa faptului că oamenii răspund oportunităţilor de profit inerente banilor fiat, liderii financiari ai lumii au acţionat ca şi cum ar urma un astfel de plan, iar acest lucru a devenit deosebit de evident de la crearea Mecanismului Mandrake al băncii centrale, acum trei secole.
Chestiunea „echilibrului puterii" este deosebit de interesantă. Majoritatea textelor istorice prezintă conceptul ca şi cum ar fi un fel de fenomen natural, social, care, cumva, a funcţionat în beneficiul omenirii.
Este pur şi simplu minunat cum, după toate acele războaie europene,nici o naţiune nu a fost suficient de puternică pentru a le domina complet pe celelalte.
Când America a ieşit din al Doilea Război Mondial cu exact o astfel de putere, acest lucru a fost deplâns profund pe scară largă, iar mecanisme politico-financiare masive, cum ar fi ajutorul extern şi dezarmarea, au fost puse în mişcare pentru a restabili echilibrul. Aceasta a devenit aproape o doctrină venerată a democraţiei internaţionale.
Dar consecinţa trecută cu vederea a acestei noţiuni sentimentale este că războaiele „între egali" au devenit peisajul permanent al istoriei.
Asta nu înseamnă că fiecare grupare războinică care apare va găsi finanţare uşoară de la acesti stăpâni. Depinde pe cine ameninţă şi cât de probabile sunt sansele să reuşească. În 1830, de exemplu, olandezii se confruntau cu o revoltă a supuşilor lor în Belgia. Atât guvernul aflat la putere, cât şi revoluţionarii depindeau de Rothschild pentru finanţarea conflictului lor. Conducătorii olandezi erau clienţi de încredere pentru împrumuturi şi, la fel de important, erau de încredere la plata dobânzilor acestor împrumuturi. Ar fi fost o nechibzuinţă să se ofere mai mult decât asistenţă simbolică rebelilor care, dacă ar fi ajuns la putere, probabil ar fi refuzat să onoreze datoriile fostului regim marionetă.
Salomon Rothschild a explicat:
Aceşti domni nu ar trebui să se bazeze pe noi decât dacă decid să urmeze o linie de prudenţă şi moderaţie... Bunăvoinţa noastră nu se extinde încă până la

punctul de a pune bâte în mâinile celor care le-ar folosi impotriva noastra, adică de a împrumuta bani pentru a face război şi a ruina creditul pe care îl susţinem cu toate eforturile şi toate mijloacele noastre.(22)

După ce revoluţia a fost solutionată prin negocieri, mai degrabă decât prin arme, noul guvern de la Bruxelles a fost o ţintă naturală pentru preluare de catre controlul financiar.

James Rothschild a prezentat strategia care a devenit modelul unor astfel de operaţiuni de atunci:

Acum este momentul de care ar trebui să profităm pentru a deveni stăpâni absoluţi ai finanţelor acelei ţări. Primul pas va fi să ne stabilim o bază intimă cu noul ministru de finanţe al Belgiei, să-i câştigăm încrederea... şi să acceptăm toate obligaţiunile de trezorerie pe care ni le-ar putea oferi.(23)

RĂZBOI NESFARSIT ÎN ANGLIA SECOLULUI AL XVIII-LEA

Războaiele, mari şi mici, au fost întotdeauna o plagă pentru Europa, dar abia când au fost uşor de finanţat prin intermediul băncilor centrale şi al banilor fiat au devenit practic vesnice. De exemplu, cronica de mai jos a războiului începe imediat după înfiinţarea Băncii Angliei, care, după cum vă amintiţi, a fost creată în scopul specific de a finanţa războiul:

1689-1697 Războiul Ligii de la Augsberg
1702-1713 Războiul de Succesiunii Spaniole
1739-1742 Războiul pentru urechea lui Jenkin(Numele său neobişnuit, inventat de Thomas Carlyle în 1858, se referă la urechea tăiată a lui Robert Jenkins, căpitanul unei nave comerciale britanice. Robert Jenkins, cu urechea sa mumificată în mână, s-a prezentat în faţa Parlamentului, reclamând că pe nava sa s-au urcat membri ai Gărzii de Coastă spaniole în 1731 care i-au tăiat urechea).
1744-1748 Războiul de Succesiune austriac
1754-1763 Războiul Franco-Indian
1793-1801 Războiul împotriva Franţei Revoluţionare
1803-1815 Războaiele Napoleoniene

Pe lângă aceste conflicte europene, au existat şi două războaie cu America: Războiul de Independenţă şi Războiul din 1812. În cei 126 de ani dintre 1689 şi 1815, Anglia a fost implicata in 63 de conflicte armate. Deci o conflagratie la la fiecare doi ani.Perioada ramasa a fost petrecuta pregătindu-se pentru luptă.

Amprenta Formulei Rothschild este inconfundabilă în aceste conflicte.Bancherii au fost adesea văzuţi finanţând ambele părţi. Fie că finalitatea era o victorie sau o înfrângere, rezultatul păstra sau

restabilea „echilibrul de putere” european. Iar deznodamantul permanent al oricăruia dintre aceste războaie a fost creşterea datoriei guvernamentale pentru toate părţile implicate.

REZUMAT

Până la sfârşitul secolului al XVIII-lea, Casa Rothschild devenise una dintre cele mai de succes instituţii financiare pe care lumea le-a cunoscut vreodată. Ascensiunea sa meteorică poate fi atribuită marii industrii şi perspicacităţii celor cinci fraţi care s-au stabilit în diferite capitale ale Europei şi au creat prima reţea financiară internaţională din lume. Ca pionieri în practica împrumuturilor catre guverne, ei au aflat curând că acest lucru le oferea oportunităţi unice de a transforma bogăţia în putere politică. În scurt timp, majoritatea prinţilor şi regilor Europei intraseră sub influenţa lor.

Rothschildz-ii stăpâniseră, de asemenea, arta contrabandei pe scară largă, deseori cu aprobarea tacită a guvernelor ale căror legi le încălcau. Acest lucru era perceput de toate părţile ca un bonus neoficial pentru furnizarea finanţării necesare acelor guverne, în special pe timp de război. Faptul că diferite ramuri ale reţelei Rothschild putea, de asemenea, să furnizeze fonduri inamicului a fost ignorat pragmatic. Astfel, s-a născut o practică consacrată printre finanţatori: profitul finantarii ambele părţi.

Rothschildz-ii operau un sistem de colectare a informaţiilor extrem de eficient,care le oferea cunoştinţe în avans despre evenimente importante,cunoştinţe nepreţuite pentru deciziile de investiţii. Când u curier Rothschild epuizat a adus primele veşti despre Bătălia de la Waterloo, Nathan a reuşit să-i păcălească pe traderii de obligaţiuni londonezi,făcându-i să intre în panică, ceea ce i-a permis să achiziţioneze întreaga datorii a Angliei la doar o mică fracţiune din valoarea acesteia.

Un studiu al acestor evenimente şi al unor evenimente similare dezvăluie un profil de personalitate,nu doar al Rothschildzilor, ci şi al acelei rase speciale de finanţatori internaţionali al căror succes se bazează de obicei pe anumite trăsături de caracter.

Acestea include obiectivitatea rece, imunitatea la patriotism şi indiferenţa faţă de condiţia umană.

Acest profil stă la baza propunerii unei strategii teoretice, numită Formula Rothschild, care îi motivează pe aceşti oameni să propulseze guvernele în război pentru profiturile pe care le obţin.

Această formulă, cel mai probabil, nu a fost niciodată elaborată în mod conştient aşa cum apare descrisa aici, dar motivaţiile subconştiente şi trăsăturile de personalitate lucrează împreună pentru a o implementa. Atâta timp cât mecanismul băncilor centrale există, acesta va fi pentru aceşti oameni o tentaţie irezistibilă de a converti datoria într-un război nesfarsit şi războiul în datorie perpetuă.
În capitolele următoare vom urmări amprenta distinctivă a Formulei Rothschild, aşa cum ne conduce ea până în prezent.

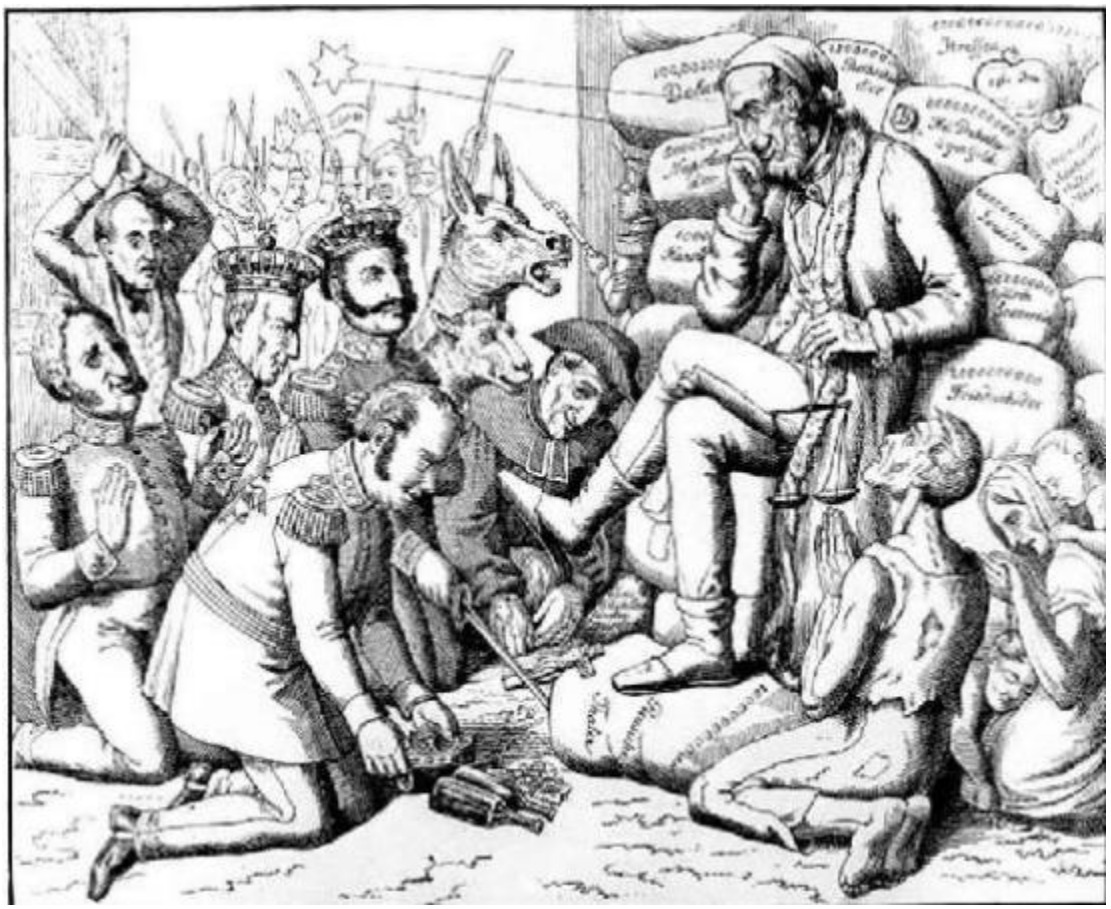

Muzeul de Istorie din Frankfurt ,Germania

O caricatură din 1848 îl înfăţişează pe „Rothschild” reflectând, căruia dintre conducătorii Europei să-i favorizeze cu împrumuturi, în timp ce revoluţionarii contestă ordinea antică pe care o susţine.

Muzeul Britanic,Galeria de Arta

O caricatură a lui Nathan Rothschild, care îl prezintă în poziţia sa obişnuită în faţa unuia dintre pilonii Bursei. Aici a valorificat cunoştinţele sale bazate pe reteaua de curieri despre înfrângerea lui Napoleon de către Wellington la Waterloo şi a reuşit să dobândească controlul dominant al întregii datorii a Angliei la doar o mică fracţiune din valoarea sa.

Capitolul Doisprezece
SCUFUNDAŢI LUSITANIA!

Rolul lui J.P. Morgan în acordarea de împrumuturi Angliei şi Franţei în Primul Război Mondial; deteriorarea aceste împrumuturi pe măsură ce a devenit evident că Germania va câştiga,trădarea unei nave britanice şi sacrificiul pasagerilor americani ca stratagemă pentru a aduce America în război; utilizarea taxelor americane pentru a achita împrumuturile.

Originea Primului Război Mondial este de obicei atribuită asasinării Arhiducelui Francisc Ferdinand al Austro-Ungariei de către un naţionalist sârb în 1914. Aceasta a fost o jignire gravă la adresa Austriei, dar nu un motiv suficient pentru a arunca lumea într-un conflict mortal care va costa peste zece milioane de vieţi şi douăzeci de milioane de răniţi. Elevii americani sunt învăţaţi că Unchiul Sam

a intrat în război „pentru a oferi securitate mondiala democraţiei”. Dar, după cum vom vedea, tobele de război americane au fost bătute de oameni cu obiective mult mai puţin idealiste.
Încă din a doua parte a secolului al XVIII-lea, Formula Rothschild controlase climatul politic al Europei. Naţiunile se confruntaseră din ce în ce mai mult din cauza disputelor de frontieră, a teritoriilor coloniale şi a rutelor comerciale. O cursă a înarmărilor era în desfăşurare de mulţi ani; armate mari şi permanente fuseseră recrutate şi antrenate; alianţe militare fuseseră constituite; toate acestea în pregătirea războiului. Asasinarea lui Ferdinand nu a fost cauza, ci declanşatorul. A fost doar scânteia care a aprins fitrul care a tras primul tun încărcat.

O INVESTIŢIE ÎN RĂZBOI

Exigenţele războiului din Europa au impus Angliei şi Franţei să se îndatoreze puternic. Când băncile lor centrale şi băncile comerciale locale nu au mai putut satisface această nevoie, guvernele asediate s-au îndreptat către americani şi au ales Casa Morgan - acţionând ca parteneri ai Rothschildz-ilor pentru a acţiona ca agent de vânzări pentru obligaţiunile lor. Cea mai mare parte a banilor strânşi în acest mod a fost rapid returnată în Statele Unite pentru a achiziţiona materiale sensibile pentru război, iar Morgan a fost selectat ca agent de cumpărare din SUA pentru acestea. Se plătea un comision pentru toate tranzacţiile în ambele direcţii: o dată când banii erau împrumutaţi şi din nou când erau cheltuiţi.
În plus, multe dintre companiile care primeau contracte de producţie fie erau deţinute în totalitate de holdingurile Morgan, fie se aflau în sfera sa de control bancar. În cadrul unui astfel de aranjament, nu va fi surprinzător să aflăm, aşa cum vom afla imediat, că Morgan nu era prea nerăbdător să vadă ostilităţile luând sfârşit. Chiar şi cei mai onorabili oameni pot fi corupţi de tentaţia unor astfel de fluxuri gigantice de numerar.
Scriind în anul 1919, la doar câteva luni după sfârşitul războiului, John Moody spune:

Nu numai că Anglia şi Franţa şi-au plătit aprovizionarea cu bani furnizaţi de Wall Street, dar şi-au făcut achiziţiile prin acelaşi mijloc... Inevitabil, casa Morgan a fost aleasă pentru această sarcină importantă. Astfel, războiul a dat Wall Street-ului un rol complet nou. Până acum, a fost exclusiv sediul financiar; acum a devenit cea mai mare piaţă industrială pe care lumea a cunoscut-o vreodată. Pe lângă vânzarea de acţiuni şi obligaţiuni, finanţarea căilor ferate şi îndeplinirea celorlalte sarcini ale unui mare centru bancar, Wall

Street a început să tranzacţioneze obuze, tunuri, submarine, pături, îmbrăcăminte, încălţăminte, conserve de carne, grâu şi miile de alte articole necesare pentru desfăşurarea unui mare război.(24)

Banii au început să curgă în ianuarie 1915, când Casa de Morgan a semnat un contract cu Consiliul Armatei Britanice şi Amiralitatea.

Prima achiziţie, în mod curios, a fost pentru cai, iar suma oferită a fost de 12 milioane de dolari. Dar aceasta a fost doar prima picătură de ploaie înainte de intregul potop. Totalul achiziţiilor avea să ajungă în cele din urmă la o sumă astronomică de 3 miliarde de dolari. Firma a devenit cel mai mare consumator de pe Pământ, cheltuind până la 10 milioane de dolari pe zi. Birourile Morgan de pe Wall Street nr. 23 erau aglomerate de brokeri şi producători care căutau să încheie o înţelegere. Banca trebuia să plaseze paznici la fiecare uşă şi, de asemenea, la casele partenerilor. În fiecare lună, Morgan prezida achiziţii care erau egale cu produsul naţional brut al întregii lumi cu doar o generaţie înainte.(25)

În tot acest timp, Morgan a susţinut cu vehemenţă că este pacifist. „Nimeni nu ar putea urî războiul mai mult decât mine", a declarat el Comitetului pentru Muniţii din Senat.Dar astfel de declaraţii de moralitate erau greu de acceptat.

Lewinsohn comentează:

Împrumutul de 500 de milioane de dolari contractat în toamna anului 1915 a adus grupului de bancheri, în fruntea căruia se afla Morgan, un profit net de 9 milioane de dolari.... Din nou, în 1917, guvernul francez a plătit băncilor lui Morgan şi altora un comision de 1.500.000 de dolari şi încă un milion în 1918. Pe lângă emiterea de împrumuturi, a existat o altă sursă de profit: cumpărarea şi vânzarea de acţiuni americane pe care Aliaţii le-au predat pentru a putea cumpăra muniţii în State. Se estimează că, în cursul războiului, aproximativ 2000 de milioane [două miliarde] de dolari au trecut în acest fel prin mâinile lui Morgan. Chiar dacă comisionul era foarte mic, tranzacţii de astfel de dimensiuni i-ar fi oferit o influenţă asupra pieţei bursiere, care i-ar fi adus avantaje reale...

Ura sa împotriva războiului nu l-a împiedicat, cetăţean al unei ţări neutre, să furnizeze puterilor beligerante 4.400.000 de puşti pentru o sumă de 194.000.000 de dolari... Profiturile au fost de aşa natură încât să compenseze într-o oarecare măsură ura sa faţă de război.

Conform propriei sale relatări, a primit, în calitate de agent al guvernelor englez şi francez, un comision de 1% pentru comenzi în valoare totală de 3.000.000.000 de dolari. Adică, a primit aproximativ 30.000.000 de dolari... Pe lângă aceşti doi principali directori,Morgan a acţionat însă şi pentru Rusia

(pentru care a făcut afaceri în valoare de 412.000.000 de dolari) şi pentru Italia şi Canada (cifrele pentru afacerile sale nefiind publicate)...
J.P. Morgan şi unii dintre partenerii săi din bancă erau la acea vreme acţionari în companii care ... obţineau profituri substanţiale din comenzile pe care le plasa ... Este cu adevărat uimitor că o organizaţie centrală de cumpărare ar fi trebuit să fie încredinţată cuiva care era şi cumpărător şi vânzător în acelaşi timp.(26)

SUBMARINELE GERMANIE APROAPE AU CÂŞTIGAT RĂZBOIUL

Dar nori negri se adunau deasupra Wall Street-ului pe măsură ce războiul începea să meargă prost pentru Aliaţi. Odată cu trecerea timpului şi condensarea istoriei, este uşor să uităm că Germania şi Puterile Centrale aproape au câştigat războiul înainte de intrarea SUA. Folosind o mică flotă de submarine nou dezvoltate, Germania era pe cale să izoleze Anglia şi aliaţii ei de orice ajutor extern. A fost o performanţă uimitoare şi a schimbat pentru totdeauna conceptul de război naval. Germania avea un total de douăzeci şi unu de submarine, dar, deoarece acestea trebuiau reparate şi întreţinute constant, numărul maxim pe mare era de doar şapte în acelaşi timp. Totuşi, între 1914 şi 1918, submarinele germane scufundaseră peste 5.700 de nave de suprafaţă. Trei sute de mii de tone de nave aliate erau trimise pe fundul oceanelor în fiecare săptămână. Unul din patru vapoare care părăseau Insulele Britanice nu se mai întorcea niciodată. În anii următori, secretarul britanic de externe, Arthur Balfour, a scris:
„La acea vreme, părea cu siguranţă că vom pierde războiul."(27)
Robert Ferrell, în lucrarea sa Woodrow Wilson şi Primul Război Mondial, a concluzionat:„Aliaţii erau in pragul dezastrului, fără altă cale decât să ceară condiţii de pace Germaniei."(28)
William McAdoo, care era secretar al Trezoreriei la acea vreme (şi, de asemenea, ginerele lui Wilson), spune în memoriile sale:
„De dincolo de ocean a venit consternarea britanicilor o consternare care purta o notă tot mai profundă de dezastru." Exista o teamă, şi una bine întemeiată, că Anglia ar putea fi înfometată şi se va preda cu desăvârşire... Pe 27 aprilie 1917, ambasadorul Walter H. Page a raportat confidenţial preşedintelui că alimentele din Insulele Britanice erau suficiente pentru a hrăni populaţia civilă timp de doar şase săptămâni pana la două luni.(29)
În aceste circumstanţe, a devenit imposibil pentru Morgan să găsească noi cumpărători pentru obligaţiunile de război ale Aliaţilor, nici pentru o nouă finanţare , nici pentru plata obligaţiunilor vechi care urmau să ajungă la scadenţă şi se confruntau cu neplata.

Acest lucru era grav din mai multe puncte de vedere. Dacă vânzările de obligaţiuni s-ar opri, nu ar mai exista bani pentru a continua achiziţionarea de materiale de război. Comisioanele s-ar pierde de ambele părţi. În plus, dacă obligaţiunile vândute anterior ar intra în incapacitate de plată, aşa cum s-ar întâmpla cu siguranţă dacă Marea Britanie şi Franţa ar fi fost forţate să accepte pacea în termenii Germaniei, investitorii ar suferi pierderi gigantice. Trebuia făcut ceva. Dar ce? Robert Ferrell sugerează răspunsul:

La mijlocul anilor treizeci, o comisie senatorială condusă de Gerald P. Nye din Dakota de Nord a investigat comerţul cu muniţii de dinainte de 1917 şi a expus posibilitatea ca administraţia Wilson
să fi intrat deja în război deoarece bancherii americani trebuiau să-şi protejeze împrumuturile aliate.(30)

După cum a menţionat anterior William McAdoo, ambasadorul american în Anglia la acea vreme era Walter Hines Page, un administrator al fundaţiei de inginerie socială a lui Rockefeller, numită General Education Board. Comitetul Nye a aflat că, pe lângă salariul său guvernamental, despre care se plângea că nu era suficient de mare, Page primea şi o indemnizaţie de 25.000 de dolari pe an (o sumă enormă în 1917) de la Cleveland Dodge, preşedintele Băncii Naţional City a lui Rockefeller. Pe 15 martie 1917, ambasadorul Page a trimis o telegramă Departamentului de Stat în care prezenta criza financiară din Anglia. Întrucât sursele de capital nou secătuiseră, singura modalitate de a continua războiul, a spus el, era acordarea de subvenţii directe din partea Trezoreriei SUA. Dar, întrucât aceasta ar fi o încălcare a tratatelor de neutralitate, Statele Unite ar fi trebuit să-şi abandoneze neutralitatea şi să intre în război. El a spus:

Cred că presiunea acestei crize care se apropie a depăşit capacitatea Agenţiei Financiare Morgan pentru guvernul britanic şi francez... Cel mai mare ajutor pe care l-am putea acorda Aliaţilor ar fi un astfel de credit... Dacă nu intrăm în război cu Germania, guvernul nostru, desigur, nu mai poate acorda o astfel de linie de credit directă.(31)

Grupul Morgan acordase împrumuturi în valoare de un miliard şi jumătate de dolari către Marea Britanie şi Franţa. Cu soarta războiului întorcându-se împotriva lor, investitorii se confruntau cu ameninţarea unei pierderi totale. După cum a observat Ferdinand Lundberg:

Declaraţia de război a Statelor Unite, pe lângă faptul că a scos cele mai bogate familii americane dintr-o situaţie periculoasă,a deschis

şi noi perspective de profit."(32)

COLONELUL MANDELL HOUSE

Unul dintre cei mai influenţi oameni din culise în această perioadă a fost colonelul Edward Mandell House, consilier personal al lui Woodrow Wilson şi, mai târziu, al lui F.D.R.. A avut contacte strânse atât cu J.P. Morgan, cât şi cu vechile familii de bancheri din Europa.

House a avut contacte strânse atât cu J.P. Morgan, cât şi cu vechile familii de bancheri din Europa. Şi-a făcut câţiva ani de şcoală în Anglia şi, în anii următori, s-a înconjurat de membri proeminenţi ai Societăţii Fabian. Mai mult, era un om cu o mare avere personală, cea mai mare parte din ea dobândită în timpul Războiului Civil. Tatăl său, Thomas William House, a acţionat ca agent american confidenţial al unor interese bancare necunoscute la Londra. Se credea în general că reprezenta familia Rothschild. Deşi stabilit în Houston, Texas, patriarhul remarca adesea că îşi dorea ca fiii săi să „cunoască şi să servească Anglia". A fost unul dintre puţinii locuitori ai unui stat confederat care au ieşit din război cu o mare avere.

Este larg recunoscut faptul că colonelul House a fost omul care l-a ales pe Wilson drept candidat la preşedinţie şi care i-a asigurat nominalizarea.(33) A devenit tovarăşul constant al lui Wilson, iar preşedintele a recunoscut public că depindea foarte mult de el pentru instrucţiuni şi îndrumare. Multe dintre numirile importante ale lui Wilson în guvern au fost alese personal de House. El şi Wilson au mers chiar până acolo încât au dezvoltat un cod privat pentru a putea comunica liber prin telefon.(34) Însuşi Preşedintele scrisese: „Domnul House este a doua mea personalitate. El este sinele meu independent. Gândurile lui şi ale mele coincid."(35)

George Viereck, un biograf admirator al lui House, ne spune:

House avea delegaţia Texasului în buzunar.... Mişcându-se mereu în linişte în fundal, a numit şi a desfiinţat mai mulţi guvernatori ai Texasului.... House l-a ales pe Wilson pentru că îl considera cel mai bun candidat disponibil....Timp de şapte ani lungi, colonelul House a fost celălalt sine al lui Woodrow Wilson. Timp de şase ani lungi a împărţit cu el aproape tot , cu excepţia titlului de Magistrat Şef al Republicii. Timp de şase ani, două camere i-au fost la dispoziţie în Aripa de Nord a Casei Albe.... House a fost cel care a făcut lista pentru Cabinet, a formulat primele politici ale Administraţiei şi a condus practic afacerile externe ale Statelor Unite. Am avut, într-adevăr, doi preşedinţi nu unul!... Super-ambasadorul, a vorbit cu împăraţi şi regi de la egal.

El era generalisimul spiritual al Administraţiei. El era pilotul care ghida nava.(36)

UN ACORD SECRET PENTRU INTRAREA SUA ÎN RĂZBOI

Pe măsură ce alegerile prezidenţiale se apropiau de un al doilea mandat al lui Wilson, colonelul House a intrat într-o serie de discuţii confidenţiale cu Sir William Wiseman, care era ataşat la ambasada britanică la Washington şi care acţiona ca intermediar secret între House şi Ministerul de Externe britanic. Charles Seymour scrie: „Între House şi Wiseman aveau să existe în curând puţine secrete politice."(37)

Acest lucru l-a supărat pe secretarul de stat, William Jennings Bryan. Doamna Bryan, coautoare a memoriilor soţului ei, scrie:

În timp ce secretarul Bryan purta imensa responsabilitate a Departamentului de Stat, au apărut condiţiile curioase legate de legătura neoficială a domnului E.M. House cu Preşedintele şi călătoriile sale în străinătate pentru afaceri de stat, care nu au fost comunicate secretarului Bryan.... Preşedintele se ocupa neoficial de guvernele străine.(38)

Care a fost scopul acestor relaţii? Nu era altceva decât să găsească mijloacele prin care Statele Unite să poată intra în război. Viereck explică:

Cu zece luni înainte de alegerile care l-au readus pe Wilson la Casa Albă în 1916 „pentru că ne-a ţinut departe de război", colonelul House a negociat un acord secret cu Anglia şi Franţa în numele lui Wilson, prin care Statele Unite se angajau să intervină în numele Aliaţilor.

Pe 9 martie 1916, Woodrow Wilson a aprobat oficial această acţiune. Dacă o mică parte a conversaţiilor dintre colonelul House şi liderii Angliei şi Franţei ar fi ajuns la poporul american înainte de alegeri, ar fi putut provoca răsturnări incalculabile ale opiniei publice...

Din această conversaţie şi diverse conferinţe cu Sir Edward Grey a apărut Tratatul Secret, încheiat fără ştirea şi consimţământul Senatului Statelor Unite, prin care Woodrow Wilson şi House au înlănţuit Statele Unite la carul de razboi al Antantei...

După război, textul acordului, a inceput sa fie cunoscut fiind primul care a fost dezvaluit. Page l-a discutat pe larg. Colonelul House povesteşte istoria sa. C. Hartley Grattan îl discută pe larg în cartea sa, De ce am luptat. Dar, dintr-un motiv de neînţeles, semnificaţia enormă a revelaţiei nu a pătruns niciodată în conştiinţa poporului american.(39)

Termenii de bază ai acordului erau că guvernul Statelor Unite să se ofere să negocieze o soluţionare paşnică între Germania şi Aliaţi şi apoi să prezinte o propunere specifică pentru termenii acelei înţelegeri. Dacă oricare dintre părţi refuza să accepte propunerea, atunci Statele Unite intrau în război ca aliat al celeilalte părţi.

Problema era că termenii propunerii erau redactaţi cu grijă, astfel încât Germania nu putea să-i accepte. Astfel, pentru lume, ar părea ca şi cum Germania ar fi fost de vină, iar Statele Unite ar fi fost de partea umanitatii. După cum a observat ambasadorul Page în memorandumul datat 9 februarie 1916:

House a sosit de la Berlin-Havre-Paris convins de ideea intervenţiei americane. Mai întâi, planul său era ca el, eu şi un grup din Cabinetul Britanic (Grey, Asquith, Lloyd George,Reading etc.) să elaborăm imediat un program minim de pace - cel puţin unul pe care Aliaţii l-ar fi acceptat, dar care, presupunea el, ar fi fost inacceptabil pentru germani iar Preşedintele să ia acest program şi să-l prezinte ambelor părţi; Partea care refuza ar fi responsabilă pentru continuarea războiului... Desigur, slăbiciunea morală fatală a schemei anterioare este că ar trebui să ne aruncăm în război nu pe baza meritelor cauzei, ci printr-un truc pus la punct cu grijă.(40)

La prima vedere, este un paradox că Wilson, care fusese întotdeauna pacifist, ar trebui să încheie acum un acord secret cu puteri străine pentru a implica Statele Unite într-un război pe care l-ar putea evita cu uşurinţă. Cheia care dezlănţuie acest mister este faptul că Wilson era şi internaţionalist.

Una dintre cele mai puternice legături dintre House şi el era visul lor comun despre un guvern mondial. Amândoi recunoşteau că poporul american nu ar accepta niciodată un astfel de concept decât dacă ar exista circumstanţe atenuante.

Ei au argumentat că un război lung şi sângeros era probabil singurul eveniment care ar putea condiţiona mintea americană să accepte pierderea suveranităţii naţionale, mai ales dacă aceasta era însoţită de promisiunea de a pune capăt tuturor războaielor în viitor. Wilson ştia, de asemenea, că, dacă Statele Unite ar intra în război suficient de devreme pentru a face o diferenţă reală pe câmpul de luptă şi dacă sume mari de dolari americani ar putea fi împrumutate puterilor aliate, el ar fi putut, după război, să dicteze termenii păcii. El i-a scris colonelului House: „Anglia şi Franţa nu au aceleaşi opinii în ceea ce priveşte pacea ca noi, în nici un caz. Când războiul se va termina, îi putem forţa să gândească in felul nostru, pentru că până atunci vor fi printre altele, financiar în mâinile noastre."(41) Şi astfel, Wilson a tolerat agonia emoţiilor amestecate în timp ce complota pentru intrarea in război ca un rău necesar pentru a aduce ceea ce el percepea ca fiind binele suprem al guvernării mondiale.

Odată cu sosirea anului 1917, preşedintele planta indicii atât despre război cat şi despre guvernarea mondială în aproape fiecare declaraţie publică. Într-o declaraţie tipică, făcută în martie a acelui an, el a spus: „Evenimentele tragice ale celor treizeci de luni de tulburări vitale prin care tocmai am trecut ne-au făcut cetăţeni ai lumii. Nu există cale de întoarcere. Propria noastră soartă ca naţiune este in joc, fie că vrem sau nu."(42)

Cam în aceeaşi perioadă, Wilson i-a convocat pe liderii democraţi din Congres la o întâlnire specială matinala la Casa Albă. Le-a spus că, în ciuda sentimentului public, existau multe motive întemeiate pentru ca ţara să intre în război şi le-a cerut să-l ajute să promoveze acest plan Congresului şi alegătorilor. Harry Elmer Barnes ne spune:

Aceşti oameni se opuneau războiului şi, prin urmare, i-au respins propunerile oarecum vehement. Wilson ştia că era un moment nepotrivit pentru a diviza partidul chiar înainte de alegeri, aşa că a renunţat la această problemă imediat şi, împreună cu colonelul House, a trasat o platformă pacifistă pentru campania care urma.

Guvernatorul Martin Glynn din New York şi senatorul Olivie James din Kentucky au fost trimişi la convenţia de la St. Louis pentru a susţine discursuri principale, bazate pe sloganul: „Ne-a ţinut departe de război!"... Înainte de a fi inaugurat a doua oară, germanii i-au făcut jocul direct anunţând reluarea atacurilor cu submarine.. A fost un noroc pentru Marea Britanie şi bancheri că germanii au făcut această gafă oportună, deoarece Marea Britanie îşi depasise creditul american cu aproximativ 450.000.000 de dolari, iar bancherii aveau dificultăţi în a mai contracta împrumuturi private mari. Acum era necesar să se transfere povara finanţării Antantei către Trezoreria Federală.(43)

VÂNZAREA IDEII RĂZBOIULUI POPORULUI AMERICAN

Prin acorduri secrete şi viclenii, America fusese angajată în război, dar politologii şi specialiştii în ştiinţe financiare şi-au dat seama că încă trebuia făcut ceva pentru a schimba sentimentul public. Cum putea fi realizat acest lucru?

Controlul de pe Wall Street asupra unor segmente importante ale mass-media era considerabil. George Wheeler ne spune: „În această perioadă, firma Morgan alegea directorii de top pentru vechea şi problematica editură Harper & Brothers... În domeniul ziarelor, Pierpont Morgan, în această perioadă, deţinea controlul efectiv asupra New York Sun,... Boston News Bureau, revistei Barron's şi Wall Street Journal."(44)

Pe 9 februarie 1917, reprezentantul Callaway din Texas a luat cuvantul în Congres şi a oferit informaţii suplimentare. El a spus:

„În martie 1915, companiile lui J.P. Morgan, cele din industria oţelului, a construcţiilor navale şi a prafului de pusca, precum şi organizaţiile lor subsidiare, au reunit 12 oameni de rang înalt în lumea presei şi i-au angajat pentru a selecta cele mai influente ziare din Statele Unite şi un număr suficient pentru a controla, în general, politica presei cotidiene.... Au descoperit că era necesar să cumpere controlul a doar 25 dintre cele mai mari ziare.... S-a ajuns la un acord;politica ziarelor a fost cumpărată, plătită lunar; a fost desemnat un redactor pentru fiecare ziar pentru a supraveghea şi edita în mod corespunzător informaţiile referitoare la chestiunile de pregătire,militarism, politici financiare şi alte lucruri de natură naţională şi internaţională considerate vitale pentru interesele cumpărătorilor."(45)

Charles S. Mellen de la New Haven Railroad a mărturisit în faţa Congresului că firma sa de cale ferată, deţinută de Morgan, avea peste o mie de redactori de ziare din New England pe statul de plată, costând aproximativ 400.000 de dolari anual.

" Calea ferată deţinea, de asemenea, obligaţiuni emise de Boston Herald în valoare de aproape o jumătate de milion de dolari.(46) Această reţea de control a fost multiplicată de sute de companii suplimentare, care erau, de asemenea, controlate de Morgan şi alte case de investiţii bancare.

În plus, trustul Morgan exercita controlul asupra mass-media prin puterea sa in publicitate. Scriind în 1937, Lundberg spune: „Piata publicitatii este controlată de junta J.P. Morgan intr-o proportie mai mare decât de orice alt grup financiar individual, un factor care acordă imediat casei bancare atenţia respectuoasă a tuturor editorilor independenţi atenţi."(47)

Controlul deţinut de Morgan asupra presei la acea vreme este bine documentat, dar el nu a fost nicidecum singurul în această privinţă. În timpul audierilor din 1912 organizate de Comitetul Senatului pentru Privilegii şi Alegeri, s-a dezvăluit că reprezentantul Joseph Sibley din Pennsylvania acţiona ca o pâlnie pentru banii lui Rockefeller către diverşi congresmeni cooperanţi. O scrisoare a fost prezentată Comitetului, scrisă de Sibley în 1905 către John D. Archbold, omul de la Compania Standard Oil a lui Rockefeller, care furniza banii. În acea scrisoare Sibley spunea: „Este nevoie de un birou eficient, nu pentru o zi sau o criză, ci pentru un control permanent şi sănătos al Associated Press şi al canalelor media similare.Va costa bani, dar va fi cel mai ieftin mod în cele din urmă."(48)

Lundberg comentează în continuare:

„Se pare ca, Rockefellerii au renunţat la vechea lor politică de a deţine ziare şi reviste în mod direct, bazându-se acum pe publicaţiile tuturor taberelor pentru a le servi intereselor în schimbul volumului vast de petrol şi publicitatea conexă aflate sub controlul Rockefeller. După blocul J.P. Morgan, Rockefellerii dispun de cea mai mare publicitate aflat la dispozitia oricarui grup de interese financiar. Şi atunci când publicitatea singură nu este suficientă pentru a asigura loialitatea unui ziar, companiile Rockefeller sunt cunoscute pentru efectuarea de plăţi directe în schimbul unei atitudini editoriale prietenoase."(49)

Prin urmare, nu este surprinzător faptul că o mare parte a presei naţionale, în special în Est, a început să denunţe editorial Germania. Strigătul s-a răspândit în toată ţara pentru a lua armele împotriva „inamicului civilizaţiei occidentale". Editorii au devenit elocvenţi cu privire la datoria patriotică a tuturor americanilor de a apăra democraţia mondială.

Au fost organizate masive demonstraţii şi parade de „pregătire". Dar nu a fost suficient. În ciuda acestei campanii masive de vânzări a razboiului, poporul american nu se arata interesat. Sondajele efectuate la acea vreme au arătat că sentimentul popular continua să fie de zece la unu în favoarea stării de neutralitate fata de razboiul Europei. În mod clar, ceea ce era nevoie era ceva atât de drastic şi dramatic pentru a schimba opinia publică.

CONTROLUL LUI MORGAN ASUPRA TRANSPORTULUI MARITIM

Sectorul bancar nu era singura afacere în care Morgan avea un interes financiar puternic. Folosindu-şi controlul asupra căilor ferate naţionale ca pârghie financiară,el crease un trust internaţional de transport maritim care includea cele mai mari două linii feroviare din Germania plus una dintre cele două din Anglia, White Star Lines. Morgan încercase în 1902 să preia linia britanică rămasă, Compania Cunard, dar a fost blocată de Amiralitatea Britanică, care dorea să ţină Cunard în afara controlului străin, astfel încât navele sale să poată fi forţate să intre în serviciul militar, dacă era necesar, în timp de război.

Lusitania şi Mauretania au fost construite de Cunard şi au devenit concurenţi majori ai cartelului Morgan. Prin urmare, o referinta interesantă din istorie spune că, din perspectiva lui Morgan, Lusitania nu era indispensabila. Ron Chernow explică:

Pierpont a elaborat un plan pentru un trust maritim deţinut de americani, care ar transpune principiul său de „comunitate de interese" , cooperarea între concurenţii dintr-o anumită industrie într-un plan global. El a creat ... cea mai mare [flotă] din lume care se afla in proprietate privată.... Un important

arhitect al trustului maritim a fost Albert Ballin, a cărui linie maritimă Hamburg-Amerika Steamship, cu sute de nave, era cea mai mare companie maritimă din lume.... Pierpont a trebuit să se confrunte cu un singur obstacol, compania Cunard Line a Marii Britanii.... După Războiul Burilor, compania Morgan şi Cunard si-au epuizat reciproc resursele în războaie tarifare debilitante."(50)

După cum am menţionat anterior, Morgan fusese păstrat ca agent comercial oficial pentru Marea Britanie. El se ocupa de achiziţionarea tuturor materialelor de război din Statele Unite şi coordona şi transportul acestora. Urmând paşii familiei Rothschild din secolele trecute, a învăţat rapid abilităţile profitabile ale contrabandei în timp de război. Colin Simpson, autorul cărţii Lusitania, descrie operaţiunea:

Pe parcursul perioadei de neutralitate a Americii, militarii britanici în haine civile au lucrat pentru Morgan. Această mare companie bancară a stabilit rapid o reţea labirintică de expeditori falşi, conturi bancare şi toate ustensile de contrabandă care, deşi i-au păcălit pe germani, au existat şi unele ocazii foarte grave când au derutat

Amiralitatea şi Cunard, ca să nu mai vorbim de pasagerii nefericiţi de pe navele de linie care transportau marfuri de contrabandă.(51)

LUSITANIA

Lusitania a fost un vas de linie britanic de pasageri care naviga regulat între Liverpool şi New York. Era deţinut de compania Cunard, care, aşa cum am menţionat anterior, era singura linie navală majoră care era concurentă a cartelului Morgan. A plecat din portul New York pe 1 mai 1915 şi a fost scufundată de un submarin german în largul coastei Irlandei şase zile mai târziu. Dintre cele 1.195 de persoane care şi-au pierdut viaţa, 195 erau americani. Acest eveniment, mai mult decât oricare altul, a oferit susţinătorilor războiului o platformă convingătoare pentru opiniile lor şi a devenit punctul de cotitură în care americanii au început cu reticenţă să accepte, dacă nu necesitatea războiului, cel puţin inevitabilitatea acestuia. Faptul că Lusitania era o navă de pasageri este înşelător. Deşi a fost construită ca o navă de linie de lux, specificaţiile sale de construcţie au fost elaborate de Amiralitatea Britanică, astfel încât să poată fi transformată, dacă este necesar, într-o navă de război. De la puterea motoarelor sale şi forma corpului navei până la amplasarea zonelor de depozitare a muniţiei toate au fost, de fapt, proiectate de militari. A fost construită special pentru a transporta

douăsprezece tunuri de şase inci. Costurile de construcţie pentru aceste caracteristici au fost plătite de guvernul britanic. Chiar şi în timp de pace, era necesar ca echipajul său să includă ofiţeri şi marinari din Rezerva Marinei Regale.
În mai 1913, a fost readusă la doc şi echipată cu un blindaj suplimentar, inele rotative pentru tunuri pe punţi şi suporturi pentru pentru muniţie(obuze) in cala. De asemenea, au fost instalate elevatoare pentru ridicarea obuzelor la tunuri. Douăsprezece tunuri explozive au fost livrate la doc.
Toate acestea expuse public la Muzeul Naţional Maritim din Greenwich, Anglia, dar faptul dacă tunurile au fost de fapt instalate la acea vreme este încă intens dezbătut. Nu există dovezi că au fost. În orice caz, pe 17 septembrie, Lusitania s-a întors pe mare pregătită pentru rigorile războiului, şi a fost înscrisă în registrul flotei Amiralităţii, nu ca navă de pasageri, ci ca un crucişător auxiliar înarmat! De atunci, a fost înregistrată în Jane's Fighting Ships ca si crucişător auxiliar şi în publicaţia britanică, The Naval Annual, ca navă comercială înarmată.(52)
O parte a modificării de la docuri a constat în eliminarea tuturor spaţiilor de cazare pentru pasageri de pe puntea inferioară pentru a face loc pentru mai multă încărcătură militară. Astfel, Lusitania a devenit unul dintre cei mai importanţi transportatori de materiale de război - inclusiv muniţii - din Statele Unite către Anglia. Pe 8 martie 1915, după mai multe conflicte cu submarinele germane, căpitanul Lusitania şi-a prezentat demisia. El era dispus să înfrunte submarinele, a spus el, dar nu mai era dispus „să-şi asume responsabilitatea de a amesteca pasageri cu muniţii sau contrabanda cu armament”.(53)

CHURCHILL ÎNTINDE O CURSĂ

Din punctul de vedere al Angliei, scrisul de mână de pe perete era clar.Dacă Statele Unite nu puteau fi aduse în război ca aliate ale sale, în curând ar fi trebuit să ceară pacea. Provocarea era cum să-i îndepărteze pe americani de poziţia lor încăpăţânată de neutralitate. Modul în care s-a realizat acest lucru este unul dintre aspectele cele mai controversate ale războiului. Este de neconceput pentru mulţi ca liderii englezi să fi complotat în mod deliberat distrugerea uneia dintre propriile nave cu cetăţeni americani la bord, ca mijloc de a atrage Statele Unite în război ca aliate. Cu siguranţă, o astfel de idee este doar propagandă germană.

Robert Ballard, scriind în National Geographic, spune:
„La câteva zile după scufundare, simpatizanţii germani din New York au venit cu o teorie a conspiraţiei.
Amiralitatea britanică, spuneau ei, expusese în mod deliberat Lusitaniei la pericol, sperând că va fi atacată şi astfel va atrage SUA în război."(54)
Să aruncăm o privire mai atentă asupra acestei teorii a conspiraţiei. Winston Churchill, care era Primul Lord al Amiralităţii la acea vreme, a spus:
Există multe tipuri de manevre în război.... Există manevre în timp, în diplomaţie,în mecanică, în psihologie; toate acestea sunt eliminate de pe câmpul de luptă, dar reacţionează adesea
decisiv asupra lui.... Manevra care aduce un aliat pe câmpul de luptă este la fel de utilă ca si cea care câştigă o mare bătălie. Manevra care câştigă un punct strategic important poate fi mai puţin valoroasă decât cea care intimidează sau liniştește o parte neutra periculoasa.(55)
Manevra aleasă de Churchill a fost deosebit de nemiloasă. Conform a ceea ce se numea Regulile Crucişătoarelor, navele de război atât din Anglia, cât şi din Germania ofereau echipajelor navelor comerciale inamice neînarmate şansa de a se îndrepta spre bărcile de salvare înainte de a le scufunda. Dar, în octombrie 1914, Churchill a emis ordine ca navele comerciale britanice nu mai trebuie să se supună unui ordin de oprire şi percheziţionare de catre U Boat-urilor germane. Dacă aveau armament, trebuiau să atace inamicul.Dacă nu aveau, trebuiau să încerce să lovească submarinul. Rezultatul imediat al acestei schimbări a fost forţarea submarinelor germane să rămână scufundate pentru protecţie şi pur şi simplu să scufunde navele fără avertisment.
De ce ar vrea britanicii să facă un lucru atât de stupid care ar costa viaţa a mii de marinari? Răspunsul este că nu a fost un act de prostie. A fost o strategie cu sânge rece. Churchill s-a lăudat:
Prima contra-acţiune britanică, făcută pe responsabilitatea mea,... a fost să-i descurajeze pe germani de la atacul la suprafaţă. Submarinul scufundat a trebuit să se bazeze din ce în ce mai mult pe atacul subacvatic şi, prin urmare, riscul să confunde navele neutre cu navele britanice şi să scufunde echipajele neutre şi, astfel, Germania sa intre in conflict cu alte Mari Puteri.(56)
Pentru a creşte probabilitatea scufundării accidentale a unei nave apartinand unei „Mari Puteri" neutre, Churchill a ordonat navelor britanice să îşi elimine numele de pe carene şi, atunci când se aflau în port, să arboreze steagul unei nave neutre, de preferinţă

cea a Statelor Unite. Ca o provocare suplimentară, marinei britanice i s-a ordonat să trateze membrii echipajelor submarinelor capturate nu ca prizonieri de război, ci ca infractori. „Supraviețuitorii”, a scris Churchill, „ar trebui luaţi prizonieri sau împuşcaţi - oricare dintre masuri este cea mai convenabila”.(57) Alte ordine, care acum sunt o parte jenantă a arhivelor oficiale ale marinei, au fost şi mai nemiloase: „În toate acţiunile, steagurile albe ar trebui arborate cu promptitudine”.(58)

Cursa a fost intinsă cu grijă. Marina germană a fost împinsă într-o poziţie de a trage mai întâi şi a pune întrebări mai târziu şi, în aceste condiţii, era inevitabil ca vieţile americane să nu fie pierdute.

UN DEPOZIT DE MUNIȚII PLUTITOR

După mulţi ani de investigaţii, este acum posibil să se identifice încărcătura care a fost încărcată la bordul navei Lusitania în ultima sa călătorie. Aceasta includea 600 de tone de piroxilină (numită în mod obişnuit bumbac de puşcă), şase milioane de cartuşe, 1.248 de cutii de obuze (care este posibil să nu fi inclus încărcături explozive), plus o cantitate necunoscută de muniţii care au umplut complet calele de pe puntea de jos , căile de acces şi pasajele punţii **F**. În plus, existau multe tone de „brânză”, „untură de porc”, „blânuri” şi alte articole despre care s-a dovedit ulterior că erau etichetate fals.

Nu se ştie acum ce erau, dar este sigur că erau marfuri de contrabandă, dacă nu chiar arme. Toate au fost expediate prin Compania J.P. Morgan. Însă nimic din toate acestea nu a fost bănuit de public, cu atât mai puţin de acei americani nefericiţi care, fără să ştie si-au rezervat un pasaj spre moarte pentru ei şi familiile lor, ca momeli umane într-un joc global al finantelor înalte şi politicii josnice.

Ambasada Germaniei la Washington era foarte conştientă de natura încărcării la bordul Lusitaniei şi a depus o plângere oficială către guvernul Statelor Unite, deoarece aproape toată încălca direct tratatele internaţionale de neutralitate. Răspunsul a fost o negare categorică a oricărei cunoştinţe despre o astfel de încărcătură. Văzând că Administraţia Wilson aproba tacit transportul, ambasada Germaniei a făcut un ultim effort pentru a evita dezastrul. A plasat un anunţ în cincizeci de ziare de pe Coasta de Est, inclusiv cele din New York City, avertizând americanii să nu călătorească cu Lusitania. Anunţul era plătit în avans şi se cerea să fie plasat pe

pagina de călătorii a ziarului cu o săptămână întreagă înainte de data plecării. Acesta suna astfel:

AVERTIZARE!

CĂLĂTORILOR care intenţionează să se îmbarce într-o călătorie pe Atlantic li se reaminteşte că există o stare de război între Germania şi aliaţii săi şi Marea Britanie şi aliaţii săi; că zona de război include apele adiacente Insulelor Britanice; că, în conformitate cu notificarea oficială dată de Guvernul Imperial German, navele care arborează pavilionul Marii Britanii sau al oricăruia dintre aliaţii săi sunt susceptibile de distrugere în acele ape şi că călătorii care navighează în zona de război pe nave ale Marii Britanii sau ale aliaţilor săi o fac pe propriul risc.

Ambasada Imperială Germană

Washington, D.C., 22 aprilie 1915.

Deşi anunţul a ajuns în mâinile ziarelor la timp pentru termenul limită solicitat, Departamentul de Stat a intervenit şi, ridicând spectrul unor posibile procese pentru calomnie, i-a speriat pe editori şi i-a făcut să nu-l tipărească fără aprobarea prealabilă a avocaţilor Departamentului de Stat. Dintre cele cincizeci de ziare, doar DesMoines Register a publicat anunţul la data solicitată. Ceea ce s-a întâmplat în continuare este descris de Simpson:

George Viereck care era redactorul unui ziar deţinut de germani la acea vreme şi care plasase anunţurile în numele ambasadei a petrecut ziua de 26 aprilie întrebând Departamentul de Stat de ce anunţul său nu fusese publicat. În cele din urmă, a reuşit să obţină un interviu cu secretarul de Stat, William Jennings Bryan şi i-a subliniat că în toate călătoriile sale din timpul războiului, cu excepţia uneia, Lusitania transportase muniţii. A prezentat copii ale manifestelor sale suplimentare, care erau deschise consultarii publicului la Biroul Colectorului(responsabil de administrarea veniturilor şi de alte atribuţii). Mai mult, l-a informat pe Bryan,ca nu mai puţin de şase milioane de cartuşe urmau să fie expediate pe Lusitania vinerea următoare şi puteau fi văzute în acel moment fiind încărcate la debarcaderul 54. Bryan a ridicat telefonul şi a aprobat publicarea anunţului. I-a promis lui Viereck că va încerca să-l convingă public pe preşedinte să-i avertizeze pe americani să nu călătorească cu Lusitania. Preşedintele nu a emis un astfel de avertisment, dar nu există nici o îndoială că preşedintele Wilson a fost informat despre natura încărcăturii destinate Lusitaniei. Nu a făcut nimic, dar a recunoscut în ziua în care a fost anunţat despre scufundarea navei că precognitia acestui eveniment îi adusese multe ore nedormite.

Probabil este adevărat că Wilson a fost un pacifist în suflet, dar este la fel de cert este că nu a fost în întregime stăpânul propriului destin. Era un profesor universitar transplantat de pe zidurile acoperite de iederă ale Universităţii Princeton, un internaţionalist în suflet care visa să ajute la crearea unui guvern mondial
şi să inaugureze un mileniu de pace. Dar s-a trezit înconjurat şi dependent de oameni cu voinţă puternică, aptitudini politice perspicace şi resurse financiare considerabile. Împotriva acestor forţe, era aproape neputincios să acţioneze pe cont propriu şi există motive întemeiate să credem că a suferit în sinea lui din cauza multora dintre evenimentele la care a fost obligat să participe. Vom lăsa pe alţii să-i facă morală omului care, prin refuzul său deliberat de a-şi avertiza compatrioţii de pericolul mortal a trimis 195 dintre ei în adancuri. Ne putem întreba, de asemenea, cum un astfel de om poate comite ipocrizia supremă de a-i condamna pe germani pentru acest act şi apoi de a face tot posibilul pentru a împiedica publicul american să afle adevărul. Ar fi surprinzător dacă amploarea remuşcărilor sale private nu a fost mai mare decât doar câteva ore nedormite.(60)

CĂLĂTORIA FINALĂ

Dar avansăm puţin în timp cu povestea noastra. În timp ce Morgan şi Wilson pregăteau scena mortală pe partea americană a Atlanticului,Churchill îşi juca rolul pe partea europeană. Când Lusitania a părăsit portul New York pe 1 mai, ordinul ei era să se întâlnească cu un distrugător britanic, Juno, chiar în largul coastei Irlandei, astfel încât să aibă protecţie navală la intrarea în apele ostile. Când Lusitania a ajuns la punctul de întâlnire, însă, era singură, iar căpitanul a presupus că nu se intalnisera datorita ceţei. În realitate, distrugatorul Juno primise ordin să părăsească zona în ultimul moment fiind rechemat in Queenstown. Şi acest lucru s-a făcut ştiind pe deplin că Lusitania naviga direct spre o zonă în care se ştia că opera un submarin german. Ca şi cum lucrurile nu ar fi fost deja destul de rele, Lusitania primise ordin să reducă utilizarea cărbunelui, nu din cauza lipsei, ci pentru că ar fi fost mai puţin costisitor.

Ţintele lente, desigur, sunt mult mai uşor de atins. Cu toate acestea, a fost obligată să oprească unul dintre cele patru cazane ale sale şi, prin urmare, intra acum în ape infestate de submarine la doar 75% din viteza sa iniţială.

Pe măsură ce Lusitania se apropia de apele ostile, aproape toată lumea ştia că se afla în pericol grav. Ziarele din Londra erau pline de stiri cu povestea avertismentelor germane şi a scufundărilor recente. În camera hărţilor din cadrul Amiralităţii Britanice, Churchill a urmărit desfăşurarea acţiunii şi a dat ordine cu răceală. Discuri mici marcau locurile unde două nave fuseseră torpilate cu o zi înainte. Un cerc indica zona în care submarinul trebuia încă sa opereze. Un disc mai mare reprezenta Lusitania călătorind cu nouăsprezece noduri direct catre zona de actiune a U-Boat-ului german. Cu toate acestea, nu s-a făcut nimic pentru a o ajuta. Amiralul Coke din Queenstown a primit instrucţiuni superficiale de a o proteja cât mai bine putea, dar nu avea mijloace să o facă şi, de fapt, nimeni nu s-a obosit măcar să-l anunţe pe căpitanul Lusitaniei că întâlnirea cu Juno fusese anulată.
Unul dintre ofiţerii prezenţi în camera hărţilor de la înaltul comandament în acea zi fatidică a fost comandantul Joseph Kenworthy, care anterior fusese solicitat de Churchill să prezinte un raport despre care ar fi implicatiile politice ale scufundării unui transatlantic cu pasageri americani la bord. El a părăsit camera dezgustat de cinismul superiorilor săi. În 1927, în cartea sa „Libertatea mărilor", el a scris fără alte comentarii: „Lusitania a fost trimisă cu viteză considerabil redusă într-o zonă în care se ştia că un submarin aştepta şi cu escortele retrase."(61) Comentariile suplimentare despre eveniment devin inutile. Colonelul House se afla în Anglia la acea vreme şi, în ziua scufundării, urma să aibă o audienţă cu Regele George al V-lea. El a fost însoţit de Sir Edward Grey şi, pe drum, Sir Edward l-a întrebat:„Ce va face America dacă germanii scufundă un transatlantic cu pasageri americani la bord?" După cum este consemnat în jurnalele lui House, el a răspuns: „I-am spus că, dacă se va face acest lucru, o flacără a indignarii ar mătura America, ceea ce probabil ne-ar duce în război."(62) Odată ajuns la Palatul Buckingham,Regele George a adus şi el în discuţie subiectul şi a fost şi mai specific în legătură cu posibila ţintă. El a întrebat: „Să presupunem că ar scufunda Lusitania cu pasageri americani la bord..."(63)

O EXPLOZIE PUTERNICĂ, UN MORMÂNT AL ADANCURILOR

La patru ore după această conversaţie, fumul negru de pe Lusitania a fost observat la orizont prin periscopul submarinului german,

U-20. Nava s-a îndreptat direct spre U-Boat, permiţându-i acestuia să se retraga din calea sa şi să se întoarcă pentru o lovitură de nouăzeci de grade spre prova sa în timp ce Lusitania trecea la doar 750 de metri distanţă. Torpila a lovit la nouă picioare sub linia de plutire pe partea tribord, puţin în faţa punţii. O a doua torpilă a fost pregătită, dar nu a fost nevoie. Imediat după impactul exploziei initiale, a avut loc o a doua explozie, mult mai mare, care a spulberat literalmente partea laterala a calei de marfă numărul doi, marea navă scufundandu-se imediat. Şi ce gaură trebuie să fi facut asta. Lusitania, una dintre cele mai mari nave construite vreodată, s-a scufundat în mai puţin de optsprezece minute!
Supravieţuitorii echipajului care lucrau în camerele cazanelor în timpul atacului au comfirmat că acestea nu au explodat în acel moment.
Simpson ne spune:
Torpila G nu reuşise să explodeze în peretele interior al camerei cazanelor nr. 1,ci puţin mai în faţă, altceva a contribuit la distrugerea celei mai mari parti a fundului provei. S-ar putea să fi fost obuzele de 3 inci ale Companiei Bethlehem, cele şase milioane de cartuşe de puşcă sau conţinutul extrem de dubios al baloturilor de blănuri sau micile cutii de brânză de patruzeci de kilograme. Scafandrii care au fost la epavă mărturisesc în unanimitate că prova a fost distrusă de o explozie internă masivă şi bucăţi mari din blindaj provei, deformate din interior, se găsesc la o oarecare distanţă de corpul vasului.(64)
Când o echipă de căutare de la Institutul Oceanografic Woods Hole a examinat epava în 1993, aceasta a raportat: „Când camerele noastre au inspectat zona, am avut o mare surpriză: Nu exista nici o gaură... Nu am găsit nici o dovadă că torpila lui U-20 ar fi produs o explozie, subminând o teorie a motivului pentru care s-a scufundat nava."(65)
Este greu să împărtăşeşti surpriza echipei. Fotografiile arată că epava se află cu partea dreaptă (tribordul) ingropata in substrat. Întrucât acolo a lovit torpila,este logic ca gaura să nu fie vizibilă.E exact partea îngropată în fundul oceanului. Neobservarea găurii nu subminează teoria exploziei interne. Este exact ceea ce te-ai aştepta. În orice caz, este evident că Lusitania nu ar fi ajuns la fund în optsprezece minute fără o gaură undeva. Chiar şi echipa de căutare a trebuit să recunoască acest fapt indirect atunci când au abordat întrebarea ce ar fi putut cauza o a doua explozie. Într-un efort de a evita susţinerea unei „teorii a conspiraţiei", raportul a concluzionat

că explozia a fost probabil cauzată, nu de muniţii, ci de praf de cărbune.
Controversa privind încărcătura navei a fost în cele din urmă rezolvată în 2008 când scafandrii s-au deplasat în interiorul corpului navei Lusitania şi au găsit milioane de cartuşe de muniţie militară. Sam Greenhill, scriind pentru Mail Online, a relatat:
Scafandrii au dezvăluit un secret întunecat despre încărcătura transportată de Lusitania în ultima sa călătorie din mai 1915. Muniţiile pe care le-au găsit în cală sugerează că germanii au avut dreptate de la bun început când au susţinut că nava transporta materiale de război şi că era o ţintă militară legitimă....
Echipa de scafandri estimează că aproximativ patru milioane de cartuşe Remington 303 fabricate în SUA se află în cala Lusitania la o adâncime de aproximativ 93 de m.(66)

O MUŞAMALIZARE PRIPITĂ

O anchetă oficială, sub conducerea Lordului Mersey, a fost efectuată pentru a determina circumstantele scufundării şi pentru stabilirea vinovatiei. A fost o afacere trucată de la început. Toate dovezile şi mărturiile au fost atent preverificate pentru a se asigura că nimic nu a fost admis în dosar care ar dezvăluie duplicitatea oficialilor britanici sau americani. Printre documentele prezentate lordului Mersey înainte de audieri se număra şi unul de la căpitanul Richard Webb, unul dintre oamenii aleşi de marină pentru a ajuta la muşamalizare. Acesta suna astfel: „Sunt însărcinat de consiliul Amiralităţii să vă informez că se consideră oportun din punct de vedere politic ca căpitanul Turner, comandantul Lusitaniei, să fie cel mai proeminent vinovat pentru dezastru."(67)
Şi aşa parea. Oricine citeşte raportul final fără a cunoaşte faptele ar concluziona că, cu siguranţă, căpitanul William Turner este de vină. Chiar şi aşa, Mersey a încercat să atenueze lovitura. El a scris: „...vina nu ar trebui să fie imputată căpitanului... Omisiunea sa de a urma sfatul în toate privinţele nu poate fi atribuită în mod corect nici neglijenţei, nici incompetenţei." Apoi a adăugat un ultim paragraf care, la prima vedere, pare a fi o condamnare a germanilor, dar care, dacă este citit cu înţelegerea contextului, a fost un rechizitoriu la adresa lui Churchill, Wilson, House şi Morgan. El a scris:
Întreaga vină pentru cruda distrugere a vieţilor în această catastrofă

trebuie să revină exclusiv celor care au complotat şi care au comis crima.(68)
La două zile după ce şi-a pronunţat sentinţa, Mersey i-a scris prim-ministrului Asquith şi a refuzat onorariul pentru servicii. El a adăugat: „Trebuie să va cer ca de acum înainte să fiu scutit de la administrarea justiţiei Majestităţii Sale". În anii următori, singurul său comentariu despre eveniment a fost: „Cazul Lusitaniei a fost o treabă al naibii de murdară".(69)

SPRIJININD CAUZA RĂZBOIULUI

Scopurile Cabalei ar fi fost mai bine servite dacă o navă americană ar fi fost scufundată de germani, dar o navă britanică cu 195 americani înecaţi a fost suficientă pentru a duce treaba la bun sfarsit. Actorii nu au pierdut nici un effort în a stârni sentimentul de indignare al publicului. Wilson a trimis o notă inversunata guvernului imperial german, iar aceasta a fost citată pe scară largă în presă.
Până atunci, Bryan devenise complet dezamăgit de duplicitatea propriului său guvern. Pe 9 mai, i-a trimis lui Wilson o notă sumbră:

Germania are dreptul să împiedice transportul de contrabandă de către Aliaţi, iar o navă care transportă contrabandă nu ar trebui să se bazeze pe pasageri pentru a o proteja de atacuri - ar fi ca şi cum ai pune femei şi copii în faţa unei armate.(70)

Acest lucru nu l-a descurajat pe Wilson de la angajamentul său. Prima notă a fost urmată de una şi mai puternică, cu accente ameninţătoare, care a fost intens discutată la şedinţa de cabinet din 1 iunie. McAdoo, care a fost prezent la şedinţă, spune:

Îmi amintesc că Bryan a avut puţine de spus la această şedinţă; a stat pe tot parcursul deliberărilor cu ochii pe jumătate închişi in cea mai mare parte a timpului. După întâlnire, i-a spus preşedintelui, aşa cum am aflat mai târziu, că nu poate semna nota... Bryan a continuat spunând că considera că utilitatea sa ca Secretar de Stat s-a încheiat şi a propus să isi inmaneze demisia.(71)

La cererea lui Wilson, McAdoo a fost trimis la casa familiei Bryan pentru a-l convinge pe Secretar să se răzgândească, ca nu cumva demisia sa să fie considerată ca discordie in cadrul Cabinetului Preşedintelui. Bryan a fost de acord să se mai gândească o zi, dar, în dimineaţa următoare, decizia sa a rămas fermă.
În memoriile sale, adnotate de soţia sa, doamna Bryan dezvăluie că soţul ei nu a putut dormi în noaptea aceea. „Era atât de neliniştit încât i-am sugerat să citească puţin până când va adormi.

Avea în geantă un exemplar al unei cărţi vechi tipărite în 1829 şi intitulată «O cunună de aprecieri a lui Andrew Jackson». A găsit-o foarte interesantă."(72)

Ce ironie. În capitolul şaptesprezece vom trece în revistă războiul total purtat de preşedintele Jackson împotriva Băncii Statelor Unite, predecesoarea Sistemului Rezervei Federale, şi ni se va reaminti că Jackson a fost cel care a profeţit:

„Nu e un pericol pentru libertatea şi independenţa noastră o bancă care, prin natura sa, e atât de puţin legata de ţara noastră?... Nu există motive să tremurăm pentru puritatea alegerilor noastre în timp de pace şi pentru independenţa ţării noastre în timp de război?... Controlând moneda noastră, dobandind banii noştri publici şi ţinând mii de cetăţeni ai noştri în dependenţă, ar fi mai inimaginabil mai periculoasa decât o putere navală şi militară a inamicului."(73)

Nu ne putem decât întreba ce gânduri i-au trecut prin minte lui Bryan în timp ce şi-a amintit avertismentul lui Jackson şi l-a aplicat isteriei războiului create artificial care, chiar în acel moment, era generată de puterile financiare de pe Wall Street şi de nou creata Rezervă Federală.

Din Anglia, colonelul House i-a trimis o telegramă preşedintelui Wilsonpe care acesta, la rândul său, a citit-o cabinetului său. A devenit geneza a mii de editoriale de ziare din întreaga ţară. El a spus cu pioşenie:

America a ajuns la rascrucea drumurilor, când trebuie să decidă dacă susţine războiul civilizat sau necivilizat. Nu mai putem rămâne spectatori neutri. Acţiunea noastră în această criză va determina rolul pe care îl vom juca atunci când se va face pacea şi cât de mult putem influenţa o înţelegere pentru binele durabil al umanităţii. Pozitia noastra este cântărita în balanţa natiunilor si este evaluată de omenire.(74)

Într-o altă telegramă, două zile mai târziu, House se dezvăluie ca maestrul psiho-politician care se joacă cu ego-ul lui Wilson ca un violonist care mângâie coardele unui Stradivarius. El a scris:

Dacă, din păcate, este necesar să mergem la război, sper că veţi oferi lumii o demonstraţie de eficienţă americană care va fi o lecţie pentru un secol sau mai mult.Este unanim acceptat în toată Europa că suntem atât de nepregătiţi şi că ar dura atât de mult să ne punem resursele în acţiune, încât intrarea noastră in razboi ar face o prea mică diferenţă.

În caz de război, ar trebui să accelerăm fabricarea de muniţii într-o asemenea măsură încât să ne putem aproviziona nu numai pe noi înşine, ci şi pe Aliaţi, şi asta atât de repede încât lumea să fie uluită.(75)

Congresul nu a putut rezista presiunii combinate a presei şi a

Preşedintelui. Pe 16 aprilie 1917, Statele Unite au declarat oficial război Germaniei Imperiale. Opt zile mai târziu, Congresul a adoptat cu sârguinţă Legea Împrumuturilor de Război care a acordat Aliaţilor un credit de 1 miliard de dolari. Primul avans de 200 de milioane de dolari a fost acordat britanicilor a doua zi şi a fost aplicat imediat ca plată a datoriei către Morgan.
Câteva zile mai târziu, 100 de milioane de dolari au mers în Franţa în acelaşi scop.Fondurile s-au scurs in continuare. În decurs de trei luni, britanicii au depasit restantele creditului facut la Morgan depasindu-l cu inca 400 de milioane de dolari,iar firma s-a prezentat guvernului pentru a fi platită. Trezoreria, cu toate acestea, nu a putut oferi această sumă de bani fără să-şi pună în pericol propriile fonduri şi, la început, a refuzat să plătească. Problema a fost rezolvată rapid, însă, printr-o manevră descrisă pe larg în capitolul zece. Sistemul Rezervei Federale sub Benjamin Strong a creat pur şi simplu banii necesari prin intermediul Mecanismului Mandrake. „Administraţia Wilson s-a trezit într-o poziţie extrem de stânjenitoare, fiind nevoită să salveze J.P. Morgan", a scris Ferrell, dar Benjamin Strong „s-a oferit să-l ajute pe secretarul Trezoreriei McAdoo să iasă din dificultate. În lunile următoare, din 1917-1918, Trezoreria i-a plătit în linişte pe bucăţi lui Morgan datoria britanica."(76)
Până la sfârşitul războiului,Trezoreria împrumutase un total de 9.466.000.000 de dolari, inclusiv 2.170.000.000 de dolari acordaţi după Armistiţiu.
Acesta era fluxul de numerar pe care îl aşteptau de mult timp. Pe lângă salvarea împrumuturilor Morgan, urmau să se obţină profituri şi mai mari din producţia de război.
Guvernul se pregătise în secret pentru război cu şase luni înainte de intrarea propriu-zisă. Potrivit lui Franklin D. Roosevelt, pe atunci secretar adjunct al Marinei, Departamentul Marinei a început achiziţiile extinse de provizii de război în toamna anului 1916.(77)
Ferdinand Lundberg adaugă următoarea perspectivă:
Nu întâmplător, toate posturile guvernamentale strategice, în special cele legate de achiziţii, au fost rezervate patrioţilor de pe Wall Street. În cele mai importante numiri, Wilson se consulta cu Dodge [preşedintele National Bank a lui Rockefeller], care ... l-a recomandat pe necunoscutul până atunci Bernard Baruch,

speculant în acţiuni ale cuprului, ca preşedinte al atotputernicului Consiliu al Industriilor de Război....
În calitate de şef al Consiliului Industriilor de Război, Baruch cheltuia fonduri guvernamentale în valoare de 10.000.000.000 de dolari anual.... Baruch a umplut Consiliul Industriilor de Război şi comitetele sale cu manipulatori de pe Wall Street, industriaşi, finanţatori şi agenţii acestora, fosti şi viitori... care fixau preţurile pe bază de cost plus şi, aşa cum au dezvăluit investigaţiile ulterioare, si se asigurau că preţurile erau majorate în mod grosolan pentru a genera profituri uriase ascunse....
Soldaţii americani care luptau în tranşee, oamenii care lucrau de acasă, întreaga naţiune sub arme, luptau nu doar pentru a supune Germania, ci şi pentru a se ingenunchea pe ei înşişi. Faptul că această interpretare nu are nimic metafizic devine clar atunci când observăm că cheltuielile totale ale guvernului Statelor Unite în timpul războiului, din 6 aprilie 1917 până pe 31 octombrie 1919, când ultimul contingent de trupe s-a întors din Europa, au fost de 35.413.000.000 de dolari. Profiturile nete ale corporaţiilor pentru perioada 1 ianuarie 1916 - iulie 1921, când activitatea industrială din timpul războiului a fost în cele din urmă oprită, au fost de 38.000.000.000 de dolari,deci mai mare decat suma cheltuielilor de război.
Peste două treimi din aceste profituri ale corporaţiilor au fost preluate tocmai de acele întreprinderi pe care Comitetul Pujo(Subcomitetul Congresului acreditat pentru a investiga cartelul denumit ,,Trustul banilor" de pe Wall Street)le-a constatat a fi sub controlul „Money Trust".(78)
Cartelul bancar a reuşit, prin operatiunile Sistemului Rezervei Federale, să creeze banii pentru a-i da Angliei şi Franţei, astfel încât acestea, la rândul lor, să poată plăti băncilor americane - exact aşa cum avea să se întâmple din nou în al Doilea Război Mondial şi din nou în Marea Salvare(The Big Bailout) din anii 1980 şi '90.
Este adevărat că, în 1917, impozitul pe venit recent adoptat a fost util pentru strângerea unei sume considerabile de venituri pentru a purta războiul şi, de asemenea, aşa cum a subliniat Beardsley Ruml câţiva ani mai târziu, pentru a distruge puterea de cumpărare a clasei de mijloc. Dar cea mai mare sursă de finanţare a venit, aşa cum se întâmplă întotdeauna în timp de război, nu din impozitele directe, ci din impozitul ascuns numit inflaţie.

Între 1915 şi 1920, masa monetară s-a dublat de la 20,6 miliarde de dolari la 39,8 miliarde de dolari.(79)
În schimb, în timpul Primului Război Mondial, puterea de cumpărare a monedei a scăzut cu aproape 50%. Asta înseamnă că americanii, fără să ştie, au plătit guvernului aproximativ jumătate din fiecare dolar existent. Şi asta adăugat la taxele lor deja existente. Această infuzie masivă de bani a fost produsul Mecanismului Mandrake şi nu a costat nimic să fie creată. Cu toate acestea, băncile au reuşit să colecteze dobânzi pentru toate acestea. Parteneriatul de lunga durata dintre politologi şi monetari îşi îndeplinise bine misiunea.

REZUMAT

Pentru a finanţa primele etape ale Primului Război Mondial, Anglia şi Franţa au împrumutat masiv de la investitori din America şi au ales Casa Morgan ca agent de vânzări pentru obligaţiunile lor. Morgan a acţionat, de asemenea si ca agent de achiziţii pentru materiale de război în SUA, profitând astfel de ambele capete ale fluxului de numerar: o dată când banii au fost împrumutaţi şi din nou când au fost cheltuiţi. Profituri suplimentare au fost obţinute din contracte de producţie plasate cu companii din sfera de influenta a lui Morgan. Dar războiul a început să meargă prost pentru Aliaţi când submarinele germane au preluat controlul virtual asupra rutelor de navigaţie din Atlantic. Pe măsură ce Anglia şi Franţa se apropiau de înfrângere sau de o pace negociată în termenii Germaniei, devenea din ce în ce mai dificil să
îşi vândă obligaţiunile. Lipsa obligaţiunilor însemna nici absenţa achiziţiilor, iar fluxul de numerar al Morgan era ameninţat. În plus, dacă obligaţiunile vândute anterior ar intra în incapacitate de plată, aşa cum cu siguranţă se va întâmpla în urma înfrângerii, consorţiul Morgan ar suferi pierderi gigantice.
Singura modalitate de a salva Imperiul Britanic, de a restabili valoarea obligaţiunilor şi de a susţine fluxul de numerar al Morgan era ca guvernul Statelor Unite să furnizeze banii. Dar, din moment ce naţiunilor neutre le era interzis prin tratat să facă acest lucru, America trebuia să fie vârâtă în război.
Un acord secret în acest sens a fost încheiat între oficialii britanici şi colonelul House, cu acordul preşedintelui. Din aceea perioadă, Wilson a început să facă presiuni asupra Congresului pentru o declaraţie de război.

Acest lucru a fost făcut chiar în momentul în care îşi făcea campanie pentru realegere, sub sloganul „Ne-a ţinut departe de război”. Între timp, Morgan a cumpărat controlul asupra unor segmente majore ale presei şi a orchestrat un blitz editorial la nivel naţional împotriva Germaniei, îndemnând la război ca act de patriotism american.
Morgan crease un cartel maritim internaţional, inclusiv flota comercială a Germaniei, care menţinea un monopol aproape total pe apa. Doar compania britanică Cunard Lines a rămas detaşată. Lusitania era deţinută de Cunard şi opera în concurenţă cu cartelul lui Morgan.
Lusitania a fost construită conform specificaţiilor militare şi a fost înregistrată la Amiralitatea Britanică ca si crucişător auxiliar armat. Transporta pasageri ca acoperire pentru a-şi ascunde adevărata misiune, care era de a aduce materiale de război de contrabandă din Statele Unite. Acest fapt era cunoscut de Wilson şi de alţii din administraţia sa, dar nu au făcut nimic pentru a-l opri. Când ambasada germană a încercat să publice un avertisment pentru pasagerii americani, Departamentul de Stat a intervenit şi a împiedicat ziarele să-l tipărească. Când Lusitania a părăsit portul New York în ultima sa călătorie, era practic un depozit de muniţii plutitor.
Britanicii ştiau că atragerea Statelor Unite în război ar fi însemnat diferenţa dintre înfrângere şi victorie şi orice ar fi putut să realizeze acest lucru era potrivit chiar şi sacrificiul rece, calculat al uneia dintre marile sale nave cu englezi la bord. Dar trucul era să aibă şi americani la bord pentru a crea climatul emoţional adecvat în Statele Unite. Pe măsură ce Lusitania a intrat în ape ostile, unde se ştia că opera un submarin german, Primul Lord al Amiralităţii, Winston Churchill, a ordonat ca protecţia distrugătorului său să fie abandonată. Acest lucru,plus faptul că i se ordonase să călătorească cu viteză redusă, a făcut din vasul de linie o ţintă uşoară. După impactul unei torpile bine plasate, o a doua explozie puternică din interior a sfâşiat-o, iar nava despre care mulţi credeau că nu poate fi scufundată, a bolborosit până la fund în mai puţin de optsprezece minute.
Fapta fusese săvârşită şi a declanşat mari valuri de indignare împotriva germanilor. Aceste valuri au inundat în cele din urmă Washingtonul şi au initiat intrarea Statele Unite în război.

La câteva zile de la declaraţie,Congresul a votat un credit de 1 miliard de dolari pentru Anglia şi Franţa. 200 de milioane de dolari au fost trimişi imediat în Anglia şi au fost aplicaţi în contul Morgan. Vasta cantitate de bani necesară pentru finanţarea războiului a fost creată de Sistemul Rezervei Federale, ceea ce înseamnă că a fost colectată de la americani prin intermediul acelei taxe ascunse numite inflaţie. În doar cinci ani, această taxă a luat jumătate din tot ce economisiseră. Costul infinit mai mare în sânge american a fost adăugat la factură.
Astfel, motivele separate ale unor personalităţi atât de diverse precum Winston Churchill, J.P. Morgan, colonelul House şi Woodrow Wilson şi-au găsit o cauză comună în calauzirea Americii catre Primul Război Mondial. Churchill a manevrat pentru avantaje militare, Morgan a căutat profiturile războiului,House a complotat pentru puterea politică, iar Wilson a visat la o şansă de a domina o Ligă a Naţiunilor postbelică.

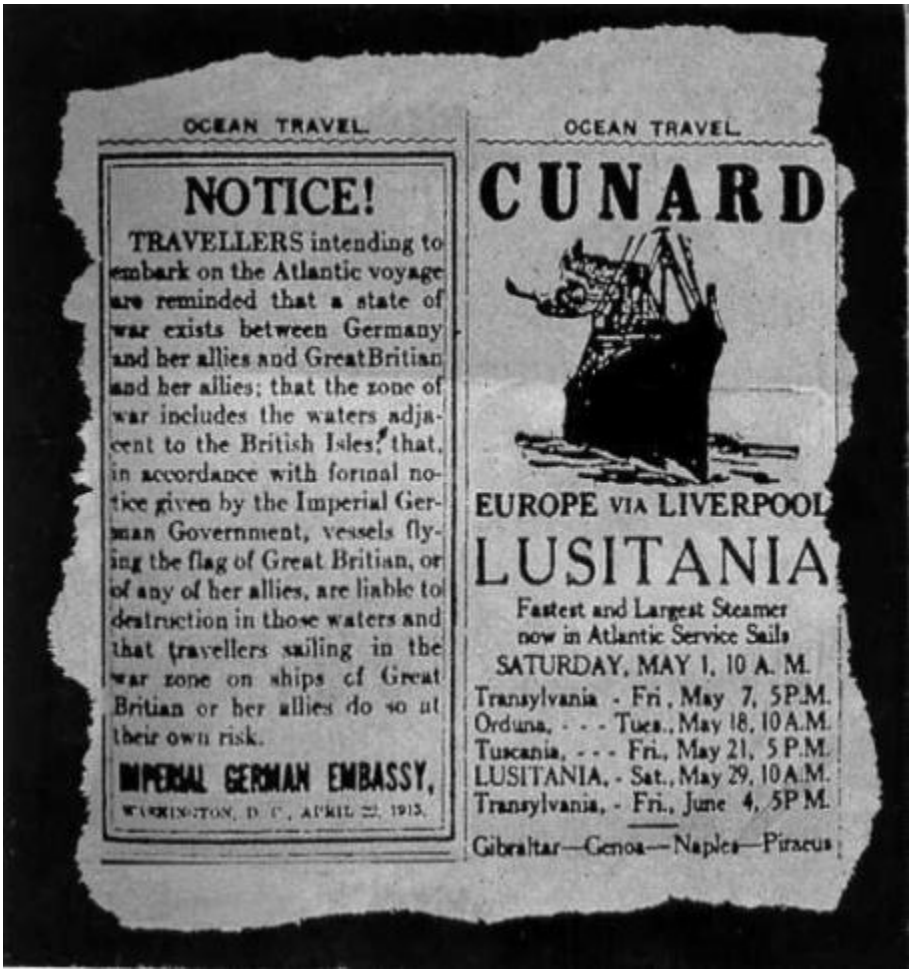
OCEAN TRAVEL.

NOTICE!

TRAVELLERS intending to embark on the Atlantic voyage are reminded that a state of war exists between Germany and her allies and GreatBritian and her allies; that the zone of war includes the waters adjacent to the British Isles; that, in accordance with formal notice given by the Imperial German Government, vessels flying the flag of Great Britian, or of any of her allies, are liable to destruction in those waters and that travellers sailing in the war zone on ships of Great Britian or her allies do so at their own risk.

IMPERIAL GERMAN EMBASSY,

WASHINGTON, D. C., APRIL 22, 1915.

OCEAN TRAVEL.

CUNARD

EUROPE VIA LIVERPOOL

LUSITANIA

Fastest and Largest Steamer now in Atlantic Service Sails

SATURDAY, MAY 1, 10 A. M.

Transylvania - Fri., May 7, 5P.M.
Orduna, - - - Tues., May 18, 10A.M.
Tuscania, - - - Fri., May 21, 5P.M.
LUSITANIA, - Sat., May 29, 10A.M.
Transylvania, - Fri., June 4, 5P.M.

Gibraltar—Genoa—Naples—Piraeus

Ambasada Germaniei a încercat să plaseze anunţuri în 50 de ziare avertizând că Lusitania era o ţintă de război, dar guvernul SUA a împiedicat tipărirea acestora, cu excepţia acestuia, care a apărut în Des Moines Register. Când nava s-a scufundat în largul coastei Irlandei cu 195 de americani la bord, a devenit centrul unei campanii naţionale de generare a sprijinului emoţional pentru intrarea în război.

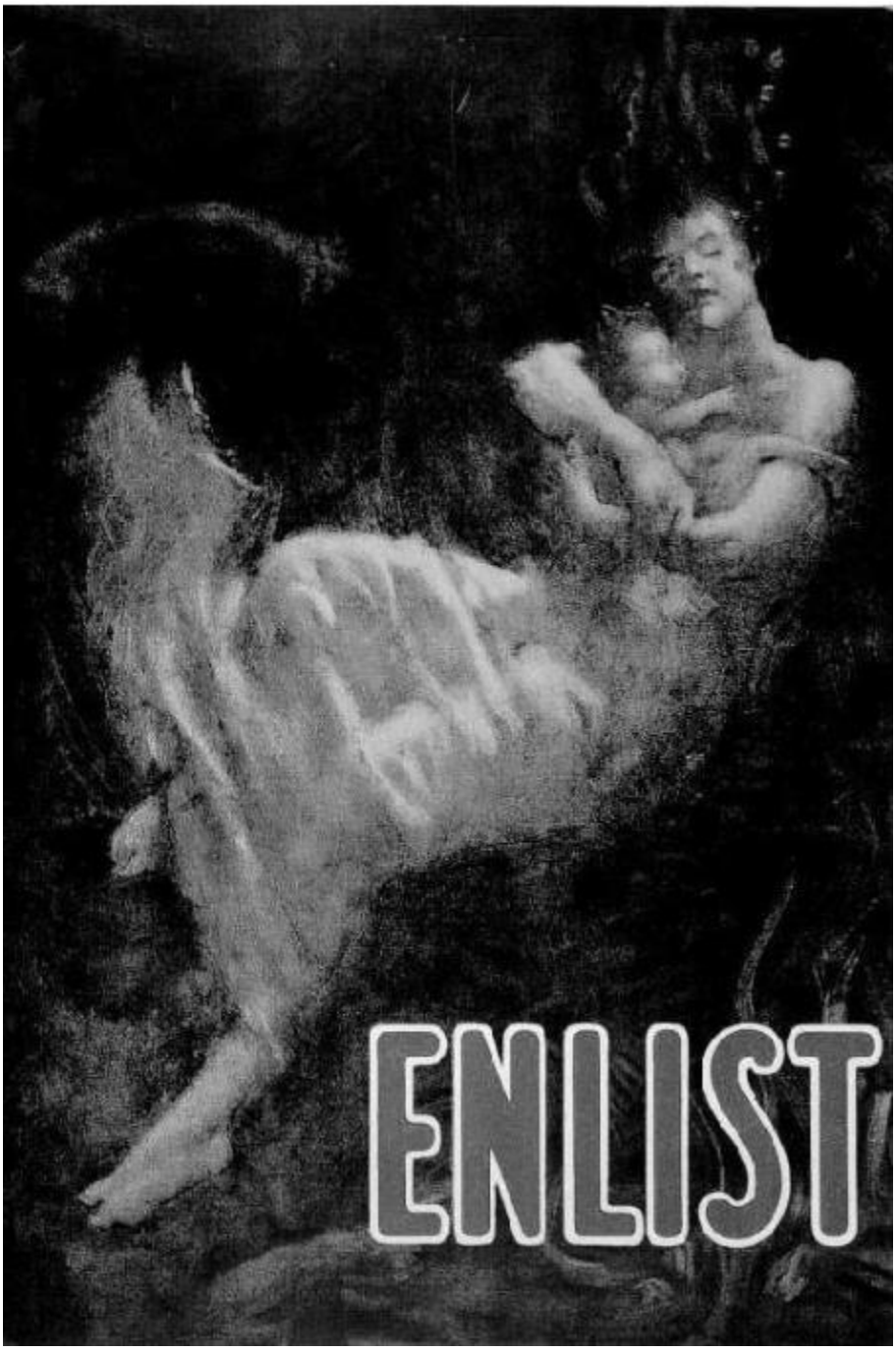

Capitolul Treisprezece
MASCARADĂ LA MOSCOVA

Societatea secretă fondată de Cecil Rhodes în scopul dominaţiei mondiale; înfiinţarea în America a unei filiale a acestui grup numită Consiliul pentru Relaţii Externe(CFR); rolul jucat de finanţatori din cadrul acestor grupuri în finanţarea revoluţiei ruse; utilizarea misiunii Crucii Roşii din Moscova ca acoperire pentru această manevră.

Unul dintre cele mai mari mituri ale istoriei contemporane este că Revoluţia Bolşevică din Rusia a fost o revoltă populară a maselor asuprite împotriva clasei conducătoare detestate a ţarilor. După cum vom vedea, însă, planificarea, conducerea şi mai ales finanţarea au venit în întregime din afara Rusiei, în mare parte de la finanţatori din Germania, Marea Britanie şi Statele Unite. În plus, vom vedea că Formula Rothschild a jucat un rol major în modelarea acestor evenimente.

Această poveste uimitoare începe cu războiul dintre Rusia şi Japonia din 1904. Jacob Schiff, care era şeful firmei de investiţii din New York, Kuhn, Loeb & Co, strânsese capitalul necesar pentru împrumuturi mari de război pentru Japonia. Datorită acestei finanţări, japonezii au putut lansa un atac uluitor împotriva ruşilor la Port Arthur şi, în anul următor, să decimeze practic flota rusă. În 1905, Mikado i-a acordat lui Jacob Schiff o medalie, Ordinul al Doilea al Tezaurului Sacru, în semn de recunoaştere a rolului său important în acea campanie.

În cei doi ani de ostilităţi, mii de soldaţi şi marinari ruşi au fost luaţi prizonieri. Surse din afara Rusiei, ostile regimului ţarist, au plătit pentru tipărirea propagandei marxiste şi au livrat-o în lagărele de prizonieri. Revoluţionarii vorbitori de limbă rusă au fost antrenaţi în New York şi trimişi să distribuie pamfletele printre prizonierilor şi să-i îndoctrineze în rebeliune împotriva propriului guvern. Când războiul s-a încheiat, aceşti ofiţeri şi soldaţi s-au întors acasă pentru a deveni seminţe ale trădării împotriva ţarului. Ei aveau să joace un rol major câţiva ani mai târziu în provocarea unei revolte în rândul armatei în timpul preluării puterii comuniste in Rusiei.

TROŢKI UN AGENT MULTIPLU

Unul dintre cei mai cunoscuţi revoluţionari ruşi din acea vreme a fost Leon Troţki.

În ianuarie 1916, Troţki a fost expulzat din Franţa şi a venit în Statele Unite. S-a susţinut că cheltuielile sale au fost plătite de Jacob Schiff. Nu există nici o documentaţie care să susţină această afirmaţie, dar dovezile circumstanţiale indică un donator bogat din New York. Acesta a rămas timp de câteva luni în timp ce scria pentru un ziar socialist rusesc, Novy Mir (Lumea Nouă) şi ţinea discursuri revoluţionare la mitingurile din New York. Potrivit lui Troţki însuşi, în multe ocazii o limuzină cu şofer i-a fost pusă la dispoziţie de un prieten bogat identificat drept Dr. M. În cartea sa, Viaţa mea, Troţki a scris:

Soţia doctorului i-a scos pe soţia mea şi pe băieţi cu maşina şi a fost foarte amabilă cu ei. Dar ea era o simplă muritoare, în timp ce şoferul era un magician, un titan, un supraom! Cu un fluturat al mâinii, făcea ca maşina să se supună celei mai mici comenzi a sale. Să stea lângă el era încântarea supremă. Când intrau într-un salon, băieţii o întrebau cu nerăbdare pe mama lor:

„De ce nu intră si şoferul?”(80)

Trebuie să fi fost o privelişte curioasă să vezi familia marelui radical socialist,apărător al clasei muncitoare, duşman al capitalismului, bucurându-se de plăcerile salonurilor de ceai şi ale şoferilor, chiar simbolurile luxului capitalist.

Pe 23 martie 1917, a avut loc o adunare la Carnegie Hall pentru a sărbători abdicarea lui Nicolae al II-lea, care a însemnat răsturnarea domniei ţariste în Rusia. Mii de socialişti, marxişti, nihilişti şi anarhişti au participat pentru a aclama evenimentul. A doua zi a fost publicată pe pagina a doua a ziarului New York Times o telegramă de la Jacob Schiff care fusese citită acestui public. Şi-a exprimat regretul că nu a putut participa şi apoi a descris revoluţia rusă de succes ca fiind „... ceea ce am sperat şi pentru care am luptat în aceşti ani indelungati”.(81)

În numărul din 3 februarie 1949 al ziarului New York Journal American, nepotul lui Schiff, John, a fost citat de editorialistul Cholly Knickerbocker spunând că bunicul său a donat aproximativ 20 de milioane de dolari pentru triumful comunismului în Rusia.(82)

Când Troţki s-a întors la Petrograd în mai 1917 pentru a organiza faza bolşevică a Revoluţiei Ruse, a avut la el 10.000 de dolari pentru cheltuieli de călătorie, un fond generos, având în vedere valoarea dolarului la acea vreme. Suma este cunoscută cu certitudine deoarece Troţki a fost arestat de personalul naval canadian şi

britanic când nava cu care călătorea, S.S. Kristianiafjord, a ajuns la Halifax. Banii aflaţi în posesia sa sunt acum o înregistrare oficială. Sursa acelor bani a fost subiectul multor speculaţii, dar dovezile sugerează cu tărie că originea lor a fost guvernul german. A fost o investiţie solidă.

Troţki nu a fost arestat dintr-un capriciu. A fost recunoscut ca o ameninţare la adresaintereselor Angliei, ţara mamă a Canadei în Commonwealth-ul Britanic. Rusia a fost un aliat al Angliei în Primul Război Mondial, care pe atunci făcea ravagii în Europa. Orice ar fi slăbit Rusia şi asta cu siguranţă includea revoluţia internă ar fi însemnat, în esenţă, să întărească Germania şi să slăbească Anglia. La New York, în noaptea dinaintea plecării sale, Troţki ţinuse un discurs în care spusese: „Mă întorc în Rusia pentru a răsturna guvernul provizoriu şi a opri războiul cu Germania".(83) Prin urmare, Troţki reprezenta o ameninţare reală la adresa efortului de război al Angliei. A fost arestat ca agent german şi luat prizonier de război.

Având în vedere acest lucru, putem aprecia marea putere a acelor forţe misterioase, atât în Anglia, cât şi în Statele Unite, care au intervenit în numele lui Troţki. Imediat, au început să sosească telegrame la Halifax din surse atât de diverse, precum un avocat obscur din New York City, de la adjunctul directorului general al poştei canadian şi chiar de la un ofiţer militar britanic de rang înalt, toţi întrebând despre situaţia lui Troţki şi cerând eliberarea sa imediată. Şeful Serviciului Secret Britanic din America la acea vreme era Sir William Wiseman, care, după cum a vrut soarta, ocupa apartamentul direct deasupra casei lui Edward Mandell şi care devenise prieten apropiat cu el. House l-a informat pe Wiseman că preşedintele Wilson dorea eliberarea lui Troţki, Wiseman şi-a informat guvernul, iar Amiralitatea Britanică a emis ordine pe 21 aprilie ca Troţki să fie absolvit.(84) A fost o decizie fatidică care avea să afecteze nu numai rezultatul războiului, ci şi viitorul întregii lumi.

Ar fi o greşeală să concluzionăm că Jacob Schiff şi Germania au fost singurii actori în această dramă. Troţki nu ar fi putut merge nici măcar până la Halifax fără să i se fi acordat un paşaport american, iar acest lucru a fost realizat prin intervenţia personală a preşedintelui Wilson. Profesorul Antony Sutton spune:

Preşedintele Woodrow Wilson a fost zâna cea bună care i-a

oferit lui Troţki un paşaport pentru a se întoarce în Rusia pentru a „duce mai departe” revoluţia... În acelaşi timp, birocraţii prudenţi ai Departamentului de Stat, îngrijoraţi de intrarea unor astfel de revoluţionari în Rusia, au încercat unilateral să înăsprească procedurile de eliberare a paşaportului.(85)

Şi au mai fost şi alţii. În 1911, St. Louis Dispatch a publicat o caricatură realizată de un bolşevic pe nume Robert Minor. Minor avea să fie arestat ulterior în Rusia ţaristă pentru activităţi revoluţionare şi, de fapt, a fost el însuşi finanţat de faimoşi finanţatori de pe Wall Street. Întrucât putem presupune cu siguranţă că îşi cunoştea bine subiectul, caricatura sa are o mare importanţă istorică. Îl înfăţişează pe Karl Marx, cu o carte intitulată Socialismul sub braţ, stând în mijlocul unei mulţimi care il aclameaza pe Wall Street. Adunate în jurul său şi salutându-l cu strângeri de mână entuziaste, sunt personaje cu pălării de mătase, identificate ca fiind John D. Rockefeller, J.P. Morgan, John D. Ryan de la National City Bank partenera Morgan, George W. Perkins, şi Teddy Roosevelt, liderul Partidului Progresist.

Ceea ce reiese din aceste evenimente este un model clar de sprijin puternic pentru bolşevism provenind din cele mai înalte centre de putere financiară şi politică din Statele Unite; de la oameni care, se presupunea, ca erau „capitalişti” şi care, conform înţelepciunii convenţionale, ar fi trebuit să fie duşmanii de moarte ai socialismului şi comunismului.

De asemenea, acest fenomen nu s-a limitat la Statele Unite. Troţki, în cartea sa„Viaţa mea”, povesteşte despre un finanţator britanic care, în 1907, i-a acordat un „împrumut mare” care urma să fie rambursat după răsturnarea ţarului. Arsene de Goulevitch, care a fost martor direct la Revoluţia Bolşevică, a identificat atât numele finanţatorului, cât şi suma împrumutului. „În interviuri private”,a spus el,„mi s-a spus că peste 21 de milioane de ruble au fost cheltuite de Lordul Alfred Milnerin pentru finanţarea Revoluţiei Ruse... Finanţatorul tocmai menţionat nu a fost nicidecum singurul britanic care a sprijinit revoluţia rusă cu donaţii financiare mari.” Un alt nume menţionat în mod specific de Goulevitch a fost cel al lui Sir George Buchanan, ambasadorul britanic în Rusia la acea vreme.(86)

Una era ca americanii să submineze Rusia ţaristă şi, astfel, să ajute indirect Germania în război, deoarece americanii nu erau implicaţi atunci în acest proces, dar pentru cetăţenii britanici acest lucru era

echivalent cu trădarea. Pentru a înţelege ce loialitate superioară i-a determinat pe aceşti oameni să-şi trădeze aliatul de pe câmpul de luptă şi să sacrifice sângele propriilor compatrioţi, trebuie să aruncăm o privire la organizaţia unică din care făceau parte.

SOCIETATEA SECRETĂ

Lordul Alfred Milner a fost o figură cheie în organizarea unei societăţi secrete care, la momentul acestor evenimente, avea aproximativ şaisprezece ani. Era dedicată doar dominaţiei mondiale. Cucerirea Rusiei era văzută doar ca prima fază a acestui plan. Întrucât organizaţia există încă şi astăzi şi continuă să facă progrese către obiectivul său, este important ca istoria sa să fie inclusă în această naraţiune. Una dintre cele mai autorizate lucrări de referinţă despre istoria acestui grup este Tragedie şi speranţă de Dr. Carroll Quigley. Dr. Quigley a fost profesor de istorie la Universitatea Georgetown, unde preşedintele Clinton fusese unul dintre studenţii săi. A fost autorul manualului utilizat pe scară largă,Evoluţia civilizaţiei; a fost membru al consiliului editorial al periodicului lunar, Current History; şi a fost frecvent lector şi consultant pentru grupuri precum Colegiul Industrial al Forţelor Armate,Institutul Brookings, Laboratorul de Arme Navale al SUA, Colegiul Naval, Institutul Smithsonian şi Departamentul de Stat. Dar Dr. Quigley nu a fost doar un academician. De asemenea, a fost strâns asociat cu multe dintre dinastiile familiale ale super-bogaţilor. El era, după propriile sale elogii,un informator din interior, cu o perspectivă de prim rang asupra structurii puterii monetare mondiale.

Când Dr. Quigley a scris cartea sa de 1300 de pagini despre istorie seacă,nu era destinată maselor. Trebuia citită de elita intelectuală, şi acestui public select i-a expus cu prudenţă unul dintre cele mai bine păstrate secrete din toate timpurile. De asemenea, a precizat clar, însă, că era un apologet prietenos al acestui grup şi că susţinea obiectivele şi scopurile sale.

Dr. Quigley a spus:

Cunosc funcţionarea acestei reţele pentru că am studiat-o timp de douăzeci de ani şi am avut permisiunea timp de doi ani, în anii 1960, să examinez documentele şi înregistrările sale secrete. Nu am nici o aversiune faţă de ea sau faţă de majoritatea scopurilor sale şi, o mare parte din viaţa mea, am fost aproape de ea şi de multe dintre instrumentele sale...

În general, principala mea diferenţă de opinie este că se doreşte să rămână necunoscută.(87)

După cum am menţionat, cartea lui Quigley era destinată unui public de elită compus din cercetători şi persoane din interiorul reţelei. Dar, în mod neaşteptat, a început să fie citată în jurnalele Societăţii John Birch, care, în mod corect,percepuse că opera sa oferea o perspectivă valoroasă asupra mecanismelor interne ale unei structuri de putere ascunse. Această expunere a declanşat o cerere mare pentru carte din partea unor persoane care se opuneau reţelei şi erau curioase să vadă ce avea de spus o persoană din interiorul acesteia despre ea. Acest lucru nu era conform planului iniţial.

Ceea ce s-a întâmplat în continuare este cel mai bine descris de Quigley însuşi. Într-o scrisoare personală datată 9 decembrie 1975, el a scris:

„Vă mulţumesc pentru laudele aduse cărţii Tragedie şi speranţă, o carte care mi-a adus multe dureri de cap deoarece se pare că spune ceva ce oamenii puternici nu vor să se ştie." Editorul meu a încetat să o mai vândă în 1968 şi mi-a spus că o va retipări (dar în 1971 i-a spus avocatului meu că au distrus plăcuţele cu care a fost editata cartea în 1968). Preţul cărţii rare a crescut la 135 de dolari, iar părţi au fost retipărite încălcând drepturile de autor, dar nu am putut face nimic pentru că l-am crezut pe editor, iar acesta nu a vrut să ia măsuri nici măcar atunci când a apărut un exemplar pirat al cărţii. Abia când am angajat un avocat în 1974 am primit răspunsuri la întrebările mele....

Într-o altă scrisoare personală, Quigley a comentat în continuare duplicitatea editorului său:

„M-au minţit timp de şase ani, spunându-mi că vor retipări cartea atunci când vor primi 2.000 de comenzi, ceea ce nu s-ar fi putut întâmpla niciodată pentru că le-au spus tuturor care au cerut-o că este epuizată şi că nu va fi retipărită. Mi-au negat acest lucru până când le-am trimis copii xerox ale unor astfel de replici din biblioteci, moment în care mi-au spus că a fost o eroare a funcţionarului. Cu alte cuvinte, m-au minţit dar m-au împiedicat să-mi recapăt drepturile de publicare.... Acum sunt destul de sigur că „Tragedia şi Speranţa" a fost suprimată....(88)

Pentru a înţelege de ce „oameni puternici" ar vrea să suprime această carte, observaţi cu atenţie ce urmează. Dr. Quigley descrie scopul acestei reţele de finanţatori mondiali ca fiind:

... nimic mai puţin decât să creeze un sistem mondial de control financiar în mâini private, capabil să domine sistemul politic al fiecărei ţări şi economia lumii în ansamblu." Acest sistem urma să fie controlat într-un mod feudalist de către băncile centrale ale lumii acţionând în cooperare, prin acorduri secrete la care s-au ajuns în frecventele întâlniri şi conferinţe private....

Fiecare bancă centrală, aflată în mâinile unor oameni precum Montagu Norman de la Banca Angliei, Benjamin Strong de la Rezerva Federală din New York, Charles Rist de la Banca Franţei, şi Hjalmar Schacht de la Reichsbank, a căutat să domine guvernul său prin capacitatea sa de a controla împrumuturile de trezorerie, de a manipula schimburile valutare, de a influenţa nivelul activităţii economice din ţară şi de a influenţa politicienii cooperanţi prin recompense economice ulterioare în lumea afacerilor.(89)

Acestea sunt informaţiile pe care „oamenii puternici" nu vor ca omul de rând să le ştie.

Observaţi că Quigley se referă la acest grup ca la o „reţea". Aceasta este o alegere precisă a cuvintelor şi este importantă pentru înţelegerea forţelor finanţelor internaţionale. Reţeaua la care se referă nu este societatea secretă. Fără îndoială, este dirijată de aceasta şi există membri ai societăţii în poziţii cheie în cadrul reţelei, dar putem fi siguri că există mulţi în reţea care au puţine sau deloc cunoştinţe despre controlul ascuns. Pentru a explica cum poate fi posibil acest lucru, să ne îndreptăm atenţia către originea şi dezvoltarea societăţii secrete în sine.

RUSKIN, RHODES ŞI MILNER

În 1870, un socialist britanic bogat pe nume John Ruskin a fost numit profesor de arte frumoase la Universitatea Oxford din Londra. El a predat că statul trebuia să preia controlul asupra mijloacelor de producţie şi să le organizeze pentru binele comunităţii în ansamblu. El a pledat pentru plasarea controlului asupra statului în mâinile unei mici clase conducătoare, poate chiar a unui singur dictator. El a spus: „Scopul meu continuu a fost să arăt superioritatea eternă a unor oameni faţă de alţii, uneori chiar a unui om faţă de toţi ceilalţi."(90)

Desigur, aceasta este aceeaşi atracţie intelectuală a comunismului. Lenin preda că maselor nu le pot fi încredinţate propriile probleme sociale şi că un grup special de intelectuali disciplinaţi trebuie să îşi asume acest rol în locul lor.

Aceasta este funcţia Partidului Comunist, care nu cuprinde niciodată mai mult de aproximativ trei procente din populaţie. Chiar şi atunci când este permisă şarada alegerilor libere, doar membrii Partidului - sau cei asupra cărora KGB-ul are control total - au voie să candideze pentru funcţii. Conceptul că un partid sau o clasă aflată la putere este structura ideală pentru societate se află în centrul tuturor schemelor colectiviste, indiferent dacă acestea sunt numite socialism,comunism, nazism, fascism sau orice

alt „ism” care ar putea fi încă inventat pentru a-l deghiza. Prin urmare, este uşor pentru adepţii acestei mentalităţi elitiste să se simtă confortabil în aproape oricare dintre aceste tabere colectiviste, fapt la care a făcut aluzie Dr. Quigley când a scris: „Această reţea, pe care o putem identifica drept Grupurile Mesei Rotunde, nu are nici o aversiune faţă de cooperarea cu comuniştii sau cu orice alte grupuri şi o face frecvent.”(91)
Revenind însă la subiectul originilor acestui grup, Dr.Quigley ne spune:

Ruskin le-a vorbit studenţilor de la Oxford ca membri ai clasei conducătoare privilegiate. El le-a spus că erau posesorii unei tradiţii magnifice de educaţie, frumuseţe, stat de legi, libertate, decenţă şi autodisciplină, dar că această tradiţie nu putea fi salvată şi nu merita să fie salvată, decât dacă putea fi extinsă la clasele inferioare din Anglia însăşi şi la masele non-engleze din întreaga lume.
Mesajul lui Ruskin a avut un impact senzaţional. Prelegerea sa inaugurală a fost copiată de mână de un student, Cecil Rhodes, care a păstrat-o asupra lui timp de treizeci de ani.(92)

Cecil Rhodes a făcut una dintre cele mai mari averi din lume. Cu cooperarea Băncii Angliei şi a unor finanţatori precum Rothschild, el a reuşit să stabilească un monopol virtual asupra producţiei de diamante din Africa de Sud şi asupra majorităţii aurului ţării. Cea mai mare parte a acestui venit vast a fost cheltuită pentru a promova ideile clasei conducătoare ale lui John Ruskin.
Dr. Quigley explică:

Bursele Rhodes, înfiinţate conform termenilor celui de-al şaptelea testament al lui Cecil Rhodes, sunt cunoscute de toată lumea. Ceea ce nu este atât de cunoscut este faptul că Rhodes, în cinci testamente anterioare, şi-a lăsat averea pentru a forma o societate secretă, care urma să se dedice conservării şi extinderii Imperiului Britanic. Şi ceea ce pare să nu fie cunoscut de nimeni este că această societate secretă a fost creată de Rhodes şi de principalul său administrator, Lord Milner, şi continuă să existe până în ziua de azi.... În cartea sa despre testamentele lui Rhodes, William Thomas Stead, care era membru al cercului interior a scris într-un pasaj: „Domnul Rhodes a fost mai mult decât fondatorul unei dinastii. El aspira să fie creatorul uneia dintre acele vaste asociaţii semi-religioase, cvasi-politice care, precum Societatea lui Isus,care a jucat un rol atât de important în istoria lumii. Ca să fim mai exacţi, el dorea să fondeze un Ordin ca instrument al voinţei dinastiei.”(93) ...

În această societate secretă, Rhodes urma să fie lider; Stead, Brett (Lord Esher) şi Milner urmau să formeze un comitet executiv; Arthur (Lord) Balfour, (Sir) Harry Johnston, Lord Rothschild,

Albert (Lord) Grey şi alţii erau enumeraţi ca potenţiali membri ai unui „Cerc de Iniţiaţi”; în timp ce urma să existe un cerc exterior cunoscut sub numele de „Asociaţia de Asistenta” (organizată ulterior de Milner ca organizaţia Masei Rotunde).(94)

DESIGNUL CONSPIRAȚIEI

Aşadar, iată modelul clasic al conspiraţiei politice. Aceasta a fost structura care i-a permis lui Quigley să diferenţieze între o „reţea” internaţională şi societatea secretă din cadrul acelei reţele. În centru, există întotdeauna un grup mic care deţine controlul complet, cu un singur om ca lider incontestabil. Urmează un cerc de conducere secundară care, în cea mai mare parte nu este conştient de un nucleu intern. Aceştia sunt determinaţi să creadă că sunt cercul interior.

În timp, pe măsură ce aceste conspiraţii sunt construite din centru spre exterior, ele formează inele suplimentare de organizare. Cei din eşaloanele exterioare sunt de obicei idealişti cu o dorinţă sinceră de a îmbunătăţi lumea. Nu bănuiesc niciodată un control intern în alte scopuri şi doar acelor puţini care demonstrează o capacitate nemiloasă pentru o conducere superioară li se permite să o vadă. După moartea lui Cecil Rhodes, nucleul intern al societăţii sale secrete a căzut sub controlul Lordului Alfred Milner, Guvernator General şi Înalt Comisar al Africii de Sud. Ca director al mai multor bănci publice şi precursor corporativ al Midland Bank din Anglia, a devenit una dintre cele mai mari puteri politice şi financiare din lume. Milner a recrutat în societatea sa secretă un grup de tineri, în principal din Oxford şi Toynbee Hall şi, potrivit lui Quigley:

Prin influenţa lui Milner, aceşti oameni au reuşit să obţină posturi influente în guvern şi în finanţele internaţionale şi au devenit influenţa dominantă în afacerile imperiale şi externe britanice până în 1939.... În 1909-1913, au organizat grupuri semi-secrete,cunoscute sub numele de Grupuri ale Mesei Rotunde, în principalele colonii britanice şi în Statele Unite....

Banii pentru activităţile ramificate ale acestei organizaţii au provenit... în principal de la Rhodes Trust însuşi şi de la alti asociaţi bogaţi, cum ar fi fraţii Beit, de la Sir Abe Bailey, şi (după 1915) de la familia Astor... şi de la fundaţii şi firme asociate cu elita bancară internaţională, în special Carnegie United Kingdom Trust şi alte organizaţii asociate cu J.P. Morgan, familiile Rockefeller şi Whitney şi asociaţii fratilor Lazard şi Morgan, Grenfell and Co....

La sfârşitul războiului din 1914, a devenit clar că organizarea acestui sistem trebuia extinsă considerabil. Încă o dată, sarcina a fost încredinţată lui Lionel Curtis, care a înfiinţat, în Anglia şi în fiecare dominion, o organizaţie de faţadă pentru Grupul Mesei Rotunde local existent. Această organizaţie de faţadă,

numită Institutul Regal pentru Afaceri Internaţionale, avea ca nucleu în fiecare zonă Grupul Masei Rotunde existent. În New York, era cunoscut sub numele de Consiliul pentru Relaţii Externe şi era o faţadă pentru J.P. Morgan and Company, în asociere cu foarte micul Grup American al Masei Rotunde.95
Consiliul pentru Relaţii Externe a fost o consecinţă a eşecului liderilor lumii de la sfârşitul Primului Război Mondial de a îmbrăţişa Liga Naţiunilor ca un adevărat guvern mondial. Planificatorilor generali le-a devenit clar că fuseseră nerealisti în aşteptările lor de acceptare rapidă. Dacă planul lor urma să fie dus mai departe, ar trebui să se facă pe baza gradualismului răbdător simbolizat de broasca ţestoasă fabiană. Rose Martin spune:

Colonelul House era doar un singur om,acolo unde era nevoie de o multime. El stabilise modelul şi schiţase obiective pentru viitor şi încă mai avea în minte o schemă sau două. În special, el prevedea că ar fi necesar ca fabienii să dezvolte un grup de planificare anglo-american de nivel înalt în domeniul relaţiilor externe, care ar putea influenţa în secret politica, pe de o parte, şi să „educe" treptat opinia publică, pe de altă parte...

Pentru tinerii fabieni ambiţioşi, britanici şi americani, care se adunaseră la conferinţa de pace ca economişti şi funcţionari juniori, a devenit curând evident că o Nouă Ordine Mondială nu urma să se producă la Paris...Pentru ei, colonelul House a aranjat o cină la Hotel Majestic pe 19 mai 1919, împreună cu un grup select de englezi fabieni în special, Arnold Toynbee, R.H. Tawny şi John Maynard Keynes. Toţi erau la fel de dezamăgiţi, din diverse motive, de consecinţele păcii. Au făcut un acord între gentlemeni pentru a înfiinţa o organizaţie, cu filiale în Anglia şi America, „pentru a facilita studiul ştiinţific al problemelor internaţionale". Drept urmare, au fost fondate două organisme de opinie puternice şi strâns legate... Filiala engleză a fost numită Institutul Regal de Afaceri Internaţionale. Filiala americană, cunoscută iniţial sub numele de Institutul de Afaceri Internaţionale, a fost reorganizată în 1921 sun numele de Consiliul pentru Relaţii Externe(CFR).(96)

Prin intermediul acestui grup pincipal, numit Consiliul pentru Relaţii Externe, şi a influenţei sale asupra mass-media, fundaţiilor scutite de impozite, universităţilor şi agenţiilor guvernamentale, finanţatorii internaţionali au reuşit să domine politicile interne şi externe ale Statelor Unite de atunci si pana in prezent.
Vom avea mai multe de spus despre CFR, dar punctul nostru central deocamdată este Marea Britanie şi, în special, ajutorul acordat comunismului în Rusia de către Lord Alfred Milner şi reţeaua sa de societăţi secrete.

AGENŢII MASEI ROTUNDE ÎN RUSIA

În Rusia, înainte şi în timpul revoluţiei, au existat mulţi observatori locali, turişti şi jurnalişti care au raportat că agenţi britanici şi

americani erau peste tot, în special în Petrograd, furnizând bani pentru insurecţie. Un raport spunea, de exemplu, că agenţi britanici au fost văzuţi împărţind bancnote de 25 de ruble bărbaţilor din regimentul Pavlovski cu doar câteva ore înainte ca acesta să se răzvrătească împotriva ofiţerilor săi şi să se alăture revoluţiei. Publicarea ulterioară a diferitelor memorii şi documente a arătat clar că această finanţare a fost furnizată de Milner şi canalizată prin intermediul lui Sir George Buchanan, care era ambasadorul britanic în Rusia la acea vreme.(97)

Era o repetitie a stratagemei care funcţionase atât de bine pentru cabală de multe ori în trecut. Membrii Mesei Rotunde colaborau din nou cu ambele părţi ale conflictului pentru a slăbi şi a răsturna un guvern ţintă. Ţarul Nicolae avea toate motivele să creadă că, din moment ce britanicii erau aliaţii Rusiei în războiul împotriva Germaniei, oficialii britanici ar fi ultimele persoane de pe Pământ care ar conspira împotriva lui. Totuşi, ambasadorul britanic însuşi era reprezentantul grupului secret care finanţa căderea regimului. Agenţii Mesei Rotunde din America nu aveau avantajul de a folosi serviciul diplomatic ca acoperire şi, prin urmare, trebuiau să fie considerabil mai ingenioşi. Ei au venit, nu sub acoperirea unei misiuni diplomatice sau a unor oameni de afaceri interesaţi, ci deghizaţi în oficiali ai Crucii Roşii într-o misiune umanitară. Grupul era format aproape în întregime din finanţatori, avocaţi şi contabili ai băncilor şi caselor de investiţii din New York.

Pur şi simplu copleşiseră organizaţia Crucii Roşii americane cu contribuţii mari şi, practic, cumpăraseră o franciză pentru a opera în numele acesteia. Profesorul Sutton ne spune:

Campania de strângere de fonduri din 1910 a Crucii Roşii, în valoare de 2 milioane de dolari, de exemplu, a avut succes doar pentru că a fost susţinută de aceşti locuitori înstăriţi ai oraşului New York. Însuşi J.P. Morgan a contribuit cu 100.000 de dolari... Henry P. Davison,un partener Morgan a fost preşedintele Comitetului de strângere de fonduri din New York din 1910 şi a devenit ulterior preşedintele Consiliului de Război al Crucii Roşii Americane.... Crucea Roşie nu a putut face faţă cerinţelor Primului Război Mondial şi de fapt, a fost preluată de aceşti bancheri din New York.(98)

Pe durata războiului, Crucea Roşie fusese, nominal,parte a forţelor armate şi supusă ordinelor din partea autorităţilor militare competente. Nu era clar cine erau aceste autorităţi şi, de fapt, nu au existat niciodată ordine, dar aranjamentul a făcut posibil ca participanţii să primească insarcinari militare şi să poarte uniforma

ofiţerilor armatei americane. Întreaga cheltuială a misiunii Crucii Roşii în Rusia, inclusiv achiziţionarea de uniforme, a fost plătită de omul care a fost numit de preşedintele Wilson să devină şef al acesteia, „Colonelul" William Boyce Thompson.

Thompson a fost un specimen clasic al reţelei Mesei Rotunde. Începându-şi cariera ca speculant cu minereuri de cupru, a trecut curând în lumea finanţelor înalte. A refinanţat Compania Americană de Lână şi Compania de Produse din Tutun; a lansat Compania Cubaneză de zahăr din trestie; a achiziţionat participaţii majoritare la Pierce Arrow Motor Car Company; a organizat Corporatia de Submarine şi Compania Aviatica Wright- Martin Aeroplane Company; a devenit director al Chicago Rock Island & Pacific Railway, al Magma Arizona Railroad şi al Metropolitan Life Insurance Company; a fost unul dintre cei mai importanţi acţionari ai Chase National Bank; a fost agentul operaţiunii de valori mobiliare britanice a J.P. Morgan;a devenit primul director cu normă întreagă al Băncii Rezervei Federale din New York, cea mai importantă bancă din Sistemul Rezervei Federale; şi, bineînţeles, a contribuit cu un sfert de milion de dolari la Crucea Roşie.

Când Thompson a ajuns în Rusia, a precizat clar că nu era un reprezentant tipic al Crucii Roşii. Potrivit lui Hermann Hagedorn, biograful lui Thompson:

A creat în mod deliberat genul de cadru care s-ar aştepta de la un magnat american: s-a stabilit într-un apartamnet în Hotel de l'Europe, a cumpărat o limuzină franceză, a mers cu sârguinţă la recepţii şi ceaiuri şi a manifestat interes pentru obiectele de artă. Societatea şi diplomaţii, observând că acesta era un om cu putere şi calităţi, au început să se adune în jurul lui. A fost primit la ambasade, la casele miniştrilor lui Kerenski. S-a descoperit că era colecţionar, iar cei care aveau antichităţi de vânzare se învârteau în jurul lui, oferindu-i miniaturi,porţelanuri din Dresda, tapiserii, chiar şi un palat sau două.(99)

Când Thompson mergea la operă, i s-a dat loja imperială. Oamenii de pe stradă îl numeau ţarul american. Şi nu este surprinzător că, potrivit lui George Kennan, „El era considerat de autorităţile Kerenski ca «adevăratul» ambasador al Statelor Unite."(100)

Este acum un fapt stabilit că Thompson a sindicalizat achiziţia pe Wall Street de obligaţiuni ruseşti în valoare de zece milioane de ruble.(101) În plus, i-a dat lui Aleksandr Kerenski peste două milioane de ruble în scopuri de propagandă în Rusia şi, împreună

cu J.P. Morgan, a dat bolşevicilor echivalentul în ruble a unui milion de dolari pentru răspândirea propagandei revoluţionare în afara Rusiei, în special în Germania şi Austria.(102)
O fotografie a telegramei de la Morgan către Thompson care anunţa că banii fuseseră transferaţi la sucursala Băncii Naţionale a oraşului Petrograd este inclusă în această carte.

O LECȚIE PRIVIND AFRICA DE SUD

La început poate părea neconcordant faptul că grupul Morgan ar oferi finanţare atât pentru Kerenski, cât şi pentru Lenin. Aceşti bărbaţi pareau să fi fost amândoi revoluţionari socialişti, dar planurile lor de viitor erau total diferite şi, de fapt, erau concurenţi înverşunaţi pentru controlul noului guvern.
Însă tactica de finanţare a ambelor părţi într-o competiţie politică deja fusese rafinată de membrii Mesei Rotunde până la artă. Un exemplu uimitor în acest sens a avut loc în Africa de Sud, la începutul Războiului Boer în 1899.
Britanicii şi olandezii fuseseră activi în colonizarea Africii de Sud de zeci de ani. Olandezii dezvoltaseră provinciile Transvaal şi statul Orange Free(o republică boeră din sudul Africii care a existat din 1854 -1902, când a fost anexată de britanici după al Doilea Război Boer şi a devenit Colonia Orange River), în timp ce britanicii colonizaseră zone precum Rhodezia, Capul Hope, Basutoland, Swaziland şi Bechuanaland. Conflictul era inevitabil între aceste două grupuri de colonişti ori de câte ori se aflau în competiţie pentru resursele aceluiaşi teritoriu, dar descoperirea aurului în zona Whitewater din Transvaal a fost cea care a oferit motivul războiului.
Din punct de vedere politic, Transvaalul se afla în mâinile burilor, care erau descendenţii coloniştilor olandezi. Dar, după descoperirea aurului în acea zonă, câmpurile miniere fuseseră dezvoltate în principal de britanici devenind controlate de englezi. Nu este surprinzător faptul că unul dintre cei mai mari jucători din acel joc a fost Cecil Rhodes, care deja monopolizase câmpurile de diamante aflate sub control britanic în Sud. Istoricul Henry Pike ne spune:

Odată cu descoperirea aurului în Transvaal, lăcomia lui Rhodes a devenit pasională. Ura sa faţă de Paul Kruger, preşedintele nascut in Africa al Transvaalului, nu cunoştea limite. El se opunea cu înverşunare independentei Transvaalului şi considera acest lucru principalul obstacol în calea eforturilor sale de a include toată Africa de Sud sub stăpânire britanică.(103)

În 1895, Rhodes a pus în mişcare un plan de răsturnare a guvernului lui Kruger prin organizarea unei revolte în rândul locuitorilor britanici din Johannesburg. Revolta a fost finanţată de el însuşi şi urma să fie condusă de fratele său, Frank, şi de alţi susţinători loiali. Aceasta avea să fie urmată de o invazie militară a Transvaalului de către trupele britanice din Bechuanaland şi Rhodezia, conduse de Sir Leander Jameson. Revolta a eşuat şi s-a încheiat cu arestarea şi dizgratia publică a lui Jameson. Însă Rhodes era hotărât să cucerească Transvaalul şi a început imediat să pregătească răbdător o a doua stratagema. Prin influenţa lui Rhodes, Lord Alfred Milner a fost numit Înalt Comisar Britanic al Africii de Sud. La Londra, Lord Esher - un alt membru al societăţii secrete a devenit principalul consilier politic al regelui Edward şi a fost în contact zilnic cu el pe tot parcursul acestei perioade. Aceasta a rezolvat partea britanică a disputei. În ceea ce priveşte burii, profesorul Quigley povesteşte uimitoarea întâmplare:

Printr-un proces ale cărui detalii sunt încă obscure, un tânăr absolvent strălucit al Universităţii Cambridge, Jan Smuts, care fusese un susţinător fervent al lui Rhodes şi acţionase ca agent al acestuia în Kimberly [cea mai mare mină de diamante din Africa de Sud] până în 1895 şi care a fost unul dintre cei mai importanţi membri ai grupului Rhodes-Milner în perioada 1908-1950, s-a dus în Transvaal şi, printr-o miscare anti- britanică violentă, a devenit secretar de stat al acelei ţări (deşi era cetăţean britanic) şi consilier politic principal al preşedintelui Kruger. Milner a efectuat manevre militare provocatoare la frontierele burilor în ciuda protestelor vehemente ale generalului său din Africa de Sud, care a trebuit să fie înlăturat; şi, în cele din urmă, războiul a fost grabit atunci când Smuts a întocmit un ultimatum insistând ca mişcările de trupe britanice să înceteze,ultimatumul fiind respins de Milner.(104)

Şi astfel, ca urmare a unei inginerii atente a membrilor Mesei Rotunde din ambele tabere - unul formulând cereri scandaloase, iar celălalt răspunzând acestor cereri cu indignare prefăcută - războiul a început în cele din urmă cu o invazie britanică în octombrie 1899. După 2 ani şi jumătate de lupte aprige, burii au fost forţaţi să se predea, iar Milner a administrat fosta republică ca teritoriu ocupat militar. Membrii Mesei Rotunde, cunoscuţi publicului drept „Grădiniţa lui Milner", au fost plasaţi în toate posturile guvernamentale cheie, iar câmpurile aurifere au fost în cele din urmă asigurate.

PARIURI PE TOŢI CAI

În cealaltă parte a lumii, în New York City, aceeaşi tactică de a pune ambele părţi una împotriva celeilalte era aplicată cu o precizie strălucită de către membrul Mesei Rotunde, J.P. Morgan. Profesorul Quigley ne spune:

Pentru Morgan, toate partidele politice erau pur şi simplu organizaţii care trebuiau folosite, iar firma a avut întotdeauna
grija să deţină influenta în toate taberele. Morgan însuşi, Dwight Morrow şi alţi parteneri erau aliaţi cu republicanii; Russell C. Leffingwell era aliat cu democraţii; Grayson Murphy era aliat cu extrema dreaptă; iar Thomas W. Lamont era aliat cu stânga.(105)

Deşi este adevărat că Thomas Lamont a fost tatăl lui Corliss Lamont, un comunist bine-cunoscut, şi era el însuşi considerat pe scară largă ca un om cu convingeri de stânga, trebuie amintit şi că era la fel de apropiat si de fascişti şi, de fapt, a servit ca şi consultant de afaceri neoficial pentru Mussolini în anii 1920.(106)

În aceeaşi perioada în care Morgan finanţa grupuri pro-bolşevice, el a fondat ceea ce a fost probabil cea mai virulentă organizaţie anti-bolşevică care a existat vreodată în America. Se numea Americanii Uniţi şi a început să înspăimânte pe toată lumea, făcând să se creadă că o gloată roşie era chiar în acel moment pe cale să cucerească oraşul New York. A emis rapoarte şocante care avertizau despre un colaps financiar iminent, foamete pe scară largă şi o clasă muncitoare disperată care era manevrată să accepte sloganuri şi retorică comunistă ca ultimă soluţie.

În mod ironic, ofiţerii acestei organizaţii erau Allen Walker de la Guarnition Trust Company, care acţiona pe atunci ca reprezentant bancar al sovieticilor în SUA; Daniel Willard, preşedintele Baltimore & Ohio Railway, care era pe atunci activă în dezvoltarea căilor ferate sovietice; H.H. Westinghouse de la Westinghouse Air Brake Company, care pe atunci opera o fabrică importantă în Rusia; şi Otto H. Kahn de la Kuhn, Loeb & Co, care a fost unul dintre principalii susţinători financiari ai regimului sovietic aflat la început de drum.(107)

Chiar şi în interiorul Rusiei, Masa Rotundă îşi extindea pariurile. Pe lângă finanţarea, menţionată anterior, care a fost acordată bolşevicilor şi adversarilor acestora, menşevicilor, Morgan a finanţat şi forţele militare ale amiralului Kolchak, care lupta împotriva bolşevicilor în Siberia. Nu este surprinzător faptul că Kolchak a primit finanţare şi de la un consorţiu de finanţatori britanici,

inclusiv Alfred Milner.(108)
Se spune în mod obişnuit că intenţia iniţială a misiunii Crucii Roşii la Moscova a fost de a împiedica guvernul rus să încheie o pace separată cu Germania, care ar fi permis trupelor germane de a lupta împotriva Angliei şi Franţei. Conform acestei versiuni a poveştii - care îi prezintă pe actori ca fiind patrioţi care fac doar ceea ce era mai bine pentru efortul de război primul obiectiv a fost sprijinirea ţarului. Când ţarul a fost răsturnat, aceştia i-au sprijinit pe menşevici pentru că aceştia se angajaseră să rămână în război.
Când menşevicii au fost înlăturaţi, au continuat să-i sprijine pe bolşevici pentru a câştiga suficientă influenţă pentru a-i convinge să nu acorde ajutor Germaniei. Este nevoie de multă credulitate pentru a accepta această replică. O interpretare mult mai plauzibilă este că interesele lui Morgan făceau doar ceea ce făcuseră întotdeauna: plasau pariuri pe toţi caii, astfel încât, indiferent care trecea linia de sosire, câştigătorul să fie obligat faţă de ei.

AGENTUL BRITANIC AL MESEI ROTUNDE

După ce bolşevicii au preluat puterea în Rusia, Sir George Buchanan a fost rechemat în funcţia de ambasador britanic şi înlocuit de un membru al Grădiniţei Milner, un tânăr pe nume Bruce Lockhart. În cartea sa „Agentul britanic", Lockhart descrie circumstanţele misiunii sale. Vorbind despre o întâlnire cu prim-ministrul Lloyd George, el a scris:

Am văzut că propria decizie era deja luata. Fusese foarte impresionat, aşa cum mi-a spus Lord Milner după aceea, de un interviu cu colonelul Thompson de la Crucea Roşie Americană, care tocmai se întorsese din Rusia şi care denunţase în termeni simpli nebunia Aliaţilor de a nu deschide negocieri cu bolşevicii.... Trei zile mai târziu, toate îndoielile mele s-au risipit. Urma să merg în Rusia ca şef al unei misiuni speciale pentru a stabili relaţii neoficiale cu bolşevicii.... Fusesem selectat pentru această misiune rusească nu de către Secretarul de Externe, ci de Cabinetul de Război - de fapt, de Lord Milner şi domnul Lloyd George....
Pe Lord Milner l-am văzut aproape zilnic. Cu cinci zile înainte de plecare am luat masa singur cu el la Brook's. Era în cea mai inspirată dispoziţie a sa. Mi-a vorbit cu o francheţe fermecătoare despre război, despre viitorul Angliei, despre propria sa carieră şi despre oportunităţile tinereţii.... Era, de asemenea, foarte departe de a fi şovinistul şi reacţionarul conservator pe care opinia populară îl reprezenta la un moment dat. Dimpotrivă, multe dintre opiniile sale despre societate erau surprinzător de moderne. El credea în statul extrem de

organizat, în care serviciul, eficienţa şi munca asiduă erau mai importante decât titlurile sau sacii cu bani.(109)

AGENTUL AMERICAN AL MESEI ROTUNDE

Când Thompson s-a întors în Statele Unite, omul pe care l-a ales să-l înlocuiască în funcţia de şef al Misiunii Crucii Roşii Americane a fostsecundul său, Raymond Robins. Nu se ştiu prea multe despre Robins cu excepţia faptului că a fost protejatul colonelului Edward Mandell House şi ar fi putut rămâne un actor obscur în această dramă dacă nu ar fi fost faptul că a devenit unul dintre personajele centrale din cartea lui Bruce Lockhart.

Acolo obţinem această perspectivă din interior:

O altă cunoştinţă nouă din aceste prime zile în Sankt Petersburgul bolşevizat a fost Raymond Robins, şeful Misiunii Crucii Roşii Americane... El fusese o figură importantăîn campania „Bull Moose" a lui Roosevelt pentru preşedinţia americană în 1912. Deşi era un om bogat el însuşi, era anticapitalist... Până atunci, cei doi eroi ai săi fuseseră Roosevelt şi Cecil Rhodes. Acum Lenin îi captivase imaginaţia... Robins era singurul om pe care Lenin era întotdeauna dispus să-l vadă şi care a reuşit vreodată să-şi impună propria personalitate liderului bolşevic lipsit de emoţii.

Într-un sens mai puţin oficial, Robins avea o misiune similară cu a mea. El era intermediarul între bolşevici şi guvernul american şi îşi stabilise sarcina de a-l convinge pe preşedintele Wilson să recunoască regimul sovietic.(110)

Ce revelaţie uimitoare este conţinută în aceste cuvinte. În primul rând, aflăm că Robins a fost un lider în efortul de echipă care a adus alegerea din 1912 a lui Woodrow Wilson. Apoi aflăm că era anticapitalist.În al treilea rând, descoperim că un anticapitalist îl poate venera pe Cecil Rhodes ca pe un erou.

Apoi vedem puterea extraordinară pe care a exercitat-o asupra lui Lenin. Şi, în final, ni se spune că, deşi făcea parte dintr-un grup privat finanţat de bancherii de pe Wall Street, el era în realitate intermediarul dintre bolşevici şi guvernul american. În zadar se va căuta un rezumat mai bun.

Faptul că Cecil Rhodes a fost unul dintre marii eroi ai lui Robins are o semnificaţie specială pentru această poveste. Nu a fost doar o pasiune intelectuală a zilelor petrecute in facultate. În noaptea dinaintea plecării sale din Rusia, Robins a luat cina cu Lockhart. Descriind ocazia, Lockhart spune: „Citise viaţa lui Rhodes şi după cină ne-a oferit o expunere minunată a caracterului lui Rhodes."(111)

Astfel, atât Lockhart,cât şi Robins au fost discipoli devotaţi ai lui

Cecil Rhodes şi ambii făceau fără îndoială parte din reţeaua internaţională la care a făcut aluzie profesorul Quigley - posibil chiar membri ai Mesei Rotunde. Lockhart raporta grupului britanic, în timp ce Robins raporta grupului american, dar ambii lucrau în mod clar pentru obiective identice şi făceau munca mâinii nevăzute. Bolşevicii erau foarte conştienţi de puterea pe care o reprezentau aceşti oameni, şi nu le era închisă nici o uşă. Li s-a permis să participe la şedinţele Comitetului Executiv Central,(112) şi au fost consultaţi cu privire la decizii importante.(113)

Dar poate cea mai bună modalitate de a evalua întinderea influenţei pe care aceşti „capitalişti" o aveau asupra „anticapitaliştilor" este să-l lăsăm pe Lockhart să-şi spună propria poveste. În memoriile sale, el a scris:

„M-am întors de la interviu la apartamentul nostru şi am găsit un mesaj urgent de la Robins, care îmi cerea să vin să-l văd imediat. L-am găsit într-o stare de mare agitaţie. Fusese în conflict cu Saalkind, un nepot al lui Troţki şi pe atunci comisar adjunct pentru afaceri externe. Saalkind fusese nepoliticos, iar americanul, care primise o promisiune de la Lenin că, orice s-ar întâmpla, un tren va fi întotdeauna gata pentru el cu o notificare de o oră înainte, era hotărât să primească scuze sau să părăsească ţara. Când am ajuns, tocmai terminase vorbit la telefon cu Lenin. Dăduse ultimatumul, iar Lenin promisese că va da un răspuns în termen de zece minute. Am aşteptat, în timp ce Robins era cuprins de furie. Apoi a sunat telefonul şi Robins a ridicat receptorul. Lenin capitulase. Saalkind fusese demis din funcţie. Dar era un vechi membru al Partidului.

Ar avea Robins vreo obiecţie dacă Lenin l-ar trimite pe Saalkind ca emisar bolşevic la Berna? Robins a zâmbit sumbru. „Mulţumesc, domnule Lenin", a spus el. „Întrucât nu-l pot trimite pe nenorocitul ăsta în iad, «sa-l arzi» este cel mai bun lucru pe care îl poţi face"(114)

Asta era puterea brută ascunsă asupra liderilor comunismului din spatele faţadei inocente a Misiunii Crucii Roşii Americane.

Şi totuşi, lumea - chiar şi astăzi - nu are nici o idee despre realitatea sa. A fost un secret păzit cu grijă şi chiar mulţi dintre cei care au fost apropiaţi de el nu au putut să-l vadă. Asistentul lui William Thompson în Rusia a fost Cornelius Kelleher. În anii următori, reflectând asupra naivităţii Dr. Franklin Billings, care era şeful echipei medicale a misiunii, Kelleher a scris:

„Sărmanul domn Billings credea că este responsabil de o misiune ştiinţifică pentru ajutorarea Rusiei... În realitate, el nu era altceva decât o mască – complexitatea misiunii Crucii Roşii nu era nimic altceva decat un paravan."(115)

Scopul unei măşti, desigur, este de a ascunde. Şi astfel suntem conduşi să ne punem întrebarea: ce se afla în spatele acelei măşti? Care au fost adevăratele motive şi obiective ale mascaţilor?
Vom reveni asupra acestui subiect în continuare.

REZUMAT

Revoluţia bolşevică nu a fost o revoltă spontană a maselor. A fost planificată, finanţată şi orchestrată de persoane din afară. O parte din finanţare a provenit din Germania, care spera că problemele interne vor forţa Rusia să iasă din războiul împotriva ei. Dar cea mai mare parte a banilor şi a conducerii au provenit de la finanţatori din Anglia şi Statele Unite. A fost un exemplu perfect al formulei Rothschild în acţiune.

Acest grup s-a concentrat în principal în jurul unei societăţi secrete create de Cecil Rhodes, unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume la acea vreme. Scopul acestui grup nu era nimic mai puţin decât dominaţia mondială şi stabilirea unei societăţi feudale moderne controlate de băncile centrale ale lumii.

Cu sediul central în Anglia, directoratul intern al lui Rhodes se numea Masa Rotundă. În alte ţări, existau structuri subordonate numite Grupuri ale Mesei Rotunde. Grupul Mesei Rotunde din Statele Unite a devenit cunoscut sub numele de Consiliul pentru Relaţii Externe.CFR, care a fost iniţial dominat de J.P. Morgan şi mai târziu de Rockefeller, este cel mai puternic grup din America de astăzi. Este chiar mai puternic decât guvernul federal, deoarece aproape toate poziţiile cheie din guvern sunt deţinute de membrii săi. Cu alte cuvinte, este guvernul Statelor Unite.

Agenţii acestor două grupuri au cooperat îndeaproape în Rusia pre-revoluţionară şi în special după răsturnarea ţarului. Contingentul american din Rusia s-a deghizat într-o misiune a Crucii Roşii care se presupunea că desfăşoară muncă umanitară. Profitând de prietenia lor strânsă cu Troţki şi Lenin, au obţinut concesii comerciale profitabile de la noul guvern, care le-au rambursat investiţia iniţială de nenumărate ori.

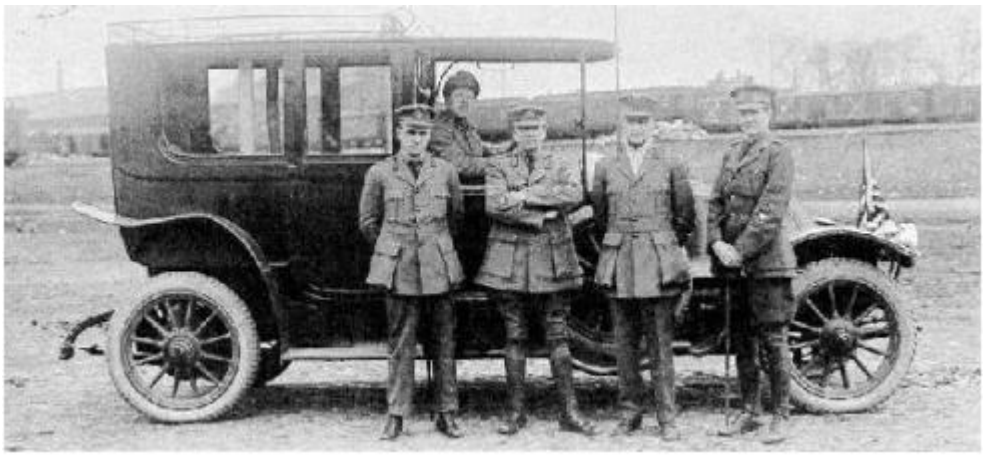

Mai sus este „Misiunea Crucii Roşii” din Moscova, la scurt timp după Revoluţia Bolşevică. (De la stânga la dreapta)
J.W. Andrews, Raymond Robins, Allen Wardell, D. Heywood Hardy. Sub pretextul umanitarismului, personalul cheie al Misiunii era format din finanţatori de pe Wall Street care îşi urmau propria agendă pentru a obţine concesii comerciale profitabile de la noul guvern.Aceştia au finanţat masiv toate facţiunile mişcării revoluţionare pentru a se asigura că vor câştiga influenţă asupra oricărui grup care ar ieşi învingător.

Credit foto: Prin amabilitatea lui Edward Wardell

Mai jos este o telegramă de la J.P. Morgan către William Boyce Thompson - şeful Misiunii Crucii Roşii înainte de Robins - care anunţa că un milion de dolari fuseseră transferaţi către Thompson prin intermediul National City Bank. Au existat multe astfel de infuzii de bani „capitalişti” în noul regim comunist. Procesul continuă şi în ziua de azi.

ТЕГРАММА

W B THOMPSON CARE

AMERICAN REDCROSS

HOTEL EUROPE PETROGRAD

Главная телеграфная контора въ Петроградѣ.

NEWYORK Y757/5 2PM 5 NIL =

108.

YOUR CABLE SECOND RECEIVED WE HAVE PAID

NATIONAL CITY BANK ONEMILLION DOLLARS AS

INSTRUCTED = MORGAN ©

Capitolul paisprezece
CEL MAI APRIG DUŞMAN PE CARE BANII ÎL POT CUMPĂRA

Lovitura de stat din Rusia, în care minoritatea bolşevică a preluat controlul de la majoritatea revoluţionară; rolul jucat de finanţatorii din New York, deghizaţi în oficiali ai Crucii Roşii, în sprijinirea bolşevicilor; recordul nedepasit de atunci si pana in prezent al asistenţei americane în construirea potenţialului de război al Rusiei; apariţia unui „duşman credibil”, în conformitate cu Formula Rothschild.

În secţiunea anterioară, am văzut că Misiunea Crucii Roşii în Rusia revoluţionară nu era, după cum spunea propriul personal, „nimic altceva decât o mască”.

Aceasta duce la întrebarea logică: care erau adevăratele motive şi obiectivele ascunse din spatele acestei măşti?
În anii următori, participanţii înşişi aveau să explice că pur şi simplu erau angajaţi într-un efort umanitar pentru a menţine Rusia în războiul împotriva Germaniei şi, astfel, pentru a ajuta cauza Angliei şi a aliaţilor ei. Pentru Jacob Schiff şi alţi finanţatori evrei din New York, exista explicaţia suplimentară că se opuneau ţarului din cauza antisemitismului său. Acestea, desigur, sunt motive admirabile şi au fost acceptate fara a fi criticate de istoricii de atunci. Din păcate,explicaţiile oficiale nu concordă cu faptele.

CELE DOUĂ REVOLUŢII ALE RUSIEI

Adevărul este că au avut loc două revoluţii în Rusia în acel an, nu doar una. Prima, numită Revoluţia din Februarie, a dus la instaurarea unui guvern socialist provizoriu sub conducerea lui Aleksandr Kerenski. Acesta a fost relativ moderat în politicile sale şi a încercat să acomodeze toate facţiunile revoluţionare, inclusiv bolşevicii, care erau cea mai mică minoritate. Când a avut loc Revoluţia din Februarie, Lenin şi Troţki nici măcar nu erau în Rusia. Lenin era în Elveţia şi nu a ajuns până în aprilie. Troţki era încă la New York, scriind propagandă şi ţinând discursuri.
A doua revoluţie, numită Revoluţia din Octombrie, a fost cea prin care bolşevicii au ajuns la putere. De fapt, nu a fost deloc o revoluţie. A fost o lovitură de stat.
Bolşevicii au profitat pur şi simplu de confuzia şi indecizia care existau printre diferitele grupuri care alcătuiau noul guvern şi le-au luat prin surprindere cu o lovitură fulgerătoare de forţă. Cu o combinaţie de mită şi propagandă, au recrutat mai multe regimente de soldaţi şi marinari şi, în primele ore ale dimineţii din 25 octombrie, au luat metodic in posesie toate clădirilor guvernamentale şi centrele de comunicaţii. Nimeni nu era pregătit pentru o astfel de îndrăzneală, iar rezistenţa era aproape inexistentă. Până în zori, fără ca poporul rus să ştie măcar ce se întâmplase cu atât mai puţin să aibă vreun cuvânt de spus în acea acţiune, ţara lor fusese capturată de o facţiune minoritară şi devenise prima aşa-numită „republică populară” din lume. În două zile, Kerenski fugise pentru a-şi salva viaţa, iar toţi miniştrii Guvernului Provizoriu fuseseră arestaţi.
Aşa au pus comuniştii stăpânire pe Rusia ramanand aşa după aceea.

Contrar mitului marxist, ei nu au reprezentat niciodată poporul. Pur şi simplu au avut armele.

Faptele de bază ale acestei aşa-numite revoluţii sunt descrise de profesorul Leonard Schapiro în lucrarea sa admirabila, Revoluţiile ruseşti din 1917:

Toate dovezile sugerează că, atunci când a venit criza, marea majoritate a unităţilor Garnizoanei Petrograd nu au sprijinit guvernul, ci pur şi simplu au rămas neutre.... Unităţile cazace au respins apelul său la sprijin, lăsând guvernul cu doar câteva sute de femei soldaţi şi aproximativ două mii de cadeţi militari de partea sa. Bolşevicii, pe de altă parte, se puteau baza pe mai multe regimente pentru a le executa ordinele. Unităţi ale Flotei Baltice, de asemenea, i-au sprijinit....

În cele din urmă, preluarea puterii de către bolşevici a fost aproape fără vărsare de sânge: spre deosebire de ceea ce se întâmplase în februarie, nimic nu putea fi mai puţin asemănător unui oraş în mijlocul revoluţiei decât Petrogradul pe 25 octombrie. Mulţimi de oameni bine îmbrăcaţi au umplut străzile seara. Teatrele şi restaurantele erau deschise, iar la operă, Şaliapin a cântat Boris Godunov. Principalele gări şi servicii fuseseră toate preluate până în dimineaţa zilei de 25 octombrie fără a se trage nici un foc...

O navă de luptă şi mai multe crucişătoare, inclusiv Aurora, ajunseseră la Petrograd din Kronstadt şi erau ancorate cu tunurile îndreptate spre ţinte din oraş...

Guvernul Provizoriu din interiorul Palatului de Iarnă... a primit un ultimatum prin care se cerea predarea membrilor săi, sub ameninţarea bombardamentului palatului de către Aurora şi de către tunurile Fortăreţei Petru şi Pavel.... Abia la ora 21:40, Aurora a primit ordin să tragă - şi a tras un obuz fara munitie de razboi. Principalul efect al acestui fapt a fost rărirea numărului apărătorilor cadeţi ai palatului, care deja începuseră să se împuţineze. Femeile soldat, care făcuseră parte din forţa sa de apărare, au plecat şi ele înainte ca palatul să fie invadat. La ora 23:00 Au fost trase câteva obuze reale, iar palatul a fost uşor avariat...

Povestea dramaticului asalt asupra Palatului de Iarnă, populară printre istoricii sovietici şi în cinematografie, este un mit.În jurul orei 2 dimineaţa, pe 26 octombrie, un mic detaşament de trupe, urmat de o mulţime rebelă şi condus de doi membri ai MRC [Comitetului Militar Revoluţionar], a intrat în palat. Cadeţii ofiţeri rămaşi erau, aparent, pregătiţi să reziste, dar miniştrii le-au ordonat să se predea. În cele din urmă, numărul total al victimelor ranite a fost de trei cadeţi ofiţeri.(116)

SPRIJINUL POPULAR NU A FOST NECESAR

Eugene Lyons fusese corespondent pentru United Press în Rusia revoluţionară. Şi-a început cariera ca un mare simpatizant al bolşevicilor şi al noului lor regim, dar şase ani de viaţă reală în interiorul noii utopii socialiste i-au spulberat iluziile.

În aclamata sa carte, Paradisul pierdut al Muncitorilor, el rezumă adevăratul sens al Revoluţiei din Octombrie:

Lenin, Troţki şi cohortele lor nu au răsturnat monarhia. Ei au răsturnat prima societate democratică din istoria Rusiei, înfiinţată printr-o revoluţie cu adevărat populară în martie 1917.... Ei au reprezentat cea mai mică dintre mişcările radicale ruseşti.... Dar mişcarea lor era o mişcare care îşi batea joc de cifre şi, sincer, nu avea încredere în mulţimi. Muncitorii puteau fi educaţi pentru rolul lor după revoluţie; dar nu au fost conduşi, ci împinşi spre raiul lor terestru. Lenin a râs întotdeauna de obsesia grupurilor socialiste concurente pentru „ masa populara". „Daţi-ne o organizaţie de revoluţionari profesionişti", obişnuia să spună el, „şi vom intoarce Rusia cu susul în jos"....

Chiar şi aceste contingente au fost păcălite în mod patetic, neavând cea mai mică idee despre scopurile reale pentru care erau folosite. Ei se luptau, credeau ei, pentru sovietele multipartite, pentru libertate, egalitate şi alte obiective pe care organizatorii lor le considerau doar gunoi emoţional....

În pragul dictaturii, Lenin a îndrăznit să promită că statul va dispărea, deoarece „orice nevoie de forţă va dispărea". Nu într-un viitor îndepărtat, ci imediat: „Statul proletar începe să se ofilească imediat după triumful său, căci într-o societate fără clase un stat este inutil şi imposibil....Puterea sovietică este un nou tip de stat, în care nu există birocraţie, nu există poliţie, nu există armată permanentă". De asemenea: „Atâta timp cât statul există, nu există libertate. Când există libertate, nu va exista stat".

În câteva luni după ce au ajuns la putere, majoritatea practicilor ţariste pe care leniniştii le condamnaseră au fost reluate, de obicei în forme mai ameninţătoare: prizonieri politici, condamnări fără proces şi fără formalitatea acuzaţiilor, persecuţia sălbatică a opiniilor disidente, pedepsele cu moartea pentru mai multe tipuri de infracţiuni decât în orice altă naţiune modernă. Restul au fost puse în aplicare în anii următori, inclusiv suprimarea tuturor celorlalte partide, restaurarea paşaportului intern, un monopol de stat asupra presei, împreună cu practici represive carora monarhia le supravieţuise timp de un secol sau mai mult.(117)

Toate acestea, desigur, reprezintă o abatere de la naraţiunea principală, dar au fost necesare pentru a ilustra un fapt care a fost ascuns de trecerea timpului şi de acceptarea mitului de către istoricii de marca. Adevărul este că Lenin şi Troţki nu au fost trimişi în Rusia pentru a-l răsturna pe ţarul antisemit.

Misiunea lor de pe Wall Street era să răstoarne revoluţia.

NOTE DIN JURNALUL LUI LINCOLN STEFFENS

Faptul că acesta era motivul predominant al puterilor financiare din New York a fost clar scos la iveală în jurnalul lui Lincoln Steffens, unul dintre cei mai cunoscuţi scriitori de stânga americani din acea vreme. Steffens se afla la bordul S.S. Kristianiafjord când Troţki a fost luat şi arestat în Halifax. El a notat cu atenţie conversaţiile pe

care le-a avut cu alţi pasageri care se îndreptau şi ei spre Rusia sfâşiată de conflicte.
Unul dintre aceştia a fost Charles Crane, vicepreşedintele Companiei Crane. Crane a fost un susţinător al lui Woodrow Wilson şi fost preşedinte al comitetului care finanţa Partidul Democrat.
De asemenea, el organizase Compania Westinghouse în Rusia şi făcuse nu mai puţin de douăzeci şi trei de vizite anterioare. Fiul său, Richard Crane, a fost asistentul confidenţial al secretarului de stat de atunci, Robert Lansing. Prin urmare, este instructiv să citim notiţele lui Steffens cu privire la opiniile acestor tovarăşi de călătorie. El a scris: „... toţi sunt de acord că revoluţia este doar în prima sa fază, că trebuie să crească. Crane şi radicalii ruşi de pe navă cred că ar trebui sa fim la Petrograd pentru adevarata revoluţie ."(118)
Exact. Revoluţia reala era aşteptarea şi indeplinirea scopului, nu eliminarea antisemitismului.
În ceea ce priveşte afirmaţia lui Thompson că încerca doar să menţină Rusia în războiul împotriva Germaniei, logica evenimentelor reale vorbeşte împotriva acestei afirmatii. Kerenski şi guvernul provizoriu erau de acord cu efortul de război. Cu toate acestea, mascaţii Crucii Roşii au oferit în cele din urmă cel mai puternic sprijin bolşevicilor care erau împotriva acestuia. Scuza lor era că era evident că bolşevicii vor controla în curând noul guvern şi că ei priveau doar spre viitor. Nu-i plăceau pe bolşevici, spuneau ei, dar trebuiau să se descurce pragmatic cu ei. Aşa că au devenit susţinători fermi doar pentru a câştiga influenţă asupra inevitabililor învingători şi sperând, ca-i vor convinge să-şi schimbe poziţia faţă de război.
Din păcate, lucrurile nu au funcţionat aşa. Aveau influenţă, după cum am văzut,dar bolşevicii nu şi-au schimbat niciodată opiniile. După ce au preluat controlul în lovitura de stat din octombrie, au făcut exact ceea ce pretinseseră de la bun început că vor face. Au semnat un tratat de pace cu Germania şi au confiscat proprietatea privată.
De asemenea, au început una dintre cele mai mari băi de sânge din lume pentru a-şi elimina opoziţia. Nimic din toate acestea nu putea fi pus pe seama mascaţilor, înţelegeţi. A fost toată vina lui Wilson şi a celorlalţi politicieni de acasă care, neurmând recomandarea lui

Thompson de a trimite dolari din impozitele americane bolşevicilor, i-au forţat să ia măsuri atât de drastice. Cel puţin, aceasta este opinia acceptată.În realitate, o victorie bolşevică la acea vreme era orice altceva decât sigură, şi existau puţine motive dincolo de sprijinul acordat chiar de finanţatorii din New York să credem că vor deveni vocea dominantă a Rusiei.

Dar, chiar dacă admitem presupunerea că aceşti oameni erau observatori politici neobişnuit de perspicace, capabili cu adevărat să prevadă cursul viitor, ne confruntăm în continuare cu obstacole serioase, nu în ultimul rând gândurile şi cuvintele mascaţilor înşişi. De exemplu, în februarie 1918, Arthur Bullard se afla în Rusia în calitate de şef al filialei ruseşti a Comitetului pentru Informaţii Publice, care era ramura de propagandă de război a guvernului SUA. Bullard a fost descris pe bună dreptate de istoricul George Kennan drept „socialist liberal, scriitor independent şi detectiv particular al colonelului House".(119)

În calitatea sa oficială, a avut multe ocazii să se consulte cu Raymond Robins şi, într-un raport care descrie una dintre aceste conversaţii, Bullard a scris:

El [Robins] avea una sau două rezerve - în special, că recunoaşterea bolşevicilor era demult aşteptată, că ar fi trebuit să fie efectuată imediat şi că, dacă SUA i-ar fi recunoscut pe bolşevici, „Cred că am fi acum în controlul resurselor excedentare ale Rusiei şi am avea ofiţeri de control în toate punctele de frontieră".(120)

LUPII DIN SPATELE MĂŞTILOR

În anul următor, Senatul SUA a efectuat o anchetă asupra rolului jucat de cetăţeni americani proeminenţi în sprijinirea ascensiunii la putere a bolşevicilor. Unul dintre documentele înregistrate a fost un comunicat timpuriu de la Robins către Bruce Lockhart. În el, Robins spunea:

Veţi auzi spunându-se că sunt un agent al Wall Street-ului; că sunt servitorul lui William B. Thompson pentru a-i procura cupru din Altai; că am deja 500.000 de acri din cel mai bun teren forestier
in Rusia; că am preluat deja calea ferată transsiberiană; că mi-au dat monopolul asupra platinei în Rusia; că asta explică faptul că lucrez pentru sovietici.... Veţi auzi aceste vorbe. Acum, nu cred că este adevărat, domnule comisar, dar să presupunem că ar fi adevărat. Să presupunem că sunt aici pentru a cuceri Rusia pentru Wall Street şi oamenii de afaceri americani. Să presupunem că dumneavoastră sunteţi un lup britanic şi eu sunt un lup american şi că atunci când acest război se va termina, ne vom mânca unii pe alţii pentru piaţa resurselor rusesti; să o facem într-un mod perfect sincer,

bărbătesc, dar să presupunem în acelaşi timp că suntem lupi destul de inteligenţi şi să ştim că, dacă nu vânăm împreună în această oră, lupul german ne va mânca pe amândoi.(121)

Profesorul Sutton a pus toate acestea în perspectivă. În pasajul următor, el vorbeşte în mod specific despre William Thompson, dar observaţiile sale se aplică cu aceeaşi forţă şi lui Robins şi tuturor celorlalţi finanţatori care au făcut parte din Misiunea Crucii Roşii în Rusia.

Motivele lui Thompson erau în primul rând financiare şi comerciale. Mai exact, Thompson era interesat de piaţa rusă şi de modul în care această piaţă putea fi influenţată, deturnată şi capturată pentru exploatare postbelică de către un sindicat sau sindicate de pe Wall Street. Cu siguranţă, Thompson vedea Germania ca pe un duşman, dar mai puţin ca pe un duşman politic decât ca pe un duşman economic sau comercial.

Industria germană şi sistemul bancar german erau adevăratul duşman. Pentru a o păcăli pe Germania, Thompson era dispus să investească capital iniţial în orice vehicul de putere politică cu care si-ar fi atins obiectivul. Cu alte cuvinte, Thompson era un imperialist american care lupta împotriva imperialismului german, iar această luptă a fost recunoscută şi exploatată cu perspicacitate de Lenin şi Troţki....

Thompson nu era bolşevic; nici măcar nu era pro-bolşevic. Nici nu era pro-Kerenski. Nici măcar nu era pro-american. Motivaţia principală a fost acapararea pieţei ruseşti postbelice. Acesta era un obiectiv comercial. Ideologia putea influenţa operatori revoluţionari precum Kerenski, Troţki, Lenin şi alţii, dar nu şi pe finanţatori.(122)

Au reuşit lupii Mesei Rotunde cu adevărat să-şi atingă scopul? Au capturat ei, de fapt,resursele excedentare ale Rusiei? Răspunsul la această întrebare nu se va găsi în cărţile noastre de istorie. Trebuie urmărit in evenimentelor ulterioare, iar ceea ce trebuie să căutăm este acesta. Dacă planul nu ar fi avut succes, ne-am aştepta să constatăm o scădere a interesului din partea înaltei finanţe, dacă nu chiar o ostilitate deschisă. Pe de altă parte, dacă ar fi reuşit, ne-am aştepta să vedem nu numai un sprijin continuu, ci şi unele dovezi de profit din partea investitorilor, o recuperare pentru eforturile şi riscul asumat. Având aceste amprente ca ghid, să trecem acum la o prezentare generală a ceea ce s-a întâmplat de fapt de când bolşevicii au fost ajutaţi sa ajunga la putere de reţeaua Mesei Rotunde.

ARTICOL: După Revoluţia din Octombrie, toate băncile din Rusia au fost preluate şi „naţionalizate” de bolşevici cu excepţia uneia: filiala din Petrograd a National Bank a lui Rockefeller.

ARTICOL: Industria grea din Rusia a fost, de asemenea, naţionalizată - cu excepţia fabricii Westinghouse, care fusese înfiinţată de Charles Crane, unul dintre demnitarii de la bordul S.S. Kristianiafjord, care călătorise în Rusia cu Troţki pentru a fi martor la revoluţia reala cea bolsevicilor nu a lui Kerenski.
ARTICOL: În 1922, sovieticii au format prima lor bancă internaţională. Aceasta nu era deţinută şi condusă de stat, aşa cum ar fi dictat teoria comunistă, ci a fost înfiinţată de un sindicat de bancheri privaţi. Aceştia includeau nu numai foşti bancheri ţarişti, ci şi reprezentanţi ai băncilor germane, suedeze şi americane. Cea mai mare parte a capitalului străin provenea din Anglia, inclusiv de la guvernul britanic.(123)
Persoana numită director al Diviziei Externe a noii bănci a fost Max May, vicepreşedinte al Morgan's Guaranty Trust Company din New York.
ARTICOL: În anii imediat următori Revoluţiei din Octombrie, a existat un flux constant de contracte mari şi profitabile (adică neconcurenţiale) emise de sovietici către afaceri britanice şi americane, care erau conduse direct sau indirect de reţeaua Mesei Rotunde. Cel mai mare dintre acesta, de exemplu, a fost un contract pentru cincizeci de milioane de livre de produse alimentare către Morris & Company, o companie de ambalare a cărnii din Chicago.
Edward Morris a fost căsătorit cu Helen Swift, al cărei frate era Harold Swift. Harold Swift fusese maior in Misiunea Crucii Roşii din Rusia.
ARTICOL: Ca plată pentru aceste contracte şi pentru a returna „împrumuturile" finanţatorilor, bolşevicii au secat aproape complet ţara de aurul său care includea rezerva considerabilă a guvernului ţarist - şi l-au expediat în principal către bănci americane şi britanice. Numai în 1920, o livrare a ajuns în SUA prin Stockholm, în valoare de 39.000.000 de coroane suedeze; trei transporturi au venit direct, implicând 540 de cutii cu aur, în valoare de 97.200.000 de ruble de aur; plus cel puţin o altă livrare indirectă, aducând totalul la aproximativ 20 de milioane de dolari. (Reţineţi, acestea sunt valori din 1920!) Sosirea acestor transporturi a fost coordonată de Kuhn, Loeb & Company a lui Jacob Schiff şi depusă la Morgan's Guaranty Trust.(124)

ARTICOL: Cam în această perioadă, Administraţia Wilson a trimis 700.000 de tone de alimente Uniunii Sovietice, ceea ce nu numai că a salvat regimul de la un colaps sigur, dar i-a dat şi lui Lenin puterea de a-şi consolida controlul asupra întregii Rusii.(125) Administraţia Alimentară a SUA, care s-a ocupat de această operaţiune gigantică, a fost extrem de profitabilă pentru acele întreprinderi comerciale care au participat. Aceasta a fost condusă de Herbert Hoover şi dirijată de Lewis Lichtenstein Strauss, căsătorit cu Alice Hanauer, fiica unuia dintre partenerii Kuhn, Loeb & Company.
ARTICOL: Lupii americani, britanici şi germani au găsit curând o abundenţă de profit din vânzarea către noul regim sovietic. Standard Oil şi General Electric au furnizat utilaje în valoare de 37 de milioane de dolari între 1921 şi 1925, iar acesta a fost doar începutul. Junkers Aircraft din Germania a creat literalmente puterea aeriană sovietică.
Cel puţin trei milioane de muncitori sclavi au pierit în minele îngheţate din Siberia, excavând minereu pentru compania britanică Lena Goldfields, Ltd. W. Averell Harriman un magnat al căilor ferate şi bancher din Statele Unite, care mai târziu avea să devină ambasador în Rusia a dobândit un monopol de douăzeci de ani asupra întregii producţii sovietice de mangan. Armand Hammer prieten apropiat al lui Lenin—a făcut una dintre cele mai mari averi din lume prin exploatarea azbestului rusesc.

CONTEXT SUPLIMENTAR: ORBII SURDO-MUŢI

În acei primi ani, bolşevicii erau disperaţi după bunuri, servicii şi investiţii de capital străine. Ştiau că vor fi escrocaţi de asociaţii lor „capitalişti”, dar ce importanta are acest fapt? Nu erau banii lor. Tot ce îi interesa era să rămână la putere.
Şi asta nu a fost atât de uşor pe cât ar fi putut părea. Chiar şi după lovitura de stat în care au preluat controlul asupra mecanismului de guvernare, ei încă nu controlau ţara în ansamblu. De fapt, în 1919, Lenin aproape că renunţase la speranţa de a se extinde dincolo de Petrograd şi a unei parti din Moscova. Cu excepţia Odesei, toată Rusia de Sud şi Crimeea erau în mâinile generalului Deniken, care era un anticomunist acerb. Vorbind în faţa celui de-al Zecelea Congres al Partidului Comunist Rus,Lenin a spus clar:
„Fără ajutorul capitalului, ne va fi imposibil să păstrăm puterea proletară într-o ţară incredibil de ruinată, în care ţărănimea de asemenea ruinată, constituie

majoritatea covârşitoare şi, bineînţeles, pentru acest ajutor, capitalul ne va stoarce sute de procente.Asta trebuie să înţelegem. Prin urmare, fie acest tip de relaţii economice, fie niciunul...(126)

Cu o altă ocazie, Lenin şi-a explicat mai departe raţiunea pentru care accepta termenii de pe Wall Street. El a spus:

Capitaliştii lumii şi guvernele lor, în căutarea cuceririi pieţei sovietice, vor închide ochii la realitatea superioară indicată şi astfel se vor transforma în surdo-muţi orbi. Vor acorda credite, care vor întări pentru noi Partidul Comunist în ţările lor; şi oferindu-ne materialele şi tehnologia de care ne lipsesc, vor restaura industria noastră militară indispensabilă pentru viitorul nostru atac victorios asupra furnizorilor noştri. Cu alte cuvinte, vor munci pentru pregătirea propriei sinucideri(127)

Arthur Bullard, menţionat anterior ca reprezentant în Rusia al Comitetului SUA pentru Informaţii Publice, a înţeles aparent bine strategia bolşevică. Chiar şi în martie 1918, el a trimis o telegramă la Washington avertizând că, deşi este adevărat că ar trebui să fim pregătiţi să ajutăm orice guvern onest aflat în nevoie, cu toate acestea, a spus el, „oamenii sau banii trimişi actualilor conducători ai Rusiei vor fi folosiţi împotriva ruşilor cel puţin la fel de mult ca şi împotriva germanilor.... Vă sfătuiesc insistent să nu acordaţi ajutor material actualului guvern rus. Elemente sinistre ale bolsevicilor sovietici par să preia controlul."(128)

Din păcate, domnul Bullard a fost un jucător minor în acest joc, iar opinia sa a fost filtrată de alţii pe parcurs. Această telegramă a fost trimisă superiorului său, nimeni altul decât colonelul Edward Mandell House, în speranţa că va fi transmisă preşedintelui. Mesajul nu a ajuns.

O CĂLĂTORIE PRIN CEL DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL

Revenind la evenimentele reale de atunci, să ne oprim pentru a face o scurtă călătorie prin cel de-al Doilea Război Mondial.

Finanţarea şi profitul de ambele părţi într-un conflict nu au fost niciodată mai flagrante.

ARTICOL: De la începutul ascensiunii lui Hitler la putere, industria germană a fost puternic finanţată de bancherii americani şi britanici. Majoritatea celor mai mari corporaţii americane a investite în mod conştient în industrii de război. I.G. Farben a fost cel mai mare dintre cartelurile industriale şi a fost o sursă principală de finanţare politică pentru Hitler.Farben a fost cel care a asigurat personalul şi a condus secţia de informaţii a lui Hitler şi a condus

lagărele de muncă forţată naziste ca sursă suplimentară de forţă de muncă pentru fabricile germane. Farben a angajat chiar şi firma de relaţii publice din New York, Ivy Lee, specialistă în PR a lui John D. Rockefeller, pentru a ajuta la îmbunătăţirea imaginii publice a lui Hitler în America. Lee, fusese folosit şi pentru a ajuta la vânzarea regimului sovietic către publicul american la sfârşitul anilor 1920.(129)
ARTICOL: O mare parte din capitalul pentru extinderea I.G. Farben provenea de pe Wall Street, în principal de la National City Bank a lui Rockefeller; Dillon, Read & Company, de asemenea o firmă Rockefeller; Equitable Trust Company a lui Morgan; Harris Forbes & Company; şi, da, firma predominant evreiască Kuhn, Loeb & Company.(130)
ARTICOL: În timpul bombardamentelor aliate asupra Germaniei, fabricile şi clădirile administrative ale I.G. Farben au fost cruţate. Departamentul de Război al SUA, care stabilea priorităţile de bombardament, avea un personal generos care, în viaţa civilă, fuseseră asociaţi ai firmelor de investiţii menţionate anterior. De exemplu, subsecretarul de război de la acea vreme era Robert P. Patterson. James Forrestal era secretar al Marinei şi mai târziu a devenit secretar al Apărării. Ambii bărbaţi proveneau de la Dillon Read şi, de fapt, Forrestal fusese preşedintele acelei firme.
ARTICOL: În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, în cadrul programului Lend&Lease, Statele Unite au trimis sovieticilor peste 11 miliarde de dolari în ajutor, inclusiv 14.000 de avioane, aproape o jumătate de milion de tancuri şi alte vehicule militare, peste 400 de nave de luptă şi chiar jumătate din întreaga aprovizionare cu uraniu a SUA care era atunci extrem de necesară pentru dezvoltarea bombei atomice.
Dar o treime din toate transporturile Lend & Lease din această perioadă conţineau echipamente şi consumabile industriale care urmau să fie utilizate pentru dezvoltarea economiei ruseşti după război. Şi când războiul s-a încheiat, programul Lend & Lease a continuat în Uniunea Sovietică timp de peste un an. Până la sfârşitul anului 1946, Rusia încă primea termeni de credit pe douăzeci de ani cu o dobândă de 2,87%, o rată mult mai mică decât cea pe care o puteau obţine soldaţii care se întorceau din armată.(131)

MECANISMUL DE TRANSFUZARE

Odată cu încetarea programului Lend & Lease, a fost necesară inventarea de noi mecanisme pentru sprijinirea Rusiei Sovietice şi a sateliţilor săi.
Unul dintre acestea a fost vânzarea de mărfuri extrem de necesare la preţuri sub piaţa mondială şi, de fapt, sub preţurile pe care americanii înşişi trebuiau să le plătească pentru aceleaşi articole. Aceasta însemna, desigur aşa cum s-a întâmplat şi în cazul Lend & Lease că contribuabilul american trebuia să compenseze diferenţa.
Sovieticii nici măcar nu erau obligaţi să aibă banii pentru a cumpăra aceste bunuri.
Instituţiile financiare americane, guvernul federal şi agenţiile internaţionale care sunt finanţate în mare parte de guvernul federal, cum ar fi Fondul Monetar Internaţional şi Banca Mondială - le-au împrumutat banii.
În plus, ratele dobânzilor la aceste împrumuturi erau de asemenea, sub preţurile pieţei, necesitând subvenţii suplimentare din partea cetăţenilor americani. Şi asta nu este tot.
Aproape toate aceste împrumuturi au fost garantate de guvernul Statelor Unite, ceea ce înseamnă că, dacă aceste ţări nu îşi achită obligaţiile de plată, publicul american credul este din nou chemat să plătească. Cu alte cuvinte, noul mecanism, denumit în mod inocent şi înşelător „comerţ", este puţin mai mult decât un mijloc subţire deghizat prin care membrii Mesei Rotunde care conduc politicile noastre naţionale au vărsat miliarde de dolari de la cetăţenii americani pentru o transfuzie economică continuă în blocul sovietic — şi continuă să facă acest lucru acum, când cuvântul comunist sovietic a fost schimbat cu termenul mai puţin ofensator socialism democratic. Acest lucru permite acestor regimuri să încheie contracte cu oameni de afaceri americani pentru a furniza servicii esenţiale. Şi cercul este complet: De la contribuabilul american la guvernul american, la regimul „socialist" la omul de afaceri american şi, în cele din urmă, la finanţatorul american care a finanţat proiectul şi a oferit influenţa politică pentru a face totul posibil.
Aceasta este cheia înţelegerii mecanismului de transfuzie. Mulţi americani au analizat acest proces şi au ajuns la concluzia pripită că trebuie să existe un cuib de agenţi comunişti în cadrul guvernului nostru. Într-un examen despre politica reală, ar primi

jumătate din punctaj pentru acest răspuns. Da, fără îndoială au existat şi continuă să existe agenţi şi simpatizanţi roşii ascunşi adânc în structura guvernului nostru şi sunt fericiţi să dea o mana de ajutor procesului. Dar principala forţă motrice a venit întotdeauna de la membrii non-comunişti, non-social-democraţi, non-americani, non-nimic ai reţelei Mesei Rotunde care, aşa cum a spus Lenin, în căutarea profitului, muncesc pentru pregătirea propriei sinucideri.

Aceşti oameni sunt incapabili de patriotism autentic. Nu se consideră cetăţeni ai vreunei ţări anume, ci cetăţeni ai lumii. Pot face afaceri la fel de uşor cu dictaturi sângeroase ca si cu orice alt guvern - mai ales că sunt asiguraţi prin mecanismul de transfer că contribuabilul american isi va respecta înţelegerea.

Când David Rockefeller a fost întrebat despre oportunitatea de a oferi finanţare ţărilor marxiste şi comuniste care sunt deschis ostile Statelor Unite, el a răspuns: „Nu cred că o bancă internaţională precum a noastră ar trebui să încerce să se impună ca judecător cu privire la ce fel de guvernare doreşte să aibă o ţară."

Şi-o doreşte? Vorbea despre Angola, unde dictatura marxistă a fost impusă poporului cu soldaţi cubanezi şi arme sovietice!

Thomas Theobald, vicepreşedinte al Citicorp, a fost întrebat în 1981 despre împrumuturile băncii sale către Polonia. Îi era jenă să acorde împrumuturi unei ţare comuniste, mai ales în urma represiunii brutale a regimului asupra sindicatelor libere? Deloc. „Cine ştie ce sistem politic funcţionează?", a răspuns el. „Singurul test care ne interesează este dacă îşi pot plăti facturile." Ceea ce voia să spună, desigur, era dacă contribuabilul american poate plăti facturile Poloniei.

ARTICOL: Următorul articol, preluat direct din Los Angeles Times la doar câteva luni după declaraţia lui Theobald, spune povestea:

WASHINGTON - Timp de luni de zile, Administraţia Reagan a folosit fonduri federale pentru a rambursa împrumuturile poloneze datorate băncilor americane, iar factura pentru acest an fiscal s-ar putea ridica la 400 de milioane de dolari, a declarat luni secretarul adjunct al Agriculturii, Richard E. Lyng... „Ele (autorităţile poloneze) nu au efectuat plăţi în a doua jumătate a anului trecut", a spus Lyng. „Când ei nu fac o plată, Departamentul Agriculturii din SUA face o plată."...

Lyng a spus că guvernul SUA a plătit între 60 şi 70 de milioane de dolari pe lună pentru împrumuturi garantate poloneze în octombrie, noiembrie, decembrie şi ianuarie - şi „vom continua să le plătim".(132)

Reţineţi că acest lucru se întâmpla exact în momentul în care guvernul polonez declarase legea marţială şi folosea forţa militară pentru a înăbuşi demonstraţiile muncitorilor pentru reforme politice. Neplata Poloniei la acest împrumut de 1,6 miliarde de dolari nu a fost nicidecum un eveniment izolat. România comunistă şi o multitudine de ţări din America Latină aveau să urmeze în curând.
Trista realitate este că, fără să ştie, contribuabilii americani au efectuat plăţi lunare în numele ţărilor comuniste, socialiste şi aşa-numitelor ţări din lumea a treia timp de mulţi ani. Şi, odată cu recenta reformă aparentă în cadrul fostului bloc sovietic, Congresul s-a împiedicat in aceasta problema pentru a accelera considerabil această tendinţă.
Americanii, desigur, vor să creadă că Imperiul Răului se dezintegreaza, iar sovieticii se transforma în democraţi se bazează direct pe această dorinţă.
De la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, principalele lor obiective au fost (1) să ne dezarmeze şi (2) să ne obţină banii. Faţada Perestroikăi şi a Glasnostului a fost doar o stratagemă pentru a îndeplini ambele obiective simultan. Tot ce au trebuit să facă este să scape de câţiva dintre vechii lideri intransigenţi, să-i înlocuiască cu personalităţi mai puţin cunoscute, care sunt în esenţă la fel (toţi noii lideri provin din rândurile vechii conduceri), să le schimbe etichetele din „comunişti" în „social-democraţi" şi apoi să stea pe spate în timp ce noi, bucuroşi, dărâmăm apărarea noastră militară şi aruncam miliarde de dolari in economiile lor în declin. Fără îndoială, vor fi permise unele progrese în domeniul libertăţii de exprimare, dar organizaţiile militare şi de securitate continuă să fie pe deplin pregătite. Pumnul de fier de sub mănuşa de catifea rămâne gata să lovească atunci când va veni momentul în care faţada nu va mai fi necesară.
Chiar dacă întreaga stratagemă ar fi autentică, nu există nici un motiv să credem că aceste social-democraţii vor deveni vreodată investiţii fara riscuri.
Principalul lucru care le-a ţinut pe loc din punct de vedere economic în trecut este sistemul lor socialist şi acesta cu siguranţă nu va fi schimbat. Toţi noii „social-democraţi anticomunişti" şi-au jurat loialitatea faţă de principiile lui Marx şi au spus pe înţelesul tuturor că vor folosi banii noştri pentru a se dezvolta,nu pentru a

abandona socialismul. Aceste ţări vor continua să fie neproductive şi vor continua să nu îşi poată plăti împrumuturile.
Contribuabilii americani vor continua să fie forţaţi de Cabală să plătească factura.
ARTICOL: Înainte de lovitura de stat bolşevică, Rusia era una dintre cele mai productive naţiuni agricole din lume. Marile câmpuri de grâu din Ucraina i-au adus pe bună dreptate titlul de Grânarul Europei. Dar când a sosit utopia poporului, agricultura a stagnat, iar foametea a bântuit pământul. Chiar şi după Stalin, când se spune că regimul a adoptat politici mai umane şi mai productive, Rusia nu a produs niciodată suficiente alimente pentru ea însăşi. O naţiune care nu îşi poate hrăni cetăţenii nu îşi poate dezvolta industria şi cu siguranţă nu poate construi o forţă militară puternică. Nu este surprinzător, prin urmare, că, timp de decenii, Statele Unite au „vândut" anual zeci de milioane de tone de grâu - şi alte produse alimentare - Rusiei. Ghilimelele subliniază mecanismul de transfuzie subiacent descris anterior.
ARTICOL: Complexul guvernamental-industrial american le-a furnizat sovieticilor banii, tehnologia şi construcţia propriu-zisă a două dintre cele mai mari şi mai moderne fabrici de camioane din lume. Uzina de pe râul Kama şi uzina Zil produc peste 150.000 de camioane grele pe an inclusiv transportatoare blindate şi lansatoare de rachete - plus 250.000 de motoare diesel,multe dintre ele fiind folosite pentru a alimenta tancurile sovietice. Patruzeci şi cinci la sută din costul acestui proiect a provenit de la Banca de Export-Import a SUA, o agenţie a guvernului federal, şi o sumă egală de la Banca Chase Manhattan a lui David Rockefeller. Sovieticii au contribuit doar cu zece la sută. Împrumutul, desigur, a fost garantat de contribuabili de Banca de Export-Import a SUA, care, la acea vreme, se afla sub conducerea lui William Casey. Casey a fost numit ulterior şef al CIA. pentru a proteja America de comunismul global.(133) (Începeţi să înţelegeţi?)
ARTICOL: Aproape fiecare aspect important al industriei grele din Blocul Estic ar putea fi ştampilat „Fabricat în SUA". Cu aprobarea specifică a fiecărui preşedinte succesiv, am furnizat cele mai noi echipamente de foraj petrolier, instalaţii de procesare chimică, sisteme radar de trafic aerian, echipamente pentru producerea de rulmenţi de precizie, motoare de elicoptere pentru aeronave mari,

tehnologie laser, sisteme informatice extrem de avansate şi centrale nucleare.
Am instruit sute de tehnicieni în instituţii şi fabrici americane şi le-am furnizat astronauţilor costumele spaţiale dezvoltate de NASA. Le-am instruit chiar şi piloţii la bazele Forţelor Aeriene ale SUA şi am plătit pentru ca ofiţerii lor militari să participe la Colegiul nostru de Război.
Toate acestea au fost folosite de guvernul rus aşa cum a prezis Lenin că se va întâmpla pentru a-şi construi industria militară în pregătirea unui atac asupra furnizorilor săi. Marea pretenţie a comunismului care se prăbuşeşte nu a modificat această strategie. Este vorba despre implementarea strălucită a acesteia.
ARTICOL: Când Boris Elţin a preluat controlul asupra fostului guvern sovietic,una dintre primele sale acţiuni oficiale a fost decretul care permitea companiilor străine sa işi scoata profiturile din ţară. Dintr-o perspectivă pur comercială, aceasta a fost o mişcare bună, deoarece ar stimula investiţiile străine. Dar era mai mult decât atât.
Reamintim dintr-un capitol anterior că partea leului din acea investiţie urma să fie finanţată de contribuabilii americani sub formă de ajutor direct, salvare prin împrumuturi bancare şi asigurări guvernamentale prin intermediul Overseas Private Investment Corporation. Jane Ingraham oferă detaliile:
În 1992, Elţin a negociat cu Royal Dutch/Shell, British Petroleum, Amoco, Texaco şi Exxon. A fost semnat un contract de asociere în participaţiune cu Chevron pentru dezvoltarea zăcământului Tengizoil. McDermott International, Marathon Oil şi Mitsui au semnat un contract cu guvernul rus pentru a extrage petrol şi gaze naturale în largul insulei Sakhalin. Chevron şi Oman au format un consorţiu pentru a construi o conductă imensă care să transporte ţiţei din Kazahstan către Marea Neagră,Mediterana şi Golful Persic. Occidental Petroleum a semnat un contract de asociere în participaţiune cu Rusia pentru modernizarea a două zăcăminte petroliere din Siberia.... Newmont Mining a semnat un contract de asociere în participaţiune pentru a extrage aur în Uzbekistan. Preşedintele Merrill Lynch, William Schreyer (CFR), a semnat un contract de consultant financiar pentru a „ajuta la privatizarea" Fondului Proprietăţii de Stat din Ucraina. Directorul general al AT&T, Robert Allen (membru CFR, Comisia Trilaterală) (134), a semnat un contract uriaş pentru furnizarea de sisteme de telecomunicatii pentru întregul Kazahstan....
US West s-a alăturat guvernului ungar pentru a deţine şi opera un sistem naţional de telefonie celulară; vicepreşedintele GM, Marina Whitman (CFR,

Comisia Trilaterală), s-a alăturat guvernelor Ungariei şi Iugoslaviei pentru a produce maşini; directorul general al GE, John Welch (CFR), şi vicepreşedintele consiliului de administraţie, Lawrence Bossidy (Comisia Trilaterală), au cumpărat o participaţie majoritară in industria de energie din Ungaria; Ralston-Purina, Dow Chemical, Eastman Kodak, SC Johnson & Son, Xerox, American Express, Procter & Gamble, Woolworth, Philip Morris, Ford, Compaq Computer - aproape nici o marcă americană nu a lipsit.(135)

ARTICOL: În februarie 1996, Administraţia Clinton a acordat un împrumut de 1 miliard de dolari din banii contribuabililor americani companiei Aeroflot, controlată de statul rus, pentru a putea concura mai eficient cu companii americane precum Boeing în construcţia de avioane de pasageri supersonice. Până la sfârşitul acelui an, fostele ţări din blocul sovietic primiseră transfuzii de la Banca Mondială de peste 3 miliarde de dolari. Până la mijlocul anului 2000, era clar că oficialii ruşi spălaseră încă 7 miliarde de dolari din împrumuturile FMI prin intermediul Băncii din New York. Cu toate acestea, noi „împrumuturi" continuă să curgă.

ARTICOL: Acum acţiunea s-a extins în China. Băncile şi oamenii de afaceri americani cu contribuabili care oferă garanţii au furnizat echipamente de generare a energiei, oţelării şi echipamente militare, inclusiv torpile antisubmarin şi echipamente electronice de înaltă tehnologie pentru modernizarea avioanelor de vânătoare fabricate în Rusia. Toate acestea sunt explicate ca un mijloc de a-i îndepărta pe chinezii roşii de mama Rusia şi de a-i încuraja să se apropie de capitalismul bazat pe libera-întreprindere. Totuşi, în 1985, în culmea freneziei privind construirea de poduri comerciale către China, regimul a semnat un pact comercial de 14 miliarde de dolari cu Rusia şi, în 1986, a trimis un împrumut fără dobândă de 20 de milioane de dolari sandiniştilor comunişti din Nicaragua. Chiar şi după masacrul din Piaţa Tiananmen din 1989,din Beijing, când oficialii americani condamnau public China pentru încălcarea drepturilor omului, afacerile au continuat ca de obicei, nestingherite.

„Statele Unite nu pot tolera atacurile violente şi nu pot ignora consecinţele in relaţia noastră cu China", a declarat preşedintele Bush. Totuşi, la doar câteva săptămâni de la vărsarea de sânge şi chiar în momentul în care liderii studenţi erau executaţi, administraţia a aprobat un împrumut de 200 de milioane de dolari, cu dobândă redusă, pentru livrarea a patru dintre cele mai noi aeronave supersonice de la Boeing.

În 1993, au fost vândute încă patruzeci şi şapte de avioane de linie, cu o vânzare estimată la 800 de avioane în următorii cincisprezece ani. Amoco cheltuieşte 1,5 miliarde de dolari pentru a dezvolta câmpuri petroliere din Marea Chinei. O societate mixtă între guvernul chinez şi Chrysler construieşte jeep-uri militare. Un proiect comun similar constă în modernizarea avioanelor lor de vânătoare F-8. Trei sateliţi de comunicaţii au fost autorizaţi pentru livrare. AT&T a contractat o reţea de telecomunicaţii în valoare de 30 de milioane de dolari.
Interesul Chinei pentru tehnologia militară este revelator. Pe lângă hardware-ul avansat achiziţionat din Statele Unite, chinezii au cumpărat avioane de luptă MIG-31 şi SU-27 din Rusia şi un portavion construit în Ucraina. În mai 1992, China a declanşat cea mai mare explozie nucleară subterană a sa. În 1997, lista de achiziţii a fost extinsă pentru a include sisteme de tunuri-mortiere autopropulsate şi cele mai avansate submarine diesel-electrice din Rusia.
Deşi se ştie că China menţine o forţă de muncă forţată de peste un milion de oameni - ei îi numesc „condamnaţi" - şi deşi Legea tarifară din 1930 interzice Statelor Unite să importe orice bunuri fabricate chiar şi parţial de condamnaţi sau alte forme de muncă forţată, fiecare administraţie începând cu Nixon a reînnoit statutul comercial de „naţiune cea mai favorizată" pentru China.
Cum se aşteaptă ca China să plătească pentru tot acest „comerţ"? Foarte simplu. Până în 1996, China devenise cel mai mare beneficiar individual de împrumuturi garantate şi subvenţii de la Banca Mondială.
ARTICOL: Pe lângă aceste decenii de comerţ global, credit şi garanţii pentru contribuabili, Statele Unite au transferat zeci de miliarde de dolari sub formă de granturi directe pentru ajutor extern, fără nici o pretenţie în ceea ce priveşte aşteptarea de rambursare. De ce se face acest lucru? În iunie 2000, preşedintele Clinton a vorbit în faţa Parlamentului rus şi a oferit răspunsul. El a spus: „Statele Unite îşi doresc o Rusie puternică". A doua zi, a anunţat că SUA vor acorda 78 de milioane de dolari pentru a îmbunătăţi centrala atomică de la Cernobîl din Kiev.
Drumul duce spre Wall Street, iar urmele sunt proaspete. Reţeaua Mesei Rotunde a reuşit să exploateze pieţele din Europa de Est şi

continuă să o facă şi astăzi. Distribuţia personajelor s-a schimbat, dar piesa rămâne aceeaşi. La început, Consiliul pentru Relaţii Externe era dominat de J.P. Morgan. Este încă controlat de finanţatori internaţionali.
Grupul Morgan a fost treptat înlocuit de consorţiul Rockefeller, iar lista companiilor participante se citeşte acum ca un top Fortune 500. Operaţiunea nu se mai preface a fi o misiune a Crucii Roşii; acum se maschează sub acoperirea „Comerţului Est-Vest".
Politicienilor le place să vorbească despre necesitatea păstrării păcii mondiale,iar comerţul, ni se spune, este una dintre cele mai bune modalităţi de a face acest lucru.
Implicaţia este că aceasta este o perioadă de pace. În realitate, trăim într-una dintre cele mai sfâşiate ere pe care lumea le-a văzut vreodată. Nici un continent astăzi, cu excepţia Antarcticii, nu este lipsit de război. Există între 25 şi 40 de lupte care au loc undeva pe glob în fiecare zi a anului. Au existat peste 150 de conflicte armate de la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, numărul morţilor depăşind deja 20 de milioane şi fiind în creştere.(136) Nu putem să nu observăm că aceasta a fost, de asemenea, o perioadă de creştere a datoriei guvernamentale şi de creare globală de bani fiat.

NOUA ALCHIMIE

Alchimiştii din timpurile antice au căutat în zadar piatra filosofală despre care credeau că va transforma plumbul în aur. Este posibil ca o astfel de piatră să fi fost găsită? Se poate oare ca alchimiştii banilor din vremurile noastre să fi învăţat cum să transforme războiul în datorii, iar datoria în război, şi ambele în aur pentru ei înşişi?
Într-o secţiune anterioară, am teoretizat o strategie, numită Formula Rothschild, în care cabala monetară mondială încurajează în mod deliberat războiul ca mijloc de stimulare a producţiei profitabile de armament şi de a menţine naţiunile perpetuu îndatorate. Acest fapt nu este goana dupa profit, ci genocid. Prin urmare, nu este o chestiune banală să ne întrebăm dacă liderii noştri aleşi şi nealeşi implementează, de fapt, Formula Rothschild astăzi.
ARTICOL: În discursul său adresat clasei de absolvenţi de la Annapolis în 1983,secretarul Marinei, John Lehman, a spus: „În câteva săptămâni, mulţi dintre voi veţi privi peste marile si oceanele lumii la unele dintre cele mai moderne tehnologii inventate

vreodată în America. Din păcate, acestea se află pe navele sovietice."
După cum a observat profesorul Sutton în cartea sa, „Cel mai bun dușman pe care îl pot cumpăra banii", armele, muniția, armele și sistemele de transport care au ucis americani în Coreea și Vietnam proveneau din economia subvenționată de americani a Uniunii Sovietice. Camioanele care transportau aceste arme pe Drumul Ho Și Min au fost fabricate în fabrici construite în America.
Navele care transportau proviziile către Sihanoukville și Haiphong și mai târziu către Angola și Nicaragua proveneau de la aliații NATO și foloseau sisteme de propulsie pe care Departamentul nostru de Stat le-ar fi putut ține departe de mâinile sovietice.
Sutton concluzionează: „Capacitatea tehnică de a purta războaiele din Coreea și Vietnam și-a avut originea, de ambele părți, în tehnologia occidentală, în principal americană, iar iluzia politică a «comerțului pașnic» promovată de orbii surdo-muți a fost garantul acestei tehnologii de război."(137)
Articol: Aceasta ne conduce la războaiele mai recente din Orientul Mijlociu și la ascensiunea «fundamentalismului islamic». Iranul, Irakul, Siria, Algeria, OEP,Frăția Musulmană și grupări antiamericane similare au primit toate arme, finanțare și sprijin clandestin din partea guvernului SUA.
În Războiul din Golf, s-au depus toate eforturile pentru a se asigura că regimul lui Hussein a fost ținut sub control, dar nu distrus. (amintindu-ne de războaiele din Coreea și Vietnam).
Infrastructura sa militară și majoritatea armelor sale au fost cruțate.După încetarea focului, i s-a permis să-și păstreze flota de elicoptere de luptă,pe care le-a folosit imediat pentru a înăbuși o revoltă internă la scară largă.
Inevitabilul este că, timp de mulți ani, Hussein a fost un atu pentru planificatorii globali din Occident, iar aceștia au făcut tot posibilul pentru a-l menține la putere. Abia atunci când a refuzat să permită companiilor americane să domine producția de petrol din Irak a devenit o ținta serioasă. Înainte de asta, el era de neatins tocmai pentru că era perceput pe scară largă ca un dușman perfect, vrednic de dispret.
Așa cum am menționat anterior, baza de talente pentru implementarea acesteistrategii a fost Consiliul pentru Relații Externe.

În 1996, redactorul-şef al revistei CFR, Foreign Affairs, a fost Fareed Zakaria, care a oferit următoarea explicaţie:

Da, este tentant să scăpăm de Saddam. Dar comportamentul său negativ serveşte de fapt scopurilor Americii în regiune... Dacă Saddam Hussein nu ar exista, ar trebui să-l inventăm...

Sfârşitul lui Saddam Hussein ar fi sfârşitul coaliţiei anti-Saddam. Nimic nu distruge o alianţă precum dispariţia inamicului... Menţinerea unei prezenţe americane pe termen lung în Golf ar fi dificilă în absenţa unei ameninţări regionale.(138)

Aceasta este o afirmaţie cât se poate de clară despre Formula Rothschild. Cu toate acestea, mulţi oameni nu pot crede că este reală, chiar şi congresmenii.

De exemplu, reprezentantul James Traficant din Ohio, vorbind în faţa Camerei Reprezentanţilor pe 29 aprilie 1997, a exclamat:

America oferă miliarde Rusiei. Cu bani americani, Rusia construieşte rachete. Rusia vinde apoi aceste rachete Chinei. Iar China, care primeşte aproximativ 45 de miliarde de dolari în ofrande comerciale de la Unchiul Sam, vinde acele rachete fabricate în Rusia, Iranului. Acum Iranul, cu acele rachete fabricate în Rusia vândute de China, ameninţă Orientul Mijlociu. Aşa că Unchiul Sam... trimite mai multe trupe şi mai mulţi dolari... Domnule preşedinte, aceasta nu este politică externă. Aceasta este stupiditate externă.(139)

Traficant a avut dreptate, văzând problema, dar a ratat ţinta. Factorii de decizie politică din cadrul CFR nu sunt proşti. Ei implementează Formula Rothschild. Pentru a justifica un guvern mondial, trebuie să existe războaie.

Războaiele necesită duşmani cu arme înfricoşătoare. Iranul este unul dintre cei mai buni duşmani pe care banii îl pot cumpăra.

ARTICOL: Cel mai recent act din această piesă este consolidarea puterii Coreei de Nord. Capacităţile sale nucleare provin din China şi Rusia, ambele beneficiind de comerţ, investiţii şi tehnologie din partea SUA. În timp ce preşedintele Bush spunea că Coreea de Nord făcea parte din „Axa Răului", administraţia sa îi trimitea aşa-numitele transporturi umanitare de alimente, pe care regimul le folosea pentru a-şi consolida controlul.

Trebuie să presupunem că liderii occidentali au luat în considerare predicţia lui Lenin conform căreia, prin finanţarea duşmanilor lor, îşi pregătesc propria sinucidere - şi pe a noastră, în acelaşi timp. De asemenea, trebuie să concluzionăm că sunt încrezători că pot evita această soartă. Fie că au dreptate sau nu, problema nu e asta.

Ideea este că ei cred că au dreptate şi că construiesc o ordine mondială pe care cred că o pot face. Cum plănuiesc să facă acest lucru este subiectul unei secţiuni ulterioare, dar războiul etern este o parte importantă a acestuia.

AL CINCIELEA MOTIV PENTRU A ABOLI SISTEMUL

Există puţini istorici care ar contesta faptul că finanţarea Primului Război Mondial, a celui de-al Doilea Război Mondial, a Războiului din Coreea şi a Războiului din Vietnam a fost realizată cu Mecanismul Mandrake prin intermediul Sistemului Rezervei Federale.

O prezentare generală a tuturor războaielor de la înfiinţarea Băncii Angliei în 1694. sugerează că majoritatea conflagratiilor ar fi fost mult reduse în severitate, sau poate nu ar fi fost purtate deloc, fără bani fiat. Capacitatea guvernelor de a dobândi bani fără impozitare directă face posibil războiul modern, iar o bancă centrală a devenit metoda preferată pentru a realiza acest lucru.

Se poate argumenta necesitatea, sau cel puţin inevitabilitatea, banilor fiat în timp de război ca mijloc de supravieţuire brută. Acesta este instinctul primar atât al indivizilor, cât şi al guvernelor, lăsând la o parte toate celelalte consideraţii. Vom lăsa asta in seama filozofilor. Dar nu poate exista nici o dezbatere asupra faptului că banii fiat pe timp de pace nu au nici o justificare. Mai mult, capacitatea guvernelor şi instituţiilor bancare de a utiliza bani fiat pentru a finanţa războaiele altor naţiuni este o tentaţie puternică pentru acestea de a se implica în acele războaie pentru profit personal, avansarea unei ideologii sau alte motive care sunt departe de a fi o justificare morală pentru vărsarea de sânge. Sistemul Rezervei Federale a îndeplinit întotdeauna această funcţie. Strategia continuă de consolidare a capacităţilor militare ale potenţialilor inamici ai Americii nu ne lasă nici un motiv să credem că am văzut ultimul război.

Prin urmare, nu este o exagerare să spunem că Sistemul Rezervei Federale încurajează războiul. Nu poate exista un motiv mai bun pentru ca Creatura să fie adormită.

REZUMAT

Revoluţia bolşevică a fost o lovitură de stat în care o minoritate radicală a capturat guvernul rus de la majoritatea moderată revoluţionară. Finanţatorii Misiunii Crucii Roşii din New York i-au sprijinit pe bolşevici şi, în schimb, au primit recompense

economice sub formă unor drepturi asupra resurselor naturale ale Rusiei, plus contracte pentru construcţii şi aprovizionare. Participarea continuă la dezvoltarea economică a Rusiei şi Europei de Est de atunci indică faptul că această relaţie a supravieţuit până în prezent. Aceşti finanţatori nu sunt pro-comunişti.
Motivaţia lor este profitul şi puterea. Acum lucrează pentru a aduce atât Rusia, cât şi Statele Unite într-un guvern mondial pe care se aşteaptă să-l controleze. Războiul şi ameninţările cu războiul sunt instrumente menite să îndemne masele spre acceptarea acestui obiectiv. Prin urmare, este esenţial ca Statele Unite şi naţiunile industrializate ale lumii să aibă duşmani credibili. În timp ce aceste cuvinte sunt scrise, Rusia poartă masca păcii şi cooperării. Dar am mai văzut asta înainte. Am putea vedea o revenire a Imperiului Răului atunci când va fi momentul potrivit. Finanţarile din partea guvernului SUA şi a megabăncilor,mai întâi a Rusiei, iar acum a capacităţilor militare chineze şi a capabilitatilor din Orientul Mijlociu,nu pot fi înţelese fără această perspectivă.

NOTE FINALE
SECŢIUNEA 3

[1] Richard Lewinsohn, Profitul Razboiului de-a lungul secolelor (New York: E.P. Dutton, 1937), p. 55-56.
[2] Citat de senatorul Robert L. Owen, fost preşedinte al Comitetului Senatului pentru Bănci şi Monedă şi unul dintre susţinătorii Legii Rezervei Federale,Sistemul Economic National si Bancile (Washington, D.C.: U.S. Government Printing Office, 1939), p. 99. Acest citat nu a putut fi verificat într-o lucrare de referinţă primară. Cu toate acestea, atunci când se ia în considerare viaţa şi realizările Rothschild senior, nu există nici o îndoială că acest sentiment a fost, de fapt, perspectiva şi principiul său călăuzitor.
[3] Frederic Morton, Rothschild: Un Portret de familie (New York: Atheneum, 1962), p. 14.
[4] Morton, p. 145, 219.
[5] Derek Wilson, Rothschild: Averea şi puterea unei dinastii (New York: Charles Scribner's Sons, 1988), p. 79, 98-99.
[6] Derek Wilson, p. 99.
[7] Morton, pp. 40-41.
[8] R. McNair Wilson, Monarhia sau puterea banilor (Londra: Eyre and Spottiswoode, Ltd., 1933), p. 68, 72.

[9] Asignatul , bani fiat puri, care au devenit rapid complet lipsiţi de valoare în comerţ şi care aproape au distrus economia franceză.
[10] R. McNair Wilson, p. 71-72.
[11] R. McNair Wilson, p. 81-82.
[12] R. McNair Wilson, p. 83.
[13] Morton, p. 46.
[14] Morton, p. 47.
[15] Morton, p. 45.
[16] The New York Times, în ediţia sa din 1 aprilie 1915, a relatat că baronul Nathan Mayer de Rothschild a încercat să obţină o hotărâre judecătorească pentru a suprima o carte scrisă de Ignatious Balla intitulată „Rothschilds" pe motiv că povestea de la Waterloo despre bunicul său era neadevărată şi calomnioasă. Instanţa a decis că povestea era adevărată, a respins procesul şi l-a obligat pe Rothschild să plătească toate cheltuielile de judecată.
[17] Benjamin Disraeli, Coningsby (New York: Alfred A. Knopf, publicata iniţial în Anglia în 1844), p. 225.
[18] Stephen Birmingham, „Gloata noastra": Marile Familii Evreiesti din New York (New York: Harper & Row, 1986), p. 73.
[19] Citat din The New York Times, 21 octombrie 1987, de Chernow, p. 13.
[20] Disraeli, p. 229.
[21] Citat din Jacques Attali, tradus de Barbara Ellis, Un om influent: Sir Siegmund Warburg, 1902-82 (Londra: Weidenfeld şi Nicolson, 1986), p. 57.
[22] Citat de Derek Wilson, p. 100.
[23] Derek Wilson, p. 100.
[24] John Moody, Maeştrii capitalului (New Haven: Yale University Press, 1919), p. 164-165.
[25] Chernow, p. 187-89.
[26] Lewinsohn, p. 103-4, 222-24.
[27] Balfour MSS, FO/800/208, înregistrări ale Ministerului de Externe Britanic, Public Record Office, Londra, aşa cum sunt citate de Robert H. Ferrell, Woodrow Wilson şi Primul Război Mondial (New York: Harper & Row, 1985), p.35.
[28] Ferrell, p. 12.
[29] William G. McAdoo, Ani aglomerati (New York: Houghton Mifflin, 1931; raport New York: Kennikat Press, 1971), p. 392.
[30] Ferrell, p. 88.

[31] Citat de Ferdinand Lundberg, Cele 60 de familii ale Americii (New York: Vanguard Press, 1937), p.141. Vezi şi Link şi colab., edit., Scrierile lui Woodrow Wilson, vol. 41 (1983), p. 336-37, citate de Ferrell, p. 90.
[32] Lundberg, p. 141-42.
[33]Eciclopedia Columbia (Ediţia a treia, 1962, p. 2334) spune că nominalizarea din partea Partidului Democrat i-a revenit lui Wilson atunci când William Jennings Bryan şi-a schimbat sprijinul în favoarea lui „la îndemnul lui Edward M. House". Pentru detalii, vezi Martin, p. 155.
[34] Charles Seymour,Documentele personale ale col. House (New York: Houghton Mifflin Co.,
1926), vol. I, p. 114-15.
[35] Seymour, vol. I, p. 114.
[36] George Sylvester Viereck, Cea mai stranie prietenie din istorie: Woodrow Wilson şi colonelul House (New York: Liveright Publishers, 1932), p. 4, 18-19, 33, 35.
[37] Seymour, Vol. II, p. 399.
[38] William Jennings Bryan şi Mary Baird Bryan, Memoriile lui William Jennings Bryan (New York: Kennikat Press, 1925), Vol. II, p. 404-5.
[39] Viereck, pp. 106-108. Această chestiune, împreună cu textul complet al memorandumului lui Sir Edward, este discutată în Memoriile lui William Jennings Bryan Vol. II, pp. 404-6.
[40] Citat de Viereck, p. 112-13.
[41] Citat de Ferrell, p. 88.
[42] Ferrell, p. 12.
[43] Harry Elmer Barnes, În căutarea adevărului şi a dreptăţii: Demontarea mitului vinovăţiei de război (Chicago: National Historical Society, 1928; raport New York: Arno Press şi The New York Times, 1972), p. 104.
Pentru o relatare suplimentară a acestei întâlniri, vezi Viereck, p. 180-83.
[44] George Wheeler, Pierpont Morgan and Friends: Anatomia unui Mit (Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice Hall, 1973), p. 283-84.
[45] Congressional Record, vol. 54, 9 februarie 1917, p. 2947.
[46] Lundberg, p. 257. [Un „salariu" de 400.000 de dolari în 1915 este echivalentul a 4.400.000 de dolari astăzi.]
[47] Lundberg, p. 252.

[48] Ibid., p. 97, 249.
[49] Ibid., p. 247.
[50] Chernow, p. 100-01.
[51] Colin Simpson, Lusitania (Boston: Little, Brown & Co., 1972), p. 50.
[52] Simpson, p. 17-28, 70.
[53] Simpson, p. 87.
[54] „Enigma Lusitaniei", de Robert Ballard, National Geographic, aprilie 1994, p. 74.
[55] Winston Churchill, Criza mondială (New York: Scribner's Sons, 1949), p. 300. Aceasta apare la p. 464 a cartii retipărite de Barnes & Noble din 1993.
[56] Churchill, p. 274-75.
[57] Preluat din Jurnalele Amiralului Sir Hubert Richmond, 27 februarie 1915, Muzeul Maritim Naţional, Greenwich, citat de Simpson, p. 37.
[58] P.R.O., ADM/116/1359, 23 decembrie 1914, citat de Simpson, p. 37.
[59] bumbacul pentru puşcă(nitratul de celuloză**)** explodează cu o forţă de trei ori mai mare decât praful de puşcă într-un spaţiu închis şi poate fi aprinsă de la un punct de aprindere mult mai scăzut. Vezi Eissler, Manuel, Explozibili moderni de mare putere (New York: John Wiley & Sons, 1914), p. 110, 112, 372.
2.
[60] Simpson, p. 97.
[61] Joseph M. Kenworthy şi George Young, The Freedom of the Seas (New York: Ayer Company, 1929), p. 211.
[62] Seymour, Vol. I, p. 432
[63] Ibid., p. 432.
[64] Simpson, p. 157.
[65] Ballard, „Enigma Lusitaniei", p. 74, 76.
[66] „Secretul Lusitaniei: Provocarea armelor Aliaţii susţin că era exclusiv o navă de pasageri", de Sam Greenhill, Online, 20 decembrie 2008, postat pe internet.
[67] Documentele Lordului Mersey, Bignor Park, Sussex, citate de Simpson, p. 190.
[68] Simpson, p. 241.
[69] Ibid., p. 241.
[70] Bryan, Vol. II, p. 398-9.

[71] McAdoo, p. 333.
[72] Bryan, Vol. II, p. 424.
[73] Herman E. Krooss, ed. Istoria documentată a sistemului bancar şi a monedei în Statele Unite (New York: Chelsea House, 1983), Vol. III, pp. 26-27.
[74] Seymour, p. 434.
[75] Ibid., p. 435.
[76] Ferrell, p. 89, 90.
[77] Clarence W. Barron, Ei i-au spus lui Barron; Note ale lui Clarence Walker Barron, editat de Arthur Pound şi Samuel Taylor Moore (New York: Harper and Brothers, 1930), p. 51.
[78] Lundberg, p. 134,144-45.
[79] „Depozite şi monedă - Depozitele ajustate ale tuturor băncilor şi banii din afara băncilor, 1892- 1941", Statistică bancară şi monetară, 1914-1942 (Washington, D.C.: Consiliul Guvernatorilor Sistemului Rezervei Federale, 1976), p. 34.
[80] Leon Troţki, Viaţa mea (New York: Scribner's, 1930), p. 277.
[81] „Primarul îi numeşte pe pacifişti trădători", The New York Times, 24 martie 1917, p. 2.
[82] Pentru a evalua motivele lui Schiff pentru sprijinirea bolşevicilor, trebuie să ne amintim că era evreu şi că evreii ruşi fuseseră persecutaţi sub regimul ţarist. Prin urmare, comunitatea evreiască din America era înclinată să sprijine orice mişcare care urmărea să răstoarne guvernul rus, iar bolşevicii erau candidaţi excelenţi pentru această sarcină. După cum vom vedea mai departe, totuşi, existau şi stimulente financiare puternice pentru firmele de pe Wall Street, cum ar fi Kuhn, Loeb & Co - al căror partener principal era Schiff - pentru a vedea vechiul regim căzând în mâinile revoluţionarilor care ar fi fost de acord să acorde concesii comerciale lucrative în viitor, în schimbul sprijinului financiar actual.
[83] Un raport complet despre această întâlnire fusese prezentat Serviciilor de Informaţii Militare ale SUA. Vezi Documentul Senatului nr. 62, Congresul al 66-lea, Raportul şi audierile Subcomitetului Judiciar, Senatul Statelor Unite, 1919, vol. II, p. 2680.
[84] „De ce l-am lăsat pe Troţki să plece? Cum a pierdut Canada o oportunitate de a scurta războiul",revista MacLean's, Canada, iunie 1919. Vezi şi Martin, pp. 163-64.

[85] Antony C. Sutton, Ph.D., Wall Street si Bolsevicii (New Rochelle, New York: Arlington House, 1974), p. 25.
[86] Vezi Arsene de Goulevitch, Tarismul si Revolutia(Hawthorne, California: Omni Publications, fără date, raport din ediţia franceză din 1962), pp. 224, 230.
[87] Carroll Quigley, Tragedie si Speranta: O istorie a lumii in zilele noastre (New York: Macmillan, 1966), p. 950.
[88] Aceste scrisori au fost publicate pentru prima dată în numărul din vara anului 1976 al revistei Conspiracy Digest, publicată de Peter McAlpine (Alpine Press, Dearborn, Michigan). Originalele nu mai pot fi găsite acum.
Cu toate acestea, autorul a reuşit să-l găsească pe avocatul Paul Wolff (de la firma Williams & Connolly din Washington, D.C.), care l-a reprezentat pe Quigley în acţiunea sa legală împotriva editorului. Domnul Wolff nu poate garanta autenticitatea scrisorilor în sine, dar a confirmat în conversaţii telefonice şi ulterior în scris că detaliile esenţiale sunt corecte. El scrie: „Îmi amintesc că mi-au ascuns mie şi profesorului o vreme informaţia că, de fapt, distruseseră placile manuscrisului—
[89] Quigley, Tragedie, p. 324.
[90] Vezi Kenneth Clark, Ruskin Today (New York: Holt, Reinhart Sr Winston, 1964), p. 267.
[91] Quigley, Tragedie, p. 950.
[92] Quigley, , Tragedie, p. 130.
[93] Carroll Quigley, Establismentul Anglo-American: De la Rhodes la Cliveden (New York: Books in Focus, 1981), p. ix, 36.
[94] Quigley, Tragedie, p. 131.
[95] Quigley, Tragedie, p. 132, 951-52.
[96] Martin, p. 174-175.
[97] Vezi Goulevitch, p. 230.
[98] Sutton, Revolutia, p. 72.
[99] Hermann Hagedorn, Magnatul: William Boyce Thompson (New York: Reynal & Hitchcock, 1935), p. 192-93.
[100] George F. Kennan, Russia renunta la razboi:Relatiile Sovieto-Americane, 1917-1920 (Princeton, New Jersey: Princeton University Press, 1956), p. 60.
[101] Hagedorn, p. 192.
[102] Sutton, Revolution, pp. 83, 91. Agitaţia făcută posibilă de această finanţare a dus la eşuata Revolta germană Sparticus din

1918. Vezi „W.B. Thompson, donator al Crucii Roşii, consideră că partidul este „reprezentat greşit”, Washington Post, 2 februarie 1918.
[103] Henry R. Pike, doctor în filosofie, „O istorie a comunismului în Africa de Sud” (Germiston, Africa de Sud: Misiunea Internationala Crestina din South Africa, 1985), p. 39.
[104] Quigley, „Tragedie”, p. 137-38.
[105] Ibidem, p. 945.
[106] Vezi John P. Diggins, „Mussolini şi fascismul: perspectiva din America” (Princeton, New Jersey: Princeton University Press, 1972).
[107] Sutton, „Revoluţie”, p. 163-68.
[108] Ibidem, p. 102, 146, 166-67.
[109] R.H. Bruce Lockhart, „Agent britanic” (New York şi Londra: G.P. Putnam's Sons, 1933), p. 198-99, 204, 206-07.
[110] Lockhart, p. 220.
[111] Ibid., p. 270.
[112] Ibid., p. 253.
[113] Fişierul Zecimal al Departamentului de Stat al SUA, 861.00/3449.
[114] Lockhart, p. 225-26.
[115] Kennan, Rusia, p. 59.
[116] Leonard Shapiro, Revoluţiile Ruse din 1917 (New York: Basic Books, 1984), p. 135-36.
[117] Eugene Lyons, Paradisul pierdut al clasei muncitoare(New York: Funk & Wagnalls, 1967), p. 13-29.
[118] Lincoln Steffens, Scrisorile lui Lincoln Steffens (New York: Harcourt, Brace, 1941), p. 396.
[119] George F. Kennan, Decizia de a interveni: Relaţiile sovieto-americane, 1917-1920 (Princeton, New Jersey: Princeton University Press, 1958), pp. 190,235.
[120] Bullard ms., Fişierul zecimal al Departamentului de Stat al SUA, 316-11-1265, 19 martie 1918.
[121] Congresul SUA, Senatul, Propaganda bolşevică, Subcomitetul Comisiei Judiciare, Congresul al 65-lea, 1919, p. 802.
[122] Sutton, Revoluţie, p. 97-98.
[123] Arhiva zecimală a Departamentului de Stat al SUA, 861.516/129, 28 august 1922.

[124] Departamentul de Stat al SUA, Arhiva zecimală, 861.51/815, 836, 837, octombrie 1920. De asemenea, Sutton, Revoluţie, p. 159-60, 165.
[125] Vezi George F. Kerman, Rusia şi Occidentul sub Lenin şi Stalin (Boston: Little, Brown and Company, 1961), p. 180.
[126] V.I. Lenin, Raport către cel de-al Zecelea Congres al Partidului Comunist Rus, 15 martie 1921.Citat de Sutton, Revoluţie, p. 157.
[127] Citat de Joseph Finder, Red Carpet (New York: Holt, Rinehart şi Winston, 1983), p. 8.
[128] Lucrări de Arthur Bullard, Universitatea Princeton, citate de Sutton, Revolution, p. 46.
[129] Antony Sutton, Wall Street si ascensiunea lui Hitler (Seal Beach, California: '76 Press, 1976), p. 15-18, 33-43, 67-97, 99-113. De asemenea, Revolution, p. 174.
[130] Sutton, Hitler, p. 23-61.
[131] Antony C. Sutton, National Suicide: Ajutorul militar catre Uniunea Sovietica (New Rochelle, New York: Arlington House, 1973), p. 24.
[132] „U.S.A plateste datoria Poloniei catre Bancile Americane" (SUA rambursează împrumuturile datorate de Polonia băncilor americane), de William J. Eaton, Los Angeles Times, 2 februarie 1982.
[133] „ SUA construieşte maşina de război sovietică), Industrial Research & Development, iulie 1980, p. 51-54.
[134] Comisia Trilaterală.
[135] „The Payoff" (Mita), de Jane H. Ingraham, The New American, 28 iunie 1993, p. 25-26.
[136] Aceste cifre sunt preluate din publicaţia Naţiunilor Unite E/CN.5 / 1985 / Rev.1, Raportul din 1985 privind situaţia socială mondială, p. 14. Ediţiile mai recente ale acestui document nu oferă cifre cumulative, dar arată că numărul conflictelor a crescut rapid. Aşadar, cifrele actuale, oricare ar fi ele, sunt şi mai rele.
[137] Antony Sutton, Cel mai bun duşman pe care banii îl pot cumpăra (Billings, Montana: Liberty House Press, 1986), p. 191.
[138] „Slavă Domnului ca avem un ticălos", Newsweek, 16 septembrie 1996, p. 43.
[139] Congressional Record, 29 aprilie 1997.

Secţiunea IV
NARATIUNEA CELOR TREI BĂNCI

Se spune că cei care nu cunosc istoria sunt condamnaţi să-i repete greşelile. Ar putea fi o surpriză să aflaţi că Sistemul Rezervei Federale este a patra bancă centrală a Americii, nu prima. Am mai trecut prin toate acestea înainte şi, de fiecare dată, rezultatul a fost acelaşi. Sunteţi interesaţi ce s-a întâmplat? Atunci, haideţi să setăm coordonatele maşinii timpului la colonia Massachusetts şi anul 1690. Pentru a activa, întoarceţi pagina.

Capitolul Cincisprezece
HARTA COMORII PIERDUTE

Experienţa amară a coloniilor americane cu banii fiat; hotărârea părinţilor fondatori de a interzice noii naţiuni să recurgă la banii de hârtie fără susţinere aur; redactarea Constituţiei în acest scop; crearea unui adevărat dolar american; prosperitatea care a urmat. În zilele de aur ale radioului, la emisiunea lui Edgar Bergen, ventrilocul îsi întreba păpuşa pe Mortimer Snerd: „Cum poţi fi atât de prost?" Şi răspunsul era întotdeauna acelaşi. După un moment de gândire profundă din partea lui Mortimer, acesta tărăgăna răspunsul: „Ei bine, nu este uşor!"

Când ne uităm la haosul monetar din jurul nostru astăzi - valoarea dolarului care se evaporă şi instituţiile financiare care se prăbuşesc suntem obligaţi să ne întrebăm: Cum am ajuns în această încurcătură? Şi, din păcate, răspunsul lui Mortimer ar fi destul de potrivit.

Pentru a afla cum am ajuns unde suntem, va fi necesar să ştim de unde am pornit, iar un bun punct de plecare pentru această investigaţie este Constituţia Statelor Unite. Articolul I, secţiunile 8 şi 10 spun:Congresul va avea puterea, să împrumute bani ... să emită bani, să reglementeze valoarea acestora şi a monedelor străine şi să stabilească standardul de măsurare;... [şi] să prevadă pedepsirea falsificării....Niciun stat nu va ... emite bani;cambii de credit; [sau] altceva decât monede de aur şi argint ca mijloc de plată a datoriilor. Delegaţii au fost precişi în utilizarea acestor cuvinte. Congresului i s-a dat puterea de a „emite moneda", nu de a tipări.

Principiile dreptului constituţional ale lui Thomas M. Cooley explică faptul că „a bate bani înseamnă a ştampila bucăţi de metal pentru a fi utilizate ca mijloc de schimb în comerţ, conform standardelor fixe

de valoare". Ceea ce era interzis era „emiterea de cambii",care, conform discursurilor şi scrierilor celor care au redactat documentul, însemna tipărirea de chitanţe pe hârtie destinate să circule ca si bani, cu alte cuvinte, tipărirea de bani fiat nesusţinuţi de aur sau argint.
La început, s-ar părea că nimic nu ar putea fi mai clar. Totuşi, aceste două clauze simple au devenit baza a mii de pagini de interpretări contradictorii. Esenţa problemei este că, deşi Constituţia interzice în mod clar statelor să emită monedă fiduciară, aceasta nu împiedica în mod specific guvernul federal să facă acest lucru. Aceasta a fost cu adevărat o omisiune nefericită din partea autorilor documentului, dar probabil că nu au visat niciodată, în cele mai sălbatice coşmaruri ale lor, că urmaşii lor „ar putea fi atât de proşti" încât să nu le înţeleagă intenţia.
Mai mult, „nu este uşor" să le ratezi intenţia. Tot ce trebuie să faci este să te uiţi la istoria monetară care a dus la Convenţia Constituţională şi să citeşti scrisorile şi dezbaterile publicate ale oamenilor care şi-au aplicat semnăturile pe acel document fondator. Pe măsură ce citeşti dezbaterile pe holul convenţiei, eşti izbit de pasiunea pe care aceşti delegaţi au avut-o pe tema banilor. Fiecare dintre ei îşi putea aminti din experienţa personală haosul total al coloniilor cauzat de emiterea de monedă fiduciară. Au vorbit împotriva acesteia în termeni clari şi au insistat că nu ar trebui niciodată tolerată în America nici la nivel statal, nici la nivel federal.

BANII DE HÂRTIE ÎN COLONII

Prima experienţă colonială cu bani fiduciari a avut loc în perioada 1690-1764. Massachusetts a fost primul care a folosit-o ca mijloc de finanţare a raidurilor sale militare împotriva coloniei franceze din Quebec. Celelalte colonii s-au grăbit să-i urmeze exemplul şi, în câţiva ani, s-au angajat într-o adevărată orgie de tipărire a „biletelor bancare de credit". Nu a fost implicată nici o bancă centrală. Procesul a fost simplu şi direct, la fel ca şi raţionamentul din spatele lui. După cum a explicat un legislator colonial:

„Credeţi, domnilor, că voi fi de acord să-mi încarc alegătorii cu taxe când putem trimite la tipografia noastră şi obţine o grămadă de bani, din care doar o singură parte va plăti totalul?"(1)

Consecinţele acestei stăpâniri politice iluminate au fost clasice.

Preţurile au crescut vertiginos, au fost adoptate legi privind plata legală a monedei pentru a-i forţa pe coloniști să accepte hârtia fără valoare, iar omul de rând a îndurat mari pierderi personale şi greutăţi. Până la sfârşitul anilor 1750, preţurile din Connecticut crescuseră cu 800%,in Carolina cu 900%,in Massachusetts cu 1000% ia in Rhode Island cu 2300%.(2)
Situaţia era atât de scăpată de sub control încât, începând cu 1751, Parlamentul britanic a intervenit şi, într-unul dintre acele rare cazuri în care interferenţa din partea patriei-mamă a adus efectiv beneficii coloniile, le-a forţat să înceteze printarea de bani fiat. De atunci încolo, Banca Angliei avea să fie singura sursă.
Ceea ce a urmat a fost neprevăzut de promotorii monedei fiduciare. În mijlocul unei mari nemulţumiri legate de „banii insuficienţi", a avut loc un boom miraculos de prosperitate. Utilizarea forţată a monedei fiduciare i-a obligat pe toţi să tăinuiasca banii reali şi să folosească în schimb hârtia fără valoare. Acum, că hârtia era în dizgraţie, coloniştii au început să-şi folosească din nou monedele de aur englezeşti, franceze şi olandeze, preţurile s-au ajustat rapid la realitate, iar comerţul a revenit la o bază solidă. A rămas aşa chiar şi în timpul tensiunii economice a Războiului de Şapte Ani (1756-1763) şi în perioada imediat anterioară Revoluţiei. Iată un exemplu perfect despre cum un sistem economic aflat în dificultate îşi poate reveni dacă guvernul nu interferează în procesul de vindecare.(3)

INFLAŢIA IN TIMPUL RĂZBOIULUI

Dar toate acestea s-au oprit odată cu debutul rebeliunii coloniale. Nu numai că ostilităţile deschise au aruncat Anglia şi mai adânc între roţile mecanismului băncii centrale, dar a fost şi motivul convingător pentru colonii să se întoarcă la tipografiile lor. Următoarele cifre vorbesc elocvent de la sine:

- La începutul războiului, în 1775, masa monetară totală pentru coloniile federate se ridica la 12 milioane de dolari.
- În iunie a acelui an, Congresul Continental a emis încă 2 milioane de dolari. Înainte de tipărirea bancnotelor, a fost autorizat încă 1 milion de dolari.
- Până la sfârşitul anului, încă 3 milioane de dolari.
- 19 milioane de dolari în 1776
- 13 milioane de dolari în 1777
- 64 milioane de dolari în 1778

● 125 milioane de dolari în 1779
● Un total de 227 de milioane de dolari în cinci ani, pe lângă o bază de 12 milioane de dolari, reprezintă o creştere de aproximativ 2000%.
● Pe lângă aceşti bani federali, statele făceau acelaşi lucru într-o masură aproximativ egală.
● Şi mai mult: Armata Continentală, incapabilă să obţină suficienţi bani de la Congres, a emis „certificate" pentru achiziţionarea de provizii în valoare totală de 200 de milioane de dolari.
● 650 de milioane de dolari creaţi în cinci ani, pe o bază de 12 milioane de dolari, reprezintă o extindere a masei monetare de peste 5000%.(4)
Deşi economia a fost devastată de acest flux de bani fiat, majoritatea victimelor nu erau deloc conştiente de cauză. În 1777, sentimentul unui segment mare al populaţiei a fost exprimat prin cuvintele unei bătrâne patrioate care a spus: „Ce păcat că,Congresul să-i lase pe soldaţii săraci să sufere când au puterea să facă atâţia bani cati doresc".(5)
Rezultatul imediat al acestei infuzii de bani a fost apariţia prosperităţii. La urma urmei, toată lumea avea mai mulţi bani şi acest lucru era perceput ca un lucru foarte bun. Însă aceasta a fost urmată rapid de inflaţie, pe măsură ce mecanismul de autodistrugere a început să se pună în mişcare. În 1775, unitatea monetară colonială, numită Continental, era evaluată la un dolar în aur. În 1778, aceasta era schimbată pentru douăzeci şi cinci de cenţi. Până în 1779, la doar patru ani de la emitere, valora mai puţin de un penny şi a încetat să mai circule ca monedă. În acel an, George Washington a scris: „Un vagon plin de bani abia va cumpăra un vagon plin de provizii."(6)
Zicala „Nu valorează nici un Continental" îşi are originea din această perioadă sumbră.
Adevărata natură a efectului inflaţiei nu a fost niciodată mai exact percepută sau mai viu descrisă decât a fost de Thomas Jefferson: Se pune întreba cum cele două mase fiduciare, biletele sub forma continentalilor şi cele de stat au costat poporul Statelor Unite şaptezeci şi două de milioane de dolari, când aceştia urmează să fie răscumpăraţi acum cu aproximativ şase milioane? Va dau raspunsul că diferenţa, de şaizeci şi şase de milioane, s-a pierdut la

bancnotele de hârtie in momentul deţinerii succesive ai acestora. Fiecare, prin mâinile căruia trecea bancnota,pierdea la acel bilet de trezorerie cu cat o detinea mai mult. Aceasta a fost taxa reală pentru el; şi în acest fel, poporul Statelor Unite a contribuit de fapt cu acele şaizeci şi şase de milioane de dolari în timpul războiului prin cel mai opresiv mod de impozitare dintre toate deoarece e cel mai inegal dintre toate.(7)

CONTROLUL PREŢURILOR ŞI LEGILE PRIVIND CURSUL

Era firesc ca oamenii să se străduiască să găsească modalităţi de a scăpa de distrugerea economiilor lor, iar cele două metode cele mai evidente au fost:

(1) să ajusteze în mod regulat preţurile în sus pe măsură ce valoarea banilor scădea sau

(2) să îşi schimbe bunurile şi serviciile doar pe monede de aur. Ca răspuns, legislaturile coloniale şi Congresul Continental au făcut ceea ce guvernele fac întotdeauna pentru a preveni acest lucru. Au recurs la controale ale preţurilor şi la legi privind cursul masei monetare cu sancţiuni dure pentru nerespectare acestora. Conform unei astfel de legi, cei care refuzau să accepte bani fără valoare erau chiar numiti drept trădători. Aceasta declara:

Dacă o persoană de azi inainte isi va fi pierdut respectul pentru ţara sa si moralitatea încât să refuze să accepte bancnotele natiunii sale, acea persoană va fi considerată un duşman al ţării sale.(8)

Rhode Island nu numai că a perceput o amendă substanţială pentru neacceptarea bancnotelor sale, dar, la o a doua abatere, o persoană îşi pierdea cetăţenia. Când aceasta a fost declarată ilegală de către un complet de judecători, legislativul a reacţionat prin demiterea judecătorilor din funcţie."(9)

Atunci, ca şi acum, cei care au avut cel mai mult de suferit de pe urma banilor fiat au fost cei care aveau cea mai mare încredere în guvern. În 1777, aceştia erau în mare parte factiunea politica Whig(contestatarii monarhiei), ei fiind deţinatorii banilor fiat din rationamente patriotice iar ca rezultat,si-au pierdut mijloacele de trai şi economiile de-o viaţă. Rivalii lor, Tories sustinatorii catolicismului si monarhiei, pe de altă parte, neavând încredere atât în guvern, cât şi în banii săi de hârtie, au adoptat proiecte de lege in comert bazate pe active reale, în special aur. Prin urmare, ca grup, au rezistat destul de bine furtunii. Dar adesea au fost ridiculizaţi de vecinii lor mai puţin prudenţi, numindu-i „speculanţi

conservatori", „colectori" şi chiar „trădători".
Toate acestea erau dureros de proaspete în memoria delegaţilor la Convenţia Constituţională şi, odată cu sesiunea de deschidere convocată la Philadelphia în 1787, existau gloate furioase pe străzi care îi ameninţau pe legislatori. Jafurile au atins cote maxime. Afacerile erau falimentare. Beţia şi fărădelegile erau peste tot. Roadele banilor fiat se copseseră, iar delegaţii nu se bucurau de gustul lor.
În octombrie 1785, George Washington a scris: „Roţile guvernării s-au înpotmolit şi... coborâm în valea confuziei şi-a întunericului."(10)
Un an mai târziu, într-o scrisoare către James Madison, el spunea: „Nici o zi nu a fost vreodată mai înnorată decât cea prezentă. Ne apropiem rapid de anarhie."(11)
În februarie 1787, Washington i-a scris lui Henry Knox: „„Dacă... cineva mi-ar fi spus că ar exista o rebeliune atât de apriga asa cum e cea din prezent, l-aş fi considerat un nebun, un subiect potrivit institutiilor pentru sanatatea mintala."(12)
Cu doar trei luni înainte de deschiderea convenţiei, Washington şi-a exprimat motivele pentru care respinge noţiunea de monedă fiduciară. Ca răspuns la plângerea că nu existau suficiente monede de aur (specie) pentru a satisface nevoile comerţului, el a răspuns:
Necesitatea monedelor de aur este reprezentată ca fiind mai mare decât nevoia reala. Eu suţin că prin substanţă, nu prin umbra unui lucru, trebuie să fim avantajaţi.
Înţelepciunea omului, în umila mea opinie, nu poate în acest moment să conceapă un plan prin care increderea in banii de hârtie să fie susţinuta mult timp; în consecinţă, deprecierea ţine pasul cu cantitatea emisiilor, iar articolele pentru care sunt schimbati isi cresc valoarea într-un raport mai mare decât cea în scădere a monedei fiduciare.Aşadar,cu ce e avantajat fermierul, plantatorul, mestesugarul?
Un rău la fel de mare este uşa pe care o deschide imediat pentru speculaţii, prin care partea cea mai puţin inteligentă şi poate cea mai valoroasă a comunităţii cade pradă speculatorilor ingeniosi si vicleni.(13)

CONVENŢIA CONSTITUŢIONALĂ

Aceasta a fost opinia predominantă susţinută de marea majoritate a delegaţilor prezenti la Convenţie. Aceştia au fost fermi în hotărârea lor de a crea o constituţie care să împiedice orice stat, şi în special guvernul federal însuşi, să mai emită vreodată monedă fiduciară.
Şi au spus-o în termeni inconfundabili.Oliver Ellsworth din Connecticut, care mai târziu avea să devină al treilea

Preşedinte al Curţii Supreme de Justiţie, a declarat:
Acesta este un moment favorabil pentru a închide şi a zăvorî uşa împotriva banilor de hârtie. Răul diverselor experimente care au fost făcute sunt acum proaspete în mintea publică şi au stârnit dezgustul tuturor părţilor respectabile ale Americii.(14)
George Mason din Virginia le-a spus delegaţilor că are o „ură mortală faţă de banii de hârtie". Anterior, îi scrisese lui George Washington: „Pot să adopte o lege pentru a emite bani de hârtie, dar douăzeci de legi nu-l vor face pe popor să-i primească. Banii de hârtie sunt bazaţi pe fraudă şi ticăloşie."
James Wilson din Pennsylvania a spus: „Eliminarea posibilităţii emiterii banilor de hârtie va avea cea mai salutară influenţă asupra creditului Statelor Unite."
John Langdon din New Hampshire a avertizat că ar prefera să respingă întregul plan de federaţie decât să acorde noului guvern dreptul de a emite bani fiat.
George Reed din Delaware a declarat că o prevedere din Constituţie care acordă noului guvern dreptul de a emite bani fiat „ar fi la fel de alarmantă ca semnul fiarei din Apocalipsa."
Thomas Paine, deşi nu a fost delegat la Convenţie, scrisese în anul precedent că se opune ferm banilor fiat, pe care îi numea falsificare de moneda şi detesta în special legile privind mijlocul legal de plată care obligă oamenii să accepte contrafacerea. El a spus: „Pedeapsa unui membru [al unei legislaturi] care ar propune o astfel de lege ar trebui să fie moartea".
O idee interesantă.
Dacă sunt necesare dovezi suplimentare că Părinţii Fondatori au intenţionat să interzică guvernului federal emiterea de „bilete de credit", luaţi în considerare următoarele.
Primul proiect al Constituţiei a fost copiat în mare măsură din articolele originale ale Confederaţiei. Prin urmare, când a fost luat în considerare de către delegaţi, acesta conţinea vechea prevedere care provocase atât de mult haos. Acesta prevedea: „Legislatura Statelor Unite va avea puterea de a împrumuta bani şi de a emite bilete de credit". Însă, după o discuţie animată pe această temă, s-a votat eliminarea din Constituţie cu o marjă covârşitoare a prevederii ofensatoare.(15) Exprimând sentimentul majorităţii delegaţilor, Alexander Hamilton a spus: „Emiterea unei hârtie nesustinută

de nimic ca semn al valorii nu ar trebui să continue să fie o parte formală a Constituţiei şi nici să fie folosită vreodată; fiind, prin natura sa, respingatoare ,abuziva şi susceptibilă de a fi transformată în motorul impunerii şi fraudei."(16)
Jurnalul Convenţiei din 16 august conţine această nota:
S-a propus şi s-a susţinut eliminarea cuvintelor „şi emiterea de biletelor de credit", iar moţiunea ... a fost adoptată afirmativ. [Votul a fost aprobat cu o marjă de mai mult de patru la unu.](17)
Al zecelea amendament prevede: „Puterile care nu sunt delegate Statelor Unite prin Constituţie şi nici nu sunt interzise de aceasta statelor sunt rezervate federatiilor, respectiv poporului." Puterea de a emite bilete de credit nu este cu siguranţă delegată Statelor Unite şi este în mod specific interzisă statelor. Prin urmare, dacă există vreo putere legală de a emite monedă fiduciară, aceasta este rezervată poporului. Cu alte cuvinte, indivizii şi instituţiile private, cum ar fi băncile, au dreptul de a emite obligaţiuni şi speră că publicul le va folosi ca bani, dar guvernului, la orice nivel, îi este în mod clar interzis de Constituţie să facă acest lucru.

O SUGESTIE PENTRU CONGRESMANUL DUMNEAVOASTRĂ

De altfel, Constituţia nu a fost niciodată modificată în această privinţă, şi nici prevederea conform căreia doar argintul şi aurul pot fi folosite ca bani legali.
Ar fi interesant dacă fiecare cititor al acestei cărţi ar trimite copii reprezentanţilor săi aleşi din Washington sau cel puţin o fotocopie a acestei secţiuni. Fiecare membru al Congresului a jurat să respecte Constituţia, şi aţi putea ataşa o scurtă notă prin care să-i întrebaţi când intenţionează să înceapă sa evidentieze acest fapt.
Nu fiţi dezamăgiţi dacă răspunsul la problema este mai puţin satisfăcător.
Politicienii au o problemă similară cu cea a judecătorilor. Este permis să zgudui barca din când în când, dar nu trebuie să o scufunzi. Procesele împotriva guvernului care contestă constituţionalitatea sistemului nostru monetar rareori ajung în instanţă. Este mai sigur pentru judecători să refuze să accepte aceste cazuri sau să le respingă ca fiind presupuse „frivole". Altfel, s-ar confrunta cu o alegere dificilă. Fie ar trebui să mutileze logica pentru a susţine inconsecvenţele actuale expunându-se astfel unei posibile ridicolizări fie ar trebui să se declare în favoarea

Constituţiei şi să provoace literalmente prăbuşirea întregului mecanism de cheltuieli deficitare al băncii centrale. Un astfel de act ar necesita mult curaj. Nu numai că ar suferi de mânia sistemului care este hranit de acest mecanism, dar ar trebui să se confrunte şi cu un public dezorientat care, din cauza lipsei de cunoştinţe despre Constituţie sau natura banilor, ar putea fi uşor convins că judecătorii şi-au pierdut minţile. De asemenea, este mai sigur pentru politicieni să răspundă la întrebări de acest fel pur şi simplu citând un document guvernamental egoist care face ca sistemul nostru monetar fiat să pară destul de legal şi minunat constituţional.

Din păcate, aceasta este realitatea. Până când publicul nu va fi considerabil mai bine informat decât este în prezent, nu ne putem aştepta la prea mult de la instanţe sau de la Congres. Aducerea acestei chestiuni în atenţia reprezentanţilor aleşi merită însă efortul, deoarece procesul de educare trebuie să înceapă de undeva, iar Washingtonul este un excelent loc de plecare.

Revenind însă la punctul acestei digresiuni, este important să ştim că guvernului federal i s-a acordat o funcţie monetară precis limitată: „să bată bani" şi să „reglementeze valoarea acestora". Având în vedere faptul că monedele de aur şi argint au fost definite în mod specific ca singurul tip de monedă permis, nu există nici o îndoială cu privire la semnificatia primei jumătati a acestei puteri. A bate monedă însemna a bate monede din metale preţioase.

Punct.

A doua jumătate este la fel de clară. Atât în Constituţie, cât şi în discuţiile dintre delegaţi, puterea de a reglementa valoarea monedelor de aur şi argint era strâns legată de puterea de a determina greutăţile şi măsurile.

De fapt, sunt unul şi acelaşi lucru. A reglementa valoarea monedei este exact acelaşi lucru cu a stabili valoarea acceptată la nivel naţional a unei mile, a unei livre sau a unui litru. Înseamnă a crea un standard faţă de care un lucru poate fi măsurat. Formularea acestei secţiuni a Constituţiei poate fi urmărită până la articolele originale ale Confederaţiei, care clarifică în continuare sensul general înţeles la acea vreme:

Statele Unite întrunite în Congres vor avea ... dreptul şi puterea unica şi exclusiva de a reglementa aliajul şi valoarea monedelor bătute prin propria autoritate sau prin cea a statelor respective

stabilind Standardul de Greutăţi şi Măsuri în Statele Unite.
Prin urmare, intenţia era pur şi simplu ca Congresul să determine greutatea exactă a unui metal preţios care ar constitui unitatea monetară naţională.

ORIGINEA DOLARULUI

În momentul acestor deliberări, monedele de argint spaniole, numite piese de opt(dolarul spaniol), deveniseră deja unitatea monetară de facto. O comisie oficială a fost înfiinţată de Congresul Continental pentru analiza calitatea monedelor circulante din ţară şi a determina valoarea lor medie după greutate şi puritate. Au fost publicate grafice, iar toate monedele de diferite origini au fost listate după valoarea comparativă. Congresul „reglementa deja valoarea" banilor naţiunii în momentul în care a fost elaborată Constituţia.
Cum aceste monede au devenit dolari este o poveste interesantă. Edwin Vieira ne spune:

Istoricii monetari asociază, în general, pentru prima dată dolarul cu un anumit conte Schlick, care a început să bată astfel de monede de argint în 1519 în Thal-ul lui Joachim din Bavaria. Pe atunci numite „talerii lui Schlick" sau „talerii lui Joachim", monedele au devenit cunoscute pur şi simplu sub numele de „taleri", care s-au transformat în „dolari". Interesant este că, în coloniile americane, dolarul nu a fost adoptat din Anglia, ci din Spania. În urma reformei monetare din 1497 a acestei ţări, realul de argint a devenit unitatea monetară spaniolă sau unitatea de cont. A apărut şi o nouă monedă formată din opt reali. Cunoscute sub numele de pesos, duros, piezas de ocho („piese de opt") sau dolari spanioli (datorită asemănării lor în ceea ce priveşte greutatea şi puritatea cu talerul), monedele au dobândit rapid predominanţă pe pieţele financiare din Lumea Nouă datorită poziţiei comerciale şi politice importante a Spaniei de pe atunci.(18)

În 1785, Thomas Jefferson a îndemnat la adoptarea dolarului spaniol de argint ca unitate monetară oficială a naţiunii. Într-o broşură prezentată delegaţilor Congresului Continental, el a spus:

Având în vedere toate tranzacţiile monetare, mari şi mici, mă întreb dacă s-ar putea propune o măsură comună mai convenabilă decât dolarul... Unitatea monetara sau dolarul este o monedă deja cunoscută şi cea mai familiară dintre toate în mintea oamenilor. Este deja adoptată de la sud spre nord; identificata ca moneda noastră şi, prin urmare, se oferă cu bucurie ca o unitate deja introdusă."(19)

Pe 6 iulie 1785, Congresul a votat în unanimitate adoptarea dolarului spaniol ca unitate monetară oficială a Statelor Unite. Jefferson şi-a dat seama, totuşi, că acest lucru nu era suficient. Deşi moneda fusese una dintre cele mai fiabile în ceea ce priveşte greutatea şi calitatea, aceasta varia în continuare în conţinut între

emisiuni şi trebuia găsită o modalitate de a compara valoarea unei monede cu alta. Acesta era, la urma urmei, serviciul pe care Congresul trebuia să-l ofere atunci când i s-a acordat puterea de a „reglementa valoarea" banilor. Jefferson a punctat când a spus: „Dacă stabilim că un dolar va fi unitatea noastră monetara, trebuie să spunem atunci cu precizie ce este un dolar. Această monedă, bătută în momente diferite, cu greutate şi puritate diferite, are valori diferite."(20)

Logica exprimată de Jefferson nu putea fi ignorată. Doi ani mai târziu, după ce a examinat cu atenţie greutatea şi puritatea reală a dolarilor spanioli în circulaţie, Congresul a definit dolarul. După ratificarea Constituţiei, un dolar ar fi conţinut 24.057 gr de argint pur, şi toate articolele comerciale, inclusiv alte monede, urmau să fie măsurate în valoare în funcţie de acest standard.

Pe măsură ce spaniolii au continuat să reducă conţinutul de argint al monedelor lor, presiunea pentru baterea unui dolar american cu o valoare previzibilă a început să crească. Secretarul Trezoreriei, Alexander Hamilton, în raportul său din 1791 către Congres, a cerut înfiinţarea unei monetării federale şi,de asemenea, a prezentat un argument puternic pentru menţinerea unui standard inviolabil pentru monedele care urmau să fie produse de acea trezorerie. El a spus:

Dolarul iniţial avut în vedere în tranzacţiile monetare ale acestei ţări, prin diminuări succesive ale greutăţii şi purităţii sale, a suferit o depreciere de cinci procente, iar în prezent noul dolar l-a inlocuit ca monedă în toate plăţile pe cel vechi, fără a se acorda aproape nici o atenţie diferenţei dintre ele. Aceasta manevra în deprecierea valorii proprietăţilor care depind de contractele anterioare şi... a tuturor celorlalte proprietăţi este evidentă. Nu e nevoie de argumente pentru a demonstra că o naţiune nu ar trebui să permită ca valoarea proprietăţilor cetăţenilor săi să fluctueze odată cu fluctuaţiile unei emisiuni străine sau să se modifice odată cu schimbările în reglementările unui stat suveran străin...

Cantitatea de aur şi argint din monedele naţionale, corespunzătoare unei anumite sume, nu poate fi redusă ca si până acum fără a perturba echilibrul valorii intrinseci şi făcând ca fiecare acru de pământ precum şi fiecare banita de grâu, să aibă o valoare reală mai mică decât în trecut... [Acest lucru] nu ar putea să distraga traga atentia comunităţii şi ar fi capabil să genereze nemulţumire atât în rândul celor care din venituri fixe, cât şi în rândul claselor mai sărace, cărora necesităţile vieţii... le-ar deveni mai scumpe.(21)

BIMETALISMUL (standardul bimetalic)

Reţineţi în citatul precedent că Hamilton se referea atât la ambele

monede atat la cele din aur cat şi ala cele din argint. Aceasta deoarece tocmai în această perioadă Congresul a început să ia în considerare o emisiune bimetalica. În retrospectivă, aceasta a fost o greşeală, deoarece, de-a lungul istoriei, bimetalismul nu a funcţionat niciodată bine prea mult timp. Întotdeauna a dus la confuzie şi, în cele din urmă, la dispariţia unuia dintre metale ca moneda. Acest lucru se datorează faptului că există întotdeauna o schimbare subtilă a valorilor relative dintre aur şi argint – sau orice alte două metale - în funcţie de cererea şi oferta în continuă schimbare. Putem stabili un raport de valoare între unul şi celălalt care este destul de acceptabil astăzi, dar, în cele din urmă, acest raport nu va mai reflecta realitatea. Metalul care creşte în valoare faţă de celălalt va fi acumulat posibil chiar topit, deoarece va aduce un preţ mai mare ca metal decât ca monedă.
Exact asta s-a întâmplat în primele zile ale Republicii noastre. După o analiză atentă a pieţei libere, s-a stabilit că valoarea aurului la acea vreme era de aproximativ cincisprezece ori mai mare decât valoarea argintului.
Legea monetară din 1792 a stabilit, în consecinţă, valoarea relativă a aurului faţă de argint de cincisprezece la unu. Apoi a autorizat guvernul federal să bată monede de aur numite Vulturi şi a specificat că valoarea lor era de zece dolari. Cu alte cuvinte, monedele de aur ar fi egale în valoare cu zece monede de argint. Zece monede de argint ar conţine un total de 240,5 gr argint pur. Prin urmare, conţinutul Vulturului era a cincisprezecea parte din această cantitate, sau 24.75 gr. aur .
Contrar concepţiei populare greşite, Congresul nu a creat un „dolar de aur”. (Nu a făcut asta decât cincizeci şi şapte de ani mai târziu,prin Legea Monedelor din 1849.) De fapt, a reafirmat că „moneda de cont a Statelor Unite va fi exprimată în dolari sau unităţi” şi a definit din nou aceste unităţi ca fiind monede care conţin 24.05 gr argint pur. Ceea ce a făcut Congresul a fost să autorizeze baterea unei monede de aur şi să stabilească arbitrar valoarea aurului din acea monedă la de cincisprezece ori valoarea dolarului. Şi a afirmat, de asemenea, că toate monedele de argint şi aur produse în monetăria federală urmau să fie mijloc legal de plată în conformitate cu valoarea lor, bazată pe greutate şi puritate, în raport cu standardul dolarului de argint.

Oh, da, încă ceva. A stabilit pedeapsa cu moartea pentru oricine degradează calitatea monedei naţionale; o lege care, dacă ar fi aplicată astăzi, ar eradica Camera Reprezentanţilor, Senatul, nivelul managerial al Departamentului Trezoreriei şi, de asemenea, Preşedinţia.

LIBERTATEA MONEDELOR

Poate cea mai importantă prevedere a acestei legi a fost însă stabilirea a ceea ce se numeşte libertatea monedelor. În cadrul libertăţii monedelor, orice cetăţean poate aduce argint sau aur brut la monetărie şi, contra unei taxe ,poate converti metalelel în monede pentru uz personal. Guvernul îndeplineşte doar o funcţie tehnică de creare a monedei şi de ştampilare a acesteia cu insigna sa pentru a certifica greutatea şi puritatea corecte. Rolul statului în acest sens este exact acelaşi cu inspectarea cântarului dintr-un magazin alimentar sau a contorului de la o pompă de benzină.

Este vorba doar de îndeplinirea cerinţei constituţionale de a stabili standarde şi de a verifica acurateţea greutăţilor şi măsurilor. Libertatea monedelor avea să devină o parte importantă a poveştii de succes americane şi a durat până la Legea Rezervei de Aur din 1934, care nu numai ca a pus capăt acesteia, dar chiar a interzis cetăţenilor deţinerea de aur. Vom analiza mai atent acea perioadă sumbră într-o secţiune ulterioară, dar, deocamdată, este important să ne amintim măreţia sistemului nostru monetar aşa cum era odinioară.

Elgin Groseclose explică:

Principiul liberei monede şi-a dovedit valoarea practică ca factor de descurajare a devalorizării şi deprecierii. În cazul în care moneda este în cont privat, statul nu obţine nici un profit prin modificarea etalonului şi nu există nici o oportunitate pentru o astfel de practică din partea individului. Circulaţia monedelor cu aspect şi denominaţie similare, dar cu un etalon incert, modificările arbitrare şi imprevizibile ale etalonului de către guvernul autocratic, tentaţiile de profit la care erau constant expusi conducătorii despotici - acestea erau relele care au nedumerit şi hărţuit societatea şi au împiedicat creşterea naturală a economiei încă din zilele în care au apărut prima monedă. Printr-o lovitură au fost măturate. În acelaşi timp, instituirea libertăţii monedei, prin conferirea de stabilitate şi caracter unuia dintre principalele instrumente ale economiei organizate,a făcut posibilă o viaţă comercială mai viguroasă şi mai sănătoasă dănd prestigiu şi substanţă sporită guvernului care a adoptat-o.(22)

MONEDĂ SĂNĂTOASĂ ŞI PROSPERITATE ECONOMICĂ

Acesta a fost, într-adevăr, un început de bun augur pentru

noua naţiune, iar rezultatul a fost imediat observat printr-o creştere a prosperităţii.
Ediţia din 16 decembrie 1789 a ziarului Pennsylvania Gazette declara: „De când constituţia federală a eliminat orice pericol ca noi să avem o ofertă pe hârtie, comerţul nostru a avansat cu cincizeci la sută.”(23)
Dar acesta a fost doar începutul.
Istoricul Douglass North spune că „anii 1793-1808 au fost ani de prosperitate fără precedent”.(24)
Louis Hacker descrie perioada ca fiind una „de expansiune comercială fără precedent, una dintre cele mai mari, de fapt, pe care Statele Unite le-au avut... Exporturile ţării au crescut de la 19 milioane de dolari în 1791 la 93 de milioane de dolari în 1801”.(25)În plus, deficitul federal, care se ridica la douăzeci şi opt la sută în 1792, a scăzut la douăzeci şi unu la sută în 1795. Până în 1802, deficitul dispăruse cu totul şi fusese înlocuit de un surplus care era aproape la fel de mare ca si cheltuielile totale ale guvernului.
George Washington a urmărit acest miracol economic cu mare satisfacţie şi, în corespondenţa cu prietenul său, Gilbert du Motier, marchizul de Lafayette, omul de stat francez şi fostul general al Armatei Continentale.
Washington a comentat: „Ţara noastră, stimate domn,... progresează rapid catre importanţa sa politică şi fericire socială.” Într-o scrisoare către Catherine Macaulay Graham, el a spus: „Statele Unite se bucură de un sentiment de prosperitate şi linişte sub noul guvern la care cu greu s-ar fi putut spera.” Iar într-o scrisoare către poetul şi diplomatul american, David Humphreys, Washington a exclamat: „Creditul nostru public se află pe acel teren înalt pe care acum trei ani ar fi fost considerata un fel de nebunie să-l prezicem.”(26)
Referitor la subiectul specific al banilor de hârtie fără susţinere de aur sau argint, Washington a scris:
„Într-o zi am putea deveni o mare naţiune comercială şi înfloritoare. Dar dacă, în căutarea mijloacelor, ne-am împiedica din nou, din păcate, de bani de hârtie nesustinuti de nimic sau de orice altă specie similară de fraudă, cu siguranţă vom înjunghia fatal creditul nostru naţional încă de la început.(27)
Acesta a fost, aşadar, planul monetar stabilit de oamenii care au redactat Constituţia noastră. În retrospectivă, singurul defect pe

care îl putem găsi a fost încercarea de a stabili un raport fix între valoarea aurului şi argintului. În loc de a plasa o valoare în dolari pe o monedă de aur, monetăria ar fi trebuit să imprime valoarea aurului în termeni de greutate şi puritate. Piaţa liberă i-ar fi atribuit atunci o valoare de schimb în termeni de bunuri şi servicii, iar aceasta ar fi determinat automat valoarea sa monetară corectă ca raport la dolarii de argint care licitau pentru achiziţionarea aceloraşi articole.

Prin urmare, a fost inevitabil ca, la scurt timp după crearea Vulturului „de zece dolari", valoarea aurului faţă de argint să înceapă să crească mai mult decât raportul prescris de cincisprezece la unu, iar Vulturii să înceteze să circule. În anii următori, odată cu descoperirea marilor zăcăminte aurifere din California şi Australia, procesul s-a inversat, iar dolarii de argint au dispărut din comerţ.

Dar, chiar dacă acest bimetalism a dus la o discrepanţă între raportul de conversie real şi cel prescris de guvern, cu toate acestea, el a avut loc pe piaţa liberă şi nimeni nu a fost grav vătămat de acest inconvenient. De-a lungul întregului proces, a existat un singur standard: conţinutul definit de argint al unui dolar. În plus, atât monedele de argint, cât şi cele de aur aveau o valoare intrinsecă şi erau complet corecte în măsura lor. Nici o naţiune nu putea face mai mult pentru prosperitatea cetăţenilor săi decât atât.

REZUMAT

Constituţia interzice atât statelor, cât şi guvernului federal să emită monedă fiduciară(bani fiat). Aceasta a fost intenţia deliberată a Părinţilor Fondatori, care au avut o experienţă amară cu moneda fiduciară înainte şi mai ales în timpul Războiului de Independenţă. Ca răspuns la nevoia de a avea o unitate monetară naţională precis definită, Congresul a adoptat dolarul spaniol, folosit la momentul respectiv, şi a definit conţinutul acestui dolar la 24,05 grame de argint pur. Odată cu înfiinţarea unei monetării federale, au fost emişi dolari americani de argint în conformitate cu acest standard, şi au fost produsi şi Eagles(Vulturii) de aur, care aveau atunci o valoare egală cu zece dolari de argint. Cel mai important, a fost stabilită moneda liberă, prin care americanii au putut să-şi convertească argintul şi aurul brut în monede naţionale certificate oficial de guvern în ceea ce priveşte valoarea lor

intrinsecă.Produsul acestor măsuri a fost o perioadă a unei stabilitati monetare şi o mare prosperitate economică, o perioadă care avea să se încheie doar atunci când următoarea generaţie de americani ar fi uitat istoria şi ar fi revenit la utilizarea banilor de hârtie şi a „biletelor de credit".
Planul monetar elaborat de Părinţii Fondatori a fost produsul geniului colectiv. Nicăieri în istorie nu se pot găsi atâţia oameni într-un singur corp legislativ care să înţeleagă frauda inerentă monedei fiduciare şi natura ascunsă a impozitării prin inflaţie. Nu a existat niciodată o astfel de adunare de savanţi şi oameni de stat hotărâţi să stabilească un curs sigur pentru naţiunea pe care o creaseră. La propriu, ne-au dat o hartă a comorii. Tot ce trebuia să facem era să o urmăm către securitatea economică şi prosperitatea naţională. Dar, aşa cum vom vedea în secţiunile următoare, acea hartă a fost abandonată atunci când lecţiile istoriei au dispărut odată cu cei care le trăiseră.

Capitolul şaisprezece
CREATURA VINE ÎN AMERICA

Povestea Băncii Americii de Nord, prima bancă centrală a naţiunii, care a fost formată chiar înainte de redactarea Constituţiei; povestea Primei Bănci a Statelor Unite, a doua bancă centrală a naţiunii, care a fost formată în 1791; inflaţia masivă cauzată de ambele bănci; cauzele declinului lor.
Este un fapt surprinzător că Statele Unite au avut prima lor bancă centrală chiar înainte de redactarea Constituţiei. Aceasta a fost înfiinţată de Congresul Continental în primăvara anului 1781 şi şi-a deschis porţile în anul următor. La acea vreme existau mari aşteptări că provincia Canada se va alătura în curând coloniilor rebele pentru a forma o uniune care se va extinde pe întregul continent nord-american. În aşteptarea acestui lucru, noua instituţie financiară a fost numită Banca Americii de Nord.
Banca a fost organizată de Robert Morris, membru al Congresului, care era liderul unui grup de politicieni şi comercianţi care doreau ca noua naţiune să imite mercantilismul Angliei. Ei doreau impozite mari pentru a susţine un guvern puternic şi centralizat, tarife mari pentru a subvenţiona industria internă, o armată şi o marină numeroasa şi achiziţionarea de avanposturi coloniale pentru a se extinde în ţări şi pieţe străine. Era un comerciant bogat din

Philadelphia, care profitase enorm de pe urma contractelor de război din timpul Revoluţiei. Studiase cu atenţie ştiinţa secretă a banilor şi până în 1781, era considerat pe scară largă vrăjitorul financiar al Congresului.
Banca Americii de Nord a fost modelată îndeaproape după Banca Angliei. Urmând practica rezervei fracţionare, i se permitea să emită bilete la ordin pe hârtie care depăşeau depozitele reale, dar, deoarece o parte din aur şi argint trebuiau păstrate în seif, existau limite clare privind cât de departe putea merge acest proces. Bancnotele nu erau impuse oamenilor ca mijloc legal de plată pentru toate datoriile, publice şi private, dar guvernul era de acord să le accepte la valoarea lor nominală pentru plata tuturor impozitelor şi taxelor, ceea ce le făcea la fel de bune ca si aurul în acest scop specific. În plus, spre deosebire de băncile centrale de astăzi, Banca Americii de Nord nu a primit puterea de a emite direct moneda naţiunii.

FUNCŢIONEAZA CA O BANCA CENTRALĂ

Pe de altă parte, Băncii i s-a acordat dreptul de monopol în domeniul său de activitate, ceea ce înseamnă că nu existau alte bancnote permise să circule ca si concurenţă. Acest lucru, plus faptul că erau acceptate la valoarea nominală pentru plata tuturor impozitelor federale şi statale, plus faptul că guvernul federal nu avea la acea vreme o monedă proprie funcţională, a făcut aceste bancnote atractive pentru utilizare ca mijloc de schimb circulant.
Rezultatul dorit a fost ca hârtia Băncii să fie acceptată ca monedă, ceea ce, pentru o vreme, a fost. În plus, Banca a devenit depozitarul oficial pentru toate fondurile federale şi a împrumutat aproape imediat 1,2 milioane de dolari guvernului, o mare parte din aceştia fiind creaţi din nimic în acest scop. Aşadar, în ciuda limitărilor impuse Băncii şi în ciuda faptului că era în esenţă o instituţie privată, aceasta a fost menită să fie şi de fapt a funcţionat ca o bancă centrală.
Banca Americii de Nord a fost frauduloasă de la bun început. Carta impunea investitorilor privaţi să ofere 400.000 de dolari pentru subscrierea iniţială.
Când Morris nu a reuşit să strângă acei bani, şi-a folosit influenţa politică pentru a compensa deficitul din fondurile guvernamentale. Într-o manevră care nu a fost altceva decât o delapidare legalizată

,a luat aurul care fusese împrumutat Statelor Unite din Franţa şi l-a depus la Bancă. Apoi, folosindu-l ca bază de rezervă fracţionară, pur şi simplu a creat banii necesari pentru subscriere şi i-a împrumutat lui şi asociaţilor săi. Aceasta este puterea ştiinţei secrete.(28)

Este greu de acceptat faptul că aceiaşi oameni care au adoptat restricţiile monetare strălucite ale Constituţiei câţiva ani mai târziu ar fi permis Băncii Americii de Nord să existe. Trebuie să ne amintim,totuşi, că războiul era încă în desfăşurare când a fost emisă carta şi chiar şi cei mai înţelepţi oameni de stat sunt adesea obligaţi să urmeze oportunismul în astfel de vremuri. De asemenea, trebuie concluzionat că, deşi părinţii fondatori erau înţelepţi în ceea ce priveşte natura monedei fiduciare create de tiparul guvernamental, ei nu avuseseră încă o experienţă vastă cu acelaşi mecanism ascuns în spatele obscurităţilor sistemului bancar cu rezervă fracţionară.

În orice caz, statutul Băncii nu a fost reînnoit de către Congres şi nu a supravieţuit după sfârşitul războiului. Murray Rothbard detaliază dispariţia acesteia:

În ciuda privilegiilor de monopol conferite Băncii Americii de Nord şi a răscumpărarii sale nominale în specie, lipsa de încredere a pieţei în bancnotele umflate a dus la deprecierea acestora în afara sediului central al Băncii din Philadelphia. Banca a încercat chiar să consolideze valoarea bancnotelor sale angajând oameni care să-i îndemne pe cei care îşi răscumpărau bancnotele să nu insiste asupra speciei(monede din metal pretios) - o mişcare calculată pentru a îmbunătăţi încrederea pe termen lung în Bancă.

După un an de funcţionare, puterea politică a lui Morris a scăzut, iar acesta a acţionat rapid pentru a transforma Banca Americii de Nord dintr-o bancă centrală într-o bancă pur comercială, înfiinţată de statul Pennsylvania. Până la sfârşitul anului 1783,... primul experiment cu o bancă centrală în Statele Unite se încheiase.(29)

Un epilog potrivit al acestei poveşti a fost scris două sute de ani mai târziu, când, în 1980, First Pennsylvania Bank din Philadelphia, „cea mai veche bancă din naţiune", a fost salvată de FDIC.

O INCERCARE DE EVITARE A CONSTITUŢIEI

Reamintim că, după ce Banca Americii de Nord a fost desfiinţată şi după ce Convenţia Constituţională „a închis uşa banilor de hârtie", Statele Unite s-au bucurat de o perioadă de creştere economică şi prosperitate de neegalat. Dar, deşi uşa putea fi închisă,fereastra era încă deschisă. Congresului i s-a refuzat puterea de a tipări bani,

dar nu i s-a refuzat şi puterea de a-i împrumuta.
În vocabularul omului de rând, a împrumuta înseamnă a accepta s lus ceva ce există deja. Prin urmare, el este confuz atunci când bancherul emite bani din nimic şi apoi spune că îi împrumută. Pare că împrumută, dar, în realitate, creează.
Atunci, ca şi acum, misterele vocabularului bancar nu erau dezvăluite oamenilor de rând şi era dificil de înţeles cum bancnotele emise privat puteau servi exact aceluiaşi scop ca banii tipăriţi - cu exact aceleaşi rezultate dezastruoase. Acesta fiind cazul, monetarii şi politologii au decis să pună capăt Constituţiei. Planul lor era să înfiinţeze o bancă, să-i dea acelei bănci puterea de a crea bani, să împrumute cea mai mare parte a acelor bani guvernului şi apoi să se asigure că obligaţiile de plată sunt acceptate ca bani de către public. Prin urmare, Congresul nu ar emite titluri de credit. Banca ar face acest lucru. Astfel, a fost concepută Prima Bancă a Statelor Unite.
Propunerea a fost înaintată Congresului în 1790 de Alexander Hamilton, care, la acea vreme, era secretar al Trezoreriei. Hamilton, apropo, era un fost consilier al lui Robert Morris, fondatorul Băncii Americii de Nord, aşa că, în acest sens, rolul său în această chestiune nu este atat de surprinzător.
Ceea ce este surprinzător este faptul că Hamilton fusese un susţinător ferm al unei monede solide în timpul Convenţiei Constituţionale. Ca acest lucru este greu sa ne impacam şi trebuie să bănuim că, până şi cei mai bine intenţionaţi oameni pot fi corupţi de tentaţiile bogăţiei şi puterii. Este posibil ca Hamilton, Morris şi alţi lideri federalişti să fi sperat să ţină guvernul departe de afacerile printarii de bani, nu pentru că era o chestie constituţionala de făcut, ci pentru că acest lucru ar lăsa câmp liber pentru un mecanism al băncii centrale care, deoarece era acunsa de public şi de controlul politic, ar fi putut deveni propriul lor motor privat de profit. Ar parea că singura altă explicaţie ar fi fost că aceşti oameni erau nestatornici în opiniile lor şi nu înţelegeau cu adevărat implicaţiile acţiunilor lor. Având în vedere inteligenta lor în toate celelalte chestiuni, însă, este dificil a aduna sustinere pentru această interpretare.

CONFLICTUL HAMILTON-JEFFERSON

Propunerea lui Hamilton a fost puternic contestată de Thomas Jefferson, pe atunci Secretar de Stat, iar acesta a fost începutul

unei dezbateri politice aprinse care avea să preocupe Congresul timp de multe decenii. De fapt, a fost una dintre problemele centrale care au dus la crearea primelor noastre partide politice. Federaliştii s-au adunat în jurul ideilor lui Hamilton.Antifederaliştii, numiţi mai târziu republicani, au fost atraşi de ideile lui Jefferson.(30)

Jefferson a subliniat că Constituţia nu acorda Congresului puterea de a crea o bancă sau ceva similar. Aceasta înseamnă că o astfel de putere este rezervată statelor sau poporului. Într-o replică la propunerea lui Hamilton, el a spus: „A face un singur pas dincolo de limitele astfel trasate special în jurul puterilor Congresului, înseamnă a prelua in posesie un câmp nemărginit de putere, care nu mai poate fi definit."(31) Mai mult, a spus el, chiar dacă Constituţia ar fi acordat o astfel de putere, ar fi fost un lucru extrem de neînţelept, deoarece a permite băncilor să creeze bani nu ar putea duce decât la ruina naţională.

Hamilton, pe de altă parte, a susţinut că datoria este un lucru bun, dacă este menţinută în limite rezonabile, şi că naţiunea are nevoie de mai mulţi bani în circulaţie pentru a ţine pasul cu comerţul în expansiune. Doar Banca, a spus el, ar putea să ofere acest lucru. În plus, deşi este adevărat că Constituţia nu a acordat în mod specific puterea de a crea o astfel de bancă, aceasta era, totuşi, o putere implicită, deoarece era necesară pentru a îndeplini alte funcţii care erau acordate în Constituţie.

Aceasta a fost soluţia finală.

Nimic nu putea fi mai polarizat decât ideile opuse ale acestor doi oameni:

JEFFERSON: „O bancă centrală privată care emite moneda publică este o ameninţare mai mare la adresa libertăţilor poporului decât o armată permanentă."(32)

„Nu trebuie să-i lăsăm pe conducătorii noştri să ne încarce cu datorii perpetue."(33)

HAMILTON: „Nici o societate nu ar putea reuşi dacă nu ar uni interesele şi creditul indivizilor bogaţi cu cele ale statului."(34)

„O datorie naţională, dacă nu este excesivă, va fi pentru noi o binecuvântare naţională."(35)

ESTE CREATĂ O A DOUA BĂNCĂ CENTRALĂ A AMERICII

După un an de dezbateri intense, opiniile lui Hamilton au prevalat şi, în 1791, Congresul a emis un document oficial

care acorda drepturi, puteri si privilegii specifice pe douăzeci de ani Băncii Statelor Unite. Aceasta cartă a fost modelată îndeaproape după Banca Angliei, ceea ce înseamnă că era aproape o replică exactă a Băncii anterioare a Americii de Nord. De fapt, ca dovadă a continuităţii cu trecutul, preşedintele noii bănci era Thomas Willing, acelaşi om care fusese partener al Robert Morris şi preşedinte al vechii bănci.(36)

Ca şi înainte, noii Bănci i s-a acordat monopolul în emiterea bancilor. Încă o dată, aceste bancnote nu erau impuse oamenilor ca mijloc legal de plată pentru datorii şi contracte private, ci erau mijloc legal de plată la valoarea nominală pentru toate datoriile către guvern sub formă de impozite şi taxe, ceea ce le făcea atractive pentru utilizarea ca monedă comună. Şi, încă o dată, Banca a fost numită depozitarul oficial al tuturor fondurilor federale. Carta specifica faptul că Banca era obligată în orice moment să îşi răscumpere bancnotele în aur sau argint, la cererea deponentului. Aceasta era o prevedere admirabilă, dar, din moment ce Banca nu era obligată şi să păstreze monede în seifurile sale în valoarea integrală a obligaţiilor sale, era o imposibilitate matematică de respectat.

La fel ca în cazul vechii Banci a Americii de Nord, noua Banca Statelor Unite urma să aibă optzeci la sută din capital asigurat de investitori privaţi, guvernul federal contribuind doar douăzeci la sută. Totuşi, aceasta era un simplu artificiu contabil, deoarece fusese prearanjat ca Banca să împrumute imediat guvernului federal exact aceeaşi sumă. Amintind de schema Morris de capitalizare a Bancii Americii de Nord, această „investiţie” federală era în esenţă un mijloc prin care fondurile federale puteau fi folosite pentru a compensa deficitul investitorilor privaţi.

„Spuneţi-i cum doriţi”, a spus Jefferson, acesta nu a fost un împrumut sau o investiţie, ci un cadou direct. Şi el avea cu siguranţă dreptate. Banca a putut să-şi deschidă porţile cu mai puţin de nouă la sută din capitalul privat impus de statutul său. Capitalizarea totală a fost specificată la 10 milioane de dolari, ceea ce înseamnă că 8 milioane de dolari urmau să provină de la acţionari privaţi. Cu toate acestea, aşa cum a observat ironic John Kenneth Galbraith:

„Numeroşi participanţi cumpătaţi s-au limitat la un avans modest,

iar banca a început operaţiunile cu aproximativ 675.000 de dolari în numerar."(37)

CREATURA VINE DIN EUROPA

Cine erau aceşti investitori privaţi? Numele lor nu apar în literatura publicată, dar putem fi siguri că printre ei se numărau şi congresmeni şi senatori impreuna cu asociaţii lor care au elaborat statutul. Dar există un rând extrem de interesant în textul lui Galbraith care sugerează o altă dimensiune a compoziţiei acestui grup. La pagina 72 din cartea „Bani: De unde au venit, unde s-au dus", el afirmă pe un ton neutru: „Străinii puteau deţine acţiuni, dar nu să voteze in consiliul de actionariat".

Ce poveste se ascunde în spatele acestei afirmaţii inofensive. Realitatea directă este că dinastia bancară Rothschild din Europa a fost forţa dominantă, atât financiară, cât şi politică, în formarea Băncii Statelor Unite. Biograful Derek Wilson explică:

De-a lungul anilor, de când N.M. [Rothschild], producătorul de textile din Manchester, cumpărase bumbac din statele din Sud, Rothschildz-ii contractaseră angajamente americane substanţiale.

Nathan... acordase împrumuturi diferitelor state ale Uniunii, fusese, o vreme, bancherul european oficial al guvernului SUA şi era un susţinător convins al Băncii Statelor Unite.(38)

Gustavus Myers, în lucrarea sa „Istoria marilor averi americane", este si mai direct. El spune:

Tainuit, Rothschildz-ii au avut mult timp o influenţă puternică în dictarea legilor financiare americane. Documentele legale arată că ei erau puterea în vechea Bancă a Statelor Unite.(39)

Prin urmare, Rothschildz-ii nu erau doar investitori şi nici doar o putere importantă. Ei erau puterea din spatele Băncii Statelor Unite! Semnificaţia puterii Rothschild în finanţele şi politica americană a făcut obiectul unor comentarii ample într-o secţiune anterioară, aşa că nu este nevoie să acoperim din nou acest subiect. Este important aici, însă, să ne amintim măcar de faptul că Creatura de pe Insula Jekyll este descendentă dintr-o specie care nu este nativă acestui ţinut.

DIN NOU INFLAŢIE

Încă de la început, scopul principal al Băncii a fost de a crea bani pentru guvernul federal. Banii pentru sectorul privat erau strict secundari. Acest lucru a fost clarificat de faptul că rata maximă a dobânzii permisă de a fi perceaputa era de şase procente. Aceasta făcea impracticabilă acordarea de împrumuturi oricui,

cu excepţia guvernului federal şi a câtorva debitori mari, cu rată preferenţială. Iar guvernul nu a pierdut timp punând în funcţiune noul său mecanism al băncii centrale. După ce a „investit" 2 milioane de dolari la început, a convertit aceştia în 8,2 milioane de dolari împrumutaţi în următorii cinci ani. Ceea ce înseamnă că 6,2 milioane de dolari au fost creaţi special pentru a fi utilizati de guvern.

Oricine este familiarizat cu istoria banilor, aşa cum este prezentată în secţiunea anterioară ar putea scrie cu uşurinţă următorul paragraf.

Crearea a milioane de noi dolari bazati pe rezerve fracţionare, pe care guvernul i-a fortat în economie prin programe de cheltuieli, a cauzat un dezechilibru între oferta de bani şi oferta de bunuri şi servicii. Preţurile păreau să crească pe măsură ce valoarea relativă a dolarului scădea. În aceeaşi perioadă de cinci ani, preţurile en-gros au crescut cu 72%, ceea ce este un alt mod de a spune că 42% din tot ceea ce oamenii economisiseră sub formă de bani a fost confiscat în liniște de către guvern prin intermediul taxei ascunse numite inflaţie.

Acelaşi efect al inflaţiei care anterior afectase coloniile a revenit acum să afecteze noua generaţie. De data aceasta, în loc să fie cauzat de banii tipăriţi, era vorba de banii sustinuti pe rezerve fracţionare. Roata care conecta cele două mecanisme şi le făcea să funcţioneze ca un intreg a fost datoria federală. Datoria federală a permis specialiştilor în ştiinţe politice şi monetare să încalce intenţia părinţilor fondatori şi tocmai această datorie federală l-a determinat pe Jefferson să exclame:

„Aş vrea să fie posibil să se obţină un singur amendament la Constituţia noastră. Aş fi dispus să depind doar de asta pentru reducerea administrării guvernului nostru la principiul general al Constituţiei; mă refer la un articol suplimentar, care să ia de la guvernul federal puterea de a se împrumuta."(40)

Ca atâtea lucruri din lumea reală, Banca Statelor Unite era un amalgam de rele cu ceva bun. Cu siguranţă nu era în întregime rău. În epoca colonială, guvernele statelor tipăreau oricâti bani de hârtie doreau, iar pierderea puterii de cumpărare era, în multe cazuri, totală.

Banca, pe de altă parte, era obligată să menţină o parte de aur şi specie ca bază pentru piramida sa monetară. Chiar dacă era o piramidă inversată,cu rezerve mai mici decât cantitatea de

bancnote emisa, ea totuşi reprezenta o limită a cât de mult putea fi extinsă masa monetară. Şi asta era bine.
Mai mult, este evident că directorii băncii erau impregnaţi de o anumită doză de interes personal, în sensul că doreau de fapt să menţină crearea de bani noi sub un anumit fel de control. Puteau profita de mecanismul băncii centrale doar atâta timp cât economia în ansamblu era suficient de productivă pentru a o susţine. Nu voiau să omoare găina cu ouăle de aur. Aşadar, la fel ca omologii lor din Sistemul Rezervei Federale din zilele noastre, vorbeau limbajul cumpatarii şi, în câteva cazuri, chiar acţionau cu reţinere.

BANCI CU CAPITALIZARE REDUSA EMITENTE DE BANI FIAT AUTORIZATE DE STAT

.De exemplu, în această perioadă „băncile sălbatice" au început să înflorească. Li s-a dat acest nume nu pentru că erau neîmblânzite - deşi acesta ar fi fost un alt motiv bun pentru a face acest lucru - ci pentru că erau situate în zone atât de îndepărtate la frontieră, încât se spunea că singurii lor clienţi erau pisicile sălbatice.
Băncile cu capitalizare redusa nu erau renumite pentru contabilitatea sau practicile comerciale meticuloase.
Ca toate băncile din acea vreme, erau obligate să păstreze o anumită parte din depozitele lor la îndemână sub formă de monede de aur sau argint. Pentru a crea încrederea publicului în fidelitatea lor faţă de această obligaţie, era o practică obişnuită să se ţină uşa seifului deschisă, astfel încât unul sau două butoiase cu monede de aur să poată fi văzute în timpul programului de lucru ,o practica deloc diferita de cea modernă a instituţiilor financiare care fac reclamă la câte miliarde în active deţin, dar nu menţionează niciodată mărimea pasivelor lor. Totuşi,bancherii acestor institutii nu ezitau să presăre câteva monede din metalele preţioase peste cuie şi să lase asta in grija relaţiile publice. În unele cazuri, pe măsură ce inspectorii de stat mergeau de la o bancă la alta pentru a verifica rezervele, aurul sosea cu doar câteva minute înaintea lor, după ce fusese scos în grabă din seiful băncii auditate anterior.
Ideea este că Banca Statelor Unite a putut să impună o restricţie considerabilă asupra practicilor tuturor băncilor, atât celor sălbatice, cât şi celor urbane. A făcut acest lucru pur şi simplu refuzând să accepte bancnotele oricărei alte bănci cu

excepţia cazului în care aveau reputaţia de a răscumpăra acele bancnote în specie la cerere.
Publicul a reacţionat în consecinţă. Dacă bancnotele nu erau suficient de bune pentru Banca Statelor Unite, nu erau suficient de bune nici pentru ei. Aceasta a servit ca o forţă indirectă de moderaţie care a afectat toate băncile din acea vreme.
Şi asta a fost, de asemenea, un lucru bun.
Unii istorici au spus că Banca a fost o forţă pozitivă şi într-un alt mod. Galbraith, de exemplu, scrie cu admiraţie:
Ocazional, Banca Statelor Unite a venit în ajutorul băncilor de stat credibile care erau asediate de deţinătorii lor de bancnote sau de alţi creditori. Aşadar, pe lângă faptul că a impus restricţii, a servit şi ca creditor de ultimă instanţă. Astfel, în scurta sa existenţă, a perceput si dezvoltat funcţiile de baza a reglementarii unei bănci centrale.(41)
Cineva care este mai puţin încântat de ideea unei bănci centrale ar fi tentat să întrebe: Dacă acele bănci de stat erau atât de „bune", de ce aveau nevoie de asistenţă pentru a-şi păstra credibilitatea faţă de deponenţii lor? Întreaga idee de „creditor de ultimă instanţă", care este acceptată astăzi ca dogmă sacră, se bazează pe presupunerea că este perfect acceptabil ca întregul sistem bancar să fie fraudulos. Se presupune că orice bancă sau grup de bănci ar putea oricând să fie „asediati de deţinătorii de bancnote sau de alţi creditori".
Prin urmare, este prudent să existe o bancă centrală care să ia rezervele putine existente în sistem şi să le transmită în grabă de la o bancă la alta, dacă nu cu câteva minute înainte de sosirea auditorului, cel puţin înainte de sosirea clienţilor.
Cât despre mult discutata restricţie exercitată asupra altor bănci, nu este nerezonabil să credem că acelaşi efect s-ar fi dezvoltat chiar fără prezenţa unei bănci guvernamentale. Dacă piaţa liberă ar fi fost lăsată să funcţioneze, este sigur că, în scurt timp, una sau mai multe bănci ar câştiga o reputaţie meritată de onestitate şi încredere deplină în faţa deponenţilor lor. Acestea ar deveni cele mai populare bănci şi, prin urmare, cele mai prospere. Pentru a realiza acest lucru, însă, ar trebui să respingă bancnotele fără valoare ale altor bănci. Publicul ar reacţiona aşa cum era de aşteptat şi chiar şi cele mai lipsite de scrupule bănci ar trebui să respecte regulile dacă ar vrea să supravieţuiască. Moderaţia ar fi impusă întregului sistem bancar ca rezultat al concurenţei deschise în cadrul unei pieţe libere. A presupune că doar o bancă centrală cu autorizaţie federală

ar fi putut aduce moderaţie în sistemul monetar înseamnă a crede că doar politicienii, birocraţii şi agenţiile guvernamentale pot acţiona cu integritate, o noţiune cel puţin fragilă.

UN INSTRUMENT AL PLUTOCRAŢIEI

În orice caz, nu se poate nega faptul că Banca Statelor Unite a oferit o oarecare forţă de frânare tendinţelor de derapaj ale multora dintre băncile private ale naţiunii. Aşadar, ar fi putut fi mai rău. Inflaţia pe care a cauzat-o prin propriile activităţi ar fi putut fi amplificată şi mai mult prin activităţile celorlalte bănci. Dar, faptul că ar fi putut fi mai rău nu înseamnă neaparat un lucru bun. Aşa cum s-a întâmplat, Banca a fost mijlocul prin care poporul american a pierdut 42% din valoarea tuturor banilor pe care i-a câştigat sau i-a deţinut doar în acei cinci ani. Nu trebuie să uităm, de asemenea, că această confiscare a bunastarii a fost selectivă. Nu a funcţionat împotriva claselor bogate care au putut călări valul inflaţiei la bordul plutei de bunuri tangibile pe care le deţineau. Şi mai ales nu a funcţionat împotriva acelor puţine elite, oamenii de ştiinţă politici şi monetari, care obţineau profituri uriaşe din această întreprindere. Banca făcuse exact ceea ce Hamilton susţinea: „... să unească interesele şi creditul indivizilor bogaţi cu cele ale statului".

Dezvoltarea acestei plutocraţii a fost bine descrisă de guvernatorul Morris, fostul delegat din New York care a ajutat la redactarea Constituţiei în forma sa finală. El fusese asistent al lui Robert Morris (fără legătură de rudenie) şi era un susţinător al conceptului de aristocraţie naturală. Aşadar, cunoştea bine subiectul când a avertizat:

Bogaţii se vor strădui să-şi stabilească dominaţia şi să-i înrobească pe ceilalţi. Întotdeauna au făcut-o. Întotdeauna vor avea acelaşi efect aici ca şi în alte părţi, dacă nu-i vom ţine, printr-un guvern,
în sferele lor corespunzătoare. Ar trebui să ne amintim că oamenii nu acţionează niciodată doar din raţiune. Bogaţii vor profita de pasiunile lor şi le vor transforma în instrumente pentru a-i oprima pe dezavantajati. Rezultatul luptei va fi o aristocraţie violentă sau un despotism si mai violent.(42)

Valul presiunii politice împotriva Băncii a crescut constant în aceşti ani. Este tentant pentru criticii mecanismului băncii centrale să atribuie acest lucru trezirii bunului simţ al publicului american.

Din păcate, imaginea nu este atât de plăcută. Este adevărat că republicanii jeffersonieni se pronunţau elocvent împotriva

strămoşului Creaturii, iar influenţa lor era substanţială. Dar a existat un alt grup care li s-a alăturat şi care avea idei şi obiective aproape exact opuse. Jeffersonienii s-au opus Băncii pentru că o considerau neconstituţională şi pentru că doreau un sistem monetar bazat doar pe monede de aur şi argint.
Celălalt grup era format din nebuni,speculanţii funciari şi industriaşii care construiau imperii. Aceştia se opuneau Băncii pentru că doreau un sistem monetar fără nici o restricţie, nici măcar cele asociate cu rezerva fracţionară. Doreau ca fiecare bancă locală să fie liberă să creeze oricâte bancnote de hârtie ar fi putut înghiţi publicul, pentru că apoi ar fi folosit acei bani pentru propriile proiecte şi profit.
Într-adevăr, politica produce tovarăşi ciudaţi. Pe măsură ce se apropia momentul reînnoirii statutului Băncii, liniile adversarilor se apropiau încet una de cealaltă. Erau de forţă egală. Sălile Congresului răsunau de bubuitul tunurilor dezbaterii furioase. Votul era blocat. Un alt atac şi contraatac. Din nou un blocaj. În noapte, forţele s-au ciocnit.
Când fumul bătăliei s-a ridicat, proiectul de lege pentru reînnoirea statutului fusese înlaturat cu un vot în Cameră şi un vot, exprimat de vicepreşedintele George Clinton pentru a departaja egalitatea în Senat. Şi astfel, pe 24 ianuarie 1811, Banca Statelor Unite şi-a închis porţile.
Bătălia a fost decisă, dar războiul era departe de a se fi încheiat. Pierzătorii, amaraţi de înfrângere, şi-au regrupat forţele şi au început să se pregătească pentru următoarea confruntare. Din păcate, evenimentele care au urmat au fost potrivite ideal planurilor lor.
Cu efectul moderator al Băncii acum înlăturat de pe scenă, sistemul bancar al naţiunii a trecut în întregime în mâinile corporaţiilor cu statut de stat, multe dintre ele fiind impregnate de mentalitatea finantelor sălbatice.
Numărul lor a crescut rapid, la fel şi masa monetară pe care o creaseră. Inflaţia le-a urmat paşii. Nemulţumirea publicului a început să crească.
Dacă piaţa liberă ar fi fost lăsată să funcţioneze, este probabil ca concurenţa să fi eliminat curând pe cei care se răzvrăteau şi să fi restabilit echilibrul sistemului, dar nu i s-a dat niciodată o şansă. Războiul din 1812 a asigurat acest lucru.

RĂZBOIUL DIN 1812

Războiul din 1812 a fost unul dintre cele mai lipsite de sens din istorie.Cauza principală, ni se spune, a fost trimiterea marinarilor americani din marina britanică în largul mării pentru a ajuta în războiul împotriva Franţei napoleoniene.

Dar francezii făcuseră exact acelaşi lucru pentru a ajuta în războiul împotriva Angliei, însă acţiunile lor au fost ignorate.

În plus, britanicii renunţaseră deja la politica privind utilizare marinarii americani înainte de începerea războiului, ceea ce înseamnă că cauza războiului fusese înlăturată, iar pacea ar fi putut fi restabilită cu onoare dacă Congresul ar fi dorit acest lucru.

Trebuie să concluzionăm că interesele pro-bancare din Statele Unite doreau de fapt conflictul datorită profiturilor care puteau fi obţinute din acesta. Ca dovadă în acest sens este faptul că statele din Noua Anglie,care găzduiau marinarii care fuseseră recrutaţi, erau ferm împotriva războiului, în timp ce statele din vestul ţării şi din sudul ţării, care găzduiau mulţimea de bănci sălbatice, cereau cu voce tare un conflict armat.

În orice caz, războiul era nepopular în rândul cetăţeanului de rând şi era exclus ca băncile de stat să obţină finanţare pentru armament printr-o creştere a impozitelor. Aşadar, guvernul avea nevoie ca băncile de stat să creeze acei bani în afara structurii fiscale şi le-a venit în ajutor pentru a le proteja de disciplina pieţei libere. A fost un caz clasic de „alianţă nelegiuită, cabală, care se dezvoltă întotdeauna între oamenii de ştiinţă politici şi monetari. Profesorul Rothbard oferă detalii:

Guvernul SUA a încurajat o expansiune enormă a numărului de bănci şi a bancilor şi depozitelor pentru a cumpăra datoria de război în creştere. Aceste bănci noi nesăbuite si inflaţioniste din statele din Atlanticul Mijlociu, din Sud şi din Vest au tipărit cantităţi enorme
de bancnote noi pentru a cumpăra obligaţiuni guvernamentale. Guvernul federal a folosit apoi acesti bani fiat pentru a cumpăra arme şi bunuri fabricate în Noua Anglie....

Până în august 1814, a devenit clar că băncile naţiunii, cu excepţia Noii Anglii, nu puteau plăti [în specie],pentru că erau insolvabile. În loc să permită băncilor naţiunii să falimenteze, guvernele, statale şi federale, au decis în august 1814 să permită băncilor să continue să îşi desfăşoare activitatea, refuzând în acelaşi timp să îşi achite obligaţiile în specie. Cu alte cuvinte, băncilor li s-a permis să refuze să îşi achite obligaţiile contractuale solemne.... Această suspendare generală nu a fost doar extrem de inflaţionistă la acea vreme; A stabilit un precedent pentru toate crizele financiare de atunci încolo.

Indiferent dacă SUA aveau sau nu o bancă centrală, băncile erau asigurate că, dacă ar fi intrat în insolventa împreună şi apoi ar fi falimentat, guvernul le va salva.(43)

Băncile de stat au creat suficienţi bani instantaneu pentru ca guvernul federal să isi majoreze datoria de la 45 de milioane de dolari la 127 de milioane de dolari, o sumă uimitoare pentru naţiunea aflată la început de drum. Triplarea masei monetare, fără o creştere apreciabilă a bunurilor, înseamnă că valoarea dolarului s-a micşorat la aproximativ o treime din puterea sa de cumpărare anterioară. Până în 1814, când deponenţii au început să îşi dea seama de înşelătorie şi au cerut aurul în loc de hârtii, băncile şi-au închis uşile şi au fost nevoite să angajeze paznici suplimentari pentru a-i proteja pe oficiali şi pe angajaţi de mulţimile furioase. Încă o dată, specialiştii în ştiinţe monetare şi politice au reuşit să jefuiască publicul american de aproximativ 66% din toţi banii pe care îi deţinea în acea perioadă, iar aceasta se adăuga la cele 42% pierdute cu câţiva ani mai devreme dupa masinatiunile Bancii Statelor Unite.

JONGLERII ŞI VISE BANCARE

În tot acest timp, infruntand furtuna banilor de hârtie,a fost Thomas Jefferson, de acum fostul preşedinte al Statelor Unite. Încercând să aducă naţiunea la realitate, nu a încetat niciodată să vorbească împotriva răului banilor şi datoriilor necinstite:

Deşi toate naţiunile Europei au încercat şi au păşit pe toate căile batatorite ale forţei şi nebuniei într-o căutare fără rost a aceluiaşi obiectiv, totuşi noi ne aşteptăm să descoperim în aceste jonglerii şi visele bancare că banii pot fi făcuţi din nimic şi în cantitate suficientă pentru a acoperi cheltuielile unui război greu.(44) ...

Tolerarea băncilor cu discount costă Statele Unite jumătate din taxele lor de război; sau, cu alte cuvinte, dublează cheltuielile fiecărui război.(45) ...

Criza, aşadar, a abuzurilor bancare a sosit. Băncile şi-au pronunţat propria sentinţă la moarte. Între două şi trei sute de milioane de dolari din biletele lor la ordin se află în mâinile oamenilor, pentru produse solide şi proprietăţi vândute, iar ei [băncile] declară oficial că nu le vor plăti... Banii fiat au fost primiti pe baza convingerii că era numerar bazat pe aur şi acum vor avea loc astfel de scene care vor deschide ochii credulităţii şi a nebuniei însăşi la pericolele unui mediu abandonat la discreţia avariţiei şi a escrocilor.(46) ...

Este o regulă înţeleaptă să nu împrumuţi niciodată un dolar fără a stabili în acelaşi timp un impozit pentru plata dobânzii anuale şi a principalului într-un termen dat.(47)... Ne vom considera neautorizaţi să împovărăm posteritatea cu datoriile noastre şi obligaţi moral să le plătim noi înşine.(48) ...

Pământul aparţine celor vii, nu morţilor.... Putem considera fiecare generaţie ca o naţiune distinctă cu dreptul de a... se impovara, dar nu a indatora si generaţia următoare.(49) ...
Teoria modernă a perpetuării datoriei a udat pământul cu sânge şi a zdrobit locuitorii sub poverile care s-au acumulau continuu.(50)
Şi totuşi, Congresul nu a ascultat.

REZUMAT

America a avut prima sa bancă centrală chiar înainte de elaborarea Constituţiei. Aceasta se numea Banca Americii de Nord şi a fost autorizată de Congresul Continental în 1781. Modelată după Banca Angliei, aceasta era autorizată să emită mai multe bilete la ordin pe hârtie decât aurul deţinut în depozite. La început, aceste bilete circulau pe scară largă şi serveau drept monedă naţională.
Deşi banca era în esenţă o instituţie privată, ea a fost concepută cu scopul de a crea bani pentru a-i împrumuta guvernului federal, ceea ce a şi făcut de la început.
Banca Americii de Nord era plină de fraude şi a căzut rapid în dizgraţie politică. Bancnotele sale umflate au fost în cele din urmă respinse de cetăţenii obişnuiţi şi au încetat să circule în afara sediului local al Băncii,orasul Philadelphia. Carta sa a fost lăsată să expire şi, în 1783, a fost convertită într-o bancă pur comercială, autorizată de statul Pennsylvania.
Susţinătorii monedei fiduciare nu au renunţat. În 1791, First Bank (a doua bancă centrală a Americii) a fost creată de Congres.
Noua bancă a fost o replică a primei, inclusiv frauda. Investitorii privaţi în bancă se numărau printre cei mai bogaţi şi influenţi cetăţeni ai naţiunii, incluzand unii congresmeni şi senatori. Dar cea mai mare investiţie şi cea mai puternică influenţă în noua bancă au venit de la familia Rothschild din Europa.
Banca a început imediat să-şi îndeplinească funcţia de a crea bani pentru guvern. Acest lucru a dus la o inflaţie masivă şi la creşterea preţurilor. În primii cinci ani, 42% din tot ceea ce oamenii economisiseră sub formă de bani a fost confiscat prin intermediul taxei ascunse numite inflaţie. Acesta a fost acelaşi fenomen care afectase coloniile cu mai puţin de două decenii în urmă, dar în loc să fie cauzat de banii fiat, acum era alimentat de bancnotele bazate pe rezerve fracţionare create de o bancă centrală.
Pe măsură ce se apropia momentul reînnoirii statutului Băncii, două grupuri cu intenţii opuse au devenit aliaţi politici ciudaţi

împotriva acesteia:jeffersonienii care doreau monedă solidă; şi băncile de frontieră, numite banci salbatice sau cu capital redus, care doreau licenţă nelimitată pentru a fura. Pe 24 ianuarie 1811, carta a fost respinsă cu un vot în Senat şi unul în Cameră. Banca centrală dispăruse, dar ,,bancile salbatice" erau peste tot. Războiul din 1812 nu a fost popular în rândul publicului american, iar finanţarea ar fi fost imposibilă doar din impozite. Guvernul a ales să finanţeze războiul încurajând băncile „salbatice" să cumpere obligaţiunile sale de război şi să le convertească în bancnote pe care guvernul le folosea apoi pentru a cumpăra materiale neceare războiului. În doi ani, masa monetară a naţiunii se triplase, la fel şi preţurile. Încă o dată, specialiştii în ştiinţe monetare şi politice au reuşit să jefuiască publicul american cu aproximativ 66% din puterea de cumparare din acea perioadă. Şi asta pe lângă 42%-ul pe care îl obţinuseră cu câţiva ani mai devreme prin Banca Statelor Unite.

Capitolul şaptesprezece
UN CUIB DE VIPERE

Povestea celei de-a doua bănci a Statelor Unite, a treia bancă centrală a naţiunii; alegerea lui Andrew Jackson cu o platformă antibancară; bătălia dintre preşedintele Jackson şi şeful băncii, Nicholas Biddle; crearea deliberată a unei depresiuni pentru a speria publicul şi a-l determina pe Jackson să păstreze banca; victoria finală a lui Jackson.

Haosul monetar care a existat la sfârşitul războiului din 1812, descris în capitolul anterior, a fost cauzat de o fraudă aproape universală în cadrul industriei bancare. Deponenţii de bună-credinţă îşi plasau aurul şi argintul în bănci pentru păstrare în siguranţă şi pentru comoditatea utilizării banilor de hârtie în tranzacţiile lor zilnice. Băncile, la rândul lor, le-au promis că pot schimba banii pe monede oricând doresc. În acelaşi timp, însă, prin mecanismul sistemului bancar bazat pe rezerve fracţionare, banii de hârtie creaţi su depasit cu mult valoarea monedelor deţinute în rezerve. Întrucât banii noi aveau acelasi drept de a fi rascumparati ca şi cei vechi, bancherii ştiau că, dacă un procent considerabil dintre clienţii lor ar fi solicitat retragerea

monedelor lor, acea promisiune solemnă pur şi simplu nu putea fi respectată. De fapt, acest lucru s-a întâmplat de nenumărate ori în acea perioadă.
Până în 1814, Thomas Jefferson se retrăsese la Monticello şi se resemnase cu amărăciune privind înfrângerea în problema banilor. Într-o scrisoare către John Adams, el spunea:
„Întotdeauna am fost duşmanul băncilor; nu al celor care făceau discount pentru numerar [adică percepeau dobânzi la împrumuturi în bani reali], ci al celor care îşi puneau propria hârtie în circulaţie şi, astfel, ne alungau numerarul." Zelul meu împotriva acelor instituţii a fost atât de aprig şi deschis la înfiinţarea băncii Statelor Unite, încât am fost ridiculizat ca un maniac de tribul de bancheri care căutau să fure de la public câştigurile lor prin escrocherii şi castiguri dezolante... Să construim un altar vechilor bani de hârtie ai revoluţiei, care au ruinat indivizii, dar au salvat republica, şi să ardem pe el toate actele bancare prezente şi viitoare, precum şi biletele lor odată cu ele?
Căci acestea vor ruina atât republica, cât şi indivizii. Acest lucru nu se poate face. Mania este prea puternică. A cuprins prin iluziile şi corupţiile sale toţi membrii guvernelor noastre in general şi individual.(51)
Jefferson avea dreptate. Congresul nu a avut nici înţelepciunea, nici curajul să lase piaţa liberă să cureţe mizeria rămasă după dispariţia primei bănci a SUA. Dacă ar fi făcut-o, frauda ar fi fost în curând înţeleasă de public, băncile necinstite ar fi dat faliment, pierderile ar fi fost preluate, iar suferinţa ar fi luat sfârşit, poate pentru totdeauna. În schimb, Congresul a acţionat pentru a proteja băncile, pentru a organiza frauda şi pentru a perpetua pierderile. Toate acestea au fost realizate în 1816 când celei de-a doua bănci a Statelor Unite I s-a acordat o cartă pe douăzeci de ani.

A DOUA BANCA A STATELOR UNITE

În toate privinţele, noua bancă era o copie exactă a celei vechi, cu o minoră excepţie. Congresul a luat fără ruşine de la investitorii privaţi ceea ce nu a însemnat cu nimic mai puţin decât o mită sub forma a 1,5 milioane de dolari „pt. acceptarea privilegiilor şi beneficiilor exclusive conferite de această lege".(52) Bancherii au fost bucuroşi să plătească taxa, nu numai pentru că era un preţ modest pentru o întreprindere atât de profitabilă, ci şi pentru că, ca şi înainte, au primit un depozit guvernamental imediat de o cincime din capitalizarea totală, care apoi a fost folosită ca bază pentru fabricarea unei mari părţi din capitalul iniţial rămas impus de lege.

Carta impunea Băncii să strângă un minim de 7 milioane de dolari în numerar, dar nici măcar în al doilea an de funcţionare, numerarul ei nu a depăşit niciodată 2,5 milioane de dolari.(53)
Încă o dată, specialiştii în ştiinţe monetare şi politice îşi creaseră nişe profitabile, iar contribuabilul credul, cu capul plin de viziuni dulci despre „reforma bancară", a fost lăsat să achite nota de plată.
O altă continuitate importantă între vechea şi noua Bancă a fost concentrarea investiţiilor străine. De fapt, cel mai mare pachet unic de acţiuni din noua Bancă, aproximativ o treime în total, era deţinut de acest grup.(54) Nu este cu siguranţă o exagerare să spunem că a Doua Bancă a Statelor Unite era la fel de adânc înrădăcinată în Marea Britanie ca şi în America.
A treia bancă centrală a naţiunii s-a confruntat cu probleme serioase încă de la început. Aceasta promisese să continue tradiţia de a modera celelalte bănci, refuzând să accepte oricare dintre biletele lor de bancă, cu excepţia cazului în care acestea erau rambursabile în specie la cerere. Dar când celelalte bănci au răspuns la gest şi au cerut ca noua Bancă să plătească şi ea în specie la cererea lor, aceasta şi-a pierdut hotărârea. Exista şi mica problemă a corupţiei. După cum scrie principalul istoric al Băncii: „Atât de mulţi oameni influenţi erau interesaţi [de băncile de stat] ca acţionari, încât nu era recomandabil să se ofenseze cerând plata în specie, iar împrumutaţii erau nerăbdători să menţină băncile dispuse să acorde împrumuturi."(55)
În economie, fiecare politică are o consecinţă, iar consecinţa politicii monetare relaxate a celei de-a Doua Bănci a Statelor Unite a fost că America a avut prima sa experienţă cu ceea ce acum se numeşte ciclul „boom-bust"(creştere-contrctie rapida a economie). Galbraith ne spune: „În 1816,cresterea postbelica era în plină desfăşurare;existau speculaţii financiare deosebit de profitabile în ţările occidentale. Noua bancă a participat cu bucurie."(56)
Banca avea avantajul faţă de concurenţii săi al unei statut federale plus acordul guvernului de a accepta biletele sale la plata impozitelor.
Dar băncile de stat nu au fost în nici un caz excluse din joc. Încă era în puterea lor să creeze bani prin intermediul sistemului bancar cu rezervă fracţionară şi astfel, să umfle şi mai mult cantitatea de monedă circulantă a naţiunii.Dornică să se implice în această acţiune, Pennsylvania a înfiinţat treizeci şi şapte de noi bănci în

1817. În acelaşi an, Kentucky a urmat exemplul cu patruzeci de noi statute. Numărul total de bănci a crescut cu 46% doar în primii doi ani de la crearea băncii centrale. Orice loc de-a lungul drumului care avea „o biserică, o tavernă sau o fierărie era considerat un loc potrivit pentru înfiinţarea unei bănci”.(57) În aceeaşi perioadă, masa monetară a fost extinsă cu încă 27,4 milioane de dolari; o altă pierdere din partea contribuabililor la puterea de cumparare de 40%.

PRIMUL CICLU BOOM-BUST

În trecut, efectul acestui proces inflaţionist fusese întotdeauna evaporarea treptată a puterii de cumpărare şi transferul continuu de proprietate de la cei care o produceau către cei care controlau guvernul şi conduceau băncile. De data aceasta, însă, procesul a luat o nouă întorsătură. Gradualismul a fost înlocuit de catastrofism. Oamenii de ştiinţă monetari,cu mâinile ferm pe comenzile maşinii de bani,au început acum să tragă de pârghii, mai întâi într-o direcţie, apoi în cealaltă.

Extinderea şi apoi contracţia deliberată a masei monetare au aruncat literalmente naţiunea în convulsii economice. De ce să aştepţi să cadă merele când recolta poate fi grăbită pur şi simplu prin scuturarea pomului?

În 1818, Banca a început brusc să îşi înăsprească cerinţele pentru noile împrumuturi şi să solicite cât mai multe dintre împrumuturile vechi. Această contracţie a masei monetare era justificată de publicul de atunci exact aşa cum este justificată de cel de astăzi. Era necesar, spuneau ei, să se pună frâne inflaţiei. Faptul că era aceeaşi inflaţie la care Banca contribuise din plin pare să fi trecut neobservat.

Nu există nici o îndoială că mulţi bancheri şi politicieni acţionează cu bună-credinţă în încercarea lor de a ţine sub control inflaţia pe care ei înşişi au cauzat-o. Nu toţi cei care beneficiază de mecanismul băncii centrale îl înţeleg pe deplin. Asemenea lui Frankenstein, ei creează un monstru fără să-şi dea seama că nu-l pot controla. Crima lor este una de prostie, nu de răutate. Dar prostia nu este o caracteristică a bancherului obişnuit, în special a unui bancher al bancilor centrale şi trebuie să concluzionăm că mulţi dintre oamenii de ştiinţă monetari conştienţi de puterea de distrugere a monstrului. În cel mai bun caz, pur şi simplu nu le pasă,atâta timp cât sunt în siguranţă.

In cel mai rău caz, considera că se ocupă de recoltarea merelor.Îl tachinează şi îl înţeapă în mod deliberat pe monstru,anticipând ravagiul său prin livezile satului. În analiza finală,desigur, nu are prea multă importanţă dacă scuturarea copacilor este din inocenţă sau din răutate. Rezultatul final este acelaşi. Vai, cum cad merele.
Prima experienţă a ţării cu o contracţie monetară creată în mod deliberat a început în 1818, când Banca a devenit îngrijorată de propria sa capacitate de a supravieţui. Profesorul Rothbard spune:
Începând cu iulie 1818, guvernul şi BUS [Banca Statelor Unite] au început să vadă în ce situaţie dificilă se aflau; inflaţia enormă a banilor şi a creditului, agravată de frauda masivă, pusese BUS în pericol de faliment şi de a nu reuşi să menţină plăţile în specie.În anul următor, BUS a început o serie de contracţii enorme, reducerea forţată a împrumuturilor, contracţii ale creditului în sud şi vest... Contracţia banilor şi a creditului a adus rapid în Statele Unite la prima sa depresiune economică şi financiară pe scară largă. Primul ciclu naţional de „boom-bust" a ajuns în Statele Unite...Rezultatul acestei contracţii a fost o serie de neplati, falimente ale întreprinderilor şi producătorilor şi o lichidare a investiţiilor nesănătoase din timpul boom-ului.(58)

CICLUL ESTE AGRAVAT DE INTERFERENŢA GUVERNULUI

Se crede pe scară largă că panica, ciclurile de boom-bust şi depresiile sunt cauzate de concurenţa nestăvilită dintre bănci; de unde şi necesitatea reglementării guvernamentale. Adevărul este exact opusul. Aceste perturbări ale pieţei libere sunt rezultatul împiedicării concurenţei de către guvern prin acordarea puterii monopolistice unei bănci centrale. În absenţa unui monopol, băncile individuale pot opera într-un mod fraudulos doar într-o măsură limitată şi pentru o perioadă scurtă de timp. Inevitabil, acestea vor fi demascate de concurenţii lor mai oneşti şi vor fi forţate să se închidă.
Da, deponenţii lor vor fi afectaţi de faliment, dar daunele vor fi limitate la un număr relativ mic şi vor apărea doar din când în când. Chiar şi regiuni geografice pot fi puternic afectate ocazional, dar nu va fi o tragedie naţională în care toată lumea va fi pusă în genunchi. Economia generală va absorbi pierderile, iar comerţul în general va continua să prospere. Într-un mediu de prosperitate, chiar şi cei care au fost prejudiciaţi de sistemul bancar fraudulos ar avea o şansă bună de redresare rapidă.
Dar, atunci când unei bănci centrale i se permite să protejeze operatorii frauduloşi şi să forţeze toate băncile să funcţioneze la fel, forţele concurenţei nu mai pot atenua efectul.

Expansiunea devine universală şi gigantică.
Şi, bineînţeles, la fel şi contracţia. Cu excepţia bancherilor şi a politicienilor, toată lumea este afectată în acelaşi timp; depresia este peste tot;iar redresarea este mult întârziată.
Exact asta s-a întâmplat în aşa-numita panică din 1819. În cartea sa Documentarul Istoric al Băncilor şi Monedei, Herman Krooss scrie:
Banca, în calitate de cel mai mare creditor [al băncilor de stat], avea două alternative: putea să-şi şteargă datoriile, ceea ce, desigur, ar elimina capitalul propriu al acţionarilor şi ar duce la faliment, sau putea forţa băncile de stat să-şi îndeplinească obligaţiile, ceea ce ar însemna faliment general al băncile de stat. Nu exista nici o îndoială cu privire la alegere.... Presiunea exercitată asupra băncilor de stat a indus o deflatie drastic economiei, iar pe măsură ce masa monetară s-a diminuat, ţara s-a scufundat într-o depresiune severă.59
După cum a observat istoricul William Gouge: „Banca a fost salvată, iar poporul a fost ruinat."(60)
Concurenţa dintre Banca Naţională şi băncile de stat în această perioadă fusese mutată din câmpul deschis al pieţei libere în arena închisă a politicii. Concurenţa pe piaţa liberă fusese înlocuită de favoritismul guvernamental sub forma unor carte care acordau dreptul la monopol. O cartă federală era în mod clar mai bună decât una emisă de un stat, dar statele au ripostat cu înverşunare cu armele pe care le deţineau, iar una dintre acestea era puterea de a impozita. Mai multe state au început să perceapă o taxă pe bancnotele emise de orice bancă care îşi desfăşura activitatea în limitele graniţelor lor şi care nu avea şi o cartă locală. Intenţia, deşi pretinsă a fi de strângere de venituri pentru stat, era de fapt de a scoate banca federală din afaceri.

CURTEA SUPREMA SUSŢINE BANCA

Când Banca a refuzat să plătească o astfel de taxă statului Maryland, problema a fost dusă la Curtea Supremă în 1819, în celebrul caz McCulloch v. Maryland. Preşedintele Curţii Supreme la acea vreme era John Marshall, un federalist de frunte şi susţinător al unui guvern federal puternic şi centralizat.Aşa cum era de aşteptat, Curtea Marshall şi-a ajustat cu atenţie decizia pentru a susţine banca centrală a guvernului federal.
Problema restrânsă asupra căreia s-a decis constituţionalitatea Băncii nu a fost dacă Congresul avea puterea de a emite direct sau indirect titluri de stat si de a converti datoria în bani. Dacă aceasta ar fi fost problema, Curtea ar fi avut dificultăţi în a susţine Banca,

Deoarece acest lucru nu numai că este interzis în mod expres de Constituţie, dar este exact ceea ce făcuse Banca Centrala de la bun început şi toată lumea ştia acest lucru. În schimb, Curtea s-a concentrat asupra chestiunii restrânse dacă Banca era sau nu un mijloc „necesar şi adecvat" pentru Congres de a exercita orice alte puteri constituţionale pe care le-ar putea avea. Din această perspectivă, s-a concluzionat în unanimitate că Banca era, într-adevăr, constituţională. Erau banii fiat emisi de banca la fel ca si titlurile de credit? Nu, pentru că erau garantate de creditul Băncii, nu de guvernul federal.Este adevărat, Banca a creat bani, iar cea mai mare parte a acestora a fost folosită de guvern.
Lăsaţi deoparte toate acestea. Trezoreria nu i-a tipărit, prin urmare, nu erau bani guvernamentali.
Nu era Banca acelaşi lucru cu o agenţie guvernamentală? Nu, deoarece simpla acordare a unui monopol naţional şi impunerea acestui monopol de puterea statului nu o transformă neapărat în „decizie statală".
Mai mult, statele nu pot impozita guvernul federal sau oricare dintre instrumentele sale,inclusiv Banca Statelor Unite, deoarece, aşa cum a afirmat Marshall „Puterea de a impozita este puterea de a distruge".
Iată o altă încercare de a ocoli Constituţia, executată de data aceasta chiar de către oamenii consideraţi a fi cei mai loiali apărători ai săi.
Curtea Supremă se pronunţase, iar ,,curtea opiniei publice"(media) nu soluţionase încă cazul. În anii 1820, sentimentul popular s-a îndreptat înapoi către principiile laissez-faire şi ale monedei solide susţinute de republicanii jeffersonieni. Dar, din moment ce Partidul Republican abandonase aceste principii, s-a format o nouă coaliţie, condusă de Martin Van Buren şi Andrew Jackson, pentru a le reînvia. Aceasta a fost numită Partidul Democrat, iar unul dintre punctele de pe ordinea de zi era desfiinţarea Băncii Statelor Unite. După ce Jackson a fost ales la preşedinţie în 1828, nu a pierdut nici un moment şi a încercat să obţină sprijin din partea Congresului pentru acest obiectiv.

NICHOLAS BIDDLE

În acest moment, Banca ajunsese sub conducerea lui Nicholas Biddle, care era un adversar formidabil al lui Jackson, nu doar datorită puterii poziţiei sale, ci şi datorită voinţei sale puternice

şi al simţului destinului personal. El era arhetipul noului sistem estic: bogat, arogant, nemilos şi strălucit. Absolvise Universitatea din Pennsylvania la vârsta de doar treisprezece ani şi, ca un tânăr care intra în afaceri, stăpânise pe deplin ştiinţa secretă a banilor. Cu capacitatea de a controla fluxul creditului naţiunii, Biddle a devenit curând unul dintre cei mai puternici oameni din America. Acest lucru a fost scos la iveală dramatic când a fost întrebat de o comisie senatorială dacă banca sa a profitat vreodată de poziţia sa superioară faţă de băncile de stat. El a răspuns:
„Niciodată. Există foarte puţine bănci care să nu fi fost distruse prin exercitarea puterilor Băncii. Nici una nu a fost vreodată afectată."61
După cum a remarcat public Jackson câteva luni mai târziu, aceasta a fost o recunoaştere a faptului că majoritatea băncilor de stat existau doar la discreţia Băncii Statelor Unite şi, desigur, la discreţia domnului Biddle.
Era anul 1832. Carta Băncii era valabilă încă penru patru ani. Dar Biddle a decis să nu aştepte atât de mult ca Jackson să-şi consolideze forţele. Ştia că preşedintele era candidat pentru realegere şi a considerat că, în calitate de candidat, ar ezita să fie prea controversat. A critica Banca este un lucru, dar a se pronunţa categoric pentru eliminarea ei cu totul l-ar costa cu siguranţă multe voturi. Aşadar, Biddle a solicitat Congresului să acorde o reînnoire anticipată a cartei ca mijloc de a atenua campania lui Jackson împotriva acesteia. Proiectul de lege a fost susţinut de republicanii conduşi de senatorul Henry Clay şi a fost adoptat pe 3 iulie, chiar înainte de începerea campaniilor electorale.

JACKSON ÎNVINGE CONGRESUL

A fost o strategie strălucită din partea lui Biddle, dar nu a funcţionat. Jackson a decis să-şi pună întreaga carieră politică în joc pentru această singură problemă şi cu probabil cel mai pasionat mesaj transmis vreodată Congresului de către un preşedinte, de pana atunci, a respins măsura. Biograful preşedintelui, Robert Remini, spune: „Mesajul de veto dat proiectului de lege pentru prelungirea mandatului Bancii Centrale a lovit naţiunea ca o tornadă.Nu numai pentru că a invocat argumente constituţionale împotriva prelungirii valabilitatii Cartei ci şi din motive politice, sociale, economice şi naţionaliste."(62)
Jackson a tintit cea mai mare parte a mesajului de veto asupra a trei subiecte generale:

(1)nedreptatea inerentă acordării unui monopol sponsorizat de guvern băncii;
(2) neconstituţionalitatea băncii, chiar dacă nu ar fi fost nedreaptă; şi
(3) pericolul pentru ţară în cazul în care banca este puternic dominată de investitori străini.
În ceea ce priveşte nedreptatea unui monopol sponsorizat de guvern, el a subliniat că acţiunile Băncii erau deţinute doar de cei mai bogaţi cetăţeni ai ţării şi că, din moment ce vânzarea de acţiuni era limitată la câtiva aleşi cu influenţă politică, omul de rând nu numai că este exclus pe nedrept de la oportunitatea de a participa, dar este obligat să plătească pentru serviciile sale bancare mult mai mult decât valorează. Profiturile castigate ilicit sunt destul de rele atunci când sunt luate de la o clasă de cetăţeni şi date alteia, dar este şi mai rău atunci când persoanele care primesc aceste beneficii nici măcar nu sunt cetăţeni deloc, ci sunt, de fapt, străini. Jackson a spus:

Bunătatea guvernului nostru nu este indreptata doar catre cetatenii nostrii. Peste opt milioane din acţiunile acestei bănci sunt deţinute de străini. Prin această lege, Republica Americană propune practic să le ofere cadou câteva milioane de dolari... Se pare că mai mult
de a patra parte din acţiuni sunt deţinute de străini, iar restul este deţinut de câteva sute de cetăţeni ai noştri, în principal din clasa cea mai bogată. În beneficiul lor, această lege exclude întregul
popor american de la concurenta achiziţionarii acestui monopol pe îl vinde cu mai puţin decât valorează.(63)

În ceea ce priveşte problema constituţionalităţii, el a spus că nu este obligat de decizia anterioară a Curţii Supreme, deoarece preşedintele şi Congresul aveau la fel de mult dreptul de a decide singuri dacă o anumită lege este sau nu constituţională. Această opinie, apropo, nu era nouă la acea vreme. Abia în decenii relativ recente oamenii au început să se gândească la Curtea Supremă ca fiind autorizată în mod specific să se pronunţe asupra acestei chestiuni. De fapt, aşa cum a subliniat corect Jackson în mesajul său de veto,părinţii fondatori au creat un guvern cu putere împărţită între ramura executivă, legislativă şi judecătorească, iar scopul acestei diviziuni nu era doar de a împărţi sarcinile, ci de a echilibra o ramură împotriva celeilalte. Scopul nu era de a face guvernul eficient, ci de a-l face în mod deliberat ineficient.
Fiecare preşedinte şi fiecare legislator este obligat moral, chiar prin

jurământ, să respecte Constituţia. Dacă fiecare dintre ei nu are puterea de a decide în conştiinţă ce este constituţional, atunci depunerea unui jurământ pentru a o respecta are prea puţina valoare.

BANCA CONTROLATĂ DE INVESTITORI STRĂINI

În ceea ce priveşte pericolul la adresa securităţii noastre naţionale, Jackson a revenit asupra faptului că o mare parte a acţionarilor băncii erau străini. Deşi investitorilor străini, din punct de vedere tehnic, nu li se permitea să voteze pentru acţiunile lor, puterea lor financiară era atât de mare încât investitorii americani erau în mod clar supuşi lor şi probabil le-ar urma instrucţiunile. Jackson a concluzionat:

„Nu există nici un pericol pentru libertatea şi independenţa noastră în actiunile unei bancii care, prin natura sa, e atât de puţin legata de ţara noastră?... [Nu există] motive să tremurăm pentru puritatea alegerilor noastre în timp de pace şi pentru independenţa ţării noastre în timp de război?... Nu există nici o îndoială în ceea ce priveşte cursul pe care l-ar urma o bancă deţinută aproape în întregime de supuşii unei puteri străine şi administrată de cei ale căror interese, dacă nu chiar afecţiuni, ar merge în aceeaşi direcţie.... Controlând moneda noastră, primind banii noştri publici şi ţinând mii de cetăţeni ai noştri în dependenţă, ar fi mai puternica şi mai periculoasă decât o putere navală şi militară a inamicului."(64)

Jackson şi-a păstrat cea mai mare pasiune a argumentului pentru sfârşit.

Adresându-se acum, nu Congresului, ci alegătorilor în general, el a spus: „Este regretabil faptul că cei bogaţi şi puternici îşi adaptează adesea actele guvernării în scopuri egoiste. Distincţiile în societate vor exista întotdeauna sub orice guvernare dreaptă. Egalitatea talentelor, a educaţiei sau a bogăţiei nu poate fi produsă de instituţiile umane. În deplina acceptare a darurilor Cerului şi a roadelor muncii, economiei şi virtuţii superioare, fiecare om are dreptul în mod egal la protecţie prin lege; dar atunci când legile se angajează să adauge la aceste avantaje naturale şi juste distincţii artificiale, să acorde titluri, gratuităţi şi privilegii exclusive, să îi facă pe bogaţi mai bogaţi şi pe cei puternici mai puternici, membrii umili ai societăţii - fermierii, mecanicii şi muncitorii - care nu au nici timpul, nici mijloacele de a-şi asigura astfel de favoruri, au dreptul să se plângă de nedreptatea guvernării lor. Nu există rele necesare în guvernare. Relele sale există doar în abuzurile sale." Dacă s-ar limita la o protecţie egală şi, aşa cum Cerul îşi revarsă ploile, şi-ar revărsa favoarea deopotrivă asupra celor sus şi a celor de jos, asupra bogaţilor ca şi asupra celor săraci, ar fi o binecuvântare absolută. În actul din faţa mea, pare să existe o abatere largă şi inutilă de la aceste principii juste.(65)

Veto-ul nu a învins Banca. A fost doar o declaraţie de război.

Bătăliile majore urmau să vină.

CONTROLUL LUI BIDDLE ASUPRA CONGRESULUI

În calitate de ,,comandant general" al forţelor pro-bancare, Biddle avea un avantaj puternic faţă de adversarul său. În toate scopurile practice, Congresul era în buzunarul său. Sau, mai exact, produsul generozităţii sale era în buzunarele congresmenilor. Urmând Formula Rothschild, Biddle avusese grijă să recompenseze politicienii supuşi asigurandu-le succes în lumea afacerilor. Puţini dintre ei erau dispuşi să muşte mâna care îi hrănea. Chiar şi marele senator, Daniel Webster, s-a trezit îngenuncheat la tronul lui Biddle.

Galbraith spune:

Biddle nu era lipsit de resurse. În conformitate cu convingerea sa că activitatea bancară era sursa supremă de putere, el avansa în mod regulat fonduri membrilor Congresului atunci când întârzierile la alocarea bugetară le-a blocat salariile. Daniel Webster a fost, în diferite momente, director al Băncii şi a beneficiat de un contract ca şi consilier juridic. „Cred că contractul meu de angajare nu a fost reînnoit sau actualizat ca de obicei. Dacă se doreşte ca relaţia mea cu Banca să continue, ar fi bine să-mi trimiteţi contractele obişnuite." Numeroşi alţi oameni distinşi au fost cazaţi, inclusiv membrii presei.(66)

Webster este un studiu deosebit de interesant despre cum chiar şi aşa-numiţii „mari" oameni pot fi compromişi de o dependenţă de avere. El fusese întotdeauna un susţinător al unei monede solide în Congres, totuşi, ca avocat angajat de Biddle, a reprezentat poziţia Băncii în faţa Curţii Supreme în McCulloch v. Maryland. O mare parte din logica distorsionată care a permis Curţii să pună capăt Constituţiei şi să distrugă moneda solidă a venit din mana sa. După veto-ul lui Jackson asupra statutului Băncii, Biddle i-a cerut lui Webster să ţină discursuri special în scopul ca Banca să le retipărească pentru distribuire în masă. Într-unul dintre aceste discursuri, Webster a reiterat vechiul refren conform căruia Banca servea drept influenţă moderatoare asupra celorlalte bănci ale naţiunii şi apoi a proclamat cu pioşenie: „Congresul poate singur să bată monedă;... nici un stat (şi nici măcar Congresul însuşi) nu poate face introduce altceva ca obligativitate de plata a datoriilor decât aurul sau argintul."(67) Într-un act de uimitoare ipocrizie, acest discurs a fost distribuit pe scară largă chiar de instituţia care a fost concepută special pentru crearea de monedă fiduciară fracţionară, fără suport de aur sau argint, care să

funcţioneze ca monedă pentru plata datoriilor. Atunci, ca şi acum, majoritatea oamenilor nu făceau distincţia între cuvinte şi acţiuni şi credeau că acest discurs, rostit de un om atât de „mare", era o dovadă a meritului Băncii.
Biddle a distribuit chiar şi 300.000 de exemplare ale mesajului de veto al lui Jackson, aparent în convingerea că mulţi nu îl vor citi. Evident, dacă Banca credea că este atât de slab încât să-l distribuie, trebuie să fie rău.(68)
Puterea banilor Băncii era peste tot. Era aşa cum spusese John Randolph, înflăcăratul republican bătrân din Virginia: „Fiecare om pe care îl întâlneşti în această Cameră sau în afara ei, cu câteva excepţii rare, care nu fac decât să confirme regula, este fie acţionar, preşedinte, casier, funcţionar sau portar, alergător, gravor, producător de hârtie sau mecanic într-o bancă."(69)

JACKSON SE ADRESEAZĂ DIRECT ALEGĂTORILOR

Congresul, băncile, speculatorii, industriaşii şi segmentele presei; acestea erau forţele comandate de Biddle. Dar Jackson avea o armă secretă care nu mai fusese folosită niciodată în politica americană. Acea armă era apelul direct către electorat. El şi-a dus mesajul pe drumul campaniei electorale şi l-a transmis în cuvinte bine alese pentru a face o impresie durabila asupra alegătorului. El a vorbit împotriva unei aristocraţii bogate care invadase sălile Congresului, afectase morala poporului, le ameninţase libertatea şi subminase procesul electoral. Banca,a spus el, era un monstru cu cap de hidră care mânca carnea omului de rând. El a jurat să se lupte cu monstrul şi să-l ucidă sau să fie ucis de el. Şi-a strigat poziţia către fiecare mulţime la care a putut ajunge: Bancă şi fără Jackson, sau fără bancă şi cu Jackson!(70)
În ceea ce priveşte banii de hârtie, preşedintele a fost la fel de emfatic.Biograful său descrie campania:
În călătoria spre casă, se pare că şi-a plătit toate cheltuielile în aur. „Gata cu banii de hârtie, vedeţi voi, concetăţenii", a remarcat el la fiecare plată în aur, „dacă pot să scap de acest Nicholas Biddle şi banca lui monstruoasă." Aurul, cu greu acum un mijloc de schimb popular, era prezentat oamenilor ca fiind moneda sigură şi solidă pe care Jackson şi administraţia sa sperau să o readucă în folosinta regulat. Spre deosebire de banii de hârtie, aurul reprezenta valoarea reală şi adevărata valoare.
Era moneda oamenilor oneşti. Banii din ,,cârpe", pe de altă parte, erau instrumentul băncilor şi escrocilor pentru a corupe şi înşela un public inocent şi virtuos.(71)

Jackson trezise indignarea poporului american. Când s-au exprimat buletinele de vot in noiembrie, a primit un vot de încredere uriaş. A primit cincizeci şi cinci la sută din votul popular (treizeci şi şapte la sută au mers la Henry Clay, opt la sută la William Wirt) şi optzeci la sută din colegiul electoral. Dar războiul încă nu se terminase. Jackson a câştigat alegerile, dar Banca mai avea patru ani de funcţionare şi intenţiona să folosească acei ani pentru a influenţa sentimentul public în sprijinul său. Cele mai mari bătălii abia urmau.

JACKSON TRANSFERĂ DEPOZITELE FEDERALE

Jackson nu a aşteptat să acţioneze. Ştia că timpul va fi folosit ca o armă împotriva lui. „Hidra corupţiei este doar înăbuşită, nu moartă",a spus el.(72) La scurt timp după alegeri, i-a ordonat secretarului Trezoreriei, William Duane, să plaseze toate depozitele noi ale guvernului federal în diverse bănci de stat din ţară şi să plătească cheltuielile curente din fondurile încă deţinute de Banca Statelor Unite până când contul era secatuit. Fără utilizarea banilor federali, cu siguranţă monstrul ar pieri. Spre supărarea lui Jackson, însă, Duane a respins ordinul dintr-o convingere sinceră că, dacă ar face acest lucru, ar fi perturbat economia.

Nu era prima dată când un funcţionar din cabinet şi un preşedinte ajunseseră la o dispută. În trecut, însă, impasul fusese întotdeauna rezolvat prin demisia secretarului. De data aceasta era diferit. Duane a refuzat să demisioneze, iar acest lucru a ridicat o întrebare constituţională interesantă. Un preşedinte putea numi un membru al puterii executive doar cu consimţământul Senatului. Constituţia nu menţiona însă nimic despre demitere. Necesita şi aceasta aprobarea Senatului? Implicaţia arata că era necesară, dar problema nu fusese niciodată testată.

Jackson nu avea răbdare pentru astfel de întrebări teoretice. Scrisoarea a ajuns prompt pe biroul lui Duane: „Serviciile dumneavoastră suplimentare ca secretar al Trezoreriei nu mai sunt necesare."(73) Pe 1 octombrie 1833, depozitele federale au început să se mute din Bancă.

Jackson a simţit că în sfârşit avea monstrul ferm în mâinile sale. „Îl am legat în lanţuri", a spus el.(74) Cu o încredere plină de bucurie, a adăugat: „Sunt gata să-i scot fiecare dinte şi apoi resturile." Dacă nu mă înşel, a continuat el, îl vom avea pe „domnul Biddle şi Banca sa liniştiţi şi inofensivi ca un miel în şase săptămâni".(75)

BIDDLE CREEAZĂ ÎN MOD DELIBERAT HAOS MONETAR

Părerea preşedintelui despre captivitatea blândă a Băncii a fost prematură, cel puţin. Biddle a reacţionat, nu ca un miel, ci mai degrabă ca un leu rănit. Planul său era să contracteze rapid masa monetară a naţiunii şi să creeze o altă panică similară cu cea pe care Banca o crease cu treisprezece ani mai devreme. Acest lucru ar putea fi pus pe seama retragerii de către Jackson a depozitelor federale,iar reacţia adversă rezultată ar determina cu siguranţă Congresul să anuleze veto-ul preşedintelui. Remini ne spune:

,,Biddle a contraatacat. El a iniţiat o reducere generală a împrumuturilor în întregul sistem bancar.... A marcat începutul unei lupte sfâşietoare între un finanţator puternic şi un politician determinat la fel de puternic. Biddle a înţeles ce face. Ştia că, dacă va exercita suficientă presiune şi agonie in piaţa monetară, numai atunci l-ar putea forţa pe preşedinte să restituie depozitele. Aproape a reusit in planurile sale. „Acest preşedinte demn crede că, pentru că a scalpat indieni şi a închis judecători, va reusi ce vrea si cu Banca. Se înşală."(76)...

„Legăturile de loialitate din partid pot fi rupte", a declarat el, „doar prin convingerea reală a suferinţei existente în comunitate." Şi o astfel de suferinţă, desigur, va pune în cele din urmă totul la punct. „Nimic altceva decât suferinţa pe scară largă nu va produce vreun efect asupra Congresului... Singura noastră siguranţă este în a urma un curs constant de restricţii ferme - şi nu am nici o îndoială că un astfel curs va duce în cele din urmă la restabilirea monedei fiat şi la reînfiinţarea Băncii.(77) ...

In ceea ce ma priveste totul a fost decis. Toate celelalte bănci şi toţi comercianţii pot da faliment, dar Banca Statelor Unite nu va da faliment."(78)

Prin urmare, Biddle a decis să sacrifice poporul american ca si pioni într-un meci de şah gigantic pentru supravieţuirea Băncii. Haosul economic rezultat nu este greu de imaginat. Contracţia masei monetare a lui Biddle a venit într-un moment deosebit de vulnerabil. Afacerile se extindeau ca urmare a creditului facil anterior al Băncii şi acum erau dependente de acesta. De asemenea, masura a intrat în vigoare exact în acest moment, creând şi mai mult cerere de numerar şi credit. Pierderi au fost înregistrate peste tot, salariile şi preţurile au scăzut, oamenii au fost daţi afară, companiile au dat faliment. Până când Congresul s-a reunit în decembrie, în ceea ce a fost numită „Sesiunea de Panică", naţiunea era în agitaţie. Ziarele au scris editoriale alarmante, iar scrisorile de protest furioase au inundat Washingtonul.

Pe măsură ce presiunea continua să crească în Congres, parea că planul lui Biddle va funcţiona.

În ochii publicului, Jackson era singurul responsabil pentru necazurile naţiunii. Înlăturarea arogantă a secretarului Duane afost decizia lui; la fel si insistenţa sa prostească de a retrage depozitele; opoziţia sa încăpăţânată faţă de Congres.

VOT DE BLAM AL SENATULULUI FATA DE JACKSON

Timp de o sută de zile, o „falangă de oratori" l-a criticat zilnic pe Preşedinte pentru conduita sa arogantă şi dăunătoare. În cele din urmă, o rezoluţie in acest sens a fost introdusă în Senat şi, pe 28 martie 1834, a fost adoptată cu un vot de 26 la 20. Aceasta a fost prima dată când un preşedinte a fost vreodată infierat oficial de Congres şi a fost o lovitură crudă pentru mândria lui Jackson. Biddle, a avut în sfârşit avantajul.

Preşedintele a tunat prin Casa Albă într-un acces de furie. „Sunteţi un bârlog de vipere", a spus el unei delegaţii de susţinători ai Băncii. „Intenţionez să vă dau afară şi, pe Dumnezeul Veşnic, vă voi da afară."(79)

Acest blam nu a fost nicidecum un indicator al sentimentului popular. Chiar şi în Senat, care era un focar de sprijin pro-Bancă, o diferenţă de doar trei voturi ar fi înfrânt măsura.

În tot acest timp, imperceptibil la început, dar crescând rapid, publicul aflase adevărul. Jackson, desigur, făcea tot ce îi stătea în putinţă pentru a grăbi procesul, dar alţi factori contribuiau deasemenea la incetinirea procesului,nu în ultimul rând Biddle însuşi. Atât de mare era egoul său încât nu se putea abţine să nu se laude în public cu planul său de a perturba în mod deliberat economia. Oamenii au auzit aceste laude şi l-au crezut. Punctul de cotitură a venit când guvernatorul George Wolf din Pennsylvania, statul de origine al Băncii, a intervenit public cu o denunţare vehementă atât a Băncii, cât şi a Biddle. Aceasta a fost semnalul unei curse hipice. Cu statul de origine al Băncii întors împotriva ei, nu a mai rămas nimeni să o apere şi, literalmente în câteva zile, starea de spirit a ţării şi a Congresului s-a schimbat. Democraţii nu au pierdut timpul consolidând aceste câştiguri neaşteptate.Pentru a-şi testa puterea în această chestiune, pe 4 aprilie 1834, au cerut un vot în Cameră asupra unei serii de rezoluţii care vizau anularea votului de blam din Senat. În esenţă, rezoluţiile afirmau aprobarea în totalitate de catre Camera a politicii bancară a preşedintelui. Prima rezoluţie, adoptată cu

134 de voturi pentru şi 82 contra l, declara că Bancii Statelor Unite „nu ar trebui să-i fie reînnoit statutul de functionare". A doua, adoptată cu 118 de voturi pentru şi 103 contra, convenea că depozitele federale „nu ar trebui să fie restituite in grija bancii". Iar a treia, adoptată cu un vot covârşitor de 175 la 42, solicita înfiinţarea unui comitet special al Congresului pentru a investiga dacă Banca a instigat în mod deliberat criza economică actuală. A fost o victorie covârşitoare pentru Jackson, care avea să culmineze câţiva ani mai târziu cu adoptarea unei rezoluţii în Senat care revoca oficial votul anterior de blam.

BIDDLE SFIDEAZĂ CONGRESUL

Când comisia de anchetă a ajuns la uşile Băncii din Philadelphia înarmat cu o citaţie pentru a examina registrele, Biddle a refuzat categoric. Nici nu a permis inspectarea corespondenţei referitoare la împrumuturile şi avansurile personale oferite congresmenilor. Şi a refuzat cu fermitate să depună mărturie în faţa comisiei din Washington.

Pentru muritorii mai puţin importanţi, o astfel de acţiune ar fi dus la acuzaţii de sfidare a Congresului şi ar fi atras amenzi mari sau chiar închisoare. Dar nu şi pentru Nicholas Biddle. Remini explică: Membrii comisiei au cerut punerea sub acuzare pentru sfidarea Congresului, dar mulţi democraţi din sud s-au opus acestei acţiuni extreme şi au refuzat să coopereze. După cum a observat Biddle nedumerit,ar fi ironic dacă as merge la închisoare „datorita voturile membrilor Congresului pentru că nu aş ceda duşmanilor lor scrisorile confidenţiale ale acestora". Deşi Biddle a scăpat de o acuzaţie pentru sfidarea Reprezentanţilor, sfidarea sa scandaloasă faţă de Cameră nu a făcut decât să-l condamne şi mai mult în ochii publicului american.(80)

Banca era încă în viaţă, dar fusese rănită mortal. Până în acest moment,Jackson achitase complet datoria naţională contractată în urma Războiului din 1812 şi chiar acumulase un surplus. De fapt, el a ordonat Trezoreriei să restituie statelor peste 35 de milioane de dolari, sume care au fost folosite pentru construirea unor proiecte publice divesificate.

Cu aceste realizări la scurt timp după victoria sa asupra Băncii, preşedintele îşi câştigase ura nemuritoare a oamenilor de ştiinţă monetari,atât în America, cât şi în străinătate. Nu este surprinzător, aşadar, că pe 30 ianuarie 1835, a avut loc o tentativă de asasinat

împotriva sa. În mod miraculos, ambele pistoale ale atacatorului au ratat, iar Jackson a fost cruţat de soarta. A fost prima astfel de tentativă de asasinat împotriva vieţii unui preşedinte al Statelor Unite. Presupusul asasin era Richard Lawrence, care fie era cu adevărat nebun, fie se prefăcea a fi nebun pentru a scăpa de pedeapsa aspra.
În orice caz, Lawrence a fost găsit nevinovat din cauza nebuniei.(81) Mai târziu, s-a lăudat prietenilor că a fost în contact cu oameni puternici din Europa, care promiseseră să-l protejeze de pedeapsă dacă ar fi fost prins.(82)
Finalul acestei povestiri nu oferă surprize. Carta Băncii a expirat în 1836 şi a fost restructurată ca bancă de stat de către Commonwealth-ul Pennsylvaniei. După o serie de speculaţii cu bumbac, avansuri generoase către funcţionarii Băncii şi suspendarea plăţilor în specie, Biddle a fost arestat şi acuzat de fraudă. Deşi nu a fost condamnat, el era încă in proces când a murit. În decurs de cinci ani, establishmentul a fost forţat să-şi închidă porţile pentru totdeauna, iar a treia experienţă a Americii cu sistemul bancar central s-a încheiat.

CÂTEVA RELE AMESTECATE CU BINELE

Este tentant să lăsăm povestea să se oprească aici şi să-i permitem lui Jackson să poarte pentru totdeauna coroana de erou şi ucigaş de dragoni. Dar o perspectivă mai echilibrată asupra acestor evenimente duce la concluzia că forţele virtuţii nu au fost lipsite de contaminare. Jackson a reprezentat poziţia celor care doreau doar aur şi argint ca monedă naţională. Dar acest grup nu era suficient de mare pentru a egala puterea Băncii. I s-au alăturat în această luptă multe grupuri care urau Banca din alte motive, mai puţin admirabile.
Băncile de stat şi interesele comerciale de-a lungul frontierei în expansiune, de exemplu, nu erau deloc interesate de banii constituţionali. Ei doreau exact opusul. Ei considerau restricţiile modeste impuse de Banca Federală ca fiind excesive. Odată ce Banca Federală a fost eliminată, nu se aşteptau la nici o restricţie. După cum vom vedea în secţiunea următoare, este ironic faptul că acesta este grupul care a obţinut ceea ce şi-a dorit, nu jacksonienii suporterii monedei solide.
Nu-l putem învinovăţi pe Jackson pentru că a acceptat sprijinul acestor grupuri în efortul său de a ucide dragonul.

În politică, este adesea necesar să se facă alianţe temporare cu adversarii pentru a atinge obiective comune ocazionale.
Dar Jackson a mers mai departe de atât. Mai mult decât orice alt preşedinte înaintea sa şi rivalizat doar de câţiva de atunci, el a schimbat caracterul politicii americane. A condus naţiunea departe de noul concept de puteri separate, elaborat cu atenţie de părinţii fondatori, înapoi către tradiţia Lumii Vechi de concentrare a puterii şi monarhie. Prin contestarea vehementă a dreptului statelor de a se separa de Uniune, el a pus în mişcare un concept care, nu numai că va duce la război civil, dar care va pune capăt pentru totdeauna capacităţii statelor de a controla puterea în expansiune a guvernului federal. Uniunea nu mai trebuia să se bazeze pe principiul consimţământului celor guvernaţi. Acum urma să se bazeze pe forţa armelor şi, prin manipularea pasiunii alegătorilor în problema Băncii, el a schimbat percepţia rolului preşedintelui de la funcţionar public la lider naţional.
În punctul culminant al bătăliei împotriva Băncii Naţionale, când Jackson făcea un apel direct către alegători pentru sprijin, el a declarat: „Preşedintele este reprezentantul direct al poporului”. Pentru a înţelege pe deplin semnificaţia acelei declaraţii, trebuie amintit că planul Constituţiei era ca preşedintele să fie ales indirect de către legislativele statelor, nu de către alegători în general. După ce au purtat un război pentru a înfrânge domnia regelui George al III-lea, părinţii fondatori nu au mai vrut să aibă nimic de-a face cu regi de nici un fel şi au făcut tot posibilul să se asigure că preşedintele Statelor Unite nu va fi niciodată considerat ca atare. Şi-au dat seama că un conducător ales cu excepţia cazului în care puterea sa este atent limitată şi separată, poate deveni la fel de despotic ca unul neales. Prin urmare, articolul 2, secţiunea 1, din Constituţie, a stabilit un colegiu electoral pentru a selecta preşedintele.
Membrii colegiului trebuie numiţi de state.Congresmenii, senatorii sau alţi funcţionari ai guvernului federal sunt exclusi în mod specific şi înţelept. Colegiul ar trebui să selecteze un Preşedinte strict pe baza integrităţii şi abilităţilor sale executive, nu pe baza etichetei sale de partid, a conexiunilor politice, a aspectului fizic plăcut, a carismei sau a discursurilor emoţionante.
Poporul îşi poate alege congresmenii, dar colegiul electoral alege Preşedintele. Astfel, se intenţiona ca Preşedintele să aibă un

electorat diferit de cel al Congresului, iar această diferenţă era importantă pentru a asigura echilibrul de putere pe care autorii Constituţiei au muncit atât de mult să îl creeze. Ca mijloc de a menţine guvernul sub control, a fost o piesă cu adevărat strălucită de inginerie politică.
Toate acestea s-au schimbat la alegerile din 1832. Unul dintre faptele triste ale istoriei este că cauzele bune sunt adesea ocazia pentru stabilirea unor precedente negative. Lupta lui Jackson împotriva Băncii Statelor Unite a fost unul dintre acele evenimente.

REZUMAT

Guvernul încurajase frauda bancară pe scară largă în timpul Războiului din 1812 ca mijloc de plată a facturilor sale, iar acest lucru lăsase naţiunea într-un haos monetar. La sfârşitul războiului, în loc să permită băncilor frauduloase să cadă şi să lase piaţa liberă să repare daunele, Congresul a decis să protejeze băncile, să organizeze frauda şi să perpetueze pierderile. A făcut acest lucru prin crearea celei de-a treia bănci centrale a naţiunii, numită a Doua Bancă a Statelor Unite.
Noua bancă era aproape o copie exactă a celei anterioare. Aceasta era autorizată să creeze bani pentru guvernul federal şi să reglementeze băncile de stat. Aceasta influenţa sume mai mari de capital şi era mai bine organizată la nivel de stat decât cea anterioară. Prin urmare, politicile sale au avut un impact mai mare asupra creării şi stingerii masei monetare a naţiunii. Pentru prima dată în istoria noastră, efectele au început să ricoşeze în întreaga ţară deodată, în loc să se limiteze la regiuni geografice. Epoca ciclului boom-bust sosise în sfârşit şi în America.
În 1820, opinia publică a început să se încline înapoi în favoarea principiilor monetare solide susţinute de republicanii jeffersonieni. Dar, din moment ce Partidul Republican abandonase deja aceste principii, s-a format o nouă coaliţie condusă de Martin Van Buren şi Andrew Jackson, denumită Partidul Democrat. Una dintre principalele sale platforme a fost desfiinţarea Băncii. După ce Jackson a fost ales în 1828, a început cu toată seriozitatea să realizeze acest lucru.
Şeful Băncii era un adversar formidabil pe nume Nicholas Biddle. Biddle nu numai că poseda mari abilităţi personale, dar mulţi membri ai Congresului îi erau îndatoraţi pentru favoruri în afaceri.

Prin urmare, Banca avea mulţi prieteni politici.
Pe măsură ce primul mandat al lui Jackson se apropia de sfârşit, Biddle a solicitat Congresului o reînnoire anticipată a statutului Băncii, sperând că Jackson nu va risca controverse într-un an electoral. Proiectul de lege a fost adoptat cu uşurinţă, dar Jackson a acceptat provocarea şi a respins măsura. Astfel, o bătălie privind viitorul Băncii a devenit principala temă a campaniei prezidenţiale. Jackson a fost reales cu o mare majoritate, iar una dintre primele sale acţiuni a fost să retragă depozitele federale din Bancă şi să le plaseze în bănci private,regionale. Biddle a contraatacat prin reducerea acordarii de credite şi refuzul împrumuturilor. Acest lucru a fost calculat pentru a reduce masa monetară şi a declanşa o panică naţională, ceea ce s-a şi întâmplat. El a dat public vina pe retragerea depozitelor de către Jackson pentru aceasta recesiune. Planul aproape a funcţionat. Aliaţii politici ai lui Biddle au reuşit să obţină votul de blam în Senat impotriva lui Jackson. Cu toate acestea, când adevărul despre strategia lui Biddle a ieşit în sfârşit la iveală, aceasta s-a întors împotriva sa. A fost chemat în faţa unui comitet special de anchetă al Congresului pentru a-şi explica acţiunile, votul împotriva lui Jackson a fost anulat, iar a treia bancă centrală a naţiunii a trecut în nefiinta.

Capitolul Optsprezece
PÂINE , PEŞTE ŞI RĂZBOIUL CIVIL

Încercări de stabilizare a sistemului bancar prin măsuri politice, Inclusiv reglementarea raporturilor rezervelor fracţionare şi înfiinţarea de fonduri de asigurare în caz de faliment bancar; eşecul tuturor acestor scheme; condiţiile economice care au dus la Războiul Civil.
După cum s-a detaliat în capitolul anterior, până în 1836 monstrul cu cap de hidră fusese ucis şi fidel promisiunii din campania preşedintelui, naţiunea avea il avea pe Jackson şi banca disparuse. În aprilie a acelui an, Administraţia a acţionat pentru a-şi consolida victoria şi a impus o serie de reforme monetare prin Congres. Una dintre acestea impunea tuturor băncilor să înceteze să emită bancnote de hârtie sub cinci dolari. Cifra a fost ulterior crescută la douăzeci de dolari, iar scopul ei era de a obliga naţiunea să revină

la utilizarea monedelor de aur şi argint pentru uzul general, lăsând bancnotele în principal pentru tranzacţii comerciale mari. Casa Albă a anunţat, de asemenea, că, în viitor, toate vânzările de terenuri federale vor necesita plata integrală în „monedă legală", ceea ce, desigur, însemna monede din metale preţioase.(83)
Trebuie să ne amintim, totuşi, că, deşi Banca Statelor Unite era moartă, sistemul bancar era încă foarte viu, la fel şi duşmanii lui Jackson. Spre marea dezamăgire a susţinătorilor banilor grei, acele măsuri nu au fost suficiente pentru a inaugura noul mileniu. Nu numai că au fost inadecvate în sine, dar au fost curând ocolite prin dezvoltarea de noi tehnici bancare şi, în cele din urmă, au fost desfiinţate complet de un Congres nestatornic.
Interdicţia bancnotelor de valoare mică merită o atenţie specială. A fost un concept excelent, dar ceea ce legiuitorii nu au reuşit să înţeleagă, sau cel puţin s-au prefăcut că nu înţeleg, a fost că băncile din acel moment lucrau din ce în ce mai mult cu banii din carnetul de cecuri, numiţi tehnic depozite la vedere. Pe măsură ce oamenii s-au obişnuit treptat cu această nouă metodă de transfer de fonduri, importanţa bancnotelor a scăzut.
Limitarea emiterii de bancnote fără nici o restricţie privind crearea de depozite la vedere a fost un exerciţiu inutil.
În 1837, când Banca Statelor Unite a intrat în istorie, naţiunea se afla la sfârşitul unui boom economic. Profesorul Rothbard ne spune că această expansiune şi inflaţia care o însoţea au fost „alimentate de banca centrală".(84)
Totalul banilor în circulaţie crescuse cu optzeci şi patru la sută în doar patru ani. Apoi, la fel de inevitabil ca apusul soarelui, acea parte a masei monetare care fusese creată de sistemul bancar bazat pe rezervă fracţionară – cu alte cuvinte aceasta masa care nu era susţinută de nimic - a început să se contracte.
Şaisprezece la sută din toţi banii naţiunii au dispărut complet doar în acel prim an. Din nou, oamenii au ramas someri, afacerile au intrat în faliment, casele şi economiile au fost pierdute. Multe bănci au dat faliment şi ele, dar operatorii lor au plecat cu prada. Doar deponenţii au rămas cu punga goală.
Au fost avansate numeroase propuneri cu privire la modul de insuflare a stabilitatii în sistemul bancar. Dar, atunci ca şi acum, niciuna dintre ele nu a abordat adevărata problemă, care era însăşi sistemul bancar cu rezervă fracţionară. După cum a observat

Groseclose, aceste propuneri erau „fiecare conform teoriei biblice cum să se înmulţească pâinile şi peştii sau cum să se facă vată de zahăr”.(85)
Întrucât propunerile prezentate atunci sunt identice cu cele oferite astăzi şi, din moment ce fiecare dintre ele a fost efectiv încercată, ar părea potrivit să se investigheze rezultatele concrete ale acestor experimente.

PROPUNEREA DE A SUSTINE BANII CU ACTIVELE BANCARE

Au existat patru şcoli de gândire cu privire la multiplicarea pâinilor şi peştilor. Prima dintre acestea a fost că crearea de bani ar trebui limitată la un raport proportional cu activele băncii. Aceasta a fost formula care a fost încercată în statele din New England. În Massachusetts, de exemplu, emiterea de catre banci a fost limitată la de două ori valoarea capitalului băncii deţinută efectiv în seif. În plus, aceasta nu putea fi sub formă de bani de hârtie, obligaţiuni, titluri de valoare sau alte instrumente de datorie; trebuia să fie strict monede de aur sau argint. De asemenea, băncile erau limitate în numărul emiterii de bancnote cu denominaţie mică şi în acest sens, Massachusetts a servit drept model pentru tentativa de reformă a lui Jackson la nivel federal. Conform standardelor anterioare şi, cu siguranţă, conform standardelor care prevalează astăzi, aceasta a fost o politică excepţional de conservatoare. De fapt, chiar şi în timpul stresului anterior al războiului din 1812, când băncile dădeau faliment cu sutele în toată ţara, băncile din Massachusetts şi majoritatea celorlalte bănci din Noua Anglie au reuşit să menţină plata integrală în specie.
Cu trecerea timpului, însă, limita impusă bancnotelor a devenit mai puţin importantă, deoarece băncile foloseau acum bani din depozite bancare la vedere.
Bancnotele lor de hârtie erau limitate la două sute la sută din capitalul lor, dar nu exista o limită efectivă a numărului de bani pe care îi puteau înscrie în registrele de depozit ale oamenilor. Aşadar, „fracţiunea” din sistemul bancar cu rezervă fracţionară a început să se micşoreze din nou. În consecinţă, contracţia monetară din 1837 „a fost ca o coasă peste recoltă”, spune Groseclose, şi treizeci şi două de bănci din Massachusetts s-au prăbuşit între acel an şi 1844.(86)
Statul a încercat să repare sistemul prin instituirea unei reţele de

examinatori bancari şi prin creşterea răspunderii acţionarilor băncilor in cazul fondurile pierdute de deponenţii lor, dar problema de bază a fost încă ignorată.
Apoi a apărut o nouă generaţie de bănci şi un nou val de manie speculativă a cuprins economia. Până în 1862, chiar dacă legea încă limita bancnotele la dublul capitalului, băncile creaseră 73.685.000 de dolari în numerar, inclusiv bani din depozitele bancare. Aceasta suma era susţinută de o bază de doar 9.595.000 de dolari în specie, o rezervă de doar treisprezece la sută. Massachusetts nu rezolvase problema.

PROPUNERE DE PROTEJARE A DEPOZITELOR CU UN FOND DE SIGURANȚĂ

A doua teorie despre cum să ai un sistem bancar stabil şi să permiţi băncilor să creeze bani din nimic era crearea unui „fond de siguranţă". Acest fond, susţinut de toate băncile, ar veni în ajutorul oricărui membru care avea nevoie de un împrumut de urgenţă pentru a acoperi o scurgere bruscă a rezervelor sale. Acesta a fost precursorul Corporaţiei Federale de Asigurare a Depozitelor de astăzi şi agenţiilor conexe.
Primul fond de siguranţă a fost înfiinţat la New York în 1829. Legea impunea fiecărei bănci să contribuie anual cu 0.5% din capitalul său social crescand pana la 3%. Fondul a fost pus la încercare pentru prima dată în timpul crizei din 1837 şi a fost aproape epuizat. Singurul lucru care l-a salvat a fost faptul că statul a fost de acord să accepte bancnotele fără valoare ale tuturor băncilor defuncte ca plată pentru taxele impuse vaselor de traversare a canalului. Cu alte cuvinte, contribuabilii au fost obligaţi să compenseze diferenţa. Când fondul a fost epuizat, băncile solvente au fost pedepsite fiind obligate să plătească deficitele celor insolvente. Firește, acest lucru a determinat toate băncile să acţioneze mai imprudent.
De ce nu? Partea bună era că profiturile ar fi mai mari - cel puţin pentru o perioadă iar partea proastă era că, dacă imprudenţa le-ar fi băgat în probleme,fondul de siguranţă le-ar fi salvat. Rezultatul a fost că sistemul oferea o penalizare pentru prudenţă şi un stimulent pentru imprudenţă; o situaţie identică cu cea care există în sistemul bancar de astăzi. Groseclose spune:
Instituţiile administrate conservator, care acordau împrumuturi pe baza riscurilor mai scazute,la care în mod natural marjele de profit erau mai mici,

au considerat evaluările împovărătoare şi au fost obligate să se angajeze în afaceri speculative pentru a suporta taxele.(87)

Treptat, toate băncile s-au scufundat în mlaştină şi, în 1857, fondul de siguranţă din Massachusetts a fost abandonat. Experienţa statului Michigan legata de fondul de siguranţă a fost probabil cea mai reprezentativă pentru perioada respectivă. Acesta a fost înfiinţat în 1836 şi a fost complet distrus în anul următor, în timpul panicii din 1837.

PROPUNERE DE A SUSTINE BANII PE ACTIVE TRANZACTIONABILE

A treia propunere pentru menţinerea unui sistem monetar stabil, permiţând în acelaşi timp băncilor să opereze fraudulos, a fost suportul masei monetare pe titluri de stat; cu alte cuvinte, pe certificatele datoriei guvernamentală. Aceasta a fost schema adoptată în anii 1850 de Illinois, Indiana, Wisconsin şi alte state din Midwest. De asemenea, a stabilit precedentul pentru Sistemul Rezervei Federale şaizeci de ani mai târziu. Groseclose continuă:

Atât de necontrolată era mania emiterii de bancnote încât acestea au ajuns să fie denumite in conformitate, „câine roşu" sau „pisică sălbatică".... Numărul tot mai mare de bănci a creat o cerere fictivă
şi o piaţă în creştere pentru activele tranzactionabile (care urmau să fie folosite drept capital social) şi un stimul consecutiv pentru crearea de datorie publică prin emisiunea de titluri de stat. Aceasta a fost urmată de emisiunea mai multor bancnote în schimbul bonurilor de tezaur, creşterea cererii şi a pieţei, mai multe emisiuni de certificate de trezorerie într-un lanţ nesfârşit de creare de datorii şi inflaţie si prabusirea puterii de cumparare. Procesul a fost în cele din urmă oprit de panica din 1857.(88)

PROPUNERE DE SUSȚINERE A BANILOR CU CREDIT DE STAT

A patra propunere pentru a produce ceva din nimic a fost de a susţine emisiunea de bani prin creditele contractate de stat. Aceasta a fost metoda încercată de multe dintre statele din Sud şi, de asemenea, a supravieţuit pentru a deveni una dintre pietrele de temelie ale sistemului nostru bancar modern.

De exemplu, Alabama a creat în 1835 o bancă de stat finanţată printr-o emisiune de obligaţiuni publice în valoare de 13.800.000 de dolari. Banii au inundat instantaneu economia, iar oamenii s-au bucurat de această prosperitate miraculoasă. Legislatorii erau atât de intoxicaţi de schemă încât au abolit complet impozitarea directă şi au decis să conducă guvernul pe banii băncilor. Cu alte cuvinte,

în loc să strângă veniturile statului prin impozite, le-a fost mai uşor să-i strângă prin inflaţie.
Ca toate celelalte, această bulă a explodat şi ea în panica bancara din 1837. O examinare post-mortem a Băncii a arătat că 6.000.000 de dolari din activele sale erau complet lipsite de valoare.
Persoanele care împrumutaseră banii reali întreprinderii, susţinute de încrederea şi creditul statului, şi-au pierdut aproape toată investiţia , pe lângă tot ceea ce plătiseră prin inflaţie.
Mississippi şi-a pus toată încrederea şi creditul într-o bănca de stat în 1838 şi a emis obligaţiuni în valoare de 15.000.000 de dolari ca si garanţie pentru bancnotele sale. Banca a falimentat în patru ani, iar statul şi-a renegat complet obligaţiile aferente obligaţiunilor.
Acest lucru i-a înfuriat pe deţinătorii de obligaţiuni, în special pe finanţatorii britanici care cumpăraseră o mare parte din emisiune.
Efectul devastator asupra statului şi a poporului său este descris de Henry Poor:
Cei 48.000.000 de dolari din împrumuturile băncii nu au fost niciodată plătiţi; 23.000.000 de dolari în depozite si emisiuni de bancnote nu au fost niciodată rambursate. Întregul sistem s-a prăbuşit, o epavă uriaşă şi fără formă, lăsând cetatenii aproape aşa cum au venit pe lume... Toată lumea era îndatorată, fără nici o posibilă modalitate de plată. Pământurile au devenit lipsite de valoare, din motivul că nimeni nu avea bani să le cumpere.... Un număr atât de mare de oameni au fugit... din stat, încât procesele legale împotriva debitorilor erau prescurtate cu „G.T.T."(Gone to Texas) – plecat în Texas.(89)
Banii, bazaţi pe creditul statului, au avut o soarta similara si în Illinois, Kentucky, Florida, Tennessee şi Louisiana. Când banca de stat s-a prăbuşit în Illinois în 1825, toate bancnotele bazate„pe increderea deplină in stat" rămase în posesia sa au fost arse ceremonios în piaţa publică. O altă bancă a fost înfiinţată în 1835 şi s-a prăbuşit în 1842. Aceste experienţe au fost atât de devastatoare încât Constituţia statului Illinois din 1848 a stipulat că, de acum înainte, statul nu va mai crea niciodată o bancă si nu va mai deţine acţiuni bancare.
În Arkansas, chiar şi proprietăţile imobiliare au fost utilizate ca o baghetă magică. Abonaţii băncii de stat, în loc să depună numerar, trebuia doar să garanteze cu proprietatile. Valoarea bancnotelor a scăzut rapid la doar douăzeci şi cinci la sută din valoarea lor nominală, iar în patru ani, banca a dispărut.

MIRAJUL SERVICIILOR BANCARE LIBERE

A existat o dezvoltare paralelă în această perioadă numită ,,servicii

bancare libere”.
Numele este o insultă la adresa adevărului. Ceea ce se numea servicii bancare libere erau doar conversia băncilor din corporaţii în asociaţii private. În afară ca nu mai aveau nevoie de o Carta din din partea statului, practic fiecare aspect al sistemului a rămas acelaşi, inclusiv o multitudine de controale guvernamentale, reglementări, sprijinuri şi alte blocaje împotriva pieţei libere.
George Selgin ne aminteşte că „permisiunea de a înfiinţa o bancă era de obicei însoţită de numeroase restricţii, incluzand împrumuturi obligatorii oferite statului”.(90)
Băncile fara statut nu erau mai puţin frauduloase decât băncile autorizate.
A fost reînviat vechiul obicei de a trimite în grabă monede de aur de la o bancă la alta chiar înaintea sosirii examinatorilor bancari şi de a „pune un balast de plumb, sticlă spartă şi în mod corespunzător cuie de zece penny în cutii sub un înveliş subţire de monede de aur”.(92)
Când o astfel de bancă s-a prăbuşit în Massachusetts, s-a descoperit că emisiunea bancnotelor sale in valoare de 500.000 de dolari era susţinută de exact 86,48 dolari.(93)
Profesorul Hans Sennholz scrie:
Deşi economiştii nu sunt de acord în multe privinţe, majoritatea sunt de acord în ceea ce priveşte acceptarea controlului politic... Aceşti economişti indică invariabil spre banii şi sistemul bancar american de dinainte de Războiul Civil, ceea ce, în opinia lor, le confirmă parerile. În special, ei citează „Era bancară liberă” din 1838-1860 ca un exemplu înfricoşător de sistem bancar turbulent şi, prin urmare, aplaudă legislaţia care a consolidat rolul guvernului.
În realitate, instabilitatea experimentată în timpul erei liberei bancare nu a fost cauzată de nimic inerent sistemului bancar, ci a rezultat dintr-o intervenţie politică extinsă... Legile privind „libertatea bancară”... nu au abrogat prevederi legale împovărătoare şi directive de reglementare. De fapt, au mai adăugat câteva.(94)
Pentru ca sistemul bancar să fie cu adevărat liber, statele ar fi trebuit să facă doar două lucruri: (1) să aplice contractele bancare la fel ca orice alt contract şi apoi (2) să iasă din peisaj. Prin aplicarea contractelor bancare, directorii oricărei bănci care nu îşi răscumpărau moneda în specie ar fi fost trimişi la închisoare, o eventualitate care pana la urma ar fi pus capăt supraemisiunilor de monedă. Ieşind din peisaj şi renunţând la pretenţia de a proteja publicul cu un baraj de reguli,reglementări, fonduri de siguranţă

şi garanţii, oamenii şi-ar fi dat seama că era responsabilitatea lor să fie precauţi şi informaţi. Dar, în schimb, băncile au continuat să se bucure de privilegiul special de a suspenda plăţile fără pedeapsă, iar politicienii s-au zbătut să-i convingă pe alegători că se ocupă de toate. Pe scurt, pe parcursul întregii perioade de falimente bancare, haos economic şi jaf atât a investitorilor, cât şi a contribuabililor, America a încercat orice, cu excepţia răscumpărării complete prin aur şi argint. Pe măsură ce numele lui Andrew Jackson a pălit în istorie, la fel a pălit şi visul unui sistem bancar onest.

Nu toate băncile erau corupte şi, cu siguranţă, nu toţi bancherii conspirau împotriva publicului. Au existat multe exemple de oameni oneşti care se străduiau să acţioneze într-un mod etic în îndeplinirea responsabilităţilor lor fiduciare.

Dar aceştia erau grav împiedicaţi de sistemul în cadrul căruia lucrau, un sistem care, aşa cum s-a ilustrat anterior, pedepsea prudenţa şi răsplătea imprudenţa. În esenţă, bancherul prudent a fost îndepărtat de curentul principal şi a devenit doar o notă de subsol în istoria acei perioade.

EXPANSIUNEA INDUSTRIALĂ ÎN CIUDA ACTIVITĂŢII BANCARE NECINSTE

Un alt aspect pozitiv al imaginii este că în aceeaşi perioadă au apărut şi au prosperat multe întreprinderi comerciale, deşi în detrimentul celor care erau obstacole impotriva lor. Marile canale au fost săpate, căile ferate au împins frontierele, oraşele înfloritoare au apărut de-a lungul ei, preriile au fost transformate în terenuri agricole, iar noi afaceri le-au urmat. O mare parte din această expansiune a fost facilitată de un flux de bani fraudulos creaţi de bănci. Apologeţii sistemului bancar cu rezervă fracţionară au fost înclinaţi să analizeze această evoluţie şi să concluzioneze că, in general, a fost un lucru bun. Faptul că unii oameni au fost înşelaţi pentru ca alţii să prospere nu părea a fi important. America pur şi simplu nu ar fi crescut şi prosperat fără bani de fraudulosi.

Galbraith, de exemplu, notează:

Pe măsură ce civilizaţia, sau ceva asemanator, a ajuns la o răscruce între Indiana şi Michigan în anii 1830 sau 1840, la fel au făcut şi bancile. Bancnotele lor, atunci când erau folosite şi împrumutate unui fermier pentru a cumpăra terenuri,animale, furaje,seminţe,alimente sau echipamente , îl ajutau

pe acesta în afaceri. Dacă el şi alţii prosperau şi îşi achitau împrumuturile, banca supravieţuia. Dacă el şi alţii nu prosperau şi nu plăteau, banca dădea faliment, iar cineva - poate un creditor local, poate un furnizor din est rămânea în posesia bancnotelor fără valoare. Dar unii împrumutaţi de la această bancă erau deja în afaceri stabile.

Undeva, cineva care deţinea bancnotele contribuise involuntar la cucerirea Occidentului... Anarhia bancară a servit frontierei mult mai bine decât ar fi putut faceun sistem mai ordonat, care ar fi ţinut creditul sub control.(95)

William Greider continuă acest raţionament:

„Anarhia nesăbuită şi înfloritoare", pe scurt, a produs un progres fundamental. Nu a fost un sistem stabil, chiar chinuit de falimentele bancare şi afacerile prăbuşite, speculaţiile scandaloase
şi împrumuturile neplătite. Totuşi, a fost, de asemenea, energic şi inventiv, creând o creştere economică permanentă, care a rezistat după ce spuma s-a risipit.(96)

Acesta este, desigur, un exemplu clasic al eşecului economiei liberale. Atunci când se evaluează o politică, aceasta se concentrează doar pe o singură consecinţă benefică a unui grup de oameni şi ignoră multitudinea de efecte dăunătoare care se abat asupra tuturor celorlalte grupuri. Da, dacă ne uităm doar la oamenii de la frontieră care au achiziţionat noi ferme şi au înfiinţat noi afaceri, sistemul cu rezervă fracţionară arată destul de bine. Dar, dacă adăugăm în ecuaţie toate pierderile financiare suportate de toţi oamenii care au fost victimizaţi de sistem - ceea ce Galbraith numeşte „o contribuţie involuntară" şi ceea ce Greider respinge cu uşurinţă ca „spumă" - atunci produsul este zero în cel mai bun caz şi, în termeni de moralitate, este profund negativ. Galbraith, Greider şi alţi economişti populari presupun că Vestul nu ar fi putut fi câştigat cu un sistem bancar onest. Logica nu susţine o astfel de concluzie. Există toate motivele să credem că falimentele băncilor şi falimentele afacerilor rezultate la frontieră au anulat aproape complet câştigurile obţinute prin muncă asiduă şi industrie onestă. Dacă aceste convulsii distructive ar fi lipsit, aşa cum ar fi fost posibil într-un sistem mai puţin haotic, probabil că ar fi existat mai puţine startup-uri dar un număr mai mare de afaceri s-ar fi dezvoltat şi este foarte posibil ca Vestul să fi fost cucerit chiar mai repede decât a fost.

Este păcat că teoria nu a fost niciodată testată.

UNIUNEA ÎN PERICOL

După cum s-a relatat într-o secţiune anterioară, conflictul economic

a jucat întotdeauna un rol major în provocarea războiului. Nu există nici o perioadă în istoria americană în care să existe mai multe conflicte economice între segmente ale populaţiei decât au existat premergator Războiul Civil. Nu este surprinzător,prin urmare, că această perioadă a dus direct la cel mai sângeros război al naţiunii, cu atât mai tragic pentru că a pus frate împotriva fratelui.

Există multe mituri populare despre cauza Războiului dintre State. Aşa cum se crede în general că Revoluţia Bolşevică a fost o revoltă spontană în masă împotriva unei aristocraţii tiranice, tot aşa este în general acceptat faptul că Războiul Civil a fost purtat din cauza sclaviei.

Acest lucru, în cel mai bun caz, este un adevăr pe jumătate. Sclavia a fost o problemă, dar forţa principală pentru acest război a fost un conflict între interesele economice ale Nordului şi cele ale Sudului. Chiar şi problema sclaviei în sine a fost bazată pe economie. Poate că a fost o problemă morală în Nord, unde prosperitatea provenea din industria grea, dar în Sudul agrar, unde câmpurile trebuiau cultivate cu forţe de muncă numeroase, problema era în primul rând o chestiune economica.

Relativa neimportanţă a sclaviei ca motiv pentru război a fost clarificată chiar de Lincoln în timpul campaniei sale pentru preşedinţie din 1860, şi a repetat acest mesaj în primul său discurs inaugural:

„Se pare că există temeri printre oamenii din statele sudice că, prin ascensiunea unei administraţii republicane, proprietatea, pacea şi securitatea lor personală vor fi puse în pericol.... Nu am nici un motiv, direct sau indirect, să mă amestec în instituţia sclaviei
în statele în care există acum. Cred că nu am nici un drept legal să fac acest lucru şi nu am nici o înclinaţie să o fac."(97)

Chiar şi după izbucnirea războiului în 1861, Lincoln şi-a confirmat poziţia anterioară. El a declarat:

„Obiectivul meu principal în această luptă este să salvez Uniunea şi nu este nici să salvez, nici să distrug sclavia. Dacă aş putea salva Uniunea fără a elibera nici un sclav, aş face-o; şi dacă aş putea s-o salvez eliberând toţi sclavii, aş face-o din nou;" şi dacă aş putea face asta eliberându-i pe unii şi lăsându-i în sclavie pe alţii, aş face şi asta.(98)

Ar putea fi o surpriză să afli că, prin definiţie strictă, Abraham Lincoln a fost un sustinator al suprematiei albilor. În a patra dezbatere cu senatorul Stephen Douglas, el a abordat subiectul

fără menajamente:

Nu sunt şi nici nu am fost vreodată în favoarea realizării în vreun fel a egalităţii sociale şi politice a rasei albe cu cea neagra, nu sunt şi nici nu am fost vreodată în favoarea numirii negrilor ca juraţi sau de a le acorda dreptul de a vota, nici a calificării lor pentru a ocupa funcţii publice, nici a căsătoriilor mixte cu albi şi voi spune, în plus, că există o diferenţă fizică între rasa albă şi cea neagră care cred că va interzice pentru totdeauna celor două rase să trăiască împreună în condiţii de egalitate socială şi politică. Şi, întrucât nu pot trăi astfel, în timp ce rămân împreună, trebuie să existe o poziţie de superior şi inferior, şi eu, la fel ca oricare alt om, sunt în favoarea atribuirii poziţiei de superioritate rasei albe.(99)

Aceasta nu înseamnă că Lincoln era indiferent faţă de instituţia sclaviei, căci el credea cu tărie că aceasta era o încălcare a moralităţii personale şi naţionale, dar ştia şi că sclavia era treptat abolită în întreaga lume cu singura excepţie a Africii însăşi - şi credea că aceasta va dispărea în curând din America pur şi simplu permiţând forţelor naturale ale iluminismului să-şi croiască drum prin sistemul politic. Se temea şi pe bună dreptate că a cere o reformă imediată şi totală nu numai că ar putea distruge Uniunea, dar ar duce la vărsare de sânge masivă şi la mai multă suferinţă umană decât s-a îndurat chiar şi sub sclavie.

El a spus:

Nu mi-am permis să uit că abolirea comerţului cu sclavi de către Marea Britanie a creat agitatie o sută de ani înainte de a avea un succes final; că măsura a avut adversarii săi înflăcăraţi; adversarii săi ascunsi de genul„nu-mi pasă”; adversarii săi motivati de profit; adversarii săi care promovau rasa inferioară; adversarii săi erau impotriva egalitatii şi adversarii săi religiosi si ai principiilor morale; si toţi aceşti adversari au obţinut funcţii, iar oponentii lor nu au primit nici una. Dar mi-am amintit, de asemenea, că deşi au strălucit ca lumânările de seu timp de un secol, în cele din urmă au pâlpâit în soclu, s-au stins,au lasat duhoarea în întuneric pentru o scurtă perioadă şi nu au mai fost amintiţi, nici măcar după miros. Elevii ii ştiu că William Wilberforce şi Granville Sharpe au ajutat această cauză să avanseze; dar cine poate acum numi un singur om care a muncit pentru a o întârzia? Amintindu-mi aceste lucruri, nu pot decât să consider că este posibil ca obiectivul superior al acestei lupte să nu fie atins complet în termenul
vieţii mele naturale.(100)

Dacă scopul principal al lui Lincoln în război nu a fost abolirea sclaviei, ci pur şi simplu păstrarea Uniunii, se pune întrebarea: De ce a avut Uniunea nevoie de a fi păstrata? Sau, mai direct, de ce au vrut statele din Sud să se separe?

JAFUL LEGAL, NU SCLAVIA,A FOST CAUZA RĂZBOIULUI

Sudul, fiind predominant o regiune agricolă, a trebuit să importe practic toate bunurile sale fabricate din statele din Nord sau din Europa, ambele oferind în schimb o piaţă de desfacere pentru bumbacul din Sud. Cu toate acestea, multe dintre textile şi articolele importate erau considerabil mai ieftine in Europa, chiar şi după ce costul transportului fusese adăugat. Prin urmare, statele din Sud au considerat adesea că este în avantajul lor să cumpere aceste bunuri europene, mai degrabă decât cele fabricate în Nord. Acest lucru a pus o presiune concurenţială considerabilă asupra producătorilor americani pentru a-şi reduce preţurile şi a opera mai eficient.
Republicanii nu au fost mulţumiţi de acest aranjament. Au decis să folosească puterea guvernului federal pentru a înclina balanţa concurenţei în favoarea lor. Susţinând că acest lucru era în „interesul naţional", au perceput taxe de import ridicate pentru aproape fiecare articol provenit din Europa dar care era fabricat şi în Nord. Nu este surprinzător faptul că nu se aplica nici o taxă la bumbac, care, se presupune,ca nu era o marfă de interes naţional. Rezultat a fost că ţările europene au contracarat prin oprirea achiziţiei de bumbac american, ceea ce a afectat grav economia Sudului.
Celălalt rezultat a fost că producătorii din Nord au putut să perceapă preţuri mai mari fără teama concurenţei, iar Sudul a fost obligat să plătească mai mult pentru practic toate necesităţile sale. A fost un caz clasic de legalizare a jafului în care legea a fost folosită pentru a îmbogăţi un grup de cetăţeni în detrimentul altuia.
Presiunea din Nord împotriva sclaviei din Sud a făcut lucrurile şi mai volatile. Un fapt adesea trecut cu vederea în acest episod este că preţul unui sclav era foarte mare, în jur de 1.500 de dolar. O plantaţie modestă cu doar patruzeci sau cincizeci de sclavi, prin urmare, necesita o investiţie de capital mare care, în ceea ce priveşte puterea de cumpărare de astăzi, reprezenta mai multe milioane de dolari. Prin urmare, pentru Sud, abolirea însemna nu numai pierderea capacităţii sale de a produce o recoltă comercială, ci şi distrugerea totală a unei enorme baze de capital.
Mulţi proprietari de plantaţii din Sud lucrau pentru ziua în care şi-ar putea converti investiţiile în intrprinderi industriale mai profitabile aşa cum se făcuse în Nord, iar alţii considerau că oamenii liberi care erau plătiţi cu salarii ar fi mai eficienţi decât

sclavii care nu aveau nici un stimulent pentru a munci.
Pentru moment, însă, erau blocaţi în sistemul pe care l-au moştenit. Ei considerau că o abolire completă şi bruscă a sclaviei, fără o perioadă de tranziţie, le-ar distruge economia şi i-ar lăsa pe mulţi dintre foştii sclavi să moară de foame ceea ce de fapt s-a si întâmplat la momentul respectiv.(101)
Aceasta era situaţia care exista în momentul campaniei lui Lincoln şi motivul pentru care, în discursurile sale, a încercat să calmeze temerile Sudului cu privire la intenţiile sale. Dar cuvintele sale erau în mare parte retorica politică. Lincoln era republican şi era total dependent de industriaşii nordici care controlau Partidul. Chiar dacă ar fi vrut şi nu există nici o indicaţie că ar fi vrut nu ar fi putut inversa tendinţa de favoritism economic şi protecţionism care l-au adus în funcţie.

MEXICUL ŞI DOCTRINA MONROE

Pe lângă interesele conflictuale dintre Nord şi Sud, existau şi alte forţe care lucrau pentru a diviza naţiunea în două. Aceste forţe erau înrădăcinate în Europa şi se concentrau în jurul dorinţei Franţei, Spaniei şi Angliei de a controla pieţele din America Latină. Mexicul era principala ţintă. Acesta a fost motivul pentru care Doctrina Monroe fusese formulată cu treizeci şi opt de ani înainte. Preşedintele James Monroe anunţase naţiunile europene că Statele Unite nu se vor amesteca în afacerile lor, şi că orice amestec al acestora în afacerile americane nu va fi tolerat. În special, proclamaţia spunea că continentele americane nu mai puteau fi considerate disponibile pentru colonizare.
Nici una dintre puterile europene nu dorea să testeze proclamatia lui Monroe dar ştiau că, dacă Statele Unite ar fi fost implicate într-un război civil, nu puteau să se lupte şi în America Latină. Prin urmare, încurajarea războiului între state însemna ar fi deschis calea pentru expansiunea colonială în Mexic.
Americile deveniseră o tablă de şah gigantică in jocul politicii globale.
În lucrarea O privire istorica asupra mostenirii Razboiului Civil, citim:

Războiul nu progresase prea mult înainte de a deveni clar - clasele conducătoare din Anglia şi Franţa simpatizau puternic cu Confederaţia - atât de puternic încât, cu doar puţin imbold, ar putea fi determinate să intervină şi să realizeze independenţa Sudului prin forţa armelor.... Aristocraţiile europene

nu fuseseră niciodată fericite de succesul prodigios al democraţiei yankee. Dacă naţiunea s-ar fi împărţit acum în două, dovedind că democraţia nu conţinea ingredientele supravieţuirii, conducătorii Europei ar fi fost foarte mulţumiţi.(102)

Meciul global de şah dintre Lincoln, pe de o parte, şi Anglia şi Franţa, pe de altă parte, a fost urmărit îndeaproape de ceilalţi lideri ai Europei.

Unul dintre cei mai sinceri observatori de la acea vreme a fost cancelarul Germaniei, Otto von Bismarck. Întrucât Bismarck era, el însuşi, profund îndatorat puterii finanţelor internaţionale, observaţiile sale sunt de două ori mai revelatoare. El a spus:

Împărţirea Statelor Unite în federaţii de forţă egală a fost decisă cu mult înainte de Războiul Civil de către marile puteri financiare ale Europei. Aceşti bancheri se temeau că Statele Unite,dacă ar rămâne într-un singur bloc şi o singură naţiune, ar obţine independenţa economică şi financiară, ceea ce le-ar perturba dominaţia financiară asupra Europei şi a lumii. Desigur,în „cercul interior" al finanţelor, vocea Rothschildz-ilor a prevalat. Ei au văzut o oportunitate pentru o pradă prodigioasă dacă ar putea înlocui o Republica viguroasa suficient de puternica cu două democraţii slabe, împovărate cu datorii faţă de finanţatori. Prin urmare, şi-au trimis emisarii pe câmpul de luptă pentru a exploata chestiunea sclaviei şi pentru a crea o ruptură între cele două părţi ale Uniunii... Ruptura dintre Nord şi Sud a devenit inevitabilă; stăpânii finanţelor europene şi-au folosit toate forţele pentru a o realiza şi a o transforma în avantajul lor.(103)

Strategia a fost simplă, dar eficientă. La câteva luni după prima ciocnire între Nord şi Sud, Franţa isi debarcase trupele în Mexic. Până în 1864, mexicanii fuseseră supuşi, iar monarhul francez l-a instalat pe Ferdinand Maximilian ca împărat marionetă. Confederaţia a găsit un aliat natural în Maximilian, iar ambele grupuri anticipau că, după executarea cu succes a războiului, se vor uni într-o nouă naţiune - dominată, desigur, de puterea financiară a lui Rothschild. În acelaşi timp, Anglia a mutat unsprezece mii de soldaţi în Canada,si i-a poziţionat ameninţător de-a lungul flancului nordic al Uniunii plasand si flota britanică în alertă de război.(104)

Puterile europene se apropiau de un şah-mat.

REZUMAT

Cea de-a doua bancă a Statelor Unite era moartă, dar sistemul bancar era foarte viu.

Multe dintre problemele vechi au continuat, iar altele noi au sosit.

Emiterea de bancnote fusese sever limitată, dar asta a fost în mare măsură compensata de utilizarea tot mai mult a banilor din depozite, care nu aveau limite in a fi creati.
Când a doua bancă a SUA a alunecat în istorie, naţiunea se apropia de sfârşitul fazei de expansiune a unui ciclu de expansiune/contractie. Când inevitabila contracţie a masei monetare a venit, politicienii au început să ofere propuneri privind modul de a infuza stabilitate în sistemul bancar. Nici unul nu a tratat adevărata problemă, care era însăşi sistemul bancar bazat pe rezerve fracţionale. Ei s-au concentrat în schimb pe propuneri cu privire la modul în care să funcţioneze. Toate aceste propuneri au fost încercate şi au eşuat.
Aceşti ani sunt uneori descrişi ca o perioadă de operaţiuni bancare libere,ceea ce este o insultă la adresa adevărului. Tot ce s-a întâmplat a fost că băncile au fost convertite din corporaţii in asociaţii private, o schimbare de formă, nu de fond.
Ele au continuat să fie împovărate de controale guvernamentale, reglementări,legi şi alte blocaje împotriva pieţei libere.
Haosul economic şi conflictul din această perioadă a fost o cauză majoră a războiului civil. Lincoln a spus clar în timpul discursurilor sale publice că nu sclavia era problema. Problema de bază era că Nordul şi Sudul erau dependente unele de altele in comerţ. Nordul industrializat şi-a vândut produsele Sudului care îşi vindea bumbacul celor din Nord. Sudul avea şi el un comerţ asemănător cu Europa şi asta irita statele din Uniune.
Europa vindea multe produse la preţuri mai mici, iar Nordul isi pierdea cota din piata. Politicienii din nord au adoptat legislaţia protecţionistă , taxe pe importul pentru produse industriale. Acest lucru aproape a oprit importul de mărfuri europene şi a forţat Sudul să cumpere din Nord la preturi mai ridicate. Europa a ripostat prin reducerea achiziţiei de bumbac american.
Asta a rănit şi mai mult Sudul. A fost un caz clasic de jaf legalizat, iar Sudul a vrut să iasă din Uniune
Între timp, în Europa existau forţe puternice care voiau să vadă America implicată într-un război civil. Dacă ar putea fi împărţită în două ţări ostile, ar fi un obstacol mai puţin în calea expansiunii europene pe continentul nord american. Franţa era dornică să cucerească Mexicul şi să-l adauge unui noul imperiu care ar fi inclus şi multe dintre statele sudice.

Anglia, pe de altă parte, avea forţe militare dispuse de-a lungul granitei canadiene gata de acţiune. Agitatori politici, finanțați şi organizați din Europa, erau activi de ambele părţi ale liniei Mason-Dixon. Problema sclaviei nu era decât un truc. America devenise ţinta unui joc nemilos economic şi politic mondial.

Capitolul nouăsprezece
GREENBACKS ŞI ALTE CRIME

Cauzele Războiului Civil s-au dovedit a fi economice şi politice, nu problema libertăţii vs. sclavie; modul în care ambele părţi au folosit bani fiat pentru finanţarea războiului; rolul important jucat de puterile străine.

În capitolul anterior, am văzut cum a devenit continentul american o tablă uriaşă de şah într-un joc de politică globală.Puterile europene au fost nerăbdătoare să vadă Statele Unite devenind implicate într-un război civil care în cele din urmă ar fi dus la divizarea in două naţiuni mai mici şi mai slabe. Asta ar fi deschis calea pentru continuarea colonizarii Americii Latine fără teama ca americanii să poată impune doctrina Monroe. Şi aşa s-a intamplat, în câteva luni după izbucnirea războiului dintre Nord şi Sud, Franţa si-a debarcat trupele în Mexic şi, până în 1864, si-a instalat monarhul ei marionetă pe arhiducele Ferdinand Maximilian Joseph al Austriei. Negocierile au început imediat pentru a aduce Mexicul în război de partea Confederaţiei. Anglia şi-a mutat trupele la graniţa cu Canada într-o demonstraţie de putere. America se confrunta cu ceea ce părea a fi un şah mat de la puterile din Europa.

RUSIA SE ALINIAZA CU NORDUL

A fost o mişcare magistrală care ar fi putut câştiga jocul Daca un eveniment neaşteptat nu ar fi înclinat balanţa împotriva acestei mutari. Ţarul Alexandru al II-lea— care, de altfel, nu a permis niciodată să se înfiinţeze o bancă centrală in Rusia(105) — l-a notificat pe Lincoln că este pregătit să se alinieze militar nordului. Deşi ţarul îi eliberase recent pe iobagii din propria sa ţară, motivaţia principală personala pentru a veni în ajutorul Uniunii a avut fără îndoială puţin de-a face cu emanciparea sclavilor din Sud. Anglia si Franta făcuse manevre pentru a destrăma imperiul rus prin

desprinderea Finlandei, Estoniei, Letoniei, Poloniei, Crimeei şi Georgiei. Napoleon al III-lea, al Franţei, a propus Marii Britanii şi Austriei ca cele trei naţiuni sa declara imediat război Rusiei pentru a grăbi această dezmembrare.
Ştiind că războiul era subiect de reflectie al duşmanilor săi, ţarul Alexander a decis să joace un joc de şah propriu. În septembrie 1863, el şi-a trimis Flota Baltică de nave de război în Alexandria, si Virginia şi Flota Asiatică spre San Francisco.Semnificaţia acestei mişcări a fost explicata de Carl Wrangell Rokassowsky, născut în Rusia:
,,Nu a fost semnat nici un tratat între Rusia şi Statele Unite, dar interesul lor reciproc, şi ameninţarea războiului pentru ambele, a unificat aceste două naţiuni în acest moment critic. Prin trimiterea Flotei Baltice către porturile nord-americane, ţarul şi-a schimbat poziţia de la o poziţie defensivă la una ofensiva.La punctul 3 din instrucţiunile date amiralului Lessovsky de către amiralul Krabbe, la acea vreme, secretarul rus al Marinei, din 14 iulie 1863, a ordonat Flotei Ruse,ca în caz de război, să atace navele comerciale ale inamicilor şi coloniile acestora, astfel încât să le provoace daune cât mai mari. Aceleaşi instrucţiuni au fost date şi amiralului Popov, comandant al Flotei Asiatice Ruse.(106)
Prezenţa Marinei Ruse a ajutat Uniunea să impună a
blocada navală devastatoare împotriva statelor sudice care le-a oprit accesul la provizii critice din Europa. Nu prin faptul că aceste nave au ţinut vasele franceze şi engleze la distanţă. De fapt, nu există nici o înregistrarea a vreunei agresiuni , dar exact aceasta este ideea. Faptul că nici Franța şi nici Anglia nu voiau la acea vreme să rişte să devină implicaţe într-un război deschis cu Statele Unite şi Rusia i-a determinat să fie extrem de precauti cu ajutorul militar deschis către Sud. Pe tot parcursul întregul conflict, ei au considerat oportun să rămână neutri oficial. Fără efectul inhibitor al prezenţei flotei ruse, cursul războiul ar fi putut fi semnificativ diferit.
Începutul războiului nu a mers bine pentru Nord, iar în primii ani, rezultatul a fost departe de a fi sigur. Nu numai ca armata Uniunii se confrunta cu înfrângeri repetate pe câmpul de luptă, dar entuziasmul oamenilor de acasa era foarte scazut. După cum am menţionat anterior, la început acest război civil nu a unul popular bazat pe principii umanitare; a fost un război al intereselor de afaceri. Acest aspect a prezentat două probleme serioase pentru Nord. Prima a fost cum să-i faca pe oameni să lupte, iar a doua a fost cum să-i faca să plătească pentru el.Ambele problemele au

fost rezolvate prin simpla oportunitate a violării Constituţiei.

PROCLAMAŢIA DE EMANCIPARE

Pentru a-i determina pe oameni să lupte, s-a decis transformarea războiului într-o cruciada impotriva sclaviei. Proclamaţia de emancipare a fost în primul rând o mişcare din partea lui Lincoln de a-i avânta pe cei cu demoralizati in a lupta in razboiul ,,initiat de cei bogati şi a suporta costurile economice si in vieti omenesti", aşa cum se numea în mod obişnuit în nord.

În plus, nu a fost o modificare a Constituţiei şi nici măcar un act al Congresului. A fost emisă, total fără autoritate constituţională, ca şi ordinul solitar al lui Lincoln însuşi, acţionând in calitate de comandant suprem al forţelor armate.

Conservarea Unirii nu a fost suficientă pentru a stârni entuziasmul oamenilor pentru război. Doar problema superioară a libertăţii a reusit asta.Nu exista alternativa la a face cauza libertatii sinonimă cu cauza Nordului,decat să se declare oficial împotriva sclaviei. După subliniase de-a lungul timpului de nenumarate randuri , că sclavia nu era un motiv pentru războiului, Lincoln a explicat mai târziu de ce şi-a schimbat retorica şi a emis Proclamaţia:

Lucrurile au mers din rău în mai rău până am simţit că am ajuns la capătul drumului privind planul pe care îl urmăream; ca ne-am jucat ultima carte şi trebuie să ne schimbăm tactica sau vom pierde jocul. M-am decis acum cu privire la adoptarea politicii de emancipare.(107)

Retorica Proclamaţiei a fost superbă, dar conceptul a lăsat a mult de dorit. Bruce Catton, scriind în cartea sa O privire istorica asupra mostenirii Razboiului Civil explică:

,,Tehnic, proclamaţia a fost aproape absurdă. A proclamat libertatea pentru toţi sclavii din tocmai acele zone în care Statele Unite nu aveau autoritatea efectivă şi au permis sclavia să continue în statele sclavagiste care au rămas sub control federal... Dar până la urmă asta a schimbat întregul caracter al războiului şi, mai mult decât orice alt lucru, au condamnat Confederaţia la înfrângere.(108)

Proclamaţia a avut deasemenea un impact profund asupra puterilor europene. Atâta timp cât războiul fusese privit ca o tentativă din partea a guvern pentru a înăbuşi o rebeliune, nu era nimic sacru în aceasta motivatie şi nu a existat nici un stigmat legat de a ajuta ambele părţi. Dar acum ,libertatea fiind problema aparentă, nici un guvern din Europa – si mai puţin Anglia sau Franţa nu au îndrăznit să-şi mânie propriii supuşi luând pozitie împotriva unei ţări care încerca să distrugă sclavia.

După 1862 şansa ca Europa să intervina militar în numele Confederaţiei a scăzut rapid la zero. Pe frontul propagandei, Sudul fusese manevrat într-o poziție care nu putea fi apărata în lumea modernă.
Transformarea războiului într-o cruciadă antisclavie a fost o mişcare genială din partea lui Lincoln şi a dus la un val de recruţi voluntari în armata Uniunii.Dar asta nu a durat. Este posibil ca nordicii să fi dezaprobat sclavia din Sud, dar, odată ce pierderile au început sa fie serioase, dorinţa lor de a muri pentru acea convingere a început să scadă. La începutul războiului, inrolările erau de doar trei luni şi, când acea perioadă s-a încheiat, mulţi dintre soldaţi au refuzat să ramana in serviciul activ. Lincoln s-a confruntat cu penibila realitate că în curând nu va mai avea nici o armată care să ducă cruciada.

STRÂNGEREA OSTILOR DE AMBELE PARTI

Din punct de vedere istoric, bărbaţii sunt dispuşi să ridice armele pentru a-şi apăra familiile,casele şi ţara când sunt ameninţate de un duşman ostil. Dar singurul mod de a-i determina să lupte într-un război în care nu au aveau vreun interesul personal este fie de a le plăti recompense mari, fie de a-i forţa să facă acest lucru prin recrutare. Nu este deci surprinzător că ambele metode s-au folosit pentru a menţine armata Uniunii pe teren. Mai mult, deşi Constituția precizează că numai Congresul poate declara război şi organiza o armată, Lincoln a făcut-o în întregime prin propria sa autoritate.(109)
Statelor nordice li s-a oferit posibilitatea de a da o cotă specificată de voluntari înainte de începerea recrutării. Pentru a îndeplini aceste cote şi pentru a evita recrutarea, fiecare stat, localitate şi comitat a dezvoltat un elaborat sistem de recompense. Până în 1864, existau multe zone în care un bărbat putea primi peste 1.000 USD — echivalentul a peste 50.000 USD în prezent — doar la inrolarea in armata. O persoană bogată ar putea evita draftul pur şi simplu plătind o taxa de comutare sau prin angajarea altcuiva care să servească în locul lui.
În Sud, guvernul a fost şi mai îndrăzneţ în abordarea sa pentru conscripţie. În ciuda principiilor sale inalte asupra drepturilor statelor, Confederaţia a adunat imediat în Richmond multe dintre puteri şi prerogativele unui guvern naţional centralizat. În 1862 a adoptat o lege de recrutare care punea control exclusiv asupra

fiecărui cetățean de sex masculin între vârsta de optsprezece și treizeci și cinci în mâinile președintelui confederat. La fel ca si în nord, au existat lacune importante.De exemplu proprietarii sau supraveghetorii a douăzeci de sclavi, nu puteau fi chemați în serviciul militar.(110) În spiritul corectitudinii, trebuie remarcat faptul că mulți nu au profitat de acest lucru si s-au inrolat. Spre deosebire de nord, soldații sudisti au perceput că sunt in pericol familiilor, casele și proprietăților lor decat o cauză abstractă sau recompense în numerar.

REBELIUNE ÎN NORD

Când recrutarea a fost inițiată de Lincoln în 1863, oamenii din Nordul era revoltati. În Madison Square din New York, mii de protestatarii au mărșăluit cu torțe și au participat la mitinguri anti-Lincoln.

Istoricul James Horan descrie starea de spirit: „Când caricaturile Președintele au fost ridicati deasupra standului vorbitorului, huiduieli s-au ridicat pentru a umple noaptea ca zumzetul unui milion de albine furioase.”(111)

Trupele federale au trebuit în cele din urmă să fie chemate pentru a înăbusi revoltele anticonscriptie din Ohio și Illinois. În New York City, când primele nume recrutate au fost publicate în ziarele din 12 iulie, gloate au luat cu asalt centrele de recrutare și au dat foc clădirilor. Revoltele au continuat timp de patru zile și au fost suprimate numai când Armatei federală din Potomac i s-a ordonat să tragă în mulțime. Peste o mie de civili au fost uciși sau răniți.(112)

După trecerea atator ani, este ușor să uităm că Lincoln avea o insurecție atât în Nord, cât și în Sud. Împușcarea a o mie de civili de către soldații propriului guvern este o tragedie de proporții uriașe și spune multe despre starea disperată a Uniunii de la acea vreme. Pentru a controla acea insurecție, Lincoln a ignorat Constituția încă o dată prin suspendarea dreptului de habeas corpus, care a permis guvernului să-și închidă criticii fără acuzații formale și fără proces. Astfel, sub stindardul opoziției împotriva sclaviei, cetățenii americani din Nord nu numai că au fost uciși pe străzile propriilor orașe, dar au fost puși sa lupte împotriva voinței lor și aruncați în închisoare fără respectarea procedurilor legale. Cu alte cuvinte, oamenii liberi au fost înrobiți pentru ca sclavii să poată fi eliberați. Chiar dacă pretinsa cruciadă ar fi fost autentică,

a fost inechitabila.
Modul de a determina oamenii să plătească pentru război a fost gestionat într-un mod similar. Dacă Constituţia ar putea fi lăsată deoparte în ceea ce privește problema drepturilor personale şi a războiului în sine, cu siguranţă nu ar sta în calea simplei finanţări.
S-a spus adesea că adevărul este prima victimă în război. La care ar trebui să adăugăm: banii sunt a doua. În cursul anului fiscal care s-a încheiat în 1861,cheltuielile guvernului federal au fost de 67 de milioane de dolari. După primul an de conflict armat, acestea au fost de 475 de milioane de dolari şi, până în 1865, au crescut la un miliard trei sute de milioane de dolari. Pe partea de venituri a registrului contabil,impozitele acopereau doar aproximativ unsprezece procente din această cifră. Pânã la sfârşitul războiului, deficitul crescuse la 2,61 miliarde de dolari. Acei bani trebuiau să vină de undeva.
IMPOZITE PE VENIT ŞI OBLIGAŢIUNI DE RĂZBOI
Primul experiment al naţiunii cu impozitul pe venit a fost încercat în această perioadă; o altă încălcare a Constituţiei. Conform standardelor de astăzi, a fost o mică muşcătură, dar era totuşi o măsură extrem de nepopulară, iar Congresul ştia că orice taxe suplimentare ar alimenta şi mai mult flăcările rebeliunii.
Anterior, sursa tradiţională de finanţare în timp de război fuseseră băncile, care pur şi simplu creau bani sub pretextul că îi împrumutau. Dar această metodă fusese grav afectată de decesul Băncii Statelor Unite. Băncile de stat erau nerăbdătoare să preia acest rol; dar, până acum, majoritatea dintre ele îşi încalcaseră deja promisiunea de a plăti în specie şi nu erau în măsură să producă alţi bani,pe care publicul ar fi fost dispus să-i accepte.
Băncile americane nu ar fi putut oferi împrumuturi adecvate, dar consorţiul Rothschild din Marea Britanie a fost atât capabil, cât şi dispus. În această perioadă, Rothschildz-ii îşi consolidau noile proprietăţi industriale în Statele Unite prin intermediul agentului lor, August Belmont. Derek Wilson ne spune: „Deţineau sau aveau acţiuni majoritare în fabrici de fier din America Centrală, companii de construcţii de canale in America de Nord şi o varietate de alte companii. Au devenit principalii importatori de lingouri din câmpurile aurifere nou descoperite.”(113)
Belmont plasase sume mari de bani detinuti de Rothschild în

obligaţiunile băncilor sponsorizate de stat din Sud. Aceste obligaţiuni, desigur, scăzuseră practic ca valoare la zero. Pe măsură ce războiul se îndrepta în favoarea Nordului, însă,a început să cumpere mai multe obligaţiuni suplimentare, plătind doar câţiva penny din valoarea nominală a fiecarui dolar. Planul său era ca Uniunea să forţeze statele din Sud, la sfârşitul războiului, să îşi onoreze integral toate obligaţiile aferente datoriei de dinainte de război. Aceasta, desigur, ar fi fost o sursă de profituri speculative gigantice pentru Rothschild. Între timp, pe partea de nord a Liniei Mason-Dixon, Belmont a devenit agentul principal pentru vânzarea de obligaţiuni ale Uniunii în Anglia şi Franţa. Se zvonea că, atunci când Belmont l-a vizitat pe preşedintele Lincoln şi i-a oferit personal banii lui Rothschild cu o dobândă de 27,5%, acesta a fost aruncat brutal din birou. Povestea este îndoielnică, dar reprezintă un adevăr mai amplu. Profitul de pe urma războiului şi plasarea banilor de ambele părţi ale conflictului erau exact genul de manevre pentru care familia Rothschild devenise faimoasa în toată Europa şi acum o practica in America.

În Nord, vânzarea de obligaţiuni guvernamentale era una din măsurile de colectare de fonduri care părea să funcţioneze. Chiar şi aceasta, cu tentaţia dobânzii compuse (dobândă la dobândă),care permitea o creştere exponenţială a sumei investite sau a datoriei care urma să fie plătita în aur la o dată ulterioară, nu a reuşit să strângă mai mult de aproximativ jumătate din suma necesară. Aşadar, Uniunea se confrunta cu o adevărată dilemă. Singurele opţiuni rămase erau (1) încheierea războiului sau (2) tipărirea de monedă fiduciară.

Pentru Lincoln şi republicanii care controlau Congresul, alegerea nu a fost niciodată pusă serios la îndoială.

Precedentul fusese deja stabilit în timpul Războiului din 1812. La acea vreme, secretarul Trezoreriei, Albert Gallatin, abrogase interdicţia constituţională împotriva „banilor sustinuti doar de credite” prin tipărirea de bilete de trezorerie, majoritatea dintre care plăteau o dobândă de 5,4%. Banii nu au fost niciodată declaraţi mijloc legal de plată, şi probabil acesta a fost motivul pentru care au fost apăraţi ca fiind constituţionali.

BANCNOTELE VERZI(Greenbacks)

Totuşi, până la izbucnirea Războiului Civil, orice pretenţie de

constituţionalitate fusese abandonată. În 1862, Congresul a autorizat Trezoreria să tipărească bani fiat în valoare de 150 de milioane de dolari şi să-i pună în circulaţie pentru a-şi plăti cheltuielile. Acestea au fost declarate mijloc legal de plată pentru toate datoriile private, dar nu puteau fi folositi pentru taxe sau impozite guvernamentale. Bancnotele erau tipărite cu cerneală verde şi, astfel au ramas cunoscuti ca si „greenbacks". Alegătorii au fost asiguraţi că aceasta era o măsură de urgenţă singulara, o promisiune care a fost curând încălcată. Până la sfârşitul războiului, fuseseră emise un total de 432 de milioane de dolari în bancnote verzi.

Starea de spirit pragmatică a Washingtonului insinua că o constituţie este agreabilă pe timp de pace, dar e un lux inaccesibil în vremuri de război. Salmon P. Chase, de exemplu, în calitate de secretar al Trezoreriei, a susţinut cu tărie greenbacks-ii care au fost emisi sub conducerea sa. În cuvintele sale acestia erau o „necesitate indispensabilă". Opt ani mai târziu, în calitate de preşedinte al Curţii Supreme, a declarat că erau neconstituţionali. Îşi schimbase parerea? Deloc. Când i-a aprobat, naţiunea era în stare derăzboi.Atunci când i-a declarat neconstituţionali, era pace. A fost doar un alt exemplu al trăsăturii fundamental universala a tuturor guvernelor în timp de război. Această trăsătură a fost prezentată într-o secţiune anterioară ca premisă a Formulei Rothschild:

„Sancţiunea legilor sale, prosperitatea cetăţenilor săi şi solvabilitatea trezoreriei sale vor fi rapid sacrificate de orice guvern în actul său primordial de a supravieţui".

Presiunea pentru emiterea de dolari americani a provenit din partea Congresului, dar Lincoln a fost un susţinător entuziast. Opinia sa era că:

Guvernul, posedând puterea de a crea şi emite monedă şi credit sub formă de bani şi bucurându-se de dreptul de a retrage moneda şi creditul din circulaţie prin impozitare şi prin alte moduri, nu trebuie şi nu ar trebui să împrumute capital cu dobândă.... Privilegiul de a crea şi emite bani nu este doar prerogativa supremă a guvernului, ci este si cea mai mare oportunitate creativă a guvernului.(114)

Se pare că Lincoln s-a opus ca guvernul să plătească dobânzi băncilor pentru banii pe care îi creează din nimic, doar prin logica ca guvernul poate crea bani din nimic la fel de uşor şi să nu plătească dobânzi pentru aceştia. Dacă ignorăm faptul că ambele

scheme sunt interzise de Constituţie şi suntem dispuşi să tolerăm jaful prin inflaţie care este consecinţa ambelor, atunci există o logică atrăgătoare în argument. Politicienii continuă să aibă banii lor fiat, dar cel puţin băncilor li se refuză accesul gratuit la acestia.

OPINIA MIXTĂ A LUI LINCOLN ASUPRA ACTIVITĂȚII BANCARE

Este evident că Lincoln îşi schimbase opinia în ceea ce priveşte băncile. La începutul carierei sale politice, fusese un prieten al industriei bancare şi un susţinător al creditului facil. Ca membru al partidului politic Whig în anii 1830 - înainte de a deveni republican în campania sa pentru preşedinţie - fusese un susţinător al celei de-a doua bănci a Statelor Unite a lui Biddle.(115)În timpul celebrelor sale dezbateri cu senatorul Stephen Douglas, unul dintre punctele de dispută dintre cei doi a fost că Lincoln a apărat Banca şi a pledat pentru reînfiinţarea acesteia. Mai mult, după ce a devenit preşedinte, a luat iniţiativa de a solicita Congresului să reînfiinţeze sistemul bancar central.(116)

Lincoln pare să fi fost inconsecvent şi avem senzaţia chinuitoare că, în efortul său de a finanţa un război nepopular, uneori a considerat necesar, la fel ca Salmon Chase şi alţi politicieni ai vremii, să-şi anestezieze convingerile personale şi să facă tot ce era necesar pentru a satisface exigenţele supravieţuirii guvernamentale. Un lucru este însă clar. Indiferent de opiniile personale ale lui Lincoln despre bani, greenbacks-ii nu erau pe placul bancherilor, cărora li se nega astfel dreptul obişnuit de a controla datoria guvernamentală. Aceştia erau nerăbdători ca această monedă fiduciară federală să fie înlocuită cu bani fiduciari emisi de banci. Pentru ca acest lucru să fie posibil, ar fi fost necesară crearea unui sistem monetar complet nou, cu obligaţiuni guvernamentale folosite ca suport pentru emiterea de bancnote; cu alte cuvinte, o revenire la sistemul bancar central. Şi exact asta se pregătea secretarul Chase să stabilească. În 1862, poziţia de bază a bancherilor a fost conturată într-un memoriu, numit Circulara de Risc, pregătit de un agent american al finanţatorilor britanici şi difuzat printre oamenii de afaceri bogaţi ai ţării. Acesta spunea: „Marea datorie pe care capitaliştii o vor acumula din război trebuie folosită ca mijloc de a controla volumul banilor. Pentru a realiza acest lucru, obligaţiunile trebuie folosite ca bază bancară." Acum aşteptăm ca Secretarul Trezoreriei să facă această recomandare Congresului. Nu este potrivit să permitem greenbacks-ului, aşa cum este numit, să circule ca monedă pentru o perioadă lungă de timp,

deoarece nu putem controla acest lucru. Dar putem controla obligaţiunile şi, prin intermediul lor, emisiunile bancare."(117)

LEGEA BANCARĂ NAȚIONALĂ

La 25 februarie 1863, Congresul a adoptat Legea Bancară Naţională (cu modificări majore în anul următor), care a stabilit un nou sistem de bănci cu statut naţional. Structura era similară cu cea a Băncii Statelor Unite, cu excepţia faptului că, în loc de o bancă centrală cu puterea de a influenţa activităţile celorlalte, urmau să existe mai multe bănci naţionale, controlate de Washington. Cea mai mare parte a legislaţiei bancare este vândută publicului sub eticheta atractivă de reformă. Legea Bancară Naţională a fost una dintre rarele excepţii. A fost promovată destul de onest ca o schemă de urgenţă în timp de război pentru a strânge bani pentru cheltuieli militare prin crearea unei pieţe pentru obligaţiuni guvernamentale şi apoi transformarea acestor obligaţiuni în bani circulanţi. Iată cum funcţiona:

Când o bancă naţională cumpăra obligaţiuni guvernamentale, nu le păstra. Le returna Trezoreriei, care le schimba pentru o cantitate egală de „bani ai Statelor Unite" cu numele băncii gravati pe ei. Guvernul a declarat că acestea sunt mijloace legale de plată pentru taxe şi impozite, iar acest statut a făcut ca acestea să fie în general acceptate de public ca monedă. Costul net al băncii pentru aceste obligaţiuni a fost zero, deoarece îşi recuperau banii imediat. Tehnic, banca încă deţinea obligaţiunile şi încasa dobânzi la ele, dar avea şi dreptul de a utiliza o sumă egală de bani sub formă de bancnote nou-create, care puteau fi, de asemenea, împrumutate cu dobândă. Când toate aceste dantelarii au iesit la iveala , era doar o variaţie a schemei antice. Specialiştii în ştiinţe monetare şi politice pur şi simplu convertiseră datoria guvernamentală în bani, iar bancherii încasau un comision substanţial din ambele activitati pentru serviciile lor.

Singurul neajuns al sistemului, cel puţin din punctul de vedere al manipulatorilor, era că, deşi bancnotele erau larg circulate, acestea nu erau clasificate drept bani „legali". Cu alte cuvinte, ele nu erau mijloace legale de plată pentru toate datoriile, ci doar pentru taxe şi impozite. Monedele din metale preţioase şi dolarul erau încă moneda oficială a ţării. Abia odată cu apariţia Sistemului Rezervei Federale, cincizeci de ani mai târziu, datoria guvernamentală sub

formă de bancnote a devenit moneda oficială obligatorie a naţiunii pentru toate tranzacţiile - sub sancţiunile legii.
Legea Naţională Bancară din 1863 impunea băncilor să păstreze un procent din bancnotele şi depozitele lor sub formă de bani legali (monede de aur) ca rezervă pentru a acoperi posibilitatea unei retrageri masive. Acest procent varia în funcţie de mărimea şi locaţia băncii, dar, în medie, era de aproximativ doisprezece la sută. Aceasta înseamnă că o bancă cu depozite de monede în valoare de 1 milion de dolari putea folosi aproximativ 880.000 de dolari din această sumă (1 milion minus 12%) pentru a achiziţiona obligaţiuni guvernamentale, a schimba obligaţiunile cu bancnote, a împrumuta bancnotele şi a colecta dobânzi atât la obligaţiuni, cât şi la împrumuturi. Banca putea acum să câştige dobânzi la 880.000 de dolari împrumutaţi guvernului sub formă de monede plus dobânzi la 880.000 de dolari împrumutaţi clienţilor săi sub formă de bancnote.(118) Aceasta a dublat veniturile băncii fără inconvenientul de a fi nevoită să-şi mărească capitalul. Inutil să spun că obligaţiunile au fost înghiţite la fel de repede pe cât puteau fi tipărite, iar problema finanţării războiului fusese rezolvată. O altă consecinţă a sistemului bancar naţional a fost aceea de a face imposibilă, de la acea dată înainte, ieşirea vreodată a guvernului federal din datorii. Vă rugăm să recitiţi această afirmaţie. Nu este o exagerare. Chiar şi sustinatorii băncilor centrale sunt nevoiţi să admită această realitate. Galbraith spune sumbru:
„Rareori circumstanţele economice au reuşit cu mai mult succes să-i deruteze pe cei mai prudenţi în previziunea economică. În numeroşii ani de după război, guvernul federal a înregistrat un surplus considerabil. Nu şi-a putut achita datoria, nu şi-a rascumparat titlurile de stat, deoarece acest lucru însemna că nu ar exista obligaţiuni care să susţină bancnotele naţionale. Achitarea datoriei însemna distrugerea masei monetare.”(119)
După cum s-a subliniat într-o secţiune anterioară, aceasta este, în esenţă, situaţia care există astăzi. Fiecare dolar din masa monetara şi din banii din conturi a fost creat printr-un împrumut. Dacă toate datoriile ar fi rambursate, întreaga noastră masă de monedă ar dispărea înapoi în călimări şi computere. Datoria naţională este principala bază pe care se creează banii pentru datoria privată.(120)

Achitarea sau chiar reducerea considerabilă a datoriei naţionale ar paraliza sistemul nostru monetar. Nici un politician nu ar îndrăzni să susţină acest lucru, chiar dacă ar exista fonduri excedentare disponibile în Trezorerie. Prin urmare, Sistemul Rezervei Federale a blocat practic naţiunea noastră într-o datorie perpetuă.

COSTUL ASCUNS AL RĂZBOIULUI

A treia consecinţă a Legii Naţionale Bancare nu va surprinde pe nimeni care a supravieţuit paginilor anterioare ale acestei cărţi. În timpul războiului, puterea de cumpărare a greenback-ului american a scăzut cu 65%.Masa monetara a crescut cu 138%. Preţurile s-au dublat, în timp ce salariile au crescut cu mai puţin de jumătate. Prin acest mecanism, americanii au predat guvernului şi băncilor mai mult de jumătate din toţi banii pe care i-au câştigat sau i-au deţinut în acea perioadă inafară de impozitele platite.(121)

Condiţiile financiare din Sud au fost şi mai rele. Cu excepţia confiscării a aproximativ 400.000 de dolari în aur de la monetăria federală din New Orleans, aproape tot războiul a fost finanţat prin tipărirea de bani fiat.

Bancnotele confederate au crescut în volum de 214% pe an, în timp ce volumul tuturor banilor, inclusiv bancnotele şi banii din conturi, au crescut cu peste 300% pe an. Pe lângă bancnotele confederate, fiecare dintre statele din Sud a emis propria monedă fiduciară şi, până la sfârşitul războiului, totalul tuturor bancnotelor era de aproximativ un miliard de dolari. În perioada de patru ani, preţurile au crescut cu 9.100%. După Appomattox(ultima luptă la care a participat generalul confederat Robert E. Lee cu armata Virginiei de Nord înainte de capitularea în faţa armatelor uniunii conduse de generalul Ulysses S. Grant si sfarsitul Razboiului Civil), desigur, bancnotele şi obligaţiunile confederate erau complet lipsite de valoare.(122)

Ca de obicei, cetăţeanul obişnuit nu a înţeles că banii nou creaţi reprezentau o taxă ascunsă pe care va trebui să o plătească în curând sub forma unor preţuri mai mari. Alegătorii din statele nordice cu siguranţă nu ar fi tolerat o creştere deschisă şi onestă a taxelor de o asemenea amploare. Chiar şi în Sud, unde cauza era percepută ca una de autoapărare, este posibil ca omul derand să nu fi luptat dacă ar fi ştiut dinainte adevărata dimensiune a prabusirii economice. Dar mai ales în Nord, pentru că nu

înţelegeau ştiinţa secretă a banilor, americanii nu numai că au plătit taxa ascunsă, dar au aplaudat Congresul pentru crearea ei. Pe 25 iunie 1863, exact la patru luni după ce Legea Băncii Naţionale a fost promulgată, un comunicat confidenţial a fost trimis de la casa de investiţii Rothschild din Londra către o firmă bancară asociată din New York. Acesta conţinea un rezumat uimitor de sincer şi arogant:

„Puţinii care înţeleg sistemul [împrumuturile bancare care generează dobânzi şi servesc şi drept bani] vor fi, fie interesaţi de profiturile sale, fie dependenţi de favorurile sale încât nu va exista nici o opoziţie din partea acelei clase, în timp ce, pe de altă parte, marea masă a oamenilor, incapabilă mintal să înţeleagă,... îi va suporta poverile fără a se plânge."(123)

PREOCUPAREA LUI LINCOLN PENTRU VIITOR

Lincoln era în particular îngrijorat de Legea Băncilor, dar loialitatea faţă de partidul său şi necesitatea de a menţine unitatea în timp de război l-au obligat să se abţină de la dreptul de veto. Opinia sa personală, însă, era fără echivoc. Într-o scrisoare către William Elkins în anul următor, el a spus:

Puterea financiară exploatează naţiunea în vremuri de pace şi conspiră împotriva ei în vremuri de adversitate. Este mai despotică decât monarhia, mai insolentă decât autocraţia, mai egoistă decât birocraţia. Văd în viitorul apropiat o criză care mă tulbură şi mă face să tremur pentru siguranţa ţării mele. Corporaţiile au fost înscăunate, o eră a corupţiei va urma, iar puterea financiară a ţării se va strădui să-şi prelungească domnia lucrând asupra prejudecăţilor poporului, până când bogăţia va fi adunată în mâinile unui grup, iar republica va fi distrusă.(124)

Revenind la rolul lui Lincoln de-a lungul acestui capitol dureros al istoriei, este imposibil să nu simţim ambivalenţă. Pe de o parte, el a declarat război fără aprobarea Congresului, a suspendat habeas corpus şi a emis Proclamaţia de Emancipare, nu ca o autoritate executiv-administrativa care îndeplinea dorinţele Congresului, ci ca şi Comandant Suprem al Forţelor Armate. În plus, Proclamaţia nu a fost emisă din motive umanitare, aşa cum o prezintă istoria populară, ci ca o manevră pentru a genera sprijin popular pentru război. Prin participarea la emiterea greenbacks-ilor, el a încălcat una dintre cele mai clar scrise şi importante secţiuni ale Constituţiei. Şi, nereuşind să respingă Legea Băncii Naţionale, a acceptat predarea poporului american înapoi în mâinile

Cabalei internaţionale, un act care a fost similar în multe privinţe cu returnarea forţată a sclavilor fugari capturaţi.
Din punct de vedere pozitiv, nu există nici o îndoială despre patriotismul lui Lincoln. Preocuparea sa era de a păstra Uniunea, nu Constituţia, iar refuzul său de a lăsa puterile europene să împartă America într-un grup de state naţiuni aflate în război a fost cu siguranţă înţelept. Lincoln credea că trebuie să încalce o parte din Constituţie pentru a salva întregul. Dar acesta este un raţionament periculos. El poate fi folosit în aproape orice criză naţională ca scuză pentru extinderea puterii totalitare. Nu există nici un motiv să credem că singura modalitate de a salva Uniunea a fost abrogarea Constituţiei. De fapt, dacă Constituţia ar fi fost respectată meticulos de la bun început, minoritatea sudică nu ar fi putut fi niciodată jefuită legal de majoritatea nordică şi probabil nu ar fi existat nici o mişcare de secesiune. Şi, chiar dacă ar fi existat, o interpretare strictă a Constituţiei la acel moment ar fi putut deschide calea către o soluţionare onorabilă şi paşnică a diferenţelor. Rezultatul ar fi fost nu numai păstrarea Uniunii fără război, dar americanii s-ar fi bucurat de mult mai puţină intervenţie guvernamentală în viaţa lor de zi cu zi in prezent.

FĂRĂ RĂUTATE FAŢĂ DE NIMENI

Există un punct care este în mod clar de partea lui Lincoln. În timp ce compatrioţii săi politici urlau după răzbunare economică împotriva Sudului,Preşedintele s-a opus ferm. „Fără răutate faţă de nimeni” era mai mult decât un slogan pentru el şi era dispus să-şi rişte supravieţuirea politică pentru aceasta opinie. Motivul pentru care a respins legea de emancipare Wade-Davis a fost pentru că ar fi aplicat un drept de sechestru asupra bumbacului din Sud la sfârşitul războiului, în beneficiul producătorilor de textile din Noua Anglie. De asemenea, bumbacul ar fi fost luat ca garanţie pentru achitarea datoriei din Sud care fusese contractată înainte de război, oferind astfel fondurile pentru a răscumpăra la valoarea nominală toate obligaţiunile care fuseseră achiziţionate cu discount de către agentul lui Rothschild,August Belmont. O astfel de sfidare a finanţatorilor şi speculanţilor cerea, fără îndoială, mult curaj.
Dar problema mergea mai departe decât atât. Lincoln oferise o amnistie generală oricărui cetăţean din Sud care ar fi fost de acord să depună un jurământ de loialitate faţă de Uniune. Când zece la sută dintre alegători depuseseră un astfel de jurământ, el

a propus ca aceştia să isi poată alege apoi congresmeni, senatori şi un guvern statal care ar fi recunoscut din nou ca parte a Uniunii. Republicanii, pe de altă parte, încorporaseră în proiectul de lege Wade-Davis prevederea conform căreia fiecare stat secesionist urma să fie tratat ca o ţară cucerită.
Reprezentarea politică urma să fie refuzată până când cincizeci şi unu la sută, nu zece la sută, depunea un jurământ. Foştilor sclavi li s-a acordat dreptul de vot, deşi femeile nu dobândiseră încă acest drept nici măcar în Nord dar, din cauza lipsei lor de educaţie şi conştientizare politică, nimeni nu se aştepta ca ei să joace un rol semnificativ în guvernare timp de mulţi ani înainte. În plus, cei care depuneau jurământul trebuiau să jure că nu au ridicat niciodată armele împotriva Uniunii. Întrucât aproape fiecare bărbat alb apt de muncă făcuse acest lucru, efectul ar fi fost negarea reprezentării politice a Sudului timp de cel puţin două generaţii.
Sub politica de amnistie a lui Lincoln, nu va trece mult până când republicanii vor fi copleşiţi în Congres de o mare majoritate a democraţilor. Democraţii din Nord câştigau deja putere singuri şi, odată ce li se va alătura blocul solid de democraţi din Sudul reunit, puterea politică şi economică a republicanilor a fost pierdută. Aşadar, când Lincoln a respins proiectul de lege, propriul său partid s-a întors împotriva lui.
In acest curent de motive contrarii şi interese speciale se aflau două grupuri care considerau din ce în ce mai avantajos să-l îndepărteze pe Lincoln. Un grup era format din finanţatori, industriaşii nordici şi republicanii radicali, toţi dorind să jefuiască legal Sudul la sfârşitul războiului. Politicienii din cadrul acelui grup aşteptau, de asemenea, cu nerăbdare să-şi consolideze puterea şi să instaureze literalmente o dictatură militară.(125)
Celălalt grup era mai mic ca mărime dar la fel de periculos. Era format din simpatizanţi confederaţi înfocaţi atât din Sud, cât şi din Nord care căutau răzbunare. Evenimentele ulterioare au dezvăluit că ambele grupuri fuseseră implicate într-o legătură conspirativă cu o organizaţie numită Cavalerii Cercului de Aur.

CAVALERII CERCULUI DE AUR

Ordinul Cavalerilor Cercului de Aur era o organizaţie secretă dedicată revoluţiei şi subjugarii. Doi dintre membrii săi mai cunoscuţi au fost Jesse James şi John Wilkes Booth. A fost organizat de George W.L. Bickley, care şi-a înfiinţat prima „unitate”

în Cincinnati în 1854, atrăgând membri în principal din lojile masonice. Avea legături strânse cu o societate secretă din Franţa numită Anotimpurile, care ea însăşi era o ramură a Illuminati.(126) După începerea războiului, Bickley a fost numit şef al serviciului secret al Confederaţiei, iar organizaţia sa s-a răspândit rapid şi în statele de la graniţă şi din sud.

În Nord, conspiratorii căutau „să preia puterea politică şi să răstoarne guvernul Lincoln".(127) De fapt, revoltele anti-recrutare din Nord menţionate anterior au fost în mare parte rezultatul planificării şi conducerii acestui grup.(128)

În Sud, „au încercat să promoveze extinderea sclaviei prin cucerirea Mexicului".(129)

În parteneriat cu Maximilian(marioneta francezilor arhiducele , Ferdinad Joseph al Austriei)Cavalerii sperau să înfiinţeze un imperiu mexicano-american care ar fi fost o contra-forţă eficientă împotriva Nordului. De fapt, chiar numele organizaţiei se bazează pe scopul lor de a crea un imperiu din America de Nord, cu graniţe geografice formând un cerc, cu centrul în Cuba şi circumferinţa sa ajungând spre nord până în Pennsylvania şi spre sud până în Panama.

În 1863, grupul a fost reorganizat ca Ordinul Cavalerilor Americani şi, din nou în anul următor, ca Ordinul Fiilor Libertăţii. Numărul său de membri era atunci estimat între 200.000 şi 300.000. După război, a intrat şi mai mult în clandestinitate, iar rămăşiţele lui s-au transformat în cele din urmă in Ku Klux Klan.

JOHN WILKES BOOTH

Una dintre legendele persistente ale acestei perioade este că John Wilkes Booth nu a fost ucis în hambarul lui Garrett, aşa cum se crede în general, ci a fost lăsat să scape; că cadavrul era de fapt cel al unui complice; şi că guvernul, sub controlul ferm al secretarului de război Edwin M. Stanton, a mutat cerul şi pământul pentru a muşamaliza faptele. La prima vedere, aceasta este o poveste absurdă. Dar, când dosarele voluminoase ale Departamentului de Război au fost în cele din urmă declasificate şi puse la dispoziţia publicului la mijlocul anilor 1930, istoricii au fost şocaţi să descopere că există multe fapte în acele dosare care dau credibilitate legendei. Primul care a investigat aceste înregistrări uimitoare a fost Otto Eisenschiml, a cărui carte „De ce a fost ucis Lincoln?" a fost publicată de Little, Brown and Company în 1937.

Cea mai bună şi mai uşor de citit compilatie a faptelor, însă, a fost scrisă douăzeci de ani mai târziu de Theodore Roscoe. În prefaţa acestei lucrări, el enunţă concluziile surprinzătoare care reies din acele dosare mult timp ascunse:
Din imensa literatură a secolului al XIX-lea care există despre asasinarea lui Lincoln, o mare parte din scrieri tratează tragedia de la teatrul lui Ford ca şi cum ar fi fost o Mare Operă... Doar câţiva au văzut crima ca pe un caz de crimă: Lincoln murind ucis grosolan,de Booth un pistolar obsedat conducând o bandă de acoliţi pregătiţi, complotul crimei conţinând ingrediente la fel de josnice ca şi motivul asasinatului.
Şaptezeci de ani după crimă, scriitorii o deformau cu o demnitate pe care nu o merita:Lincoln, stereotipul martirului; Booth, ticălosul tipic; asasinatul răzbunat de justiţia clasică; conspiraţia strangulată; virtutea (Guvernul) ieşind triumfătoare, şi Lincoln „aparţinând istoriei".
Dar faptele cazului nu sunt nici atât de convingatorare, nici atât de gratificatoare. Căci faptele indică că criminalii responsabili de moartea lui Lincoln au scăpat nepedepsiţi pentru fapta lor.(130)
Izola Forrester a fost nepoata lui John Wilkes Booth. În cartea sa intitulată „Acest act de nebunie", ea povesteşte despre descoperirea înregistrărilor secrete ale Cavalerilor Cercului de Aur, care fuseseră ambalate cu grijă şi aşezate într-un seif guvernamental cu multe decenii în urmă şi desemnate drept documente clasificate de către secretarul Stanton. De la asasinarea lui Lincoln, nimănui nu i s-a permis vreodată să examineze acel pachet. Datorită descendenţei sale şi datorită acreditărilor sale de scriitoare profesionistă, i s-a permis în cele din urmă să devină prima persoană in toţi aceşti ani care a examinat conţinutul acestuia. Forrester isi povesteşte experienţa:„Au trecut cinci ani până am putut examina conţinutul vechiului pachet misterios ascuns în seiful camerei care conţinea relicvele şi exponatele folosite în Procesul Conspiraţiei... Nu le-aş fi văzut niciodată dacă nu aş fi îngenuncheat acum cinci ani pe podeaua celulei şi nu aş fi văzut în spatele vechiului seif pachetul." Totul face parte din ciudatul mister aruncat în jurul cazului de către oficialii din perioada războiului - ascunderea acestor documente şi articole şi ascunderea celor două bucăţi de os împreună cu glonţul şi pistolul.
Ce minte a grupat astfel de probe aparent in neconcordanta şi macabre?...
În sfârşit, iată o legătură cu bunicul meu. Ştiam că fusese membru al ordinului secretfondat de Bickley, Cavalerii Cercului de Aur. Am o fotografie veche cu el

făcută într-un grup al frăţiei, în uniformă completă, una pe care fiica lui Harry o descoperise pentru mine în Biblia bunicii noastre. Ştiam că ziarele, imediat după asasinare, denunţaseră ordinul ca fiind instigator la uciderea lui Lincoln şi
l-au numit pe Booth membru şi instrument al acestuia. Şi mi-am amintit din nou de acele cuvinte pe care le auzisem de pe buzele bunicii mele, că soţul ei fusese „instrumentul altor oameni".(131)

Un comentariu interesant. Ne simţim obligaţi să ne întrebăm: Instrumentul căror oameni? Se referea bunica lui Forrester la liderii Cavalerilor Cercului de Aur? La agenţii finanţatorilor europeni? Sau la conspiratorii din propriul partid al lui Lincoln? Probabil că nu vom şti niciodată cu certitudine în ce măsură oricare dintre aceste grupuri ar fi putut fi implicate în asasinarea lui Lincoln, dar ştim că au existat forţe puternice în cadrul guvernului federal, centrate în jurul secretarului de război Stanton, care au ascuns în mod activ dovezile şi au încheiat în grabă ancheta. Cineva a fost protejat.

REZUMAT

Este timpul acum să lăsăm acest episod tragic şi să mergem mai departe. Aşadar, să rezumăm. Cel mai sângeros şi mai devastator război al Americii a fost purtat nu din cauza problemei libertate versus sclavie, ci din cauza unor interese economice conflictuale. În centrul acestui conflict s-au aflat chestiuni de jaf legalizat, monopoluri bancare şi chiar expansiunea teritorială europeană în America Latină.

Amprenta formulei Rothschild este inconfundabilă pe mormintele soldaţilor americani de ambele părţi.

În Nord, nici dolarii, nici taxele, nici obligaţiunile de război nu au fost suficiente pentru a finanţa războiul. Aşadar, a fost creat un sistem bancar naţional pentru a converti obligaţiunile guvernamentale în bani fiat, iar oamenii au pierdut peste jumătate din banii lor din cauza taxei ascunse a inflaţiei. În Sud, tipografiile au obţinut acelaşi efect, iar pierderea a fost totală.

Emiterea Proclamaţiei de Emancipare de către Lincoln şi asistenţa navală oferită de ţarul Alexandru al II-lea au fost în mare măsură responsabile pentru împiedicarea Angliei şi Franţei să intervină în război de partea Confederaţiei. Lincoln a fost asasinat de un membru al Cavalerilor Cercului de Aur, o societate secretă despre care se zvoneşte că avea legături cu politicieni americani

şi finanţatori britanici. Ţarul Alexandru a fost asasinat câţiva ani mai târziu de un membru al Voinţei Poporului, o societate secretă nihilistă din Rusia despre care se zvoneşte că avea legături cu finanţatori din New York City, în special Jacob Schiff şi firma Kuhn, Loeb & Company.
Cât despre Creatura băncilor centrale, au existat câteva victorii şi câteva înfrângeri. Greenback-ul american i-a privat pentru o vreme pe bancheri de dreptul lor de a controla o mică parte din datoria publică, dar Legea Naţională a Băncilor a pus rapid capăt acestui lucru. Mai mult, prin utilizarea obligaţiunilor guvernamentale ca si garanţie pentru masa monetară, naţiunea a fost blocată într-o datorie perpetuă. Fundaţia era ferm construita, dar structura finală încă trebuia zidită. Sistemul monetar încă nu era concentrat într-un singur mecanism al băncii centrale, iar controlul trebuia luat de la politicieni şi plasat în mâinile bancherilor .
Era timpul ca Creatura să viziteze Congresul.

Preşedintele Andrew Jackson şi-a pus cariera politică în pericol în 1832, prin veto-ul impotriva reînnoirii statutului celei de-a Doua Bănci a Statelor Unite. El a numit Banca un monstru şi a declarat:

„Sunt gata sa-i scot cu clestele fiecare dinte şi apoi ramasitele”. Alegătorii l-au aprobat şi l-au reales cu o majoritate.

Nicholas Biddle a fost şeful celei de-a Doua Bănci a Statelor Unite. Având nenumati congresmeni şi senatori îndatoraţi financiar deţinea o mare putere politică. El a creat în mod deliberat o ,,panică bancară” şi o depresiune cu scopul de a speria alegătorii şi de a da vina pe politica antibancară a lui Jackson. Biddle a declarat: „Toate celelalte bănci şi toţi comercianţii pot da faliment, dar Banca Statelor Unite nu va da faliment.” În cele din urmă, a pierdut conflictul. Carta Băncii a expirat în 1836.

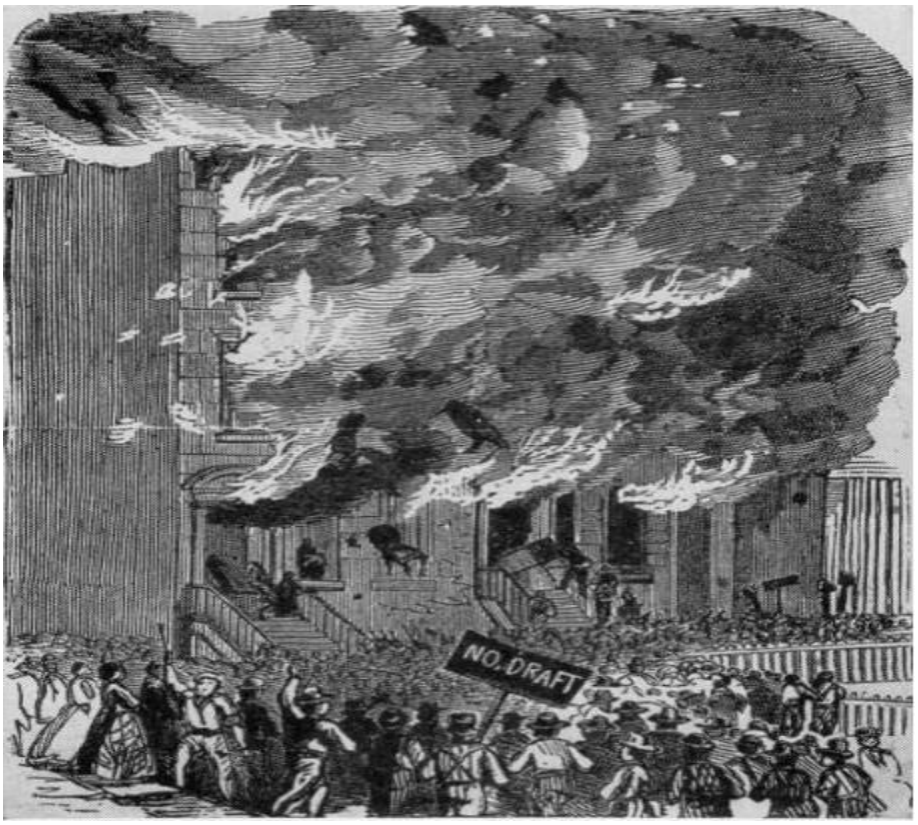

Gravura protestului impotriva mobilizarii Nordului

În timpul Războiului Civil, Lincoln s-a confruntat cu o insurecţie atât în Nord, cât şi în Sud. Aceste două gravuri ale lui Leslie descriu revoltele anti-recrutare din 1863 care au avut loc în Ohio, Illinois şi New York. În New York, peste 1.000 de civili au fost ucişi sau răniţi de soldaţii federali. Războiul Civil a fost declanşat din cauza unor probleme economice, nu din cauza sclaviei. Războiul nu a fost

popular în Nord până când problema sclaviei adăugată ulterior, l-a transformat într-o cruciadă morală.

Sursa Libraria Congresului

Echipajul navei ruseşti (de mai sus), Osliaba, a pozat pentru această fotografie in Alexandria, Virginia, în 1863. Ţarul Alexandru al II-lea îşi trimisese Flota Baltică la Alexandria şi Flota Asiatică la San Francisco, unde erau angajaţi in blocada Uniunii împotriva Sudului. Acest fapt avea puţin de-a face cu eliberarea sclavilor. Franţa avea intenţii legate de Mexic, iar Anglia dorea o Americă divizată. Rusia reacţiona doar împotriva Franţei şi Angliei, care erau duşmanii ei. Puterile Europei erau profund implicate în Războiul Civil American în scopuri personale.

Fără intervenţia Rusiei, rezultatul războiului ar fi putut fi cu totul diferit.

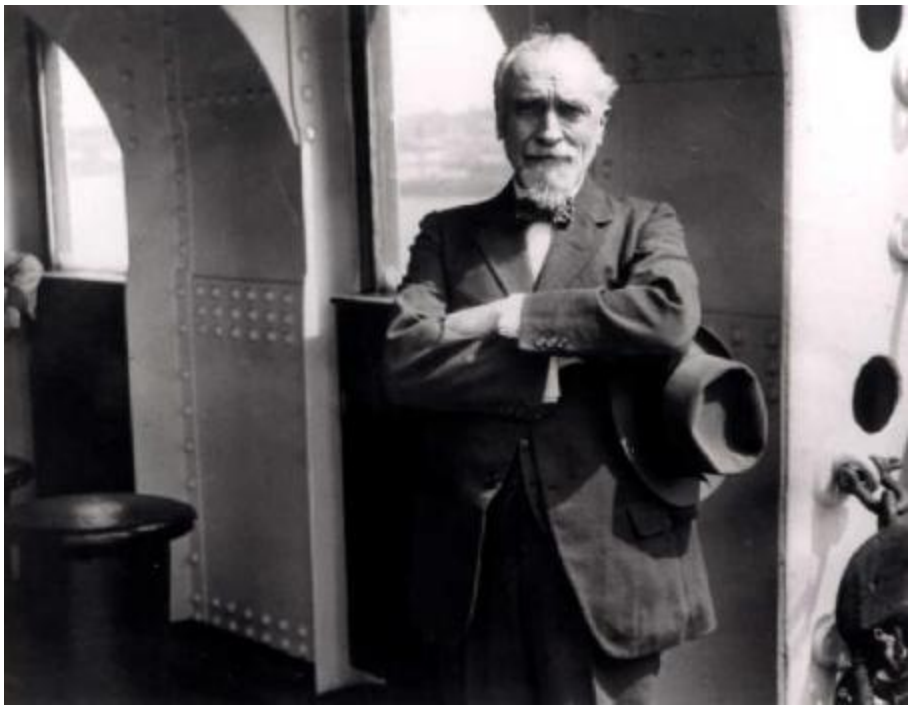

Montagu Norman

William Wentworth

Montagu Norman a fost şeful Băncii Angliei în primii ani ai Rezervei Federale. El este prezentat aici în 1931 la bordul navei Ducesa de York,in Southampton. Norman călătorea frecvent în SUA pentru a se întâlni în secret cu Benjamin Strong, şeful Rezervei Federale. Strong a fost de acord să folosească Sistemul Rezervei

Federale pentru a ajuta neoficial Marea Britanie să îşi îndeplinească obligaţiile financiare, iar miliarde de dolari au ieşit ulterior din SUA. Această ieşire a pregătit scena pentru marea depresiune americană din anii 1930. William Wentworth l-a întâlnit pe Norman la bordul navei în 1929. Norman i s-a destainuit in particular că în curând va avea loc o „lovitura" a pieţelor financiare din SUA. Bursa de valori s-a prăbuşit doar câteva luni mai târziu.

John D. Rockefeller, Sr. (mai sus) este prezentat aici dând o monedă de zece cenţi unui copil, în timp ce o mulţime priveşte cu admiratie. Aceasta a fost una dintre manevrele sale publicitare preferate. A fost concepută de personalul său de relaţii publice ca un mijloc de a compensa publicitatea negativă privind afacerile sale.

Filantropia pe scară largă a fost o extensie a aceleiaşi tehnici.

John D. Rockefeller, III (mai sus) prezintă un cec în valoare de 8.500.000 de dolari către Trygve Lie, Primul Secretar General al Naţiunilor Unite. Data este 25 martie 1947. Banii sunt pentru cumpărarea terenului de pe insula Manhattan care va găzdui clădirea ONU.

Prin intermediul Consiliului pentru Relaţii Externe (CFR), familia Rockefeller s-a aflat în prim-planul eforturilor pentru un guvern mondial care urmează să fie construit pe principiile socialismului şi feudalismului.Nu au nici o îndoială că ei şi omologii lor din alte ţări vor deţine controlul.

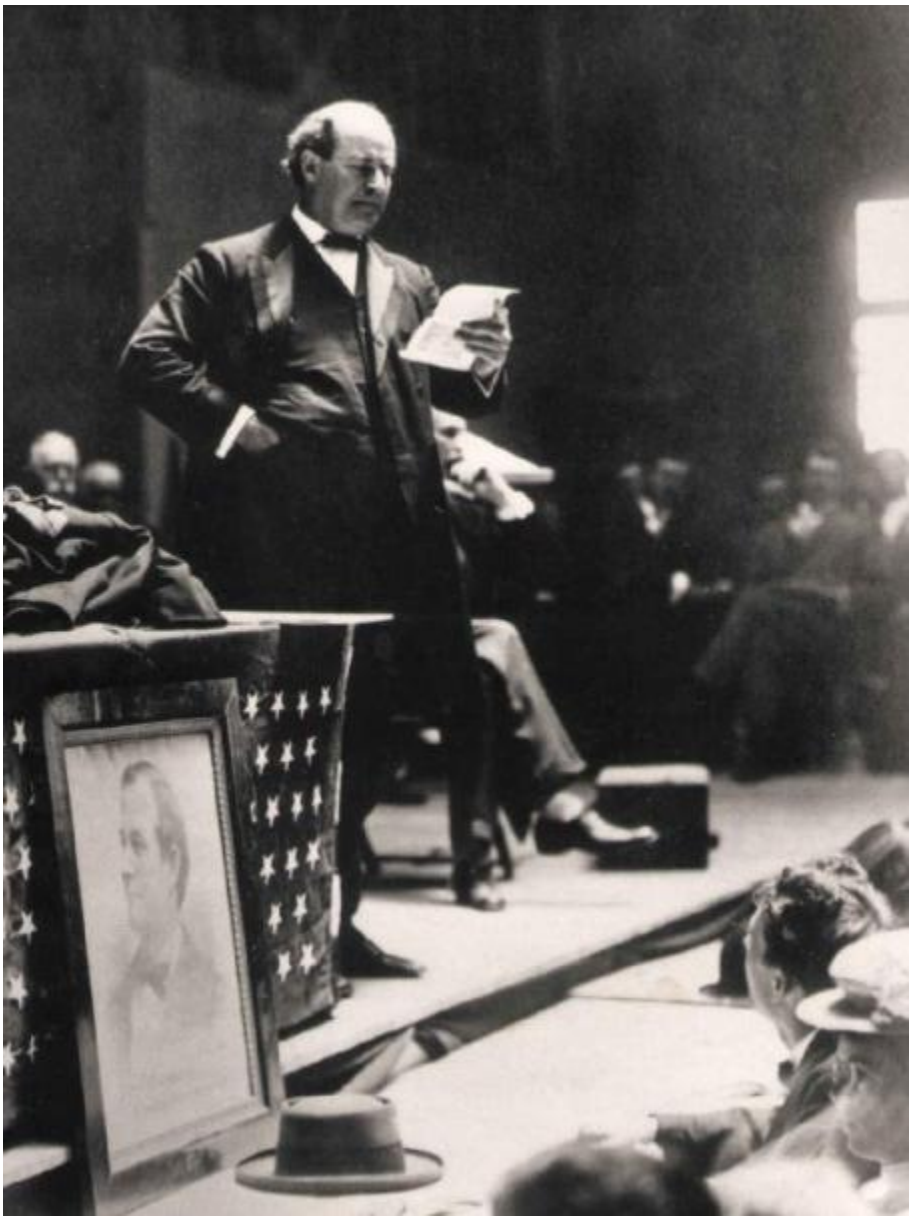

William Jennings Bryan (mai sus) a fost unul dintre cei mai puternici democraţi din Congres. S-a opus Legii Rezervei Federale deoarece aceasta urma să emită bani în mod privat, mai degrabă decât prin intermediul guvernului. A fost păcălit să susţină proiectul de lege atunci când i s-au făcut compromisuri false care dădeau aparenţa de control public şi emisiune guvernamentală, dar de fapt, nu au făcut nimic din acestea. Bryan a fost, de asemenea, recompensat cu o numire în funcţia de secretar de stat. A devenit dezamăgit de duplicitatea propriului guvern şi a demisionat după ce Wilson nu a reuşit să avertizeze publicul că vasul Lusitania

transporta muniţie. S-a lamentat că era „ca şi cum ai pune femei şi copii în faţa unei armate”.

Alan Greenspan (mai sus) a fost un sustinator elocvent al standardului aur şi un critic al subordonării Sistemului faţă de cartelul bancar. Aceasta se întâmpla în 1966. După ce a devenit director al J.P. Morgan & Company şi a fost numit preşedinte al Rezervei Federale în 1987, a tăcut cu privire la aceste probleme şi nu a făcut nimic pentru a înfuria Creatura pe care o servea acum. La fel ca si Bryan, chiar şi cei mai buni oameni pot fi corupţi de recompensele politicii.

First National Bank (mai sus) in St. Petersburg, Florida, se confruntă cu o criză de depozite pe 12 iunie 1930. Deponenţii furioşi îşi vor banii, dar banca nu ii poate plăti.
Banii lor au fost împrumutaţi altora. Această scenă s-a repetat de mii de ori de-a lungul istoriei şi în fiecare ţară. Este consecinţa sistemului bancar cu rezervă fracţionară.

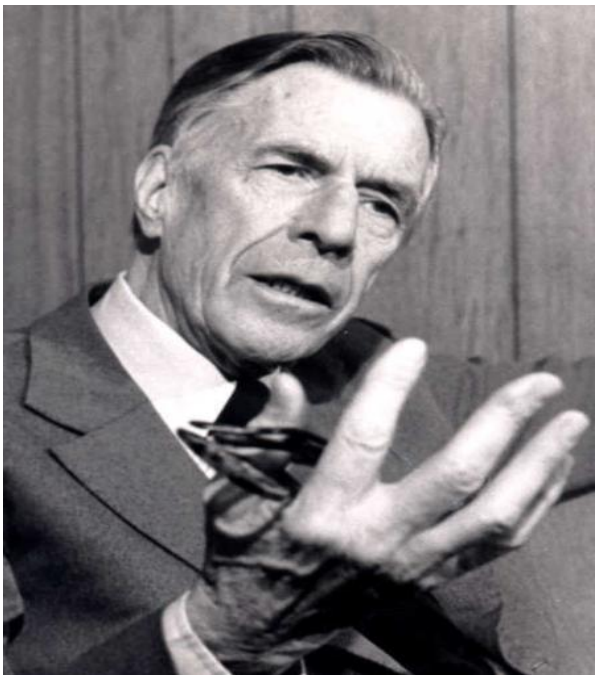

John Kenneth Galbraith (mai sus), istoric şi profesor binecunoscut la Harvard,a confirmat că i s-a cerut să facă parte din echipa

care a elaborat Raportul de la Iron Mountain, un studiu de tip think-tank comandat de Departamentul Apărării.
Scopul studiului a fost explorarea unor modalităţi noi de a menţine masele în subordonare. Când o copie a Raportului a fost divulgată presei, guvernul a susţinut că este o farsă. Galbraith a confirmat că este complet autentic.

NOTE FINALE
SECŢIUNEA 4

[1] Vezi William M. Gouge, O scurtă istorie a banilor de hârtie şi a sistemului bancar în Statele Unite (Philadelphia: T.W. Ustick, 1833), Partea a II-a, p. 27.
[2] Paul şi Lehrman, p. 23.
[3] Roger W. Weiss, „Standardul monetar colonial al statului Massachusetts", Economic History Review 27 (noiembrie 1974), p. 589.
[4] Pentru o prezentare generală a cheltuielilor, vezi Paul şi Lehrman, pp. 26-27.
[5] Gouge, p. 28. Naivitatea acestei doamne poate fi amuzantă, dar sunt americanii mai iluminaţi astăzi? Nu s-ar simţi ea ca acasă printre electoratul nostru modern care cere insistent legislaţie pentru a pompa banii fiat ai Rezervei Federale în proiecte de atenuare a greutăţilor în rândul săracilor şi şomerilor?
[6] Citat de Bolles, Vol. I, p. 132.
[7] Thomas Jefferson, Observaţii asupra articolului États-Unis pregătit pentru Enciclopedie, 22 iunie 1786, Writings, Vol. IV, p. 165.
[8] F. Tupper Saussy, Miracolul de pe Mainstreet (Sewanee, Tennessee: Spencer Judd, 1980), p. 12.
Vezi şi Anthony Sutton, Războiul pentru aur (Seal Beach, California: '76 Press, 1977), pp. 47, 48.
[9] Jensen, p. 324.
[10] Citat de Atwood, p. 3.
[11] Ibid., p. 4.
[12] Ibid., p. 4.
[13] Washington către Stone, 16 februarie 1787. Citat din Bancroft, p. 231-32. [14] Pentru contextul acestei declaraţii şi al următoarelor

care exprimă un sentiment similar, vezi Bancroft, p. 30, 43-44, 82; de asemenea, Paul şi Lehrman, p. 168.
[15] Pentru un rezumat excelent al interacţiunii de idei dintre delegaţi, vezi Edwin Vieira, Jr., Pieces of Eight: Puterile Monetare si Disabilitatea Constitutiei U.S.A (New Jersey: Sound Dollar Committee, 1983), pp. 71-76.
[16] Alexander Hamilton,Lucrari, Partea a II a, p. 271, citat din Bancroft, p. 26.
[17] Citat din Bancroft, p. 39,40.
[18] Vieira, p. 66.
[19] Propuneri privind moneda de aur, argint şi cupru (pamflet tipărit prezentat Congresului Continental la 13 mai 1785), pp. 9-10. Citat de Vieira, p. 68.
[20] Ibid., p. 11.
[21] Dezbaterile şi procedurile din Congresul Statelor Unite (J. Gales, compilaţie 1834), Anexă, p. 2059, 2071-73. Citat de Vieira, p. 95, 97.
[22] Groseclose, Banii şi omul, p. 167.
[23] Citat de Saussy, p. 36.
[24] Douglass C. North, Creşterea economică a Statelor Unite (New York: W.W. Norton, 1966), p. 53.
[25] Louis M. Hacker, Capitalismul American (New York: Anvil, 1957), p. 39.
[26] Aceste scrisori au fost scrise în 1790 şi 1791, citate de Atwood, p. 5-6.
[27] Scrisă în 1789, citată de Louis Basso, Un tratat despre reforma monetară (St. Louis, Missouri: Monetary Realist Society, 1982), p.5.
[28] Vezi Murray N. Rothbard, Conceput în Liberty: Războiul Revoluţionar, 1775-1784 (New Rochelle, New York: Arlington House, 1979), vol. IV, p. 392.
[29] Rothbard, Mystery, p. 194-95.
[30] În mod curios, actualul Partid Democrat îşi are originea în republicanii lui Jefferson.
[31] „Opinia lui Thomas Jefferson, Secretar de Stat", 15 februarie 1791, citată de Krooss, pp. 147-48.
[32] Comparaţia dintre băncile private şi armatele permanente poate fi găsită în multe dintre scrisorile şi declaraţiile publice ale lui Jefferson. De exemplu, vezi Scrierile lui Thomas Jefferson (New York: G.P. Putnam & Sons, 1899), vol. X, p. 31.

[33] Lucrarile de baza a lui Thomas Jefferson (Willey Book Company, 1944), p. 749.
[34] Citat de Arthur M. Schlesinger, Jr., Era lui Jackson (New York: Mentor Books, 1945), p. 6-7. [35] Scrisă la 30 aprilie 1781, către mentorul său, Robert Morris. Citat de John H. Makin, Criza datoriilor globale: implicarea tot mai mare a Americii (New York: Basic Books, 1984), p. 246.
[36] Este interesant de observat că, în calitate de membru al Congresului Continental, Willing fusese unul dintre
cei care au votat împotriva Declarației de Independență.
[37] Galbraith, p. 72
[38] Derek Wilson, p. 178.
[39] Gustavus Myers, Istoria marilor averi americane (New York: Random House, 1936), p. 556.
[40] Scrisoare către John Taylor, 26 noiembrie 1789. Citat de Martin A. Larson Rebeliunea continuă a impozitelor (Old Greenwich, Connecticut: Devin-Adair, 1979), p. xii.
[41] Galbraith, p. 73.
[42] Scrisă la 2 iulie 1787, într-o scrisoare către James Madison. Citat în „Prosperitatea Economica", de W.
Cleon Skousen, Freeman Digest, februarie 1985, p. 9.
[43] Rothbard, Mystery, pp. 198-99.
[44] Scrieri, Library Edition, Vol. XIV, p. 227.
[45] Scrieri, Library Edition, Vol. XIII, p. 364.
[46] Scrisoare către Dr. Thomas Cooper, 10 septembrie 1814, Writings, Library Edition, Vol. XIV, p. 187-89.
[47Scrieri, Library Edition, Vol. XIII, p. 269.
[48] Ibidem, p. 358.
[49] Ibidem, p. 270.
[50] Ibidem, p. 272.
[51] Lester J. Cappon, ed., Scrisorile dintre Adams-Jefferson (New York: Simon and Schuster, 1971), vol. II, p. 424.
[52] Legea din 1816, Secțiunea 20, 3 Stat. la 191.
[53] Rothbard, Mister, p. 203.
[54] Krooss, p. 25.
[55] Ralph C.H. Catterall, A doua bancă a Statelor Unite (Chicago: University of Chicago Press, 1902), p. 36.
[56] Galbraith, p. 77.

[57] Norman Angell, Povestea banilor (New York: Frederick A. Stokes Co., 1929), p. 279.
[58] Rothbard, Mister, p. 204-05. Vezi şi Galbraith, p. 77.
[59] Krooss, Vol. I, p. 190-91.
[60] William M. Gouge, O scurtă istorie a banilor de hârtie şi a sistemului bancar în Statele Unite (New York: Augustus M. Kelly, 1968), p. 110.
[61] J.D. Richardson, O compilaţie a mesajelor şi documentelor preşedinţilor, 1789-1908 (Washington: Biroul de Literatură şi Artă Naţională, 1908), Vol. II, p. 581.
[62] Robert V. Remini, Viaţa lui Andrew Jackson (New York: Harper & Row, 1988), p. 227-28.
[63] Krooss, p. 22-23.
[64] Krooss, p. 26-27.
[65] Ibidem, p. 36-37.
[66] Galbraith, p. 80.
[67] Krooss, p. 2.
[68] Remini, Viaţa, p. 234.
[69] Analele Congresului, al 14-lea Congres, prima sesiune, pp. 1066, 1110 şi următoarele.
[70] Robert Remini, Andrew Jackson şi cursul libertăţii americane, 1822-1832 (New York: Harper & Row, 1981), p. 373.
[71] Remini, Viaţa, p. 234-35.
[72] Remini, Curs, p. 52.
[73] William J. Duane, Naraţiune şi corespondenţă privind indepărtarea depozitelor şi evenimentele legate de acestea (Philadelphia: n.p., 1838), pp. 101-103. Citat de Remini, Life, p. 264
[74] Citat de Herman J. Viola, Andrew Jackson (New York: Chelsea House, 1986), p. 88.
[75] O scrisoare de la Jackson către Van Buren, 19 noiembrie 1833, Van Buren Papers, Biblioteca Congresului. Citat de Remini, Life, p. 264.
[76] Remini, Life, p. 265.
[77] Remini, Democracy, p. 111.
[78] Biddle către William Appleton, 27 ianuarie 1834 şi către J.G. Watmough, 8 februarie 1834.
Nicholas Biddle, Corespondenta, 1807-1844, Reginald C. McGrane, ed. (New York: Houghton Mifflin, 1919), p. 219, 221.
[79] Citat de Viola, p. 86.

[80] Remini, Viaţă, p. 274.
[81] Remini, Democraţie, p. 228-29.
[82] Robert J. Donovan, Asasinii (New York: Harper & Brothers, 1952), p. 83.
[83] Otto Scott, Cei şase secreţi: Nebunul ca martir, vol. III din Cvartetul nebunului sacru (Columbia, Carolina de Sud: Fundaţia pentru Educaţie Americană, 1979), p. 115.
[84] Rothbard, Mister, p. 211.
[85] Groseclose, Banii şi omul, p. 184.
[86] Groseclose, Banii şi omul, p. 185.
[87] Groseclose, Banii şi omul, p. 186.
[88] Groseclose, Banii şi omul, pp. 188-89. [89] Henry V. Poor, Banii şi legile lor (Londra: Henry S. King and Co., 1877), p. 540,
[90] George A. Selgin, Teoria sistemului bancar liber: Masa monetară în cadrul emisiunii competitive de bancnote (Totowa, New Jersey: Rowman & Littlefield, 1988), p. 13.
[91] Galbraith, p. 87.
[92] Charles Beard, Ascensiunea civilizaţiei americane (New York: Macmillan, 1930), vol. I, p. 429-30.
[93] „Vechi mituri bancare", de Hans F. Sennholz, The Freeman (Irvington-on-Hudson, New York), mai 1989, p. 175-76.
[94] Galbraith, p. 85.
[95] Greider, p. 259.
[96] Don E. Fehrenbacher, ed., Abraham Lincoln: Discursuri şi scrieri, 1859-1865 (New York: Library of America, 1989), p. 215.
[97] Citat de Robert L. Polley, ed., Lincoln: Cuvintele şi lumea lui (Waukesha, Wisconsin: Country Beautiful Foundation, 1965), p. 54.
[98] Fehrenbacher, p. 636.
[99] Ibid., p. 438.
[100] Vezi „Nici un război civil; Partea I", de William Mcllhany, Journal of Individualist Studies, Winter, 1992, p. 41.
[101] Bruce Catton, autor; Richard M. Ketchum, ed., Imaginea istorica a mostenirii razboiului civil american (New York: American Heritage Publishing Co., 1960), p. 249.
[102] Această afirmaţie a fost citată de Conrad Siem, un german care a devenit cetăţean american şi care a scris despre viaţa şi opiniile lui Bismark. A fost publicată în La Vieille France, nr. 216, 17-24 martie 1921, p. 13-16. Cititorul trebuie avertizat că Bismarck nu a fost un model de virtute şi, în calitate de părinte al

socialismului modern, opiniile sale politice ar trebui luate cu un grad sănătos de precauţie. În afară de toate acestea, nu există nici o îndoială că acest citat reprezintă o evaluare corectă a maşinaţiunilor Cabalei europene din acea vreme.
[103] Catton şi Ketchum, p. 250. De asemenea, Otto Eisenschiml, Faţa ascunsă a războiului civil (New York: Bobbs-Merril, 1961), p. 25.
[104] Nepotul său, ţarul Nicolae al II-lea, a acceptat împrumuturi de la J.P. Morgan. Într-o aplicaţie clasică a Formulei Rothschild, Morgan i-a finanţat şi pe menşevici şi pe bolşevici. Menşevicii l-au forţat pe Nicolae să abdice, iar bolşevicii l-au executat. Vezi Chernow, p. 195, 211.
[105] Carl Wrangell-Rokassowsky, Înainte de furtună (Ventimiglia, Italia: Litografia Ligure, 1972), p. 57.
[106] Citat din Charles Adams, Lupta,Progresul, Frauda: Povestea impozitării (Curacao, Olanda: Euro-Dutch Publishers, 1982), p. 229.
[107] Catton şi Ketchum, p. 252.
[108] Congresul a ratificat ulterior acţiunile lui Lincoln, dar a fost prea tarziu. Războiul era în curs de desfăşurare.
[109] Catton şi Ketchum, p. 484-85.
[110] James D. Horan, Confederate Agent: A Discovery in History (New York: Crown, 1954), p. 209.
[111] Catton şi Ketchum, p. 486,511.
[112] Vezi Derek Wilson, p. 178.
[113] Preluată dintr-un rezumat al politicii monetare a lui Lincoln, pregătit de Serviciul de Referinţă Legislativă al Bibliotecii Congresului. Citat de Owen, p. 91.
[114] Vezi discursul lui Lincoln despre Trezorerie, Fehrenbacher, p . 56-57.
[115] Vezi mesajul anual al lui Lincoln către Congres, 1 decembrie 1862, Fehrenbacher, p. 398.
[116] Onorabilul Charles A. Lindburgh, Bănci, monedă şi trustul monetar (Washington,
D.C.: National Capital Press, 1913), p. 102.
[117] Aceasta reprezintă maximul teoretic. Numerele reale ar fi fost puţin mai mici datorită faptului că băncile rareori au reuşit să păstreze în circulaţie 100% din bancnotele lor sub formă de

împrumuturi. Gradul de îndatorare funcţional al activelor a fost probabil în medie de aproximativ 70%, în loc de 88%. [118] Galbraith, p. 90.
[119] Vezi capitolul zece, Mecanismul Mandrake.
[120] Vezi Paul şi Lehrman, pp. 80-81; Groseclose, Banii şi omul, p. 193; Galbraith, p. 93-94;Rothbard, Misterul, p. 222.
[121] Vezi Galbraith, p. 94. De asemenea, Paul şi Lehrman, p. 81.
[122] Citat de Owen, pp. 99-100.
[123] O scrisoare către William F. Elkins, 21 noiembrie 1864. Archer H. Shaw, ed., Enciclopedia Lincoln: Cuvintele rostite şi scrise ale lui A. Lincoln (New York: Macmillan Co., 1950), p. 40.
[124] Pentru relatări uşor de citit despre această mişcare, vezi Theodore Roscoe, Reţeaua conspiraţiei: Povestea completă a bărbaţilor care l-au ucis pe Abraham Lincoln (Englewood Cliffs, New Jersey:Prentice-Hall, 1959); de asemenea, Claude G. Bowers, Era tragică: Revoluţia de după Lincoln (New York: Houghton Mifflin, 1957).
[125] „Nici un razboi civil, Part a II a”, de William Mcllhany, Journal of Individualist Studies, toamna lui 1992, p. 18-20.
[126] Horan, p. 15.
[127] Ibid., p. 208-23.
[128] Ibid., p. 16. În ceea ce priveşte anexarea Mexicului, vezi şi Enciclopedia Columbia, ediţia a treia, p. 1143.
[129] Roscoe, p. vii. [130] Izola Forrester, *Acest act nebunesc* (Boston: Hale, Cushman & Flint, 1937), p. 359.

Secţiunea V
RECOLTA

Monetarii şi politologii continuă să expună meritele teoretice ale Sistemului Rezervei Federale. A devenit un act modern de credinţă faptul că viaţa economică pur şi simplu nu ar putea continua fără el. Dar timpul teoriei a trecut. Creatura s-a mutat în bârlogul său final în 1913 şi de atunci a fornait şi s-a zbătut prin peisaj. Dacă vrem să ştim dacă este o creatură in slujba publicului sau o fiară de pradă, trebuie doar să ne uităm la ce a făcut. Şi, după testul tuturor acelor ani, putem fi siguri că ceea ce a făcut, va continua să facă. Sau, pentru a folosi axioma biblică, un pom va fi cunoscut după roadele pe care le rodeşte. Să examinăm acum recolta.

Capitolul Douăzeci
CONEXIUNEA LONDONEZĂ

Ascensiunea Casei Morgan; legăturile lui Morgan cu Anglia şi Casa Rothschild; conexiunea dintre Sistemul Rezervei Federale şi Banca Angliei; decizia Fed de a devaloriza dolarii americani pentru a ajuta economia britanică aflată în dificultate.

Perioada dintre Războiul Civil şi adoptarea Sistemului Rezervei Federale a fost una de mare volatilitate economică şi, nu în mică măsură, de haos. Legile Bancare Naţionale din 1863-65 au stabilit un sistem de bănci autorizate federal, cărora li s-au acordat privilegii şi puteri semnificative asupra sistemului monetar. Li s-a acordat monopolul în emiterea de bancnote, iar guvernul a fost de acord să accepte aceste bancnote pentru plata impozitelor şi taxelor. Li s-a permis să susţină aceşti bani până la nouăzeci la sută cu obligaţiuni guvernamentale în loc de aur. Şi li s-a garantat că fiecare bancă din sistem va trebui să accepte bancnotele celorlalte bănci la valoarea nominală, indiferent de cât de şubredă era poziţia lor. Efectul net a fost că sistemul bancar al Statelor Unite după Războiul Civil, departe de a fi liber şi nereglementat, aşa cum au susţinut unii istorici,a fost literalmente o cale de mijloc către sistemul bancar central.

Ideea de a putea genera prosperitate pur şi simplu prin crearea mai multor bani a fascinat întotdeauna politicienii şi oamenii de afaceri, dar niciodată în istoria noastră nu a fost mai in trend

decât în a doua jumătate a secolului al XIX-lea. Naţiunea înnebunise din cauza complexului Midas, o compulsie de a transforma totul în bani prin magia sistemului bancar. Cecurile personale au fost treptat acceptate în comerţ la fel de uşor ca şi bancnotele, iar băncile îşi obligau clienţii introducând în libretele lor de economii câte cifre doreau să „împrumute". După cum a observat Groseclose: „Mana banilor ieftini a devenit strigătul universal şi, la fel ca în cazul israeliţilor, cu cât mana era mai uşor de obţinut, cu atât cererea devenea mai puternică şi cu atât oamenii erau mai puţin dispuşi să lupte pentru ea."(1)

Filosofia predominantă din acea vreme a fost exprimată în mod potrivit de Jay Cooke, faimosul finanţator care comercializase împrumuturile uriaşe din timpul Războiului Civil ale guvernului federal şi care acum strângea 100 de milioane de dolari pentru Calea Ferată Northern Pacific. Cooke publicase o broşură care era rezumată în mod potrivit de propriul titlu: Cum poate fi datoria noastră naţională o binecuvântare naţională.

Datoria este bogăţie publică, uniune politică, protecţia industriei, bază sigură pentru moneda naţională. „De ce", a întrebat Cooke, „ar trebui această ţară măreaţă şi glorioasă să fie împiedicată şi nesemnificativa – activităţile sale sa-si piarda insufletirea şi sângele său vital îngheţat de aceste teorii mizerabile despre «monede tari» — teoriile mucegăite ale unei epoci trecute."(2)

Totuşi, după cum s-a dovedit, neinsufletirea şi îngheţarea nu au venit din teoriile mucegăite ale monedele tari din trecut, ci din teoriile strălucitoare despre banii uşori de obtinut din prezent. Compania Cailor Ferate Northern Pacific a dat faliment şi, pe măsură ce muntele de bani imaginari investiţi în ea au disparut, gigantica firmă de investiţii a lui Cooke a dispărut odată cu ea, declanşând panica din 1873 pe măsură ce aceasta se stingea. Matthew Josephson scrie:

„Totul despre falimentul lui Jay Cooke!",strigau vânzătorii de ziare din toată ţara....

Cea mai mare şi mai pioasă bancă din lumea occidentală s-a stins la fel ca si sunetul unui trasnet. Curând, brokerii aliaţi, băncile naţionale şi 5.000 de case comerciale au urmat-o în abisul falimentului. Toată ziua, pe Wall Street, s-a anunţat o suspendare a tranzactionarilor după alta; căile ferate au dat faliment; acţiunile principale au pierdut 30 până la 40 de puncte, sau jumătate din valoarea lor, în decurs de o oră; valuri incomensurabile de frică au

metamorfozat mişcarea lăcomiei; bursele au fost închise; începea marea criză, cea mai „mare” din istoria americană.(3)

ŞI MAI MULTE EXPANSIUNI ŞI CONTRACTII

În total, au existat patru contracţii majore ale masei monetare în această perioadă: aşa-numitele panici din 1873, 1884, 1893 şi 1907.

Fiecare dintre ele a fost caracterizată de rezerve bancare inadecvate şi suspendarea plăţii în specie. Congresul a reacţionat nu prin solicitarea unei creşteri a rezervelor, ceea ce ar fi îmbunătăţit marja de siguranţă, ci prin permiterea unei scăderi. În iunie 1874, a fost adoptată o legislaţie care permitea băncilor să îşi susţină bancnotele în întregime cu obligaţiuni guvernamentale.

Aceasta, desigur, a însemnat mai mulţi bani fiat pentru Congres, dar a însemnat şi că bancnotele nu mai aveau nici o garanţie în specie, nici măcar zece procente.

Acest lucru a eliberat peste 20 de milioane de dolari din rezervele bancare, care apoi puteau fi folosiţi ca bază pentru a introduce şi mai mulţi bani din livretele de cecuri în economie.

A devenit un mit general acceptat că aceste panici au fost cauzate de cererile sezoniere de împrumuturi agricole la momentul recoltei. Pentru a furniza aceste fonduri, băncile de la ţară trebuiau să îşi retragă rezervele de numerar, care, în general, erau depuse la băncile mai mari din oraşe. Acest lucru a subţiat rezervele deţinute în oraşe, iar întregul sistem a devenit mai vulnerabil. De fapt, această parte a legendei este adevărată, dar se pare că nimeni nu a dorit să pună întrebări despre restul poveştii. Îmi vin în minte câteva dintre ele. De ce nu a existat o panică în fiecare toamnă ci doar la fiecare unsprezece ani sau cam aşa ceva? De ce nu au menţinut toate băncile - fie ele de la ţară sau de la oraş - rezerve suficiente pentru a acoperi cererile deponenţilor? Şi de ce nu au făcut acest lucru în toate anotimpurile?

De ce un simplul refuz a unor solicitanţi de împrumuturi ar cauza falimentul a sute de bănci? Mitul se dărâmă sub greutatea acestor întrebări.

Adevărul este că, dacă nu ar fi fost vorba de cererea sezonieră din partea agricultorilor, magicienii banilor ar fi găsit pur şi simplu un alt ţap ispăşitor. Ar fi fost rezerve „imobile”, lipsa „elasticităţii” masei monetare, „dezechilibrul” plăţilor internaţionale sau o altă perdea de fum tehnocratică pentru a acoperi adevărata problemă, care era şi

a fost întotdeauna sistemul bancar cu rezerve fracţionare. Concluzia a fost că, în ciuda unei scheme elaborate de a pune la comun rezervele minuscule ale băncilor de la ţară în bănci regionale mai mari, unde acestea puteau fi transportate în grabă din oraş în oraş la fel ca si butoiasele cu monede din vremurile vechilor frontiere,acest sistem tot nu a funcţionat. Pâinile şi peştii au refuzat cu încăpăţânare să se înmulţească.

MORGAN PROSPERĂ IN TIMP CE TOTI CEILALȚII EȘUAZĂ

Expansiunile şi contracţiile monetare din această perioadă au fost valuri mari care au scufundat mii de nave de investiţii. Dar exista o navă mare care, cumva, se legăna în sus şi în jos odată cu valurile şi putea fi văzută pe tot parcursul furtunii salvând încărcăturile abandonate ale celor aflaţi în pericol. Această navă a adus înapoi în port bogăţii nespuse care odinioară fuseseră proprietatea altora, dar acum aparţineau căpitanului navei de salvare, în conformitate cu regulile navigatiei in apele internationale. Numele căpitanului era J.P. Morgan.

Reamintim dintr-o secţiune anterioară că J.P. Morgan and Co nu a fost un jucător mic în partida de şah mondiala numita Primul Război Mondial.

Morgan fusese ales de guvernele francez şi britanic ca si agent oficial pentru a vinde obligaţiunile lor de război în SUA. Când războiul a început să meargă prost pentru ei, interesele Morgan au început să se mobilizeze pentru intrarea Americii în conflict, o mişcare care era calculată pentru a salva împrumuturile.

Firma Morgan era, de asemenea, agentul comercial oficial al SUA pentru Marea Britanie. Încălcând tratatul internaţional, aceasta s-a ocupat de achiziţionarea şi transportul către Anglia a tuturor materialelor de război, inclusiv a enormei încărcături de muniţii aflate la bordul Lusitaniei când aceasta s-a scufundat.

Relaţia strânsă dintre familia Morgan şi Marea Britanie nu a fost accidentală. J.P. Morgan, Jr., a fost forţa motrice din spatele Consiliului pentru Relaţii Externe, ramura americană a unei societăţi secrete înfiinţate de Cecil Rhodes pentru extinderea imperiului britanic. În realitate, familia Morgan era mai degrabă britanică decât americană.Argumentul pentru aceasta afirmatie se află în originea dinastiei Morgan.

Totul a început cu un comerciant american din Danvers, Massachusetts,pe nume de George Peabody.

În 1837, Peabody a călătorit în Anglia ca vânzător de obligaţiuni pentru Canalul Chesapeake şi Ohio, sperând să găsească investitori britanici pentru a înlocui lipsa investitorilor americani care, din cauza recesiunii din acea vreme, arătau puţin interes pentru acest proiect. El a fost în mod regulat respins de marile case de investiţii din Londra, dar, în cele din urmă, persistenţa sa a dat roade. Stanley Jackson, în biografia sa despre Morgan, spune despre Peabody:

„Când panica [din SUA] a început în sfârşit să se potolească, a apelat de nenumărate ori la marii baroni ai oraşului [Londra] pentru a-i asigura că Maryland şi alte state îşi vor onora obligaţiunile.

De asemenea, a continuat să susţină titlurile de valoare americane cu fondurile sale personale. Cumpărând la niveluri scazute, a obţinut ulterior o recoltă bogată. A vândut majoritatea obligaţiunilor Canalului Chesapeake şi Ohio şi a fost aclamat la revenire pentru că a returnat intact comisionul său de 60.000 de dolari către trezoreria modestă a statului Maryland."(4)

În timpul acestei călătorii, Peabody a deschis o afacere de import-export pe strada Old Broad nr. 22 din Londra şi a început să ofere împrumuturi şi scrisori de credit(garanţii băncare către un vânzător că acesta va fi plătit de un cumpărător pentru bunurile sau serviciile oferite, cu condiţia ca vânzătorul să îndeplinească toţi termenii şi condiţiile specificate in acest act) multora dintre transportatorii săi. Acest lucru l-a propulsat în afacerile cu investiţii specializate în tranzacţii între Marea Britanie şi Statele Unite.

A fost un moment norocos. Acesta a fost începutul unei perioade de expansiune rapidă în Statele Unite, însoţită de o nevoie insaţiabilă de capital de investiţii şi o multitudine de emisiuni de tiluri care ofereau rate de rentabilitate tentante, substanţial mai mari decât ofertele similare europene.

Firma lui Peabody se afla într-o poziţie neobişnuită pentru a exploata această piaţă în expansiune, iar firma sa a crescut rapid. Peabody nu s-a căsătorit niciodată şi, pe măsură ce înainta în vârstă, a început să caute pe cineva care să-i continue afacerea. Calificările pentru o astfel de poziţie erau dificile. În primul rând, bărbatul trebuia să fie american prin naştere pentru a părea autentic ca reprezentant al investiţiilor americane. În al doilea rând, trebuia să fie britanic prin instinct şi preferinţă. Aceasta includea să fie bine educat şi cu o origine sanatoasa pentru a fi acceptat de aristocraţia din lumea financiară londoneză.

În al treilea rând, trebuia să aibă cunoştinţe despre finanţele anglo-

americane. Şi în al patrulea rând, Peabody trebuia să-l placă.

JUNIUS MORGAN PREFERAT DE PEABODY

Când comerciantul din Boston, Junius Morgan, l-a întâlnit pe George Peabody la o cină in Londra anului 1850, nu şi-a dat seama că finanţatorul mai în vârstă l-a îndrăgit imediat şi a început să se intereseze discret despre antecedentele şi reputaţia sa. Acesta a fost începutul unei perioade lungi de afaceri şi contacte sociale care s-au încheiat în 1854, când Junius şi-a mutat familia la Londra şi a devenit partener cu drepturi depline în firmă, care, în cele din urmă, a devenit cunoscută sub numele de Peabody, Morgan & Company.

Pe lângă vânzarea de obligaţiuni în Anglia pentru afacerile comerciale americane şi ale guvernelor, parteneriatul a devenit şi agentul fiscal principal pentru guvernul Uniunii în timpul Războiului Civil, iar în această perioadă, profiturile mari ale firmei au împins-o în eşaloanele de vârf ale frăţiei financiare londoneze. În 1864, Peabody s-a pensionat în cele din urmă şi si-a predat complet afacerea lui Junius, care a schimbat imediat numele firmei în J.S. Morgan and Company.

Fiul lui Junius, John Pierpont, a urmat cursurile Liceului Englez din Boston, dar mare parte din tinereţea sa, a fost înscris în şcoli europene şi a fost absorbit de tradiţia britanică. Se născuse însă în Statele Unite, ceea ce îl făcea ideal să continue rolul anglo-american jucat cu atâta abilitate de Peabody şi Junius. Era inevitabil ca băiatul să fie instruit în finanţe internaţionale şi pregătit să ia locul tatălui său. Prima mişcare a fost să-i găsească un loc de muncă în 1857 la firma de investiţii Duncan, Sherman & Company din New York.

Şapte ani mai târziu, Junius a achiziţionat o firmă concurentă din New York şi l-a numit pe fiul său ca partener la Dabney, Morgan & Company, care a devenit filiala din New York a firmei londoneze. În 1871, odată cu adăugarea unui al treilea partener, Anthony Drexel din Philadelphia, firma a devenit Drexel, Morgan & Company. În 1895, după moartea lui Drexel, a avut loc o schimbare definitivă a numelui în J.P. Morgan & Company. O sucursală din Paris a devenit cunoscută sub numele de Morgan, Harjes & Company.

AMERICANIZAREA SUCURSALEI DIN NEW YORK

După moartea neaşteptată a lui Junius într-un accident de trăsură câţiva ani mai târziu, Pierpont a decis să remodeleze imaginea

firmei londoneze pentru a fi o operaţiune mai britanică. Acest lucru ar fi permis sucursalei din New York să reprezinte partea americană cu mai puţină suspiciune că e în esenţă aceeaşi firmă.Dar până atunci, fiul său, J.P. Morgan, Jr. cunoscut sub numele de Jack de către prietenii săi fusese deja adus în firmă ca partener şi urma să joace un rol important în crearea acestei imagini. Biograful John Forbes ne spune:

J.P. Morgan, Jr., a devenit partener în casa londoneză de investitii J.S. Morgan & Co. la 1 ianuarie 1898, iar două săptămâni mai târziu, împreună cu soţia sa Jessie şi cei trei copii ai lor,... a părăsit New York-ul şi s-a stabilit în Anglia pentru următorii opt ani.

Morgan a fost trimis la Londra pentru a face două lucruri specifice. Primul a fost să afle direct despre activitatea bancare desfasurata de britanici intr-un sistem bancar central dominat de Banca Angliei. Morgan, Sr., a anticipat înfiinţarea Sistemului Rezervei Federale în Statele Unite şi dorea ca cineva care ar avea în cele din urmă autoritate în firmele Morgan să ştie cum funcţiona un astfel de sistem. Al doilea a fost să cerceteze discret Londra şi să selecteze parteneri britanici pentru a transforma J.S. Morgan & Co., deţinută în mod privat de Morgan senior, într-un concern britanic.(5)

Acest lucru a fost realizat în cele din urmă prin adăugarea lui Edward Grenfell, un director vechi al Băncii Angliei, ca nou partener senior a ceea ce a devenit Morgan, Grenfell & Company. Însă nimic din toate aceste decoraţiuni nu a schimbat realitatea că J.P. Morgan & Co. din New York a rămas mai degrabă o companie britanică ca orientare decât americană.(6)

O cunoastere superficială a evenimentelor din această perioadă ar duce la concluzia că Peabody şi Morgan au fost concurenţi aprigi ai Rothschildz-ilor. Este adevărat că adesea licitau unul împotriva celuilalt pentru aceeaşi afacere, dar este, de asemenea,si mai adevărat că aproape fiecare biograf a povestit cum noi veniţii americani la Londra erau uimiţi de marea putere a Rothschildz-ilor şi le-au cultivat în mod intenţionat prietenia, o prietenie care a devenit în cele din urmă atât de intimă încât americanii au fost primiţi ca oaspeţi personali ai Rothschildz-ilor. Firma Morgan a lucrat adesea îndeaproape cu Casa Rothschild la mari asocieri în participaţiune, dar aceasta era şi încă este o practică obişnuită în rândul marilor case de investiţii. Având în vedere evenimentele ulterioare, însă, este potrivit să luăm în considerare posibilitatea ca s-ar fi încheiat un aranjament în care firma Peabody/Morgan

a mers cu un pas mai departe şi, ocazional, a devenit un agent secret al Rothschild-ilor.

ALIANŢĂ SECRETĂ CU ROTHSCHILD?

Unii autori au sugerat că relaţia clandestină s-a desfasurat aproape de la început. Eustace Mullins, de exemplu, scrie:

La scurt timp după sosirea sa la Londra, George Peabody a fost surprins să fie chemat la o audienţă cu asprul baron Nathan Mayer Rothschild. Fără a-şi stăpâni cuvintele, Rothschild i-a dezvăluit lui Peabody că o mare parte din aristocraţia londoneză îl antipatiza în mod deschis pe Rothschild şi i-a refuzat invitaţiile. El a propus ca Peabody, un om cu mijloace modeste, să fie o gazda fastuoasă, ale cărei petreceri să fie în curând subiect de discuţie la Londra. Rothschild avea, desigur, să plătească toate facturile. Peabody a acceptat oferta şi a devenit curând cunoscut ca fiind cea mai populară gazdă din Londra. Cina sa anuală de 4 iulie, care celebra Independenţa Americii, a devenit extrem de populară în rândul aristocraţiei engleze, mulţi dintre aceştia, în timp ce beau vinul lui Peabody, se delectau reciproc cu glume despre vulgarităţile şi proastele maniere ale lui Rothschild,fără să-şi dea seama că fiecare picătură pe care o beau fusese plătită de Rothschild.(7)

Mullins nu oferă o referinţă pentru sursa acestei poveşti şi nu ne putem abţine să nu fim sceptici că astfel de detalii ar putea fi dovedite. Cu toate acestea, un aranjament secret de acest fel nu este atât de absurd pe cât ar părea. Nu există nici o îndoială că Rothschildz-ii erau destul de capabili de o astfel de relaţie clandestină şi, de fapt, acesta este exact genul de înşelăciune pentru care deveniseră faimoşi. Mai mult, existau suficiente motive pentru care făceau acest lucru. Un puternic sentiment antisemit şi anti-Rothschild se dezvoltase în Europa şi Statele Unite, iar familia considera adesea avantajos să lucreze prin agenţi, mai degrabă decât să negocieze direct. Derek Wilson ne spune:

„Numele «Rothschild» începea, aşadar, să fie cunoscut în locuri îndepărtate de sofisticatele Londra şi Paris. Dar legătura cu marii bancheri era uneori fragilă."(8) Această legătură fragilă era tocmai rolul pe care August Belmont urma să-l joace în Statele Unite, iar antisemitismul pe care l-a găsit acolo a fost fără îndoială motivul pentru care şi-a schimbat numele din Schoenberg în Belmont la aterizarea la New York în 1837. Înainte de aceasta, agentul Rothschild detinuse firma J.L. si S.I. Joseph & Company, o companie cu un sunet cât se poate de american. Nu a trecut mult timp, însă, până când legătura Belmont- Rothschild a devenit cunoscută, iar stratagema a încetat să fie eficientă.În 1848, familia a decis să-l trimită pe Alphonse Rothschild în Statele Unite pentru

a verifica operaţiunile lui Belmont şi pentru a evalua posibilitatea de a-l înlocui cu un reprezentant direct al Rothschild, poate chiar cu Alphonse însuşi. După o vizită lungă, el a scris familiei: „În câţiva ani, America va fi atras spre sine cea mai mare parte a comerţului cu China şi Indiile şi va fi puterea dintre cele două oceane... Ţara posedă atatea elemente de prosperitate încât ar trebui să fii orb ca să nu le recunoşti... Nu am nici o ezitare să spun că o casă Rothschild, şi nu doar o agenţie, ar trebui înfiinţată în America... Astăzi ni se prezintă o oportunitate excelentă. Mai târziu, dificultăţile vor apărea în mod indispensabil ca urmare a concurenţei din toate părţile."(9)
Unii istorici şi-au exprimat uimirea faţă de faptul că recomandarea nu a fost niciodată pusă în aplicare. Wilson spune: „Aceasta a fost cea mai mare oportunitate pe care Rothschildz-ii au pierdut-o vreodată."(10) Cei cu o înclinaţie mai sceptică sunt tentaţi să se întrebe dacă oportunitatea a fost cu adevărat pierdută sau dacă a s-a profitat într-un mod mai indirect. Este semnificativ faptul că, tocmai în această perioadă, George Peabody îşi făcea un nume la Londra şi stabilise o relaţie strânsă cu Nathan Rothschild. Este posibil ca firmei Peabody să i se fi dat acordul consorţiului Rothschild pentru a o reprezenta în America? Şi este posibil ca planul să includă permiterea lui Belmont să opereze ca agent Rothschild cunoscut, în timp ce folosea Peabody & Company ca agent necunoscut, oferindu-şi astfel concurenţă proprie?
John Moody răspunde: „Rothschildz-ii s-au mulţumit să rămână un aliat apropiat al lui Morgan, mai degrabă decât un concurent în ceea ce priveşte continentul american."(11) Gabriel Kolko spune: „Activităţile lui Morgan din 1895-1896 în vânzarea de obligaţiuni americane în aur catre Europa s-au bazat pe alianţa sa cu Casa Rothschild."(12) Sereno Pratt spune: „Aceste case de investitii pot, la fel ca J.P. Morgan & Company ... să reprezinte aici marile firme şi instituţii din Europa, aşa cum August Belmont & Company i-a reprezentat mult timp pe Rothschild."(13)
Iar George Wheeler scrie: „O parte din adevarul cotidian a fost renaştere urâtă a antisemitismului... Era nevoie de cineva ca acoperire. Cine era mai potrivit decât J. Pierpont Morgan, un exemplu solid, un exemplar protestant al capitalismului, capabil a-şi urmărească ascendenţa până în vremurile pre-revoluţionare?"(14)

ASCENSIUNEA CASEI MORGAN

Având în vedere aceste consideraţii, ascensiunea meteorică a stelei lui Morgan asupra Londrei şi Wall Street-ului poate fi uşor de înţeles. Nu mai este surprinzător, de exemplu, că Peabody & Co

a fost singura firmă americană de investiţii care a primit un împrumut gigantic de la Banca Angliei în timpul panicii americane din 1857, un împrumut care nu numai că a salvat-o de la ruina, dar a făcut posibilă confiscarea şi salvarea multor alte nave care au fost apoi golite pe Wall Street.
Compania Peabody devenise activă în comertul scontarii cu ordine bancare(ordin de plata,ordin de ridicare numerar,ordin de plata conditionat,etc), care este limbajul bancar pentru documentele asiguratorii împrumuturilor comerciale emise pentru achiziţionarea de bunuri. Iată cum funcţionează: Vânzătorul emite un document cu o stipulaţie că trebuie plătit la o dată viitoare, de obicei nouăzeci de zile.
Când cumpărătorul primeşte factura, banca sa scrie cuvântul „acceptat" pe faţa acestuia şi adaugă semnătura unui funcţionar, ceea ce il face un contract obligatoriu din punct de vedere juridic. Cu alte cuvinte, banca devine co-semnatar pe creditul cumpărătorului şi garantează plata chiar dacă acesta nu îşi va îndepli obligaţiile.
Bineînţeles, există un preţ pentru această garanţie. Preţul respectiv este exprimat ca procent din factura totală şi este fie adăugat la suma plătită de cumpărător, fie scăzut din suma primită de vânzător. De fapt, există un comision plătit la ambele părţi ale tranzacţiei, unul către banca vânzătorului, care primeşte acceptarea şi plăteşte banii, şi unul către banca emitentă care îşi asumă responsabilitatea de a garanta plata. Se spune că vânzarea este „scontată" cu suma plătită băncilor. Aşa se face că Peabody & Company a fost activă în acest domeniul al garantiilor bancare, în principal între vânzători din Anglia şi cumpărători din Statele Unite.

MORGAN ŞI PANICA DIN 1857

În panica de pe Wall Street din 1857, mulţi cumpărători americani nu au putut să-şi plătească facturile, iar Peabody şi Morgan trebuiau să sustina plata garanţiile. Bineînţeles ca nu aveau banii, iar firma se confrunta cu falimentul evident, cu excepţia cazului în care banii puteau fi obţinuţi de undeva.
Stanley Jackson oferă detaliile:
Declinul activitatii economice americane a fost catastrofal pentru Peabody & Co. Aceasta s-a trezit brusc angajată să accepte ordine de transfer in valoare 2 milioane de lire sterline şi fără nici o speranţă de a achita nici măcar o parte

din acest stoc de obligaţiuni depreciate a brokerilor şi bancherilor din New York, fiind disperată de lipsa fondurilor.Firma plătea în curând mii de lire sterline pe zi. Fără a obţine un împrumut temporar mare, partenerii ar fi fost nevoiţi să isi suspende complet activitatea.(15)

Ron Chernow, în The House of Morgan, spune: „Zvonurile au circulat prin Londra că George Peabody and Company era pe cale să falimenteze, o perspectivă savurată cu căldură de rivali... Principalele case de investitii londoneze i-au spus lui Morgan că vor salva firma dar numai dacă Peabody închide banca în termen de un an."(16) Jackson continuă naraţiunea:

Norii s-au risipit dramatic când Banca Angliei a anunţat un împrumut către Peabody de 800.000 de lire sterline, cu o dobândă foarte rezonabilă, cu promisiunea unor fonduri suplimentare de până la un milion de lire sterline, dacă va fi necesar. A fost un vot de încredere remarcabil, deoarece Thomas Hankey [guvernatorul Băncii Angliei] respinsese deja apeluri similare din partea diferitelor firme americane care nu se ridicau la înălţimea standardelor sale... Peabody & Company şi-a revenit aproape peste noapte şi, într-adevăr, şi-a ridicat cifra de afaceri peste nivelurile de dinainte de criză.(17)

Cu un acces aproape nelimitat la numerar şi credit garantat de Banca Angliei, Peabody şi Morgan au reuşit să profite la maximum de acţiunile şi obligaţiunile depreciate care le-au fost vândute la preţuri de sacrificiu pe Wall Street. În doar câţiva ani, când pietele americane s-au întremat, activele firmei au crescut la proporţii gigantice.(18)

Acest eveniment ne spune multe despre relaţii. Dacă Rothschildz-ii ar fi fost cu adevărat concurenţi, ar fi profitat de această oportunitate şi şi-ar fi folosit marea influenţă din cadrul Băncii Angliei şi al celorlalte case de investiţii din Londra pentru a-l elimina pe Peabody, nu pentru a-l ajuta. Familia Baring, în special, încerca deja să realizeze exact acest lucru.

Rothschildz-ii trebuie să fi crezut că o firmă Peabody de succes, în cele din urmă, ar fi fost în propriul lor interes.

ANTISEMITISMUL A FOST PROFITABIL

În anii următori, Jack Morgan (J.P., Jr.) avea să-şi asume rolul unui antisemit convins, iar acest lucru i-a întărit, fără îndoială, puterea în relaţiile cu investitorii şi debitorii americani care erau reticenţi să aibă ceva de-a face cu bancherii evrei. Aceasta, desigur, includea şi oficialii Trezoreriei SUA.

A fost deosebit de util în timpul salvării guvernului federal in 1896,după scăderea rezervelor sale de aur.

Temându-se că nu va putea să-şi onoreze promisiunea de a schimba bani de hârtie pe monede de aur, guvernul a fost forţat să împrumute 62 de milioane de dolari în aur. Casa Rothschild a fost o sursă evidentă pentru un astfel de împrumut, dar Trezoreria a vrut să evite o reacţie antisemită. Totul s-a aranjat însă, când Morgan and Co au devenit principalul creditor, Rothschild era aparent retrogradat la rolul unui simplu participant. Wheeler scrie:

Politicienii desăvârşiţi ai administraţiei Cleveland... erau cu siguranţă conştienţi de pericolele inerente promovării unui efort de salvare pentru Trezoreria Statelor Unite, care ar fi fost finanţat de acele arhetipuri de „finanţatori evrei internaţionali", Rothschildz-ii...

În timpul acestor negocieri, Pierpont Morgan nu a participat direct la efortul de salvare. Până în acest moment, părea că finanţatorul îmbătrânit - ar fi împlinit cincizeci şi opt de ani în două luni – ar fi doar unul dintre cei mulţi implicati in aranjamentele ulterioare legate de titlurile de stat necesare. Părea că va inainta in varsta fără alte lucruri care să-i completeze necrologul precum încercarea stângace de a profita din vânzarea de puşti la începutul războiului ,tranzactiile cu aurul Uniunii spre sfârşitul Războiului Civil şi o mişcare îndrăzneaţă, dar în mare parte nereuşită, din anii 1880, de a impune un armistiţiu capitalist estic asupra căilor ferate ale ţării atat de disputate in conflict.

Dar erau chiar şi acum luate măsuri pentru a-l scoate din dificultăţile financiare şi acestea nu veneau de la Pierpont Morgan însuşi. Prima sugestie privind numele său pentru rolul in reaprovizionare rezervei de aur a Uniunii parea sa parvina de la filiala londoneză a Casei Rothschild.(19)

Aparentul antisemitism al lui J.P. Morgan Jr. a fost din nou extrem de profitabil în timpul Primului Război Mondial, când s-a mediatizat pe scară largă faptul că Kaiserul era finanţat de bancheri evrei germani. Prin urmare, a avea de-a face cu grupul Morgan, spre deosebire de Kuhn Loeb, de exemplu, era în unele cercuri aproape un punct de patriotism naţional.

Când J.P. Morgan Sr. a murit în 1913, oamenii au fost şocaţi să afle că averea sa era evaluată la doar 68 de milioane de dolari, o sumă neinsemnată în comparaţie cu averile deţinute de familiile Vanderbilt, Astor şi Rockefeller. A fost şi mai incredibil când Jack Morgan a murit în 1943 şi a lăsat în urmă o avere evaluată la doar 16 milioane de dolari. O sumă mică fusese transferată membrilor familiilor lor înainte de moartea lor, insignifianta ţinand cont de vastele averi pe care le-au controlat vizibil în timpul vieţii. Cu siguranţă, a existat o alterare a registrelor contabilitate. Pe de altă parte, s-ar putea să fi fost adevărat.

Când Alphonse Rothschild a murit la Paris în 1905, s-a dezvăluit că averea sa conţinea 60 de milioane de dolari în titluri de valoare americane.
Rothschildz-ii din Marea Britanie deţineau, fără îndoială, o participatie la fel de mare.
Mai mult, multe dintre aceste titluri de valoare erau gestionate prin intermediul Casei Morgan.(20) Posibilităţile sunt evidente ca o parte majoră din averea şi puterea firmei Morgan să fi apartinut întotdeauna familiei Rothschild care o înfiinţase de la început şi care au susţinut-o pe parcursul întregii sale existenţe.
Cât din aparentul antisemitism al lui Morgan a fost real şi cât de mult ar fi putut fi o masca pragmatică este, în cele din urmă, de mică importanţă şi nu ar trebui să acordăm un accent nejustificat acestui aspect aici.
Indiferent de interpretarea cuiva asupra naturii relaţiei dintre Casele Morgan şi Rothschild, rămâne faptul că aceasta a fost strânsă, a fost continuă şi profitabilă pentru ambele. Dacă Morgan a nutrit cu adevărat sentimente de antisemitism, nici el, nici Rothschildz-ii nu le-au permis vreodată să le stea în cale.
Pentru a pune legătura cu Londra în perspectiva corectă, va fi necesar încă o dată să abandonăm o secvenţă cronologică strictă a evenimentelor şi să ne întoarcem la anul 1924. Aşadar, să punem personajele noastre în aşteptare pentru o clipă şi, înainte de a le permite să joace drama creării Sistemului Rezervei Federale, vom relua firul narativ la unsprezece ani după ce acel eveniment avusese deja loc.

ANGLIA SE CONFRUNTĂ CU O DILEMĂ

La sfârşitul Primului Război Mondial, Marea Britanie se confrunta cu o dilemă economică. Ea abandonase standardul aurului la începutul războiului pentru a elimina toate limitele din calea creării de monedă fiat, iar rezultatul fusese o inflaţie extremă. Acum dorea să-şi recâştige fosta poziţie de putere şi prestigiu pe pieţele financiare mondiale şi a decis că, pentru a realiza acest lucru, ar fi necesar să se revină la standardul aurului. S-a decis, în plus, să se stabilească valoarea de schimb a lirei sterline (unitatea monetară britanică) la exact 4,86 dolari în moneda americană, ceea ce era aproximativ ceea ce fusese înainte de începerea războiului.
A spune că dorea să se întoarcă la standardul aurului este de fapt înşelător. Nu era un standard pur în care fiecare unitate monetara

era total susţinută de o greutate stabilită in aur. Mai degrabă, era un standard aur fracţionar în care doar o anumită fracţiune din unităţile monetare erau astfel susţinute. Dar, chiar şi acest fapt era de dorit faţă de lipsa oricărei sustineri din trei motive. În primul rând, a creat o încredere sporită a consumatorilor în sistemul monetar din cauza promisiunii implicite de a răscumpăra toată moneda în aur chiar dacă astfel de promisiuni sunt întotdeauna încălcate atunci când se bazează pe o rezervă fracţionară.(21)
În al doilea rând, a oferit un mijloc eficient de reglare a conturilor financiare între naţiuni, aurul fiind întotdeauna mediul internaţional preferat.
În al treilea rând, a aplicat o anumită acţiune de frânare asupra producţiei de bani fiat,asigurând astfel un anumit grad de restricţionare a inflaţiei şi a ciclului boom-bust.
Prin urmare, decizia de a reveni la un standard fracţionar al aurului, deşi lăsa mult de dorit, a fost totuşi un pas în direcţia corectă. Dar au existat două probleme serioase cu planul. Prima era că valoarea de schimb a aurului nu poate fi niciodată decisă prin decret politic. Va fi întotdeauna determinată de interacţiunea dintre cererea şi oferta de pe piaţă. Încercarea de a stabili numărul de dolari pe care oamenii vor fi dispuşi să-i schimbe pentru o liră sterlină era ca şi cum ai încerca să legiferezi câte carduri cu jucatori de baseball va da un şcolar pentru un agat violet(piatra semipretioasa naturala originara din Brazilia). Piaţa valutară internaţională este ca o licitaţie uriaşă. Dacă licitatorul stabileşte o ofertă de deschidere prea mare, nu vor exista cumpărători exact ceea ce s-a întâmplat cu lira.
Cealaltă problemă a fost că, în timpul războiului, Anglia adoptase un program masiv de asistenţă socială şi o reţea puternică de sindicate. Aceasta era o problemă fiindca singura modalitate de a face lira acceptată în comerţul internaţional era de a permite ca valoarea acesteia să scadă la un nivel competitiv şi realist, iar asta ar fi însemnat nu numai o reducere drastică a beneficiilor sociale, ci şi o scădere generală a preţurilor inclusiv a preţului pe muncii, care e definit ca salariu. Politicienii erau destul de dispuşi să permită scăderea preţurilor mărfurilor, dar nu aveau curajul să ia vreo măsură care să reducă fie beneficiile sociale, fie salariile. Dimpotrivă, au continuat să liciteze pentru voturi cu promisiuni de şi mai mult socialism şi credit facil.

Preţurile au continuat să crească.

ANGLIA ÎN DEPRESIUNE

Odată cu valoarea lirei sterline stabilită artificial la un nivel ridicat pentru a susţine preţurile, salariile şi nivelurile profiturilor, costul exporturilor britanice a devenit, de asemenea, ridicat, iar acestea au încetat să mai fie competitive pe pieţele mondiale. Odată cu scăderea exporturilor, a scăzut şi cantitatea de bani care intra în ţară.

Anglia a devenit o naţiune debitoare, ceea ce înseamnă că plăţile sale către alte ţări erau mai mari decât veniturile sale din respectivele ţări.

Aşa cum s-a subliniat în capitolul cinci, dacă o persoană cheltuieşte mai mult decât venitul, trebuie fie să îşi mărească venitul, fie să apeleze la economii, să vândă active,fie să se împrumute. Acelaşi lucru este valabil şi pentru naţiuni. Anglia împrumutase deja până la limita creditului său şi îşi epuiza rapid economiile pentru a continua să cumpere bunuri străine pentru a menţine nivelul de trai ridicat cu care se obişnuise. Nu putea emite moneda fiat, deoarece plăţile pentru aceste importuri trebuiau decontate în aur, ceea ce însemna că, pe măsură ce economiile sale naţionale erau cheltuite, rezerva ei de aur pleca din ţară.Era clar că ceva rău sau nefericit se va întâmpla în curând. Dacă acest proces continua, naţiunea ar fi ajuns în curând in faliment. Era o situaţie, apropo, care era uimitor de similară cu ceea ce a afectat Statele Unite de la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial şi, în mare parte, din aceleaşi motive. Până în martie 1919, comerţul Angliei in depresiune severa încât nu avea de ales decât să lase valoarea lirei să „plutească”, ceea ce înseamna ca valuta să ajunga adevaratul nivel ca răspuns la cerere şi ofertă. În decurs de un an, aceasta scăzuse la 3,21 dolari, o pierdere de treizeci şi patru la sută. Întrucât dolarul american era standardul monetar mondial de facto la acea vreme, primind mai puţini dolari pentru fiecare liră sterlină însemna că lira era evaluată mai puţin pe toate pieţele lumii. Rezultatul a fost că preţul pe care britanicii trebuiau să-l plătească pentru bunurile importate devenea mai mare, în timp ce preţul pe care îl primeau pentru exportul propriilor bunuri devenea mai mic. Economia britanică nu era doar grav afectată, ci se confrunta şi cu o indispozitie monetară de la inflaţia vastă a

Primului Război Mondial. Cu alte cuvinte, trecea printr-o redresare dureroasă, dar, pe termen lung, sănătoasă şi o revenire la realitate. O astfel de situaţie era intolerabilă pentru specialiştii în ştiinţe monetare şi politice care erau hotărâţi să găsească un remediu rapid şi nedureros care să permită continuarea excesului. Au fost administrate mai multe terapii de urgenţă. Prima a fost utilizarea Comitetului Financiar al Ligii Naţiunilor pe care Anglia îl domina pentru a solicita tuturor celorlalte naţiuni europene să urmeze politici monetare inflaţioniste similare. De asemenea, li s-a cerut să stabilească ceea ce se numea „standardul de schimb al aurului", o schemă prin care toate ţările sa îşi sprijine moneda nu pe aur, ci pe lira sterlină. În acest fel, toate puteau să emita masa monetara in exces fără a provoca un flux perturbator de aur intre ele, iar Anglia ar acţiona ca un regulator şi garant al sistemului. Cu alte cuvinte, Anglia a folosit puterea poziţiei sale în cadrul Ligii Naţiunilor pentru a înfiinţa Banca Angliei ca bancă centrală principală pentru toate celelalte bănci centrale din Europa. A fost prototipul pentru ceea ce face acum Cabala cu Rezerva Federală şi Banca Mondială în cadrul Naţiunilor Unite.

PROBLEMA PROSPERITĂȚII AMERICANE

Europa era bine controlată, ramanand doar sa isi extinda controlul asupra Statelelor Unite. America crease si ea o inflatie generoasa în timpul războiului, dar nici pe departe la fel de mare. Avea şi un standard fracţionar de aur, iar stocul de aur era foarte mare şi în creştere. Atâta timp cât America continua să existe ca producător al atâtor mărfuri de care Anglia avea nevoie pentru import şi atâta atâta timp cât valoarea dolarului continua să fie ridicată, anemia lirei sterline continua.(22)

Terapia aleasă pentru această problemă era simplă. Efectuarea unei transfuzii monetare de la un pacient sănătos la cel nesănătos. Tot ceea ce trebuiau să facă finanţatorii londonezi era să găsească un specimen mare şi viguros care, fără a pune prea multe întrebări, să fie dispus să devină donator. Specimenul selectat, desigur, era însuşi Unchiul Sam. Era prototipul mecanismului de transfer, descris anterior,suportul vital care a menţinut în viaţă ţările comuniste şi socialiste muribunde încă de la al Doilea Război Mondial.

Există mai multe modalităţi prin care sângele vital al unei naţiuni poate fi transfuzat către alta.

Cea mai directă metodă, desigur, este de a face un cadou direct, cum ar fi bizarul ritual american numit ajutor extern. O alta este de a face un cadou deghizat în altceva, cum ar fi construirea inutilă a unor baze militare în străinătate cu unicul scop de a consolida economia externă sau acordarea unui împrumut catre un guvern străin la rate sub cele de pe piaţă sau mai rău – cu convingerea deplină că împrumutul nu va fi niciodată rambursat. Dar a treia modalitate este cea mai ingenioasă dintre toate: ca o naţiune să-şi creasca în mod deliberat masa monetara fata de cealaltă naţiune, astfel încât puterea reală de cumpărare în termenii comerţului internaţional, să se mute de la naţiunea care inflaţionează in exces catre cea care inflaţionează mai puţin.

Aceasta este o metodă cu adevărat demnă de oamenii de ştiinţă monetari. Este atât de subtilă şi atât de sofisticată încât nici măcar unul la o mie nu s-ar gândi la ea, cu atât mai puţin nu s-ar opune ei. Prin urmare, a fost metoda ideală aleasă în 1925 pentru a aduce beneficii Angliei în detrimentul Americii. După cum a observat profesorul Rothbard:

Pe scurt, publicul american a fost nominalizat să sufere poverile inflaţiei şi prăbuşirea ulterioara [crahul din 1929] pentru a menţine guvernul britanic şi mişcarea sindicală britanică în stilul cu care devenisera obişnuiti.(23)

La începutul Sistemului Rezervei Federale, a existat o scurtă luptă pentru putere, dar, în câţiva ani, competiţia a fost câştigată decisiv de şeful Băncii din New York, Benjamin Strong. Strong, pentru a va reaminti, fusese anterior şeful Morgan's Bankers Trust Company şi a fost unul dintre cei şase participanţi la întâlnirea secretă de pe Insula Jekyll.

Profesorul Quigley ne aminteşte că „Strong şi-a datorat cariera favorurilor băncii Morgan... A devenit guvernator al Rezervei Federale din New York, nominalizat de Morgan şi Kuhn, Loeb & Co.”(24)

Strong a fost alegerea ideală pentru cartel. Nu în ultimul rând, una din recomandarile sale era alianţa cu puterile financiare din Londra. Când Montagu Norman a fost numit guvernator al Băncii Angliei în 1920, a început o relaţie personală strânsă între cei doi bancheri centrali care a durat până la moartea subită a lui Strong în 1928.

Norman era considerat de mulţi excentric, dacă nu chiar un dezechilibrat mental.

Quigley spune:
Norman era un om ciudat a cărui perspectivă mentală era una de isterie sau chiar paranoia suprimată cu succes. Nu avea nevoie de guvern şi se temea de democraţie. Ambele i se păreau ameninţări la adresa sistemului bancar privat şi, prin urmare, la tot ceea ce era corect şi preţios în viaţa umană... Când a reconstruit Banca Angliei, a construit-o ca o fortăreaţă pregătită să se apere împotriva oricărei revolte populare, cu rezervele sacre de aur ascunse în bolţi adânci sub nivelul apelor subterane, care puteau fi eliberate pentru a le acoperi prin apăsarea unui buton de pe biroul guvernatorului. O mare parte din viaţa sa, Norman a călătorit prin lume cu un vapor rapid, parcurgând zeci de mii de mile în fiecare an, adesea călătorind incognito, ascuns sub o pălărie neagră moale şi o pelerină lungă şi neagră, sub numele fals de „Profesorul Skinner"....
Norman a avut un coleg devotat în Benjamin Strong.... În anii 1920, aceştia erau hotărâţi să folosească puterea financiară a Marii Britanii şi a Statelor Unite pentru a forţa toate ţările importante ale
lumii să adopte standardul aur [cu o valoare artificială stabilită în beneficiul Angliei] şi să opereze prin intermediul băncilor centrale libere de orice control politic, toate chestiunile finanţelor internaţionale urmând să fie rezolvate prin acorduri între aceste bănci centrale, fără interferenţe din partea guvernelor.(25)
Strong şi Norman au petrecut multe vacanţe împreună, uneori în Bar Harbor, Maine, dar de obicei în sudul Franţei, şi au traversat Atlanticul în numeroase alte ocazii pentru a se consulta reciproc cu privire la planul lor de control al economiei mondiale. Lester Chandler ne spune: „Asocierile lor au fost atât de frecvente şi prelungite, iar colaborarea lor atât de strânsă încât este încă imposibil să se determine cu exactitate rolurile lor relative în dezvoltarea unora dintre ideile şi proiectele pe care le-au împărtăşit."(26) Banca Angliei i-a oferit lui Strong un birou şi un secretar privat în timpul vizitelor sale, iar cei doi bărbaţi au ţinut legătura strânsă prin schimbul săptămânal de telegrame private. Toate aceste întâlniri şi communicate au fost ţinute în secret. Când vizitele lor frecvente au atras întrebări din partea presei, răspunsul standard era că erau doar prieteni care se întâlneau pentru recreere sau discuţii informale. Până în 1926, şefii băncilor centrale din Franţa şi Germania erau incluşi ocazional în întâlnirile lor, care, conform biografului lui Norman, erau „mai secrete decât oricare altele ţinute vreodată de masonii Arcului Regal(Ritul York sau masoneria capitulara)sau de orice Ordin Rosicrucian".(27)

ÎNTÂLNIREA SECRETĂ DIN 1927

Punctul culminant al acestor discuţii a avut loc la o întâlnire

secretă din 1927, la care s-a convenit ca sângele financiar vital al poporului american să fie donat Marii Britanii pentru o transfuzie masivă.

Galbraith prezintă scena:

Pe 1 iulie 1927, Mauretania a sosit la New York cu doi pasageri notabili,Montagu Norman, guvernatorul Băncii Angliei, şi Hjalmar Schacht, şeful Reichsbank-ului german... Secretul care acoperea vizita a fost extrem şi într-o oarecare măsură ostentativ.

Numele nici unuia dintre marii bancheri nu apărea pe lista pasagerilor. La sosire, nici unul dintre ei nu s-a întâlnit cu presa....

La New York, celor doi bărbaţi li s-a alăturat Charles Rist, viceguvernatorul Băncii Franţei, şi au intrat într-o conferinţă cu Benjamin Strong, guvernatorul Băncii Rezervelor Federale din New York....

Principala, sau în orice caz cea mai importantă, subdiscuţie a fost poziţia persistent slabă a rezervelor Băncii Angliei. Acest lucru, credeau bancherii, ar putea fi ameliorat dacă Sistemul Rezervei Federale ar reduce ratele dobânzilor şi ar încuraja creditarea. Deţinătorii de aur ar obtine profituri mai mari prin păstrarea metalului lor la Londra. Şi, în timp, preţurile mai mari din Statele Unite ar reduce poziţia competitivă a industriei şi forţei de muncă britanice.(28)

Galbraith vorbeşte cu fraze blânde pentru a atenua o realitate dură. Ceea ce spune el este că scopul întâlnirii a fost finalizarea unui plan prin care guvernatorul Sistemului Rezervei Federale urma să creeze în mod deliberat inflaţie în SUA, astfel încât preţurile americane să crească, făcând bunurile americane mai puţin competitive pe pieţele mondiale şi determinând mutarea aurului american către Banca Angliei. Guvernatorul Strong a avut nevoie de puţină convingere. Exact asta plănuiseră el şi Norman să facă de la bun început şi, de fapt si el începuse deja să pună în aplicare planul. Scopul invitării germanilor şi francezilor la întâlnire a fost de a obţine acordul lor de a crea inflaţie şi în ţările lor. Schacht şi Rist nu au vrut să aibă nici o legătură cu aceasta şi au părăsit întâlnirea devreme, lăsându-i pe Strong şi Norman să pună la punct detaliile finale între ei. Strong era mai preocupat de soarta britanicilor decât de cea americană. Într-o scrisoare adresată în mai 1924 secretarului Trezoreriei, Andrew Mellon, acesta a discutat necesitatea reducerii ratelor dobânzilor americane ca o directie către expansiunea monetară, cu obiectivul de a creşte preţurile americane în raport cu cele din Marea Britanie. El a recunoscut că scopul era de a proteja Anglia de a fi nevoita sa faca reduceri salariale,taieri de profituri şi bunăstare. El a spus:

„În prezent, este probabil adevărat că preţurile britanice pentru bunurile comercializate la nivel internaţional sunt, în general, cu aproximativ 10% peste preţurile noastre, iar una din preliminariile restabilirea plăţii în aur de către Marea Britanie va fi facilitarea unei reajustări treptate a acestor niveluri de preţuri înainte de a fi întreprinsă reforma monetară. Cu alte cuvinte, aceasta înseamnă o mică creştere a preţurilor aici şi, eventual, o mică scădere a preţurilor lor....
Povara acestei reajustări trebuie să cadă mai mult asupra noastră decât asupra lor." Va fi dificil politic şi social pentru Guvernul Britanic şi Banca Angliei să se confrunte cu o reducere a preţurilor în Anglia ... având în vedere faptul că comerţul este slab şi că au peste un milion şomeri care primesc ajutor guvernamental.(29)

SCĂDEREA DOLARULUI

Mecanismul Mandrake al Rezervei Federale a intrat în viteză maximă în numele Băncii Angliei în 1924, cu câţiva ani înainte de istorica întâlnire dintre Strong, Norman şi Rist. Au existat două mari valuri de expansiune monetară. Prima a venit odată cu monetizarea a 492 de milioane de dolari în obligaţiuni plus aproape dublu în garantii bancare. A doua explozie de inflaţie a venit în a doua jumătate a anului 1927, imediat după întâlnirea secretă dintre Strong, Norman, Schacht şi Rist. Aceasta a implicat finanţarea a 225 de milioane de dolari în obligaţiuni guvernamentale plus 220 de milioane de dolari în ordine bancare, pentru o creştere totală a rezervelor bancare de 445 de milioane de dolari. În acelaşi timp, rata de rescontare (operatiune efectuata de banca centrala a unei tari in vederea aprovizionarii cu mijloace banesti lichide a bancilor comerciale)pentru băncile membre (rata dobânzii pe care o plătesc pentru a împrumuta de la Fed) a fost redusă de la 4 la 3,5%, ceea ce a făcut mai uşoară pentru aceste bănci achiziţionarea de „rezerve" suplimentare din care ar fi putut crea şi mai mulţi dolari fiat. Suma emisa în plus de băncile comerciale este de aproximativ cinci ori şi jumătate mai mare decât suma creată de Fed, ceea ce înseamnă un exces total de masa monetara de peste 10 miliarde de dolari în doar şase ani.(30)
De-a lungul acestei perioade, cererea Sistemului Rezervelor pentru obligaţiuni guvernamentale şi ordine de plata a împins în jos ratele dobânzilor.(31) Aşa cum era de aşteptat, deţinătorii de aur au preferat apoi să îl trimită la Londra, unde puteau obţine un profit mai mare, iar rezerva de aur a Americii a început să se mute în străinătate. În plus, pe măsură ce inflaţia a început să erodeze

puterea de cumpărare a dolarului, preţurile bunurilor fabricate în America au început să crească pe pieţele mondiale, făcându-le mai puţin competitive; exporturile SUA au început să scadă; şomajul a început să crească; ratele scăzute ale dobânzilor şi creditul facil au dus la speculaţii pe pieţele de valori mobiliare şi sistemul s-a năpustit cu toată viteza spre Marea Criză din 1929. Dar această parte a poveştii trebuie să aştepte un alt capitol.

Specialistul care a redactat de fapt versiunea finală a Legii Rezervei Federale a fost H. Parker Willis. După crearea Sistemului, el a fost numit Prim-Secretar al Consiliului Guvernatorilor. Până în 1929, el devenise dezamăgit de cartel şi, într-un articol publicat în The North American Review, el a scris:

În toamna anului 1926, un grup de bancheri, printre care se afla şi unul cu un nume faimos în întreaga lume, stăteau la o masă într-un hotel din Washington. Unul dintre ei a ridicat întrebarea dacă ratele scăzute ale dobanzilor Sistemului nu erau de natură să încurajeze speculaţiile. „Da", a răspuns figura evidentă la care se face referire, „da sunt, dar nu se poate face nimic. Este preţul pe care trebuie să-l plătim pentru a ajuta Europa."(32)

Nu există nici o îndoială că bancherul în cauză era J.P. (Jack) Morgan, Jr. El era impregnat de tradiţia engleză încă din cea mai fragedă pruncie, al cărui imperiu financiar îşi avea rădăcinile la Londra, a cărui afacere de familie a fost salvată de Banca Angliei, care a petrecut şase luni din fiecare an in trecut ca si rezident în Anglia, care insistase deschis ca partenerii săi mai mici să demonstreze „loialitate faţă de Marea Britanie"(33) şi care condusese Consiliul pentru Relaţii Externe, filiala americană a unei societăţi secrete dedicate supremaţiei tradiţiei şi puterii politice britanice.

Numai în acest context se poate aprecia pe deplin disponibilitatea de a sacrifica interesele americane. Într-adevăr, „este preţul pe care trebuie să-l plătim pentru a ajuta Europa".

În ciuda semnelor tot mai mari de criză din economia americană, protejatul lui Morgan, Benjamin Strong, a fost totuşi mulţumit de realizarea sa. Într-o scrisoare adresată lui Parker Gilbert, care era Agentul General pentru Compensatii(Tratatul de la Versailles din 1919 a impus Germaniei plata de compensatii in urma Primului Razboi Mondial catre aliati de 132 miliarde marci aur) el spunea:

Politica noastră din ultimii patru ani, până în ianuarie, a fost eficientă în îndeplinirea scopului pentru care a fost concepută. A permis finalizarea reorganizării monetare în Europa, ceea ce altfel ar fi fost imposibil. A fost întreprinsă cu riscul bine recunoscut că eram susceptibili să întâmpinăm speculaţii financiare şi o oarecare expansiune a creditului.... Cursul nostru era perfect evident. Trebuia să-l întreprindem. Condiţiile o permiteau, iar posibilitatea unor daune în străinătate era minimum.(34)

Daune în străinătate? Dar daunele interne? Este clar că Strong a văzut o mică diferenţă între cele două. El a fost precursorul internaţionaliştilor care au condus Rezerva Federală de atunci încoace. El considera Statele Unite doar o piesă dintr-o structură financiară mondială complexă şi ceea ce era bun pentru lume era bun si pentru America. Şi, oh da, ceea ce era bun pentru Anglia era bun pentru lume!

UNIUNEA BRITANICO-AMERICANĂ

Este una dintre realităţile cel mai puţin înţelese ale istoriei moderne faptul că multe dintre cele mai proeminente figuri politice şi financiare ale Americii - atunci ca şi acum -au fost dispuse să sacrifice interesele Statelor Unite pentru a-şi atinge obiectivul de a crea un guvern mondial. Strategia a rămas neschimbată de la formarea societăţii lui Cecil Rhodes şi a urmaşilor acesteia, Grupurile Mesei Rotunde. Este vorba de a fuziona naţiunile vorbitoare de limbă engleză într-o singură entitate politică, creând în acelaşi timp grupări similare pentru alte regiuni geopolitice. După ce acest lucru este realizat, toate aceste grupări urmează să fie fuzionate într-un guvern global, aşa-numitul Parlament al Omului. Şi ghiciţi cine plănuieşte să controleze acel guvern din culise. „Această strategie a fost exprimată în mod potrivit de Andrew Carnegie în cartea sa Democraţia triumfătoare. Exprimându-şi îngrijorarea că Anglia era în declin ca putere mondială, el a spus: Reuniunea cu copiii ei americani este singura modalitate sigură de a preveni declinul continuu... Mă opun oricărui lucru care obstrucţionează reunificarea; favorizez orice promovează reunificarea. Judec toate problemele politice din acest punct de vedere..."

Parlamentul Omului şi Federaţia Lumii au fost deja aclamate de poet, iar acestea înseamnă un pas mai departe faţă de reuniunea propusă a Marii Britanii şi Americii.... Spun că, la fel de sigur cum soarele de pe cer a strălucit odată asupra Marii Britanii şi Americii

unite, tot aşa este de sigur este că într-o dimineaţă se va ridica si străluci şi saluta din nou statul reunit, „Uniunea Britanico-Americană”.(35)

REZUMAT

După Războiul Civil, America a cunoscut o serie de expansiuni şi contracţii ale masei monetare, ducând direct la boom-uri şi prăbuşiri economice. Acesta a fost rezultatul creării de bani fiat de către un sistem bancar care, departe de a fi liber şi competitiv, era o cale de mijloc către sistemul bancar central.

În tot acest haos, o firmă bancară, Casa Morgan, a reuşit să prospere prin eşecul altora.Casa Morgan avea legături strânse cu structura financiară şi cultura Angliei şi era, de fapt, mai britanică decât americană. Evenimentele sugerează posibilitatea ca Morgan and Company să fi fost în parteneriat ascuns cu Casa Rothschild pe parcursul majorităţii acestor perioade.

Benjamin Strong a fost un om al lui Morgan şi a fost numit primul Guvernator al Băncii Rezervei Federale din New York, care a preluat rapid dominanţa asupra Sistemului. Strong a intrat imediat într-o alianţă strânsă cu Montagu Norman, guvernatorul Băncii Angliei, pentru a salva economia engleză de la depresiune. Acest lucru a fost realizat prin crearea deliberată a inflaţiei în SUA, care a cauzat o pierdere a rezervelor de aur, a pieţelor străine, şomaj şi speculaţii pe piaţa bursieră, iar toţi aceşti factori care au propulsat America în criza din 1929 şi marea depresiune din anii '30.

Deşi nu sunt acoperite în acest capitol, trebuie amintit că aceleaşi forţe au fost responsabile pentru implicarea americană în ambele războaie mondiale pentru a furniza resursele economice şi militare de care Anglia avea nevoie pentru a supravieţui.

Mai mult, actorii cheie în această acţiune au fost bărbaţi care făceau parte din reţeaua unei societăţi secrete înfiinţate de Cecil Rhodes pentru extinderea imperiului britanic.

Capitolul Douăzeci şi Unu
CONCURENŢA ESTE UN PĂCAT

Povestea despre cum bancherii de investiţii din New York au format un cartel pentru a evita concurenţa;elaborarea legislaţiei propuse pentru a legaliza acel cartel; strategia de camuflare a adevăratei naturi a legislaţiei; eşecul fraudei şi esecul proiectului de

lege.
Am călătorit în multe puncte ale unui cerc lung al timpului şi acum reabordăm călătoria spre Insula Jekyll, cu care a început această carte.
În ultimul capitol, am văzut cum expansiunea şi contracţia masei monetare după Războiul Civil au dus la o serie de expansiuni şi recesiuni.
Am văzut cum firma J.P. Morgan & Company, cu ajutorul finanţatorilor din Londra, a reuşit să obţină profituri mari din ambele părţi ale acelor cicluri, dar în special din recesiuni. În acel moment, am făcut un salt în timp pentru a examina modul în care J.P. Morgan şi alţi finanţatori americani de top erau strâns aliniaţi intereselor britanice. Am văzut, de asemenea, cum, în anii 1920, dolarul american a fost slăbit în mod deliberat de agenţii Morgan din cadrul Sistemului Rezervei Federale pentru a susţine economia britanică aflată în declin.
Să revenim acum la punctul de plecare şi să permitem actorilor noştri să reia interpretarea celei mai importante scene anterioare: crearea propriu-zisă a Sistemului Rezervei Federale în sine.

LA JUMATATEA DRUMULUI CĂTRE BANCA CENTRALĂ

Istoricii care încearcă să justifice controlul guvernamental asupra sistemului monetar au susţinut că boom-urile şi crizele care au avut loc în această perioadă au fost rezultatul unui sistem bancar liber şi competitiv. După cum am văzut, totuşi, aceste cicluri distructive au fost rezultatul direct al creării şi apoi a stingerii monedei fiduciare printr-un sistem de bănci naţionale cu statut federal dominate de o mână de firme de pe Wall Street - care constituia o cale de mijloc către sistemul bancar central. Nici una dintre aceste bănci nu era cu adevărat liberă de controlul statului şi nici nu era competitivă în sensul tradiţional al cuvântului. De fapt, erau subvenţionate de guvern şi aveau multe privilegii monopolistice. Din perspectiva bancherilor de pe Wall Street, însă, erau mult mai multe de dorit. În primul rând, America încă nu avea un „creditor de ultimă instanţă”.
Acesta este limbajul bancar pentru o bancă centrală complet dezvoltată, cu puterea de a crea cantităţi nelimitate de bani fiat care pot fi trimisi în ajutorul oricărei bănci individuale care este sub asediul deponenţilor săi care îşi doresc banii înapoi. A avea un creditor de ultimă instanţă este singura modalitate prin care o

bancă poate crea bani din nimic şi totuşi să fie protejată de o potenţială „evadare" a clienţilor săi. Cu alte cuvinte, este mijlocul prin care publicul este obligat să plătească o taxă ascunsă numita inflaţie pentru a acoperi deficitul sistemului bancar cu rezervă fracţionară. Acesta este motivul pentru care aşa-numita virtute a unui creditor de ultimă instanţă este predată cu mare respect astăzi în aproape toate instituţiile academice care oferă diplome în domeniul bancar şi financiar. Este unul dintre mijloacele prin care sistemul se perpetuează. Băncile puteau acum să emita moneda fiduciara mai radical şi la unison decât înainte de război, dar, atunci când au mers prea departe şi prea repede, boom-urile generate de bănci s-au soldat întotdeauna cu recesiuni. Deşi acest lucru putea fi extrem de profitabil pentru bănci, era şi precar. Pe măsură ce economia americană se extindea în dimensiune, magnitudinea perioadelor de boom şi bust a crescut şi ea, iar pentru firme precum Morgan & Co devenea din ce în ce mai dificil să treacă în siguranţă de furtună. Exista o teamă crescândă că următoare recesiune ar putea fi mai mult decât puteau gestiona.

Pe lângă aceste preocupări, se adăuga şi faptul că multe bănci de stat, mai ales în statele în curs de dezvoltare din sud şi vest, aleseseră să nu se alăture sistemului bancar naţional şi, în consecinţă, scăpaseră de sub controlul axei Wall-Street-Washington. Pe măsură ce populaţia se extindea spre sud şi vest, o mare parte din sistemul bancar al naţiunii s-a mutat şi el, iar noile bănci deveneau o sursă tot mai mare de concurenţă pentru centrul puterii din New York. Până în 1896, numărul de institutii financiare nebancare (companii care ofereau servicii financiare, dar nu erau autorizate ca bănci şi care acceptau depozite) crescuse la 61% şi deţineau deja 54% din totalul depozitelor bancare ale ţării. Până în 1913, anul în care a fost adoptată Legea Rezervei Federale, aceste cifre crescuseră la 71% de banci nereglementate, deţinând 57% din depozitele naţiunii.(36) Trebuia făcut ceva pentru a opri această mişcare.

O concurenţă suplimentară se dezvolta din cauza tendinţei din industrie de a se finanţa din profituri, mai degrabă decât din capital împrumutat. Între 1900 şi 1910, şaptezeci la sută din creşterea corporativă americană a fost finanţată intern, făcând industria din ce în ce mai independentă de bănci.

Ceea ce îşi doreau bancherii şi ceea ce îşi doreau şi mulţi oameni de afaceri - era o ofertă monetară mai „flexibilă” sau „elastică”, care să le permită să creeze suficientă monedă în orice moment, astfel încât să poată reduce ratele dobânzilor după bunul plac.
Acest lucru ar face ca împrumuturile acordate oamenilor de afaceri să fie atât de atractive încât nu ar avea alta optiune decât să se întoarcă în ,,grajdul” bancherilor.

TRUSTURILE ŞI CARTELURILE ÎNLOCUIESC CONCURENȚA

O altă problemă cu care se confrunta Wall Street era faptul că cele mai mari case de investiţii, precum Morgan & Company şi Kuhn, Loeb & Company, deşi rămâneau concurente, erau la acea vreme atât de mari încât încetaseră să mai ducă lupte serioase între ele. Conceptul de trusturi şi carteluri îşi făcuse apariţia în America şi, pentru cei care deja ajunseseră în vârf, asocierile în participaţiune, împărţirea pieţei, fixarea preţurilor şi fuziunile erau mult mai profitabile decât concurenţa liberă. Ron Chernow explică:

Wall Street se transforma într-o singură instituţie mare, dominată de Morgan. În decembrie 1909, Pierpont cumpărase o participaţie majoritară la Equitable Life Assurance Society de la Thomas Fortune Ryan. Acest lucru i-a conferit o influenţă puternică asupra celor mai mari trei companii de asigurări din America -Mutual Life, Equitable şi New York Life.... Trustul său Bankers Trust preluase alte trei bănci. În 1909, el a obţinut controlul asupra Guaranty Trust, pe care, printr-o serie de fuziuni, l-a transformat în cel mai mare trust din America... Grupul principal Money Trust includea J.P. Morgan and Company, First National Bank şi National City Bank...

Bancherii de pe Wall Street îşi schimbau incestuos locurile în consiliile de administraţie. Unele bănci aveau atât de mulţi directori care se suprapuneau, încât era greu să-i separe... Băncile deţineau, de asemenea, participaţii mari în capitalul social al celorlalte banci si invers...

De ce nu au fuzionat băncile pur şi simplu în loc să facă şarada schimbului de acţiuni şi membri ai consiliului de administraţie? Majoritatea erau parteneriate private sau bănci deţinute în mod restrâns şi ar fi putut face acest lucru. Răspunsul amintea de antipatia americană tradiţională faţă de puterea financiară concentrată.Trioul Morgan-First National-National City se temea de represalii publice dacă îşi declara deschis loialitatea.(37)

Directoratele interconectate şi alte forme de control ascuns erau mult mai sigure decât consolidarea deschisă, dar şi ele aveau limitările lor. În primul rând, nu puteau pătrunde barierele unor grupări concurenţiale similare. Pe măsură ce aceste combinatii au devenit din ce în ce mai mari, s-au căutat modalităţi de a le reuni la vârf, mai degrabă decât de a captura entităţile corporative care le

compuneau. Astfel s-a născut conceptul de cartel, o „comunitate de interese" între oamenii de afaceri din acelaşi domeniu, un mecanism de a se reuni ca parteneri la un nivel înalt şi de a reduce sau elimina complet necesitatea dură a concurenţei. Toate cartelurile, însă, au un mecanism intern de autodistrugere. Mai devreme sau mai târziu, unul dintre membri devine inevitabil nemulţumit de partea sa convenită din plăcintă. El decide să aleaga din nou principiul concurentei şi sa caute o cotă mai mare de piaţă. S-a evidentiat rapid că singura modalitate de a preveni acest lucru era de a folosi puterea poliţienească a guvernului pentru a aplica nemultumitului legea cartelului.

Procedura prevedea adoptarea unor legi deghizate în măsuri de protejare a consumatorului, dar care, de fapt, funcţionau pentru a asigura eliminarea concurenţei. Henry P. Davison, care a fost partener Morgan, a spus-o direct când a vorbit cu o comisie a Congresului în 1912: „Aş prefera reglementare şi control decât liberă concurenţă".(38)

John D. Rockefeller a fost şi mai la obiect într-unul dintre comentariile sale adesea repetate: „Concurenţa este un păcat".(39)

Această tendinţă nu a fost specifică industriei bancare. Ron Paul şi Lewis Lehrman oferă perspectiva istorică:

După 1896 şi 1900, America a intrat într-o eră progresistă şi predominant republicană. Cartelizarea obligatorie în numele „progresismului" a început să invadeze fiecare aspect al vieţii economice americane. Căile ferate începuseră parada odată cu formarea Comisia de Comerţ Interstatală în anii 1880, dar acum, domeniu după domeniu, era centralizat şi cartelizat în numele „eficienţei", „stabilităţii", „progresului" şi bunăstării generale... În special, diverse grupuri de afaceri mari, conduse de interesele J.P. Morgan, adesea reunite în Federaţia Civică Naţională şi în alte grupuri de reflecţie şi organizaţii de presiune, au văzut că cartelurile voluntare şi mişcările de fuziuni industriale de la sfârşitul anilor 1890 nu reuşiseră să obţină preţuri de monopol în industrie.

Prin urmare, au decis să se adreseze guvernelor, statale şi federale, pentru a stăvili avânturile concurenţei şi pentru a stabili forme de carteluri obligatorii, în numele, desigur, al „limitării monopolului marilor afaceri" şi al promovării bunăstării generale.(40)

Provocarea nu mai era cum să-ţi învingi adversarii, ci cum să împiedici alţii noi să intre pe teren. Când John D. şi-a folosit profiturile enorme de la Standard Oil pentru a prelua controlul asupra Chase National Bank, iar fratele său,William, a cumpărat National City Bank din New York, Wall Street avea încă un

gladiator în arena financiară.
Morgan a constatat că nu avea de ales decât să le permită Rockefelleri-lor să intre în club, dar, acum că aceştia intraseră, toţi erau de acord că afluxul de concurenţi trebuia oprit. Şi acesta urma să fie scopul ascuns al legislaţiei federale şi al controlului guvernamental. Gabriel Kolko explică:
Amploarea mare a multora dintre fuziuni, culminând cu U.S. Steel, l-a obligat curând pe Morgan să-şi modifice poziţia, deşi uneori ar fi preferat controlul total. Mai important, până în 1898 nu mai putea ignora puterea masivă a noilor concurenţi financiari şi trebuia să-i trateze cu respect. Compania Standard Oil, utilizând National City Bank pentru investiţiile sale, avea resurse fixe substanţial mai mari decât cele ale Morgan şi, până în 1899, era gata să se implice în economia generală... Testul a venit, desigur, în bătălia Northern Securities, care a fost în esenţă o remiză costisitoare. Morgan şi Standard şi-au arătat respect reciproc ulterior, iar toleranţa reciprocă dintre bancheri a crescut brusc... O neutralitate armată benignă, mai degrabă decât o afecţiune pozitivă, este un motiv la fel de important ca oricare altul pentru numărul mare de conexiuni dintre cele cinci mari case bancare din New York.(41)
Scriind în anul 1919, din perspectiva unei privilegii din interiorul Wall Street-ului la acea vreme, John Moody completează imaginea:
Această remarcabilă îmbinare a marilor interese corporative nu ar fi putut, desigur, fi realizata dacă „stăpânii capitalului" de pe Wall Street nu s-ar fi aliat si mai strâns în aceeaşi perioada. Rivalitatea de interese care a fost atât de caracteristică în timpul perioadei de reorganizare cu câţiva ani înaintea dispăruse în mare parte. Deşi cele două mari grupuri de finanţatori, reprezentate pe de o parte de Morgan şi aliatii săi şi pe de altă parte de forţele Standard Oil, erau încă distincte, ele lucrează acum într-o armonie practică pe baza unui fel de „comuniune de interese" reciprocă. Astfel, controlul capitalului şi creditului prin resurse bancare a avut tendinţa de a se concentra în mâinile a tot mai puţini oameni.... În scurt timp s-a putut spune, într-adevăr, că cele două grupuri bancare rivale nu mai existau si o singura putere bancara vasta si armonioasa le luase locul.(42)

LEGEA ALDRICH-VRELAND

Contractările monetare din 1879 şi 1893 au fost gestionate de Wall Street destul de uşor şi fără intervenţia guvernului, dar criza din 1907 le-a împins resursele aproape de prăpastie. A devenit clar că trebuiau făcute două schimbări: toate rămăşiţele concurenţei bancare trebuiau acum eliminate total şi înlocuite de un cartel naţional; şi sume mult mai mari de monedă fiduciară trebuiau puse la dispoziţia băncilor pentru a le proteja de viitoarele retrageri ale deponenţilor. Acum nu exista nici o îndoială că Congresul ar fi trebuit adus ca partener pentru a utiliza puterea guvernului

pentru a îndeplini aceste obiective. Kolko continuă:

Pe de altă parte, criza din 1907 a constatat că structura bancară combinată a New York-ului era inadecvată pentru a face faţă provocării şi a mustrat orice putere financiară agitată care credea
că poate construi averile independent de întreaga comunitate bancară... Naţiunea devise prea mare, sistemul bancar devenise prea complex. Wall Street, umilit şi aproape singur, s-a îndreptat de la propriile resurse catre guvernului naţional.(43)

Primul pas în această direcţie a fost în mod deschis o măsură temporară. În 1908, Congresul a adoptat Legea Aldrich-Vreeland, care, practic, a îndeplinit două obiective. În primul rând, a autorizat băncile naţionale să emită o monedă de urgenţă numită script, pentru a înlocui moneda obişnuită atunci când se află în imposibilitatea de a-şi plăti deponenţii. Scriptul a fost folosit de casele de compensare bancare în timpul panicii din 1907 cu succes parţial, dar fusese un experiment îndrăzneţ fără temei legal. Acum, Congresul a făcut aceasta moneda complet legală şi, aşa cum a observat Galbraith, „Noua legislaţie a regularizat aceste aranjamente. Acest lucru se poate face împotriva garanţiei diverselor obligaţii şi împrumuturi comerciale - acestea puteau fi, în fapt, transformate în cifre fără a fi vândute."(44)

A doua şi poate cea mai importantă caracteristică a Legii a fost crearea unei Comisii Monetare Naţionale pentru a studia problemele sistemului bancar american şi apoi a face recomandări Congresului cu privire la modul de stabilizare a sistemului monetar. Comisia era formată din nouă senatori şi nouă reprezentanţi. Vicepreşedintele era reprezentantul Edward Vreeland,
un bancher din zona Buffalo. Preşedintele, desigur, era senatorul Nelson Aldrich. De la început, a fost evident că Comisia era o sarlatanie. Aldrich a condus practic un spectacol individual. Aşa-numitul organism de constatare a faptelor nu a ţinut nici o întâlnire oficială timp de aproape doi ani, în timp ce Aldrich a călătorit prin Europa, consultând principalii bancheri centrali din Anglia, Franţa şi Germania. Trei sute de mii de dolari din taxe au fost cheltuiţi pentru aceste excursii, iar singurul produs tangibil al activităţii Comisiei au fost treizeci şi opt de volume masive ale istoriei sistemului bancar european. Nici unul dintre membrii Comisiei nu a fost vreodată consultat cu privire la recomandările oficiale emise de Aldrich în numele lor. De fapt, acestea au fost

munca lui Aldrich şi a altor şase bărbaţi care nici măcar nu erau membri ai Comisiei, iar raportul lor nu a fost redactat într-o sală de conferinţe a Congresului din Washington, ci într-o luxoasă staţiune privată de vânătoare din Georgia.
Şi acest eveniment ne aduce în sfârşit înapoi la acea noapte rece din gara din New Jersey, unde şapte bărbaţi, reprezentând un sfert din bogăţia lumii, s-au îmbarcat în vagonul privat a lui Aldrich pentru o călătorie clandestină spre Insula Jekyll.

PLANUL DE PE INSULA JEKYLL

După cum este rezumat în capitolul de deschidere al acestei cărţi, scopul acelei întâlniri a fost elaborarea unui plan pentru atingerea a cinci obiective principale:
1. Oprirea influenţei crescânde a băncilor mici, rivale şi asigurarea că controlul asupra resurselor financiare ale naţiunii va rămâne în mâinile celor prezenţi;
2. Realizarea unei masei monetare mai elastice pentru a inversa tendinţa de formare a capitalului privat şi pentru a recuceri piaţa creditelor industriale;
3. Combinarea rezervele modeste ale tuturor băncilor naţiunii într-o singură rezervă mare, astfel încât cel puţin câteva dintre ele să se poată proteja de scurgeri valutare şi retrageri masive de depozite;
4. Transferarea pierderile inevitabile de la proprietarii băncilor catre contribuabili;
5. Convingerea Congresului că schema era o măsură de protejare a publicului.
S-a decis că primele două obiective puteau fi atinse pur şi simplu prin redactarea limbajului tehnic adecvat într-un acord de cartel şi apoi reelaborarea vocabularului în frazeologie legislativă. Al treilea şi al patrulea puteau fi atinse prin includerea în legislaţia respectivă a înfiinţării unui creditor de ultimă instanţă; cu alte cuvinte, o adevărată bancă centrală cu capacitatea de a crea cantităţi nelimitate de monedă fiduciară. Acestea erau în mare parte chestiunile tehnice şi, deşi au existat unele dezacorduri asupra câtorva puncte minore, în general, s-au mulţumit să urmeze sfatul lui Paul Warburg, omul care avea cea mai mare experienţă în aceste chestiuni şi care era considerat teoreticianul grupului. Al cincilea obiectiv era cel mai critic şi au existat multe discuţii despre realizarea lui.
Pentru a convinge Congresul şi publicul că înfiinţarea unui

cartel bancar era, cumva, o măsură de protejare a publicului, strategii de pe insula Jekyll au stabilit următorul plan de acţiune:
1. Nu-l vor numi cartel şi nici măcar bancă centrală.
2. Facut să pară o agenţie guvernamentală.
3. Înfiinţarea de sucursale regionale pentru a crea aparenta descentralizării, simuland eliberarea de sub dominanţa băncilor de pe Wall Street.
4. Începand cu o structură conservatoare care includea multe principii bancare solide,ştiind că prevederile pot fi modificate sau eliminate în linişte în anii următori.
5. Sa fie folosita furia cauzată de panica şi falimentele bancare recente pentru a se crea o cerere populară de reformă monetară.
6. Planul de pe insula Jekyll sa fie ofetir ca şi cum ar fi un răspuns la această nevoie.
7.Sa fie angajaţi profesori universitari pentru a da planului aparenţa de aprobare academică.
8. Discursuri împotriva planului pentru a convinge publicul că bancherii de pe Wall Street nu îl doresc.

O BANCA CENTRALĂ CU ORICE ALT NUME

Americanii nu ar fi acceptat niciodată Sistemul Rezervei Federale dacă ar fi ştiut că este pe jumătate cartel şi pe jumătate bancă centrală. Chiar dacă conceptul de protecţionism guvernamental câştiga rapid acceptare în cercurile de afaceri, academice şi politice, ideea de carteluri, trusturi şi restricţionare a liberei concurenţe era încă destul de străină alegătorului obişnuit. Şi în sălile Congresului, orice propunere directă pentru un cartel sau o bancă centrală ar fi fost respinsă categoric. Congresmanul Everis Hayes din California a avertizat: „Poporul nostru se opune cu vehementa unei bănci centrale.”(45)
Senatorul John Shafroth din Colorado a declarat: „Partidul Democrat se opune unei bănci centrale.”(46)
Prin urmare, oamenii de ştiinţă monetari de pe Insula Jekyll au decis să inventeze un nume pentru noua lor creatură care să evite complet cuvântul bancă şi care să evoce imaginea guvernului federal însuşi. Şi pentru a crea iluzia că nu va exista o concentrare a puterii în mainile marilor bănci din New York, planul iniţial care prevedea o bancă centrală a fost înlocuit cu o propunere pentru o reţea de instituţii regionale care, se presupune, ar împărtăşi şi difuza această putere.

Nathaniel Wright Stephenson, biograful senatorului Aldrich, ne spune: „Aldrich a intrat în discuţia de pe insula Jekyll ca un sustinator convins al ideii unei bănci centrale. Dorinţa lui era să transplanteze sistemul uneia dintre marile bănci europene, să zicem Banca Angliei, în America."(48) Galbraith explică mai departe: „Senatorului Aldrich i-a venit ideea să depăşească opoziţia având nu o singură bancă centrală, ci mai multe. Şi cuvântul bancă insusi ar fi fost evitat."(49)

Frank Vanderlip ne spune că conceptul regional era doar o mascare şi că reţeaua a fost întotdeauna destinată să funcţioneze ca o singură bancă centrală. El a spus: „Legea, aşa cum a fost adoptată, prevedea doisprezece bănci în loc de una,... dar intenţia legii era de a coordona cele douăsprezece prin Consiliul Rezervei Federale din Washington, astfel încât, în fapt, acestea să funcţioneze ca o bancă centrală."

Dacă neutilizarea cuvântului bancă era esenţială pentru planul de pe insula Jekyll , evitarea cuvântului cartel era cu atât mai importantă. Totuşi, natura de cartel a băncii centrale propuse era evidentă pentru orice observator perspicace. Într-un discurs în faţa Asociaţiei Americane a Bancherilor, Aldrich a expus-o clar. El a spus: „Organizaţia propusă nu este o bancă, ci o uniune cooperativă a tuturor băncilor din ţară pentru scopuri bine definite."(50) Doi ani mai târziu, într-un discurs în faţa aceluiaşi grup de bancheri, A. Barton Hepburn de la Chase National Bank a fost şi mai sincer. El a spus: „Măsura recunoaşte şi adoptă principiile unei bănci centrale. Într-adevăr, dacă funcţionează aşa cum speră sponsorii legii, va face ca toate băncile înregistrate să fie coproprietari ai unei puteri centrale dominante."(51) Ar fi dificil să găsim o definiţie mai bună a cuvântului cartel decât aceasta.

Planul conservator de a structura Creatura la început şi apoi de a elimina măsurile de siguranţă ulterior a fost ideea lui Paul Warburg.Crearea unui puternic Consiliu al Rezervei Federale a fost, de asemenea, ideea sa, ca mijloc prin care sucursalele regionale să poată fi absorbite într-o bancă centrală controlate în siguranţă din New York. Profesorul Edwin Seligman, membru al familiei bancare internaţionale a lui J&W Seligman şi şeful Departamentului de Economie de la Universitatea Columbia, explică şi laudă planul: „În studiul meu, domnul Warburg a conceput pentru prima dată ideea de a-şi prezenta opiniile publicului."(52)...

În caracteristicile sale fundamentale, Legea Rezervei Federale este opera domnului Warburg mai mult decât a oricărui alt om din țară... Existența unui Consiliu al Rezervei Federale creează, în toate privințele, cu excepţia numelui, o adevărată bancă centrală... Domnul Warburg avea un obiectiv practic în vedere... Era de datoria lui să-şi amintească faptul că educaţia ţării trebuie să fie facuta treptat şi că o mare parte a sarcinii era de a dărâma prejudecăţile şi de a înlătura suspiciunile. Prin urmare, planurile sale conţin tot felul de sugestii elaborate menite să protejeze publicul de pericole imaginare şi să convingă ţara că schema generală era cât de cât practică. Domnul Warburg spera că, odată cu trecerea timpului, ar putea fi posibilă eliminarea din lege a multor clauze care au fost introduse în mare parte, la sugestia sa, în scopuri educaţionale.(53)

PROIECTUL DE LEGE ALDRICH

Primul proiect al planului de pe insula Jekyll a fost prezentat Senatului de Nelson Aldrich, dar, din cauza îmbolnăvirii neaşteptate a senatorului la întoarcerea sa la Washington, a fost de fapt scris de Frank Vanderlip şi Benjamin Strong.(54) Deşi a fost co-redactat de congresmanul Vreeland, a devenit imediat cunoscut sub numele de Proiectul de Lege Aldrich. Vreeland, după propria sa recunoaştere, nici el nu a avut prea mult de-a face cu acesta, dar disponibilitatea sa de a fi un jucător de echipă în jocul înşelăciunii naţionale a fost de mare valoare. Scriind în numărul din 25 august 1910 al revistei The Independent, care, întâmplător, era deţinută de Aldrich însuşi fiind orice altceva decât independentă, Vreeland a spus: „
Banca pe care o propun... este o metodă ideală de combatere a monopolului. Nu ar putea să devină ea însăşi un monopol şi ar împiedica alte bănci să se combine în monopoluri. Cu câştiguri limitate la 4.5%, nu ar putea exista un monopol.”(55)

Ce afirmaţie uimitoare. Este genial de insidioasă din cauza jumătăţilor de adevăr pe care le conţine. Este adevărat că monopolurile nu pot sau cel puţin nu funcţionează la o dobândă de 4.5%. Dar este neadevărat că băncile Rezervei Federale urmau să fie ţinute la această rată scăzută. Este adevărat că 4,5% era suma declarată pe care ar câştiga-o din acţiunile achiziţionate în sistem, dar este, de asemenea, adevărat că profiturile reale urmau să fie obţinute nu din dividendele din acţiuni, ci din colectarea plăţilor de dobânzi la banii fiat emisi.

La aceasta se adăugau profiturile obţinute prin operarea cu marje de siguranţă mai mici, fiind totuşi protejaţi de faliment. Mai mult,

faptul că se aflau în interiorul băncii centrale a naţiunii i-ar face la curent cu datele şi deciziile importante pentru emiterea de bani cu mult înaintea concurenţilor lor. Profiturile care ar putea fi obţinute dintr-un astfel de avantaj ar fi egale sau chiar mai mari decât cele obţinute din Mecanismul Mandrake. Este adevărat că Rezerva Federală urma să fie o instituţie privată, dar cu siguranţă nu este adevărat că acest lucru urma să marcheze dispariţia guvernului din domeniul bancar. De fapt, a fost exact opusul, deoarece a marcat apariţia guvernului ca partener al bancherilor privaţi şi ca executor al acordului lor de cartel.
Guvernul urma să devină acum mai profund implicat ca niciodată în istoria noastră.
În ciuda jumătăţilor de adevăr şi a propagandei, structura organizaţională propusă de Legea Aldrich era similară în multe privinţe cu vechea Bancă a Statelor Unite. Urma să aibă dreptul de a converti datoria federală în bani, de a împrumuta aceşti bani guvernului, de a controla afacerile băncilor regionale şi de a fi depozitarul fondurilor guvernamentale.
Diferenţele constau în prevederile care dădeau Creaturii mai multe privilegii şi puteri decât vechea bancă centrală. Cea mai importantă dintre acestea era dreptul de a crea moneda oficială a Statelor Unite. Pentru prima dată în istoria noastră, bancnotele de hârtie ale unei instituţii bancare au devenit mijloc legal de plată, nu numai pentru datoriile publice, ci şi pentru cele private.
De atunci încolo, oricine refuza să accepte aceste bancnote urma să fie trimis la închisoare.
Cuvintele „Statele Unite ale Americii” urmau să apară pe faţa fiecărei bancnote, împreună cu marele sigiliu al Trezoreriei Statelor Unite. Şi, bineînţeles, semnătura Trezorierului însuşi urma să fie tipărită într-un loc vizibil. Toate acestea erau concepute pentru a convinge publicul că noua instituţie era cu siguranţă o agenţie a guvernului însuşi.

FOLOSIREA OPOZIŢIEI ÎMPOTRIVA EI INSASI

Acum, că strategia de bază era pusă în aplicare şi un proiect de lege specific fusese elaborat, următorul pas era crearea sprijinului popular pentru aceasta. Aceasta era partea critică a planului şi necesita cea mai mare finețe. Sarcina, de fapt, a fost uşurată de faptul că exista o mare opoziţie autentică faţă de concentrarea puterii financiare pe Wall Street. Doi dintre cei mai vocali critici de

la acea vreme au fost senatorul de Wisconsin, Robert La Follette, şi congresmanul din Minnesota, Charles Lindbergh. Nu trecea o săptămână fără ca unul dintre ei să ţină un discurs usturător împotriva a ceea ce ei numeau „trustul financiar", care era responsabil, spuneau ei, pentru crearea deliberată de boom-uri şi crize economice pentru a culege profiturile din salvarea caselor, fermelor şi afacerilor executate silit. Dacă cineva se îndoia că un astfel de trust există cu adevărat, scepticismul său a fost inlaturat brusc când La Follette a acuzat public că întreaga ţară era controlată de doar cincizeci de oameni.

Oamenii de ştiinţă monetari nu au fost descurajaţi şi nici măcar nu s-au obosit să nege acest lucru. De fapt, când George F. Baker, care era partener al J.P. Morgan, a fost întrebat de reporteri despre reacţia sa la afirmaţia lui La Follette, el a răspuns că este total absurdă. Ştia din proprie experienţă, a spus el, că numărul nu era mai mare de opt!(56)

Publicul a fost, desigur, indignat, iar presiunea, previzibila, a crescut pentru ca Congresul să intervina. Oamenii de ştiinţă monetari erau pe deplin pregătiţi să transforme această reacţie în propriul lor avantaj. Strategia era simplă:

(1) înfiinţarea unui comitet special al Congresului pentru a investiga trustul financiar;

(2) asigurarea că personalul comitetului este format din prieteni ai trustului însuşi; şi

(3) ascunderea întregii sfere de acţiune a trustului, dezvăluind în acelaşi timp suficient pentru a intensifica apelul public pentru reformă. Odată ce climatul politic era suficient de fierbinte, atunci Legea Aldrich putea fi propusă, presupunand că ar fi răspunsul la această nevoie.

Această strategie nu era cu siguranţă nouă. După cum a explicat congresmanul Lindbergh:

,,Încă de la Războiul Civil, Congresul a permis bancherilor să controleze complet legislaţia financiară.Compunerea Comisiei de Finanţe din Senat şi a Comisiei pentru Bănci şi Monedă din Cameră a fost formată din bancheri, agenţii şi avocaţii acestora.Aceste comitete au controlat natura proiectelor de lege care urmau să fie raportate, amploarea acestora şi dezbaterile care urmau să aibă loc pe marginea lor atunci când erau examinate în Senat şi Cameră. Nimeni, din comitet, nu era avizat... decât dacă era cineva favorabil comitetului.(57)

COMITETUL PUJO

Comitetul Pujo a fost un exemplu perfect al acestui tip de şicană. A fost un subcomitet al Comitetului pentru Bănci şi Monedă al Camerei Reprezentanţilor şi i s-a încredinţat responsabilitatea extraordinară de a conduce faimoasa investigaţie „Money Trust" din 1912. Preşedintele său a fost Arsene Pujo din Louisiana, care, ca de obicei, a fost considerat de mulţi un purtător de cuvânt al „Oil Trust"(structura companiilor din domeniu care detineau monopolul). Audierile s-au prelungit timp de opt luni, producând volume de statistici seci şi mărturii interesate ale marilor bancheri de pe Wall Street înşaşi.
În nici un moment, finanţatorilor nu li s-au pus întrebări despre afacerile lor cu casele de investiţii străine. Nici nu au fost întrebaţi despre reactia lor la concurenţa din partea noilor bănci. Nu au existat întrebări despre planul lor de a proteja băncile speculative de pierderile valutare; sau despre motivul lor pentru a dori rate ale dobânzii artificial scăzute; sau despre formula lor pentru a transfera pierderile către contribuabili. Publicului i s-a dat impresia că, de fapt, Congresul scotea la iveală scandalul şi corupţia, dar realitatea semăna mai mult cu o discuţie la sobă între vechi prieteni. Indiferent de capriciile sau absurditătile care ieşeau de pe buzele bancherilor, acestea erau acceptate fără contestare.
Aceste audieri au fost desfăşurate în mare parte ca urmare a acuzaţiilor publice făcute de congresmenii Lindbergh şi senatorul La Follette. Cu toate acestea, când au solicitat să se prezinte în faţa Comisiei, ambilor li s-a refuzat accesul. Singurii martori care au depus mărturie au fost bancherii înşişi şi prietenii lor. Kolko ne spune:
Din fericire pentru reformatori, Comitetul Pujo a trecut la viteză maximă în investigaţia sa asupra Money Trust(J.P.Morgan & Co, Standard Oil a lui Rockefeller, Kuhn, Loeb & Company a lui Paul Warburg) în vara anului 1912 şi, timp de opt luni, a speriat naţiunea cu statisticile sale impresionante, chiar dacă neconcludente, privind puterea Wall Street asupra economiei naţionale.... Cinci firme bancare, conform tabelelor elaborate ale comitetului, deţineau 341 de funcţii de conducere în 112 corporaţii cu o capitalizare totală de peste 22 de miliarde de dolari. Dovezile păreau concludente, iar naţiunea a fost speriată în mod corespunzător încât şi-a dat seama că reforma sistemului bancar era urgentă - probabil pentru a aduce Wall Street sub control....
Orgia de pe Wall Street a fost reînviată de ziare, care au ignorat complet faptul că cei mai mari susţinători ai reformei bancare erau chiar bancherii, bancheri cu o viziune oarecum diferită asupra problemei.... Cu toate acestea, în mare

parte audierile Pujo au făcut ca subiectul reformei bancare să devină unul serios.(58)

Kolko a atins un punct interesant. Aproape nimeni nu a acordat vreo importanţă faptului că unii dintre cei mai mari bancheri de pe Wall Street au fost primii in marşul care a condus parada pentru reforma bancară. Cel mai evident dintre aceştia a fost Paul Warburg de la Kuhn, Loeb & Company care, timp de şapte ani înainte de adoptarea Legii Rezervei Federale, a călătorit prin ţară fără a face nimic altceva decât să ţină discursuri despre „reformă" şi să scrie articole academice pentru mass-media, inclusiv o serie de unsprezece părţi pentru The New York Times. Purtători de cuvânt ai caselor de editură Morgan şi Rockefeller s-au alăturat cu apariţii regulate în faţa organismelor profesionale şi politice, susţinând apelul la reformă. Cu toate acestea, nimeni nu a acordat atenţie putorii inconfundabile a manipularii.

AJUTORUL DAT DE MEDIUL ACADEMIC

Discursurile şi articolele bancherilor de renume nu au avut niciodată scopul de a convinge publicul larg. Ele au servit funcţiei de a prezenta argumentele de bază şi detaliile tehnice care urmau să fie punctul de plecare pentru munca altora care nu puteau fi acuzaţi că au motive egoiste.

Pentru a transmite mesajul către alegători, s-a decis ca reprezentanţi din lumea academică să fie recrutaţi pentru a oferi aura necesară de respectabilitate şi obiectivitate intelectuală. În acest scop, băncile au contribuit cu o sumă de 5 milioane de dolari la un fond special „educaţional", iar o mare parte din aceşti bani au ajuns în împrejurimile a trei universităţi: Princeton, Harvard şi Universitatea din Chicago,care toate fuseseră beneficiarele unor fonduri mari din partea celor aflati in pozitii de autoritate in industrie şi finanţe.

Tocmai în această perioadă studiul „economiei" devenea un domeniu nou şi acceptabil şi nu era dificil să găseşti profesori talentaţi, dar înfometaţi, care, în schimbul unei burse sau al unei numiri prestigioase, erau dornici să expună virtuţile planului de pe insula Jekyll. O astfel de activitate academică nu numai că era recompensatoare din punct de vedere financiar, dar le oferea şi recunoaştere naţională ca pionieri în noul domeniu al economiei. Galbraith spune:

Sub conducerea lui Aldrich, o multime de studii despre instituţiile

monetare din Statele Unite şi, mai ales, din alte ţări au fost comandate profesiei emergentă a economiei. Este posibil ca respectul de care Sistemul Rezervei Federale s-a bucurat in opiniile economiştilor să se datoreze într-o oarecare măsură faptului că atât de mulţi pionieri în această profesie au participat la naşterea sa.(59)

Principala realizare a fondului educaţional al băncii a fost crearea unei organizaţii numite Liga Naţională a Cetăţenilor. Deşi era în întregime finanţată şi controlată de bănci sub îndrumarea personală a lui Paul Warburg, era prezentata ca fiind un grup de cetăţeni preocupaţi care căutau o reformă bancară. Funcţia organizaţiei era de a difuza sute de mii de broşuri „educative", de a organiza campanii de scriere a scrisorilor către congresmeni, de a furniza materiale mass-media şi în alte moduri de a crea iluzia unui sprijin popular pentru planul Jekyll.

Nathaniel Stephenson, în biografia sa despre Nelson Aldrich, spune: „Liga a fost non-partizană. A avut grijă să se abţină de la a-l mentiona pe senatorul Aldrich... În primul rând, sute de mii de dolari au fost cheltuiţi de liga pentru popularizarea ştiinţei financiare."(60)

Omul ales să conducă acest efort a fost un profesor de economie pe nume J. Laurence Laughlin. Kolko spune că „Laughlin, foarte ortodox în angajamentul său faţă de teoria laissez-faire(intervenţia minimă a guvernului în economie, permiţând pieţelor libere să funcţioneze fără reglementări, subvenţii sau tarife), a fost totuşi un principal susţinător academic al reglementării bancare... şi a fost sensibil la nevoile sistemului bancar, precum şi la realităţile politicii."(61) A adus numirea sa obiectivitate intelectuală noii organizaţii? Stephenson răspunde:

„Profesorul Laughlin de la Universitatea din Chicago a fost însărcinat cu propaganda Ligii."(62)

La care congresmanul Lindbergh adaugă această afirmatie: „Cititorul ştie că Universitatea din Chicago este o instituţie sponsorizată de John D. Rockefeller cu aproape cincizeci de milioane de dolari. Se poate afirma fara indoiala că este Universitatea Rockefeller."(63)

Acest lucru nu înseamnă neapărat că Laughlin a fost cumpărat ca atâtea kilograme de hamburger şi i s-a spus de Rockefeller ce să spună şi ce să facă. Nu funcţionează aşa. Profesorul credea, fără îndoială, în virtutea planului de pe insula Jekyll, iar dovezile arată

că şi-a îndeplinit sarcina cu o sinceritate entuziastă. Dar nu există nici o îndoială că a fost selectat pentru noul său post tocmai pentru că a susţinut conceptul unui parteneriat între bănci şi guvern ca un substitut sănătos pentru concurenţa „distructivă". Cu alte cuvinte, dacă nu ar fi fost de acord sincer cu John D.Rockefeller că concurenţa este un păcat, probabil că nici măcar nu i-ar fi fost acordat un post de profesor.(64)

WILSON ŞI WALL STREET

Woodrow Wilson a fost încă un academician care a fost adus în lumina reflectoarelor naţionale ca urmare a opiniilor sale despre reforma bancară. Se va reaminti dintr-un capitol anterior că numele lui Wilson fusese introdus în nominalizarea pentru preşedinţie la convenţia naţională democrată în mare parte datorită influenţei colonelului Edward Mandell House. Dar asta se întâmpla în 1912. Cu zece ani înainte de acest eveniment, era relativ necunoscut. În 1902, fusese ales preşedinte al Universităţii Princeton, o poziţie pe care nu ar fi putut-o ocupa fără acordul binefăcătorilor Universităţii din rândul bancherilor de pe Wall Street.

A fost deosebit de apropiat de Andrew Carnegie şi devenise administrator al Fundaţiei Carnegie.

Doi dintre cei mai generoşi donatori au fost Cleveland H. Dodge şi Cyrus McCormick, directori ai National City Bank a lui Rockefeller. Aceştia făceau parte din acea elită de pe Wall Street pe care Comitetul Pujo o descria drept „Trustul Bancar" al Americii. Ambii bărbaţi fuseseră colegi de clasă ai lui Wilson la Universitatea Princeton. Când Wilson s-a întors la Princeton ca profesor în 1890, Dodge şi McCormick erau, datorită averii lor, administratorii Universităţii şi şi-au asumat sarcina de a-i avansa personal cariera. Ferdinand Lundberg, în „Şaizeci de familii din America", spune următoarele: Timp de aproape douăzeci de ani înainte de nominalizarea sa, Woodrow Wilson a acţionat din umbra Wall Street-ului... În 1898, Wilson, cu salariul său nesatisfăcător şi asediat de oferte pentru numeroase preşedinţii universitare, a ameninţat că va demisiona. Dodge şi McCormick s-au constituit apoi in gardienii săi financiari şi au fost de acord să strângă stipendiul informal suplimentar care l-a ţinut la Princeton. Contribuitorii la acest fond privat au fost Dodge, McCormick şi Moses Taylor Pyne şi Percy R. Pyne, din familia care a fondat National City Bank. În 1902, acelaşi grup a aranjat alegerea lui Wilson ca preşedinte al universităţii.(65)

Un Wilson recunoscător vorbise adesea în termeni elogioşi despre

Ascensiunea vastelor corporaţii şi îl lăudase pe J.P. Morgan ca un mare lider american.
De asemenea, ajunsese la concluzii acceptabile despre valoarea unei economii controlate. „Vechile vremuri ale competiţiei individuale au apus probabil", a spus el. „S-ar putea să se întoarcă; nu ştiu;dar nu se vor întoarce în timpul nostru, îndrăznesc să spun."(66)
H.S. Kenan ne spune restul poveştii:
Woodrow Wilson, preşedintele Universităţii Princeton, a fost primul educator proeminent care a vorbit în favoarea Planului Aldrich, un gest care i-a adus imediat funcţia de guvernator al statului New Jersey şi mai târziu preşedinţia Statelor Unite. În timpul panicii din 1907, Wilson a declarat că: „toate aceste probleme ar putea fi evitate dacă am fi numit un comitet format din şase sau şapte
oameni cu spirit public, precum J.P. Morgan, pentru a se ocupa de treburile ţării noastre."(67)

OPOZIŢIE LA PROIECTUL DE LEGE ALDRICH

Unul dintre dezacordurile de la întâlnirea de pe insula Jekyll a fost legat de denumirea care urma să fie ataşată legislaţiei propuse. Warburg, fiind psiholog , dorea ca aceasta să fie numită Proiectul de Lege al Rezervei Naţionale sau Proiectul de Lege al Rezervei Federale, ceva ce ar evoca imaginile duale ale guvernului şi rezervelor, ambele fiind calculate a fi subconştient atrăgătoare. Pe de altă parte, Aldrich, acţionând din ego personal, a insistat ca numele său să fie ataşat proiectului de lege. Warburg a subliniat că numele Aldrich era asociat în mintea publicului cu interesele de pe Wall Street, iar acesta ar fi un obstacol inutil în atingerea obiectivului lor.
Aldrich a spus că, din moment ce fusese preşedintele Comisiei Monetare Naţionale, care a fost creată special pentru a face recomandări pentru reforma bancară, oamenii ar fi confuzi dacă numele său nu ar fi asociat cu proiectul de lege. Dezbaterea, ni se spune, a fost lungă şi aprinsă. Dar, în cele din urmă, egoul politicianului a învins logica bancherului.
Warburg, desigur, avea dreptate. Aldrich era bine cunoscut ca purtător de cuvânt republican al marilor afaceri şi al sistemului bancar. Loialităţile sale au fost mai mediatizate prin proiectele de lege tarifare recent sponsorizate pentru a proteja trusturile de tutun şi cauciuc. Numele Aldrich pe un proiect de lege pentru reforma bancară a fost o ţintă uşoară pentru opoziţie.

Pe 15 decembrie 1911, congresmanul Lindbergh s-a ridicat în faţa Camerei Reprezentanţilor şi a ţintit cu atenţie:
Planul Aldrich este Planul Wall Street. Este o provocare amplă la adresa guvernului din partea liderului trustului monetar. Înseamnă o altă panică, dacă este necesar, pentru a intimida poporul. Aldrich, plătit de guvern pentru a reprezenta poporul, propune în schimb un plan pentru trusturi.(68)
Proiectul de lege Aldrich nu a ajuns niciodată la vot. Când republicanii au pierdut controlul asupra Camerei în 1910 şi apoi au pierdut Senatul şi Preşedinţia în 1912, orice speranţă de a putea exista de a adopta un proiect de lege republican a fost pierdută. Aldrich fusese înlăturat din Senat de către alegătorii săi, iar mingea era acum în terenul democraţilor şi al noului lor preşedinte, Woodrow Wilson.
Modul în care s-a întâmplat acest lucru este o lecţie interesantă despre politica reală şi vom reveni asupra acestei părţi a poveştii în continuare.

REZUMAT

Activităţile bancare din perioada imediat anterioară adoptării Legii Rezervei Federale au fost supuse unei multitudini de controale, reglementări, subvenţii şi privilegii atât la nivel federal, cât şi la nivel statal. Istoria populară descrie această perioadă ca fiind una de concurenţă nestăvilită şi liberă funcţionare bancară. A fost, de fapt, o cale de mijloc către sistemul bancar central. Wall Street, însă, dorea o mai mare participare a guvernului. Bancherii din New York îşi doreau în special un „creditor de ultimă instanţă" care să creeze cantităţi nelimitate de bani fiat pentru utilizarea lor în cazul în care ar fi expuşi la retrageri masive de depozite sau la pierderi valutare. De asemenea, doreau să forţeze toate băncile să urmeze aceleaşi politici inadecvate de rezerve, astfel încât cele mai prudente să nu retragă rezervele celorlalte. Un obiectiv suplimentar a fost limitarea creşterii noilor bănci în Sud şi Vest.
Aceasta a fost o perioadă de suport crescând faţă de ideea de trusturi şi carteluri. Pentru cei care ajunseseră deja în vârf, concurenţa era considerată haotică şi risipitoare. Wall Street se transforma în două grupuri bancare majore: Morgans şi Rockefeller, şi chiar şi acestea încetaseră în mare măsură să concureze între ele în favoarea structurilor financiare cooperative.

Dar pentru a împiedica destrămarea acestor combinaţii de cartel, era nevoie de un mijloc de disciplină pentru a-i forţa pe participanţi să respecte acordurile.
Guvernul federal a fost adus ca partener pentru a îndeplini această funcţie.
Pentru a vinde acest plan Congresului, realitatea cartelului trebuia ascunsă şidenumirea „bancă centrală" trebuia evitată. Cuvântul Federal a fost ales pentru a face să pară o operaţiune guvernamentală; cuvântul Rezervă a fost ales pentru a face să pară solidă din punct de vedere financiar; iar cuvântul Sistem (primele proiecte foloseau cuvântul Asociaţie) a fost ales pentru a ascunde faptul că era o bancă centrală. O structură de 12 instituţii regionale a fost concepută ca un truc suplimentar pentru a crea iluzia descentralizării, dar mecanismul a fost conceput de la început pentru a funcţiona ca o bancă centrală îndeaproape modelată după Banca Angliei.
Primul proiect al Legii Rezervei Federale a fost numit Legea Aldrich şi a fost co-sponsorizat de congresmanul Vreeland, dar nu a fost opera nici unuia dintre aceşti politicieni. A fost ideea bancherului Paul Warburg şi a fost de fapt scris de bancherii Frank Vanderlip şi Benjamin Strong.
Numele lui Aldrich ataşat unui proiect de lege bancar a fost o strategie proastă, deoarece era cunoscut ca senatorul celor de pe Wall Street. Proiectul său de lege nu era acceptabil din punct de vedere politic şi nu a fost niciodată votat de comisie. Lucrările de bază fuseseră însă făcute şi sosise momentul pentru schimbarea etichetelor şi a partidelor politice. Măsura urma să fie supusă unei intervenţii cosmetice minore şi să reapară sub sponsorizarea unui politician al cărui nume urma să fie asociat în conştientul public cu sentimentele anti-Wall Street.

Capitolul douăzeci şi doi
CREATURA ÎNGHIŢEŞTE CONGRESUL

A doua încercare de a adopta o legislaţie pentru legalizarea cartelului bancar; alegerea lui Woodrow Wilson de către bancheri ca şi candidat la preşedinţie;strategia lor de a-l face să fie ales;rolul

jucat de Wilson în promovarea legislaţiei cartelului; adoptarea finală a Legii Rezervei Federale.
Alegerile din 1912 au fost un exemplu al manualului de politică de putere şi înşelăciune a alegătorilor. Preşedintele republican, William Howard Taft, era candidat pentru realegere. Ca majoritatea republicanilor din acea epocă, puterea sa politică se baza pe sprijinul intereselor marilor afaceri şi bancare din regiunile industriale. Fusese ales pentru primul său mandat în aşteptarea că va continua politicile protecţioniste ale predecesorului său, Teddy Roosevelt, în special în extinderea pieţelor cartelului pentru zahăr, cafea şi fructe din America Latină. Odată ajuns în funcţie, însă, a devenit mai reţinut în aceste măsuri şi a câştigat animozitatea multor republicani puternici. Ruptura finală a avut loc când Taft a refuzat să susţină Planul Aldrich. El a obiectat, nu pentru că ar crea o bancă centrală care ar impune controlul guvernamental asupra economiei, ci pentru că nu ar oferi suficient control guvernamental. El a recunoscut că formula Jekyll i-ar plasa pe bancheri în scaunul şoferului, cu o participare doar nominală din partea guvernului. Nu a obiectat la vechiul parteneriat dintre specialiştii în ştiinţe monetare şi cele politice, ci dorea doar o pondere mai mare pentru partea politică. Bancherii nu erau reticenţi în a negocia echilibrul puterii şi nici să facă compromisuri, dar ceea ce aveau cu adevărat nevoie în acest moment era un om la Casa Albă care, în loc să fie doar suporter în privinţa planului, să se poată conta ca isi va folosi influenţa ca preşedinte pentru a obţine sprijinul celor care se aflau în poziţii de opozitie în Congres. Din acel moment Taft a fost destinat dispariţiei de pe scena politica.
Aceasta a fost o perioadă de prosperitate generală, iar Taft era popular atât printre alegători, cât şi printre membrii organizaţiei de de bază a partidului. Câştigase cu uşurinţă nominalizarea la convenţia republicană şi nu exista nici o îndoială că putea câştiga şi alegerile prezidenţiale. Wilson fusese propus drept contracandidat democrat, dar personalitatea sa seacă şi manierele sale distante nu reuşiseră să stârnească suficient interes în rândul alegătorilor pentru a-l transforma într-un candidat serios.

CANDIDATUL PROGRESISTILOR

Totuşi, când Teddy Roosevelt s-a întors din ultimul său safari african, a fost convins de adjuncţii lui Morgan, George Perkins

şi Frank Munsey, să-l conteste pe preşedinte pentru nominalizarea Partidului. Când acest efort a eşuat, a fost convins să candideze împotriva lui Taft ca şi candidat pe lista Partidului Progresist. Nu este clar ce l-a motivat să accepte o astfel de propunere, dar nu există nici o îndoială cu privire la intenţia susţinătorilor săi. Aceştia nu se aşteptau ca Roosevelt să câştige, dar, ca fost preşedinte republican,ştiau că va diviza Partidul şi, prin smulgerea voturilor de la Taft, îl va plasa pe Wilson la Casa Albă.
Campaniile prezidenţiale au nevoie de bani şi mulţi. Partidul Republican era bine finanţat, în mare parte de aceleaşi persoane care acum voiau să vadă înfrângerea propriului candidat. Nu ar fi fost posibil să se întrerupă această finanţare fără a provoca multe întrebări. Soluţia, aşadar, a fost de a oferi resurse financiare pentru toţi cei trei candidaţi,acordând o atenţie specială nevoilor lui Wilson şi Roosevelt.
Unii istorici, deşi recunosc faptele, au luat în râs concluzia că intenţia era înşelarea votantilor. Ron Chernow spune: „Până în 1924, Casa Morgan era atât de influentă în politica americană încât conspiraţioniştii nu puteau spune care candidat la preşedinţie era mai îndatorat băncii.”(69) Dar nu trebuie să fii un conspiraţionist pentru a recunoaşte dovezile jocului necinstit. Ferdinand Lundberg ne spune:

J.P. Morgan si Compania a jucat rolul principal în alegerile naţionale din 1912.... Susţinătorii lui Roosevelt dinaintea convenţiei au fost George W. Perkins şi Frank Munsey. Într-adevăr, aceşti doi l-au încurajat pe Roosevelt să conteste nominalizarea lui Taft... Munsey a lucrat în domeniul jurnalismului pentru J.P. Morgan & Co - cumpărând, vânzând, creând şi suprimând ziare în conformitate cu nevoile în schimbare ale lui J.P. Morgan... Perkins a demisionat de la J.P. Morgan & Co la 1 ianuarie 1911, pentru a-şi asuma un rol politic mai important... Suspiciunea pare justificată că cei doi nu erau prea nerăbdători ca Roosevelt să câştige.
Ideea că Perkins şi Munsey ar fi putut dori ca Wilson să câştige... este parţial susţinută de opinia că Perkins a investit o sumă considerabilă de bani în campania lui Wilson prin intermediul lui Cleveland H. Dodge. Dodge şi Perkins au finanţat, cu 35.500 de dolari, Trenton True American, un ziar care circula la nivel naţional promovand propaganda lui Wilson...
De-a lungul luptei tripartite, Roosevelt i-a avut constant pe Munsey şi George Perkins pe urmele sale, furnizându-i bani, revizuindu-i discursurile, aducându-i oameni de pe Wall Street în ajutor şi, în general, purtând întreaga povară a campaniei împotriva lui Taft... Perkins şi J.P. Morgan & Co erau substanţa Partidului Progresist; orice altceva era in ceata... Contribuţia în numerar a lui Munsey la Partidul Progresist a ridicat cheltuielile sale politice

totale din 1912 la 229.255,72 dolari. Perkins a făcut ca si contribuţia lor comună să depăşească 500.000 de dolari, iar Munsey a cheltuit 1.000.000 de dolari în numerar suplimentar pentru a achiziţiona de la Henry Einstein ziarul New York Press, astfel încât Roosevelt să aibă un cotidian în New York City. Perkins şi Munsey,aşa cum a aflat Comitetul Clapp [Comitetul Senatului privind Privilegii şi Alegeri] de la Roosevelt însuşi, au garantat şi cheltuielile mari ale turului national de campanie al lui Roosevelt. Pe scurt, cea mai mare parte a fondurilor de campanie ale lui Roosevelt a fost furnizată de cei doi oameni sub securea lui Morgan care căutau scalpul lui Taft.(70)

Morgan & Co nu a fost singura institutie bancară de pe Wall Street care a susţinut alegeri tripartite ca mijloc de a-l învinge pe Taft. În cadrul firmei Kuhn, Loeb & Company, Felix Warburg investea cu conştiinciozitate în campania republicană, aşa cum era de aşteptat, dar fratele său, Paul Warburg şi Jacob Schiff îl susţineau pe Wilson, în timp ce un alt partener, Otto Kahn, îl susţinea pe Roosevelt. Alţi republicani proeminenţi care au contribuit la campania democrată din acel an au fost Bernard Baruch, Henry Morgenthau şi Thomas Fortune Ryan.(71) Şi componenta Rockefeller a cartelului a fost la fel de profund implicată. William McAdoo, care a fost vicepreşedintele campaniei naţionale a lui Wilson, spune că Cleveland Dodge de la National City Bank a lui Rockefeller a contribuit personal cu 51.300 de dolari - mai mult de un sfert din totalul strâns din toate celelalte surse. În cuvintele lui McAdoo, „A fost o mană cerească."(72) Ferdinand Lundberg îl descrie pe Dodge drept „ geniul financiar din spatele lui Woodrow Wilson". Continuând, el spune:

Nominalizarea lui Wilson a reprezentat un triumf personal pentru Cleveland H. Dodge, directorul Băncii National City, urmaşul averii Dodge din afacerile cu cupru şi muniţii... Nominalizarea a reprezentat un triumf la fel de important pentru Ryan, Harvey şi J.P. Morgan and Company. Alături de Dodge ca şi codirectori ai Băncii National City la acea vreme se aflau tânărul J.P. Morgan, acum şeful firmei [Morgan], Jacob Schiff, William Rockefeller, J. Ogden Armour şi James Stillman. Pe scurt, cu excepţia lui George F. Baker, toţi cei pe care Comitetul Pujo îi numise liderii „Trustului Bancar" se aflau în această bancă.(73)

Şi astfel s-a întâmplat ca oamenii de ştiinţă monetari să-şi selecteze cu atenţie candidatul şi să înceapă să-i deschidă calea pentru victorie. Manevra a fost genială. Cine ar fi bănuit că Wall Street ar susţine un democrat, mai ales când platforma partidului conţinea această declaraţie: „Ne opunem aşa-numitei Legi Aldrich sau înfiinţării unei bănci centrale şi a ceea ce este cunoscut sub numele

de Trustul Monetar.”
Ce ironie. Partidul omului derand, partidul lui Thomas Jefferson format cu doar câteva generaţii mai devreme în scopul specific de a se opune unei bănci centrale îl aclama acum pe un nou lider care era un captiv politic al bancherilor de pe Wall Street şi care fusese de acord cu agenda ascunsă de înfiinţare a Sistemului Rezervei Federale.
William McAdoo, vicepreşedintele campaniei naţionale a lui Wilson, destinat să devină Secretar al Trezoreriei, a văzut ce se întâmpla din prima linie. El a spus:
„Principalele contribuţii la fondul de campanie al oricărui candidat sunt făcute de oameni care au securi de ascutit - iar piatra de ascuţit este campania electorala... Adevărul este că există un pericol serios ca această ţară să devină o pluto-democraţie; adică o republică falsă cu guvernul real în mâinile unei mici clici de oameni enorm de bogaţi, care vorbesc prin banii lor şi a căror influenţă, chiar şi astăzi, radiază în fiecare colţ al Statelor Unite.”Experienţa a arătat că cea mai practică metodă de a pune stăpânire pe un partid politic este să-l furnizezi cu bani în cantităţi mari. Acest lucru aduce donatorului principal o strânsă comuniune cu liderii partidului. Contactul şi influenţa fac restul.”(75)

BANII ,,TRUSTULUI MONETAR” DETESTATI DAR ACCEPTATI

Roosevelt avea de fapt foarte puţin interes pentru problema bancară, probabil pentru că nu o înţelegea. Mai mult, în cazul puţin probabil că „distrugătorul de trusturi financiare” ar fi câştigat de fapt alegerile, finanţatorii încă nu aveau de ce să se teamă. În ciuda poziţiei sale bine mediatizate de a se opune marilor afaceri, adevăratele sale convingeri erau destul de acceptabile pentru Wall Street. După cum a observat Chernow:
Deşi relaţia Roosevelt-Morgan este uneori caricaturizată ca fiind cea dintre distrugătorul de trusturi versus regele trusturilor, era mult mai complexă decât atât. Certurile publice ascundeau afinităţi ideologice mai profunde... Roosevelt considera trusturile ca fiind consecinţe naturale, organice ale dezvoltării economice. A le opri, spunea el, era ca şi cum ai încerca să stăvilesti râul Mississippi. Atât TR, cât şi Morgan nu agreau economia denivelată şi individualistă a secolului al XIX-lea şi au favorizat marile afaceri... În disputa dintre Roosevelt şi Morgan a existat întotdeauna o anumită doză de joc de umbre, o prefăcătorie a unei animozităţi mai mari decât cea care exista în realitate... Roosevelt şi Morgan
erau fraţi de sânge în secret.(76)
Prin urmare, nu este surprinzător, aşa cum a remarcat Warburg în ianuarie 1912 - cu zece luni înainte de alegeri - că Teddy fusese

destul de convins să ia în considerare favorabil Planul Aldrich".(77)
În ciuda convingerilor interioare cu privire la aceste probleme, atât Wilson, cât şi Roosevelt şi-au jucat rolurile până la capăt. Finanţaţi privat de cei mai puternici bancheri de pe Wall Street, ei au dus public o cruciadă înflăcărată împotriva „Money Trust" de la un capăt la altul al ţării. Roosevelt a urlat că „emiterea monedei ar trebui să fie acordată guvernului şi protejată de dominaţia şi manipularea de către Wall Street".(78) Şi a citat în repetate rânduri platforma Bull Moose (platforma Partidului Progresist) care spunea: „Ne opunem aşa-numitei Legi a Monedei Aldrich, deoarece prevederile sale ar plasa moneda şi sistemul nostru de credit în mâini private".
Între timp, Wilson aflat la celălalt capăt al oraşului, a declarat:
A apărut o concentrare extraordinară şi foarte sinistră în controlul asupra afacerilor din ţară.... Prin urmare, dezvoltarea naţiunii noastre şi toate activităţile noastre sunt în mâinile câtorva oameni.... Acest trust financiar, sau cum ar fi trebui numit mai corect, acest trust de credit ... nu este un mit.(79)
Pe parcursul campaniei, Taft a fost portretizat ca si campionul marilor afaceri şi al băncilor de pe Wall Street - ceea ce, desigur, era. Dar la fel erau şi Roosevelt şi Wilson. Principala diferenţă era că Taft, judecat după performanţa sa reală în funcţie, era cunoscut ca fiind astfel, în timp ce adversarii săi puteau fi judecaţi doar după cuvintele lor.
Rezultatul alegerilor a fost exact aşa cum anticipaseră strategii. Wilson a câştigat cu doar 42% din votul popular, ceea ce înseamnă, desigur, că 58% fuseseră exprimate împotriva lui.
Dacă Roosevelt nu ar fi intrat în cursă, majoritatea voturilor sale ar fi mers, fără îndoială, la Taft, iar Wilson ar fi devenit o notă de subsol. După cum i-a mărturisit colonelul House autorului George Viereck ani mai târziu, „Wilson a fost ales de Teddy Roosevelt".(80)
Acum că Creatura se mutase la Casa Albă, adoptarea planului de pe insula Jekyll a intrat în faza sa finală. Ultimul bastion al opoziţiei din Congres era format din aripa populistă a Partidului Democrat sub conducerea lui William Jennings Bryan. Problema cu acest grup era că îşi luaseră foarte în serios platforma de campanie.Se opuneau intr-adevăr Trustului Monetar. Deşi ar fi putut fi o chestiune simplă de a păcăli alegătorii, nu ar fi fost atât de uşor să păcăleşti acest grup de politicieni experimentaţi.
Ceea ce era necesar acum era un proiect de lege complet nou

care, la suprafaţă,sa pară că conţinea schimbări de suficientă amploare pentru a permite aripii Bryan să îşi schimbe poziţia. Caracteristicile esenţiale ale planului, însă, nu trebuiau abandonate. Şi, pentru a coordona această strategie finală, serviciile cuiva cu mari abilităţi politice ar fi esenţiale. Din fericire pentru planificatori, exista exact un astfel de om care locuia la Casa Albă. Nu era preşedintele Statelor Unite. Era colonelul House Edward Mandell.

ROLUL COLONELULUI MANDELL

Colonelul House, care fusese educat în Anglia şi al cărui tată reprezenta interesele comerciale ale Angliei în sudul Americii, intrase în viaţa publică prin intermediul Conexiunii Londoneze. Ne vom aminti din capitolele anterioare că, poate mai mult decât oricine altcineva din America, el a ajutat la manevrarea Statelor Unite în Primul Război Mondial de partea unei Marii Britanii disperate şi, procedând astfel, a salvat şi împrumuturile masive acordate Marii Britanii şi Franţei de către interesele Morgan. Nu numai că fusese responsabil pentru nominalizarea lui Wilson la convenţia democrată, dar devenise tovarăşul constant al preşedintelui, consilierul său personal şi, în multe privinţe, superiorul său politic. Prin intermediul lui House, Wilson a fost informat despre dorinţele Trustului Monetar, iar House a fost cel care l-a îndrumat pe preşedinte în fiecare aspect al politicii externe şi economice. Un biograf admirator, Arthur Smith, scriind în anul 1918, spune că House „deţine o putere neexercitată niciodată înainte în această ţară de vreun om aflat în afara funcţiei, o putere mai mare decât cea a oricărui şef politic sau membru al Cabinetului."(81)

Un biograf recent, George Viereck, nu exagera când l-a descris pe House drept „Magistratul Şef a Republicii", „Super-ambasadorul", „Capitanul care a ghidat nava".(82) Continuând, el a spus:

Timp de şase ani, două camere au fost la dispoziţia sa în Aripa de Nord a Casei Albe... În activitate şi în timpul liber, gândurile lor erau una. House era dublura lui Wilson. House a fost cel care a făcut temele Cabinetului, a formulat primele politici ale Administraţiei şi practic a condus afacerile externe ale Statelor Unite. Am avut, într-adevăr, doi preşedinţi in locul unuia!...Schiff, Warburg, Kahn, Rockefeller, Morgan şi-au pus încrederea în House. Când legislaţia Rezervei Federale a căpătat în sfârşit o formă definitivă, House a fost intermediarul dintre Casa Albă şi finanţatori.(83)

Înregistrările zilnice din jurnalul personal al colonelului House dezvăluie măsura în care biroul său devenise postul de comandă pentru echipa de pe insula Jekyll . Următoarele exemple de notaţii sunt tipice:

19 decembrie 1912. Am vorbit cu Paul Warburg la telefon despre reforma monetară. I-am povestit despre călătoria mea la Washington şi ce făcusem acolo pentru a o pune în funcţiune.

24 martie 1913. Aveam o întâlnire cu Carter Glass la ora cinci. Am mers cu maşina, pentru a nu fi întrerupt.... Am vorbit cu preşedintele despre asta după cină şi l-am sfătuit pe McAdoo să punem la punct măsura Glass, pe care o putea aproba şi duce la Owen [preşedintele Comitetului Bancar al Senatului] ca fiind a sa.

27 martie 1913. Dl. J.P. Morgan, Jr., şi dl. Denny de la firma sa, au venit prompt la ora cinci. McAdoo a venit cam zece minute mai târziu. Morgan avea deja formulat şi tipărit un plan valutar. L-am discutat pe larg. I-am sugerat să-l dactilografieze [ca să nu pară prea prestabilit] şi să ni-l trimită astăzi.

19 octombrie 1913. L-am văzut pe senatorul Reed din Missouri spre sfârşitul după-amiezii şi am discutat cu el problema valutei.

19 octombrie 1913. Paul Warburg a fost primul meu apelant şi a venit să discute măsura valutară.... Senatorul Murray Crane l-a urmat pe Warburg. El a ţinut legătura cu senatorii Weeks şi Nelson din Comitetul Valutar.

17 noiembrie 1913. Paul Warburg a telefonat despre călătoria sa la Washington. Este foarte tulburat de situaţia valutară şi a solicitat un interviu, împreună cu Jacob Schiff şi Cleveland H. Dodge.

21 ianuarie 1914. După cină, noi [Wilson şi House] ne-am dus în biroul preşedintelui, ca de obicei, şi am început să lucrăm la numirile în Consiliul Rezervei Federale.(84)

În ceea ce priveşte problema bancară, colonelul House era preşedintele Statelor Unite, iar toate părţile interesate ştiau acest lucru. Wilson nu se prefăcea că ştia teoria bancară. El a spus: „Cea mai mare jenă a carierei mele politice a fost că îndatoririle active par să mă priveze de timp pentru investigaţii atente. Par aproape obligat să-mi formez concluzii din impresii în loc de studiu... Mi-aş dori să am mai multe cunoştinţe, o cunoaştere mai aprofundată a problemelor implicate.”(85)

La care Charles Seymour adaugă: „Colonel House a fost neobosit în a-i oferi preşedintelui cunoştinţele pe care le căuta.... Colonelul a fost îngerul păzitor nevăzut al proiectului de lege."(86)

MOARTEA PLANULUI ALDRICH

Prima sarcină a echipei de pe insula Jekyll a fost să organizeze o înmormântare pentru Planul Aldrich fără a-l îngropa efectiv. Profesorul Laughlin ajunsese să fie de acord cu Warburg în ceea ce priveşte incomoditatea ca numele lui Aldrich să fie ataşat oricărui proiect de lege bancar, mai ales acum că democraţii deţineau controlul atât asupra Congresului, cât şi asupra Casei Albe, iar el era nerăbdător să-i dea o nouă identitate. Scriind în revista „Banking Reform", care era publicaţia oficială a Ligii Naţionale a Cetăţenilor, Laughlin a spus: „Este un progres faptul că planul Aldrich a venit şi a dispărut. Este un progres faptul că oamenii au fost stârniţi şi interesaţi." Liga era acum liberă, a spus el, „să încerce să ajute la adoptarea unui proiect de lege aprobat de către democraţi", un proiect de lege care„în aspecte neesenţiale... ar putea fi diferit de vechiul plan."(87)

Nu a durat mult până când democraţii au prezentat propria lor propunere. De fapt, acest proces începuse chiar înainte de alegerile din 1912. Unul dintre cei mai vehemenţi critici ai planului Aldrich a fost preşedintele democrat al Comitetului pentru Bănci şi Valută al Camerei Reprezentanţilor, congresmanul Carter Glass din Virginia. Şi Glass a fost cel care a primit responsabilitatea de a dezvolta noul plan. Cu toate acestea, după propria sa recunoaştere, nu avea practic nicio cunoştinţă tehnică despre sistemul bancar. Pentru a oferi această expertiză şi pentru a redacta efectiv proiectul de lege, a angajat un profesor de economie de la Universitatea Washington şi Lee, Henry Parker Willis. Nu ar trebui să fim surprinşi să aflăm că Willis fusese un fost student şi protejat al profesorului Laughlin şi fusese angajat de Liga Naţională a Cetăţenilor ca si comunicator expert. Explicând semnificaţia acestei relaţii, Kolko spune:

Pe parcursul primăverii anului 1912, Willis i-a scris lui Laughlin despre munca sa pentru Comitetul Glass, relaţia sa cu superiorul său şi bârfele de la Washington. Sfatul bătrânului profesor era foarte respectat... „Când soseşti", i-a scris el lui Laughlin cu privire la un memorandum pe care îl scrisese, „aş dori să ţi-l arăt pentru criticile care ţi-ar veni în minte". Relaţia profesor-elev dintre cei doi bărbaţi era încă proeminentă...

Laughlin, colonelul House şi Glass se consultau frecvent cu bancheri importanţi despre reformă şi au oferit o punte importantă şi continuă pentru ideile lor în timp ce proiectele de lege erau
elaborate...
Colonelul House, în plus, a discutat cu Frick, Otto Kahn şi alţii la sfârşitul lunii februarie, iar în luna următoare s-a întâlnit şi cu Vanderlip, J.P. Morgan, Jr. şi alţi bancheri pentru a discuta reforma monetară.... Pentru a se asigura că reforma era pe placul bancherilor, un baraj constant de comunicări personale şi discrete cu Glass, House şi Wilson a fost menţinut pe tot parcursul lunilor februarie şi martie.... Liga [Cetăţenilor] a fost plină de laude la adresa lui Glass, iar bancherii au simţit o încredere din ce în ce mai mare pe măsură ce colonelul House a început să-l viziteze pe Glass şi să arate interes pentru măsura sa monetară...
Noul preşedinte a recunoscut că „nu ştia nimic" despre teoria sau practica bancară. Glass a făcut aceeaşi mărturisire colonelului House în noiembrie, iar acest vid este de cea mai mare semnificaţie. Întreaga mişcare de reformă bancară, în toate etapele cruciale, a fost centralizată în mâinile câtorva oameni care ani de zile au fost legaţi ideologic şi personal unii de alţii.(88)

PROIECTULUI DE LEGE GLASS-OWEN

În Raportul său din Camera Comitetului din 1913, Glass a obiectat la Legea Aldrich pe următoarele motive: Lipsa controlului guvernamental, a spus el; concentra puterea în mâinile băncilor mari din New York; deschidea uşa inflaţiei; era necinstit în estimarea costurilor pentru contribuabili; şi stabilea un monopol bancar. Toate acestea erau corecte. Ceea ce ţara avea nevoie, spunea Glass, era o abordare complet nouă, un proiect de lege de reformă autentic care nu era scris de agenţi ai Trustului Monetar şi care ar satisface cu adevărat nevoile omului de rând. Şi acest lucru era absolut corect. Apoi a prezentat propriul său proiect de lege, redactat de Willis şi inspirat de Laughlin, care în fiecare detaliu important era doar vechiul cadavru al Proiectului de Lege Aldrich, scos din sicriul său, proaspăt parfumat şi îmbrăcat într-un costum nou.
Proiectul de lege Glass a fost curând refacut si imbunatatit cu o măsură similară sponsorizată de senatorul Robert L. Owen şi a devenit Legea Glass-Owen.
Deşi iniţial au existat unele diferenţe minore între Glass şi
Owen cu privire la gradul adecvat de control guvernamental asupra sistemului bancar, Owen era practic de aceeaşi părere cu Willis şi Laughlin. În timp ce servea în Senat, a fost şi preşedintele unei bănci din Oklahoma.La fel ca Aldrich,făcuse mai multe călătorii în

Europa pentru a studia băncile centrale din Anglia şi Germania, iar acestea au fost modelele pentru legislaţia sa.
Membrii cartelului, mai puţin avizaţi din punct de vedere tehnic, au devenit nervoşi din cauza retoricii anti-Wall Street a susţinătorilor proiectului de lege. Warburg, într-o încercare de a le potoli temerile şi, în acelaşi timp, de a-şi consolida ego-ul personal sustinea că el fusese adevăratul autor si a publicat o comparaţie a propunerilor Aldrich şi Glass. Analiza a arătat nu numai că cele două proiecte de lege erau de acord asupra tuturor prevederilor esenţiale, dar chiar conţineau secţiuni întregi identice în formularea lor.(89) El a scris: „Lăsând la o parte, aşadar, diferenţele externe care afectează «cochiliile», constatăm că «esentialul» celor două sisteme seamănă foarte mult şi sunt înrudite unul cu celălalt.”(90)
Pentru succesul Legii Glass, a fost important să se creeze impresia că este un răspuns la opiniile unei secţiuni largi a comunităţii financiare. În acest scop, Glass şi comisia sa au organizat audieri publice cu scopul anunţat de a oferi tuturor şansa de a contribui la proces. A fost, desigur, o farsă. Primul proiect de lege fusese deja finalizat în secret cu câteva luni înainte de audieri. Şi, aşa cum era obişnuit în astfel de chestiuni, congresmanul Lindbergh şi alţi martori care se opuneau planului de pe insula Jekyll nu li s-a permis să vorbească.(91)
Audierile au fost relatate pe larg în presă, iar publicului i s-a dat impresia că mărturia favorabilă era cu adevărat reprezentativă pentru opinia experţilor. Kolko rezumă:
Deşi au avut grijă să păstreze confidenţialitatea conţinutului lucrărilor lor, pentru a ajuta adoptarea oricărui proiect de lege care ar putea fi convenit, Glass a considerat oportun să organizeze audieri publice pe această temă şi pentru a se asigura că desfăşurarea acestor audieri nu a fost lăsată la voia întâmplării.... Presupunerea publică a audierii a fost că nu fuseseră elaborate proiecte de lege, iar proiectul lui Willis nu a fost niciodată menţionat, cu atât mai puţin dezvăluit.... Audierile subcomitetului lui Glass din ianuarie şi februarie 1913 nu au fost nimic mai puţin decât o sărbătoare a partizanatului.(92)

BANCHERII DEVIN DEZBINATI

Publicul nu a fost singura victimă a înşelăciunii. Bancherii înşişi au fost, de asemenea, vizaţi - cel puţin cei mai puţin importanţi care nu făceau parte din centrul puterii de pe Wall Street. Încă din februarie 1911, un grup de douăzeci şi doi dintre cei mai puternici bancheri ai ţării s-a întâlnit timp de trei zile, cu uşile închise, în Atlantic City,

pentru a elabora o strategie pentru a determina băncile mai mici să susţină conceptul de utilizare a guvernului pentru a-si autoriza şi menţine propriul cartel. Obiectivul discutat deschis între cei prezenţi a fost acela că propunerea de cartel ar aduce băncile mai mici sub controlul celor mai mari sică acest fapt trebuia ascuns atunci când le-a fost prezentată spre aprobare.(93)

Reuniunea anuală a Asociaţiei Americane a Bancherilor a avut loc câteva luni mai târziu, iar o rezoluţie care susţinea Legea Aldrich a fost adoptată cu presiune în sesiunea plenară, spre disperarea multora dintre cei prezenţi. Andrew Frame a fost unul dintre ei. Reprezentând un grup de bancheri occidentali, el a depus mărturie la audierile subcomitetului Glass, menţionat anterior, şi a descris farsa:

Când acel proiect de lege monetar a fost dat ţării, era cu doar câteva zile înainte de reuniunea Asociaţiei Americane a Bancherilor din New Orleans, din 1911. Nu exista nici un bancher dintr-o sută care să fi citit acel proiect de lege. Am avut douăsprezece discursuri în favoarea lui. Generalul Hamby din Austin, Texas, i-a scris o scrisoare preşedintelui Watts solicitând o audiere împotriva proiectului de lege. Nu a primit un răspuns politicos. Am refuzat să votez pentru el şi mulţi alţi bancheri au făcut la fel... Nu au permis nimănui din program să participe la audieri dintre cei care nu erau în favoarea proiectului de lege.(94)

Este interesant că, în timpul mărturiei lui Frame, congresmanul Glass s-a abţinut să comenteze nedreptatea de a permite ca doar o parte a unei probleme să fie auzită într-un forum public. Cu greu îşi putea permite. Exact asta făcea si cu propria sa agendă.

Pe măsură ce Legea Rezervei Federale se apropia de geneza sa sub forma Proiectului Glass-Owen (Owen a fost co-sponsor în Senat), atât Aldrich cât şi Vanderlip s-au aruncat într-o mare demonstraţie publică de opoziţie.

Nu a fost ratată nici o ocazie de a face o declaraţie presei - sau oricui altcuiva de importanţă publică - exprimându-şi animozitatea eternă faţă de această legislaţie monstruoasă. Vanderlip a avertizat împotriva relelor banilor fiat şi a inflaţiei rampante. Aldrich a acuzat că Legea Glass-Owen era incompatibilă cu sistemul bancar solid şi cu un guvern solid. Vanderlip a prezis speculaţii şi instabilitate pe piaţa bursieră. Aldrich s-a plâns cu amărăciune că proiectul de lege era „revoluţionar prin caracterul său” (implicând bolşevismul) şi

„va fi primul şi cel mai important pas către schimbarea formei noastre de guvernare de la o democraţie la o autocraţie."(95)

FATARNICIA ESTE ABANDONATA

Faptul că toate acestea erau doar spectacole la nivel înalt a devenit clar când Vanderlip a acceptat o dezbatere cu congresmanul Glass în faţa Societăţii Economice din New York pe 13 noiembrie. Erau prezenţi o mie o sută de bancheri şi oameni de afaceri, iar Vanderlip era sub presiune să facă o prezentare bună în faţa acestui grup impresionant. Dezbaterea mergea prost pentru el şi, într-un moment de disperare, a renunţat în cele din urmă la pretext. „Ani de zile", a spus el, „bancherii au fost aproape singurii susţinători ai acestui tip de legislaţie pe care se speră acum că o vom avea şi este nedrept să-i acuzi că se opun unei legislaţii solide."(96)

Douăzeci şi doi de ani mai târziu, când nevoia de prefăcătorie trecuse de mult, Vanderlip a fost şi mai sincer. Scriind în Saturday Evening Post, el a spus: „Deşi Planul Rezervei Federale Aldrich a fost respins când purta numele Aldrich, cu toate acestea, punctele sale esenţiale erau toate conţinute în planul care a fost în cele din urmă adoptat."(97)

În autobiografia sa, secretarul Trezoreriei, William McAdoo, oferă această opinie:

Bancherii au luptat împotriva legislaţiei Rezervei Federale - şi a fiecărei prevederi a Legii Rezervelor Federale - cu energia neobosită a oamenilor care combat un incendiu de pădure. Au spus că este populista,socialista, necoapta, distructiva, infantila, prost conceputa şi impracticabila....

Aceste intalniri cu bancherii m-au condus la o concluzie interesantă. Am perceput treptat, prin toată ceaţa şi fumul controversei, că lumea bancară nu era de fapt atât de opusă proiectului de lege pe cât pretindea a fi.(98)

Aceasta este cheia întregului episod: psihologia maselor. Întrucât Aldrich era recunoscut ca fiind asociat cu interesele Morgan, iar Vanderlip era preşedintele Băncii Naţionale City a lui Rockefeller, publicul a fost abil condus să creadă că „Trustul Monetar" se temea de moarte de propunerea Legii Rezervei Federale. The Nation a fost singura publicaţie proeminentă care a subliniat că fiecare dintre ororile descrise de Aldrich şi Vanderlip ar fi putut fi atribuite în mod egal Legii Aldrich. Dar această singură voce a fost uşor înecată de marea cacofonie a înşelăciunii şi propagandei.

Legea Glass a fost un document flexibil, conceput de la început pentru a fi modificat în chestiuni neesenţiale, pentru a părea că se fac compromisuri pentru a satisface diferitele facţiuni politice.

Întrucât foarte puţini înţelegeau detaliile tehnice ale băncilor centrale, stratagema era uşor de executat. Strategia de bază era concentrarea dezbaterii asupra unor aspecte relativ neimportante, cum ar fi numărul de bănci regionale, structura consiliului de administraţie şi procesul prin care urma să fie selectat acest consiliu. Atunci când nu se puteau evita aspectele cu adevărat cruciale, răspunsul era de a fi de acord cu aproape orice, care presupunea introducerea prevederile într-un limbaj vag. În acest fel, uşa din spate ar fi rămas întredeschisă pentru implementarea ulterioară a intenţiei iniţiale. Scopul era adoptarea proiectului de lege şi perfecţionarea acestuia ulterior.
House şi Warburg se temeau că, dacă ar aştepta până când ar avea tot ce îşi doreau de la lege, nu ar fi obţinut nimic sau, mai rău, că oponenţii unei bănci centrale ar putea să-şi adune forţele şi să adopte un proiect de lege de reformă propriu; unul real. Willis a fost rapid de acord. Într-o scrisoare adresată fostului său profesor, el a scris: „Este mult mai bine să iei o jumătate de pâine decât să fii absolut privat de şansa de a obţine pâine... Aşa-numitul element «progresist» - cum ar fi Lindbergh şi susţinătorii săi - vor fi încurajati să adopte o legislaţie periculoasă."(99)
Glass rezona cu acest sentiment. Adresându-şi remarcile acelor bănci mai mici care se opuneau dominaţiei băncilor din New York, el a spus: „Cu excepţia cazului în care bancherii conservatori ai ţării sunt dispuşi să cedeze ceva şi să susţină proiectul de lege, vom obţine o legislaţie mai puţin satisfacatoare sau nu vom face nimic."(100)

BRYAN PREZINTA ULTIMATUMUL

Populistul William Jennings Bryan era considerat la acea vreme cel mai influent democrat din Congres şi era clar de la început că Legea Rezervei Federale nu putea fi niciodată adoptată fără aprobarea şi sprijinul său. După cum a observat Charles Seymour: „Simţul de loialitate al omului de rând [faţă de Partid] îl împiedicase să atace Legea Rezervei Federale, pe care, se pare,ca nu a înţeles-o niciodată pe deplin... Cu influenţa sa în Partid, ar fi putut distruge măsura care nu era în concordanţă cu doctrinele sale personale."(101)
Bryan spusese că nu va susţine nici un proiect de lege care ar duce la emiterea de bani privaţi de către bănci private. Masa monetară, a

insistat el, trebuie să fie emisă de guvern. Când a văzut în sfârşit o versiune concretă a proiectului de lege la mijlocul verii anului 1913, a fost consternat să constate că nu numai banii urmau să fie emisi privat, ci întregul organ de conducere al băncii centrale urma să fie compus din bancheri privaţi. Ultimatumul său nu a întârziat să apară. A cerut cu vehemenţă (1) ca bancnotele Rezervei Federale să fie monedă de Trezorerie, emise şi garantate de guvern; şi (2) ca organul de conducere să fie numit de preşedinte şi aprobat de Senat.Colonelul House şi ceilalţi oameni de ştiinţă monetari erau destul de siguri că aceste prevederi vor fi în cele din urmă necesare pentru aprobarea finală a proiectului de lege, dar, fiind maeştri strategi, le-au reţinut în mod deliberat din primele proiecte, astfel încât să poată fi folosite ca puncte de negociere şi adăugate ulterior ca si concesii într-o demonstraţie a compromisului. În plus, întrucât practic nimeni nu înţelegea cu adevărat aspectele tehnice ale măsurii, ştiau că ar fi uşor să-şi păcălească adversarii creând aparenţa de compromis atunci când, în practică, caracteristicile iniţial intenţionate rămâneau neatinse.

O REVELAŢIE UIMITOARE

Natura acestei înşelătorii a fost explicată ani mai târziu de Carter Glass în cartea sa, O Aventura in Finantele Constructive. Din această sursă aflăm că, după ce Bryan şi-a transmis ultimatumul, Glass a fost chemat la Casa Albă şi i s-a spus de Wilson că s-a luat decizia ca bancnotele Rezervei Federale sa fie obligaţia guvernului Statelor Unite(emise de Băncile Rezervei Federale, Legea Rezervei Federale prevede că acestea sunt pasive ale acestor bănci şi obligaţii ale Statelor Unite). „Am rămas fără cuvinte pentru o clipă!” a scris Glass, care apoi a explicat cum i-a reamintit preşedintelui că singura susţinere pentru noua monedă ar fi o cantitate mică de aur, o cantitate mare de datorie guvernamentală şi comercială şi activele private ale băncilor individuale. „Ar fi o prefăcătorie la prima vedere”, a spus el. „A existat vreodată o bancnotă guvernamentală bazată în principal pe proprietatea instituţiilor bancare? A existat vreodată o emisiune guvernamentală din care să se poată emite vreun dolar fara cererea unei bănci? Obligaţia guvernamentală sugerată este atât de mică încât nu a putut fi niciodată descoperită.”

La care preşedintele a răspuns: „Exact, Glass. Fiecare cuvânt pe care îl spui este adevărat; răspunderea guvernamentală

este doar un gând. Şi dacă putem să păstrăm substanţa lucrurilor şi să-i dăm celorlalti umbra, de ce să nu o facem, dacă asa putem economisi factura?”(102)

Ani mai târziu, Paul Warburg avea să explice mai departe:

Deşi din punct de vedere tehnic şi legal, bancnota Rezervei Federale este o obligaţie a Guvernului Statelor Unite,în realitate este o obligaţie, a cărei responsabilitate reală exclusivă revine băncilor comerciale ale rezervei federale... Guvernul putea fi chemat să le preia doar după ce acestea au dat faliment.103

Explicaţia lui Warburg ar trebui analizată cu atenţie. Este o afirmaţie incredibil de importantă. Omul care a creat Sistemul Rezervei Federale ne spune că bancnotele Rezervei Federale constituie bani emisi privat, contribuabilii fiind pregătiţi să acopere pierderile potenţiale ale acelor bănci care le emit. Una dintre cele mai controversate afirmaţii ale acestei cărţi este că obiectivele stabilite la întâlnirea de pe insula Jekyll includeau transferul pierderilor cartelului de la proprietarii băncilor la contribuabili. Warburg însuşi a confirmat acest lucru.

Dar să revenim la marea înşelăciune din 1913. A doua cerere făcută de Bryan - controlul politic asupra Sistemului si nu cel bancar a fost îndeplinită cu un „compromis” la fel de seducător. Pe lângă consiliul de administraţie al bancherilor regionali propus anterior, acum va exista o comisie centrală de reglementare, care va fi numită Consiliul Rezervei Federale, numită de preşedinte cu sfatul şi consimţământul Senatului.(104) Astfel, publicul urma să fie protejat printr-o partajare a puterii, o îmbinare a intereselor, un sistem de controale şi echilibru. În acest fel, spunea Wilson, „băncile pot fi instrumente, nu stăpâni, ai afacerilor şi ai întreprinderilor şi iniţiativei individuale”.(105)

Aranjamentul a fost anunţat ca un experiment îndrăzneţ şi nou în guvernare reprezentativă. În realitate, nu era decât revenirea vechiului parteneriat dintre specialiştii în ştiinţe monetare şi politice. Singurul lucru nou era că puterea urma să fie acum împărtăşită deschis, în văzul publicului. Dar, desigur, nu ar fi prea multe de văzut. Toate deliberările şi majoritatea deciziilor urmau să aibă loc cu uşile închise. În plus, împărţirea puterii şi a responsabilităţii între aceste grupuri a fost lăsată în mod deliberat vagă. Fără o linie de comandă detaliată sau chiar un concept clar de funcţie, era inevitabil ca, la fel ca în cazul elaborării proiectului

de lege, puterea reală să graviteze în mâinile celor cu cunoştinţe tehnice şi conexiuni pe Wall Street. Pentru oamenii de ştiinţă monetari care au elaborat proiectul de lege şi au conceput compromisurile, concentrarea finală a controlului efectiv în mâinile lor nu a fost niciodată pusă la îndoială. Şi, aşa cum vom vedea în capitolul următor, evenimentele ulterioare au dovedit temeinicia acelei strategii.

BRYAN SPRIJINĂ LEGEA

Bryan nu se putea compara cu strategii de la Jekyll Island şi a acceptat „compromisurile" la valoarea lor nominală. Dacă ar fi existat vreo îndoială persistentă în mintea sa, aceasta a fost înlăturată de recunoştinţa pentru numirea sa in functia de Secretar de Stat al lui Wilson. Acum, că se afla în echipă, a declarat:

„Apreciez atât de profund serviciile aduse de preşedinte oamenilor dintr-o pozitie in care şi-a asumat principiile fundamentale implicate în reforma monetară, încât sunt de acord cu el în toate detaliile.... Dreptul guvernului de a emite bani nu este cedat băncilor; controlul asupra banilor astfel emişi nu este cedat de guvern.... Mă bucur să susţin cu seriozitate şi fără rezerve proiectul de lege privind moneda, ca o măsură mult mai bună decât am presupus că este posibil de obţinut în acest moment.... Opiniile contradictorii au fost reconciliate cu un succes dificil de aşteptat.(106)

Odată cu convertirea lui Bryan, nu a mai existat nici o îndoială cu privire la rezultatul final. Legea Rezervei Federale a fost emisă de comitetul mixt al Camerei Reprezentanţilor şi Senatului pe 22 decembrie 1913, chiar în momentul în care Congresul era preocupat de plecarea în vacanţa de Crăciun şi nu avea chef de dezbateri. A fost adoptată rapid cu un vot de 282 la 60 în Cameră şi 43 la 23 în Senat. Preşedintele a semnat-o a doua zi. Creatura înghiţise Congresul.

REZUMAT

Preşedintele Taft, deşi purtător de cuvânt republican al marilor afaceri, a refuzat să susţină proiectul de lege Aldrich pentru o bancă centrală. Acest lucru i-a marcat asigurat dispariţia politică. Trustul Monetar îşi dorea un preşedinte care să promoveze agresiv proiectul de lege, iar omul ales a fost Woodrow Wilson care îşi declarase deja public loialitatea. Nominalizarea lui Wilson la convenţia naţională democrată a fost asigurată de colonelul House, un apropiat al lui Morgan şi Warburg. Pentru a se asigura că Taft nu va câştiga realegerea, Trustul Monetar l-a încurajat pe fostul preşedinte republican,Teddy Roosevelt, să candideze pe lista

progresiştilor.
Rezultatul, planificat, a fost că Roosevelt i-a retras sprijinul republican lui Taft, iar Wilson a câştigat alegerile cu 41.8% din votul popular. Wilson şi Roosevelt au militat energic împotriva relelor create de Trustul Monetar, în timp ce, in toata aceasta perioada, au depins de acelaşi Trust pentru finanţarea campaniei. Când Wilson a fost ales, colonelul House s-a mutat literalmente la Casa Albă şi a devenit preşedintele nevăzut al Statelor Unite. Sub îndrumarea sa, Legea Aldrich a suferit o intervenţie chirurgicală estetică şi a devenit Legea Glass-Owen. Deşi sponsorizată de democraţi, în toate aspectele esenţiale era totuşi planul de pe insula Jekyll. Aldrich, Vanderlip şi alţii identificaţi cu Wall Street au pretins că se opun Legii Glass-Owen pentru a convinge Congresul şi publicul că marii bancheri se temeau de aceasta reforma.
Proiectul final a fost scris cu modificari solide, care au fost incluse pentru a-l face acceptabil în timpul dezbaterii Congresului, dar care au fost preconcepute pentru a fi abandonate în anii următori. Pentru a câştiga sprijinul populiştilor sub conducerea lui William Jennings Bryan, echipa Jekyll a conceput de asemenea,ceea ce păreau a fi compromisuri, dar care în practică erau, aşa cum le numea Wilson, simple „umbre", în timp ce „substanţa"rămăsese. Pe scurt, Congresul a fost depăşit, păcălit şi subclasat de un atac psiho-politic înşelător, dar genial. Rezultatul este că, pe 23 decembrie 1913, America a avut din nou o bancă centrală.
Capitolul Douăzeci şi Trei

MAREA CINĂ DELICIOASA CU RATA

Cum au dus politicile Rezervei Federale la crahul din 1929; extinderea masei monetare ca mijloc de a ajuta economia Angliei; valul de speculaţii cu active şi imobiliare care a urmat; dovezi că Consiliul Rezervei Federale a avut cunoştinţă dinainte de crah şi chiar a fost executant al evenimentele care au fost menite să il declanşeze.
Povestea spune ca un fermier din New England avea un mic iaz pe păşunea sa. În fiecare vară, un grup de raţe sălbatice frecventa acel iaz, dar, oricât ar fi încercat, fermierul nu a putut prinde niciodată una. Indiferent cât de devreme dimineaţa se apropia, cât de atent si-a ascuns prezenta sau ce fel de semnale sonore a încercat, cumva acele păsări viclene au simţit pericolul şi au reuşit să iasă din raza sa de acţiune. Desigur, când a venit toamna,raţele s-au

îndreptat spre sud, iar pofta fermierului pentru o cina gatita din carnea lor s-a intensificat.
Apoi i-a venit o idee. La începutul primăverii, a început să împrăştie porumb pe marginea iazului. Raţelor le-a plăcut porumbul şi, din moment ce era întotdeauna acolo, au renunţat curând să se scufunde in iaz şi să isi caute hrana.
După un timp, s-au obişnuit cu fermierul şi au început să aibă încredere în el. Puteau vedea că era binefăcătorul lor şi acum mergeau aproape de el fără nici o teamă. Viaţa era atât de uşoară, încât au uitat cum să zboare. Dar asta era neimportant, pentru că acum erau atât de grase încât nu ar fi putut ieşi din apă nici dacă ar fi încercat.
A venit toamna, iar raţele au rămas. A venit iarna, iar iazul a îngheţat. Fermierul a construit un adăpost pentru a le ţine de cald. Raţele erau fericite pentru că nu trebuiau să zboare. Şi fermierul era deosebit de fericit pentru că, în fiecare săptămână, pe tot parcursul iernii, avea o cină delicioasă cu raţă.
Aceasta este povestea Marii Depresiuni Americane din anii 1930.

CONSOLIDAREA PUTERII

Când Legea Rezervei Federale a fost prezentată Congresului, multe dintre cele mai importante caracteristici ale sale au fost redactate într-un limbaj vag. Unele detalii au fost omise complet. Aceasta a fost o mişcare tactică pentru a evita dezbaterile asupra punctelor delicate şi pentru a permite flexibilitate pentru interpretări viitoare. Scopul a fost adoptarea proiectului de lege şi perfecţionarea acestuia ulterior. De atunci, Legea a fost modificată de 195 de ori, extinzând puterea şi domeniul de aplicare al Sistemului până la punctul în care, astăzi, ar fi aproape de nerecunoscut pentru congresmenii şi senatorii care au votat pentru ea.
În 1913, dezgustul public faţă de concentrarea puterii financiare în mâinile câtorva bănci de pe Wall Street a contribuit la alimentarea adoptării Legii Rezervei Federale. Pentru a crea impresia că noul sistem va si sfarsitul „Trustului Monetar" din New York, aşa cum era prezentat publicului i s-a spus că Rezerva Federală nu va reprezenta nici un grup sau o regiune anume.
În schimb, puterea acesteia va fi difuzată asupra a douăsprezece bănci regionale ale Rezervei Federale şi nici una nu va putea domina. După cum a subliniat Galbraith, totuşi, designul regional a fost „admirabil pentru că servea mândria locală şi ambiţia

arhitecturală şi pentru că alunga suspiciunile fermierilor".(107) Dar nu asta aveau în minte planificatorii pe termen lung.
La început, filialele regionale şi-au luat autonomia în serios, iar acest lucru a dus la conflicte cu membrii consiliului naţional. Consiliul Guvernatorilor era compus din persoane numite politic care reprezentau diverse segmente ale economiei. Aceştia au fost depăşiţi de şefii sucursalelor regionale ale Sistemului, care erau bancheri cu experienţă bancară.

REVENIREA „ TRUSTULUI MONETAR" DIN NEW YORK

Cea mai mare luptă pentru putere a apărut din partea Băncii Rezervei Federale din New York, care era condusă de Benjamin Strong. Strong avea contactele şi experienţa. Reamintim că a fost unul dintre cei şapte care au elaborat structura cartelului pe insula Jekyll. Fusese şeful companiei Bankers Trust a J.P. Morgan şi era strâns asociat cu Edward Mandell House. Devenise prieten personal cu Montagu Norman, şeful Băncii Angliei, şi cu Charles Rist, şeful Băncii Franţei. Nu în ultimul rând, era şeful sucursalei din New York a Sistemului, care reprezenta cele mai mari bănci ale naţiunii, „Trustul Monetar" în sine. De la început, consiliul naţional şi sucursalele regionale au fost dominate de sucursala din New York. Strong a condus ca un autocrat, determinând politica Fed adesea fără măcar să se consulte cu Consiliul Rezervei Federale de la Washington.
Intrarea Statelor Unite în Primul Război Mondial a oferit impulsul pentru creşterea puterii Rezervei Federale. Sistemul Rezervelor a devenit singurul agent fiscal al Trezoreriei, au fost emise bancnote ale Rezervei Federale, practic toate rezervele de aur ale băncilor comerciale ale naţiunii au fost adunate în seifurile Sistemului Federal, iar multe dintre restricţiile legislative introduse în Legea iniţială au fost abandonate. Alegătorii pun mai puţine întrebări atunci când naţiunea lor este în război.
Concentrarea puterii în mâinile „Trustului Monetar" pe care Fed trebuia să-l învingă este descrisă de Ferdinand Lundberg, autorul cărţii America's Sixty Families:

În practică, Banca Rezervei Federale din New York a devenit fantana sistemului celor douăsprezece bănci regionale, deoarece New York-ul era piaţa monetară a naţiunii. Celelalte unsprezece bănci erau tot atâtea mausolee scumpe ridicate pentru a alina mândria locală şi a potoli temerile jacksoniene ale regiunii. Benjamin Strong,... preşedinte al Bankers Trust Company [J.P. [Morgan] a fost ales primul guvernator al Băncii de Rezervă din New York. Expert în finanţe,

Strong a manipulat timp de mulţi ani sistemul monetar al ţării la discreţia directorilor care reprezentau principalele bănci din New York. Sub conducerea lui Strong, Sistemul de Rezervă, nebănuit de naţiune, a fost adus în relaţii strânse de cooperare cu Banca Angliei şi Banca Franţei.108

SALVAREA EUROPEI

Reamintim din capitolele doisprezece şi douăzeci că această interconectare din timpul Primului Război Mondial a fost responsabilă pentru confiscarea de la contribuabilii americani a miliarde de dolari care au fost daţi băncilor centrale din Anglia şi Franţa. O mare parte din aceşti bani au ajuns la asociaţii J.P. Morgan ca plăţi de dobânzi la obligaţiuni de război şi ca taxe pentru furnizarea de muniţii şi alte materiale de război.

Şaptezeci la sută din costul Primului Război Mondial a fost plătit prin inflaţie mai degrabă decât prin taxe, un proces orchestrat de Sistemul Rezervei Federale. Acest lucru a fost considerat de susţinătorii Fed-ului ca primul său test real şi a trecut cu brio. Inflaţia americană în acea perioadă a fost doar puţin mai mică decât în Anglia, care fusese mai profund angajată în război şi pentru o perioadă mai lungă de timp. Acest lucru nu este surprinzător, având în vedere că o mare parte din costurile de război ale Europei fuseseră transferate contribuabililor americani.

După încheierea războiului, transfuzia de dolari americani a continuat ca parte a unui plan de a scoate Anglia din depresiune. Metodele alese pentru acest transfer au fost rate ale dobânzii artificial scăzute şi o inflaţie deliberată a masei monetare americane. Acest lucru a fost calculat pentru a slăbi valoarea dolarului în raport cu lira engleză şi a determina mutarea rezervelor de aur din America în Anglia. Ambele operaţiuni au fost conduse de Benjamin Strong şi executate de Rezerva Federală. Nu a fost o exagerare când preşedintele Herbert Hoover l-a descris pe Strong drept „o anexă a suportului Europei”.(109)

Înainte ca Alan Greenspan să fie numit preşedinte al Rezervei Federale de către preşedintele Reagan în 1987, el fusese membru în consiliul de administraţie al companiei J.P. Morgan. Înainte de aceasta, însă, fusese un susţinător deschis al standardului aurului şi un critic al subordonării sistemului faţă de cartelul bancar. În 1966, el a scris:

„Când afacerile din Statele Unite au suferit o uşoară contracţie în 1927, Rezerva Federală a creat mai multe rezerve de bani fiat în speranţa de a preveni orice posibilă penurie de rezerve bancare.Mai dezastruoasă a fost însă

încercarea Rezervei Federale de a ajuta Marea Britanie care pierdea aur în faţa noastră... „Fed" a reuşit: a oprit pierderea aurului, dar aproape a distrus economiile lumii în acest proces." Excesul de credit pe care Fed l-a pompat în economie s-a revărsat pe piaţa bursieră - declanşând un boom speculativ fantastic....Drept urmare, economia americană s-a prăbuşit.(110)

După numirea sa în Fed, Greenspan a tăcut cu privire la aceste probleme şi nu a făcut nimic pentru a înfuria Creatura pe care o servea acum.

AGENŢII PUTERII ASCUNSE

Când se analizează acest aspect al istoriei Fed, apar întrebări despre loialitatea patriotică a unor oameni precum Benjamin Strong. Cum este posibil ca un om care se bucură de ce e mai bun din ceea ce naţiunea sa poate oferi - securitate, bogăţie, prestigiu - să conspire pentru a-şi jefui concetăţenii si pentru a-i ajuta politicienii altor guverne să continue să le jefuiască pe ale lui? Prima parte a răspunsului a fost ilustrată în secţiunile anterioare ale acestei cărţi.

Administratorii de bani internaţionali pot fi cetăţeni ai unei anumite ţări, dar, pentru mulţi dintre ei, acesta este un accident de naştere fără sens. Ei se consideră în primul rând cetăţeni ai lumii. Vorbesc despre afecţiunea lor pentru întreaga omenire, dar cea mai mare loialitate a lor este faţă de ei înşişi şi faţă de profesia lor.

Acesta este doar jumătate din răspuns. Trebuie să ne amintim că oamenii care au tras de pârghiile financiare ale acestei maşini apocaliptice, guvernatorii Băncii Angliei şi ai Rezervei Federale, erau ei înşişi legaţi de sfori care erau trase de alţii superiori lor. Minţile lor nu erau obsedate de concepte de naţionalism sau internaţionalism. Loialităţile lor erau faţă de oameni. Profesorul Quigley ne aminteşte:

Nu trebuie să se considere că aceşti şefi ai principalelor bănci centrale ale lumii erau ei înşişi puteri substanţiale în finanţele mondiale. Nu erau. Mai degrabă, erau tehnicienii şi agenţii bancherilor de investiţii dominanţi din propriile ţări, care îi ridicaseră şi erau perfect capabili să-i doboare. Puterile financiare substanţiale ale lumii se aflau în mâinile acestor bancheri de investiţii (numiţi şi bancheri „internaţionali" sau „comerciali") care au rămas în mare parte în culise, în propriile lor bănci private neafiliate.

Aceştia au format un sistem de cooperare internaţională şi dominaţie naţională care era mai privat, mai puternic şi mai secret decât cel al agenţilor lor din băncile centrale.(111)

Aşadar, nu avem de-a face cu acţiunile unor oameni care se percep ca fiind trădatori ai naţiunii lor, ci cu tehnicieni care sunt loiali

oamenilor de ştiinţă monetari şi politologilor care i-au crescut. Dintre cele două grupuri, finanţatorii sunt dominanţi. Politicienii vin şi pleacă, dar cei care deţin puterea banilor rămân pentru a-şi alege succesorii.

FERMIERII DEVIN CINA BANCHERILOR

În timpul războiului, preţurile produselor agricole au crescut la un nivel record, şi la fel şi profiturile. Fermierii au pus o parte din acei bani în obligaţiuni de război, dar o mare parte din aceştia fuseseră plasaţi în conturi de economii la bănci din comunităţile agricole, adică, mai ales în parte centrala,in nordul şi sudul SUA.

Acest lucru era inacceptabil pentru băncile din New York, care au văzut cum cota lor din depozitele naţiunii începe să scadă. Trebuia concepută o modalitate de a recupera acei bani. Sistemul Rezervei Federale, care până atunci era captivul băncilor din New York, a fost presat pentru a îndeplini acest proces.

Puţine dintre acele bănci de ţară au ales să devină membre ale Sistemului Rezervei Federale. Aceasta era o insultă adaugata la prejudiciu şi a oferit, de asemenea, o scuză pentru Fed să poarte un război economic împotriva lor. Planul nu era nici complex, nici original; fusese folosit de multe ori înainte de către bancherii centrali. Acesta era (1) acordarea de credite cu dobanzi mici fermierilor pentru a-i atrage în datorii mari şi apoi (2) crearea unei recesiuni care le-ar reduce veniturile până la punctul în care nu ar mai putea efectua plăţi. Băncile de ţară s-ar trezi apoi deţinând credite neperformante şi proprietăţi executate silit pe care nu le-ar fi putea vinde fără pierderi enorme. În cele din urmă, atât fermierii, cât şi băncile ar fi fost eliminate. Băncile erau ţinta iar victimele colaterale fermierii.

Congresmanul Charles Lindbergh Sr., tatăl celui care a realizat primul zbor transatlantic solo din lume, a explicat astfel: „Conform Legii Rezervei Federale, panica este creată ştiinţific; crah-ul actual este primul creat tehnic, elaborat progresiv la fel ca si in cazul rezolvării unei probleme de matematică.”(112)

Detaliile modului în care a fost creată această panică au fost explicate în 1939 de senatorul Robert Owen, preşedintele Comitetului Bancar şi Valutar al Senatului.

Owen, el însuşi bancher, fusese coautor al Legii Rezervei Federale, un rol pe care l-a regretat ulterior. Owen spune:

În luna mai 1920... fermierii erau extrem de prosperi... Îşi plăteau ipotecile. Cumpăraseră o mulţime de
terenuri noi, la cererea guvernului — împrumutaseră bani pentru a face acest lucru — şi apoi au dat faliment din cauza unei contracţii bruşte a creditului şi a monedei, care a avut loc în 1920...
Consiliul Rezervei Federale s-a întrunit într-o şedinţă care nu a fost dezvăluită publicului pe 18 mai 1920; a fost o şedinţă secretă — şi a durat toată ziua; procesul-verbal a avut 60 de pagini tipărite şi apare în Documentul Senatului 310 din 10 februarie 1923... În urma acţiunii întreprinse de Consiliul Rezervei la 18 mai 1920, a rezultat o contracţie violentă a creditului...
Această contracţie a creditului şi a monedei a avut ca efect, în anul următor, diminuarea producţiei naţionale cu 15 miliarde de dolari; si a avut ca efect pierderea a milioane de locurile de muncă si reducerii valorii terenurilor şi fermelor cu 20 de miliarde de dolari.(113)

Contracţia creditului a avut un efect dezastruos asupra naţiunii în ansamblu, nu doar asupra fermierilor. Dar fermierii au fost cei mai profund implicaţi, deoarece recent creatul Consiliu Federal de Imprumut pentru fermieri îi ademenise cu credite facile la fel ca in povestea cu raţele de pe iaz -îndatorandu-se la cote extreme. Mai mult, băncile din oraşele mari care erau membre ale Sistemului Federal au primit sprijin din partea Rezervei Federale în vara anului 1920 pentru a le permite să acorde credite producătorilor şi comercianţilor. Acest lucru le-a permis multora dintre ei să depăşească recesiunea. Nu a existat un astfel de sprijin pentru fermieri sau băncile rurale care, până în 1921, căzeau ca nişte piese de domino. Cărţile de istorie se referă la acest eveniment ca Depresiunea Agricolă din 1920-21. Un nume mai bun ar fi fost cina delicioasa cu rata de la tară în New York.

CONSTRUIREA MECANISMULUI MANDRAKE

În capitolul 10, am examinat cele trei metode prin care Rezerva Federală este capabilă să creeze sau să stingă bani. Dintre cele trei, cumpărarea şi vânzarea de titluri de valoare legate de datorii pe piaţa liberă este cea care are cel mai mare efect asupra masei monetare. Achiziţionarea de titluri de valoare de către Fed (cu cecuri care nu sunt garantate) creează bani; vânzarea acestor titluri de valoare stinge banii. Deşi Fed este autorizat să cumpere şi să vândă aproape orice tip de titlu de valoare care există în
lume, este obligat să acorde preferinţă obligaţiunilor şi bonurilor de trezorerie emise de guvernul federal. Acesta este modul în care oamenii de ştiinţă monetari îşi îndeplinesc angajamentul de a crea bani pentru partenerii lor, politologii.

Fără acest serviciu, parteneriatul s-ar dizolva, iar Congresul ar desfiinţa Fed.
Atunci cand FED a fost creat în 1913, se anticipa că principala modalitate de manipulare a masei monetare ar fi controlul „rapoartelor rezervelor minime obligatorii” şi al „fereastrei de discount”. Acesta este limbajul bancherilor pentru stabilirea nivelului rezervelor bancare obligatorii (ca procent din depozite) şi, de asemenea, stabilirea ratei dobânzii la împrumuturile acordate de Fed băncilor sale. Rata rezervelor minime obligatorii în temeiul vechii Legi a Băncii Naţionale fusese de 25%. În conformitate cu Legea Rezervei Federale din 1913, aceasta a fost redusă la 18% pentru băncile mari din New York, o scădere de 28%. În 1917, doar patru ani mai târziu, rezervele minime obligatorii pentru Băncile Centrale de Rezervă din mediul urban au fost reduse în continuare de la 18% la 13% (cu reduceri puţin mai mici pentru băncile mai mici). Aceasta a reprezentat o reducere suplimentară de inca 28%.(114)
A devenit rapid evident că stabilirea ratelor rezervelor minime obligatorii era un instrument ineficient. Pozitia de control era prea mică, iar atenţia publică ridicata. A doua metodă, influenţarea ratei dobânzii la creditele comerciale, a fost si mai utilă. Iată cum funcţionează:
În cadrul unui sistem bancar cu rezerve fracţionare, o bancă poate crea bani noi doar prin emiterea unui împrumut. Suma pe care o creează este limitată de rata rezervelor minime obligatorii sau „fracţiunea” pe care trebuie să o menţină pentru a-şi acoperi nevoile de flux de numerar.
Dacă rata rezervelor minime obligatorii este de 10%, atunci fiecare 10 dolari pe care îi împrumută includ 9 dolari care nu au existat niciodată înainte. Prin urmare, o bancă comercială poate crea o sumă considerabilă de bani doar prin acordarea de împrumuturi. Dar, odată ce banca este „creditata”, adică odată ce a împrumutat deja 9 dolari pentru fiecare 1 dolar pe care îl deţine în rezervă, trebuie să se oprească şi să aştepte rambursarea unora dintre împrumuturile vechi înainte de a putea emite altele noi. Singura modalitate de a extinde acest proces este de a crea rezerve mai mari. Acest lucru se poate realiza printr-unul din următoarele patru moduri: (1) atragerea mai multor depozite, (2) utilizarea unei părţi din profiturile băncii, (3) vânzarea de acţiuni suplimentare

investitorilor sau (4) împrumutul de bani de la Fed.

CÂND BĂNCILE ÎMPRUMUTĂ DE LA FED

A patra opţiune este cea mai populară şi se numeşte accesarea „ghişeului de discount". Când băncile apelează la ghişeul de discount al Fed pentru a obţine un împrumut, se aşteaptă ca acestea să ofere garanţii. Acestea pot fi aproape orice contract de datorie deţinut de bancă, inclusiv obligaţiuni guvernamentale, dar, de obicei, constă în împrumuturi comerciale. Fed acordă apoi credit băncii într-o sumă egală cu acele contracte. În esenţă, acest lucru permite băncii să îşi convertească vechile împrumuturi în noi „rezerve". Fiecare dolar din aceste noi rezerve poate fi folosit ca bază pentru împrumutarea a încă nouă dolari datorita acestor conturi! Procesul nu se opreşte aici. Odată ce noile împrumuturi sunt acordate, acestea pot fi, de asemenea, folosite ca garanţii la Fed pentru şi mai multe rezerve. Muzica continua, fiecare nou nivel de datorie devenind „rezerve" pentru un nivel şi mai mare de împrumuturi, până când în cele din urmă se epuizează la un nivel de aproximativ 28 de ori.(115) Acest proces este denumit în mod obişnuit „scontarea documentelor comerciale"(tranzacţie financiară în care o companie vinde un bilet la ordin(document financiar) pe termen scurt, fără dobândă (hârtie comercială) unei bănci sau unei alte instituţii financiare înainte de data scadenţei sale, pentru o sumă mai mică decât valoarea sa nominală). A fost unul dintre mijloacele prin care Fed a reuşit să inunde naţiunea cu bani noi înainte de ,,Marea Rupere a Barajului" din 1929.

Dar există o problemă cu această metodă, cel puţin în ceea ce priveşte Fed.

Chiar dacă ratele dobânzilor la ,,ghişeul de discount" pot fi făcute atât de mici încât majoritatea bancherilor se vor alinia ca raţele în căutare de porumb gratuit, unii dintre ei - în special acei „tarani" de la băncile rurale care sunt cunoscuti ca fiind suspiciosi. Nu există nici o modalitate de a forţa băncile să participe. În plus, băncile însele depind de capriciile clienţilor lor care, din motive ştiute doar de ei, s-ar putea să nu dorească să împrumute atât cât doreşte banca să împrumute. Dacă clienţii încetează să se mai împrumute, atunci băncile nu mai au împrumuturi noi pe care să le convertească în rezerve suplimentare.

Acest fapt a pozitionat al treilea mecanism ca opţiune preferatăa bancherilor : cumpărarea şi vânzarea de obligaţiuni şi a altor

titluri de datorie pe piaţa liberă. Cu fereastra de discount, băncile trebuie să fie atrase să împrumute bani care ulterior trebuie rambursaţi şi, uneori, sunt reticente în a face acest lucru. Dar cu piaţa liberă, tot ce trebuie să facă Fed este să scrie un cec fiat pentru a plăti titlurile de valoare. Când cecul respectiv este încasat, noii bani pe care i-a creat se mută direct în economie, fără a fi nevoie de nici un acord din partea băncilor recalcitrante.
Dar, a existat o problemă şi cu această metodă. Înainte de Primul Război Mondial, existau puţine obligaţiuni guvernamentale disponibile pe piaţa liberă. Chiar şi după război, oferta era limitată. Ceea ce înseamnă că inflaţia vastă care a precedat criza din 1929 nu a fost cauzată de cheltuieli deficitare. În fiecare an din 1920 până în 1930 a existat un surplus de venituri guvernamentale faţă de cheltuieli. Oricât de surprinzător ar fi, în ajunul crizei economice, America ieşea din datorii.(116) Drept urmare, existau puţine obligaţiuni guvernamentale pe care Fed le putea cumpăra. Fără obligaţiuni guvernamentale, motorul pieţei libere rămânea constant fără benzină.
Soluţia la toate aceste probleme a fost crearea unei noi pieţe adaptate nevoilor Fed, un fel de cale intermediară între fereastra de discount şi piaţa libera. Aceasta a fost numită „fereastra de acceptare" şi prin intermediul acestei scheme ,Sistemul Federal a achiziţionat un tip unic de titlu de valoare legat de datorie, numit acceptări bancare.

ACCEPTĂRILE BANCARE

Acceptările bancare sunt contracte care promit plata pentru bunuri comerciale programate pentru o livrare ulterioară. Acestea implică de obicei comerţul internaţional unde întârzierile de trei până la şase luni sunt frecvente. Sunt un mijloc prin care un vânzător dintr-o ţară poate expedia bunuri către un cumpărător necunoscut dintr-o altă ţară cu încrederea că va fi plătit la livrare. Acest lucru se realizează prin garanţii oferite atât de băncile cumpărătorului, cât şi ale vânzătorului. În primul rând, banca cumpărătorului emite o scrisoare de credit care garantează plata bunurilor, chiar dacă cumpărătorul nu îşi achită obligaţiile. Când banca vânzătorului primeşte aceasta garantie, unul dintre ofiţerii săi scrie cuvântul „acceptat" pe contract şi plăteşte vânzătorului suma vânzării. Prin urmare, banca care isi sa consimtamantul avansează banii vânzătorului în aşteptarea primirii unei plăţi viitoare de la banca

cumpărătorului. Pentru acest serviciu, ambele bănci percep un comision exprimat ca procent din contract. Astfel, cumpărătorul plăteşte puţin mai mult decât suma contractului de vânzare, iar vânzătorul primeşte mai puţin. Din punct de vedere istoric, aceste contracte au fost sigure, deoarece băncile sunt atente să garanteze plata doar pentru firmele solide din punct de vedere financiar. Dar, în perioadele de criză economică, chiar şi firmele solide pot fi incapabile să îşi onoreze contractele. Acest tip de afaceri aproape i-a falimentat pe George Peabody şi J.P. Morgan la Londra în timpul panicii din 1857 şi ar fi făcut-o dacă nu ar fi fost salvati de Banca Angliei.
Acceptările, la fel ca contractele de împrumut comercial, sunt instrumente negociabile care pot fi tranzacţionate pe piaţa valorilor mobiliare. Băncile acceptante au de ales între a le păstra până la scadenţă sau a le vinde. Dacă le păstrează,profitul lor va fi realizat atunci când contractul subiacent este în cele din urmă achitat şi va fi egal cu valoarea „scontului" său, care este limbajul bancar pentru comisionul său. Se spune că acceptările sunt „re-scontate" atunci când sunt vândute de discounterul iniţial, celui intermediar. Avantajul acestui lucru este că nu trebuie să aştepte trei până la şase luni pentru a obţine profitul. Aceştia pot dobândi capital imediat, care poate fi investit pentru a câştiga dobânzi.
Preţul de vânzare al unei acceptări este întotdeauna mai mic decât valoarea contractelor subiacente; altfel nimeni nu le-ar cumpăra. Diferenţa reprezintă profitul potenţial pentru cumpărător. Este exprimată ca procent şi se numeşte „rata" de reducere - sau, în acest caz, rescontare. Dar rata acordată de vânzător trebuie să fie mai mică decât ceea ce se aşteaptă să câştige cu banii pe care îi primeşte, altfel va fi mai bine să nu vândă.
Deşi acceptările bancare erau tranzacţionate în mod obişnuit în Europa, acestea nu erau populare în Statele Unite. Înainte de adoptarea Legii Rezervei Federale,băncilor naţionale li se interzisese să le cumpere. Prin urmare, trebuia creată o piaţă. Fed a realizat acest lucru prin stabilirea ratei de actualizare a acceptărilor atât de scăzute încât doritorii ar fi fost nebuni să nu profite de ea. La o reducere foarte mică, aceştia puteau dobândi fonduri pe termen scurt care apoi puteau fi investite la o rată mai mare de randament. Astfel, acceptările au devenit rapid abundente pe piaţa liberă din Statele Unite.

Dar cine ar vrea să le cumpere daca ofereau un randament scăzut? Nimeni, desigur. Aşadar, pentru a crea această piaţă, Rezerva Federală nu numai că a stabilit rata de actualizare artificial scăzută, dar s-a angajat şi să cumpere toate acceptările care erau oferite. Prin urmare, Fed a devenit principalul cumpărător al acestor titluri de valoare. Băncile au intrat pe piaţă şi ca cumpărători, dar numai datorita faptului că, în orice moment doreau să vândă, Fed se angaja să cumpere.
Întrucât banii erau creaţi din nimic, costul nu conta cu adevărat, nici potenţialul scăzut de profit. Scopul Fed nu era să obţină profit din investiţii. Ci să crească masa monetară a naţiunii.

WARBURG ŞI PRIETENII SĂI FAC UN MIC PROFIT

Omul care a beneficiat cel mai mult de această piaţă creată artificial a fost nimeni altul decât Paul Warburg, partener la Kuhn, Loeb şi Co. Warburg a fost prezent la întâlnirea de pe insula Jekyll, la care a fost conceput Sistemul Rezervei Federale.
El a fost considerat de toţi maestrul teoretician care i-a condus pe ceilalţi în deliberările lor. A fost una dintre cele mai influente voci din dezbaterile publice care au urmat. Fusese numit unul dintre primii membri ai Consiliului Rezervei Federale şi mai târziu a devenit viceguvernatorul acestuia până la izbucnirea războiului, moment în care a demisionat din cauza publicităţii privind legăturile sale cu sistemul bancar german.
A fost director al firmelor americane I.G. Chemical Corp. şi Agfa Ansco, Inc., care erau controlate de I.G. Farben, infamul cartel german care, doar câţiva ani mai târziu, avea să sponsorizeze ascensiunea la putere a lui Adolph Hitler.(117)De asemenea, a fost director al CFR (Consiliul pentru Relaţii Externe). Prin urmare, nu ar trebui să fie surprinzător să aflăm că a reuşit să se poziţioneze în centrul fluxului uriaş de numerar rezultat din achiziţionarea de acceptări de către Fed.
Warburg a fost fondatorul şi preşedintele Băncii Internaţionale de Acceptanţă din New York, cea mai mare bancă de acceptare din lume. De asemenea, a fost director al mai multor „concurenţi" mai mici, inclusiv prestigioasa Westinghouse Acceptance Bank. A fost fondator şi preşedinte al American Acceptance Council. Warburg era piaţa de acceptare din America. Dar nu era lipsit de prieteni care înotau şi ei în râul de bani. Bărbaţi care controlau cele mai mari instituţii financiare din America au devenit directori sau ofiţeri

ai diferitelor bănci de acceptare. Lista companiilor care au devenit parte a directoratului interconectat a inclus Kuhn, Loeb and Co.; New York Trust Co.; Bank of Manhattan Trust Co.; American TrustCo.; New York Title and Mortgage Co.; Chase National Bank; Metropolitan Life Insurance Co.; American Express Co.; Carnegie Corp.; Guaranty Trust Co.; Mutual Life Insurance Co.; Equitable Life Assurance Society din New York; şi First National Banks din Boston, St. Louis şi Los Angeles, pentru a numi doar câteva. Lumea sistemului bancar de acceptare era domeniul privat al elitei financiare de pe Wall Street. În spatele imaginii americane, însă, se afla un parteneriat deplin cu investitori din Europa. Capitalul total al acţionarilor americani ai IAB era de 276 de milioane de dolari, comparativ cu 271 de milioane de dolari de la investitorii străini. O parte semnificativă din acesta a fost împărţită între Warburgii din Germania şi Rothschildz-ii din Anglia.(118)

Cât de mare era debitul acelui râu al bani din acceptari bancare? În 1929, acesta avea o valoare de 1,7 trilioane de dolari. De-a lungul anilor 1920, acesta reprezenta peste jumătate din toţi banii noi creaţi de Rezerva Federală - mai mult decât toate celelalte achiziţii de pe piaţa liberă, plus toate împrumuturile către toate băncile care stăteau la coadă la ghişeul de discount.(119)

Oamenii de ştiinţă monetari care au creat Rezerva Federală şi asociaţii lor de afaceri apropiaţi au fost bine răsplătiţi pentru eforturile lor. Cu toate acestea, profitul încasat de către cei din interiorul acestei scheme nu este problema. Mult mai important este faptul că consecinţa acestui mecanism egoist a fost expansiunea masivă a masei monetare care a făcut inevitabilă Marea Depresiune. Şi acesta este subiectul care ne-a determinat să analizăm acceptările în primul rând.

CONGRESUL ESTE SUSPICIOS DAR FRICOS

Până în 1920, suspiciunile şi resentimentele creşteau în sălile Congresului. Politicienii nu îşi primeau partea. Este posibil ca mulţi dintre ei să nu fi realizat că, în calitate de parteneri în schemă, aveau dreptul la o parte. Cu toate acestea, erau orbiţi de limbajul bancher şi de trucurile contabile şi se temeau să joace cu Sistemul, ca nu cumva să apese accidental comanda greşita.

Din Londra, urmărea cu amuzament socialistul fabian John Maynard Keynes. Vorbind despre manipularea valorii dolarului de către Rezerva Federală, el scria:. „Aceasta este modalitatea prin care o

ţară bogată este capabilă să combine noua înţelepciune cu vechile prejudecăţi.Se poate bucura de cele mai recente îmbunătăţiri ştiinţifice, concepute în laboratorul economic de la Harvard, în timp ce Congresul crede că nici o abatere pripită nu va fi permisă... Dar există în toate astfel de ficţiuni o anumită instabilitate... Suspiciunile congresmenilor pot fi stârnite. Nu poti fi sigur că vreun senator n-ar putea să citească şi să înţeleagă această carte"(120)

Nu exista prea mult pericol din partea lor! Deja, politicienii americani îşi făcuseră o placere pentru vinul ameţitor al finanţării războiului şi încetaseră să mai pună întrebări. Primul Război Mondial crease o cerere enormă de bani, iar Fed-ul îi furniza. Până la sfârşitul războiului, ostilitatea Congresului faţă de Rezerva Federală a devenit istorie.

PLATA PENTRU PRIMULUI RĂZBOI MONDIAL

O mare parte din datoria de război a fost absorbită de public, care a răspuns instinctelor patriotice şi a cumpărat obligaţiuni de război. Trezoreria a lansat o campanie publicitară masivă pentru „Împrumuturi Liberty" pentru a întări acest sentiment.

Aceste obligaţiuni cu denominaţii mici nu au extins masa monetară şi nu au provocat inflaţie, deoarece banii proveneau din economii. Acestea existau deja. Cu toate acestea, mulţi oameni care credeau că este datoria lor patriotică să susţină efortul de război s-au dus la bănci şi au împrumutat bani pentru a putea cumpăra obligaţiuni. Banca a creat cea mai mare parte a acestor bani din nimic, bazându-se pe credite şi intrări contabile de la Rezerva Federală, aşa că acele achiziţii au umflat masa monetară. Acelaşi rezultat ar fi putut fi obţinut mai simplu şi mai puţin costisitor prin obţinerea banilor direct de la Fed, dar guvernul a încurajat oricum această tendinţă,datorită valorii sale psihologice în generarea sprijinului popular pentru război. Atunci când oamenii fac sacrificii pentru o iniţiativă, aceasta le întăreşte convingerea că aceasta trebuie să fie demnă de luat în considerare.

Deşi războiul a fost finanţat parţial din impozite şi parţial din obligaţiuni Liberty achiziţionate de public, o parte semnificativă a fost acoperită prin vânzarea de obligaţiuni de trezorerie către Rezerva Federală pe piaţa liberă. Biograful lui Benjamin Strong, Lester Chandler, explică:

Sistemul Rezervei Federale a devenit o parte integrantă a mecanismului de finanţare a războiului. Obiectivul principal al Sistemului, atât ca creator de bani, cât şi ca agent fiscal, era de a asigura că Trezoreria va fi aprovizionată cu

toţi banii de care avea nevoie şi în termenii stabiliţi de Congres şi de Trezorerie... O naţiune recunoscătoare îl aclama acum ca un contribuitor major la câştigarea războiului, un agent fiscal eficient pentru Trezorerie, o sursă importantă de monedă şi fonduri de rezervă şi o parte permanentă şi indispensabilă a sistemului bancar.(121)

APARENTIA DATORIEI GUVERNAMENTALE

Anii războiului au fost în mare parte o perioadă de testare a noilor strategii şi de consolidare a puterii. În mod ironic, abia după război când nu a mai existat o justificare pentru cheltuielile deficitare datoria guvernamentală a devenit uriaşă. Până la Primul Război Mondial, cheltuielile federale anuale se ridicau la aproximativ 750 de milioane de dolari. Până la sfârşitul războiului, aceasta se ridica la 18 miliarde şi jumătate de dolari, o creştere de 2.466%. Aproximativ 70% din costul războiului fusese finanţat prin datorii. Murray Rothbard ne aminteşte că, în ajunul crizei economice din 1928, la zece ani după sfârşitul războiului, sistemul bancar deţinea mai multe obligaţiuni guvernamentale decât în timpul desfasurarii războiului.(122) Aceasta înseamnă că guvernul nu a achitat acele obligaţiuni la scadenţă.

În schimb, le-a refinanţat oferind noi obligaţiuni pentru a le înlocui pe cele vechi. De ce?

A fost oare pentru că Congresul avea nevoie de mai mulţi bani? Nu. Obligaţiunile deveniseră baza banilor în circulaţie şi, dacă ar fi fost răscumpărate, masa monetară ar fi scăzut. O scădere a masei monetare este considerată de politicieni şi bancherii centrali ca o ameninţare la adresa stabilităţii economice.

Astfel, guvernul s-a trezit incapabil să scape de datorii chiar şi atunci când avea banii necesari, o dilemă care continuă şi în ziua de azi.

Există o contradicţie aparentă aici. În cartea sa, Marele Avânt şi Panica , Robert Patterson spune că, în ajunul crizei economice, America ieşea din datorii.(123) Totuşi, Rothbard ne spune că existau mai multe obligaţiuni guvernamentale deţinute de sistemul bancar decât în timpul războiului! Singura modalitate prin care ambele afirmaţii pot fi adevărate este dacă ar fi existat, de fapt, mai multe obligaţiuni în circulaţie în timpul războiului, dar acestea ar fi fost deţinute de public, nu de sistemul bancar. Acest lucru ar face posibil ca în 1928 să existe mai puţine obligaţiuni în total şi totuşi Sistemul să poată deţine mai multe decât anterior.

Acesta ar fi rezultatul aşteptat al rolului tot mai mare al Fed pe piaţa liberă. Pe măsură ce obligaţiunile deţinute public ajungeau la scadenţă, Trezoreria le-a refinanţat, iar Fed le-a preluat. Obligaţiunile achiziţionate de public nu cresc masa monetară, în timp ce cele achiziţionate de bănci o fac.

Prin urmare, condiţiile din 1928 ar fi fost mult mai inflaţioniste decât cele din timpul războiului - chiar dacă guvernul ieşea din datorii.

Înainte de 1922, Rezerva Federală cumpăra obligaţiuni de trezorerie în principal avand trei scopuri: (1) pentru venituri necesare funcţionării sistemului, (2) pentru a plăti noile bancnote ale Rezervei Federale emise, care înlocuiau certificatele de argint şi (3) pentru a reduce ratele dobânzilor. Motivul pentru manipularea ratelor dobânzilor era de a încuraja împrumuturile din străinătate în Statele Unite (unde ratele erau scăzute).(124) De asemenea, a încurajat investiţiile din Statele Unite în Europa (unde ratele erau mai mari) făcând posibila creditare de dolari americani la o anumită rată şi investirea lor în altă parte la o rată mai mare, Fed muta în mod deliberat banii din Statele Unite, urmaţi de rezervele de aur. Aşa cum spusese preşedintele Kennedy în discursul său din 1963 la FMI, mutarea aurului american „nu a apărut din întâmplare".(125)

„DESCOPERIREA" PIEŢEI LIBERE

Scriitorii pe această temă afirmă în mod obişnuit că puterea mecanismului pieţei libere de a manipula masa monetară a fost „descoperită" de Fed la începutul anilor 1920 şi că a venit ca o surpriză totală. Martin Mayer, de exemplu, în cartea sa, Bancherii, scrie:

Acum, printr-un accident la fel de surprinzător precum cele care au produs descoperirea razelor X sau a penicilinei, banca centrală a aflat că „operaţiunile pe piaţă liberă" ar putea avea un efect semnificativ asupra comportamentului băncilor.(126)

Acest lucru face povestea interesantă, dar este greu de crezut că Benjamin Strong, Paul Warburg, Montagu Norman şi ceilalţi oameni de ştiinţă monetari care trăgeau pârghiile la acea vreme au fost luaţi prin surprindere.

Nu era posibil ca aceşti oameni să fi ignorat efectul creării banilor din nimic şi al turnării lor în economie. Piaţa liberă era doar o pâlnie diferită. Dacă a existat vreun element de surpriză, probabil acesta a fost doar uşurinţa cu care mecanismul putea fi

activat. Nu este important dacă acea parte a poveştii este fapt sau ficţiune, cu excepţia faptului că perpetuează viziunea „accidentală” asupra istoriei, mitul că nimeni nu este responsabil pentru haosul politic sau economic: Lucrurile se întâmplă pur şi simplu. Nu a existat nici un plan general. Nimeni nu este de vină. Totul este sub control. Relaxaţi-vă, plătiţi impozitele şi culcaţi-vă la loc!
În orice caz, până la sfârşitul războiului, Congresul îşi dăduse seama că putea folosi Sistemul Rezervei Federale pentru a obţine venituri fără impozite. Din acel moment, cheltuielile deficitare au devenit instituţionalizate. O emisiune treptată de obligaţiuni de trezorerie a fost încurajatoare pentru Fed deoarece oferea încă o sursă de datorie pentru a fi convertită în bani, o sursă care în cele din urmă avea să devină mult mai fiabilă decât fie împrumuturile bancare, sau acceptările bancare. Cel mai important, acum că Congresul devenea dependent de porumbul gratuit, existau puţine şanse ca acesta să-şi ridice aripile şi să zboare. Cu cât devenea mai dependent, cu atât sistemul însuşi devenea mai sigur.
În 1921, cele douăsprezece bănci regionale de rezervă cumpărau şi vândeau separat pe piaţa liberă. Dar motivele variau. Unele aveau nevoie doar de venituri pentru a-şi acoperi cheltuielile generale de operare, în timp ce altele - în special sucursala din New York sub conducerea lui Benjamin Strong erau mai interesate să trimită aur american în Anglia. Strong a început imediat să preia controlul asupra tuturor operaţiunilor de pe piaţă liberă în interesul propriei bănci. În iunie 1922, a fost format „Comitetul pentru Piaţa Liberă” pentru a coordona activităţile dintre guvernatorii regionali. În aprilie anul următor, însă, consiliul naţional din Washington a înlocuit grupul guvernatorilor cu unul propriu, „Comitetul pentru Investiţii pe Piaţa Liberă”. Benjamin Strong era preşedintele acestuia. Puterile acestui grup au fost sporite zece ani mai târziu prin legislaţie care a făcut obligatorie pentru sucursalele regionale respectarea directivelor Comitetului pentru Piaţa Liberă, dar aceasta era o simplă formalitate, deoarece zarurile fuseseră aruncate mult mai devreme. Din 1923 încoace, operaţiunile pe piaţă liberă ale Fed au fost efectuate de Banca Rezervei Federale din New York. Trustul monetar a fost întotdeauna la conducere.

ÎNECATI ÎN CREDIT

Acţiunile au consecinţe, iar una dintre consecinţele achiziţionării de obligaţiuni de trezorerie şi alte titluri de valoare legate de datorii

pe piaţa deschisă este că banii creaţi pentru a le achiziţiona ajung în cele din urmă în băncile comerciale, unde sunt utilizaţi pentru extinderea creditului bancar.
„Credit” este un alt cuvânt cam siropos care are sensuri diferite pentru oameni diferiţi. În limbajul bancherilor, extinderea creditului înseamnă că băncile au „rezerve în exces” (înregistrări contabile) care pot fi înmulţite cu nouă şi pot câştiga dobândă pentru ele - dacă cineva ar fi suficient de amabil să împrumute. Sunt bani care aşteaptă să fie creaţi. Mesajul este:„Veniţi la bancă, oameni buni. Nu vă ruşinaţi. Avem destui bani de împrumutat. Aveţi un credit pe care nici măcar nu ştiaţi că îl aveţi.”
În anii 1920, cea mai mare parte a creditului bancar a fost acordată firmelor de afaceri, investitorilor bogaţi şi altor jucători importanţi, dar omul de rand nu a fost ignorat. În 1910, creditul de consum reprezenta doar 10% din vânzările cu amănuntul ale naţiunii. Până în 1929, tranzacţiile de credit erau responsabile pentru jumătate din piaţa de retail de 60 de miliarde de dolari. În cartea sa, „Bani şi Omul”, Elgin Groseclose spune: „Până în 1929, Statele Unite au fost copleşite de un flux de credite. Acesta acoperise întregul pământ. Se revărsa în fiecare colţişor al economiei naţionale.”(127)
Impactul extinderii creditului a fost agravat de ratele dobânzii artificial scăzute , cealaltă faţă a aceleiaşi monede care erau menite să ajute guvernele Europei. Dar au stimulat şi împrumuturile de acasă. Întrucât împrumuturile sunt cele care determină crearea de bani în cadrul sistemului bancar cu rezervă fracţionară, masa monetară din America a început să se extindă.
Din 1921 până în iunie 1929, cantitatea de dolari a crescut cu 61,8%, substanţial mai mult decât creşterea produsului naţional. În aceeaşi perioadă, cantitatea de monedă în circulaţie a rămas practic neschimbată. Aceasta înseamnă că expansiunea a fost compusă în întregime din substitute monetare, cum ar fi obligaţiunile şi contracte de împrumut.

CICLUL EXPANSIUNE/CRIZĂ A INRAUTATIT SITUATIA

Forţele pieţei libere sunt uimitor de flexibile. La fel ca piaţa neagră, ele reuşesc să se exercite în moduri neaşteptate, în ciuda decretelor politice. Acesta a fost cazul de-a lungul majorităţii istoriei americane. Înainte de crearea Rezervei Federale, sistemul bancar fusese rasfatat dar şi împiedicat de guvern. Băncile erau autorizate de guvern, protejate de guvern şi reglementate de guvern.

Ele fuseseră forţate să servească agendelor politice ale celor aflaţi la putere. Prin urmare, peisajul era presărat cu pietrele funerare ale băncilor decedate care luaseră în mormânt economiile de o viaţă ale deponenţilor lor nefericiţi. Însă acestea au fost în mare parte tragedii regionale care au fost compensate de creştere şi prosperitate în alte zone. Chiar şi în comunităţile cele mai grav afectate, redresarea a fost rapidă.

Acum, că cartelul deţinea un control ferm asupra masei monetare a naţiunii, modelul a început să se schimbe. Forţele care corectau piaţa libere erau mai ferm blocate ca niciodată. Toate băncile din întreaga ţară erau pe acelasi nivel. Ceea ce se întâmpla într-o regiune se întâmpla în toate regiunile. Băncilor nu li se permitea să moară, aşa că nu puteau exista ajustări după dispariţia lor. Boala lor a fost susţinută şi transmisă ca un virus mortal către celelalte. Expansiunea masei monetare în anii 1920 arată clar acest efect. Nu a fost o cronicitate constanta, ci o serie de convulsii. Fiecare ciclu a fost la un nivel mai ridicat decât precedentul. Asta pentru că recesiunile care au urmat boom-urilor nu au fost lăsate să se desfăşoare singure.

Oamenii de ştiinţă monetari aveau acum la dispoziţie atât de multe mecanisme încât au putut iniţia noi expansiuni pentru a anula ajustările descendente. Era ca şi cum ar fi prescris doze tot mai mari de medicamente pentru a amâna declansarea unei boli în avans. Creştea prestigiul medicului, dar nu era de bun augur pentru pacient.

ROLLER COASTER-UL

Între 1920 şi 1929, au existat trei cicluri economice distincte, cu câteva cicluri minore în cadrul lor. Pentru americanul obişnuit,situatia a fost confuza şi distructiva. Pentru investitor, a fost o călătorie intr-un montagne russe spre uitare:

SUS! Fed-ul umflase masa monetară pentru a plăti Primul Război Mondial. Boom-ul rezultat a determinat creşterea preţurilor.

ÎN JOS! În 1920, Fed a majorat ratele dobânzilor pentru a scadea inflaţia.

Aceasta a provocat o recesiune, iar preţurile s-au prăbuşit. Fermierii au fost cei mai afectaţi şi sute de bănci din ţară au fost închise.

ÎN SUS! În 1921, Fed a redus ratele dobânzilor pentru a opri recesiunea şi pentru a ajuta guvernele Europei. A rezultat de aici inflaţie şi creşterea datoriei.

ÎN JOS! În 1923, Fed a restricţionat creditarea pentru a pune frână inflaţiei.
SUS!Acest lucru a fost compensat de politica sa simultană de scădere a ratei la ghişeul de discount, încurajând astfel băncile să împrumute noi rezerve pentru a extinde masa monetară.
ÎN SUS! În 1924, Fed a creat brusc 500 de milioane de dolari în bani noi. În decurs de un an, băncile comerciale au transformat aceştia în peste 4 miliarde de dolari, o creştere de opt la unu. Boom-ul care a urmat a luat caracterul speculaţiei mai degrabă decât al investiţiei. Preţurile de pe piaţa bursieră au crescut drastic.
ÎN JOS! În 1926, boom-ul funciar din Florida s-a prăbuşit, iar economia a început să se contracte din nou.
SUS! În 1927, Montagu Norman de la Banca Angliei a vizitat Statele Unite pentru a se consulta cu Benjamin Strong. La scurt timp după vizita sa, Fed a injectat bani noi în sistem, iar boom-ul a revenit.
ÎN JOS! În 1926, boom-ul funciar din Florida s-a prăbuşit, iar economia a început să se contracte din nou.
ÎN SUS! În 1927, Montagu Norman de la Banca Angliei a vizitat Statele Unite pentru a se consulta cu Benjamin Strong. La scurt timp după vizita sa, Fed a injectat bani noi în sistem, iar boom-ul a revenit.
ÎN JOS! În primăvara anului 1928, Fed a redus acordarea de credite pentru a opri boom-ul.
ÎN SUS! Băncile şi-au transferat rezervele în depozite la termen (unde
clienţii erau de acord să aştepte înainte de a-şi retrage banii). Deoarece depozitele la termen necesită o rată a rezervelor minime mai mică decât depozitele la vedere, băncile au putut emite mai multe împrumuturi decât înainte.
Acest lucru a compensat contracţia creditului de către Fed.
ÎN SUS! Până atunci, guvernul britanic îşi consumase subvenţia anterioară, care a fost folosită pentru a-şi menţine statul bunăstării. În primăvara anului 1928, lira sterlină era din nou în scădere pe piaţa internaţională, iar aurul a început să curgă înapoi în Statele Unite. Încă o dată, Creatura tânără a venit în ajutorul Băncii Angliei, mama sa aflată în dificultate. Fed a cumpărat un volum imens de acceptări bancare pentru a reduce ratele dobânzilor şi a

opri fluxul de aur. Masa monetară a crescut brusc cu aproape 2 miliarde de dolari.
ÎN JOS! În august, Fed şi-a inversat politica expansionistă prin vânzarea de obligaţiuni de trezorerie pe piaţa liberă şi creşterea ratelor dobânzilor. Masa monetară a început să se contracte.
A fost bula finală.

AL ŞASELEA MOTIV PENTRU A DESFIINA FED-UL

Unul dintre miturile despre Rezerva Federală este că este necesară pentru a stabiliza economia. Cu toate acestea, a realizat exact opusul. Destabilizarea este dramatic de clară în anii dinaintea crahului, dar aceeaşi cauză- efect continuă şi în ziua de azi. Atâta timp cât oamenilor li se dă puterea de a se juca cu masa monetară, ei se vor strădui să ocolească legile naturale ale ofertei şi cererii. Indiferent cât de înalte sunt intenţiile lor sau cât de pure sunt motivele lor, ei vor provoca perturbări în fluxul natural. Când aceste perturbări sunt percepute, vor încerca să compenseze provocând perturbări opuse.
Dar, cu mult înainte de a acţiona, vor exista deja forţe noi la lucru pe care nu le pot percepe, în toată înţelepciunea lor, până când acestea nu sunt deja manifestate. Este culmea absurditatii egoiste ca „experţii" să creadă că pot fi mai deştepţi sau pot lua decizii mai intelepte decat cele combinate, interactive, a sute de milioane de oameni care acţionează toţi ca răspuns la propria lor judecată.
Prin urmare, Fed este sortită eşecului prin natura şi misiunea sa. Acesta este al şaselea motiv pentru care ar trebui abolită: destabilizează economia.

TULIPOMANIA

Creditul acordat uşor nu a fost singura problemă în această perioadă. La fel de important a fost efectul pe care l-a avut asupra tiparelor de comportament ale populaţiei.
Răspunzând instinctului de turmă şi credinţei în posibilitatea a lua ceva pe aproape nimic, oamenii au fost împinşi către cea mai bizară formă de speculaţie investiţională.
Nu a fost prima dată când o astfel de isterie a cuprins o populaţie. Unul dintre cele mai grafice exemple a avut loc în Olanda între anii 1634 şi 1636. S-a întâmplat ca o floare nouă, rară, numită lalea, să fie descoperită în grădinile unora dintre locuitorii mai bogaţi din

Constantinopol, cunoscut acum sub numele de Istanbul. Când bulbii acestor flori exotice au fost aduşi în Olanda, au devenit rapid un simbol al statutului printre cei bogaţi la fel cum sunt astăzi caii de curse sau rasele rare de câini în propria noastră societate iar cei cu fonduri au descoperit că o investiţie în lalele le-a adus o recunoaştere socială semnificativă.
Preţul bulbilor de lalele a crescut constant până când au devenit nu doar simboluri ale statutului, ci şi investiţii speculative. La un moment dat, preţurile se dublau la fiecare câteva zile, iar speculanţii erau văzuţi peste tot acumulând avuţii mari fără nici un aport de muncă sau servicii. Mulţi oameni de obicei prudenţi s-au trezit infectaţi de isterie. Au împrumutat punand gaj caselor lor şi şi-au investit economiile de-o viaţă pentru a profita de câştigul anticipat. Acest lucru a împins preţurile şi mai mult în sus şi a tins să creeze împlinirea propriei profeţii. Contractele pentru livrarea viitoare de bulbi de lalele - o formă a pieţei de mărfuri de astăzi - au devenit o caracteristică dominantă a pieţei bursiere olandeze.
Bulbii de lalele au devenit în cele din urmă mai preţioşi decât pietrele preţioase. Pe măsură ce noi soiuri au fost dezvoltate, piaţa a devenit mai complexă, necesitând experţi care să le certifice originea şi gradul. Preţurile au crescut vertiginos, iar turma a înnebunit. Un bulb din specia numită Admiral Liefken a fost evaluat la 4.400 de florini; un Semper Augustus, în valoare de 5.500 de florini, a fost cumpărat pentru la schimb cu o trăsură nouă, doi cai suri şi un set complet de hamuri. S-a înregistrat că, la o vânzare, un singur vicerege a adus 2400 de kg de grâu, 4800 de kg de secară, patru boi graşi, opt porci graşi, doisprezece oi grase, 500 de litrii de vin, patru butoaie de unt, o mie de livre de brânză, un pat şi o saltea, un costum de haine şi o cană de băut din argint.
Apoi, într-o zi, fără avertisment, realitatea s-a întors din vacanţa ei de doi ani. Până atunci, toată lumea ştia în adâncul inimii că preţurile în creştere spiralată nu aveau nici o legătură reală cu valoarea lalelelor şi că, mai devreme sau mai târziu, cineva avea să aibă de suferit. Dar au continuat să speculeze de teamă să nu se intarzie prea mult şi să piardă profiturile care urmau să vină. Toată lumea era încrezătoare că se vor vinde exact la maximul estimat pe pieţei. În orice turma, însă, există întotdeauna câţiva care vor prelua conducerea şi, până în 1636, tot ce a fost nevoie a fost unul sau doi comercianţi proeminenţi să-şi vândă stocurile.

Peste noapte, nu au mai existat cumpărători, la nici un preţ. Piaţa lalelelor a dispărut, iar speculatorii cu miile şi-au văzut visele de îmbogăţire uşoară şi, în multe cazuri şi economiile lor de-o viaţă dispărând odată cu ea. Tulipomania, aşa cum se numea pe atunci, se sfârşise.(128)
Sau nu? După cum am văzut, Rezerva Federală poate crea sume mari de bani pur şi simplu intrând pe piaţa liberă şi cumpărând contracte de datorie.
Dar, odată ce intră în curentul principal al economiei, băncile comerciale pot multiplica aceşti bani cu până la un factor de nouă, şi aici se află adevărata acţiune inflaţionistă. Protejarea acestui privilegiu este unul dintre motivele pentru care băncile au format acest cartel în primul rând. Cu toate acestea, publicul încă are ultimul cuvânt. Dacă nimeni nu vrea să împrumute banii, jocul s-a terminat.
Această posibilitate este mai degrabă teoretică decât reală. Deşi oamenii pot ezita să se îndatoreze pentru afaceri legitime în perioade de incertitudine economică, ei pot fi atraşi de creditul uşor să încerce să rişte.
Visele de îmbogăţire instanctanee sunt factori motivaţionali puternici. Cazinourile de jocuri de noroc, sălile de poker, hipodromurile, ghişeele de loterie şi alte forme de tulipomanie sunt dovezi convingătoare că pofta de jocuri de noroc este încorporată în codul genetic.
Publicul a fost întotdeauna interesat de porumb gratuit.

LALELE PE PIAŢA BURSIERA

În faza finală a expansiunii creditului american din anii 1920, creşterea preţurilor pe piaţa bursieră a fost în întregime speculativă. Cumpărătorilor nu le păsa dacă acţiunile lor erau supraevaluate în comparaţie cu dividendele pe care le plăteau.
Emisiunile tranzacţionate în mod obişnuit se vindeau la un preţ de 20 până la 50 de ori mai mare decât câştigurile lor; unele se tranzacţionau la 100 de ori. Speculatorii achiziţionau acţiuni doar pentru a le păstra o perioadă şi apoi a le vinde cu profit. Era strategia „Fraierului Mare”. Indiferent cât de mare este preţul astăzi, mâine va exista un fraier mai mare care va cumpăra la un preţ şi mai mare. O vreme, această strategie părea să funcţioneze.Pentru a face jocul şi mai captivant, era ceva obişnuit ca investitorii să îşi cumpere acţiunile pe o marjă.

Aceasta înseamnă că cumpărătorul depune o mică sumă de bani ca depozit (marja) şi împrumută restul de la brokerul său de acţiuni - care o primeşte de la bancă, care la randul ei o primea de la Fed. În anii 1920, marja pentru micii investitori era de doar 10%. Deşi acţiunea medie producea un dividend anual modest de 3%, speculatorii erau dispuşi să plătească peste 12% dobândă la împrumuturile lor, ceea ce înseamnă că acţiunile lor trebuiau să se aprecieze cu aproximativ 9% pe an doar pentru a atinge pragul de rentabilitate.

Aceste conturi pe marjă sunt uneori denumite „împrumuturi apel" deoarece brokerul are dreptul să le „solicite" cu preaviz foarte scurt, adesea de doar douăzeci şi patru de ore. Dacă brokerul solicită împrumutul, investitorul trebuie să producă banii imediat. Dacă nu poate, brokerul va obţine banii prin vânzarea acţiunilor. În teorie, vânzarea acţiunilor va fi suficientă pentru a acoperi împrumutul. Însă, în practică, singurul moment în care brokerii îşi revendică împrumuturile este atunci când piaţa se prăbuşeşte. În aceste condiţii, acţiunile nu pot fi vândute decât în pierdere: o pierdere totală a marjei investitorului; şi o pierdere variabilă pentru broker, în funcţie de severitatea scăderii preţului. Pentru a obţine un efect de levier şi mai mare, investitorii folosesc uneori acţiunile pe care le deţin deja ca si garanţie pentru un împrumut în marjă pentru acţiuni noi. Prin urmare, dacă nu pot acoperi un apel în marjă pentru acţiunile lor noi, îşi vor pierde şi acţiunile vechi.

În orice caz, astfel de preocupări absurde nu erau la modă în anii 1920. Din august 1921 până în septembrie 1929, preţul mediu al acţiunilor industriale Dow-Jones a crescut de la 63,9 la 381,17, o creştere de 597%. Creditul era abundent, împrumuturile erau ieftine, profiturile erau mari.

BĂNCILE DEVIN SPECULATORI

Băncile comerciale erau intermediarii în acest joc ameţitor. Până la sfârşitul deceniului, acestea funcţionau mai mult ca nişte speculatori decât ca nişte bănci.

În loc să servească drept case de compensare fiabile pentru bani, ele deveniseră şi actori pe piaţă. Împrumuturile acordate întreprinderilor comerciale pentru producţia de bunuri şi servicii care în mod normal sunt coloana vertebrală a practicilor bancare solide - pierdeau teren în faţa împrumuturilor pentru speculaţii pe

piaţa bursieră şi în domeniul imobiliar urban. Între 1921 şi 1929, în timp ce împrumuturile comerciale au rămas constante, totalul împrumuturilor bancare a crescut de la 24.12 milioane de dolari la 35.71 de milioane de dolari. Împrumuturile pentru valori mobiliare şi imobiliare au crescut cu aproape 8 miliarde de dolari. Astfel, aproximativ 70% din creşterea din această perioadă a fost reprezentată de investiţii speculative. Şi acei bani au fost creaţi de bănci.
Băncile şi societăţile fiduciare din New York aveau peste 7 miliarde de dolari împrumutate brokerilor de la Bursa de Valori din New York pentru a fi utilizate în conturi pe marjă.
Înainte de război, existau 250 de dealeri de valori mobiliare. Până în 1929, numărul lor crescuse la 6.500.
Băncile nu numai că generau bani pentru speculaţii, dar au devenit speculatori ele însele prin achiziţionarea de blocuri mari de obligaţiuni cu randament ridicat, multe dintre ele fiind de o calitate îndoielnică. Acestea erau tipurile de valori mobiliare care sunt dificil de lichidat pe o piaţă în declin. Împrumutând bani pe termen scurt şi investind pe termen lung, băncile se aflau într-o poziţie precară.
A cauzat Rezerva Federală speculaţiile pe piaţa bursieră? Desigur, Ca nu. Speculatorii au făcut asta. Fed avea, fără îndoială, alte obiective în minte, dar asta nu i-a anulat responsabilitatea. Era conştientă de efectul psihologic al creditului uşor şi folosise în mod conştient aceste cunoştinţe pentru a manipula comportamentul public în numeroase ocazii. Psihologia comportamentală este un instrument necesar al comerţului. Aşadar, nu putea pretinde nici ignoranţă, nici inocenţă. În desfăşurarea acestei tragedii, a fost la fel de inocentă ca un păianjen a cărui pânză a prins musca „accidental”.

ULTIMA BULA

În primăvara anului 1928, Rezerva Federală şi-a exprimat îngrijorarea cu privire la speculaţiile de pe piaţa bursieră şi a majorat ratele dobânzilor pentru a limita expansiunea creditului. Creşterea masei monetare a început să încetinească, şi la fel şi creşterea preţurilor acţiunilor. Este de conceput ca economia în plină expansiune să fie adusă la o „aterizare lină” - cu excepţia faptului că existau alte agende de luat în considerare. Profesorul Quigley spusese că bancherii centrali nu erau puteri substanţiale în sine, ci erau nişte marionete ale căror sfori erau trase de alţii.

Chiar când valul de speculaţii părea să fie sub control, acele sfori au fost smulse, iar Rezerva Federală a făcut din nou o schimbare. Sforile îşi aveau originea la Londra. Chiar şi după şapte ani de subvenţionare din partea Rezervei Federale, economia britanică se prabusea sub greutatea sistemului său socialist, iar aurul se îndrepta înapoi în Statele Unite.

Fed, în ciuda propriei condamnări publice a speculaţiilor excesive, a revenit în pragul succesului şi a achiziţionat peste 300 de milioane de dolari în acceptări bancare în a doua jumătate a anului 1928, ceea ce a cauzat o creştere a masei monetare de aproape 2 miliarde de dolari. Profesorul Rothbard spune:

Europa, aşa cum am menţionat, constatase că beneficiile inflaţiei din 1927 se disipaseră, iar opinia europeană se opunea acum oricărei restricţii monetare în SUA. Relaxarea de la sfârşitul anului 1928 a împiedicat intrările de aur în SUA să devină foarte mari. Marea Britanie pierdea din nou aur, iar lira sterlină era din nou slabă. Statele Unite s-au înclinat încă o dată în faţa dorinţei lor primordiale de a vedea Europa evitând consecinţele inevitabile ale propriilor politici inflaţioniste.(129)

Înainte de inversarea politicii Fed, preţurile acţiunilor scăzuseră de fapt cu cinci procente. Acum, acestea au crescut vertiginos, crescând cu douăzeci la sută din iulie până în decembrie. Boom-ul se întorsese în forţă.

Apoi, în februarie 1929, a avut loc un eveniment curios. Montagu Norman a călătorit din nou în Statele Unite pentru a se consulta în privat cu funcţionarii Rezervei Federale. De asemenea, s-a întâlnit cu Andrew Mellon, secretarul Trezoreriei. Nu există o înregistrare publică detaliată a ceea ce s-a întâmplat la aceste întâlniri secrete, dar putem fi siguri de trei lucruri: au fost importante; preocuparea a fost economiile Americii şi Marii Britanii; şi s-a considerat că este mai bine să nu se spună publicului ce se întâmplă. Nu este nerezonabil să presupunem că bancherii centrali ajunseseră la concluzia că bula - nu numai în America, ci şi în Europa - probabil va se sparge foarte curând. În loc să lupte împotriva ei, aşa cum au făcut în trecut, era timpul să se eschiveze şi să lase să se întâmple ceea ce urma, să elimine speculanţii şi să readucă pieţele la realitate. După cum a spus Galbraith: „Cat de convenabil din partea Rezervei Federală, să lăsăm natura să-şi urmeze cursul şi astfel să permitem naturii să-şi asume vina."(130)

Mellon a fost şi mai emfatic. Herbert Hoover a descris opiniile lui Mellon după cum urmează:

Domnul Mellon avea o singură formulă: „lichidaţi forţa de muncă, lichidaţi acţiunile, lichidaţi fermierii, lichidaţi proprietăţile imobiliare.” El a insistat că, atunci când oamenii au o idee despre inflaţie, singura modalitate de a le-o scoate din sânge este să ii lase să se prăbuşească. El a susţinut că nici măcar o criză nu este în întregime un lucru rău. El a spus: „Va curăţa sistemul de putregai. Costurile ridicate ale vieţii şi traiul vor scădea. Oamenii vor munci mai mult, vor trăi o viaţă morală. Valorile vor fi ajustate, iar oamenii întreprinzători vor profita de cei mai puţin competenţi.”(131)

Dacă aceasta ar fi fost mentalitatea afisata de Mellon şi Norman in Consiliul Rezervei Federale, scopul întâlnirilor lor ar fi fost să se asigure că, atunci când se va produce implozia, băncile centrale îşi vor putea coordona politicile. Mai degrabă decât să fie copleşite de acest fapt, au profitat si au transformat consecintelor în cele din urmă în avantajul lor. Poate nu vom şti niciodată dacă acest scenariu este corect, dar evenimentele care au urmat susţin puternic o astfel de opinie.

MESAJ DE AVERTIZARE INITIAL DOAR MEMBRILOR

Imediat după întâlniri, specialiştii în ştiinţe monetare au început să emită avertismente colegilor lor din domeniul financiar pentru a se retrage de pe piaţă. Pe 6 februarie, Rezerva Federală a emis un aviz către băncile membre pentru a-şi lichida deţinerile pe piaţa bursieră. În luna următoare, Paul Warburg a dat acelaşi sfat în raportul anual către acţionarii Băncii sale Internaţionale de Garantii. El a explicat motivul acest sfat:

Dacă se permite răspândirea orgiilor de speculaţii nestăvilite, prăbuşirea finală cu siguranţă nu numai că îi va afecta pe speculanţi înşişi, ci va provoca o depresiune generală care va implica întreaga ţară.(132)

Paul Warburg a fost partener la Kuhn, Loeb & Co.,unde a menţinut o listă de clienţi preferaţi. Aceştia erau colegi bancheri, industriaşi bogaţi, politicieni proeminenţi şi înalţi funcţionari din guverne străine. O listă similară era menţinută şi la J.P. Morgan Co. Era obişnuit să li se dea acestor oameni o notificare prealabilă cu privire la emisiunile importante de acţiuni şi o oportunitate de a le cumpăra la un preţ cuprins între două şi cincisprezece puncte sub preţul lor public. Acesta era unul dintre mijloacele prin care bancherii de investiţii îşi menţineau influenţa asupra afacerilor lumii. Bărbaţii de pe aceste liste erau anunţaţi despre criza iminentă.

John D. Rockefeller, J.P. Morgan, Joseph P. Kennedy, Bernard Baruch,Henry Morganthau, Douglas Dillon biografiile tuturor

giganţilor de pe Wall Street din acea vreme se laudă că aceşti oameni erau suficient de „înţelepţi” pentru a ieşi de pe piaţa bursieră chiar înainte de crah. Şi este adevărat. Practic, tot clubul interior a fost salvat. Nu există nici o înregistrare a vreunui membru al directoratului interconectat dintre Rezerva Federală, marile bănci din New York şi principalii lor clienţi care să fi fost luat prin surprindere. Înţelepciunea, se pare, era foarte mult influenţată de lista pe care se afla cineva.

UN MESAJ DE CONFORT PUBLIC

În timp ce echipajul abandona nava, pasagerilor li s-a spus că era o croazieră minunată. Preşedintele Coolidge şi secretarul Trezoreriei Mellon fuseseră vehementi în declaraţiile lor publice că economia era într-o formă mai bună ca niciodată. Din poziţia sa socialistă din Londra, John Maynard Keynes a exclamat că gestionarea dolarului de către Consiliul Rezervei Federale a fost un „triumf” al omului asupra banilor. Şi, din birourile luxoase ale Băncii Rezervei Federale din New York, Benjamin Strong se lăuda:

Însăşi existenţa Sistemului Rezervei Federale este o garanţie împotriva oricărui lucru de genul unei calamităţi care se dezvoltă din ratele monetare... În trecut, psihologia era diferită, deoarece consecintele acestei situatii erau diferite. Panica gloatei şi, în consecinţă, dezastrul gloatei, este mai puţin probabil să apară.(133)

Publicul a fost consolat, iar balonul a continuat să se extindă. Era timpul să se ascută acul. Pe 19 aprilie, Fed a ţinut o şedinţă de urgenţă sub pretextul unui mare secret. A doua zi, New York Times a relatat următoarele:

CONSILIUL REZERVEI SE ÎNTRUNESTE RAPID

O atmosferă de profund mister a fost afisată în jurul procedurilor consiliului, cât şi a celor prezenti. Nu fusese făcut nici un anunţ prealabil că se avea în vedere o sesiune extraordinară a consiliului, iar faptul că membrii se aflau în oraş a devenit cunoscut abia atunci când corespondenţii ziarelor i-au văzut întâmplător pe unii dintre ei intrând în clădirea Departamentului Trezoreriei.

Chiar şi după aceea, au fost date răspunsuri evazive.... În timp ce şedinţa comună era în desfăşurare la Departamentul Trezoreriei, s-au depus toate eforturile pentru a supraveghea procedurile, iar un grup de corespondenţi de ziare au fost rugaţi să părăsească coridorul.(134)

Să revenim pe scurt la Montagu Norman. Biograful său ne spune că, după ce a devenit şeful Băncii Angliei, obiceiul său era să călătorească în Statele Unite de mai multe ori pe an, deşi sosirea sa era rareori remarcată de presă. A călătorit deghizat, purtând o pelerină lungă şi neagră şi o pălărie mare cu boruri largi şi a folosit pseudonimul Profesor Skinner.(135)
Într-una dintre acele călătorii sub anonimat, a întâlnit un tânăr australian pe nume W.C. Wentworth. Şaizeci de ani mai târziu, Wentworth a scris o scrisoare către The Australian, un ziar din Sydney, şi a povestit despre întâlnirea sa:
În 1929, am fost membru al echipei de atletism Oxford şi Cambridge, vizitând America pentru a concura împotriva universităţilor americane. La sfârşitul lunii iulie, ne-am despărţit pentru a ne întoarce, iar eu, împreună cu alţi membrii, ne-am îmbarcat pe un vas de pasageri destul de mic în New York. (Desigur, nu existau avioane transatlantice pe atunci.)
Un alt pasager era „domnul Skinner", iar un membru al echipei noastre l-a recunoscut. Era Montagu Norman, care se întorcea la Londra, după o vizită secretă la Banca Centrală a SUA, călătorind incognito.
Când i-am spus că ştim cine este, ne-a rugat să nu-i demascăm acoperirea, pentru că, dacă detaliile mişcării sale ar fi făcute publice, ar putea avea consecinţe financiare grave. Fireşte, am fost de acord, iar în zilele următoare, în timp ce traversam Atlanticul, ne-a vorbit foarte franc.Ne-a spus: „În următoarele luni va fi o schimbare. Dar nu vă faceţi griji nu va dura mult."(136)
Pe 9 august, la doar câteva săptămâni după acea întâlnire de la bordul navei,Consiliul Rezervei Federale şi-a inversat politica de creditare facilă şi a ridicat rata de discount la şase procente. Câteva zile mai târziu, Banca Angliei şi-a ridicat şi ea rata. Rezervele bancare din ambele ţări au început să se micşoreze şi, odată cu ele, la fel şi masa monetară. Simultan, Sistemul a început să vândă titluri de valoare pe piaţa liberă, o manevră care contractă şi masa monetară. Ratele dobânzilor la împrumuturile pe marjă au crescut la cincisprezece, apoi la douăzeci procente.
Acul perforase bula.

CINA CU DELICATESE DE RAŢĂ ÎNCEPE

Piaţa valorilor mobiliare a atins punctul culminant pe 19 septembrie. Apoi, a început să scadă. Publicul nu era încă conştient că sosise sfârşitul. Roller coaster-ul mai coborâse şi înainte. Cu siguranţă va urca din nou. Timp de încă cinci săptămâni, publicul a cumpărat masiv pe măsură ce se îndrepta spre scădere. Peste un milion de acţiuni au fost tranzacţionate în acea perioadă. Apoi, joi,

24 octombrie, ca un banc uriaş de peşti care îşi schimbă brusc direcţia ca răspuns la un semnal nevăzut, mii de investitori s-au grăbit să vândă. Banda telegrafului de la bursa care afisa preturile era supraîncărcată fără speranţă. Preţurile s-au prăbuşit. Treisprezece milioane de acţiuni au schimbat mâini. Toată lumea a spus că piaţa a atins punctul minim. Dar greşeau.Abia cinci zile mai târziu, s-a întâmplat acest lucru.

Marţi, 29 octombrie, bursele au fost zdrobite de o avalanşă de vânzări. Uneori nu existau cumpărători. Până la sfârşitul sesiunii de tranzacţionare, peste şaisprezece milioane de acţiuni fuseseră vândute, în majoritatea cazurilor la orice preţ oferit. Într-o singură zi, milioane de investitori au fost lichidati. În câteva săptămâni de declin suplimentar, averea de 3 miliarde de dolari a dispărut. În douăsprezece luni, 40 de miliarde de dolari au dispărut. Oamenii care işi număraseră profiturile pe hârtie şi credeau că sunt bogaţi s-au trezit brusc fara nimic.

Cealaltă faţă a monedei este că, pentru fiecare vânzător, exista un cumpărător.

Persoanele din interior care îşi mutaseră investiţiile în numerar şi aur erau cumpărătorii. Trebuie ţinut minte că scăderea preţurilor acţiunilor nu însemna neapărat că era ceva în neregulă cu acţiunile. Cele care reprezentau companii solide încă plăteau dividende şi erau investiţii bune – la un preţ realist. În panică, preţurile scăzuseră mult sub nivelurile lor naturale.

Cei care aveau numerar le-au achiziţionat pentru o mică fracţiune din valoarea lor reală. În acest scop au fost înfiinţate companii holding gigantice, cum ar fi Marine Midland Corporation, Lehman Corporation şi Equity Corporation. J.P. Morgan a înfiinţat trustul alimentar numit Standard Brands. Asemenea rechinului care înghite macroul, speculatorii mari i-au devorat pe cei mici.

Nu există nici o dovadă că prăbuşirea a fost planificată în scopul obţinerii de profit. Oamenii de ştiinţă din domeniul financiar aveau o motivaţie considerabilă să o evite şi ar fi putut face acest lucru dacă agendele lor prioritare nu le-ar fi stat în cale. Totuşi, odată ce şi-au dat seama de inevitabilitatea prăbuşirii pieţei, nu s-au sfiit să-şi folosească poziţia privilegiată pentru a profita din plin de ea. În acest sens, ginerele lui FDR, Curtis Dall, a avut dreptate când a scris: „A fost «jefuirea» calculată a publicului de către Puterile Bancare Mondiale.”(137)

LEGEA NATURALĂ NR. 5

Iată o altă „lege naturală” a economiei care trebuie adăugată pe lista noastră:

LECTIE: Este în natura umană ca omul să pună prioritățile personale mai presus de toate celelalte. Chiar şi cei mai buni oameni nu pot rezista mult timp tentației de a beneficia în detrimentul vecinilor lor dacă ocazia le este expusă în mod clar. Acest lucru este valabil mai ales atunci când mijloacele prin care beneficiază de bunastarea celorlalti sunt obscure şi puțin probabil să fie percepute ca atare.

Pot exista oameni excepționali din când în când care pot rezista acestei tentații, dar numărul lor este mic. Regula generală va prevala pe termen lung.

O economie gestionată oferă oamenilor exact acest tip de oportunitate. Puterea de a crea şi stinge masa monetară a națiunii oferă un potențial nelimitat pentru câştig personal. De-a lungul istoriei, acordarea acestei puteri a fost justificată ca fiind necesară pentru a proteja publicul, dar rezultatele au fost întotdeauna opuse. A fost folosită împotriva publicului şi pentru câştigul personal al celor care o controlează. Prin urmare,

LEGE: Când oamenilor li se încredințează puterea de a controla masa monetară, ei vor folosi în cele din urmă această putere pentru a confisca averea vecinilor lor.

Nu există o ilustrare mai bună a acestei legi decât criza din 1929 şi depresiunea persistentă care a urmat.

DE LA PRABUSIRE LA DEPRESIUNE

Depresiunea persistentă este o parte importantă a poveştii. Speculatorii fuseseră ruinați, dar ceea ce au pierdut au fost banii dobândiți fără efort.Dar au existat şi suflete nefericite care şi-au pierdut economiile de-o viață, numai pentru că si-au jucat acele economii pe împrumuturi cu preaviz scurt(call loan). Cei care au cumpărat acțiuni cu banii pe care îi dețineau de fapt nu au fost nevoiți să vândă, şi s-au descurcat destul de bine pe termen lung. În cea mai mare parte,sintagma ceva pentru nimic fusese pur şi simplu transformata în nimic. Prețul acțiunilor scăzuse vertiginos, dar companiile din spatele lor încă produceau produse, încă angajau oameni şi încă plăteau dividende. Nimeni nu şi-a pierdut locul de muncă doar pentru că piața a scăzut. Lalelele dispăruseră, dar recolta de grâu rămăsese.

Deci, unde era problema? În realitate, nu exista nici una, cel puţin nu încă.
Prăbuşirea, oricât de devastatoare a fost pentru speculanţi, a avut un efect redus asupra americanului de rând. Şomajul nu s-a răspândit decât în anii depresiei economice care a urmat şi a fost cauzat de restricţiile guvernamentale continue asupra pieţei libere. Scăderea preţurilor de pe piaţa bursieră a fost de fapt o ajustare sănătoasă şi demult aşteptată a economiei.
Scena era acum pregătită pentru redresare şi o creştere economică solidă, aşa cum se întâmplase întotdeauna în trecut.
Insa de data aceasta nu s-a mai întâmplat. Oamenii de ştiinţă monetari şi politici care creaseră problema erau acum pe deplin responsabili de salvare. Ei au văzut prăbuşirea ca pe o oportunitate de aur de a justifica şi mai multe controale decât înainte.
Herbert Hoover a lansat o multitudine de programe guvernamentale pentru a consolida ratele salariale, a preveni scăderea preţurilor, a sprijini firmele aflate în dificultate, a stimula construcţia, a garanta creditele ipotecare, a proteja deponenţii, a salva băncile, a subvenţiona fermierii şi a oferi lucrări publice. Franklin Delano Roosevelt a fost adus în funcţie promiţând şi mai multe astfel de lucruri sub sloganul Noii Înţelegeri(New Deal). Iar Rezerva Federală a lansat o serie de „reforme bancare”, toate fiind măsuri de extindere a puterii sale asupra masei monetare.
În 1931, bani noi au fost pompaţi în economie pentru a reporni ciclul, dar de data aceasta racheta nu a mai avut decolare. Greutatea moartă a noilor birocraţii,a reglementărilor guvernamentale,a subvenţiilor,a taxelor,a ajutoarelor sociale, a cheltuielilor deficitare şi modificărilor preţurilor au menţinut-o la sol pe rampa de lansare.
În cele din urmă, fundaţia productivă a ţării a început, de asemenea, să se prăbuşească sub această greutate. Taxele şi agenţiile de reglementare au forţat companiile să îşi închidă afacerile. Cele care au rămas au fost nevoite să-si reducă producţia. Şomajul a început să se răspândească. Conform tuturor indicatorilor economici, economia nu era nici mai bună, nici mai rea în 1939 decât era în 1930, când a început salvarea.
Abia odată cu izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial şi cu pregătirea pentru producţia de război care a urmat, criza economică a luat sfârşit.

A fost o salvare dubioasă. În aproape toate privinţele, a fost o repetare a dramei jucate in Primul Război Mondial, chiar în numele a doi dintre cei mai importanţi jucători ai săi. FDR şi Churchill au lucrat împreună în culise pentru a aduce America în conflagratia mondiala, Churchill dorind asistenţă americană într-un război pe care Anglia îl pierdea şi nu şi-l putea permite economic, FDR dorind o lovitură pentru economie din motive politice, iar finanţatorii, adunaţi în spatele lui J.P. Morgan, dorind profiturile războiului. Dar acesta este un alt capitol, iar această carte este suficient de lungă. Ceea ce s-a întâmplat după al Doilea Război Mondial a fost punctul central al primelor şase capitole. Aceasta ne aduce la sfârşitul consemnarii istorice. Este timpul, acum, să resetăm coordonatele maşinii noastre a timpului şi să ne întoarcem în prezent.

REZUMAT

Congresul fusese asigurat că Legea Rezervei Federale va descentraliza puterea bancară dependenta de Wall Street. Cu toate acestea, în câţiva ani de la înfiinţare, Sistemul a fost controlat de Banca Rezervei din New York sub conducerea lui Benjamin Strong, al cărui nume era sinonim cu Trustul Monetar de pe Wall Street. În cei nouă ani dinaintea crahului din 1929, Rezerva Federală a fost responsabilă pentru o expansiune masivă a masei monetare. Un motiv principal al acestei politici a fost de a ajuta guvernul Marii Britanii să plătească pentru programele sale socialiste, care, până atunci, îi epuizaseră trezoreria. Prin devalorizarea dolarului şi scăderea ratelor dobânzilor din America, investitorii îşi mutau banii în Anglia, unde marja de castig şi profitul erau mai mari. Această strategie a reuşit să ajute Marea Britanie pentru o vreme, dar a pus în mişcare forţele care au făcut inevitabilă crahul bursier. Masa monetară s-a extins pe parcursul acestei perioade, dar tendinţa a fost intercalată cu scurte spasme de contracţie care au fost rezultatul încercărilor de a opri expansiunile. Fiecare hotărâre de a folosi înfrânarea a fost incalcată de agenda politică superioară de a ajuta guvernele Europei. Pe termen lung, rezultatul abundenţei de bani şi al creditului facil a fost un val de speculaţii pe piaţa bursieră şi în domeniul imobiliar urban, care s-a intensificat cu fiecare lună care trecea. Există dovezi indirecte că Banca Angliei şi Rezerva Federală au ajuns la concluzia, într-o întâlnire secretă din februarie 1929, că un colaps al pieţei era inevitabil şi că cea mai bună acţiune era să lase natura să-şi urmeze cursul.

Imediat după acea întâlnire, finanţatorii au trimis avertismente către listele de clienţi preferaţi - industriaşi bogaţi, politicieni proeminenţi şi înalţi funcţionari din guvernele străine pentru a ieşi de pe piaţa bursieră.
Între timp, poporul american era asigurat că economia era într-o stare bună. Pe 9 august, Rezerva Federală a perforat bula. Aceasta a crescut rata dobânzii la creditele bancare şi a început să vândă titluri de valoare pe piaţa liberă. Ambele acţiuni au avut ca efect reducerea masei monetare. Ratele dobânzilor la creditele brokerilor au crescut la 20%. Pe 29 octombrie, piaţa bursieră s-a prăbuşit. Mii de investitori au fost eliminaţi într-o singură zi. Persoanele din interior care fuseseră avertizate îşi transformaseră acţiunile în numerar în timp ce preţurile erau încă ridicate. Acum au devenit cumpărători. Unele dintre cele mai mari averi din America au fost făcute în acest mod.

NOTE FINALE
SECŢIUNEA 5

[1] Groseclose, Bani şi oameni, p. 202.
[2] Citat din Rothbard, Misterul, p. 231.
[3] Matthew Josephson, Baronii tâlhari: Marii capitalişti americani, 1861-1901 (New York: Harcourt Brace Jovanovich, 1934), p. 170.
[4] Stanley Jackson, J.P. Morgan (New York: Stein and Day, 1983), p. 37.
[5] John Douglas Forbes, J.P. Morgan, Jr. (Charlottesville: University Press of Virginia, 1981), p. 31.
[6] Se pare că acest lucru nu s-a diminuat de-a lungul anilor. Numărul din 23 decembrie 1991 al revistei Business Week (p. 69) ne aminteşte că directorul general al J.P. Morgan & Co., Dennis Weatherstone, care locuieşte în Connecticut, a fost înnobilat de regina Elisabeta a II-a.
[7] Eustace Mullins, Secretele Rezervei Federale (Virginia: Bankers Research Institute, 1983), p. 49.
[8] Derek Wilson, p. 176.
[9] B. Gille, Istoria Familiei Rothschild, Vol. I, 1965-1967, p. 581, citat de Derek Wilson, p.181.
[10] Derek Wilson, p. 182.
[11] Moody, p. 27.
[12] Kolko, Triumph, p. 142

[13] Sereno S Pratt, Afacerea Wall Street (New York: D. Appleton, 1916; raport New York: Arno Press, 1975), p. 349
[14] Wheeler, p. 17-18, 42.
[15] Jackson, p. 56.
[16] Chernow, p. 11.
[17] Jackson, p. 56-57.
[18] Josephson, p. 60.
[19] Wheeler, p. 16-17.
[20] Vezi „ Șeful Casei Rothschild din Paris este mort), The New York Times, 27 mai 1905, p. 9.
[21] Guvernul a protejat chiar şi această prevedere. Doar lingouri de aur erau disponibile pentru răscumpărare, nu monede. Acest lucru a asigurat că aurul nu va circula ca monedă şi că va fi folosit aproape exclusiv pentru tranzacţii internaţionale la scară largă.
[22] Pentru o prezentare generală a evoluţiilor menţionate anterior, consultaţi „Rezerva Federală ca dispozitiv de cartelizare", de Murray N. Rothbard, Banii in Crisis, Barry N. Siegel, ed. (New York: Ballinger, 1984), p. 115-17.
[23] Rothbard, Crizele, p. 131-32.
[24] Quigley, Tragedia, p. 326.
[25] Quigley, Tragedia, p. 326.
[26] Lester V. Chandler, Benjamin Strong, Bancherul Central (Washington, D.C.: Brookings Institution, 1958, retipărit de Arno Press, A New York Times Company, 1978), p. 259.
[27] John Hargrave, Montagu Norman (New York: Greystone Press, 1942), p. 108.
[28] Galbraith, pp. 174-75.
[29] Chandler, pp. 282-84.
[30] Aproximativ 1.328.000.000 USD în prima transă, inclusiv obligaţiuni şi acceptări, plus 445.000.000 USD din a doua este egal cu 1.773.000.000 USD. Această sumă înmulţită cu 5,5 este egală cu 9.751.500.000 miliarde USD. Adăugaţi suma iniţială de 1.773.000.000 USD utilizată ca bază, iar totalul este de 11.524.500.000 miliarde USD.
Această estimare este destul de apropiată de cifra de 10.661.000.000 de dolari publicată chiar de Fed, care reprezintă creşterea depozitelor totale şi a monedei în circulaţie în perioada respectivă. Vezi „Depozite şi Monedă", p. 34.

[31] Când un articol este cerut, preţul său creşte. În cazul obligaţiunilor şi al altor instrumente de datorie purtătoare de dobândă, preţul este exprimat invers randamentului dobânzii sale. Cu cât preţul este mai mare, cu atât dobânda este mai mică. Cu alte cuvinte, cu cât preţul este mai mare, cu atât trebuie să plăteşti mai mult pentru a obţine acelaşi randament în dolari din dobândă. Prin urmare, atunci când Fed creează o cerere artificială pentru obligaţiuni sau hârtii comerciale cum ar fi acceptările, randamentul dobânzii la aceste articole scade, ceea ce le face mai costisitoare ca investiţie.
[32] „Eşecul Rezervei Federale", de H. Parker Willis, The North American Review, mai 1929, p. 553.
[33] Chernow, p. 167.
[34] Chandler, p. 458. Pentru clarificări suplimentare, vezi şi p. 459-63.
[35] Andrew Carnegie, Triumful Democratiei (New York: Charles Scribner's Sons, 1893), p. 530-49. Aceasta este o ediţie revizuită a cărţii care a fost scrisă iniţial în 1886. Ediţiile anterioare nu conţin aceste cuvinte.
[36] Vezi Kolko, Triumful, p. 140.
[37] Chernow, pp. 152-53.
[38] Citat de Gabriel Kolko, Principala Moneda in Istoria Moderna a Americii (New York: Harper & Row, 1976), p. 13.
[39] Citat de William Hoffman, David:Raportul Rockefeller (New York: Lyle Stewart, Inc.,1971), p. 29.
[40] Paul şi Lehrman, p. 119.
[41] Kolko, Triumful, p. 143-44.
[42] Moody, p. 117-18,150
[43] Kolko, Triumful, p. 144.
[44] Acest script legalizat a fost folosit o singură dată - în 1914, la izbucnirea Primului Război Mondial. Vezi Galbraith, p. 120.
[45] Raportul Congresului, pt. 5, 1913, p. 4655.
[46]] Raportul Congresului, pt. 6, 1913, p. 6021.
[47] Stephenson, p. 378.
[48] Galbraith, p. 122.
[49] Vanderlip, „De la fermier la finanţator", p. 72.
[50] Krooss, vol. III, ediţia din 1969, p. 1202.
[51] Citat de Kolko, Triumph, p. 235.

[52] Majoritatea istoricilor împărtășesc opinia lui Seligman cu privire la rolul fundamental al lui Warburg în crearea Sistemului Rezervei Federale. Cu toate acestea, anumiți participanți la dramă, aparent dornici să capteze o parte din lumina reflectoarelor și faimă pentru ei înșiși, sunt într-un dezacord vehement. De exemplu, William McAdoo, secretar al Trezoreriei la acea vreme, spune: „Această afirmație este atât de complet eronată încât trebuie să fi emanat din ignoranță, mai degrabă decât din minciună." Vezi McAdoo, p. 281. Cu toate aceste ego-uri concurente o lectură obiectivă a înregistrărilor duce la concluzia că, în timp ce alții, fără îndoială au oferit o contribuție importantă în domeniile schițelor tehnice și negocierilor politice, esența planului, conceptul său general și rațiunea care a fost prezentată pentru a vinde planul Congresului au fost în esență produsul geniului distorsionat al lui Warburg.
[53] Edwin Seligman, Lucrările Academiei de Științe Politice, vol. IV, nr. 4 (New York: 1914), p. 3-6.
[54] Vanderlip, „De la fermier la finanțator", p. 72.
[55] „Un sistem bancar și monetar mai bun", de Edward B. Vreeland, The Independent, 25 august 1910, p. 394.
[56] Mullins, p. 16.
[57] Lindbergh, p. 76.
[58] Kolko, Triumful, p. 220.
[59] Galbraith, p. 121.
[60] Stephenson, pp. 388-89.
[61] Kolko, Triumful, p. 187.
[62] Stephenson, p. 388.
[63] Lindbergh, p. 131.
[64] Pentru o imagine de ansamblu excelentă asupra formării și activităților Ligii, vezi Kolko, Triumph, p.186-228.
[65] Lundberg, p. 114-15.
[66] Greider, p. 276.
[67] H.S. Kenan, Banca Rezervei Federale (Los Angeles: Noontide Press, 1966), p. 105.
[68] Citat de H.S. Kenan, p. 118.
[69] Chernow, p. 254.
[70] Lundberg, pp. 106-12.
[71] Kolko, Triumf, p. 205-11.
[72] McAdoo, p. 117.

[73] Lundberg, pp. 109, 113.
[74] Citat de Lundberg, p. 120.
[75] McAdoo, p. 165-66.
[76] Chernow, p. 106-12.
[77] Warburg, Vol. I, p. 78.
[78] Henry S. Commager, ed., Documente de istorie americană (New York: F.S. Cofts & Co., 1940), pp. 77-79. [79] Citat de Carter Glass, O aventura in Finantele Constructive (New York: Doubleday, 1927; raportat de Arno Press, editura New York Times Co., 1975), p. 78-79.
[80] Viereck, p. 34.
[81] Arthur D. Howden,Adevaratul Colonel House (New York: George H. Doran Company, 1918), p. 14.
[82] Viereck, p. 4.
[83] Viereck, pp. 4, 35, 37.
[84] Seymour, Vol. I, p. 161-68.
[85] Seymour, Vol. I, p. 160.
[86] Ibidem. William McAdoo, secretarul Trezoreriei din timpul mandatului lui Wilson, a fost indignat de meritul în general acordat lui Paul Warburg pentru rolul său în crearea Rezervei Federale, deoarece McAdoo considera că el ar fi trebuit să primească recunoaşterea. Mai târziu, îl găsim pe Carter Glass la fel de iritat de interpretarea lui Seymour asupra importanţei lui House. Cartea lui Glass, Aventuri în finanțe constructive, a fost scrisă în primul rând pentru a arăta că el, nu House, merita pe bună dreptate o astfel de glorie. Dar nici McAdoo, nici Glass nu au făcut parte din puterea ascunsă care este în centrul acestui studiu şi nici unul dintre ei nu avea habar cine dădea de fapt ordinele.
[87] Citat de Kolko, Triumpul, p. 222.
[88] Kolko, Triumpul, pp. 219-28.
[89] Warburg, Vol. I, p. 98.
[90] Ibid., p. 412.
[91] Lindbergh, p. 129.
[92] Kolko, Triumf, p. 225.
[93] Rothbard, Criză, p. 101. De asemenea, Kolko, Triumf, p. 186.
[94] Citat de Mullins, p. 13.
[95] Aldrich către John A. Sleicher, 16 iulie 1913; Aldrich către William Howard Taft, 3 octombrie 1913, Documentele Nelson Aldrich, Biblioteca Congresului.

[96] Frank A. Vanderlip, Discurs în faţa Clubului Economic din New York, 13 noiembrie 1913, (New York: 1913), p. 6, 11 şi următoarele. Vezi şi Glass, p. 125, 168-76.
[97] „De la fermier la finanţator", de Frank A. Vanderlip, Saturday Evening Post, 9 februarie 1935, p. 72.
[98] McAdoo, pp. 213, 225-26.
[99] Scrisori de la Willis către Laughlin, J. Laurence Laughlin Papers, Biblioteca Congresului, 14 şi 18 iulie 1912.
[100] Dintr-o scrisoare către Festus Wade. Citat de Kolko, Triumph, p. 234.
[101] Seymour, Vol. I, p. 173.
[102] Glass, p. 124-25.
[103] Warburg, Vol. I, p. 409.
[104] Planul iniţial prevedea ca Secretarul Trezoreriei şi Controlorul Valutar să fie şi ei în consiliu, dar acest lucru a fost ulterior abandonat.
[105] Citat de Greider, p. 277.
[106] Glass, p. 139-42.
[107] Galbraith, p. 130.
[108] Lundberg, p. 122.
[109] Galbraith, p. 180.
[110] Greenspan, p. 99-100.
[111] Quigley, Tragedia, pp. 326-27. [112] Charles A. Lindbergh, Sr., Stransoarea economica (1923, Hawthorne, California: Omni Publications, 1968), p. 95.
[113] Congresul SUA, Senatul, Comitetul Special pentru Investigarea Argintului, Silver, Partea 5, Congresul 76, prima sesiune (Washington, DC: GPO, 1939), 7 aprilie 1939, pp. 196-97.
[114] În 1980, limitele legale privind ratele rezervelor minime au fost eliminate complet. Consiliul Rezervei Federale are acum opţiunea de a reduce raportul la zero, ceea ce înseamnă puterea de a crea cantităţi nelimitate de bani. Este visul suprem al bancherilor centrali.
[115] Vezi capitolul zece pentru detalii.
[116] Vezi Robert T. Patterson, Marele Boom si Panica din anii 1921-1929 (Chicago: Henry Regnery Company, 1965), p. 223.
[117] Pentru o relatare detaliată a acestui episod, consultaţi Partea a doua a cărţii autorului, Lumea fara Cancer Povestea Vitaminei B17 (Westlake Village, California: American Media, 1974).

[118] Larry Schweikart, ed. Enciclopedia si Biografia Istoriei americane (New York: Facts on File, 1990), p. 448.
[119] Ibid., p. 448; de asemenea, Murray N. Rothbard, Marea Depresiune americana (Kansas City: Sheed and Ward, 1963), p. 117.
[120] Keynes, Un tratat despre reforma monetară, p. 198-99.
[121] Chandler, p. 101-102. [122] Depresiune, p. 125.
[123] Pagina 223.
[124] Chandler, p. 211; de asemenea, Rothbard, Depresiune, p. 127.
[125] Vezi capitolul şase.
[126] Mayer, p. 401.
[127] Groseclose, Maşina de bani a Americii, p. 154.
[128] Vezi Charles Mackay, LL.D., Iluzii populare extraordinare şi nebunia mulţimilor (1841 raportat. New York: L.C. Page & Company, 1932), p. 89-97.
[129] Rothbard, Depresiune, p. 147.
[130] Galbraith, p. 181.
[131] Citat de Burton Hersh, Familia Mellon: O avere în istorie (New York: William Morrow and Co., 1978), p. 290.
[132] Acest indemn a fost retipărit în Cronica Financiara si Comerciala pe 9 martie 1929, p. 1444.
[133] Citat de Greider, p. 298.
[134] Articolul „Consiliul Rezervelor se intruneste in graba", New York Times, 20 aprilie 1929, p. 89.
[135] Hargrave, p. 1.
[136] „Scrisori catre editor", The Australian (GPO Box 4162, Sydney, NSW. 2001), 7 februarie 1989.
[137] Curtis B. Da11, FDR: Socrul meu exploatat (Tulsa, Oklahoma: Christian Crusade Publications, 1967), p. 49.

Secţiunea VI
CĂLĂTORIE ÎN TIMP CATRE VIITOR

În secţiunile anterioare ale acestei cărţi, am călătorit prin timp. Ne-am început călătoria păşind în trecut. Pe măsură ce am traversat secolele, am observat războaie, trădări, speculaţii şi înşelăciuni politice.

Acestea ne-au adus în prezent. Acum suntem pregătiţi să ne plimbăm cu maşina timpului în viitor. Va fi o călătorie înfiorătoare, iar o mare parte din ceea ce ne aşteaptă va fi neplăcut. Dar încă nu s-a întâmplat. Este doar proiecţia forţelor prezente. Dacă nu ne place ceea ce vedem, avem totuşi oportunitatea de a schimba acele forţe. Viitorul va fi ceea ce alegem să facem din el.

Capitolul Douăzeci şi Patru
MECANISME ALE APOCALIPSEI

Declinul prosperităţii americane;creşterea dimensiunii guvernului; scăderea libertăţii personale; creşterea impozitelor; dovezi că acest lucru este conform planului unui grup conducător de elită care speră să integreze Statele Unite într-un guvern mondial pe baza „egalităţii" cu naţiunile mai puţin dezvoltate; mişcarea ecologistă demonstrată a fi o consecinţă a acestui plan.

A fost suficientă istorie pentru o singură carte. Acum este timpul să resetăm coordonatele maşinii noastre a timpului şi să ne năpustim în viitor. Înainte de a activa acest comutator, haideţi să aruncăm o ultimă privire în jurul nostru. Viitorul este modelat de prezent. Locul în care ne aflăm acum va afecta locul în care vom fi.

ÎMPOTMOLIŢI ÎN DATORII

Una dintre cele mai evidente caracteristici ale timpului nostru prezent este că suntem împotmoliţi în datorii. Deficitele federale au crescut constant din 1950, iar rata de creştere este pe o curba ascendentă. Guvernul a avut nevoie de 198 de ani să împrumute primul trilion de dolari. Apoi, în doar doisprezece ani - în mare parte sub Administraţia Reagan a împrumutat încă trei trilioane. Până în primul an al Administraţiei George W. Bush, chiar înainte de atacul terorist din 11 septembrie, datoria federală crescuse la peste 5,8 trilioane de dolari. Până în 2010, aceasta crescuse la 202 trilioane de dolari, dacă se includ toate pasivele.(1) Este dificil de înţeles astfel de cifre. Dacă ai avea un teanc de 5100 de bancnote dispuse pe o inaltime de 1 m, ai fi milionar. 202 trilioane de dolari s-ar ridica peste 127 de mii de mile în spaţiu. Până când veţi citi aceste rânduri, după cheltuielile administraţiilor CFR ulterioare, va atinge Luna.

Până în 2006, plăţile brute de dobânzi la datoria naţională se ridicau la 406 miliarde de dolari pe an. Aceasta consuma aproximativ 17% din toate veniturile federale.(2)Plata dobanzilor reprezintă acum cea mai mare cheltuială unică a guvernului; mai mare decât apărarea; mai mare decât costul combinat al departamentelor Agriculturii,Educaţiei, Energiei, Locuinţelor şi Dezvoltării Urbane, Internelor, Justiţiei,Muncii, Statului, Transporturilor şi al Veteranilor.
Aceste taxe nu sunt plătite de guvern; sunt plătite de dumneavoastră.
Dumneavoastră furnizaţi banii prin impozite şi inflaţie. Costul actual este de aproximativ 5.000 de dolari pentru fiecare familie de patru persoane. Toate familiile plătesc prin inflaţie,dar nu toate plătesc impozite. Prin urmare, costul pentru fiecare familie contribuabilă este mai mare. În medie, peste 5.000 de dolari sunt extraşi de la familia dumneavoastră în fiecare an, nu pentru a furniza servicii guvernamentale, nici chiar pentru a achita datoriile anterioare. Nu se produce nimic din aceasta, nici măcar drumuri sau clădiri guvernamentale. Nu ies din aceasta beneficii sociale sau medicale. Nu se plătesc salarii. Nivelul de trai al naţiunii nu este crescut de aceasta. Nu face nimic altceva decât să plătească dobânzi.
În plus, dobânda este compusă,înseamnă că, chiar dacă guvernul ar opri complet cheltuielile deficitare, datoria totală ar continua să crească ca urmare a dobânzilor la acea suma care deja există. În 2006, dobânda la datoria naţională consuma deja 39% din toate veniturile colectate din impozitele pe venit:(3) Uimitor, nu-i aşa? Fără dobândă la datoria naţională, am economisi suficient pentru a reduce impozitele pe venitul personal cu o treime şi am putea reduce şi impozitele pe profit. Din păcate, în cadrul politicilor şi programelor actuale, acest lucru nu se va întâmpla, deoarece Congresul nu trăieşte din veniturile sale.
Multe cheltuieli sunt plătite nu din impozite, ci din vânzarea obligaţiunilor guvernamentale şi din îndatorarea tot mai mare în fiecare an. Aşadar, chiar dacă am putea economisi suficient pentru a reduce impozitele pe venitul personal, acest lucru nu ar fi suficient. Guvernul ar intra oricum pe pierdere pentru a-şi menţine stilul de gestionare actual.Cu toate acestea, dacă o reducere a dimensiunii şi a domeniului de aplicare al birocraţiei ar fi

realizată în acelaşi timp, impozitele pe venitul personal şi al profitului corporativ ar putea fi eliminate, iar guvernul ar avea un surplus anual.(4)

MECANISMUL APOCALIPSEI

Din păcate, locomotiva merge în direcţia opusă.

Guvernul creşte, nu se micşorează. Până în 2008, cheltuielile guvernului federal reprezentau un sfert din economia naţiunii. Aproape de două ori mai mulţi oameni lucrează acum pentru guvern decât pentru companiile producătoare din sectorul privat. Există mai mulţi autorităţi de reglementare bancară decât bancheri, mai mulţi lucrători în birourile agricole decât fermieri, mai mulţi administratori de asistenţă socială decât beneficiari.

Mai mulţi cetăţeni primesc cecuri guvernamentale decât cei care plătesc impozite pe venit.

Până în 1996, beneficiile sociale în 29 de state erau mai mari decât salariul mediu al unui secretar; şi, în 6 state, acestea erau mai mari decât salariul de bază pentru programatorii de computere. Când oamenii pot vota pentru transferul de avere către ei înşişi, urna devine o armă prin care majoritatea jefuieşte minoritatea. Acesta este punctul fără întoarcere, punctul în care mecanismul apocalipsei începe să se accelereze până când sistemul se autodistruge.

Cei jefuiţi se satură să mai poarte povara şi, în cele din urmă, se alătură jefuitorilor. În cele din urmă, rămâne doar statul.

Acesta este punctul fără întoarcere, punctul în care mecanismul apocalipsei începe să se accelereze până când sistemul se autodistruge.

Cei jefuiţi obosesc să mai poarte povara şi, în cele din urmă, se alătură jefuitorilor. În cele din urmă, rămâne doar statul.

Mecanismul apocalipsei funcţionează şi în cadrul guvernului. Până în 2010, angajatul federal mediu câştiga cu 60% mai mult decât angajatul mediu din sectorul privat.(5)Până în 1992, mai mult de jumătate din toate cheltuielile federale au fost alocate programelor sociale. Acestea sunt cheltuieli - Medicare, asigurări sociale şi programe de pensii - bazate pe promisiuni de plăţi viitoare.Asta nu înseamnă că nu pot fi eliminate. De exemplu, drepturile includ 24 de miliarde de dolari pe an pentru tichete alimentare. Nu există nici o obligaţie contractuală de a le continua, ci doar oportunism politic. Până acum, majoritatea americanilor au

stat la cozi la supermarket şi l-au privit pe clientul bine îmbrăcat din faţa lor cum foloseşte cupoane alimentare pentru îngheţată şi covrigei, plăteşte cash pentru două sticle de vin. şi apoi pleaca cu o maşina de ultimă generaţie.
Funcţia politică a programului de tichete alimentare nu este de a-i ajuta cei flămânzi, ci de a cumpăra voturi.
Programele care implică obligaţii contractuale - cum ar fi Securitatea Socială şi Medicare - ar putea fi transferate către firme private, care nu numai că le-ar opera mai eficient, dar ar plăti şi beneficii mai mari.
Congresul, însă, nu îndrăzneşte să se atingă de nici unul dintre aceste drepturi de teama de a nu pierde voturi.
În mod normal, în cazul contractelor pentru obligaţii viitoare de acest fel, emitentul este obligat prin lege să acumuleze bani într-un fond pentru a se asigura că vor fi suficienţi bani disponibili atunci când plăţile viitoare devin scadente. Guvernul federal nu respectă aceste legi. Fondurile există doar pe hârtie.
Banii care intră pentru obligaţii viitoare sunt cheltuiţi imediat şi înlocuiţi de o promisiune guvernamentală. Aşadar, pe măsură ce aceste plăţi viitoare devin scadente, toţi banii trebuie să provină din veniturile colectate la momentul respectiv.
Aici se află mecanismul apocalipsei. Aceste obligaţii vor fi plătite din impozitele viitoare sau din inflaţie. Drepturile sociale reprezintă în prezent 52% din totalul cheltuielilor federale şi cresc cu o rată de 12% în fiecare an. Când adăugaţi la aceasta cele 14% care sunt cheltuite acum pentru plăţi de dobânzi la datoria naţională, ajungem la concluzia surprinzătoare că două treimi din totalul cheltuielilor federale sunt acum complet obligatorii, iar acest procent creşte în fiecare lună.
Chiar dacă Congresul ar opri toate programele de cheltuieli din bugetul normal - ar desfiinţa forţele armate, ar închide toate agenţiile şi birourile, ar opri toate subvenţiile şi ar închide toate clădirile, inclusiv Casa Albă ar putea să-şi reducă cheltuielile actuale cu doar o treime. Şi chiar şi această sumă mică se scade cu 10 până la 12% in fiecare an. Acesta este cel mai bun scenariu. În realitate, Congresul îşi accelerează cheltuielile discreţionare, nu le anulează. Nu trebuie să fii statistician pentru a-ţi da seama încotro se îndreaptă această tendinţă.

Cel mai mare mecanism apocaliptic dintre toate este însă Sistemul Rezervei Federale. Trebuie reamintit că fiecare cent din masa noastră monetară inclusiv monedele, lirele sterline şi banii din conturi a apărut doar în scopul de a fi împrumutat cuiva. Toţi aceşti dolari vor dispărea atunci când împrumuturile vor fi rambursate. Ei vor exista doar atâta timp cât datoria din spatele lor există. Sub piramida banilor, care susţine întreaga structură, se află aşa numitele rezerve care reprezintă monetizarea datoriilor de către Fed. Dacă am încerca să achităm datoria naţională, şi aceste rezerve ar începe să dispară, masa noastră monetară ar fi subminată.Fed ar trebui să se grăbească pe pieţele monetare mondiale şi să înlocuiască valorile mobiliare americane cu obligaţiuni de la corporaţii din alte ţări. Tehnic,acest lucru se poate face, dar efectul ar fi devastator. Congresul e temator in a elimina datoria naţională chiar dacă ar dori.

Acestea sunt mecanismele apocaliptice în funcţiune. Dacă nu înţelegem cum funcţionează, nu vom fi pregătiţi pentru călătoria noastră în viitor. Scenele care se vor desfăşura acolo vor părea prea bizare, evenimentele prea şocante. Am fi convinşi că ceva cu siguranţă a mers greşit cu maşina noastră a timpului.

CINE DEŢINE DATORIA NAŢIONALĂ?

S-a spus că nu trebuie să ne facem griji cu privire la dobânda la datoria naţională pentru că „ne este datorata nouă înşine”. Să aruncăm o privire asupra faptului cine cui datorează ceva. Rezerva Federală, timp de mulţi ani, a deţinut doar aproximativ 9% din datoria naţională.Agenţiile guvernului federal deţineau 28%. Investitorii străini deţineau aproximativ 43% (cifre din 2002), iar investitorii din sectorul privat din SUA deţineau restul. Până în 2010, investitorii străini îşi pierduseră încrederea în capacitatea SUA de a-şi respecta obligaţiunile şi încetaseră să mai liciteze pentru obligaţiunile ale Trezoreriei.

Rezerva Federală era obligată să monetizeze diferenţa (să creeze bani din nimic) şi, până în august, „cumpăra” 80% din datoria nationala.(6)

Este parţial adevărat că „Ne datorăm nouă înşine”, dar este mai corect să spunem că toţi datorăm ceva unora dintre noi. Unii dintre noi suntem investitori privaţi,care caută venituri scutite de impozitele pe venit de la stat, şi instituţii mari, cum ar fi băncile, corporaţiile, companiile de asigurări şi fondurile de investiţii.

În cazul instituţiilor, banii reprezintă active comune care aparţin miilor de mici investitori. Aşadar, o mare parte din dobânda la datoria naţională se acumulează, într-adevăr, în beneficiul unui sector larg al poporului american.
Aceasta este vestea bună. Vestea proastă este că guvernul obţine fiecare cent din banii pe care ni-i plăteşte confiscându-i de la noi în primul rând.Dacă este adevărat că ne datorăm nouă înşine, atunci este, de asemenea, adevărat că ni-i plătim nouă înşine. Banii ies dintr-un buzunar si intra înapoi în celălalt minus o taxă de gestionare.Guvernul ia 1.000 de dolari de la noi din impozite şi inflaţie şi ne dă înapoi 350 de dolari. Aşa-numitul „beneficiu" pentru public este o iluzie.
Şi alte veşti proaste: atunci când oamenii cumpără obligaţiuni guvernamentale,există mai puţini bani disponibili pentru investiţii în industria privată. Este bine cunoscut că creditul guvernamental „îndepărtează" creditul privat. Rezultatul este că partea productivă a naţiunii este eludata prin concurenţa neloială pentru capitalul de investiţii. Pentru a obţine bani noi pentru dezvoltare, companiile private trebuie să plătească rate ale dobânzii mai mari. Acestea sunt transferate către consumator sub forma unor preţuri mai mari. Multe companii sunt forţate să îşi reducă planurile de expansiune şi, potenţial, nu se creează niciodată noi locuri de muncă. Unele companii sunt forţate să se închidă complet, iar angajaţii lor sunt lăsaţi fără locuri de muncă.
Economia este întotdeauna întârziată de datoria guvernamentală. Cu cât datoria este mai mare, cu atât pagubele sunt mai mari. Proporţia de 43% din datoria naţională deţinută de investitori străini este o bucata uriaşă din placinta. Un trilion, trei sute de milioane de dolari nu pot fi ignoraţi.
Aceste obligaţiuni ar putea deveni o problemă serioasă pe măsură ce ajung la scadenţă.
Până acum, acestea au fost o binecuvântare parţială, deoarece au fost achiziţionate cu bani care existau deja. Prin urmare, nu au fost inflaţioniste. Dar nu este greu de imaginat viitoarele condiţii în care deţinătorii de obligaţiuni ar decide să nu continue. Ce s-ar întâmpla dacă stabilitatea guvernului ar fi pusă la îndoială sau dacă capacitatea productivă a Statelor Unite ar fi pusă sub semnul întrebării unor atacuri teroriste masive? Pentru a achita aceste

obligaţiuni la scadenţă, Trezoreria ar trebui să emită altele noi. Rezerva Federală ar trebui să cumpere noile obligaţiuni cu bani fiat. Prin urmare, datoria federală deţinută în străinătate este o bombă cu ceas. Dacă ar trebui vreodată să fie preluată de Fed, impactul inflaţionist asupra ţării noastre ar fi uluitor.

UNDE ESTE RELEVANTA?

Există o inclinatie de a citi despre aceste tendinţe cu un fel de fascinaţie detaşată: Nu-i aşa că este interesant! Dar unde este relevanţa? De ce să ne entuziasmăm de astfel de detalii tehnice şi abstracţiuni? Şi ce dacă guvernul este împotmolit în datorii? Cui îi pasă dacă dobânda nu va fi niciodată plătită?

Sau dacă avem o monedă mondială sau un guvern mondial? Ce relevanţă are oricare dintre aceste lucruri pentru mine?

Primul pas pentru a răspunde la aceste întrebări este să vedem ce insemnatate a avut deja. Următoarea noastră călătorie în viitor va extinde aceste intrebari.

Pe baza predicţiilor apocaliptice despre dezastrul ecologic, guvernul a împovărat companiile private cu cheltuieli atât de împovărătoare pentru eliminarea produselor reziduale încât industria grea, cândva pilonul prosperităţii americane, a părăsit ţărmurile noastre. Din cauza îngrijorării cu privire la habitatul bufniţei pătate şi al şoarecelui cangur de deşert, milioane de acri de terenuri agricole şi forestiere au fost scoase din producţie. Taxele mari, regulile nerealiste privind dispozitivele de siguranţă la locul de muncă, aşa-numitele practici de angajare echitabilă şi asigurarea medicală obligatorie distrug rapid ce a mai rămas din industria privată americană. Rezultatul este şomajul şi dislocarea pentru milioane de lucrători americani.

Taxele federale, inclusiv cele de asigurări sociale, preiau acum peste 40% din veniturile noastre private. Taxele statale,ale comitatelor şi cele locale se adaugă la acestea.

Inflaţia se hrăneşte cu ceea ce a mai rămas. Petrecem jumătate din fiecare an lucrând pentru gratis pentru guvern.

Un studiu realizat de AFL-CIO(cea mai mare federaţie de sindicate din Statele Unite) în 1977 a arătat că, în ciuda creşterilor salariale, salariile reale ale americanului mediu – în termeni de putere de cumpărare erau în scădere. Această tendinţă a fost confirmată în 1980 de Biroul de Recensământ al SUA. În 1992, Uniunea

Consumatorilor a analizat câte ore trebuiau lucrate pentru a cumpăra articolele de baza în comparaţie cu treizeci de ani înainte. Raportul a concluzionat:
Gospodăria medie din SUA şi-a menţinut nivelul de trai în mare parte deoarece familiile lucrează mai multe ore. Milioane de femei au intrat pe piaţa muncii în ultimii 25 de ani. În 1970, aproximativ 21 de milioane de femei lucrau cu normă întreagă. Acum, această cifră este de peste 36 de milioane. Acest lucru a contribuit la menţinerea puterii de cumpărare a familiei destul de stabilă. Dar pentru multe familii, aceasta mentinere a nivelului de trai se realizeaza prin munca a doua persoane care câştigă bani, în loc de una singură.(7)
În 1999, un raport publicat de Institutul de Politică Economică a dezvăluit că o familie americană medie din clasa de mijloc lucra, în medie, cu şase săptămâni mai mult pe an decât la începutul studiului, în 1989. Totuşi, acest lucru nu era suficient. Pentru a-şi menţine vechiul stil de viaţă, aceste familii isi consumau ultimele economii şi se îndatorau. În 1999, rata medie a economiilor personale a devenit în sfârşit -1%, ceea ce înseamnă că faţada prosperităţii este acum plătită din bani împrumutaţi.
Mesajul transmis aici este că salariile reale din America au scăzut. Cuplurile tinere cu un singur venit au acum un nivel de trai mai scăzut decât părinţii lor. În ciuda a două venituri, averea netă a gospodăriei medii scade. Pentru mulţi, aceasta a devenit negativă. Procentul de americani care deţin case este în scădere. Vârsta la care o familie achiziţionează o primă casă este în creştere. Executările silite ipotecare sunt în creştere. Numărul familiilor din clasa de mijloc este în scădere. Conturile de economii sunt mai mici. Datoria familiei este mai mare. Numărul persoanelor aflate sub pragul de sărăcie definita oficial este în creştere. Procentul de persoane care lucrează după vârsta de 65 de ani este în creştere. Există tot atâtea falimente personale câte divorţuri. Majoritatea americanilor sunt falimentari la vârsta de 65 de ani.

NOUA ORDINE MONDIALĂ

Nimic din toate acestea nu se întâmplă accidental. Capitolele cinci şi şase au documentat planul aflat în desfăşurare în prezent pentru a crea un guvern mondial funcţional în cadrul Naţiunilor Unite. Adesea denumit Noua Ordine Mondială de către susţinătorii săi, guvernul global propus este conceput pe principiile colectivismului.

Este visul devenit realitate pentru teoreticienii, politicienii şi tehnicienii socialişti ai lumii, care îl văd ca laboratorul suprem pentru experimentele lor sociale asupra omenirii.
Există două mecanisme de putere pregătite la ONU. Unul este un comandă militară pentru a controla în cele din urmă toate armatele naţionale şi armele nucleare Acest lucru se realizează sub sloganurile păcii şi dezarmării. Celălalt este o bancă centrală mondială, numită acum FMI / Banca Mondială, cu capacitatea de a emite o monedă comună pe care toate naţiunile trebuie să o accepte. Acest lucru se realizează sub sloganul comerţului internaţional şi al creşterii economice.
Dintre cele două mecanisme, controlul monetar este cel mai important.Utilizarea forţei militare este considerată o armă rudimentară în arsenalul guvernului mondial care trebuie folosită doar ca ultimă soluţie. Efectul controlului monetar
este mai puternic decât megatone de energie atomică. Aceasta ajunge în fiecare magazin şi casă, o performanţă care nu ar putea fi niciodată realizată de armatele permanente.
Poate fi folosit cu precizie împotriva unei naţiuni, a unui grup sau chiar a unei singure persoane în timp ce îi cruţă sau e in beneficiul celorlalţi. Forţa militară poate fi irezistibilă, dar provoacă resentimente şi tulburări politice care pot mocni timp de decenii. Întrucât manipularea monetară este rareori înţeleasă de victimele sale, ea nu le provoacă mânia. De fapt, manipulatorii se bucură de un statut social inalt şi sunt recompensati financiar. Din aceste motive, controlul monetar este arma aleasă în Noua Ordine Mondială.
Un viitor parlament mondial bazat pe conceptul de coerciţie minimă şi libertate maximă ar putea fi un advent minunat pentru omenire. Fără a încerca să înghesui toate naţiunile într-un stup de albine dirijat central, acesta ar primi varietatea culturală şi religioasă. În loc să încerce să plaseze lumea într-o cămaşă de forţă colectivistă de reguli, reglementări, cote şi subvenţii, ar încuraja diversitatea şi libertatea de a alege. În loc să perceapă taxe din ce în ce mai mari pentru fiecare activitate economică imaginabilă şi să distrugă stimulentele umane în acest proces, ar încuraja naţiunile membre să reducă taxele care există deja şi, prin urmare, să stimuleze producţia şi creativitatea.
Un parlament mondial, dedicat conceptului de libertate, ar trebui

să refuze calitatea de membru oricărui guvern care încalcă drepturile fundamentale ale cetăţenilor săi. Ar putea fi mijlocul prin care guvernele totalitare ar fi încurajate să abandoneze politicile lor opresive pentru a obţine avantajele economice şi politice ale acceptării în organismul mondial.
Ar putea deveni cea mai mare forţă pentru pace, prosperitate şi libertate pe care am cunoscut-o vreodată.
Dar Noua Ordine Mondială care incubează acum la Naţiunile Unite este o creatură complet diferită. Membrii săi reprezintă aproape fiecare dictator şi lider militar din lume. Filosofia sa este construită pe doctrina socialistă conform căreia tot binele vine de la stat. Cei care nu se conformează trebuie să se supună voinţei guvernului sau să fie eliminaţi. Acesta nu se poate opune totalitarismului pentru simplul motiv că este in sine totalitarism.
AMERICA ESTE ŢINTA
Noua Ordine Mondială nu poate deveni o realitate funcţională atâta timp cât America rămâne capabila să se opuna. America este văzută ca un potenţial taur într-un magazin de porţelanuri. În acest moment, este în siguranţă sub control, dar planificatorii mondiali sunt îngrijoraţi că s-ar putea dezlănţui în viitor. Dacă poporul american s-ar trezi la realităţile politicii mondiale şi şi ar recâştiga controlul asupra guvernului său, ar avea în continuare puterea militară şi economică de a se desprinde din acest plan. Prin urmare, printre planificatorii mondiali, aceasta a devenit principala directivă de a slăbi Statele Unite atât militar, cât şi economic. Şi această directivă a venit de la liderii americani, nu de la cei ai altor ţări. Membrii CFR care se află la acum la Casa Albă, Departamentul de Stat, Departamentul Apărării şi Trezorerie lucrează pentru a finaliza această parte a planului. Este încă un mecanism apocaliptic care, odată ce va prinde suficient avânt, va trece de punctul critic.
Războiul din Coreea a fost prima dată când soldaţii americani au luptat sub autoritatea ONU. Această tendinţă s-a accelerat şi include acum acţiuni militare în Irak, Iugoslavia, Bosnia, Somalia şi Haiti. În timp ce armata americană este absorbită de ONU, se iau măsuri şi pentru predarea armelor atomice americane. Când se va întâmpla acest lucru, mecanismul apocalipsei va fi activat. Va fi prea târziu pentru a mai scăpa.
De asemenea, FMI/Banca Mondială funcţionează deja - împreună

cu Sistemul Rezervei Federale - ca o bancă centrală mondială. Economia americană este epuizată în mod deliberat prin donaţii străine, războaie nesfârşite şi risipe interne. Scopul nu este de a-i ajuta pe cei aflaţi în nevoie sau de a apăra libertatea sau de a conserva mediul înconjurător, ci de a dărâma sistemul. Când americanii odinioară mândri şi independenţi vor sta la coadă, vor fi gata să accepte „salvarea" atent aranjată de banca mondială. Euro este deja în vigoare ca monedă regională.Amero este următoarea. Acestea sunt doar tranziţii către o monedă mondială planificată. Nici de acestea nu va exista scăpare.

RAPORTUL DE LA IRON MOUNTAIN

Substanţa acestor stratageme poate fi urmărită până la un studiu realizat de un grup de experţi publicat în 1966, intitulat Raportul de la Iron Mountain. Deşi originea raportului este foarte controversată, documentul în sine sugerează că acesta a fost comandat de Departamentul Apărării sub conducerea Secretarului Apărării,Robert McNamara, şi a fost produs de Institutul Hudson situat la baza muntelui Iron în Croton Hudson, New York. Institutul Hudson a fost fondat şi condus de Herman Kahn, fost membru al Rand Corporation. Atât McNamara, cât şi Kahn au fost membri ai CFR.

Scopul autoproclamat al studiului a fost explorarea diverselor modalităţi de a „stabiliza societatea". Oricât de lăudabil ar suna acest lucru, o citire a Raportului dezvăluie rapid că termenul „societate" este folosit ca sinonim al cuvântului „guvern". Mai mult, termenul „a stabiliza" este folosit în sensul de a conserva şi a perpetua. Este clar de la început că natura studiului a fost de a analiza diferitele moduri în care un guvern se poate perpetua la putere, modalităţi de a-şi controla cetăţenii şi de a-i împiedica să se revolte.

La începutul raportului s-a afirmat că moralitatea nu era o problemă. Studiul nu a abordat chestiuni de bine sau rău; nici nu a tratat concepte precum libertatea sau drepturile omului. Ideologia nu era o problemă,nici patriotismul, nici preceptele religioase. Singura sa preocupare era cum să perpetueze guvernul existent. Raportul spunea:

Studiile anterioare au considerat dezirabilitatea păcii, importanţa vieţii umane,superioritatea instituţiilor democratice, „binele comun" suprem pentru cei multi, „demnitatea"individului, avantajele unei sănătăţi şi longevităţi

maxime şi alte astfel de premise dezirabile ca valori axiomatice necesare pentru justificarea unui studiu al problemelor de pace. Noi nu le-am găsit astfel. Am încercat să aplicăm standardele ştiinţei fizice ale gândirii noastre, a cărei caracteristică principală nu este cuantificarea, aşa cum se crede în mod popular, ci la fel ca în cuvintele lui Whitehead, „... ignoră toate judecăţile de valoare; de exemplu, toate judecăţile estetice şi morale."(8)

Principala concluzie a raportului a fost că, în trecut, războiul a fost singurul mijloc fiabil de a atinge acest obiectiv. Acesta susţine că numai în perioade de război sau de ameninţare cu război masele sunt suficient de supuse pentru a purta jugul guvernării fără a se revolta. Frica de cucerire şi jaf din partea unui inamic poate face ca aproape orice povară să pară prin comparaţie acceptabilă.

Războiul poate fi folosit pentru a stârni pasiunea umană şi sentimentele patriotice de loialitate faţă de liderii naţiunii. Nici un sacrificiu în numele victoriei nu va fi respins. Rezistenţa este considerată trădare. Dar, în timp de pace, oamenii devin indignaţi de taxele mari, lipsuri şi intervenţia birocratică.

Când devin lipsiţi de respect faţă de liderii lor, devin periculoşi. Nici un guvern nu a supravieţuit mult timp fără duşmani şi conflicte armate. Prin urmare, războiul a fost o condiţie indispensabilă pentru „stabilizarea societăţii".

Acestea sunt cuvintele exacte ale raportului:

Sistemul de război nu numai că a fost esenţial pentru existenţa naţiunilor ca entităţi politice independente, dar a fost la fel de indispensabil pentru structura lor politică stabilă. Fără el,nici un guvern nu a reuşit vreodată să obţină acordul cu „legitimitatea" sa sau dreptul de a-şi conduce societatea. Posibilitatea războiului oferă sentimentul de necesitate externă fără de care nici un guvern nu poate rămâne mult timp la putere. Istoria dezvăluie o serie de cazuri în care insuccesul unui regim de a menţine credibilitatea unei ameninţări de război a dus la dizolvarea sa, de către forţele interesului privat, ale reacţiilor la nedreptatea socială sau ale altor elemente dezintegratoare. Organizarea societăţii pentru posibilitatea unui război este principalul său act stabilizator politic... Aceasta a permis societăţilor să menţină distincţiile de clasă necesare şi a asigurat subordonarea cetăţenilor faţă de stat în virtutea puterilor de război reziduale inerente conceptului de naţiune.(9)

O NOUĂ DEFINIŢIE A PĂCII

Raportul explică apoi că ne apropiem de un punct în istorie în care vechile formule ar putea să nu mai funcţioneze. De ce? Pentru că acum ar putea fi posibil să se creeze un guvern mondial în care toate naţiunile vor fi dezarmate şi disciplinate de o armată mondială, o condiţie care va fi numită pace.

Raportul spune: „Cuvântul pace, așa cum l-am folosit în paginile următoare, ... implică dezarmare totală și generală.”(10)
În acest scenariu, națiunile independente nu vor mai exista și guvernele nu vor avea capacitatea de a purta război. Ar putea exista acțiuni militare ale armatei mondiale împotriva subdiviziunilor politice renegate, dar acestea s-ar numi operațiuni de menținere a păcii, iar soldații s-ar numi forțe de menținere a păcii. Indiferent câtă proprietate este distrusă sau cât sânge este vărsat, gloanțele vor fi gloanțe „pașnice”, iar bombele - chiar și bombe atomice, dacă este necesar vor fi bombe „pașnice”.
Raportul ridică apoi întrebarea dacă poate exista vreodată un substitut adecvat pentru război? Ce altceva ar putea folosi guvernele regionale și ce ar putea folosi guvernul mondial însuși pentru a se legitima și a se perpetua? Scopul declarat al studiului a fost să ofere un răspuns la această întrebare.
Raportul de la Iron Mountain concluzionează că nu poate exista niciun substitut pentru război decât dacă acesta posedă trei proprietăți. Trebuie (1) să creeze risipita din punct de vedere economic, (2) să reprezinte o amenințare credibilă de mare amploare și (3) să ofere guvernului o scuză logică pentru serviciul obligatoriu.

O FORMĂ SOFISTICATĂ DE SCLAVIE

Referitor la serviciul obligatoriu, raportul explică faptul că unul dintre avantajele armatelor permanente este că acestea oferă un loc pentru guvern pentru a plasa elemente antisociale și disidente ale societății. În absența războiului, acestor batalioane de muncă forțată li s-ar spune că luptă împotriva sărăciei sau curăță planeta sau consolidează economia sau servesc binele comun în alt mod. Fiecare adolescent ar fi obligat să servească - în special în acei ani în care tinerii sunt cei mai rebeli împotriva autorității. Și persoanele în vârstă ar fi recrutate ca mijloc de a scăpa de impozite și amenzi. Disidenții s-ar confrunta cu amenzi mari pentru „infracțiuni motivate de ură” și atitudini incorecte din punct de vedere politic, așa că, în cele din urmă, toți ar ajunge în batalioanele de muncă forțată. Raportul spune:
Vom examina... utilizarea consacrată a instituțiilor militare pentru a oferi elementelor antisociale un rol acceptabil în structura socială... Clișeele eufemistice actuale „delincvența juvenilă” și „alienarea” au avut echivalentele lor în fiecare epocă.

În trecut, aceste condiţii erau tratate direct de armată, fără complicaţiile unui proces echitabil, de obicei prin intermediul recrutarii forţată sau a sclaviei directe...
Majoritatea propunerilor care abordează, explicit sau altfel, problema postbelică de control al alienaţilor sociali se orientează către o variantă a Corpului Păcii sau a aşa-numitului Corp al Muncii pentru o soluţie. Cei nemulţumiţi social, cei nepregătiţi economic, cei inconfortabili psihologic, „delincvenţii" înrăiţi, „subversivii" incorigibili şi restul şomerilor sunt văzuţi ca fiind cumva transformaţi de disciplinele unui serviciu modelat după precedentul militar în lucrători sociali mai mult sau mai puţin dedicaţi....
Un alt posibil surogat pentru controlul potenţialilor duşmani ai societăţii este reintroducerea, într-o formă compatibilă cu tehnologia modernă şi procesele politice, a sclaviei.... Este foarte posibil ca dezvoltarea unei forme sofisticate de sclavie să fie o condiţie prealabilă absolută pentru controlul social într-o lume în pace. În practică, conversia codului disciplinei militare într-o formă eufemizată de înrobire ar implica surprinzător de puţină revizuire; primul pas logic ar fi adoptarea unei forme de serviciu militar „universal".(11)

JOCURI SÂNGEROASE

Raportul a analizat modalităţi prin care publicul ar putea fi preocupat cu activităţi neimportante, astfel încât să nu aibă timp să participe la dezbateri politice sau rezistenţă. Recreerea, emisiunile de jocuri banale, pornografia şi comediile ar putea juca un rol important, dar jocurile violente erau considerate a fi cele mai promiţătoare dintre toate opţiunile. Jocurile violente sunt evenimente competitive între indivizi sau echipe, care sunt suficient de violenti din natură pentru a permite spectatorilor să îşi elibereze frustrările.
Cel puţin, aceste evenimente trebuie să evoce o loialitate pasională faţă de echipă din partea fanilor şi trebuie să includă acceptarea durerii şi a rănilor din partea jucătorilor. Pentru a-si atinge scopul lor ar fi binevenita vărsarea de sânge şi posibilitatea morţii. Omul de rând are o fascinaţie morbidă pentru violenţă şi sânge. Mulţimile se adună pentru a scanda „Sări! Sări!" la vederea unui sinucigaş pe acoperişul hotelului. Maşinile încetinesc până aproape de oprire pe autostradă pentru a privi cu gura căscată cadavrele torsionate

de lângă o coliziune. O bătaie în curtea şcolii atrage instantaneu un cercde spectatori. Meciuri de box, meciuri de fotbal, meciuri de hochei şi curse de maşini sunt transmise zilnic la televizor, atrăgând milioane de fani care acordă o atenţie deosebită fiecărui moment de pericol, fiecărei lovituri furioase asupra feţei, fiecărui os rupt, fiecărei lovituri doborâtoare, fiecărei atacari a concurentului inconştient sau posibil pe moarte. În acest fel, furia lor faţă de „societate" este dezamorsată şi concentrată, în schimb, asupra echipei adverse. Împăraţii Romei au conceput circurile, luptele de gladiatori şi execuţiile publice de către animale sălbatice exact în acest scop.

Înainte de a trage concluzia pripită că astfel de concepte sunt absurde în timpurile moderne, amintiţi-vă că în timpul Campionatului European de fotbal din 1985, din Belgia, spectatorii s-au implicat atât de emoţional în competiţie încât o revoltă sângeroasă a izbucnit în tribune, soldată cu 38 de morţi şi peste 400 de răniţi. U.S. News & World Report oferă această relatare:

Rădăcina problemei: O loialitate tribală faţă de echipele de acasă, care depăşeşte o obsesie şi, spun unii experţi, a devenit o religie substitutivă pentru mulţi. Printre cei mai mari vinovaţi se numără membrii unor bande de suporteri precum Firma lui Chelsea, formată din tineri bărbaţi prost educaţi care găsesc în rivalitatea fotbalistică o evadare din plictiseală. Totuşi, britanicii nu au brevetat violenţa din fotbal. Pe 26 mai, opt persoane au fost ucise şi peste 50 rănite în Mexico City,... o revoltă din 1964 pe un stadion din Lima, Peru, a ucis peste 300 de persoane - iar un meci aprigdisputat din 1969 între El Salvador şi Honduras a dus la un război armat de o săptămână între cele două ţări, provocând sute de victime.

SUA este criticată pentru violenţa de pe terenul de fotbal american sportul său preferat, dar izbucnirile în tribune sunt rare, deoarece loialitatea este răspândită în multe sporturi, iar mândria naţională nu este în joc. Thomas Tutko, profesor de psihologie la Universitatea de Stat din San Jose, California, a declarat:

„În aceste ţări, armatele lor starneau înainte turbulente. Acum echipele lor competitive sunt cele care stârnesc pasiunile."(12)

După ce a luat în considerare toate ramificaţiile jocurilor sângeroase, Raportul de la Iron Mountain a concluzionat că acestea nu erau un substitut adecvat pentru război.

Este adevărat că sporturile violente sunt distractori utili şi, de fapt, permit o modalitate de a exprima plictiseala şi loialitatea aprigă faţă de grup, dar efectul lor asupra psihicului naţiunii nu ar putea egala

intensitatea isteriei războiului. Până când nu s-ar putea găsi o alternativă mai bună, planul guvernului mondial ar trebui amânat pentru ca naţiunile să poată continua să poarte războaie.

GĂSIREA UNEI AMENINŢĂRI GLOBALE CREDIBILE

În timp de război, majoritatea cetăţenilor îşi acceptă fără să se plângă calitatea scăzută a vieţii şi rămân extrem de loiali liderilor lor. Dacă trebuie găsit un substitut potrivit pentru război, atunci şi acesta trebuie să provoace aceeaşi reacţie. Prin urmare, trebuie găsit un nou duşman care să ameninţe întreaga lume, iar perspectivele de a fi învins de acel duşman trebuie să fie la fel de terifiante ca războiul în sine.

Raportul este emfatic asupra acestui punct:

Loialitatea necesită o cauză; o cauză necesită un duşman. Acest lucru este evident; punctul critic este că duşmanul care defineşte cauza trebuie să pară cu adevărat formidabil. În linii mari, puterea presupusă a „inamicului", suficientă pentru a justifica un sentiment individual de loialitate faţă de o societate, trebuie să fie proporţională cu dimensiunea şi complexitatea societăţii. Astăzi, desigur, această putere trebuie să fie de o amploare şi o imagine înfricoşătoare fără precedent.(13)

Prima consideraţie în găsirea unei ameninţări potrivite pentru a servi drept duşman global a fost că nu trebuie să fie reală. Una reală ar fi mai bună, desigur, dar una inventată ar funcţiona la fel de bine, cu condiţia ca masele să fie convinse că este reală. Publicul va crede mai uşor unele ficţiuni decât altele. Credibilitatea ar fi mai importantă decât adevărul.

Sărăcia a fost examinată ca un potenţial duşman global, dar respinsă ca nefiind suficient de înfricoşătoare. Cea mai mare parte a lumii se afla deja în sărăcie. Doar cei care nu experimentaseră niciodată sărăcia ar vedea-o ca pe o ameninţare globală. În rest, era pur şi simplu un fapt al vieţii de zi cu zi. O invazie a extratereştrilor din spaţiul cosmic a fost luată în serios în considerare. Raportul spunea că experimente în acest sens ar fi putut fi deja încercate. Reacţia publicului, însă, nu a fost suficient de previzibilă, deoarece ameninţarea nu era „credibilă". Iată ce a spus raportul:

Credibilitatea, de fapt, se află în centrul problemei dezvoltării unui substitut politic pentru război. Aici sunt insuficiente propunerile privind cursa spaţială, în multe privinţe atât de potrivite ca

înlocuitori economici pentru război. Cel mai ambiţios şi nerealist proiect spaţial nu poate, în sine, să genereze o ameninţare externă credibilă. S-a argumentat aprins că o astfel de ameninţare ar oferi „o ultima speranţă credibila de pace" etc., unind omenirea împotriva pericolului distrugerii de către „creaturi" de pe alte planete sau din spaţiul cosmic. Au fost propuse experimente pentru a testa credibilitatea unei ameninţări de invazie din afara lumii noastre; este posibil ca câteva dintre incidentele mai dificil de explicat cu „farfurii zburătoare" din ultimii ani să fi fost de fapt experimente timpurii de acest fel. Dacă este aşa, cu greu ar fi putut fi considerate încurajatoare.(14)

Acest raport a fost publicat în 1966, când ideea unei prezenţe extraterestre părea depăşită pentru o persoana obişnuită. În anii următori, însă, această percepţie s-a schimbat. Un segment tot mai mare al populaţiei crede acum că forme de viaţă inteligente pot exista dincolo de planeta noastră şi ar putea monitoriza propria noastră civilizaţie. Dacă această convingere este corectă sau greşită nu este problema aici. Ideea este că o întâlnire dramatică cu extratereştri, prezentată la televiziuni - chiar dacă ar fi fabricată în întregime prin grafică computerizată de înaltă tehnologie sau cu spectacole cu laser pe cer ar putea fi folosită pentru a împinge toate naţiunile într-un guvern mondial, presupus pentru a apăra Pământul de o invazie. Pe de altă parte, dacă extratereştrii ar fi percepuţi ca având intenţii paşnice, un scenariu alternativ ar fi formarea unui guvern mondial care să reprezinte o specie umană unificată care să vorbească sub o singură voce într-un fel de federaţie galactică. Ambele scenarii ar fi mult mai credibile astăzi decât în 1966.

SCENARIUL POLUĂRII MEDIULUI

Candidatul final pentru o ameninţare globală utilă era poluarea mediului. Aceasta era considerată cea mai probabilă de succes amenintare deoarece putea fi legată de condiţii observabile, cum ar fi smogul şi poluarea apei cu alte cuvinte, s-ar baza parţial pe fapte şi, prin urmare, ar fi credibilă. S-ar putea face predicţii care să arate scenarii ale sfârşitului Pământului la fel de oribile ca războiul atomic. Acurateţea aceste predicţii nu ar fi importantă. Scopul lor ar fi de a înspăimânta, nu de a informa. Ar putea fi chiar necesar să se otrăvească în mod deliberat mediul pentru a face predicţiile mai convingătoare şi pentru a concentra perceptia publica asupra

luptei împotriva unui nou inamic, mai înfricoşător decât orice invadator din o altă naţiune - sau chiar din spaţiul cosmic. Masele ar accepta mai dispuse un nivel de trai în scădere, creşteri de impozite şi intervenţii birocratice în viaţa lor ca fiind pur şi simplu „preţul pe care trebuie să-l plătim pentru a salva Mama Natura". O luptă masivă împotriva morţii şi distrugerii cauzate de poluarea globală ar putea înlocui războiul ca justificare pentru controlul social.

Chiar a spus Raportul de la Iron Mountain asta? Cu siguranţă a spus-o şi a afirmat si mai mult. Iată doar câteva dintre pasajele pertinente:

Când vine vorba de postularea unui substitut credibil pentru război... „inamicul alternativ" trebuie să implice o ameninţare de distrugere mai imediată, tangibilă şi resimţită direct. Trebuie să justifice necesitatea de a lua şi a plăti un „preţ al sângelui" în domenii largi de interes uman. În acest sens, posibilii inamici substituiţi menţionaţi anterior ar fi insuficienţi. O excepţie ar putea fi modelul poluării mediului, dacă pericolul pentru societate pe care îl reprezenta ar fi cu adevărat iminent.

Modelele fictive ar trebui să poarte greutatea unei convingeri extraordinare, subliniată cu un sacrificiu real al vieţii deloc neglijabil... Se poate, de exemplu, ca poluarea brută a mediului să poată înlocui în cele din urmă posibilitatea distrugerii în masă prin arme nucleare ca principală ameninţare aparentă la adresa supravieţuirii speciei. Otrăvirea aerului şi a principalelor surse de aprovizionare cu hrană şi apă este deja bine avansată şi, la prima vedere, ar părea promiţătoare în acest sens; Constituie o ameninţare care poate fi abordată doar prin organizare socială şi putere politică...

Este adevărat că rata poluării ar putea fi crescută selectiv în acest scop... Dar problema poluării a fost atât de mediatizată în ultimii ani încât pare extrem de improbabil ca un program de otrăvire deliberată a mediului să poată fi implementat într-un mod acceptabil din punct de vedere politic.

Oricât de improbabili ar părea unii dintre posibilii duşmani alternativi pe care i-am menţionat, trebuie să subliniem că trebuie găsit unul de o calitate şi o amploare credibile, dacă se doreşte ca o tranziţie către pace să aibă loc vreodată fără dezintegrare socială.

Este mai probabil, în opinia noastră, ca o astfel de ameninţare să fie inventată.(15)

AUTENTICITATEA RAPORTULUI

Raportul de la Iron Mountain afirmă că a fost elaborat de un Grup de Studiu Special format din cincisprezece bărbaţi ale căror identităţi urmau să rămână secrete şi că nu era destinat să fie făcut public. Un membru al grupului, totuşi, a considerat că raportul era prea important pentru a fi ţinut secret. El nu era în dezacord cu

concluziile sale. El credea doar că mai mulţi oameni ar trebui să îl citească. El şi-a înmânat exemplarul personal lui Leonard Lewin, un autor şi editorialist cunoscut, care, la rândul său, a negociat publicarea sa de către Dial Press. Apoi a fost retipărit de Dell Publishing. Acest lucru se întâmpla în timpul administraţiei Johnson, iar asistentul special al preşedintelui pentru afaceri de securitate naţională era membrul CFR Walt Rostow. Rostow s-a grăbit să anunţe că raportul era o lucrare falsă.
Herman Kahn, directorul CFR al Institutului Hudson, a declarat că nu era autentic. Washington Post care este deţinut şi condus de membrul CFR Katharine Graham l-a numit „o satiră încântătoare". Revista Time, fondată de membrul CFR Henry Luce, a declarat că este o farsă iscusită. Apoi, pe 26 noiembrie 1967, raportul a fost recenzat în secţiunea de cărţi a Washington Post de Herschel McLandress, pseudonimul profesorului de la Harvard John Kenneth Galbraith. Galbraith, care fusese şi membru al CFR, a spus că ştia din proprie experienţă autenticitatea raportului deoarece fusese invitat să participe la acesta. Deşi nu a putut face parte din grupul oficial, a fost consultat din când în când şi i s-a cerut să păstreze proiectul secret. Mai mult, deşi se îndoia de înţelepciunea de a informa publicul despre raport, a fost total de acord cu concluziile acestuia. El a scris:

Aşa cum mi-aş pune reputaţia personală în spatele autenticităţii acestui document, tot aşa aş depune mărturie şi asupra validităţii concluziilor sale. Rezervele mele se referă doar la înţelepciunea de a o publica unui public evident neselectat.(16)

Şase săptămâni mai târziu, într-o depeşă Associated Press din Londra,Galbraith a mers chiar mai departe şi a recunoscut în glumă că este „membru al conspiraţiei".(17)
Acest lucru, însă, nu a rezolvat problema. A doua zi, Galbraith a dat înapoi. Când a fost întrebat despre declaraţia sa de „conspiraţie", el a răspuns: „Pentru prima dată de la Carol al II-lea încoace, The Times s-a făcut vinovat de o interpretare greşită a spuselor mele... Nimic nu-mi zdruncină convingerea că a fost scris fie de Dean Rusk, fie de doamna Clare Booth Luce".(18)
Reporterul care a realizat interviul iniţial a fost jenat de acuzaţie şi a făcut cercetări suplimentare. Şase zile mai târziu, iată ce a raportat:

Interpretare greşită pare a fi un risc la care este predispus profesorul Galbraith. Ultima ediţie a ziarului Varsity din Cambridge citează următorul schimb de replici (înregistrat):
Intervievator: „Cunoaşteţi identitatea autorului Raportului de la Iron Mountain?"
Galbraith: „În general, am fost membru al conspiraţiei, dar nu eu am fost autorul. Am presupus întotdeauna că a fost omul care a scris prefaţa - domnul Lewin."(19)
Aşadar, în cel puţin trei ocazii, Galbraith a susţinut public autenticitatea raportului, dar a negat că l-a scris el. Atunci cine a făcut-o? A fost Leonard Lewin, la urma urmei? În 1967 a spus că nu. În 1972 a spus că da. Într-un articol din New York Times Book Review, Lewin a explicat: „Eu am scris «Raportul», în întregime... Ceea ce am intenţionat a fost pur şi simplu să prezint problemele războiului şi păcii într-un mod provocator."(20)
Dar stai! Cu câţiva ani înainte, editorialistul William F. Buckley a declarat pentru New York Times că el era autorul. Această afirmaţie a fost fără îndoială făcută ironic, dar pe cine şi ce să credem?
A fost scris de Herman Kahn, John Kenneth Galbraith, Dean Rusk, Clare Booth Luce, Leonard Lewin sau William F. Buckley?
În cele din urmă, nu contează prea mult. Punctul important este că Raportul de la Iron Mountain, fie că este scris ca un studiu al unui grup de experti sau ca o satiră politică, explică realitatea care ne înconjoară. Indiferent de originea sa, conceptele prezentate în el sunt acum implementate în aproape fiecare detaliu. Tot ce trebuie să faci este să ţii Raportul într-o mână şi ziarul în cealaltă pentru a-ţi da seama că fiecare tendinţă majoră din viaţa americană este conform planului. Atât de multe lucruri care altfel ar fi de neînţeles devin brusc clare: ajutorul extern, cheltuielile risipitoare, distrugerea industriei americane, Corpul Fortelor de Munca(furnizeaza programe gratuite de formare şi educaţie rezidenţială, administrat de guvern, pentru tinerii cu vârste cuprinse între 16 şi 24 de ani si este administrat de Departamentul Muncii din SUA. Acesta îi ajută pe participanţi să obţină o diplomă de liceu sau echivalentul acesteia, să dobândească abilităţi tehnice practice în domenii precum asistenţa medicală sau construcţiile şi să primească asistenţă în găsirea unui loc de muncă după absolvire.), controlul armamentului, o forţă naţională de poliţie, aparenta dispariţie a puterii sovietice, o armată ONU,dezarmarea,

o bancă mondială, o monedă mondială, renunţarea la independenţa naţională prin tratate şi isteria ecologistă. Raportul de la Iron Mountain este un rezumat precis al planului care a creat deja prezentul nostru. Acum ne modelează viitorul.

ECOLOGISMUL, UN SUBSTITUT PENTRU RĂZBOI

Este dincolo de scopul acestui studiu să demonstrăm că predicţiile acceptate în prezent privind dezastrul mediului se bazează pe „studii ştiinţifice" exagerate şi frauduloase.

Însă astfel de dovezi sunt uşor de găsit dacă cineva este dispus să analizeze datele brute şi presupunerile pe care se bazează proiecţiile.

Mai importantă, însă, este întrebarea de ce scenariile sfârşitului lumii bazate pe studii ştiinţifice false sau pe nici un studiu sunt publicate fara critica de mass-media controlată de CFR; sau de ce grupurile radicale de mediu care susţin doctrina socialistă şi programele anti-business sunt finanţate generos de fundaţii, bănci şi corporaţii dominate de CFR, chiar grupurile care par să aibă cel mai mult de pierdut. Raportul de la Iron Mountain răspunde la aceste întrebări.

După cum a subliniat Raportul, adevărul nu este important în aceste chestiuni. Contează ceea ce oamenii pot fi făcuţi să creadă. „Credibilitatea" este cheia, nu realitatea. Există suficient adevăr în faptul poluării mediului pentru a face ca predicţiile despre sfârşitul planetar în anul două mii şi ceva să pară credibile. Tot ce este necesar este cooperarea şi repetiţia mass-media. Planul a funcţionat aparent. Oamenii din naţiunile industrializate au fost supuşi la un baraj de documentare, drame, filme artistice, balade, poezii, autocolante pentru maşini, postere, marşuri, discursuri, seminarii, conferinţe şi concerte. Rezultatul a fost fenomenal. Politicienii sunt acum aleşi în funcţii datorita unor platforme care nu constău decât într-o preocupare exprimată pentru mediu şi o promisiune de a lua măsuri drastice împotriva acelor industrii poluante. Nimeni nu pune la îndoială daunele aduse economiei sau naţiunii. Nu contează ca însăşi planeta pe care trăim este bolnavă şi moare. Nici unul dintr- o mie nu va pune la îndoială această premisă fundamentală.

Cum ar putea fi falsă? Uitaţi-vă la toate celebrităţile de film şi vedetele rock care s-au alăturat mişcării.

În timp ce adepţii mişcării ecologiste sunt preocupaţi de viziuni

despre dezastrul planetar, să vedem ce gândesc liderii.
Prima Zi a Pământului a fost proclamată pe 22 aprilie 1970, la o reuniune „a summit-ului" la Rio de Janeiro, la care au participat ecologişti şi politicieni din întreaga lume. Un studiu circulat la acea întâlnire a fost intitulat Manualul de Mediu. Tema principală a cărţii a fost rezumată de un citat al profesorului Richard A. Falk de la Princeton, membru al CFR. Falk a scris că există patru ameninţări interconectate la adresa planetei - războaie de distrugere în masă, suprapopularea, poluarea şi epuizarea resurselor. Apoi a spus: „Baza tuturor celor patru probleme este modul inadecvat al statelor suverane de a gestiona afacerile omenirii în secolul al XX-lea."(21) Manualul a continuat linia CFR punând aceste întrebări retorice: „Sunt statele naţionale cu adevărat viabile, acum că au puterea de a se distruge reciproc într-o singură după-amiază?... Ce preţ ar fi dispuşi majoritatea oamenilor să plătească pentru un tip de organizare umană mai durabilă mai multe taxe, renunţarea la steagurile naţionale, poate sacrificiul unora dintre libertăţile noastre câştigate cu greu?"(22)
În 1989, Washington Post, deţinut de CFR, a publicat un articol scris de membrul CFR, George Kennan, în care acesta spunea: „Trebuie să ne pregătim în schimb pentru ... o epocă în care marele duşman nu este Uniunea Sovietică, ci deteriorarea rapidă a planetei noastre ca structură de susţinere a vieţii civilizate."(23)
Pe 27 martie 1990, în New York Times, controlat de CFR, membrul CFR Michael Oppenheimer a scris: „Încălzirea globală, epuizarea stratului de ozon, defrişările şi suprapopularea sunt cei patru călăreţi ai unei apocalipse iminente în secolul XXI.... Pe măsură ce războiul rece se retrage, mediul devine principala preocupare de securitate internaţională."(24)
Membrul CFR, Lester Brown, conduce un alt grup de experţi numit Worldwatch Institute. În raportul anual al Institutului, intitulat Starea Lumii 1991, Brown a spus că „bătălia pentru salvarea planetei va înlocui bătălia pentru ideologie ca temă organizatoare a noii ordini mondiale".(25)
În publicaţia oficială a Summitului Pământului din 1992, găsim următoarele: „Comunitatea mondială se confruntă acum cu riscuri mai mari pentru securitatea noastră comună prin impactul nostru asupra mediului decât din conflictele militare tradiţionale a unor natiuni cu celelalte".

De câte ori trebuie explicat? Mişcarea ecologistă a fost creată de CFR. Este un substitut pentru război despre care speră că va deveni fundamentul emoţional şi psihologic pentru guvernarea mondială.

UMANITATEA ÎNSĂŞI ESTE ŢINTA

Clubul de la Roma este un grup de planificatori globali care publică annual scenarii ale sfârşitului lumii bazate pe predicţii de suprapopulare şi foamete.

Membrii lor sunt de nationalitati diverse, dar lista americană include membri CFR cunoscuţi precum Jimmy Carter, Harlan Cleveland, Claiborne Pell şi Sol Linowitz. Soluţia lor la suprapopulare? Un guvern mondial care să controleze ratele natalităţii şi, dacă este necesar, să aplice eutanasia. Acesta este un cuvânt blând pentru uciderea deliberată a bătrânilor, a celor slabi şi, bineînţeles, a celor necooperanţi. Urmând acelaşi raţionament avansat la Iron Mountain, Clubul de la Roma a concluzionat că teama de dezastrul ecologic ar putea fi folosită ca un inamic substitutiv în scopul unificării maselor în spatele programului său. În cartea sa din 1991, intitulată Prima Revoluţie Globală, găsim următoarele:

În căutarea unui nou duşman care să ne unească, ne-a venit ideea că poluarea,ameninţarea încălzirii globale, deficitul de apă, foametea şi altele asemenea s-ar potrivi... Toate aceste pericole sunt cauzate de intervenţia umană... Adevăratul duşman, aşadar, este însăşi umanitatea.(26)

Teoreticienii socialişti au fost întotdeauna fascinaţi de posibilitatea de a controla creşterea populaţiei. Le stimulează imaginaţia pentru că este planul birocratic suprem. Dacă adevăratul duşman este însăşi umanitatea, aşa cum spune Clubul de la Roma, atunci însăşi umanitatea trebuie să devină ţinta. Socialistul fabian Bertrand Russell(27) a exprimat-o astfel:

Nu pretind că controlul naşterilor este singura modalitate prin care populaţia poate fi împiedicată să crească... Războiul, aşa cum am remarcat acum un moment, a fost până acum dezamăgitor în acest sens,dar poate că războiul bacteriologic s-ar putea dovedi mai eficient. Dacă o Moarte Neagră s-ar putea răspândi în întreaga lume o dată la fiecare generaţie, supravieţuitorii ar putea procrea liber fără a face lumea suprapopulata...

O societate mondială ştiinţifică nu poate fi stabilă decât dacă există un guvern mondial...Va fi necesar să se găsească modalităţi de a preveni o creştere a populaţiei mondiale. Dacă acest lucru se va face altfel decât prin

războaie, epidemii şi foamete, va fi nevoie de o autoritate internaţională puternică.
Această autoritate ar trebui să distribuie alimentele lumii diferitelor naţiuni proporţional cu populaţia lor la momentul înfiinţării autorităţii. Dacă o naţiune îşi va mări ulterior populaţia, nu ar trebui să mai primească alimente care sa sustina aceasta crestere. Motivul pentru a nu mări populaţia ar fi, prin urmare, foarte convingător.(28)

Într-adevăr, foarte convingător. Aceşti colectivişti cu voce liniştită nu glumesc. De exemplu, unul dintre cei mai vizibili „ecologişti" şi susţinători ai controlului populaţiei este Jacques Cousteau. Intervievat de magazinul Curier al Naţiunilor Unite UNESCO în noiembrie 1991, Cousteau a explicat acest lucru. El a spus: „Ce ar trebui să facem pentru a elimina suferinţa şi bolile? Este o idee minunată, dar poate nu întru totul benefică pe termen lung. Dacă încercăm să o implementăm, am putea pune în pericol viitorul speciei noastre. Este teribil să trebuie să spunem asta. Populaţia lumii trebuie stabilizată şi, pentru aface asta, trebuie să eliminăm 350.000 de oameni pe zi. Este atât de oribil să ne gândim la asta încât nici măcar nu ar trebui să o spunem, dar este la fel de rău să nu o spunem."(29)

GORBACEV DEVINE UN RĂZBOINIC ECOLOGIST

Acum putem înţelege cum Mihail Gorbaciov, fostul lider al unuia dintre cele mai represive guverne pe care le-a cunoscut lumea, a devenit şeful unei noi organizaţii numite Crucea Verde Internaţională, care se presupune că este dedicată problemelor de mediu. Gorbaciov nu a denunţat niciodată colectivismul, ci doar eticheta unei anumite forme de colectivism numită Comunism. Adevăratul său interes nu este ecologia, ci guvernul mondial cu asigurarea unei poziţii majore în structura puterii. Într-o apariţie publică în Fulton, Missouri, el a lăudat Clubul de la Roma, al carui membru este pentru poziţia sa privind controlul populaţiei. Apoi a spus:

Unul dintre cele mai grave noi pericole este cel ecologic... Astăzi, schimbările climatice globale;efectul de seră; „gaura de ozon"; ploile acide; contaminarea atmosferei, solului şi apei de către deşeurile industriale şi menajere; distrugerea pădurilor; etc., toate ameninţă stabilitatea planetei.(30)

Gorbaciov a proclamat că guvernul global era răspunsul la aceste ameninţări şi că utilizarea forţei guvernamentale era esenţială. El a spus: „Cred că noua ordine mondială nu va fi pe deplin realizată decât dacă Naţiunile Unite şi Consiliul său de Securitate creează

structuri... autorizate să impună sancţiuni şi să utilizeze alte măsuri de constrângere."(31)
Iată un criminal de rang înalt care şi-a croit drum din rândurile Partidului Comunist Sovietic, a devenit protejatul lui Iuri Andropov, şeful temutului KGB, a fost membru al Biroului Politic aflat la conducerea URSS pe tot parcursul invaziei sovietice din Afganistan şi care a fost selectat de Biroul Politic în 1985 ca lider suprem al comunismului mondial. Toate acestea s-au întâmplat în timpul unei dintre cele mai sumbre perioade ale Uniunii Sovietice de încălcări ale drepturilor omului şi activităţi subversive împotriva lumii libere. Mai mult, el a condus o naţiune cu unul dintre cele mai grave istorice posibile de distrugere a mediului.
În timpul cât a fost la putere, nu a spus sau a făcut nimic care să arate îngrijorare faţă de planeta Pământ.
Toate acestea sunt acum uitate. Gorbaciov a fost transformat de mass-media dominată de CFR într-un războinic ecologist. El solicită un guvern mondial şi ne spune că un astfel de guvern va folosi problemele de mediu ca justificare pentru sancţiuni şi alte „măsuri de constrângere". Nu putem spune că nu am fost avertizaţi.

SUA ETICHETATĂ CA AGRESOR ECOLOGIC

Utilizarea constrângerii este un punct important în aceste planuri. Oamenii din naţiunile industrializate nu sunt aşteptaţi să coopereze la propria dispariţie. Va trebui să fie forţaţi. Nu le va plăcea când mâncarea lor este luată pentru distribuţie globală. Nu vor aproba când vor fi impozitaţi de o autoritate mondială pentru a finanţa proiecte politice străine. Nu vor renunţa în mod voluntar la maşinile lor şi nu se vor muta în case mai mici sau în barăci comunale pentru a satisface cotele de alocare a resurselor de vreo agenţie ONU. Membrul Clubului de la Roma, Maurice Strong, prezintă problema:

În esenţă, Statele Unite comit o agresiune ecologică împotriva restului lumii... La nivel militar, Statele Unite sunt custodele. La nivel de mediu, Statele Unite reprezintă în mod clar cel mai mare risc... Una dintre cele mai grave probleme din Statele Unite sunt preţurile la energie care sunt prea mici....
Este clar că stilurile de viaţă şi modelele de consum actuale ale clasei de mijloc înstărite... care implică un consum ridicat de carne, consumul unor cantităţi mari de alimente congelate şi „convenţionale",deţinerea de vehicule cu motor, numeroase electrocasnice, aer condiţionat la domiciliu şi la locul de muncă... locuinţe suburbane extinse... nu sunt sustenabile.(32)

Remarcile domnului Strong au fost primite cu entuziasm de liderii

mondiali de mediu, dar au provocat acest răspuns editorial furios în Arizona Republic:

Tradus din jargonul eco, aceasta înseamnă două lucruri: (1) o reducere a nivelului de trai în naţiunile occidentale prin noi taxe şi reglementări masive şi (2) un transfer masiv de bogăţie dinspre ţările industrializate către ţările subdezvoltate. Premisa dubioasă aici este că, dacă economia SUA ar putea fi redusă, să zicem, la dimensiunea celei din Malaezia, lumea ar fi un loc mai bun... Majoritatea americanilor probabil s-ar împotrivi ideii ca ONU să interzică automobilele în SUA.(33)

Cine este acest Maurice Strong care vede Statele Unite ca fiind agresorul de mediu împotriva lumii? Trăieşte el în sărăcie? Provine dintr-o ţară înapoiată, care este indignată de prosperitatea americană?

Trăieşte el însuşi în circumstanţe modeste, evitând consumul pentru a conserva resursele noastre naturale? Niciuna dintre cele de mai sus. Este unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume. Trăieşte şi călătoreşte în mare confort. Este un animator opulent. Pe lângă faptul că are o mare avere personală derivată din industria petrolieră din Canada - pe care a ajutat-o la naţionalizare - Maurice Strong a fost secretarul general al Summitului Pământului din 1992 de la Rio; şeful Conferinţei ONU privind mediul uman din 1972 de la Stockholm; primul secretar general al Programului ONU pentru Mediu; preşedinte al Federaţiei Mondiale a Naţiunilor Unite; copreşedinte al Forumului Economic Mondial; membru al Clubului de la Roma; administrator al Institutului Aspen; şi director al Societăţii Viitorului Mondial. Probabil că este mai mult decât aţi fi vrut să ştiţi despre acest om, dar este necesar pentru a aprecia importanţa a ceea ce urmează.

UN COMPLOT PENTRU O CRIZĂ ECONOMICĂ

Maurice Strong crede sau spune că crede că ecosistemele lumii pot fi conservate doar dacă naţiunile bogate ale lumii pot fi disciplinate să-şi scadă nivelul de trai. Producţia şi consumul trebuie reduse. Pentru a realiza acest lucru, aceste naţiuni trebuie să se supună raţionalizării, impozitării şi dominaţiei politice din partea guvernelor mondiale. Probabil că nu vor face acest lucru în mod voluntar, spune el, aşa că vor trebui să fie forţate. Pentru a realiza acest lucru, va fi necesar să se contureze o criză monetară globală care le va distruge sistemele economice.

Atunci nu vor avea altă opţiune decât să accepte asistenţă şi control din partea ONU.

Aceasta strategie a fost dezvăluită în numărul din mai 1990 al revistei West, publicată în Canada. Într-un articol intitulat „Vrăjitorul din Baca Grande", jurnalistul Daniel Wood a descris experienţa sa de o săptămână la ferma privată a lui Strong din sudul statului Colorado. Aceasta fermă a fost vizitată de personalităţi notabile ale CFR precum David Rockefeller, secretarul de stat Henry Kissinger,fondatorul Băncii Mondiale, Robert McNamara, şi preşedinţii unororganizaţii precum IBM, Pan Am şi Harvard.

În timpul şederii lui Wood la fermă, magnatul a vorbit liber despre ecologism şi politică. Pentru a-şi exprima propria viziune asupra lumii, el a spus că plănuia să scrie un roman despre un grup de lideri mondiali care au decis să salveze planeta. Pe măsură ce intrigă se desfăşura, a devenit evident că aceasta se bazează pe oameni reali şi evenimente reale. Wood continuă povestea:

În fiecare an, explică el ca fundal pentru relaţia intrigii romanului, Forumul Economic Mondial se întruneşte la Davos, Elveţia. Peste o mie de directori generali, prim-ministri, ministri de finanţe şi cadre universitare de renume se reunesc în februarie pentru a participa la întâlniri şi a stabili agende economice. pentru anul următor. Având acest cadru, el continua: „Ce-ar fi dacă un mic grup format din aceşti lideri mondiali ar concluziona că principalul risc pentru Pământ provine din acţiunile ţărilor bogate? Şi dacă lumea vrea să supravieţuiască, acele ţări bogate ar trebui să semneze un acord care să le reducă impactul asupra mediului. O vor face?... Concluzia grupului este «nu». Ţările bogate nu o vor face. Nu se vor schimba. Aşadar, pentru a salva planeta, grupul decide: Nu este singura speranţă pentru planetă prăbuşirea civilizaţiilor industrializate?

Nu este responsabilitatea noastră să facem acest lucru?". „Acest grup de lideri mondiali", continuă el, „formează o societate secretă pentru a provoca colapsuri economice. Este februarie. Toţi sunt la Davos. Nu sunt terorişti. Sunt lideri mondiali. S-au concentrat pe pieţele de mărfuri şi burse mondiale. Au planificat, avand accesul la burse, computere şi aprovizionarea cu aur, o panică.Apoi, împiedică închiderea pieţelor bursiere mondiale. Blocheaza mecanismele. Angajează mercenari care îi ţin ostatici pe restul liderilor mondiali de la Davos. Pieţele nu se pot închide. Ţările bogate..." Iar Strong face o uşoară mişcare cu degetele, ca şi cum ar arunca un muc de ţigară pe fereastră. Stau acolo vrăjit. Nu vorbeşte vreun scriitor, ci Maurice Strong. Îi cunoaşte pe aceşti lideri mondiali. De fapt, este copreşedinte al Consiliului Forumului Economic Mondial.Se afla în punctul de central al puterii. Este în poziţia de a realiza acest plan.

„Probabil că n-ar trebui să spun lucruri de genul asta", concluzioneaza el.(34)

Complotul fantezist al lui Maurice Strong probabil nu ar trebui luat prea în serios, cel puţin în ceea ce priveşte o interpretare literală a evenimentelor viitoare. Este puţin probabil că acestea se vor desfăşura exact în acest mod - deşi nu este imposibil. În primul rând, nu ar fi necesar să-i ţinem pe liderii naţiunilor industrializate sub ameninţarea armei. Ei ar fi cei care ar pune la cale acest complot. Liderii din ţările lumii a treia nu au mijloacele de a provoca o criză globală.
Aceasta ar trebui să vină din centrele financiare din New York, Londra sau Tokyo. În plus, minţile din spatele acestei încercări de guvernare globală au locuit întotdeauna în naţiunile industrializate. Ei au provenit din rândurile CFR din America şi din alte ramuri ale Mesei Rotunde Internaţionale din Anglia, Franţa, Belgia, Canada, Japonia şi din alte părţi. Ei sunt descendenţii ideologici ai lui Cecil Rhodes şi îi îndeplinesc visul.
Nu este important dacă complotul lui Maurice Strong pentru colapsul economic global trebuie sau nu luat literal. Important este că oameni ca el gândesc în acest sens. După cum a subliniat Wood, sunt în poziţia de a face asta. Sau ceva asemănător. Dacă nu este acest scenariu, vor lua în considerare un altul cu consecinţe similare. Dacă istoria a dovedit ceva, este că oamenii cu putere financiară şi politică sunt destul de capabili de comploturi odioase împotriva semenilor lor. Au lansat războaie, au provocat depresiuni şi au creat foamete pentru a se potrivi agendelor lor personale. Avem puţine motive să credem că liderii mondiali de astăzi sunt mai sfinţi decât predecesorii lor.
Mai mult, nu trebuie să ne lăsăm păcăliţi de prefăcuta preocupare pentru Planeta Mama . Apelul la arme pentru salvarea planetei este un vicleşug gigantic. Există doar suficient adevăr în poluarea mediului pentru a face emisiunea „credibilă”, aşa cum a fost formulată în Raportul de la Iron Mountain, dar scenariile sfârşitului Pământului care împing mişcarea înainte sunt false. Adevăratul obiectiv în toate acesta este guvernarea mondială, mecanismul suprem al apocalipsei din care nu poate exista scăpare. Distrugerea puterii economice a naţiunilor industrializate este doar o condiţie prealabilă necesară pentru a le prinde în capcana în reţeaua globală. Impulsul mişcării ecologiste actuale este îndreptat în totalitate către acest scop.

REZUMAT

Guvernul Statelor Unite este împotmolit într-o datorie de 5,8 trilioane de dolari. Până în 2001, plăţile de dobânzi la această datorie se ridicau la 360 de miliarde de dolari pe an. Aceasta consumă aproximativ 19% din toate veniturile federale şi costă familia medie peste 5.000 de dolari în fiecare an. Nu se cumpără nimic prin intermediul acesteia. Doar se plătesc dobânzi. Reprezintă cea mai mare cheltuială unică a guvernului. Dobânda la datoria naţională consumă deja peste 36% din toate veniturile colectate din impozitele pe venitul persoanelor fizice. Dacă tendinţa pe termen lung continuă,nu există nimic care să o împiedice să o consume în cele din urmă în întregime.
Până în 1992, existau mai mulţi oameni care lucrau pentru guvern decât pentru companiile producătoare din sectorul privat. Există mai mulţi cetăţeni care primesc cecuri guvernamentale decât plătesc impozite pe venit. Atunci când este posibil ca oamenii să voteze in probleme care implică transferul de avere către ei înşişi de la alţii, urna devine o armă prin care majoritatea jefuieşte minoritatea. Acesta este punctul fără întoarcere. Este un mecanism apocaliptic.
Până în 1992, mai mult de jumătate din toate cheltuielile federale au fost direcţionate către ceea ce se numesc drepturi sociale. Iată un alt mecanism apocaliptic. Drepturile sunt cheltuieli cum ar fi Securitatea Socială şi Medicare - care se bazează pe promisiuni de plăţi viitoare. Drepturile reprezintă 52% din cheltuielile federale. Când acest lucru este adăugat la cele 14% care sunt cheltuite acum pentru plăţi de dobânzi la datoriei naţionale, ajungem la concluzia surprinzătoare că două treimi din toate cheltuielile federale sunt acum complet automate, iar acest procent creşte în fiecare lună.
Cel mai mare mecanism apocalipsic dintre toate este Sistemul Rezervei Federale.
Fiecare cent din masa noastră monetară a apărut cu scopul de a fi împrumutat cuiva. Acei dolari vor dispărea atunci când toate împrumuturile vor fi rambursate.
Dacă am încerca să achităm datoria naţională, masa noastră monetară ar fi subminată. Prin urmare, în cadrul Sistemului Rezervei Federale, Congresul s-ar teme să elimine datoria naţională, chiar dacă ar dori.
Ecologismul politic a cauzat scoaterea din producţie a milioane de acri de padure şi teren agricol.

Industria grea a fost alungată de pe ţărmurile noastre de către propriul nostru guvern. Taxele mari, regulile excesive pentru dispozitivele de siguranţă la locul de muncă, aşa-numitele practici de angajare echitabilă şi asigurarea medicală obligatorie distrug rapid ceea ce a mai rămas din sectorul privat. Rezultatul este şomajul şi dislocarea a milioane de muncitori americani. Guvernul intervine pentru a umple golul pe care îl creează, iar birocraţia creşte de la o oră la alta.
Taxele federale preiau acum peste 40% din veniturile noastre private. Taxele statale,ale comitatelor şi cele locale se adaugă la acestea. Inflaţia se hrăneşte cu ceea ce a mai rămas. Petrecem jumătate din fiecare an lucrând gratis pentru guvern. Salariile reale din America au scăzut.
Cuplurile tinere cu un singur venit au un nivel de trai mai scăzut decât cel al părinţilor lor. Averea netă a unei gospodării medii scade. Timpul liber este în declin.Procentul de americani care deţin case este în scădere.Vârsta la care o familie îşi achiziţionează prima casă este în creştere. Numărul de familii încadrate în clasa de mijloc este în scădere. Numărul de persoane care trăiesc sub pragul de sărăcie definit oficial este în creştere. Din ce în ce mai mulţi americani sunt faliţi la vârsta de 65 de ani.Nimic din toate acestea nu este întâmplător. Este îndeplinirea unui plan al membrilor CFR care alcătuiesc guvernul ascuns al Statelor Unite. Scopul lor este slăbirea deliberată a naţiunilor industrializate ca o condiţie prealabilă pentru a le aduce într-un guvern mondial construit pe principiile socialismului, sub controlul lor.
Originea multora dintre stratagemele din acest plan se afla intr- un studiu sponsorizat de guvern, publicat în 1966, numit Raportul de la Iron Mountain. Scopul studiului a fost de a analiza metodele prin care un guvern se poate perpetua la putere, modalităţi de a-şi controla cetăţenii şi de a-i împiedica să se revolte. Concluzia raportului a fost că, în trecut, războiul a fost singurul mijloc fiabil de a atinge acest obiectiv.
Sub un guvern mondial, însă, războiul ar fi imposibil din punct de vedere tehnic.Aşadar, scopul principal al studiului a fost de a explora alte metode pentru controlul populaţiilor şi menţinerea loialităţii acestora faţă de liderii lor. S-a concluzionat că un substitut adecvat pentru război ar necesita un nou inamic care să reprezinte o ameninţare îngrozitoare la adresa supravieţuirii. Nici

ameninţarea, nici inamicul nu trebuiau să fie reali. Trebuiau doar să fie credibili.
Au fost luate în considerare mai multe alternative la război, dar singura care oferea o promisiune reală a fost schema poluării mediului. Aceasta a fost considerată cea mai probabilă reuşită deoarece (1) ar putea fi legată de condiţii observabile cum ar fi smogul şi poluarea apei deci cu alte cuvinte, ar fi bazată parţial pe fapte şi, prin urmare, credibilă - şi (2) s-ar putea face predicţii care să arate scenarii ale sfârşitului Pământului la fel de oribile ca războiul atomic.
Acurateţea acestor predicţii nu are importantă. Scopul lor primordial e pentru a crea spaima, nu pemtru a informa.
În timp ce adepţii mişcării ecologiste actuale sunt preocupaţi de viziuni despre dezastrul planetar, liderii au o agendă complet diferită. Este vorba de formarea unui guvern mondial.

Capitolul Douăzeci şi Cinci
UN SCENARIU PESIMIST

Acest capitol rămâne exact aşa cum a fost publicat iniţial în 1994. Privirea originală fantezistă asupra viitorului a devenit o reprezentare incredibil de precisă a multor evenimente reale de atunci. O criză bancară şi urmata de salvări masive a avut deja loc. Scenariul încă în desfăşurare include hiperinflaţie, prăbuşirea economiei, o nouă monedă globală, violenţă internă, forţe ONU de „menţinere a păcii” în SUA şi sosirea feudalismului bazat pe tehnologie avansata.
Suntem pregătiţi acum pentru călătoria finală cu maşina noastră a timpului. Pe panoul de control din faţa noastră se află mai multe comutatoare selective. Cel din stânga indică Direcţia Timpului. Setaţi-l pe Viitor. Comutatorul din dreapta indică Ipoteze Primare. Setaţi-l la prima treaptă care spune: Tendinţe prezente nealterate. Lăsaţi comutatorul Ipoteze Secundare unde este.
Pârghia din centru este o acceleraţie pentru a determina viteza de deplasare. Împingeţi maneta înainte - şi ţineţi-vă bine!

O CRIZĂ BANCARĂ

Este ora 4:05 dimineaţa. În timp ce New York City doarme, computerele de la etajul patru al Citibank sunt conştiente că o criză

în toată regula este în desfăşurare. A început la Londra cu cinci ore înaintea coastei de est şi în câteva minute s-a răspândit ca un virus electronic la Tokyo şi Hong Kong. Asta a fost acum o oră. Alarmele sună acum pe terminalele din toate bursele comerciale ale lumii, iar dispozitivele de apelare automată îi cheamă pe administratorii fondurilor de investitii în sălile lor de consiliu. Panica a pornit de la zvonurile că una dintre marile bănci din SUA era în dificultate din cauza neachitării de catre Mexic a împrumutului său şi a falimentului celui de-al doilea cel mai mare debitor corporativ. Ieri după-amiază, preşedintele băncii a ţinut o conferinţă de presă şi a negat că acestea sunt probleme grave. Pentru a-şi întări optimismul, a anunţat că, vineri, banca va plăti un dividend trimestrial mai mare decât de obicei.
Finantistii profesionişti nu au fost convinşi. Ştiau că anularea acestor împrumuturi ar şterge întreaga avere netă a băncii.
Până la ora 5 dimineaţa, băncile centrale se confruntă cu retrageri masive de la deponenţii din străinătate. Până când soarele se iveşte printre zgârie-norii din New York, şi americanii îşi iau cu asalt bancile.Nu sunt tranzacţii mici. Ele implică si alte bănci, companii de asigurări şi fonduri de investiţii. Retragerea medie este de peste 3 milioane de dolari. Seifurile se golesc rapid.
Este acum ora 7:45. Băncile îşi vor deschide în curând uşile, iar deja reporterii de ziare şi echipele TV sosesc in zona. Trebuie elaborat rapid un plan de acţiune unitar.
Preşedintele Rezervei Federale a aranjat o conferinţă telefonică de urgenţă cu directorii generali ai tuturor băncilor importante, inclusiv cu unul care cu greu a fost localizat la cabana sa de pescuit din nordul Canadei.
Preşedintele este, de asemenea, conectat la reţeaua telefonică, dar pe bază de „monitorizare silenţioasă". În afară de preşedinte, nimeni altcineva nu ştie că ascultă.

A SALVA BĂNCILE ÎNSEAMNĂ A SALVA LUMEA

Directorul general de la Citibank rezumă rapid problema. Nici una dintre bănci nu va putea susţine retrageri de o asemenea amploare mai mult de aproximativ patruzeci şi opt de ore. Poate mai puţin. Banii nu se afla în seifurile lor. Ei au fost plasaţi în credite cu dobândă. Chiar dacă împrumuturile ar fi performante,tot nu ar avea banii. Acum, că unele dintre creditele mai mari sunt în default, problema este şi mai gravă. Dacă Fed-ul nu furnizează

banii, băncile nu vor avea de ales decât să-şi închidă uşile şi să dea faliment. Aceasta ar provoca un colaps al economiei şi ar urma suferinţe de nedescris. Americanii ar fi daţi afară; familiile ar suferi de foame; securitatea naţională ar fi slăbită. Şi, fără îndoială, s-ar răspândi în întreaga lume. Cine ştie ce consecinţe grave ar urma haos, foamete şi revolte in America? Revoluţie în străinătate? Întoarcerea unui regim militarist în Rusia? Război atomic?
Preşedintele întrerupe monologul. Este foarte conştient că băncile nu trebuie lăsate să dea faliment. La urma urmei, a fost unul dintre motivele pentru care a fost creată Rezerva Federală. Este montat pe detaliile care ar oferi salvarea bancilor. FDIC(Corporaţia Federală de Asigurare a Depozitelor) este deja falimentară, dar nu vă faceţi griji pentru asta. Congresul va autoriza un „împrumut" sau un alt mecanism pentru ca Fed să creeze orice sumă de bani noi de care ar putea avea nevoie FDIC. Dacă Congresul acţionează prea încet, Fed are alte mijloace tehnice pentru a obţine acelaşi rezultat.
Între timp, finanţare nelimitată va fi disponibilă la ,,ghişeul de discount" al Fed până la ora 8:00, ora standard a Estului. Tiparniţele funcţionează deja la capacitate maximă pentru a furniza banii fiat. Flote de avioane şi maşini blindate sunt pregătite să-i livreze. În plus, fara a se renunta la acele credite neperformante. Congresul va salva probabil corporaţiile americane falimentare. Iar preşedintele a spus că va solicita finanţare suplimentară pentru a plati FMI-ul si Banca Mondială. Acei bani vor fi creaţi de Fed şi vor avea stipulaţia că trebuie folosiţi de Mexic şi alte ţări aflate în incapacitate de plată pentru a relua plăţile dobânzilor la împrumuturile lor.
Bancherilor li se spune să-şi deschidă uşile către public şi să acţioneze calm. Presa ştie deja că se întâmplă ceva, dar nu intelege gravitatea problemei. Aşa că spuneţi-le doar ceea ce ştiu deja. Nimic mai mult. Dacă oamenii vor să-şi retragă banii, daţi-le banii. Dacă se formează cozi, sunaţi poliţia pentru a menţine ordinea, dar continuaţi să plătiţi. Oferiţi-vă să rămâneţi deschişi după orele de program, dacă este necesar, pentru servi pe toată lumea. Mai presus de toate, consiliati casierii sa fie rabdatori. Verificaţi şi reverificaţi fiecare tranzacţie. Incetiniti cozile formate din clienti. Camioanele blindate vor sosi în orele cele mai aglomerate, astfel încât paznicii să poată căra saci cu bani pe lângă clienţi pentru

confirmarea vizuală că sunt suficienţi bani pentru toată lumea. Un funcţionar bancar ar trebui apoi să spună mulţimii că o nouă livrare de bani tocmai a fost făcută de Sistemul Rezervei Federale şi că există mult mai mulţi bani de unde provin acestia. Odată ce oamenii se vor convinge că banca este capabilă să plătească, majoritatea dintre ei se vor plictisi de aşteptare şi vor pleca acasă.

PANICA PREVENITĂ

Este acum ora 18:00 a zilei urmatoare. Planul a avut succes. Cozi de deponenţi anxioşi se formaseră ieri dimineaţă, mai ales în oraşele mai mari şi au revenit în această dimineaţă. Dar au fost suficienţi bani pentru toată lumea. Mass-media a tratat ştirea ca o banalitate, asigurându-se că include fragmente de la diverşi experţi care spun că băncile nu mai pot da faliment,mulţumită FDIC şi a Sistemului Rezervei Federale. Mai mult de jumătate din timpul alocat stirilor este dedicat camioanelor blindate şi gărzilor care cară saci de bani. Băncile s-au închis conform programului astăzi şi nu au mai fost cozi.

În timp ce totul pare calm pentru pasagerii de pe punte, incendiul încă făcea ravagii scăpate de sub control în camera cazanelor. Peste un miliard de dolari au parasit deja bancile, mai ales luand calea străinătatii, iar hemoragia continuă. Fed injectează bani noi pentru a-i înlocui.

Două dintre bănci şi-au instruit tehnicienii IT să activeze o întârziere automată de două ore pentru toate tranzacţiile primite. Se vorbeşte despre dezactivarea deliberată a întregului sistem şi invinovatirea supraîncărcarii retelei, dar ideea este abandonată. Sunt prea mulţi oameni în sistem. Cineva cu siguranţă ar divulga adevărul presei.

Pericolul unei retrageri masive de fonduri de catre depunătorii de la băncile lor era odinioară coşmarul Rezervei Federale. Acum este o o bagatela în comparaţie cu retragerile electronice care au loc implicând depunători instituţionali din întreaga lume. Aceştia sunt profesionişti care nu sunt impresionaţi de gărzile înarmate care poartă saci cu bani. Îşi vor banii acum şi îi primesc. Deşi îi primesc sub formă de credite electronice, îi schimbă imediat pe ceva mai sigur, cum ar fi acţiuni, alte valute sau lingouri.

Acesta este cel moment suprem al Fed. Îşi exercită numeroasele puteri, acumulate cu grijă de-a lungul anilor, pentru a crea bani din orice are la îndemână:

obligaţiuni ale Trezoreriei SUA, obligaţiuni de la alte guverne, obligaţiuni corporative, chiar şi împrumuturi directe către persoane fizice şi parteneriate. Miliarde de dolari noi apar. Se răspândesc pe tot globul pentru a îndeplini obligaţia băncilor de a returna banii oamenilor.

ADEVĂRATA CRIZA A RETRAGERILOR SI EFECTUL ASUPRA BĂNCILOR

Au trecut şapte săptămâni. S-a întâmplat ceva, dar nimeni nu ştie ce. Ca o scânteie care aprinde o crenguţă, se extinde la o ramură şi apoi înghite întreaga pădure, publicul a intrat în panică. Răspunzând unui instinct primitiv de turmă, aceştia se năpustesc asupra băncilor şi a caselor de economii.

Îşi vor banii. Îşi vor economiile.

Poate că au fost statisticile recent publicate care arată un şomaj mai mare, sau creşterea continuă a falimentelor, sau votul Congresului pentru a creşte din nou datoria naţională, sau creşterea impozitelor pe asigurări sociale, sau pierderea a încă 140.000 de locuri de muncă în favoarea Mexicului, sau revoltele din Chicago şi Detroit pentru mai multe tichete alimentare şi locuinţe guvernamentale, sau prezenţa trupelor ONU de „menţinere a păcii" pentru a suplimenta Garda Naţională, sau zvonul că Bank of America era insolventă din punct de vedere tehnic, sau decizia Curţii Mondiale a ONU că numărul automobilelor americane trebuia redus cu 30% până la 31 decembrie, sau tonul sceptic din vocea prezentatorului de ştiri CBS în timp ce cita cea mai recentă predicţie a unei prosperităţi reînnoite.

Oricare ar fi fost motivul, acum există cozi lungi de deţinatori de conturi cu feţe sobre în faţa fiecărei bănci. Nu există suficienţi bani în seifuri pentru a satisface cererea. Cei mai mulţi bani sunt banii din evidentele contabile(conturi,etc), ceea ce înseamnă că constau doar din impulsuri magnetice într-un computer. Doar aproximativ cinci procente din masa monetară este sub formă de monede sau numerar. Cea mai mare parte a acestora se află deja în afara sediilor băncilor, în casele de marcat, portofele sau sub saltele. Cantitatea din interiorul băncilor este de doar aproximativ 0.5% din lichiditati. Rezerva de urgenţă a Fed-ului de valută, o cantitate mare depozitată exact pentru acest tip de criză este inadecvată. De data aceasta, tipografiile nu pot ţine pasul.

Purtători de cuvânt ai Trezoreriei şi ai Rezervei Federale apar la

Televizor şi asigură naţiunea că nu este nevoie de panică. Totul este sub control. Singura problemă este comportamentul iraţional al alarmiştilor care nu au încredere în ţara lor.
Nimeni nu-i crede. Cozile se lungesc, iar oamenii devin furioşi. Angajaţii băncilor sunt batjocoriţi în drum spre serviciu. Se fac ameninţări cu bombă.
Izbucnesc violenţe sporadice, iar geamurile băncilor sunt sparte. Garda Internaţională este chemată. Preşedintele declară o zi liberă legală.
Întrucât oamenii nu îşi pot închide conturile bancare retrăgându-si banii, se grăbesc prin magazine în serii de cheltuieli emitand cecuri. Dacă nu îşi pot recupera banii, cel puţin isi pot cumpăra lucruri cu ei.
Garajele şi subsolurile se umple cu conserve, încălţăminte, băuturi alcoolice,anvelope, muniţie. Bunurile devin rare, împingând preţurile în sus.
Indicele Dow Jones creşte vertiginos, pe măsură ce investitorii îşi golesc conturile curente pentru a cumpăra orice de vânzare. Comisia pentru Valori Mobiliare şi Burse isi suspendă în sfârşit tranzacţionarile.
Au trecut nouă luni. Criza a fost o binecuvântare pentru politicieni. Au prosperat datorită ei şi au crescut în statură datorită ei. Le-a oferit o scuză să cutreiere ţara în călătorii de informare, să apară în mâneci scurte la şedinţele primăriei, să ţină discursuri şi să fie văzuţi la televizor, exprimând tot timpul îngrijorare profundă şi părând că preiau controlul. Le-a legitimat rolul şi, cumva, i-a făcut să pară mai necesari decât înainte. Au fost transformaţi în ochii publicului din idioţi şi neastâmpăraţi în oameni de stat serioşi.
Partidul aflat la putere a spus că a moştenit dezastrul. Partidul anterior l-a învinovăţit pe cel actual că a gestionat gresit lucrurile. Ambele partide, însă, au fost de acord cu privire la soluţie: continuarea cu si mai multe din aceleaşi politici care au creat criza: extinderea puterii Rezervei Federale, mai mult control guvernamental asupra economiei, mai multe subvenţii şi beneficii şi mai multe angajamente internaţionale. Acestea au fost numite „reforme de urgenţă” şi au devenit lege.
Aceiaşi oameni care au creat problema au prescris soluţia. Publicul

a fost recunoscător că avea lideri cu o asemenea viziune şi înţelepciune.

SALVAREA BĂNCILOR GENEREAZA MAI MULTĂ INFLAŢIE

Cea mai importantă reformă de urgenţă a fost salvarea băncilor cu dolarii contribuabililor. Împrumuturile externe neachitate au fost preluate de FMI/Banca Mondială, iar debitorii corporativi aflaţi în dificultate au primit subvenţii guvernamentale deghizate în împrumuturi , credite despre care toată lumea ştia că nu vor fi rambursate niciodată.

Apoi, băncile au fost naţionalizate, cel puţin parţial. În schimbul banilor de salvare, acestea au dat pachete mari de acţiuni guvernului, care acum operează ca partener de afaceri oficial. Aceasta nu a fost o schimbare drastică. Băncile erau deja puternic reglementate de guvern, chiar până la punctul de a le determina profiturile, dividendele şi salariile directorilor. Aşa şi dorea cartelul. Era mijlocul prin care concurenţa era evitată şi profiturile asigurate. Oamenii de ştiinţă monetari şi politologii au funcţionat întotdeauna ca un parteneriat ascuns. Acest lucru a făcut doar relaţia mai vizibilă. Din punct de vedere tehnic, nici o bancă nu avea voie să dea faliment. Fed şi-a ţinut promisiunea în această privinţă. Când băncile cu probleme au fost preluate, toţi deponenţii cu 100.000 de dolari sau mai puţin erau complet protejaţi. Dacă îşi doreau banii şi banca nu îi avea, Fed pur şi simplu îi fabrica. Nimeni nu era îngrijorat de valoarea acelor dolari. Erau pur şi simplu fericiţi să-i aibă.

Au trecut încă zece luni. Acei dolari noi inundă întregul sistem. Masa monetară a crescut cu suma salvării, plus suma noilor cheltuieli pentru asistenţă socială, asistenţă medicală, dobânzi la datoria naţională şi ajutor extern, toate acestea fiind într-o ascensiune accelerata.

Inflaţia a devenit instituţionalizată.

Dolarul a fost detronat ca monedă de facto a lumii.

Investitorii străini şi băncile centrale nu mai au nevoie de dolari. I-au trimis înapoi în Statele Unite, de unde au venit. Trilioane dintre ei s-au întors pe ţărmurile noastre ca un stol imens de porumbei voiajori care umple cerul de la un orizont la celalalt. Ei cumpără frigiderele noastre,automobilele, computerele, avioanele, navele de marfă, tancurile blindate, clădirile de birouri, fabricile, proprietăţile imobiliare – împingând preţurile la niveluri care ar fi

părut imposibile acum un an. Un simplu timbru poştal costă tot atâţia dolari cât ar fi costat odinioară un televizor nou.
Majoritatea magazinelor au încetat să mai accepte cecuri şi carduri de credit. Angajaţii sunt plătiţi zilnic cu teancuri de bani de hârtie. Oamenii se grăbesc la magazine să cumpere alimente înainte ca preţurile să crească şi mai mult. Comerţul este paralizat. Împrumuturile bancare şi ipotecile sunt imposibil de obţinut. Conturile de economii au fost distruse, inclusiv valorile în numerar ale poliţelor de asigurare. Fabricile se închid. Întreprinderile îşi închid uşile. Trocul este un lucru obişnuit. Monedele vechi de argint ies din comori private, iar o bancnotă de o sută de dolari este schimbată pentru o monedă de zece cenţi de argint. După criza din 1929, oferta de bani de hârtie a fost limitată deoarece era susţinută de argint, iar cantitatea de argint în sine era limitată.
Cei care aveau bani au putut cumpăra activele celor carora le lipseau.
Întrucât preţurile se prabuseau, cu cât îşi păstrau mai mult dolarii, cu atât crestea puterea de cumpărare. Acum, lucrurile stau exact invers. Nu există nimic care să susţină oferta de bani, cu excepţia politicii. Nu există nici o limită a cantităţii de banii fiat care poate fi creată. Este doar o chestiune de tipărire şi livrare a acestora. Banii sunt din belşug, iar preţurile cresc. Cei care au bani îi cheltuiesc cât mai curând posibil pentru a preveni pierderile ulterioare ale puterii de cumpărare.
În anii 1930, toată lumea îşi dorea dolari. Acum, toată lumea vrea să scape de ei.
Regulamentul bancar de urgenţă nr. 1, emis iniţial în 1961,il împuternicia pe Secretarului Trezoreriei fără acordul Congresului să confişte contul bancar, contul de economii sau caseta de valori a oricui. De asemenea, i-a dat puterea de a fixa chiriile, preţurile, salariile şi platile orare şi de a impune raţionalizarea. Acest lucru urma să se facă „în caz de atac asupra Statelor Unite”. Această sintagmă a fost acum schimbată pentru a se citi: „în caz de urgenţă naţională”. Agenţia Federală pentru Managementul Urgenţelor (FEMA) a fost extinsă pentru a administra directivele Trezoreriei. FEMA are, de asemenea, puterea de a reţine şi reloca cu forţa orice cetăţean „în caz de urgenţă naţională”.
BANI NOI
Au trecut încă trei luni, iar preşedintele a declarat stare

de urgenţă naţională. Astăzi, secretarul Trezoreriei a anunţat că naţiunile lumii au ratificat un tratat multilateral care ar rezolva problemele inflaţioniste ale Statelor Unite. Acest lucru se va realiza prin emiterea unei noi unităţi monetare mondiale numite Bancor, numele propus de John Maynard Keynes la Conferinţa de la Bretton Woods din 1944. Aceşti bani noi vor restabili comerţul nostru şi vor opri inflaţia. În sfârşit, a spus secretarul Trezoreriei, omul va avea control total asupra destinului său economic. Banii vor deveni acum servitorii săi în loc de stăpânii lui.
Statele Unite, a spus el, au fost de acord să accepte Bancor ca monedă legală pentru toate datoriile, publice şi private. Vechea monedă va fi în continuare onorată, dar va fi eliminată treptat intr-o perioadă de trei luni. După această dată, bancnotele Rezervei Federale nu vor mai fi valabile. În perioada de tranziţie, vechea monedă poate fi schimbată la orice bancă la raportul de un Bancor pentru cinci sute de dolari. Toate contractele existente exprimate în dolari inclusiv creditele ipotecare sunt acum convertite în Bancor în acelaşi raport.
În acelaşi anunţ, secretarul a informat că FMI/Banca Mondială susţine această nouă monedă cu ceva mult mai preţios decât aurul. În schimb, aceasta va fi susţinută de activele lumii. Acestea include obligaţiuni de la guvernele participante, plus milioane de acri de zone naturale care au fost depuse la „Banca de Mediu” a ONU.(35) Parcurile naţionale şi pădurile din Statele Unite au fost adăugate la aceste rezerve şi vor fi acum sub supravegherea Agenţiei ONU pentru Conservarea şi Îmbunătăţirea Activelor Naturale (WAPEA).
Începând cu această dată, Sistemul Rezervei Federale va funcţiona ca o subdiviziune a FMI, care este acum banca centrală a lumii. Deşi Secretarul nu a menţionat acest lucru în apariţia sa publică, tratatul ONU a obligat, de asemenea, guvernul să impună restricţii privind utilizarea numerarului. Fiecare cetăţean va primi o carte de identitate internaţională. Scopul principal al acestor carduri smart este de a oferi o identificare a tuturor cetăţenilor la depourile de transport şi la punctele de control militare. De asemenea, pot fi utilizate la bănci şi magazine pentru a accesa conturile curente, care sunt acum numite conturi de debit.

Fiecărui cetăţean i se va emite un cont într-o bancă din apropierea locului său de reşedinţă. Toate plăţile efectuate de angajatori sau agenţii guvernamentale vor fi efectuate prin transfer electronic. Tranzacţiile în numerar mai mari de cinci Bancor vor fi ilegale timp de trei luni. Majoritatea cheltuielilor vor fi plătite cu cardul de debit. Aceasta este singura modalitate prin care Agenţia ONU de Urmărire a Tranzacţiilor Monetare (MTTA) poate combate contrafacerea şi preveni spălarea banilor de către crima organizată. Desigur, acesta este manipulare. Complexul guvernamental care emite noii bani este cel mai mare falsificator de moneda şi cartelul crimei organizate cel mai mare pe care lumea l-a văzut vreodată.(36) Ţintele reale sunt disidenţii politici şi cei care evită impozitele în economia subterană.

Nimeni nu va avea voie să câştige, să cumpere sau să vândă fără această carte de identitate şi nici nu i se va permite să părăsească ţara sau chiar să migreze într-un alt oraş.

Dacă vreo agenţie guvernamentală are motive să semnaleze o persoană, cardul său nu va fi valid şi va fi blocat practic de la toate tranzacţiile economice şi relocarile geografice. Este controlul suprem.

Noii bani oferă Cabalei încă un beneficiu. Nu poate exista niciodată o altă rundă de depuneri de bani la bănci, deoarece acum este ilegal să ceri valută.

ASCENSIUNEA MIŞCĂRILOR REVOLUŢIONARE

Hiperinflaţia este un teren fertil pentru seminţele revoluţiei. Disperarea economică a determinat masele să se agaţe de promisiunile lui Lenin în Rusia, Hitler în Germania, Mussolini în Italia şi Mao în China. Au trecut deja trei ani de la acea criză fatidică a băncilor din New York, iar inflaţia nu s-a scăzut, nici măcar odată cu introducerea Bancor-ului. Acum asistăm la demonstraţii publice masive în fiecare oraş important pentru salarii mai mari, mai multe locuri de muncă, beneficii guvernamentale mai mari şi controale mai stricte ale preţurilor. Întrucât practic nu există bunuri în magazine la nici un preţ, demonstranţii cer şi o producţie mai mare de la fabricile guvernamentale.

Demonstraţiile au fost organizate de organizaţii radicale care pledează pentru răsturnarea sistemului „capitalist decadent” şi întronarea socialismului în locul acestuia. Participanţii de pe stradă nu înţeleg cuvintele pe care le scandează.

Nu sunt conştienţi că capitalismul este mort în America de mulţi ani şi că socialismul i-a luat deja locul.
Cu toate acestea, există zeci de mii de oameni disperaţi care sunt atraşi de retorica revoluţiei. Terorismul şi insurgenţa revoluţionară au devenit evenimente comune în marile zone urbane.
Rândurile revoluţionarilor sunt umflate de cei care vin exclusiv pentru jafurile care urmează întotdeauna.
Oamenii sunt speriaţi de aceste evenimente violente şi cer restabilirea legii şi a ordinii. Sunt uşuraţi când este declarată legea marţială. Sunt fericiţi să vadă Garda Internaţională patrulând cartierele lor. Nu sunt supăraţi că sunt închişi în casele lor sau reţinuţi arbitrar de soldaţi. Sunt de fapt recunoscători pentru omniprezenţa statului poliţienesc.
Este curios că grupurile revoluţionare din spatele acestei violenţe nu au fost oprite de guvern. Dimpotrivă, au primit subvenţii de la organizaţiile CFR, iar liderii lor au fost trataţi amabil de politicienii CFR. Mass-media CFR le-a acordat o acoperire extinsă în ştiri şi le-a prezentat cauza cu simpatie. Câţiva disidenţi au început să se întrebe dacă revoluţionarii sunt doar pionii necunoscători ai celor aflaţi la putere şi că funcţia lor principală este de a speria populaţia pentru a accepta constrângerile unui stat poliţienesc.
Astfel de voci, însă, sunt rapid reduse la tăcere. Cei care pun la îndoială guvernul sau mass-media sunt etichetaţi drept extremişti lunatici.
Autorităţile spun că ei sunt cauza necazurilor noastre actuale. Sunt rămăşiţe ale vechiului sistem bazat pe căutarea profitului şi ura rasială. Ei sunt vinovaţi de atitudini incorecte politic şi infracţiuni motivate de ură. Sunt condamnaţi si retinuti in centre de corectie pentru tratament psihologic şi reabilitare. Cei care nu dau inapoi imediat nu vor mai fi văzuţi niciodată.

LOCUINŢELE SUNT NAŢIONALIZATE

Una dintre primele industrii care a simţit puterea brută a „măsurilor de urgenţă” a fost industria locuinţelor. În primele etape ale inflaţiei, oamenii îşi foloseau dolarii din ce în ce mai lipsiţi de valoare pentru a-şi achita ipotecile. Acest lucru a fost devastator pentru creditori. Aceştia erau rambursaţi în dolari care valorau doar o fracţiune din cei pe care îi împrumutaseră. Criza bancară a cauzat dispariţia economiilor şi a capitalului de investiţii, aşa că nu au putut emite noi împrumuturi pentru a le înlocui pe cele vechi.

În plus, oamenii se temeau să-şi vândă casele în astfel de vremuri haotice şi, dacă o făceau, foarte puţini erau dispuşi să cumpere cu rate ale dobânzii atât de mari. Împrumuturile vechi erau rambursate, iar împrumuturile noi nu le înlocuiau. S&L-urile(Case de Economii), care în anii 1980 avuseseră probleme din cauza scăderii preţurilor locuinţelor, acum dădeau faliment din cauza creşterii preţurilor.
Congresul a aplicat soluţia politică aşteptată, salvându-le şi preluându-le. Dar asta nu a oprit pierderile. Le-a transferat doar contribuabililor. Pentru a pune capăt pierderilor, Congresul a adoptat Legea privind echitatea şi reforma locuinţelor (HFRA). Aceasta a convertit toate contractele denominate în Bancor într-o nouă unitate de valoare numită „Valoare de echitate" - care este determinată de Indicele preţurilor medii naţionale (NAPI) în zilele de vineri ale săptămânii precedente.
Se referă la valorile monedei Bancor. În scop ilustrativ, să convertim înapoi Bancor-ii în dolari. Un împrumut de 50.000 de dolari de vineri a devenit luni un împrumut de 920.000 de dolari. Puţini oameni şi-au permis plăţile. Mii de alegători furioşi au luat cu asalt clădirea Capitoliului în semn de protest. În timp ce mulţimea striga obscenităţi afară, Congresul a votat în grabă să declare un moratoriu asupra tuturor plăţilor ipotecare. Până la sfârşitul zilei, nimeni nu a trebuit să plătească nimic! Oamenii s-au întors acasă cu satisfacţie şi recunoştinţă pentru liderii lor înţelepţi şi generoşi.
Aceasta a fost doar o măsură „de urgenţă" care urma să fie gestionată pe o bază mai solidă mai târziu. Au trecut multe luni, iar Congresul nu a îndrăznit să modifice aranjamentul. Alegătorii i-ar da afară din funcţie dacă ar încerca. Milioane de oameni locuiesc în casele lor fără costuri, cu excepţia impozitelor locale, care erau, de asemenea, dincolo de capacitatea oricui de a plati. Urmând exemplul Congresului, comitatele au declarat, de asemenea, un moratoriu asupra impozitelor lor - dar nu până când guvernul federal nu a fost de acord să îşi recupereze pierderile în conformitate cu prevederile Legii privind ajutorul acordat administraţiilor locale (ALGA), recent adoptată.
Chiriaşii se află acum în aceeaşi poziţie, deoarece practic toate proprietăţile de închiriat au fost naţionalizate, chiar şi cele care au fost plătite în totalitate de proprietarii lor.

Conform HFRA, nu este „corect” ca cei care îşi cumpără case să aibă un avantaj faţă de cei care le închiriază. Controlul chiriilor a făcut imposibil ca proprietarii de apartamente să ţină pasul cu creşterea costurilor de întreţinere şi, în special, cu creşterea impozitelor. Practic toate unităţile de închiriat au fost confiscate de administraţiile comitatelor pentru impozite restante. Şi, din moment ce judeţele însele depind acum de guvernul federal pentru cea mai mare parte a veniturilor lor, proprietăţile lor imobiliare au fost transferate agenţiilor federale în schimbul ajutorului federal.

Toate acestea au fost pe plăcul alegătorilor, care au fost mulţumiţi că liderii lor „făceau ceva” pentru a le rezolva problemele. Treptat, însă, a devenit clar că guvernul federal era acum proprietarul tuturor caselor şi apartamentelor lor. Realitatea este că oamenii locuiesc în ele doar după bunul plac al guvernului. Aceştia pot fi mutaţi în alte zone, dacă asta doreşte guvernul.

CONTROLUL PREŢURILOR ŞI AL SALARIILE ŞI BATALIOANELE MUNCII

Între timp, Agenţia ONU pentru Stabilizarea Salariilor şi Preţurilor (WPSA) a instituit controale ale salariilor şi preţurilor pentru a combate inflaţia. Puţinele afaceri care au reuşit să supravieţuiască ravagiilor inflaţiei sunt date peste cap de aceste măsuri. Industriile vitale au fost confiscate de WPSA şi împiedicate să se închidă. Când angajaţii refuză să lucreze pentru salarii mici şi fixe sau să ocupe locurile de muncă care le-au fost atribuite, sunt arestaţi şi condamnaţi pentru activităţi antidemocratice. Având de ales între închisoare sau „voluntariat” pentru Armata ONU pentru Ocuparea Forţei de Muncă şi Restaurarea Mediului (FEERA), majoritatea dintre ei au ales armata. Acum fac munca silnica în schimbul hranei şi adăpostului. Mulţi au fost redistribuiţi în noi locuri de muncă, relocati in noi oraşe, chiar în alte ţări, în funcţie de cotele de ocupare a forţei de muncă stabilite de Agenţia Internaţională a ONU pentru Alocare a Resurselor Umane (IHRAA). Familiilor lor li s-au oferit locuinţe corespunzătoare statutului lor profesional şi dorinţei lor de a coopera.

Automobilele sunt folosite acum doar de elita conducătoare care deţine poziţii de autoritate guvernamentală. În măsura posibilului, muncitorii au fost relocaţi în cazărmi construite la mică distanţă de

industriile majore. Alţii folosesc sisteme de transport rapid, care au fost extinse considerabil de FEERA. Pentru managementul mediu şi muncitorii mai calificaţi căror li se permite să locuiască în suburbii, există programe de navetă partajate, furnizate de angajator, care îi transportă de la zonele de îmbarcare desemnate la servici si inapoi. Săptămâna trecută, Maurice Strong, care este acum directorul IHRAA, a vizitat cele cincisprezece subdiviziuni regionale care au fost dislocate din continentul nord-american - inclusiv fostele State Unite şi Canada şi şi-a exprimat satisfacţia că America, în sfârşit, a încetat să mai fie un agresor împotriva lumii.

Au trecut încă douăzeci de ani şi acum ne aflăm sub guvernarea Noii Ordini Mondială. Nimeni din jurul nostru nu ştie exact când a început. De fapt, nu a existat o dată oficială de începere, nici un anunţ în mass-media, nici o ceremonie cu sunete de trompete. Cândva, în ultimii zece sau cincisprezece ani, a devenit evident acest fapt şi toată lumea l-a acceptat ca pe o evoluţie naturală a tendinţelor şi necesităţilor politice. Acum, o întreagă generaţie a depasit aceste evenimente prezente şi nu are nici o amintire a unui alt mod de viaţă. Multe dintre persoanele în vârstă au uitat aproape in totalitate detaliile existenţei lor anterioare.

Şi, bineînţeles, mulţi dintre ei au fost eliminaţi. Şcolile şi manualele vorbesc despre epoca trecută ca fiind una a competiţiei nestăvilite, a egoismului şi a nedreptăţii. Bunuri anterior comune, cum ar fi automobilele şi casele private şi trei perechi de pantofi, abia sunt menţionate şi, atunci când sunt menţionate, sunt ridiculizate ca artefacte risipitoare ale unei societăţi decadente care, din fericire, a încetat să mai existe.

FĂRĂ TAXE, INFLAŢIE SAU DEPRESIUNI

Publicul nu mai este îngrijorat de taxele mari. În cea mai mare parte, nu există. Toată lumea lucrează pentru guvern direct sau indirect şi este plătită prin transfer electronic către o bancă reglementată de guvern, care controlează toate conturile de cheltuieli. Chiar şi acele corporaţii mari cărora li s-a permis să menţină aparenţa de proprietate privată sunt doar parteneri juniori ai guvernului. Sunt complet reglementaţi şi, în acelaşi timp, total protejaţi de faliment. Suma pe care fiecare cetăţean o primeşte pentru munca sa este determinată de utilitatea sa tehnică şi de rangul său politic. Taxele sale sunt acceptabil de mici sau inexistente. Costul guvernării este acum derivat aproape în

totalitate din expansiunea masei monetare - şi din valoarea economică a batalioanelor de muncă.
Fiecare guvern regional al lumii îşi stabileşte nevoile de cheltuieli şi apoi se oferă să vândă obligaţiuni pe piaţa liberă pentru a strânge bani.
FMI/Banca Mondială, acţionând ca bancă centrală a ONU, este principalul cumpărător.
Banca stabileşte câţi bani permite fiecărui guvern regional şi apoi „cumpără" acea cantitate de obligaţiuni. Realizează acest lucru prin efectuarea unui transfer electronic de „credite" către una dintre băncile sale corespondente din regiunea care primeşte banii. Odată ce acest lucru s-a întâmplat, administraţia locală poate folosi aceste credite pentru a-şi plăti facturile. Nu este nevoie de nici un dolar din taxe pentru nimic din toate acestea. FMI/Banca Mondială pur şi simplu creează banii, iar guvernele regionale îi cheltuiesc.
În trecut, această creştere a masei monetare ar fi cauzat o creştere aproape imediată a preţurilor şi salariilor. Nu mai este cazul. Preţurile şi salariile sunt controlate. Ceea ce se întâmplă, însă, este că guvernul este prins în propria capcană. Trebuie să-i menţină pe muncitori fericiţi oferindu-le creşteri salariale, dar trebuie şi să-şi menţină fabricile în funcţiune permiţând şi creşteri de preţuri. Prin urmare, spirala salarii-preţuri nu este eliminată. Este doar amânată cu câteva luni. Şi, în loc să se întâmple ca răspuns la interacţiunea dintre cerere şi ofertă pe o piaţă liberă, este dirijată de o formulă birocratică. Rezultatul final este acelaşi în ambele cazuri. Oamenii lumii încă plătesc costul guvernelor lor internaţionale şi locale prin intermediul impozitării ascunse numite inflaţie.
În trecutul haotic, naţiunile industrializate ale lumii au trecut prin faze de inflaţie perturbatoare, care depăşea adesea 1000% pe an. Aceasta a servit scopului de a contribui la distrugerea încrederii publice în guvernele lor naţionale existente. Le-a înmuiat şi le-a făcut mai dispuse să accepte schimbări drastice în stilul lor de viaţă şi în instituţiile lor politice. A deschis calea către Noua Ordine Mondială. In prezent aflati sub guvernarea NWO, ratele extreme ale inflaţiei cel puţin în absenţa războiului ar provoca nemulţumire publică şi ar fi contraproductive. Prin urmare, inflaţia a fost acum instituţionalizată la aproximativ 5% pe an. Acesta a fost determinat a fi nivelul optim pentru generarea celor mai mari venituri fără a

provoca alarmă publică.
Cinci procente, toată lumea este de acord, este „moderat”. Putem trăi cu asta, dar tindem să uităm că este de 5% pe an, pentru totdeauna.
O devalorizare de 5% se aplică nu numai banilor câştigaţi în acest an, ci şi la tot ceea ce a rămas din anii precedenţi. La sfârşitul primului an, dolarul iniţial valorează 95 de cenţi. La sfârşitul celui de-al doilea an, acesta se reduce din nou cu 5%, rămânând valoarea sa la 90 de cenţi şi aşa mai departe. După 20 de ani, guvernul va fi confiscat 64% din fiecare dolar pe care l-am economisit la începutul carierei noastre. După ce am lucrat 45 de ani, impozitul ascuns pe acei dolari din primul an va fi de 90%. Guvernul îi va lua practic pe toţi pe parcursul vieţii noastre. Veniturile curente şi dobânzile câştigate vor compensa parţial acest efect, dar nu vor altera realitatea de bază a confiscării puterii de cumparare de către guvern.

EFECTUL INFLAȚIEI „MODESTE” DE 5%

În ultimii cincizeci de ani, toate graficele publicate care ilustrează declinul dolarului de la o anumită dată până in „prezent” arată următorul tip de curbă.

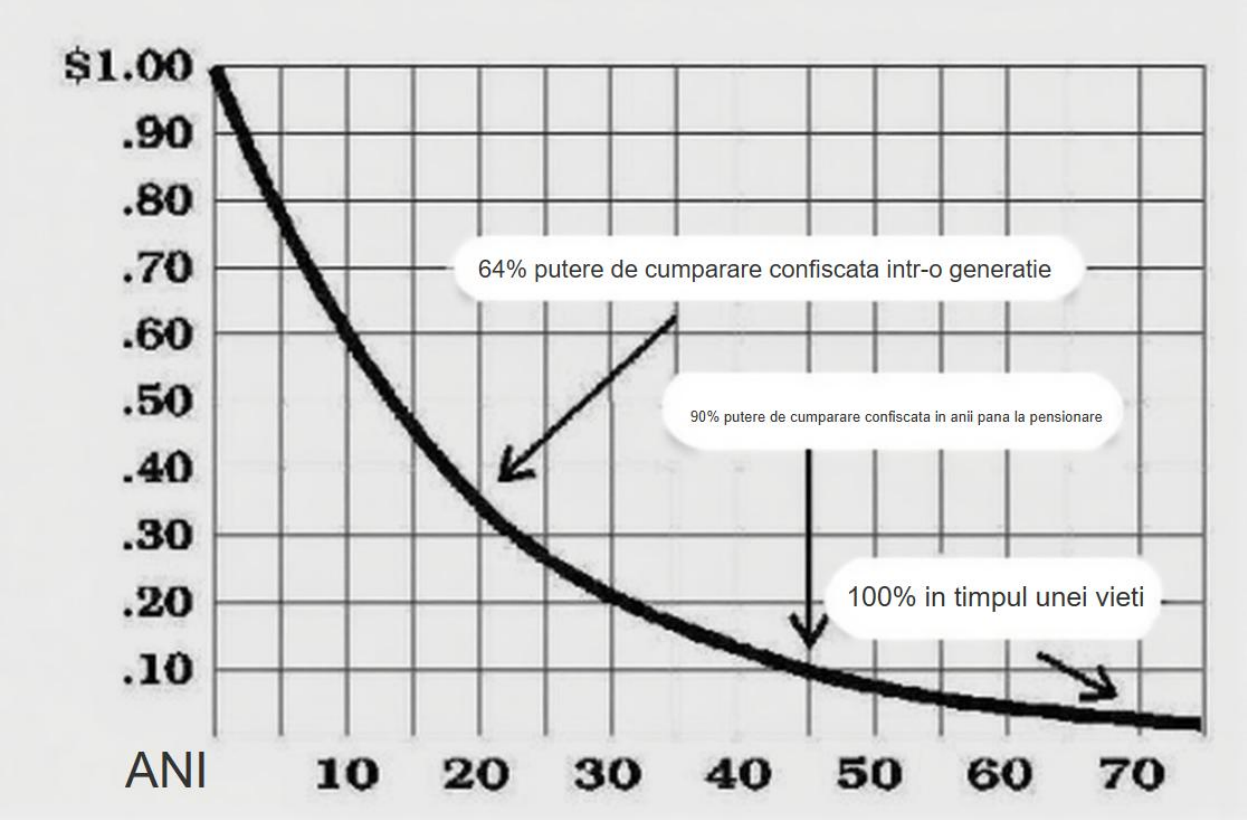

Aceasta,este desigur, o medie. Câţiva oameni din clasa de mijloc a birocraţiei au reuşit să-şi plaseze o parte din dolari în active tangibile sau titluri generatoare de venituri - puţinele care au mai rămas - unde sunt oarecum protejaţi de efectele inflaţiei. Pentru marea majoritate, totuşi, securitatea împotriva inflaţiei constituie doar o mică parte din tot ceea ce au câştigat de-a lungul vieţii.
Şi astfel, constatăm că, în Noua Ordine Mondială, inflaţia a fost instituţionalizată la un nivel „modest" de cinci procente. O dată la fiecare cinci sau şase generaţii pe măsură ce preţurile cresc din ce în ce mai mult o nouă unitate monetară poate fi emisă pentru a o înlocui pe cea veche, pentru a elimina unele dintre zerouri. Dar nimeni nu va trăi suficient de mult pentru a experimenta mai mult de o devalorizare. Fiecare generaţie nu este preocupată de pierderea celei anterioare. Tinerii intră în proces fără să-şi dea seama că procesul este circular si nu liniar. Ei nu pot înţelege totalul pentru că nu erau în viaţă la începutul acestui ciclu şi nu vor fi în viaţă la sfârşitul lui. De fapt, nici măcar nu trebuie să existe un sfârşit. Procesul poate fi continuat la nesfârşit.
Prin acest mecanism - şi cu producţia batalioanelor de muncă - guvernul poate funcţiona complet fără taxe. Producţia pe viaţă a fiecărei fiinţe umane este la dispoziţia sa. Muncitorilor li se permite un televizor color, alcool şi droguri recreaţionale subvenţionate de stat şi sporturi violente pentru a-i amuza, dar nu au alte opţiuni. Nu pot scăpa de statutul lor. Societatea este împărţită în conducători şi guvernaţi, cu o birocraţie administrativă între acestea. Privilegiul este acum în mare parte un drept prin naştere. Clasa muncitoare şi chiar majoritatea administratorilor slujesc unor stăpâni pe care nu îi cunosc pe nume. Dar îi slujesc. Noii lor stăpâni sunt specialiştii în ştiinţe monetare şi politice care au creat şi care controlează acum Noua Ordine Mondială. Întreaga omenire se află într-o stare de feudalism al înaltei tehnologii.

FEUDALISM DE ÎNALTĂ TEHNOLOGIE

Inflaţia nu este singurul aspect al haosului economic care este acum sub control. Boom-urile şi recesiunile din ciclul economic sunt, de asemenea, de domeniul trecutului.
La fel ca impozitele directe, nu mai există cicluri economice. Acum, că guvernul are un control ferm asupra fiecărui punct de control economic, ciclurile economice pur şi simplu nu sunt permise. Nu există speculaţii pe piaţă,deoarece nimeni nu are fonduri cu care

să speculeze.
Nu există extinderi ale stocurilor sau ale capitalului pentru a maximiza profiturile viitoare, deoarece stocurile sunt acum determinate prin formulă. În plus, profiturile sunt, de asemenea, determinate prin formulă şi, deşi sunt suficient de mari pentru a ţinepasul cu inflaţia, sunt garantate.
Haosul în economie este acum imposibil, deoarece nu este tolerat. Nici depresiunea economica nu este îngăduita. Da, există sute de milioane de fiinţe umane care trăiesc în condiţii extreme şi mii mor de foame în fiecare zi, dar depresiunile sunt interzise. Nici un politician, nici un autor, nimeni din mass-media nu ar îndrăzni să sugereze că sistemul a fost un eşec. În fiecare lună, guvernul publică noi statistici care arată, într-un mod obscur sau incert, că economia se îmbunătăţeşte constant. Deşi oamenii mor de foame peste tot, foametea nu mai există. Deşi batalioanele de muncă sunt înghesuite în cazărmi şi corturi şubrede şi deşi casele şi clădirile de apartamente mai vechi se dărâmă din lipsă de întreţinere, forţând tot mai multe familii să-şi împartă locuinţele mici, neîncălzite cu toate acestea, lipsa locuinţelor este oficial eliminată. Nu mai există probleme în economie, deoarece acum sunt ilegale.

VOCI DIN TRECUT

Există un mesaj care clipeşte pe panoul frontal al maşinii noastre a timpului. Acesta scrie: Secvenţă duplicată în banca de memorie. Verificaţi anii 1816, 1831, 1904 şi 1949. Aceasta ne spune că computerul de bord a găsit o asemănare între ceea ce vedem acum în viitor şi ceva care a fost înregistrat în trecut. Ar fi bine să verificăm. Pe tastatură, tastaţi:
Trimiteţi date la imprimantă şi apăsaţi tasta etichetată Enter.
Primul articol este acum printat. Este un avertisment. În anul 1816, Thomas Jefferson i-a scris o scrisoare lui Sam Kercheval în care spunea:
„Trebuie să facem alegerea între economie şi libertate sau abundenta şi robie. Dacă ne înglodăm în datorii,vom fi impozitaţi pe mâncare şi pe apă, pe necesităţile şi pe confortul nostru, pe munca şi distracţiile noastre... oamenii noştri vor trebuie să lucreze şaisprezece ore din douăzeci şi patru, iar 90% din câştigurile noastre vor reveni guvernului... să nu avem timp să reflectam, nici o modalitate de a-i trage la răspundere pe administratorii noştri malefici; ci doar să fim bucuroşi că obţinem hrană angajându-ne, pentru a le prinde lanţurile la gâtul celorlalţi suferinzi... Şi aceasta este tendinţa tuturor guvernelor umane...

până când cea mai mare parte a societăţii este redusă la simple automate ale mizeriei... Iar atu-ul acestei echipe înfricoşătoare este datoria publică."
Impozitarea urmează, şi în urma ei saracia şi opresiunea.(37)
Iată a doua printare. Este un comentariu politic şi o profeţie. În anul 1831, un tânăr francez, pe nume Alexis de Tocqueville, a călătorit prin Statele Unite pentru a pregăti un raport oficial către guvernul său despre sistemul penitenciar american. Interesul său real, însă, era mediul social şi politic din Lumea Nouă. A găsit multe de admirat în America, dar a observat şi ceea ce credea că sunt seminţele distrugerii acesteia. La întoarcerea sa în Franţa în anul următor, a început să lucreze la o analiză în patru volume a punctelor forte şi a punctelor slabe pe care le-a găsit. Perspectiva sa a fost remarcabilă, iar lucrarea sa, intitulată Democraţia în America, a rămas una dintre lucrările clasice mondiale în ştiinţa politică. Aceasta este partea pe care computerul nostru a descoperit-o:
Americanii susţin că în fiecare stat puterea supremă ar trebui să emane de la popor; dar odată ce această putere este constituită, ei nu pot concepe, ca să zic aşa, nici o limită a acesteia, şi sunt gata să admită că aceasta putere are dreptul să facă orice îi place... Ideea de drepturi inerente anumitor indivizi dispare rapid din mintea oamenilor; ideea de omnipotenţă şi autoritate unică a societăţii în general se ridică pentru a-i umple locul....
Primul lucru care izbeşte observaţia este o multitudine nenumărată de oameni, toţi egali şi asemănători, care se străduiesc neîncetat să-şi procure plăcerile mărunte şi meschine cu care sa îşi umple viaţa. Fiecare dintre ei, trăind separat, este străin de soarta tuturor celorlalţi; copiii săi şi prietenii săi constituie pentru el întreaga omenire....
Deasupra acestei rase de oameni se află o putere imensă şi tutelară, care îşi asumă singură asigurarea satisfacţiilor lor şi conducerea soartei lor. Această putere este absolută, minuţioasă, regulată, prevăzătoare şi blândă. Ar fi ca autoritatea unui părinte dacă, la fel ca acea autoritate, scopul ei ar fi să-i pregătească pe oameni pentru maturitate; dar dimpotrivă ea caută să-i menţină în perpetuă
copilărie: este mulţumită ca oamenii să se bucure, cu condiţia să nu se gândească la nimic altceva decât la distractii....
După ce a luat astfel succesiv fiecare membru al comunităţii în strânsoarea sa puternică şi l-a modelat după bunul plac,
puterea supremă îşi întinde apoi braţul asupra întregii comunităţi. Ea acoperă suprafaţa societăţii cu o reţea de reguli mici, complicate, minuţioase şi uniforme, prin care cele mai originale minţi şi cele mai energice caractere nu pot pătrunde, pentru a se ridica deasupra mulţimii. Voinţa omului nu este zdrobită, ci înmuiată, îngenuncheată şi ghidată; oamenii sunt rareori forţaţi de ea să acţioneze, dar sunt constant împiedicaţi să ia decizii. O astfel de putere

nu numai ca distruge, ci împiedică existenţa; nu tiranizează, ci comprimă, enervează,stinge şi ameţeşte un popor, până când fiecare naţiune este redusă la nimic mai mult decât o turmă de animale timide şi harnice, al căror păstor este guvernul....
Contemporanii noştri sunt constant agitaţi de două pasiuni conflictuale: vor să fie conduşi şi vor să rămână liberi. Întrucât nu pot distruge nici una, nici alta dintre aceste înclinaţii contrare, se străduiesc să le satisfacă pe amândouă deodată. Concep o formă de guvernare unică, tutelară şi atotputernică, dar aleasă de popor. Combină principiul centralizării şi cel al suveranităţii populare; acest lucru le oferă un răgaz: se consolează că sunt sub tutelă prin reflecţia că şi-au ales propriii gardieni. Fiecare om se lasă pus în sforile conducerii, pentru că vede că nu o persoană sau o clasă de persoane, ci poporul în general este cel care ţine capătul lanţului său. Prin acest sistem, poporul îşi scutură starea de dependenţă suficient de mult timp pentru a-şi alege stăpânul şi apoi recidivează din nou.(38)

EDUCAŢIA UN INSTRUMENT PENTRU INGINERIA UMANĂ

A treia printare este datată 1904 şi este un raport emis de Consiliul General pentru Educaţie, una dintre primele fundaţii înfiinţate de John D. Rockefeller, Sr.. Scopul fundaţiei era de a folosi puterea banilor, nu pentru a ridica nivelul educaţiei în America, aşa cum se credea pe scară largă la acea vreme, ci pentru a influenţa direcţia acestei educaţii.
Mai exact, era de a promova ideologia colectivismului şi internaţionalismului. Obiectivul era de a folosi sala de clasă pentru a preda atitudini care îi încurajează pe oameni să fie pasivi şi supuşi conducătorilor lor. Scopul era şi este de a crea cetăţeni suficient de educaţi pentru o muncă productivă sub supraveghere, dar nu suficient de educaţi pentru a pune la îndoială autoritatea sau pentru a încerca să se ridice deasupra clasei lor. Adevărata educaţie urma să fie limitată la fiii şi fiicele elitei. În rest, ar fi mai bine să se producă muncitori calificaţi fără aspiraţii particulare, altele decât să se bucure de viaţă. Era suficient, aşa cum a formulat de Tocqueville, „ca oamenii să se bucure, cu condiţia să nu se gândească la nimic altceva decât la distractie”.
În prima publicaţie a Consiliului General pentru Educaţie, Fred Gates a explicat planul:
În visele noastre avem resurse nelimitate, iar oamenii se abandonează cu perfectă docilitate in mâinilor noastre modelatoare. Actualele convenţii educaţionale dispar din mintea noastră şi nestingheriţi de tradiţie, implemetam conceptiile noastre asupra unui popor rural recunoscător şi receptiv.
Nu vom încerca să-i transformăm pe aceşti oameni sau pe oricare dintre copiii lor în filozofi sau oameni de ştiinţa. Nu trebuie să ii educam pentru a fi

scriitori, editori, poeţi sau oameni de litere.Nu ar trebui sa căutam artişti, pictori, muzicieni si nici avocaţi, medici,predicatori, politicieni, oameni de stat în aceste embrioane, avem deja o cantitate generoasă. Sarcina aflata în faţa noastră este foarte simplă, precum şi foarte frumoasă: să-i educăm pe aceşti oameni, aşa cum îi găsim noi, inclinati către o viaţă perfect ideală, exact acolo se afla in prezent... în case, în magazine şi la ferme.(39)

ÎNAPOI ÎN VIITOR

Iată a patra imprimare pe calculator a trecutului. Este o satiră - şi un avertisment. În anul 1949, George Orwell a scris romanul său clasic intitulat 1984. În el, a portretizat aceleaşi scene „futuriste" care se află acum în faţa noastră în timp ce stăm în maşina timpului. Singura sa eroare pare să fi fost data care a devenit titlul cărţii sale. Dacă ar scrie-o astăzi, este probabil că ar numi-o 2054. Orwell a descris lumea viitorului nostru ca fiind împărţită în trei regiuni numite Oceania, Eurasia şi Estasia. Oceania este formată dinAmerici plus Anglia, Australia şi Insulele Pacificului; Eurasia este formată din Rusia şi Europa continentală; Estasia cuprinde China, Japonia, Asia de Sud-Est şi India. Aceste superstate sunt în permanenţă în război unele cu altele. Războaiele nu sunt purtate pentru a cuceri inamicul, ci sunt purtate în scopul principal de a controla populaţia. Oamenii din toate cele trei teritorii îşi tolerează mizeria şi opresiunea deoarece de sacrificiile lor depinde soarta războiului. Majoritatea stratagemelor descrise în Raportul de la Iron Mountain se găsesc în naraţiunea lui Orwell, dar Orwell le-a descris primul.

Think Tank-ul a fost chiar dispus să-l recunoască pe Orwell ca sursă a unora dintre conceptele sale. De exemplu, pe tema stabilirii unei forme moderne, sofisticate de sclavie, grupul de la Iron Mountain a spus:

Până acum, acest lucru a fost sugerat doar în ficţiune, în special în operele lui Wells, Huxley, Orwell şi ale altora angajaţi în anticiparea imaginativă a sociologiei viitorului. Dar fanteziile proiectate în Minunata lume nouă şi 1984 au părut din ce în ce mai puţin implauzibile de-a lungul anilor de la publicarea lor. Asocierea tradiţională a sclaviei cu culturile antice preindustriale nu ar trebui să ne orbească în ceea ce priveşte adaptabilitatea sa la forme avansate de organizare socială.(40)

Din aceasta intelegem că opera lui Orwell este mult mai mult decât o satira politica. Este relevantă pentru călătoria noastră actuală în timp. Aspiranţii noştri stăpâni l-au studiat cu atenţie. Şi noi ar trebui. Iată ce a scris:

Cele trei superputeri se află în permanență în stare de război, de peste douăzeci şi cinci de ani. Cu toate acestea, războiul nu mai este o luptă disperată şi anihilantă, aşa cum era în primele decenii ale secolului XX. Este un conflict cu scopuri limitate, între nişte combatanți care nu se pot distruge unul pe altul, care nu au nici un motiv material ca să se lupte şi între care nu există nici o diferență ideologică esențială. Ceea ce nu înseamnă că modul în care este purtat războiul sau atitudinea predominantă în legătură cu el au devenit mai puțin sângeroase sau mai cavalereşti. Dimpotrivă, isteria războinică este generală şi neîntreruptă în toate cele trei state, iar acte ca violul, jaful, masacrarea copiilor, reducerea de populații întregi la condiția de sclavi şi represaliile împotriva prizonierilor, mergând până la a-i fierbe sau îngropa de vii, sunt considerate fireşti şi chiar meritorii atunci când sunt săvârşite de propria tabără, şi nu de inamic.
Scopul principal al războiului modern ... este de a utiliza produsele maşinii fără ridica nivelul general de trai. [„Maşina" este capacitatea tehnică şi industrială a societăţii de a produce bunuri.] ... Şi totuşi, pericolul inerent pe care-l reprezintă maşina este în continuare activ, încă în momentul primei apariții a maşinii, orice om cu capul pe umeri îşi putea da seama că nevoia de corvezi omeneşti şi, plecând de aici, într-o oarecare măsură, nevoia inegalității între oameni dispăruseră. Dacă maşina ar fi fost utilizată în această direcție în mod conştient, atunci foametea, munca excesivă, mizeria, analfabetismul şi boala ar fi fost eradicate.
Dar era, de asemenea, clar că o creştere generală a bogăţiei amenința distrugerea ba chiar, în unele cazuri, distrugerea unei societăţi ierarhice. Într-o lume în care toti lucrau puține ore, aveau suficienta mâncare, locuiau într-o casă cu baie şi frigider şi poseda un automobil sau chiar un avion, cea mai evidentă şi poate cea mai importantă formă de inegalitate ar fi dispărut deja. Dacă ar deveni generală, bogăţia nu ar conferi nici o distincție.... O astfel de societate nu ar putea rămâne stabilă mult timp. Căci dacă toți s-ar bucura deopotrivă de timpul liber şi de siguranță, marea masă a fiinţelor umane care sunt în mod normal ameţite de sărăcie ar deveni alfabetizate şi ar învăța să gândească singure; şi odată cear fi făcut acest lucru, mai devreme sau mai târziu şi-ar da seama că minoritatea privilegiată nu are nici o funcție şi ar inlătura-o.
Pe termen lung, o societate ierarhică ar fi posibilă doar pe baza sărăciei şi ignoranței....
Actul esențial al războiului este distrugerea, nu neapărat a vieţilor omeneşti, ci a produselor muncii umane. Războiul este o modalitate de a sfărâma în bucăți, sau de a turna în stratosferă, sau de a scufunda în adâncurile mării, materiale care altfel ar putea fi folosite pentru a face viata maselor prea confortabila şi, prin urmare, pe termen lung, prea inteligenta....
În practică, nevoile populației sunt întotdeauna subestimate, rezultatul fiind că există o lipsă cronică a jumătate din necesitățile vieții; dar acest lucru este considerat un avantaj. Este o politică deliberată de a menține chiar şi grupurile

favorizate undeva aproape de pragul greutăţilor, deoarece o stare generală de penurie creşte importanţa micilor privilegii şi astfel măreşte distincţia dintre un grup şi altul... Atmosfera socială este cea a unui oraş asediat, unde posesia unei bucăţi de carne de cal face diferenţa dintre bogăţie şi sărăcie. Şi, în acelaşi timp, consecinţele faptului de a fi în război şi, prin urmare, în pericol, fac ca predarea întregii puteri către o castă mică să pară condiţia naturală, inevitabilă a supravieţuirii....

Războiul, se va vedea, nu numai că realizează distrugerea necesară, ci o realizează într-un mod psihologic acceptabil. În principiu, ar fi destul de simplu să se irosească surplusul de muncă al lumii construind temple şi piramide, săpând gropi şi umplându-le din nou sau chiar producând cantităţi uriaşe de bunuri şi apoi dându-le foc. Însă aceasta ar oferi doar baza economică şi nu emoţională pentru o societate ierarhică...

Se va vedea că războiul este acum o afacere pur internă... purtat de fiecare grup conducător împotriva propriilor supuşi, iar scopul războiului nu este de a face posibila sau de a împiedica cucerirea teritoriilor, ci de a menţine intactă structura societăţii.(41)

FUNCŢIA DEŞEURILOR ÎN TOTALITARISMUL MODERN

Încă o dată, este clar că naraţiunea sumbră a lui Orwell a fost un model primar pentru Raportul de la Iron Mountain. Autorii acelui plan pentru viitorul nostru au vorbit pe larg despre valoarea deşeurilor planificate ca mijloc de a împiedica masele să îşi îmbunătăţească nivelul de trai. Ei au scris:

Producţia de arme de distrugere în masă a fost întotdeauna asociată cu „risipa" economică. Termenul este peiorativ, deoarece implică un eşec al funcţiei. Dar nici o activitate umană nu poate fi considerată pe bună dreptate risipitoare dacă îşi atinge obiectivul contextual...

În cazul „risipei" militare, există într-adevăr o utilitate socială mai mare...

În societăţile democratice moderne avansate, sistemul de război... a servit drept ultimă mare garanţie împotriva eliminării claselor sociale necesare. Pe măsură ce productivitatea economică creşte la un nivel şi mai mare decât cel al minimului de subzistenţă, devine din ce în ce mai dificil pentru o societate să menţină modele de distribuţie care să asigure existenţa „tăietorilor de lemne şi a cărătorilor de apă"....

Natura arbitrară a cheltuielilor de război şi a altor activităţi militare le face ideale pentru a controla aceste relaţii de clasă esenţiale.... Continuarea sistemului de război trebuie asigurată, chiar dacă nu pentru alt motiv, decât pentru a păstra orice calitate şi grad de sărăcie de care o societate are nevoie ca stimulent, precum şi pentru a menţine stabilitatea organizării sale interne a puterii.(42)

Aceste documente din trecutul real şi din viitorul imaginar ne pot ajuta să înţelegem mai bine prezentul nostru.

Spectacolul cheltuielilor guvernamentale risipitoare devine brusc

logic. Nu este prostia cea care plăteşte ca fermierilor să le fie distruse culturile, sau cea care achiziţionează sisteme de arme de trilioane de dolari care nu sunt niciodată implementate sau, în unele cazuri, nici măcar nu sunt finalizate, sau cea care oferă finanţare pentru studii despre viaţa sexuală a muscii tse-tse, sau cea care acordă granturi pornografilor care se prezintă drept artişti. Scopul principal din spatele majorităţii acestor irosiri este risipa resurselor naţiunii. Este evident până acum că declinul nivelului de trai în lumea occidentală este asociat cu o prăpastie tot mai mare între cei bogaţi şi cei saraci. Ceea ce nu este atât de evident, totuşi, este că acest lucru este conform planului. În acest scop, risipa masivă în cheltuielile guvernamentale nu este un produs secundar nefericit, ci este scopul.

Aceasta ne aduce înapoi la întrebarea găsirii unui substitut acceptabil pentru război. Războiul nu este doar risipa supremă, ci şi motivaţia supremă pentru acţiunea umană. După cum spunea Orwell, risipa în absenţa războiului „ar oferi doar baza economică şi nu emoţională pentru o societate ierarhică". Va fi modelul poluării mediului capabil să motiveze suficient acţiunea umană pentru a fi un substitut pentru război?

Aceasta nu este o presupunere sigură. Posibilitatea unui război în viitorul nostru nu poate fi exclusă. Modelul poluării mediului nu este încă dovedit. Funcţionează bine pentru scopuri limitate şi la o scară limitată, dar este încă îndoielnic că va egala vreodată potenţialul de isterie al unui război fizic. Planificatorii mondiali nu vor abandona utilizarea războiului până când noul model nu va fi dovedit de-a lungul a mai multor ani. În acest sens, Raportul de la Iron Mountain a fost emfatic:

> Când suntem întrebaţi cum să ne pregătim cel mai bine pentru venirea păcii, trebuie mai întâi să răspundem, cât de ferm putem sistemul bazat pe război sa poata fi lăsat în mod responsabil să dispară desi: 1) nu ştim exact cu ce plănuim să-l inlocuim 2) suntem siguri, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că aceste instituţii substitutive îşi vor servi scopurilor în ceea ce priveşte supravieţuirea şi stabilitatea societăţii.... Este incert, în acest moment, dacă pacea va fi vreodată posibilă. Este îndoielnic faptul... că pacea ar fi de dorit chiar dacă ar fi demonstrabil realizabilă.(43)

REGIONALISMUL CA TRANZIȚIE CĂTRE UN GUVERN MONDIAL

Coalescenţa naţiunilor lumii la trei superstate regionale era deja vizibilă chiar înainte de a ne activa maşina timpului. Primii paşi fuseseră strict economici, dar au fost urmaţi curând de consolidare

politică şi militară. Uniunea Europeană (UE), inclusiv Rusia, a început cu emiterea unei monede comune şi în cele din urmă a fuzionat într-un guvern regional funcţional. A fost Eurasia lui Orwell, chiar dacă a evitat să se numească astfel. Tratatele care legau Canada, Statele Unite, Mexic şi America de Sud au format schiţa de bază a Oceaniei, construită în jurul bancnotei Rezervei Federale ca monedă regională. Japonia a devenit în cele din urmă ostilă Occidentului atunci când comerţul nu a mai fost în avantajul său exclusiv şi, împreună cu China, care fusese construită prin ajutor şi tehnologie occidentală, şi c India, căreia i se dăduse tehnologie atomică de către Occident, a devenit centrul politic al Estasiei. Chiar şi în anii 1980, era cunoscută sub numele de „Sfera de Co-Prosperitate a Asiei de Est Mari". Sistemul său monetar urma să se bazeze pe yen.

Popoarele fostelor naţiuni nu erau încă pregătite pentru un salt uriaş către un guvern mondial. Trebuiau conduşi către acest obiectiv printr-o serie de paşi marunţi şi mai puţin înfricoşători. Erau mai dispuşi să-şi cedeze independenţa economică şi militară unor grupări regionale de oameni care aveau o origine etnică şi culturală mai apropiată şi care împărtăşeau graniţe comune. Abia după câteva decenii de tranziţie a fost posibilă realizarea fuziunii finale.

Între timp, lumea a alternat între război şi pace. După fiecare ciclu de război, populaţia era mai speriată, sărăcită şi colectivizată. În cele din urmă, guvern mondial era irezistibil. Până atunci, modelul de poluare a mediului şi modelul de invazie extraterestră fuseseră perfecţionate pentru a oferi niveluri ridicate de motivaţie umană. Dar, chiar şi atunci, revoltele regionale erau ocazional orchestrate atunci când era necesar pentru a justifica operaţiuni masive de „menţinere a păcii". Războiul nu a fost niciodată complet abandonat. A rămas, aşa cum fusese întotdeauna, o necesitate pentru stabilizarea societăţii.

CÂT DE STABIL ESTE VIITORUL?

Să ne întoarcem acum la prezentul din care am plecat şi să reflectăm asupra călătoriei noastre. Primul lucru care ne izbeşte este că nu putem fi siguri că viitorul se va desfăşura exact aşa cum l-am văzut. Există prea multe variabile. Când am setat iniţial selectorul nostru denumit Ipoteze Primare pe Tendinţe Actuale Neschimbate, am lăsat selectorul Ipoteze Secundare in pozitia

initiala. Aceasta indica Criza Bancară. Dacă am fi ales următoarea poziţie,Fără Criză Bancară, călătoria noastră ar fi fost diferită. Nu am fi văzut cozi lungi de deponenţi la banci pentru a-si salva economiile sau panica cumpărătorilor în magazine sau închiderea bursei. Dar am fi fost martorii aceloraşi scene de disperare în viitorul mai îndepărtat. Pur şi simplu am fi parcurs o cale diferită a evenimentelor pentru a ajunge in acelasi loc.
Forţele care împing societatea noastră spre totalitarismul global nu s-ar fi schimbat catusi de putin. Încă am avea mecanismele apocaliptice in desfasurare.
Am avea CFR controlând centrele de putere guvernamentale şi mass-media. Şi am avea un electorat care nu este conştient de ceea ce li se face şi, prin urmare, incapabil să reziste. Prin tratate de mediu şi economice şi prin dezarmarea militară de la ONU,
am fi martori la aceeaşi apariţie a unei bănci centrale mondiale, a unui guvern mondial şi a unei armate mondiale care să-şi impună dictatele. Inflaţia şi controlul salariilor/preţurilor ar fi progresat mai mult sau mai puţin la fel, alungând bunurile de consum şi oamenii în robie. În loc să ne îndreptăm spre Noua Ordine Mondială într-o serie de spasme economice, pur şi simplu am fi parcurs o cale mai puţin violentă şi am fi ajuns exact la aceeaşi destinaţie.
Nu există nici o îndoială că planificatorii generali ar prefera să urmeze ruta mai liniştită. Gradualismul răbdător este mai puţin riscant. Dar nu este totul sub controlul lor. Evenimentele pot scăpa de sub control, iar forţe economice puternice se pot dezlănţui brusc. Crizele bancare pot apărea chiar fără a fi provocate în mod deliberat.
Pe de altă parte, Cabala ştie, de asemenea, că crizele sunt utile în alungarea maselor în ţarc mai repede decât prin alte manevre.
Prin urmare, aplicarea unui tip de criză proiectată ştiinţific
nu poate fi exclusă. Ar putea lua mai multe forme: violenţă etnică, terorism,ciumă, chiar războiul în sine. Dar nimic din toate acestea nu face nici o diferenţă. Nu va modifica direcţia călătoriei noastre în timp. Va determina doar ruta noastră specifică.
Asemenea unui râu care curge, acesta poate fi deviat într-o direcţie sau alta de bariere naturale sau chiar de canale, diguri şi baraje artificiale, dar în cele din urmă va ajunge in mare. Prin urmare, reflecţia noastră finală este că este relativ neimportant dacă va

exista o criză bancară sau orice alt eveniment cataclismic.
Toate acestea sunt presupuneri secundare, care sunt lipsite de sens. Singura noastră speranţă reală de a evita noul feudalism al viitorului este să schimbăm presupunerea primară. Trebuie să o schimbăm astfel încât să sune: Tendinţe actuale inversate.

REZUMAT

Un scenariu pesimist al evenimentelor viitoare include o criză bancară, urmată de o salvare guvernamentală şi, în cele din urmă, naţionalizarea tuturor băncilor. Costul final este uimitor şi este plătit cu bani creaţi de Rezerva Federală. Acesta este transferat publicului sub formă de inflaţie. Inflaţia suplimentară este cauzată de extinderea continuă a programelor de asistenţă socială, a medicinei socializate, a programelor de drepturi sociale şi a dobânzilor la datoria naţională. Dolarul este în cele din urmă abandonat ca monedă de facto a lumii. Trilioane de dolari sunt trimişi înapoi în Statele Unite de către investitorii străini pentru a fi convertiţi cât mai repede posibil în active tangibile. Acest lucru va cauza o inflaţie şi mai mare decât înainte. Presiunea inflaţionistă este atât de masivă,încât industria şi comerţul se vor opri. Trocul devine mijlocul de schimb. America îşi ocupă locul printre naţiunile in recesiune la fel ca si in America de Sud, Africa şi Asia -reunite în egalitate economică.
Politicienii profită de oportunitate şi oferă reforme îndrăzneţe. Reformele sunt mai exact aceleasi masuri care au creat problema în primul rând:o putere guvernamentală extinsă, noi agenţii de reglementare şi mai multe restricţii ale libertăţii. Dar de data aceasta, programele încep să capete o aromă internaţională. Dolarul american este înlocuit cu o nouă monedă ONU,iar Sistemul Rezervei Federale devine o sucursală a FMI/Băncii Mondiale. Transferurile electronice înlocuiesc treptat numerarul şi conturile curente.
Acest lucru permite agenţiilor ONU să monitorizeze activităţile financiare ale fiecărei persoane. În acest scop se foloseşte un card de identitate care poate fi citit automat. Dacă o persoană este semnalată de orice agenţie guvernamentală, cardul nu este validat, şi este exclusă de la toate tranzacţiile economice şi de la dreptul de a calatori. Este controlul suprem.
Violenţa tot mai mare pe străzi din cauza mişcărilor revoluţionare şi al ciocnirilor etnice oferă o scuză pentru legea marţială. Publicul

este bucuros să vadă soldaţii ONU verificând cardurile de identitate. Statul poliţienesc soseşte în numele siguranţei publice.
În cele din urmă, toate locuinţele private sunt preluate de guvern, ca urmare a salvării industriei creditelor ipotecare. Proprietăţile de închiriat sunt, de asemenea, expropriate, deoarece foştii proprietari nu pot plăti impozite pe proprietate. Oamenilor li se permite să locuiască în aceste locuinţe la un cost rezonabil sau gratuit. Treptat, însă, devine clar că guvernul este acum proprietarul tuturor caselor şi apartamentelor. Oamenii care locuiesc în ele sunt la discreţia guvernului. Aceştia pot fi realocati în orice moment. Salariile şi preţurile sunt controlate. Disidenţii sunt plasaţi în batalioane de muncă. Nu mai există maşini, cu excepţia elitei conducătoare. Transportul public este asigurat pentru mase, iar cei cu abilităţi limitate locuiesc în locuinţe guvernamentale la câţiva paşi de locurile lor de muncă. Oamenii au fost reduşi la nivelul de iobagi care sunt subordonaţi stăpânilor lor.
Condiţia lor de viaţă nu poate fi descrisă decât ca feudalism de înaltă tehnologie.
Nu există nici o certitudine că viitorul se va desfăşura exact în acest fel, deoarece există prea multe variabile. De exemplu, dacă am fi presupus că nu va exista o criză bancară, atunci călătoria noastră ar fi diferită. Nu am vedea cozi lungi de deponenţi sau cumpărători panicati în magazine sau închideri ale pieţei bursiere. Dar am fi asistat în continuare la aceleaşi scene de disperare în viitorul mai îndepărtat. Pur şi simplu am fi parcurs o cale diferită a evenimentelor pentru a ajunge acolo. Asta pentru că forţele care împing societatea noastră în totalitarismul global nu s-ar fi schimbat deloc. Încă am avea mecanismele apocaliptice in desfasurare. Am avea CFR care controlează centrele de putere ale guvernului şi mass-media. Am avea un electorat care nu este conştient de ceea ce i se face şi, prin urmare,nu se va opune. Prin tratate de mediu şi economice şi prin dezarmarea militară de către ONU, am fi asistat la aceeaşi apariţie a unei bănci centrale mondiale, a unui guvern mondial şi a unei armate mondiale care să-şi impună dictatele. Inflaţia şi controlul salariilor/preţurilor ar fi progresat mai mult sau mai puţin la fel, reducând bunurile de consum şi alungând oamenii în robie.
În loc să ne îndreptăm spre Noua Ordine Mondială printr-o serie de spasme economice, am fi parcurs pur şi simplu o cale mai puţin

violentă şi am fi ajuns exact la aceeaşi destinaţie.

Capitolul douăzeci şi şase
UN SCENARIU REALIST

Ce trebuie făcut dacă vrem să evităm scenariul pesimist; o listă de măsuri specifice care trebuie luate pentru a opri excesul monetar; o evaluare a cât de gravă va fi mahmureala economică; o listă de pentru supravieţuirea personală - şi nu numai.
Scenariul pesimist prezentat în capitolul anterior este genul de naraţiune care îi îndepărtează pe oameni. Nimeni nu vrea să audă aceste lucruri, chiar dacă sunt adevărate sau ar trebui să spunem mai ales dacă sunt adevărate. După cum spunea Adlai Stevenson când era candidat la preşedinţie: „Competiţia dintre fantezia plăcută şi faptele dezagreabile este inegală. Americanii sunt înnebuniţi după veşti bune."
Deci, unde este scenariul optimist în care totul merge bine, în care prosperitatea este restabilită şi libertatea este păstrată până la urmă?
De fapt, nu este greu de găsit. Îl puteţi găsi în fiecare zi undeva în ziarul dumneavoastră. Este credinţa comună a aproape tuturor politicienilor, experţilor şi comentatorilor. Dacă asta vrei să auzi, tocmai ti-ai pierdut timpul citind această carte.
Nu există nici un scenariu optimist. Evenimentele au progresat prea mult pentru astfel de lucruri. Chiar dacă începem să schimbăm lucrurile forţând Congresul să reducă cheltuielile, să reducă datoria şi să se desprindă de tratatele ONU, Cabala nu va renunţa fără o luptă feroce. Când a Doua Bancă a Statelor Unite se lupta pentru supravieţuirea sa în 1834, Nicholas Biddle, care o controla, a început să provoace tot mai mult haos în economie şi apoi să dau vina pe politicile antibancare ale preşedintelui Jackson. Prin înăsprirea bruscă a acordarii creditului şi retragerea banilor din circulaţie, el a declanşat o depresiune naţională la scară largă. În punctul culminant al atacului său, el a declarat: „Toate celelalte bănci şi toţi comercianţii pot da faliment, dar Banca Statelor Unite nu va da faliment."(44)
Nivelul de devastare care ar putea fi cauzat de Rezerva Federală de astăzi este infinit mai mare decât ceea ce Biddle a putut să

dezlănţuie. Ar fi o pură autoamăgire să credem că Cabala ar renunţa în linişte la puterea sa fără a-şi exercita această opţiune. Trebuie să concluzionăm că nimeni nu va ieşi nevătămat din asta. E al naibii de mult de plătit, şi noi suntem cei care vom plăti plati pretul acestor scenarii.

AL ŞAPTELEA MOTIV PENTRU A DESFIINA FED-UL

Ce legătură au toate acestea cu Sistemul Rezervei Federale? Răspunsul este că Rezerva Federală este punctul de plecare al scenariului pesimist.

Lanţul evenimentelor începe cu banii fiat creaţi de o bancă centrală, ceea ce duce la datorie guvernamentală, care provoacă inflaţie, care distruge economia, care sărăceşte oamenii, ceea ce oferă o scuză pentru creşterea puterii guvernamentale, care este un proces continuu ce culminează cu totalitarism. Eliminaţi Rezerva Federală din această ecuaţie, iar scenariul pesimist încetează să existe.

Acesta este al şaptelea şi ultimul motiv pentru a desfiinţa Fed-ul: Este un instrument al totalitarismului. Dacă scenariul optimist este prea optimist, iar scenariul pesimist este prea pesimist, atunci care este scenariul la care ar trebui să sperăm că se va îndrepta viitorul nostru?

Există o cale de mijloc între optimism şi pesimism. Aceasta se numeşte realism. A numi acest scenariu realist nu înseamnă că este predeterminat să se întâmple şi nici că este probabil să se întâmple. Este realist doar în sensul că se poate întâmpla dacă sunt îndeplinite anumite condiţii. Restul acestui capitol va fi dedicat unei analize a acestor condiţii.

Să începem prin a-i permite adversarului nostru, Cinismul, să enunţe problema cu care ne confruntăm: „Este realist să credem că tendinţele actuale pot fi de fapt inversate? Nu este doar o fantezie să credem că se poate face ceva la atat de tardiv pentru a rupe influenţa CFR asupra guvernului, mass-media şi educaţiei? Chiar ne aşteptăm ca publicul care mestecă gumă să se opună îndoctrinării din ziare, reviste, televiziune şi filme?”

Apatia se alătură: „Uitaţi. Nu puteţi face nimic. Bancherii şi politicienii au toţi banii şi toată puterea. Jocul s-a terminat deja. Profitaţi la maximum de ea şi bucuraţi-vă de viaţă cât puteţi.”

Nu ascultaţi Cinismul şi Apatia. Sunt agenţi ai duşmanului vostru. Ei vor să vă aliniaţi în linişte şi să vă supuneţi fără luptă.

Totuşi, ei subliniază un punct care nu trebuie trecut cu vederea.

Bătălia a progresat mult, iar poziţia noastră nu este bună. Dacă vrem să inversăm tendinţele actuale, trebuie să fim pregătiţi să facem un efort herculean. Asta nu înseamnă „Scrieţi-i congresmanului dumneavoastră" sau „Votaţi marţi" sau „Semnaţi o petiţie" sau „Trimiteţi o donaţie". Este mult prea uşor. Aceste măsuri încă joacă un rol important în planul de luptă, dar sunt departe de a satisface nevoia. Campaniile de fotoliu nu vor mai fi suficiente. Înainte de a trece la întrebarea despre ce fel de efort va fi necesar, să clarificăm mai întâi ce dorim să realizăm.

CE NU TREBUIE FĂCUT

Să începem cu aspectele negative: ce nu trebuie făcut. Cel mai evident element din această categorie este că nu trebuie să apelăm la guvern pentru mai multe dintre aceleaşi „leacuri" care ne-au îmbolnăvit. Nu vrem să se acorde mai multă putere Fed-ului sau Trezoreriei sau Preşedintelui şi nici nu avem nevoie de o altă agenţie guvernamentală. Probabil că nici măcar nu avem nevoie de legi noi, cu posibila excepţie a acelor acte legislative care abrogă unele dintre vechile legi existente acum. Scopul nostru este reducerea guvernului, nu extinderea acestuia.

Nu vrem pur şi simplu să desfiinţăm Fed-ul şi să predăm funcţionarea sa Trezoreriei. Aceasta este o propunere populară printre cei care ştiu că există o problemă, dar care nu au studiat istoria băncilor centrale. Este o temă recurentă a mişcării populiste şi a celor care susţin ceea ce ei numesc Credit Social. Argumentul lor este că Rezerva Federală este o instituţie privată şi independentă de controlul politic. Doar Congresul este autorizat să emită banii naţiunii, nu un grup de bancheri privaţi. Să lăsăm Trezoreria să emită bani de hârtie şi credit bancar, spun ei, şi putem avea toţi banii de care avem nevoie fără a fi nevoie să plătim nici un ban dobândă bancherilor.

Este un argument atrăgător, dar conţine defecte serioase. În primul rând, conceptul conform căruia Rezerva Federală este o instituţie privată este o ficţiune juridică. Băncile membre deţin acţiuni, dar acestea nu au drept de vot. Indiferent cât de mare este banca sau cât de mult capital este vărsat, fiecare bancă are un vot. Acţiunile nu pot fi vândute sau tranzacţionate. Acţionarii nu au nici unul dintre elementele obişnuite de control care vin odată cu proprietatea şi, de fapt, sunt subordonaţi consiliului central.

Cei şapte membri ai Consiliului Guvernatorilor sunt numiţi de

preşedinte şi confirmaţi de Senat. Este adevărat că Rezerva Federală este independentă de controlul politic direct, dar nu trebuie uitat niciodată că a fost creată de Congres şi poate fi desfiinţată de Congres. În realitate, Rezerva Federală nu este nici o ramură a guvernului, nici privată. Este un hibrid. Este o asociaţie a marilor bănci comerciale căreia li s-au acordat privilegii speciale din partea Congresului. O descriere mai exactă ar fi pur şi simplu că este un cartel protejat de legea federală.
Dar punctul mai important este că nu contează dacă Fed este guvernamentală sau privată. Chiar dacă ar fi în întregime privată, simpla predare a acesteia către guvern nu i-ar modifica funcţia. Aceiaşi oameni, fără îndoială, ar conduce-o şi ar continua să creeze bani în scopuri politice. Banca Angliei este străbunica băncilor centrale.
A fost deţinută de sectorul privat la început, dar a devenit o ramură oficială a guvernului britanic în vremuri mai recente. Continuă să funcţioneze ca o bancă centrală şi nimic substanţial nu s-a schimbat. Băncile centrale ale tuturor celorlalte naţiuni industrializate sunt ramuri directe ale guvernelor lor .
Sunt imposibil de distins ca funcţie de Rezerva Federală.
Detaliile tehnice ale structurii şi proprietăţii nu sunt la fel de importante ca si funcţia. Predarea Rezervei Federale către Trezorerie fără a o deposeda în acelaşi timp de funcţia sa de bancă centrală - adică de capacitatea sa de a manipula masa monetară - ar fi o pierdere colosală de timp.
Propunerea ca Trezoreria să emită banii naţiunii este o altă întrebare şi nu are nici o legătură cu cine deţine Fed. Nu este nimic în neregulă cu faptul că guvernul federal emite bani, atâta timp cât respectă Constituţia şi aderă la principiul onestităţii. Ambele restricţii interzic Congresului să emită bani de hârtie care nu sunt susţinuţi de aur sau argint. Dacă aveţi îndoieli cu privire la raţionamentul din spatele acestei afirmaţii, ar fi o idee bună să revedeţi capitolul cincisprezece înainte de a continua.
Este adevărat că, dacă Congresul ar avea puterea de a crea oricât de mulţi bani are nevoie fără Sistemul Rezervei Federale, nu ar trebui plătite dobânzi pentru datoria naţională; dar Fed deţine doar o mică parte din datorie.
Majoritatea acestor obligaţiuni sunt deţinute de persoane fizice şi instituţii din sectorul privat.

Încetarea plăţii dobânzilor nu i-ar afecta pe acei bancheri mari şi răi la fel de mult cum i-ar afecta pe milioanele de oameni care şi-ar pierde poliţele de asigurare, investiţiile şi planurile de pensie. Schema de Credit Social ar distruge economia dintr-o singură lovitură.
Şi tot nu am fi rezolvat problema esentiala. Bancherii ar fi excluşi din înşelătorie, dar ar rămâne politicienii . Congresul ar acţiona acum ca bancă centrală, masa monetară ar continua să crească, inflaţia ar continua să crească vertiginos, iar naţiunea ar continua să moară. În plus, emiterea de bani fără susţinere în aur sau argint încalcă Constituţia.

ZVONUL DESPRE MOTIVUL ASASINARII LUI JFK

În 1981, a circulat zvonul că preşedintele Kennedy fusese asasinat de agenţi ai puterii monetare ascunse pentru că semnase Ordinul Executiv nr.11110 care instruia Trezoreria să tipărească peste 4 miliarde de dolari în bancnote americane. Tocmai despre acestfapt discutam mai sus: monedă de hârtie fără suport în aur sau argint, emisă de guvern si nu de Rezerva Federală. Conform zvonului, bancherii erau furioşi pentru că ar pierde plăţile dobânzilor la masa monetară.
Când Ordinul a fost descoperit, însă, acesta implica Certificate de Argint, nu bancnote americane. Certificatele de Argint sunt susţinute de argint, ceea ce înseamnă că sunt bani reali, deci zvonul era greşit din acest punct de vedere. Dar nici la Certificatele de Argint nu se plătesc dobânzi, aşa că zvonul a rezistat în această privinţă. A existat însă un al treilea punct pe care toată lumea părea să-l treacă cu vederea. Ordinul Executiv nu a instruit Trezoreria să emita Certificate de Argint. L-a autorizat doar să facă acest lucru dacă s-ar ivi ocazia. Ocazia nu s-a ivit niciodată. Ultima emisiune de certificate de argint a avut loc în 1957, cu şase ani înainte de ordinul executiv Kennedy.
În 1987, ordinul a fost abrogat prin Ordinul Executiv Nr.12608 semnat de preşedintele Reagan.
Guvernul a tipărit într-adevăr câteva bancnote americane în 1963, dar acestea au fost ca răspuns la un act al Congresului, care a ordonat Trezoreriei să menţină cantitatea de bancnote americane aflate în circulaţie la un nivel fix. Acesta impunea înlocuirea exemplarelor uzate sau deteriorate ale bancnotelor mai vechi cu unele noi.

Unele dintre aceste bancnote noi au intrat în circulaţie, dar au fost rapid acumulate de colecţionari privaţi. Nu au devenit niciodată o parte semnificativă a masei monetare şi nici nu erau destinate să fie. Această tipărire nu a fost comandată de JFK şi, de fapt, nu exista nici un motiv ca el să fi avut măcar cunoştinţă de ea.
Zvonul persistent privind rolul bancherilor în moartea lui JFK a fost întărit de mai multe cărţi care au circulat în cercurile conservatoare. Acestea conţineau un pasaj ameninţător din discursul lui Kennedy de la Universitatea Columbia tinut cu doar zece zile înainte de asasinarea sa. El este citat spunând:
„Înalta funcţie de preşedinte a fost folosită pentru a instiga un complot de distrugere a libertăţii americanilor şi, înainte de a părăsi funcţia, trebuie să-l informez pe cetăţean despre starea lui deplorabilă."(45) Cu toate acestea, când Universitatea Columbia a fost contactată pentru a furniza o transcriere a discursului, s-a aflat că Kennedy nu a vorbit niciodată acolo - nici cu zece zile înainte de asasinarea sa, nici în vreun alt moment!
Ronald Whealan, bibliotecar şef la Biblioteca John Fitzgerald Kennedy din Boston, oferă aceste informaţii suplimentare: „Cu zece zile înainte de asasinare, el se afla la Casa Albă, unde se întâlnea, printre alţii, cu ambasadorul Portugaliei în Statele Unite."(46)
Este posibil ca preşedintele să fi făcut remarcile care i se atribuie la o altă dată, în faţa unui public diferit. Chiar şi aşa, este un mesaj criptic care ar putea avea mai multe semnificaţii. Faptul că a intenţionat să expună Fed este cel mai puţin probabil dintre toate. Kennedy fusese un socialist şi internaţionalist de-o viaţă. A urmat cursurile Fabian London School of Economics; a participat la distrugerea masei monetare americane; şi a orchestrat transferul bogăţiei americane către naţiuni străine. Există puţine motive să credem că el „văzuse brusc lumina" şi că îşi schimba convingerile şi angajamentele de-o viaţă.(47)

SUSTINATORII REGLEMENTARILOR SI INTERVENTIEI GUVERNULUI VS. DEREGLEMENTARE SI INTERVENTIE REDUSA

Dar am deviat de la subiect. Să revenim la acele teorii impracticabile privind reforma monetară. Proeminenţi în această categorie sunt monetariştii şi cei care sustin stimularea creşterii economice prin creşterea producţiei şi ofertei de bunuri/servicii, în

principal prin reduceri de impozite (în special pe venit/capital), dereglementare şi intervenţie guvernamentală redusă, considerând că acest lucru stimulează munca, investiţiile şi inovaţia, extinzând în cele din urmă economia şi baza impozabilă. Monetariştii, aderând la teoriile lui Milton Friedman, cred că banii ar trebui să continue să fie creaţi prin Mecanismul Mandrake al Rezervei Federale, dar că oferta ar trebui să fie determinată de o formulă strictă stabilită de Congres, nu de Fed.
Adepţii ofertei de bunuri si servicii, reprezentaţi de Arthur Laffer şi Charles Kadlec, cred şi ei în formule, dar au una diferită. Ei vor cantitatea de bani să fie determinată de cererea actuală de aur. Nu vorbesc despre un adevărat standard aur în care banii de hârtie sunt pe deplin susţinuţi.
Urmând ceea ce ei numesc o „regulă a preţului aurului", ar observa pur şi simplu preţul aurului pe piaţa liberă şi apoi ar modifica dolarul prin extinderea sau contracţia masei monetare pentru a-i menţine valoarea relativă, în comparaţie cu aurul, destul de constantă.
Aceste grupuri împărtăşesc aceeaşi filozofie de bază. Fiecare are o formulă diferită, dar sunt de acord asupra metodei: manipularea masei monetare.
Ei împărtăşesc aceeaşi convingere că piaţa liberă nu va funcţiona fără asistenţă; aceeaşi credinţă în înţelepciunea şi integritatea formulelor, birourilor şi agenţiilor create politic. Fed rămâne neatinsă pe parcursul tuturor acestor dezbateri, deoarece este mecanismul suprem de intervenţie. Aceşti oameni nu vor cu adevărat să schimbe Sistemul Revervelor Federale. Vor doar să le vină rândul să il conducă.
Ocazional, apare o propunere cu adevărat originală care captează atenţia cuiva. Adresându-se unei prestigioase adunări de teoreticieni monetari conservatori,în 1989, Jerry Jordan a sugerat că baza monetară ar putea fi extinsă prin organizarea unei loterii naţionale. Guvernul ar plăti mai mulţi dolari în premii decât ar primi din vânzarea de bilete. Excesul ar reprezenta suma cu care s-ar extinde baza monetară.
Probabil, dacă ar dori să contracteze masa monetară, ar plăti mai puţini dolari decât ar primi. Era o idee interesantă, dar domnul Jordan s-a grăbit să adauge: „Problema, desigur, este că nu ar exista nici o constrângere instituţională eficientă asupra creşterii

bazei monetare."(48)
Într-adevăr, aceasta este problema tuturor schemelor care implică controlul monetar de către oameni.

AMENDAMENTUL PRIVIND ECHILIBRAREA BUGETULUI

Nici un aşa-numit amendament la Constituţie privind echilibrarea bugetului nu este un răspuns. De fapt, este o iluzie şi o fraudă. Unii dintre cei mai mari risipitori din Congres sunt susţinători ai acestor reglementari. Ei ştiu că este popular printre alegători si nu le-ar îngreuna deloc stilul de praduitori. Dacă nu li s-ar permite să cheltuiască mai mult decât primesc în impozite, ar avea o scuză perfectă pentru a creşte impozitele. Ar fi o modalitate de a-i pedepsi pe alegători pentru că le-au impus limite. Alegătorii, pe de altă parte, s-ar prăbuşi sub povara impozitelor mai mari şi ar cere congresmenilor lor să ocolească amendamentul pe care l-au susţinut anterior. Şi asta ar fi uşor. Majoritatea versiunilor amendamentului privind echilibrarea bugetului au o bresa construită exact în acest scop. Congresul îşi va echilibra bugetul „cu excepţia cazurilor de urgenţă". Cine decide ce constituie o urgenţă?Congresul, desigur. Cu alte cuvinte, Congresul îşi va echilibra bugetul cu excepţia cazului în care nu doreşte. Deci, ce altceva este nou?

Un amendament serios ar trebui să abordeze nu echilibrarea bugetului,ci limitarea cheltuielilor. Dacă s-ar face acest lucru, bugetul s-ar rezolva de la sine. Dar chiar şi asta ar fi o pierdere de timp, având în vedere actuala compoziţie a Congresului. În loc să generăm presiune politică pentru un amendament constituţional, ar fi mai bine să îndreptăm acelaşi effort spre a-i da afară din funcţie pe cei care cheltuiesc mult. Atâta timp cât risipitorilor le este permis să rămână acolo, vor găsi o modalitate de a ocoli orice lege - inclusiv Constituţia însăşi.

O altă problemă a majorităţii versiunilor amendamentului privind echilibrarea bugetului este că nu ar afecta cheltuielile extrabugetare numite drepturi sociale.

Acestea reprezintă acum 52% din totalul cheltuielilor federale şi cresc cu 12% în fiecare an. O strategie care ignoră această povară copleşitoare nu merită nici măcar luată în considerare. Chiar dacă Congresul ar putea fi forţat să oprească cheltuielile in deficit, amendamentul privind echilibrarea bugetului nu ar rezolva problema inflaţiei sau ale rambursării datoriei naţionale.

Rezerva Federală poate acum să umfle masa noastră monetară folosind literalmente orice datorie din lume. Nu trebuie să vină de la Congres. Dacă nu ne concentrăm asupra Rezervei Federale în sine, vom juca doar jocuri politice fără nici o şansă de câştig.

În fiecare an, câţiva congresmeni îngrijoraţi depun un proiect de lege pentru a investiga sau audita Sistemul Rezervei Federale. Aceştia trebuie lăudaţi pentru efortul lor, dar procesul a fost un exerciţiu inutil. Proiectele lor de lege primesc puţină publicitate sau sunt ignorate total şi nu trec niciodată de comisie pentru vot. Chiar dacă ar primi o atenţie serioasă, ar putea fi de fapt contraproductive.

La prima vedere, s-ar părea că nu este nimic în neregulă cu o investigaţie sau un audit al Congresului, dar ce este de investigat? Trebuie să presupunem că Fed face exact ceea ce spune şi respectă în totalitate legea. Probabil că s-ar descoperi câteva nereguli minore care implică abuz personal de fonduri sau profit din interior, dar acestea ar fi minore în comparaţie cu frauda gigantică care este deja la vedere pentru toată lumea.

Rezerva Federală este cea mai mare şi mai de succes escrocherie din lume.Oricine înţelege natura banilor poate vedea acest lucru fără o echipă de anchetatori şi auditori.

Pericolul unei propuneri de auditare a Fed este că ar întârzia acţiunile serioase cu ani de zile, în timp ce auditul este în desfăşurare. Ar da impresia falsă că Congresul face ceva. De asemenea, le-ar oferi tehnicienilor monetari oportunitatea de a aşterne o perdea de fum de discursuri lipsite de substanta şi statistici confuze. Publicul s-ar aştepta ca toate răspunsurile să apară în urma anchetei, dar tocmai grupurile şi combinaţiile care trebuie investigate ar deruta ancheta. Până când vor apărea în sfârşit paisprezece volume de mărturii, grafice, tabele şi documente justificative, publicul ar fi intimidat şi obosit. Nu avem nevoie de un proiect de lege pentru a audita Sistemul Rezervelor Federale. Avem nevoie de unul pentru a-l aboli.

UN PLAN DE ELIMINARE A FED-ULUI

Atât despre lucrurile care nu trebuie făcute. Tot ce ar fi necesar pentru a aboli Sistemul Rezervei Federale este un act al Congresului constând într-o singură propoziţie:

Legea Rezervei Federale şi toate amendamentele sale sunt prin prezenta abrogate.
Dar acest lucru ar şterge sistemul nostru monetar peste noapte şi ar crea un asemenea haos în economie încât ar trimite natiunea direct in mâinile globaliştilor. Aceştia ar folosi haosul rezultat ca dovadă că o astfel de mişcare a fost o greşeală, iar poporul american ar primi probabil cu bucurie o salvare din partea FMI/Băncii Mondiale. Ne-am regăsi din nou în Scenariul Pesimist, chiar dacă am fi făcut ceea ce trebuie.
Există anumiţi paşi care trebuie să preceadă abandonarea Fed-ului dacă vrem să avem o cale sigură. Primul pas este să convertim banii noştri fiat actuali în bani reali. Asta înseamnă că trebuie să creăm o ofertă monetară complet nouă care este 100% susţinută de metale preţioase - şi trebuie să facem acest lucru într-o perioadă de timp rezonabil de scurtă.(49) În acest scop, trebuie, de asemenea, să stabilim valoarea reală a banilor noştri fiat actuali, astfel încât să poată fi schimbaţi cu bani noi în mod realist şi eliminaţi treptat din circulaţie. Iată cum se poate face acest lucru:
1. Abrogaţi legile privind mijlocul legal de plată. Guvernul federal va continua să accepte bancnote ale Rezervei Federale pentru plata impozitelor, dar toţi ceilalţi contribuabili vor fi liberi să le accepte, să le respingă sau să le reducă valoarea după cum doresc. Nu este nevoie să forţăm oamenii să accepte bani oneşti. Doar banii fiat au nevoie de ameninţarea cu închisorii pentru a-i susţine ca mijloc legal de plata. Instituţiile private ar trebui să fie libere să inoveze şi să concureze. Dacă oamenii doresc să folosească timbre verzi sau cupoane Disney-ride sau bancnote de la Banca Americii ca mijloc de schimb, ar trebui să fie liberi să o facă. Singura cerinţă ar trebui să fie îndeplinirea fidelă a contractului. Dacă compania Green-Stamp spune că va oferi o lampă de cristal pentru şapte plicuri de timbre, atunci ar trebui să fie obligată să facă acest lucru. Disney ar trebui să fie obligat să accepte cuponul exact în modul imprimat pe verso. Şi, dacă Banca Americii le spune deponenţilor săi că îşi pot primi dolarii înapoi oricând doresc, ar trebui să fie obligată să păstreze 100% rezerve (monede sau certificate de trezorerie) în seiful său în permanenţă. În tranziţia către o monedă nouă, se anticipează că vechile bancnote ale Rezervei Federale vor continua să fie utilizate pe scară largă.
2. Îngheţarea ofertei actuale de bancnote ale Rezervei Federale, cu

excepţia a ceea ce va fi necesar la pasul numărul şase.
3. Definiţia dolarul „real” bazat pe metale preţioase,de preferinţă ar fi valoarea din trecut: 24.05 grame de argint. Ar putea fi o altă greutate de argint sau chiar un alt metal, dar vechiul dolar de argint este un câştigător dovedit.
4. Stabiliţi aurul ca rezervă monetară auxiliară care poate fi înlocuită cu argintul, nu la un raport de preţ fix, ci la orice raport este stabilit de piaţa liberă. Raporturile fixe devin întotdeauna nedrepte în timp, deoarece preţurile aurului şi argintului fluctuează unul faţă de celălalt. Deşi aurul poate fi înlocuit cu argintul la acest raport, doar argintul este fundamentul dolarului.
5. Restabiliţi moneda liberă la Monetăria SUA şi emiteţi „dolari” de argint, precum şi bazati de aur.Dolarii, vor fi definiti prin conţinutul de metal pretios, dar numai monedele cu conţinut de argint pot fi numite dolari, jumătăţi de dolar, sfert de dolar sau a zecea parte (dimes). La început, aceste monede vor fi derivate doar din metal adus la Monetărie de către părţi private.
Nu trebuie să fie extrase din rezerva Trezoreriei, care este rezervată pentru utilizare în etapa numărul şase.
6. Achitaţi datoria naţională cu bancnote ale Rezervei Federale create în acest scop. Crearea de bani fără susţinere este interzisă de Constituţie; cu toate acestea, atunci când nimeni nu este obligat prin lege să accepte bancnotele Rezervei Federale ca mijloc legal de plată, acestea nu vor mai fi moneda oficială a Statelor Unite. Vor fi doar un fel de script guvernamentală pe care nimeni nu este obligat să o accepte. Utilitatea lor va fi determinată de utilitatea lor în plata impozitelor şi de anticiparea publicului de a le schimba în bani reali la o dată ulterioară.
Crearea de bancnote ale Rezervei Federale, cu înţelegerea că acestea nu sunt moneda oficială a Statelor Unite, nu ar fi, prin urmare, o încălcare a Constituţiei. În orice caz, decizia este deja luată. Decizia de a răscumpăra obligaţiunile guvernamentale cu bancnote ale Rezervei Federale nu ne aparţine. Congresul a decis acest lucru cu mult timp în urmă, iar cursul a fost stabilit în momentul în care acele obligaţiuni au fost emise. Noi abia participam la acest joc. Banii vor fi creaţi în acest scop. Singura noastră alegere este când: acum sau mai târziu. Dacă permitem obligaţiunilor să rămână în vigoare, datoria naţională va fi distrusă de inflaţie. Valoarea dolarilor iniţiali va fi redusă treptat la zero,

rămânând doar dobânda.
Puterea de cumpărare a tuturor va fi distrusă, iar naţiunea va muri. Dar dacă vrem să nu repudiem datoria naţională şi decidem să o achităm acum, vom fi eliberaţi de povara plăţilor de dobânzi şi, în acelaşi timp, vom pregăti calea pentru un sistem monetar solid.
7. Promiteţi ca tezaurul de aur şi argint al guvernului (cu excepţia stocului militar) să fie folosit ca si garanţie pentru toate bancnotele Rezervei Federale în circulaţie. Denaţionalizarea acestor active este de mult stabilită. În diferite momente ale istoriei recente, a fost ilegal ca americanii să deţină aur, iar activele lor private au fost confiscate.
Suma care a fost luată ar trebui returnată sectorului privat ca si principiu moral. Restul rezervei de aur aparţine, de asemenea, poporului, deoarece acesta a plătit pentru ea prin taxe şi inflaţie. Guvernul nu are nici o nevoie de aur sau argint decât pentru a susţine oferta de bani.
A venit momentul să returnăm poporului aceste active şi să le folosim în acest scop.
8.Să fie determinată greutatea întregului aur şi argint deţinut de guvernul SUA şi apoi calculată valoarea totală a acestei rezerve în dolari reali (de argint).
9. Determinat numărul tuturor bancnotelor Rezervei Federale aflate în circulaţie şi apoi calculată valoarea reală în dolari a fiecăreia prin împărţirea valorii metalelor preţioase la numărul de bancnote.
10. Retrase toate bancnotele Rezervei Federale din circulaţie si schimbate în dolari la raportul calculat. Va exista suficient aur sau argint pentru a răscumpăra fiecare bancnotă Rezervei Federale aflată în circulaţie.(50)
11. Convertite toate contractele bazate pe bancnotele Rezervei Federale în dolari argint folosind acelaşi raport de schimb,incluzand contractele numite ipoteci şi obligaţiuni guvernamentale. În acest fel, valorile monetare exprimate în obligaţiile de datorie vor fi convertite pe aceeaşi bază şi în acelaşi timp ca moneda.
12. Sa fie emise certificate de argint. Pe măsură ce Trezoreria răscumpără bancnotele Rezervei Federale în dolari, destinatarii vor avea opţiunea de a lua monede sau certificate de trezorerie care sunt garantate 100%. Aceste certificate vor deveni noua monedă de hârtie.

13. Aboliţi Sistemul Rezervei Federale. Ar fi posibil să se permită Sistemului să continue ca o banca de compensare a cecurilor atât timp cât nu ar funcţiona ca o bancă centrală. Va fi nevoie de o institutie de compensare a cecurilor, iar băncile care deţin în prezent Fed ar trebui să aibă voie să continue să presteze acest serviciu. Cu toate acestea, acestea nu trebuie să mai primească subvenţii fiscale pentru a funcţiona, iar concurenţa trebuie permisă. Cu toate acestea, Sistemul Rezervei Federale, aşa cum este înfiinţat în prezent de Congres, trebuie desfiinţat.
14. Introducerea sistemului bancar liber. Băncile ar trebui dereglementate şi, în acelaşi timp, scutite de protecţia pe cheltuiala contribuabililor. Gata cu salvările bancare. FDIC şi alte agenţii guvernamentale de „asigurări" ar trebui desfiinţate treptat, iar funcţiile lor transferate către companii de asigurări din sectorul privat. Băncile ar trebui să fie obligate să păstreze rezerve de 100% pentru depozitele la vedere, deoarece aceasta este o obligaţie contractuală. Toate formele de depozite la termen ar trebui prezentate publicului exact aşa cum sunt certificatele de depozit astăzi. Cu alte cuvinte, deponentul ar trebui să fie pe deplin informat că banii săi sunt investiţi şi va trebui să aştepte o perioadă specificată înainte de a-i putea recupera. Concurenţa va asigura ca aceste instituţii care deservesc cel mai bine nevoile clienţilor lor vor prospera.
Cele care nu o fac vor disparea - fără a fi nevoie de o armată de autorităţi de reglementare bancară.
15. Reducerea dimensiunii şi a domeniului de aplicare al guvernului. Nici o soluţie la problemele noastre economice nu este posibilă în socialism. Autorul consideră că guvernul ar trebui să se limiteze la protejarea vieţii, libertăţii şi proprietăţii - nimic mai mult. Aceasta înseamnă eliminarea aproape tuturor programelor cu orientare socialistă care infestează acum birocraţia federală. Dacă sperăm să ne păstrăm - sau poate să ne recâştigăm - libertatea, ele pur şi simplu trebuie să dispară. În acest scop, guvernul federal ar trebui să vândă toate activele care nu sunt direct legate de funcţia sa principală de protecţie; ar trebui să subcontracteze privat cât mai multe dintre serviciile sale; şi ar trebui să îşi reducă şi să îşi simplifice considerabil taxele.
16. Restabilirea independenţei naţionale. O restricţie similară trebuie aplicată la nivel internaţional.

Trebuie să anulăm toate programele care duc la dezarmare şi interdependenţă economică. Cel mai semnificativ pas în această direcţie va fi să ne eliberam din ONU şi organizatia sa fie scoasa de pe teritoriul SUA, acesta fiind doar începutul. Există sute de tratate şi acorduri administrative care trebuie anulate. Pot exista câteva care sunt constructive şi reciproc benefice pentru noi şi pentru alte naţiuni, dar marea majoritate a acestora vor trebui să dispară. Asta nu se datorează faptului că suntem izolaţionişti. Pur şi simplu pentru că vrem să evităm să fim cufundaţi în tirania globală.
Unii vor spune că achitarea datoriei naţionale cu bancnote ale Rezervei Federale echivalează cu o repudiere a datoriei. Nu este aşa. Acceptarea vechilor bancnote pentru plata impozitelor nu este o repudiere. Schimbarea lor pentru cota lor corespunzătoare din aurul sau argintul naţiunii nu este o renegare.
Convertirea lor direct într-o monedă solidă, cu o pierdere mică sau deloc a puterii de cumpărare, nu este o respingere. Singurul lucru care ar fi repudiat este vechiul sistem monetar, dar acesta a fost conceput pentru a fi respins. Oamenii de ştiinţă monetari şi politici care au creat şi susţinut Sistemul Rezervei Federale nu au intenţionat niciodată să ramburseze datoria naţională. A fost calea lor către profit şi putere. Inflaţia este o povara în rate a actualului sistem. Sistemul actual este un truc politic, o şmecherie contabilă. Noi doar recunoaştem ce este. Pur şi simplu refuzăm să ne prefacem că nu înţelegem ce ne fac. Refuzăm să mai jucăm jocul.

DIMENSIUNEA INACTIUNII

Aceştia sunt cei şaisprezece paşi, dar care sunt efectele lor? Nu ar trebui să fie o surpriză faptul că există un preţ de plătit pentru revenirea la sobrietatea monetară.
Mahmureala nu poate fi evitată, decât prin continuarea excesului, care este drumul spre moarte. Să aruncăm o privire la cât ne-a costat deja acest exces.
Vom măsura acest lucru calculând cât va valora fiecare bancnotă a Rezervei Federale atunci când vor apărea noii bani.
Următoarele cifre sunt prezentate doar în scop ilustrativ.
Datele sunt extrase din surse publice şi de la Rezerva Federală însăşi, dar nu există nici o modalitate de a şti cât de precise sunt cu adevărat. Pe lângă problema exactităţii, există unele elemente statistice care sunt atât de obscure încât nici măcar experţii de la Fed nu sunt siguri ce înseamnă.

Când va veni momentul să se aplice acest program, va fi necesar să se adune un grup de lucru format din experţi care pot audita registrele şi pot analiza metalele.
Cu toate acestea, pe baza celor mai bune informaţii disponibile publicului, iată ce obţinem:
Cantitatea totală de argint deţinută de guvern la 30 septembrie 1993 era de 30.200.000 de uncii troy (circa 93.932.499.936 kg).
Dacă presupunem că noul dolar va fi definit ca 24.057 gr argint (ceea ce este egal cu 0,77344 uncii troy), atunci această cantitate este evaluată la 39.046.338,51 USD.
Preţul aurului la acea dată era de 384,95 dolari uncia in dolari fiat emisi de Rezervei Federale. Argintul costa 4,99 dolari fiat pe uncie. Prin urmare, raportul dintre metale era de 77 la 1.
Oferta de aur era de 261.900.000 de uncii. Prin urmare, valoarea ofertei de aur (de 77 de ori greutatea sa în uncii) era de 26.073.517.000 de dolari.
Valoarea argintului şi aurului combinate ar fi de 26.112.563.338 de dolari.
Numărul de bancnote ale Rezervei Federale pe care această ofertă ar trebui să le răscumpere ar fi totalul combinat al masei monetare M1(monedă şi depozite la vedere) plus numărul suplimentar de bancote necesare pentru achitarea datoriei naţionale. M1 la 27 septembrie 1993 era de 1.103.700.000.000 FRN(Floating Rates Notes sau Obligaţiunile cu rată variabilă - sunt titluri de creanţă cu o rată a dobânzii variabilă (cupon) care se ajustează periodic, de obicei legată de un indice de referinţă precum SOFR sau bonuri de trezorerie plus un spread fix, protejând investitorii în medii cu rate ale dobânzii în creştere, oferind în acelaşi timp o volatilitate a preţurilor mai mică decât obligaţiunile cu rată fixă)..(52) Datoria naţională era de 4.395.700.000.000 FRN. Prin urmare, suma totală care trebuie răscumpărată ar fi de 5.499.400.000.000 FRN.
Concluzia acestui calcul este că valoarea fiecărei bancnote a Rezervei Federale va fi egală cu 0,0047 dolari de argint. Un dolar de argint ar valora cât 213 bancnote ale Rezervei Federale!

RĂU, DAR NU DEMORALIZATOR

Va fi o pilulă amară de înghiţit,care sună mai rău decât este în realitate. Amintiţi-vă că noii dolari vor avea o putere de cumpărare mai mare decât cei vechi.
Monedele vor juca un rol mai mare în tranzacţiile de zi cu zi.

Apelul telefonic cu o monedă de 5 cenţi şi trabucul de zece cenţi vor reveni. Cel puţin la început, preţul acestor articole va fi probabil mai mic de atât. Aşa cum s-a explicat în capitolul şapte, orice cantitate de aur sau argint va servi drept fundament pentru un sistem monetar. Dacă cantitatea este mică aşa cum va fi cu siguranţă cazul în momentul tranziţiei înseamnă pur şi simplu că valoarea fiecărei unităţi de măsură va fi mare. În acest caz, monedele vor rezolva problema. Monedele de un cent ar fi folosite pentru o ceaşcă de cafea; o zecime de cent ar valora un apel telefonic şi aşa mai departe. Noile monede, cu denominaţie mică, ar satisface această nevoie. Într-o perioadă de timp relativ scurtă, însă, oferta monetară de aur şi argint ar creşte ca răspuns la cererea pieţei libere. Când oferta creşte, valoarea relativă va scădea până când se va atinge un echilibru natural aşa cum s-a întâmplat întotdeauna în trecut. În acel moment, aceste monede nu vor mai fi necesare şi pot fi eliminate treptat.

Un inconvenient? Da. Automatele de vânzare vor trebui să fie modernizate pentru noile monede, dar acest lucru nu ar fi mai dificil decât modernizarea lor pentru a accepta bancnote de hârtie sau carduri de debit din plastic, ceea ce va fi necesar dacă nu adoptăm aceste măsuri. Este un preţ mic de plătit pentru o revenire ordonată la banii reali.

O altă soluţie posibilă ar fi redefinirea noului dolar pentru a conţine o cantitate mai mică de argint. Avantajul ar fi că am putea continua să folosim moneda noastră actuală. Partea negativă, însă, este faptul că ar crea dureri de cap după tranziţie, deoarece moneda de atunci ar fi prea ieftină. În loc să schimbăm acum, am pur şi simplu amâna pentru mai târziu. Acum este momentul să o facem - şi să o facem corect.

Valoarea originală a unui dolar de argint a fost determinată după secole de încercări şi erori. Nu trebuie să reinventăm roata. Ştim că va funcţiona pe termen lung.

În trecut, băncile s-au bucurat de un flux de numerar abundent din dobânzi pentru banii creaţi din nimic. Acest lucru se va schimba. Va trebui să facă o distincţie clară între depozitele la vedere şi depozitele la termen. Clienţii vor fi informaţi că, dacă doresc privilegiul de a-şi primi banii înapoi la cerere, depozitul lor de monede sau Certificate de Trezorerie va fi păstrat în seif şi nu va fi împrumutat altora.

Prin urmare, nu va genera dobândă pentru bancă. Dacă banca nu poate câştiga bani din depozit, atunci trebuie să perceapă de la deponent un comision pentru protejarea banilor săi şi pentru serviciile de verificare. Dacă clientul doreşte să câştige dobândă la depozitul său, atunci va fi informat că acesta va fi investit sau împrumutat, caz în care nu se poate aştepta să-l primească înapoi oricând doreşte. El îşi va plasa în mod conştient banii într-un depozit la termen cu acordul că trebuie să treacă o anumită perioadă de timp înainte ca investiţia să ajungă la scadenţă.
Efectul acestei practici asupra sistemului bancar va fi enorm. Băncile vor trebui să plătească rate ale dobânzii mai mari pentru a atrage capital de investiţii. Vor trebui să îşi reducă cheltuielile generale şi să elimine o parte din profituri. Marjele de profit vor fi reduse. Eficienţa se va îmbunătăţi. Obişnuiau să ofere servicii „gratuite" care de fapt erau plătite din dobânzile câştigate la depozitele la vedere ale clienţilor lor. Acum vor percepe taxe pentru aceste servicii, cum ar fi verificarea şi depozitarea în siguranţă a depozitelor. Clienţii probabil se vor plânge la început că trebuie să plătească pentru aceste lucruri şi nu vor mai exista prăjitoare de pâine gratuite.
Sistemele electronice de transfer vor deveni probabil populare datorită confortului lor, dar vor fi opţionale. Tranzacţiile cu numerar şi cecuri vor continua să joace un rol important. Monitorizarea guvernamentală va fi ilegală.
Deşi vor fi mai puţini dolari în circulaţie decât bancnote ale Rezervei Federale, valoarea fiecăruia va fi în mod corespunzător mai mare. Fiecare persoană va ajunge să aibă aceeaşi putere de cumpărare pe care o avea înainte de conversie. Pentru o perioadă scurtă de timp, atât banii vechi, cât şi cei noi vor circula împreună, iar unii oameni vor avea dificultăţi în a face calculele necesare pentru a determina valorile lor relative. Dar aceasta este o operaţiune de rutină pentru oamenii care locuiesc în Europa sau pentru oricine călătoreşte într-o ţară străină. Nu există nici un motiv să credem că americanii sunt prea proşti ca să gestioneze aceasta situatie.

VESTI PROASTE ŞI UNELE BUNE

Nu ar trebui să ne amăgim crezând că aceasta va fi o tranziţie uşoară. Va fi o perioadă foarte dificilă, iar oamenii vor trebui să se obişnuiască cu un mod complet nou de a gândi şi de a face. Îngheţarea masei monetare actuale ar putea declanşa panică pe

piaţa bursieră şi în comunitatea de afaceri.
Preţurile acţiunilor ar putea scădea, provocând dispariţia averilor sustinute moneda fiduciara înapoi în computerele din care provin. Unele companii s-ar putea închide din lipsă de credit facil. Băncilor subrede li se va permite să se închidă, în loc să fie salvate din taxele contribuabililor. Şomajul s-ar putea agrava pentru o vreme. Cei care au fost obişnuiţi cu o călătorie gratuită vor trebui acum să meargă, sau să işi plătească drumul.
Masele care primesc ajutor social nu vor renunţa în linişte la cecuri şi tichete alimentare.
Mass-media va alimenta flăcările nemulţumirii. Cabala va fi la fiecare macaz pentru a deraia trenul.
Acesta va fi momentul celui mai mare pericol pentru noi, momentul în care oamenii s-ar putea sătura de călătoria lor grea în deşert şi să-şi piardă interesul pentru ţara făgăduită. Acesta este momentul în care ar putea tânji după o întoarcere în captivitate şi să se întoarcă la gropile de sclavi ale faraonului.
Ideea importantă, însă, este că majoritatea acestor probleme ar fi temporare. Ele ar fi prezente doar în perioada de tranziţie către o nouă monedă. De îndată ce monedele de aur şi argint vor fi disponibile gratuit la Monetărie şi de îndată ce oamenii vor vedea cât de mare este cererea pentru monedele de aur şi argint, va exista un flux constant de mineri şi bijutieri care vor adăuga noi rezerve mari de metale preţioase la stocul monetar al naţiunii. Străinii, fără îndoială,vor contribui la acest flux. Monedele vechi de aur şi argint vor reapărea şi pe piaţă.Foarte repede, pe măsură ce rezervele de metale preţioase răspund cererii şi ofertei, cantitatea de bani va creşte, iar valoarea lor per unitate va scădea la echilibrul său natural.
Si nu va fi inflaţie? Da, va fi, dar va fi semnificativ diferită de inflaţia cauzată de banii fiat din patru motive: (1) în loc să fie cauzată de politicieni şi bancheri care încearcă să manipuleze economia pentru a-şi îmbunătăţi agenda personală, va fi cauzată de forţe economice naturale care caută un echilibru între cerere şi ofertă; (2) în loc să fie dăunătoare naţiunii, ducând la distrugerea economiei, va face parte dintr-un proces de vindecare care va duce la prosperitate; (3) va fi mai puţin severă decât ceea ce vom experimenta dacă nu facem tranziţia; şi (4), în loc să facă parte dintr-un perpetuum mobile conceput să continue la nesfârşit,

va avea un punct terminus încorporat: punctul de echilibru natural în care efortul uman de a extrage aur şi argint este egal cu efortul de a crea acele lucruri pe care aurul şi argintul le pot cumpăra. Când se atinge acest punct, masa monetară va înceta să se extindă, iar inflaţia se va opri - odată pentru totdeauna. Mahmureala va dispărea. Din acel moment înainte, preţurile vor începe o scădere treptată, pe măsură ce progresele tehnologice permit o eficienţă îmbunătăţită a producţiei. Odată cu sosirea unor preţuri mai mici, oportunităţi de angajare mai bune şi creşterea prosperităţii, vocile nemulţumitilor se vor estompa treptat. După ce furtuna se va termina,America va avea o masă monetară onestă, un guvern fără datorii naţionale şi o economie fără inflaţie.

Indiferent de scenariul care se va desfăşura în viitor, există ape tulburi în faţă. Ar fi mai bine să ne punem vestele de salvare şi să ne pregătim pentru torenti. Suntem datori faţă de noi înşine şi de familiile noastre să luăm măsuri care ne vor creşte şansele de a ieşi de cealaltă parte. Dacă scenariul pesimist se desfăşoară nu va conta prea mult ce vom face, pentru că nu va exista cealalta parte. Dar în scenariul realist, există anumite precauţii care vor face o mare diferenţă în bunăstarea noastră economică.

Pentru a aprecia pe deplin înţelepciunea unora dintre aceste măsuri, este bine să ne oprim şi să luăm în considerare posibilitatea ca o tranziţie către siguranţă şi sănătate mintală economică să nu fie ordonată. O altă variantă a scenariului realist este că întregul nostru sistem s-ar putea prăbuşi, inclusiv structura internaţională care este asamblată la ONU. Dacă acest lucru s-ar întâmpla, nu va trebui să ne facem griji cu privire la o tranziţie ordonată către un sistem monetar solid, deoarece aceasta nu se va întâmpla. Principala noastră preocupare va fi supravieţuirea de bază.

Haosul economic şi tulburările civile nu ar trebui neapărat să fie preludiul unui guvern mondial. Dacă un număr mare de oameni ar fi suficient de bine informaţi pentru a şti dinainte care este planul inamicului şi mai ales dacă s-ar afla în locurile potrivite din cadrul sistemului, ar putea fi capabili să ofere conducere în momentul critic.

Dacă există sânge pe străzi şi perioade lungi de anarhie, este teoretic posibil ca grupuri de indivizi iluminaţi care s-au pregătit din timp să se intre în acest vid de putere şi să preia conducerea.

Acesta poate părea un alt scenariu pesimist, dar nu este. În cele din urmă, poate fi cel mai realist dintre toate. Dar nu ar trebui să sperăm la asta. Tot ce putem face este să ne pregătim pentru asta dacă se va întâmpla.

CUM SĂ NE PREGĂTIM

Ce putem face pentru a ne pregăti financiar? Pentru a evita ca aceasta să fie o disertaţie lungă, să folosim un plan organizat. Detaliile nu ar trebui să fie necesare.

1. Scăpaţi de datorii. O ipotecă pentru casa cuiva este o excepţie logică, cu condiţia ca preţul să fie corect. Împrumutul pentru afacerea cuiva este, de asemenea, o excepţie dacă se bazează pe un plan de afaceri solid. Investiţiile speculative nu sunt o idee bună în aceste vremuri, decât dacă sunt făcute cu bani pe care vă puteţi permite să îi pierdeţi.
2. Alegeţi o bancă solidă. Menţineţi conturi la mai multe instituţii. Nu păstraţi peste 250.000 USD într-o singură bancă. Reţineţi că nu toate tipurile de conturi sunt acoperite de FDIC. Unele instituţii oferă acum asigurări private.

Asiguraţi-vă că ştiţi în ce măsură sunteţi expus riscului.(53)

3. Diversificaţi-vă investiţiile între companii de top, extrabursiere, de creştere, cu venituri, mari, mici, mutuale, obligaţiuni, imobiliare, lingouri,acţiuni in minerit, active tangibile şi chiar valute straine. Industriile care se descurcă bine în vremuri dificile sunt jocurile de noroc, alcoolul şi divertismentul. Studiaţi domeniile şi companiile în care investiţi. Cunoştinţele personale sunt indispensabile.
4. Evitaţi cele mai recente „cele mai bune" performanţe. Performanţele lor excelente sunt istorice. Nu au nici o influenţă asupra performanţei viitoare. Dimpotrivă, este posibil ca acestea să fie acum supraevaluate şi pregătite pentru o scădere. Vedeţi cum a evoluat o investiţie pe termen lung cel puţin cincisprezece ani şi în special cum a evoluat în perioadele de recesiune economică.
5. Când investiţi în monede, evitaţi-le pe cele cu valoare numismatică mare cu excepţia cazului în care sunteţi pregătit să deveniţi expert. Ca şi în cazul altor tipuri de investiţii, cereţi sfaturi, dar nu vă bazaţi pe ele. Acelaşi lucru este valabil şi pentru diamante, opere de artă şi alte obiecte de colecţie. Rămâneţi la ceea ce ştiţi.

Altfel, veţi fi vulnerabil în apele infestate de rechini, unde chiar şi cei mai experimentaţi comercianţi pot pierde bani.

6. Menţineţi o rezervă de numerar, inclusiv monede vechi de argint. Pastrati suficienti bani pentru a vă asigura necesităţile timp de aproximativ două luni, dacă băncile nu pot procesa carduri de credit sau cecuri. Monedele de metale pretioase sunt pentru condiţii mai severe. De asemenea, este înţelept să menţineţi o aprovizionare bună cu alimente şi apă, în cazul în care sistemele de livrare ar înceta să funcţioneze. Speraţi la ce e mai bun; pregătiţi-vă pentru ce e mai rău.

PROFITORII DEZASTRELOR ECONOMICE

Toate acestea au ca scop supravieţuirea in aceste dezastre şi pregătirea pentru a oferi indrumare în vremurile tulburi care vor urma. Aceasta este o perspectivă destul de negativă. Există o perspectivă mai pozitivă pentru cei care caută veşti bune, aşa cum a spus Adlai Stevenson. Este perspectiva interesantă că putem transforma această calamitate în avantajul nostru. De fapt, putem profita de colapsul care vine. Acest gând a generat sute de cărţi şi buletine informative care oferă sfaturi despre cum să te îmbogăţeşti în timp ce alţii sunt distruşi. Există chiar şi o carte care oferă sfaturi despre cum să profiţi de boom-ul industriei de mediu. Ideea este cum să faci o avere pe urma prăbuşirii Americii.

Nu există nici o îndoială că există oportunităţi de a profita de deciziile de investiţii bazate pe o evaluare realistă a tendinţelor actuale. Majoritatea acestor oportunităţi, însă, depind de luarea deciziilor in functie de sincronizare a pieţei. Trebuie să ştim exact când să cumpărăm, când să vindem şi la ce preţ. Pentru a şti toate acestea, investitorul trebuie să devină expert în natura industriilor implicate şi trebuie să monitorizeze schimbările zilnice ale forţelor pieţei. Trebuie să încerce să-şi finalizeze analiza şi să ajungă la concluzii înaintea mulţimii. Şi, bineînţeles, trebuie să aibă dreptate. Majoritatea investitorilor nu sunt pregătiţi să facă asta, aşa că trebuie să se bazeze pe serviciile unor profesionişti, de obicei aceiaşi experţi care îi încurajează să investească în astfel de întreprinderi. Dacă investiţia este profitabilă, analistul primeşte un procent.

Dacă investiţia eşuează, analistul primeşte în continuare un comision.

Această relaţie nu este specifică doar grupului „profit din criza”. Ea se regăseşte la fiecare nivel al afacerilor de investiţii,precum şi în

profesiile juridice şi medicale. Clientul plăteşte pentru sfaturi, indiferent de calitatea acestora. Ceea ce este deranjant la acest concept de investiţii este că de fapt, poate contribui la înrăutăţirea situaţiei. Concentrându-ne pe găsirea unor modalităţi inteligente de a evita efectele inflaţiei sau de a obţine profit de pe urma acesteia, nu facem nimic pentru a o opri şi, prin urmare, încurajăm continuarea ei. Cei care câştigă de pe urma inflaţiei probabil nu vor opune o rezistenţă serioasă acesteia.
Pe măsură ce îşi văd profiturile acumulându-se, ei pot deveni cei mai înfocaţi susţinători ai inflatiei chiar dacă ştiu în adâncul inimii lor că îi va distruge în cele din urmă.
Nu este nimic în neregulă cu încercarea de a-ţi păstra capitalul în vremuri dificile, dar singura soluţie reală este să-ţi foloseşti capitalul pentru a opri tendinţele actuale.
Pe termen lung, nu există nici o modalitate de a profita de pe urma unei Americi distruse.
Nu există refugiu in nici un colaps. Nu există nici o modalitate de a-ţi proteja bunurile, casa, locul de muncă, familia, libertatea. După cum a spus Henry Hazlitt,
„Nu există o protecţie sigură împotriva inflaţiei, cu excepţia opririi ei”.

O CRUCIADĂ PRO-ACTIVĂ

Din faptele prezentate în această carte este clar că trebuie făcut mult mai mult decât desfiinţarea Rezervei Federale. Deşi aceasta ar fi o mare victorie pentru libertatea economică şi personală, din păcate, creatura are fraţi şi surori, iar ei vânează şi se hrănesc împreună. Există un impozit pe venit menit pentru a elimina clasa de mijloc, un sistem de invatamant mai preocupat de corectitudinea politica decât de educaţie, o mass-media controlată care corupe ştirile, partide politice controlate care creează iluzia de a participa la destinul nostru politic şi ONU care absoarbe rapid suveranitatea noastră militară şi economică. Nu este posibil să ucidem una dintre aceste creaturi fără celelalte. Trebuie să eradicăm specia.
Specia este colectivismul. Colectivismul este conceptul conform căruia grupul este mai important decât individul şi că guvernul este justificat în orice acţiune, atâta timp cât se pretinde că este pentru binele absolut al maselor.
Aceasta este fundaţia pe care este construită Rezerva Federală şi este fundamentul pentru literalmente orice alt atac actual

împotriva libertăţii noastre.
Colectivismul este duşmanul libertăţii şi trebuie să lansăm o cruciadă proactivă împotriva lui. A nu face acest lucru înseamnă a te preda fără luptă.
Primul pas în această cruciadă este să răspândim vestea. Americanii au permis ca naţiunea lor să fie furată chiar sub nasul lor pentru că nu au înţeles ce se întâmplă. Acesta nu este doar un fenomen american. Acelaşi furt a avut loc cu variaţii minore în fiecare naţiune avansată a lumii. Nu există speranţă pentru viitor atâta timp cât această condiţie persistă. Prin urmare, punctul de plecare pentru orice plan realist de supravieţuire şi nu numai este o trezire a Americii şi a lumii.
Din păcate, acest lucru nu va fi suficient. Educaţia este importantă, dar nu contează prea mult ce ştim dacă nu facem nimic cu acea cunoştinţă. S-a spus că informatia este putere, dar acesta este unul dintre cele mai mari mituri din toate timpurile. Oamenii cu cunoştinţe vaste sunt uşor de înrobit dacă nu fac nimic pentru a-şi apăra libertatea. Cunoaşterea în sine nu este putere, dar deţine potenţialul de putere dacă o folosim ca ghid pentru acţiune. Adevărul va fi întotdeauna învins de tiranie, cu excepţia cazului în care oamenii sunt dispuşi să facă un pas înainte şi să-şi pună viaţa chezasie. Viitorul aparţine, nu ideilor, ci oamenilor care acţionează conform acestor idei.

CE VA FI NECESAR PENTRU VICTORIE

Înfrângerea puterilor globale ale colectivismului este o sarcină importantă şi trebuie să fim foarte clari asupra a ceea ce va fi necesar. Iată realităţile.
1. Nu prea se poate face mare lucru individual. Avem nevoie de mult ajutor şi acesta va trebui să aibă o anvergură internaţională. Eforturile naţionale vor continua să fie importante, dar colectivismul este înrădăcinat la nivel global. Întreaga lume este acum teatrul nostru de conflict.
2. Avem nevoie de un grup de bărbaţi şi femei dedicate, pregătite să dedice o mare parte din viaţa lor acestei misiuni. Va fi nevoie de mult mai mult decât simpla susţinere a unui partid politic, abonare la o revistă sau de trimiterea de scrisori politicienilor. Timpul patriotismului de fotoliu s-a terminat.
3. Avem nevoie de un program cuprinzător de instruire pentru a expune tacticile folosite de agenţii colectivismului şi pentru a arăta

cum le putem contracara din punct de vedere etic.
4. Avem nevoie de aceleaşi mecanisme de sprijin de care duşmanii noştri s-au bucurat mult timp:coordonare, strategie, instruire, comunicare. Orice plan fără aceste elemente este sortit eşecului.
5. Avem nevoie de o structură organizaţională care nu poate fi subminată de oponenţii noştri. Trebuie să fie concepută nu ca o piramidă cu tot controlul în vârf, ci ca o hologramă cu fiecare dintre cele mai mici unităţi capabile să creeze întreaga mişcare de jos în sus.
6. Avem nevoie de finanţare fiabilă pentru a susţine numeroasele servicii necesare pentru activităţile organizaţionale.
7. Avem nevoie de o declaraţie clară a principiilor pozitive. Nu este suficient să ştim împotriva cui ne opunem. Trebuie să ştim şi pentru ce luptam.
8. Avem nevoie de o strategie, nu pentru a adresa petiţii liderilor, ci pentru a deveni lideri în ţările noastre respective.
9. Avem nevoie de o perspectivă pe termen lung asupra istoriei, realizând că misiunea noastră s-ar putea să nu fie îndeplinită în timpul vieţii noastre. Ceea ce punem în mişcare trebuie să fie mai mare decât noi înşine şi trebuie să aibă avânt în viitor.(54)

CONCLUZII ŞI REZUMAT

Am ajuns în sfârşit la sfârşitul acestei cărţi. Nu a fost un manual despre teoria bancară. A fost un curs despre ,,morfologia raului si cine l-a creat", iar acum ştiţi răspunsul .
Am acoperit o vastă perioada a istoriei şi ne-am îndepărtat mult de subiectul nostru principal. Era necesar. Fără perspectiva de ansamblu, argumentul împotriva Sistemului Rezervei Federale ar fi fost slab. Ar fi omis elementele războiului, revoluţiei, depresiunii şi fraudei.
Fără această lungă călătorie, ne-am fi limitat la o discuţie sterilă despre rate ale dobânzii, politicile de discount şi ratele rezervelor minime. Nu acolo este ascuns fundamentul raului.
În prefaţă, se afirma că există şapte motive pentru abolirea Sistemului Rezervei Federale. Este timpul să le repetăm:
Este incapabil să îşi îndeplinească obiectivele declarate.
Este un cartel care operează împotriva interesului public.
Este instrumentul suprem al camătei.
Generează cea mai nedreaptă taxă a noastră,inflatia.
Încurajează războiul.

Destabilizeaza economia.
Este un instrument al totalitarismului.
Scopul acestei cărţi a fost de a demonstra acurateţea aceste afirmaţii.
În cele din urmă, a fost prezentat un plan de redresare care implică şaisprezece paşi, fiecare bazat pe lecţii ale istorie. Aceste lecţii au fost amestecate cu o mare cantitate de teorie care este localizată doar în mintea autorului însuşi. Adică nu există nici o garanţie că planul va funcţiona. Dar este un plan. Este mai bine să eşuezi încercând decât să nu faci nimic. Ca oamenii pe o corabie care se scufundă, trebuie să ne riscăm viata sarind in apa. Nu putem rămâne unde suntem.
Există, fără îndoială, defecte tehnice în aceste propuneri, deoarece mecanismul este doar un prototip. Cineva va descoperi cu siguranţă o roată dinţată care nu va angrena prototipul sau o pârghie care este deconectată. Va fi nevoie de munca suplimentară a specialiştilor din diverse domenii. Chiar şi atunci, sarcina nu va fi completă, deoarece trebuie în cele din urmă predată celor care sunt pricepuţi în elaborarea legislaţiei. Sarcina lor va fi dublă. În primul rând, trebuie să o facă funcţională în lumea reală a politicii. În al doilea rând, trebuie să prevină lacunele şi capriciile care ar putea în cele din urmă să submineze planul.
Însă niciuna dintre aceste consideraţii nu ar trebui să ne împiedice să începem procesul. Poate că nu avem răspunsuri la toate întrebările tehnice, dar avem un răspuns la marea întrebare. Ştim că Sistemul Rezervei Federale trebuie abolit. Prin urmare, să începem.
Creatura a crescut mare şi puternică de la concepţia sa initiala de pe insula Jekyll. Acum cutreieră fiecare continent şi obligă masele să o servească, să o hrănească, să o asculte, să o venereze. Dacă nu este ucisă, va deveni domnul şi stăpânul nostru etern.
Poate fi ucisă? Da, poate.
Cum va fi ucisă? Prin străpungerea ei cu un milion de lănci de adevăr. Cine o va ucide? Un milion de cruciaţi cu hotărâre şi curaj. Cruciada a început deja.

NOTE
SECȚIUNEA 6

[1] „Contabilitatea Enron a falimentat America”, Yahoo, 23 august 2010 (Net)

[2] Trezoreria susţine că ar trebui să ne uităm doar la dobânda netă care, în 2001, a fost de „doar” 206 miliarde de dolari. Aceasta deoarece o parte din dobândă a fost plătită către diverse agenţii federale care deţin o parte din datorie - cum ar fi Fondul de Securitate Socială. Teoretic, acesta este un caz în care guvernul doar se plăteşte pe sine. Cu toate acestea, aşa-numita dobândă primită nu este primită în numerar, ci cu si mai multe IOU(!)(bonuri de trezorerie,obligatiuni emise de stat), ceea ce înseamnă că nu este primită deloc. Uitaţi de mirajul dobânzii brute nete. Este doar un truc contabil pentru a ascunde costul real al datoriei naţionale.
[3] Vezi „Tabelele istorice”, Bugetul Statelor Unite; Anul fiscal 2008. De asemenea: Cheltuieli cu dobânzile aferente datoriei restante, www.treasurydirect.gov/reports/ir/ir_expense.htm.
[4] Guvernul federal obţine venituri substanţiale din alte surse decât impozitele pe venit, cum ar fi accizele şi taxele de import. Acestea, plus impozitele ocazionale ale statelor americane, au fost singurele impozite pe care părinţii fondatori le-au intenţionat pentru guvernul federal. Aranjamentul a funcţionat bine timp de 135 de ani, până la adoptarea impozitului pe venit în 1913.
[5] Clasa de mijloc din America se micşorează radical”, Yahoo, 15 iulie 2010 (Net)
[6] În 2009, Rezerva Federală a cumpărat 80% din datoria SUA”, Cryptogon.com, 9 ianuarie 2010 (Net)
[7] „A stagnat nivelul nostru de trai?” Consumer Reports, iunie 1992, p. 392.
[8] Leonard Lewin, ed., Raportul de la Iron Mountain privind posibilitatea şi dorinţa păcii (New York: Dell Publishing, 1967), pp. 13-14.
[9] Ibid., p. 39, 81.
[10] Ibid., p. 9.
[11] Ibid., p. 41-42, 68, 70.
[12] „Ziua ruşinii fotbalului britanic”, U.S. News & World Report, 10 iunie 1985, p. 11.
[13] Lewin, Raport, p. 44.
[14] Ibid., p. 66.
[15] Ibid., p. 66-67,70-71. Când a fost scris Raportul, terorismul nu fusese încă considerat un substitut pentru război.
De atunci, a devenit cel mai util dintre toate. Nu vă aşteptaţi ca

acest subsitut să fie înlaturat de fabieni. Le serveşte prea bine scopului lor.
[16] „Veşti despre război şi pace pentru care nu sunteţi pregătiţi”, de Herschel McLandress, Book World, în The Washington Post, 26 noiembrie 1967, p. 5.
[17] „The Times Diary”, London Times, 5 februarie 1968, p. 8.
[18] „Galbraith spune că a fost citat greşit”, London Times, 6 februarie 1968, p. 3.
[19] „Touche, Professor”, London Times, 12 februarie 1968, p. 8.
[20] „Raportul de la Iron Mountain”, New York Times, 19 martie 1968, p. 8.
[21] Garrett de Bell, ed., Manualul Mediului (New York: Ballantine /Friends of the Earth, 1970), p. 138.
[22] Ibid., p. 145.
[23] „O Europă acum liberă de o viziune constrângătoare a Războiului Rece”, de George Kennan, Washington Post syndication, Sacramento Bee, 14 noiembrie 1989, p. B7.
[24] The New York Times a fost unul dintre principalele mijloace de informare. prin care politicile CFR sunt inserate în curentul opiniei publice. Ziarul a fost achiziţionat în 1896 de Alfred Ochs, cu sprijin financiar din partea pionierului CFR, J.P. Morgan, a agentului Rothschild August Belmont şi a lui Jacob
Schiff, partener la Kuhn, Loeb & Co. Acum este deţinut de membrul CFR Arthur Sulzberger, care este şi editorul său şi are numeroşi editori şi editorialişti CFR. Vezi Perloff, p. 181.
[25] Lester R. Brown, „Noua Ordine Mondială”, Lester R. Brown şi colab., Starea lumii 1991: Un raport al Institutului Worldwatch privind progresul către o societate sustenabilă (New York: W.W. Norton,1991), p. 3.
[26] Alexander King şi Bertrand Schneider, Prima revoluţie globală, un raport al Consiliului Clubului de la Roma (New York: Pantheon Books, 1991), p. 115.
[27] Vezi Martin, p. 171, 325, 463-69.
[28] Bertrand Arthur William Russell, Impactul ştiinţei asupra societăţii (New York: Simon and Schuster, 1953), pp. 103-104, 111.
[29] Interviu realizat de Bahgat Eluadi şi Adel Rifaat, Courrier cie l'UNESCO, noiembrie 1991, p. 13.
[30] Michail Gorbaciov, „Râul timpului şi necesitatea acţiunii”, ediţia a 46-a a conferinţei Fundaţiei John Findley Green, Westminster

College, Fulton, Missouri, 6 mai 1992, transcriere de la Departamentul de Relaţii cu Presa al Westminster College, p. 6.
[31] Ibidem, p. 9.
[32] „Remediul ecologic este costisitor”, (AP), Sacramento Bee, 12 martie 1992, p. A8. De asemenea, Maurice Strong, Introducere la Jim MacNeil, Pieter Winsemius şi Taizo Yakushiji, Dincolo de interdependenţă (New York: Oxford University Press, 1991), p. ix.
[33] „Drumul spre ruină”, Arizona Republic, 26 martie 1992.
[34] „Vrăjitorul din Baca Grande”, de Daniel Wood, revista West, mai 1990, p. 35.
[35] Schimburile de „datorii pentru natură” au fost propuse la a 4-a Conferinţă Mondială privind Zonele Sălbatice, care a avut loc la Denver, Colorado, în 1987, şi sunt implementate chiar acum. Costa Rica, Bolivia şi Ecuador au convenit deja de a-si garanta datorianationala în schimbul unui angajament de a împiedica dezvoltarea in zonele sălbatice.
Controlul ONU asupra acestor terenuri este inevitabil.
[36] Aceasta nu este o hiperbolă. Toţi banii fiat sunt contrafăcuţi. În plus, există dovezi că CIA şi DEA au fost profund implicate în contrabanda cu droguri ilicite. Banii proveniţi din acele droguri au fost aparent spălaţi prin sucursalele panameze ale băncilor americane şi folosiţi pentru a finanţa operaţiuni secrete în Nicaragua şi în alte părţi. Practic toate guvernele au fost implicate în activităţi care ar fi infracţiuni dacă ar fi comise de cetăţeni obişnuiţi.
[37] Scrieri Fundamentale (New York: Willey Book Co., 1944), p. 749-50.
[38] Alexis de Tocqueville, Democraţia în America, vol. II (New York: Alfred Knopf, 1945), p. 290-91, 318-19.
[39] „Dosar Ocazional No. 1”, General Education Board, 1904.
[40] Lewin, Report, p. 70.
[41] George Orwell, 1984 (New York: New American Library/Signet, 1949), p. 153-164.
[42] Lewin, Report, p. 34-35, 40-41.
[43] Ibid., p. 88-90.
[44] Vezi capitolul şaptesprezece.
[45] Citat din M.J. „Red” Beckman, Republica Renăscuta (Billings, Montana: Freedom Church, 1981), p. 23; de asemenea, de Lindsey Williams, To Seduce A Nation (Kasilof, Arkansas: Worth Publishing,

1984), p. 26.
[46] Scrisoare către Hollee Haswell, curator la Biblioteca Low Memorial, Universitatea Columbia, 13 octombrie 1987.
[47] Pentru o analiză mai cuprinzătoare a „Mitului JFK", vizitaţi site-ul web www.realityzone.com şi consultaţi secţiunea Actualizare pentru Creatura de pe Insula Jekyll.
[48] „Viitorul stabilităţii preţurilor într-o lume a banilor fiat", de Jerry L. Jordan, Durell Jurnalul Finantelor si al Bancii, august 1989, p. 24.
[49] Majoritatea banilor sunt emişi de guverne, dar există multe exemple de bani privaţi care au funcţionat mai bine decât banii creaţi politic. Un exemplu recent în SUA a fost Dolarul Liberty, o monedă emisă privat, susţinută 100% de argint şi aur. În noiembrie 2007, activele sale au fost confiscate de guvern pe baza afirmaţiei absurde că oamenii le-ar putea confunda cu bancnote fără valoare ale Rezervei Federale.
[50] Întrucât valoarea FRN-urilor ar fi ferm stabilită în termeni de dolari reali, nu ar exista nici un motiv convingător pentru a le schimba şi este posibil ca oamenii să continue să le folosească în comerţul zilnic. Prin urmare, pentru a retrage FRN-urile şi a face tranziţia cât mai repede posibil, ar fi necesar ca băncile să le schimbe automat în dolari reali ori de câte ori acestea sunt depuse. În scurt timp, acestea ar deveni obiecte de colecţie şi curiozităţi istorice.
[51] Deşi greutatea dolarului de argint este de 0,8594 uncii troy, circa 31.10 gr acesta este doar 90% pur.
Conţinutul său de argint, însă, este exact 0,77344 uncii troy adica 24,05 gr.
[52] Pentru cei care consideră că M2 sau M3 ar fi o cifră mai logică, consultaţi „Este Ml substractiv sau cumulativ?" în Anexa, care conţine notele autorului şi corespondenţa cu Rezerva Federală. [53] Nu este o sarcină uşoară. Este util să beneficiezi de asistenţă profesională de la o sursă independentă care este capabilă să analizeze calitatea activelor, ratele de creditare, ratele de capital propriu, rezervele pentru pierderi la credite şi altele asemenea. Una dintre cele mai bune surse pentru acest tip de informaţii este Veribanc. Pentru o taxă nominală, acest serviciu de rating bancar vă va oferi rapoarte detaliate despre orice bancă sau casă de economii şi împrumuturi din America. Dacă doriţi broşura lor,

scrieţi-le la P.O. Box 461, Wakefield, MA 01880.
[54] Toate aceste atribute au fost încorporate într-o organizaţie numită Freedom Force International. Informaţii suplimentare se găsesc la sfârşitul acestui capitol.

ANEXĂ
O INVITAȚIE
de la G. Edward Griffin

De la scrierea primei ediţii a acestei cărţi, a devenit din ce în ce mai evident că trebuie făcut mult mai mult decât abolirea Fed-ului. Deşi aceasta ar fi o mare victorie în lupta pentru libertate economică şi personală, din păcate, creatura are fraţi.
Există multe alte fronturi şi probleme care necesită, de asemenea, atenţia noastră. Din acest motiv, am lansat un program de acţiune agresiv bazat în mare măsură pe idealurile susţinute în această carte. Se numeşte Freedom Force International şi misiunea sa nu este altceva decât să schimbe lumea.
Dacă sunteţi motivaţi să faceţi mai mult decât să fiţi informaţi, vă îndemn să vizitaţi site-ul web Freedom Force şi să examinaţi obiectivele, strategia şi principiile sale. Faptul că aţi ajuns până la sfârşitul acestei cărţi lungi înseamnă că probabil sunteţi genul de persoană care va dori să facă parte din această mişcare. Dacă vrei cu adevărat să faci o diferenţă în lume şi eşti dispus să dedici o parte din viaţa ta acestui scop, te voi primi cu plăcere ca membru al Freedom Force.
Pentru informaţii suplimentare, vizitează site-ul nostru web: www.freedom-force.org
Dacă eşti în căutarea unor cărţi, programe audio şi video de încredere legate de probleme legate de libertate, vizitează site-ul web al editorului acestei cărţi: www.realityzone.com.

(A.) STRUCTURA ŞI FUNCŢIA SISTEMULUI FEDERAL DE REZERVE

Cele trei componente principale ale Rezervei Federale sunt: (1) Consiliul naţional al Guvernatorilor, (2) Băncile de Rezervă regionale şi (3) Comitetul Federal pentru Piaţa Liberă. Componentele mai puţin importante includ: (4) băncile comerciale

care deţin acţiunile şi (5) consiliile consultative.
Funcţia Consiliului naţional al Guvernatorilor este de a determina politica monetară a sistemului. Consiliul este format din şapte membri care sunt numiţi de Preşedinte şi confirmaţi de Senat. Mandatele lor sunt de paisprezece ani şi sunt eşalonate astfel încât să nu coincidă cu mandatul prezidenţial. Scopul este de a se asigura că niciun preşedinte nu poate domina politica Rezervei Federale prin suprapunerea numirilor sale în Consiliul de Administraţie. Un membru al Consiliului de Administraţie este numit Preşedinte pentru patru ani, iar altul Vicepreşedinte pentru patru ani. Preşedintele controlează personalul şi este cea mai puternică influenţă din cadrul sistemului.
Controlul este exercitat de Consiliu şi de o mână de angajaţi de top. Legea Rezervei Federale a impus ca preşedintele, atunci când selectează Guvernatorii, „să ţină cont de o reprezentare echitabilă a intereselor financiare,agricole, industriale şi comerciale, precum şi a diviziunilor geografice ale ţării". Acest mandat este acum aproape complet ignorat, iar oamenii provin în principal din domeniile bancar şi financiar.
Funcţia băncilor de rezervă regionale este de a deţine rezervele de numerar ale sistemului, de a furniza valută băncilor membre, de a compensa cecuri şi de a acţiona ca agent fiscal pentru guvern. Cele douăsprezece bănci de rezervă regionale sunt situate în Atlanta, Boston, Chicago, Cleveland, Dallas, Kansas City, Minneapolis, New York,Philadelphia, Richmond, San Francisco şi St. Louis. Acestea sunt corporaţii cu acţiuni deţinute de băncile comerciale care sunt membre ale sistemului. Băncile membre aleg directorii băncilor de rezervă regionale din care fac parte. Băncile mai mari deţin mai multe acţiuni, dar au un singur vot în selecţia directorilor.
În cadrul fiecărui sistem bancar regional există nouă directori. Băncile membre aleg trei directori clasa A care reprezintă industria bancară şi trei directori clasa B care reprezintă publicul larg. Cei trei directori din clasa C rămaşi sunt numiţi de Consiliul naţional. Preşedintele şi vicepreşedintele fiecărei bănci de rezervă regionale trebuie să fie directori din clasa C. Selecţia preşedintelui şi a altor funcţionari este supusă veto-ului Consiliului naţional al guvernatorilor. În acest fel, Consiliul naţional este capabil să isi exercite controlul asupra sucursalelor regionale ale sistemului.

Funcţia Comitetului Federal pentru Piaţa Liberă este de a implementa politica monetară stabilită de Consiliul Naţional, deşi exercită o autonomie considerabilă în stabilirea propriei politici. Acesta manipulează oferta de bani şi ratele dobânzilor în principal prin cumpărarea sau vânzarea de titluri de stat deşi realizează acest lucru şi prin cumpărarea sau vânzarea de valute străine şi de titluri de stat ale altor guverne.
Banii sunt creaţi pe baza unor datorii, iar ratele dobânzilor scad atunci când sunt cumparate titluri de stat,active,etc. Banii sunt stinsi, iar ratele dobânzilor cresc atunci când sunt acestea sunt vândute. Politica bancara este formulată zilnic. De fapt, este monitorizată la minut, iar Comitetul intervine adesea pe piaţă pentru a efectua schimbări imediate.
Comitetul pentru Piaţa Liberă este compus din Consiliul Naţional al Guvernatorilor plus cinci dintre cei doisprezece preşedinţi regionali care servesc prin rotaţie. Excepţia de la aceasta este preşedintele Băncii Regionale din New York, care este întotdeauna membru al Comitetului. Astfel, încă o dată, Sistemul controlează ferm Consiliul Naţional, preşedintele Băncii Regionale din New York fiind mai puternic decât ceilalţi.
Douăzeci şi patru de dealeri de obligaţiuni se ocupă de toate vânzările de titluri de stat. Agenţiile guvernamentale nu pot face schimburi între ele fără a trece prin intermediul unor dealeri care câştigă comisioane pentru fiecare tranzacţie.
Deciziile se iau în cadrul unor întâlniri secrete. Modificările ratelor dobânzii sunt anunţate imediat după aceea, iar procesele-verbale sunt publicate trei săptămâni mai târziu. Transcrierile deliberărilor sunt distruse. Această politică a fost iniţiată în 1970, odată cu adoptarea Legii privind libertatea informaţiei.
Funcţia băncilor membre este de a desfăşura activitatea bancară a naţiunii şi de a implementa politica monetară a Sistemului în ceea ce priveşte introducerea banilor în sistem sau retragerea acestora din sistem in punctul de contact cu debitorii individuali sau corporativi.
Acest lucru duce la problema dificilă a proprietăţii. Guvernul federal nu deţine acţiuni în Sistem. În acest sens, Fed este deţinută în regim privat. Totuşi, acest lucru este înşelător, deoarece implică o relaţie tipică de proprietate privată în care acţionarii deţin şi controlează.

Nimic nu poate fi mai departe de adevăr. În acest caz, acţiunile nu au nici o participaţie proprie, nu pot fi vândute sau gajate ca garanţie şi nu au drept de vot obişnuit. Fiecare bancă are dreptul la un singur vot, indiferent de cantitatea de acţiuni pe care le deţine. În realitate, acţiunile nu sunt o dovadă a „proprietăţii", ci pur şi simplu certificate care arată cât de mult capital operaţional a investit fiecare bancă în Sistem. Nu este o agenţie guvernamentală şi nu este o corporaţie privată în sensul normal al cuvântului. Este supusă controlului politic, dar, datorită puterii sale enorme asupra politicienilor şi procesului electoral, a reuşit să rămână independentă de supravegherea politică. Pe scurt, este un cartel, iar partea organizatorică este structurată în mod unic pentru a servi acestui scop.

(B.) LEGILE NATURALE ALE COMPORTAMENTULUI UMAN ÎN ECONOMIE

LEGEA NATURALĂ NR. 1

LECTIE: Atunci când aurul (sau argintul) este folosit ca monedă şi când forţele cererii şi ofertei nu sunt zădărnicite de intervenţia guvernului, cantitatea de metal nou adăugată la masa monetară va fi întotdeauna direct proporţională cu serviciile şi bunurile în expansiune care pot fi achiziţionate cu aceasta. Stabilitatea pe termen lung a preţurilor este rezultatul fiabil al acestor forţe. Acest proces este automat şi imparţial. Orice încercare a politicienilor de a interveni va distruge beneficiul tuturor. Prin urmare,

LEGE: Stabilitatea preţurilor pe termen lung este posibilă numai atunci când masa monetară se bazează pe oferta de aur (sau argint) fără intervenţia guvernului.

LEGEA NATURALĂ NR. 2

LECTIE: Ori de câte ori guvernul îşi propune să manipuleze masa monetară, indiferent de inteligenţa sau bunele intenţii ale celor care încearcă să dirijeze procesul, rezultatul este inflaţia, haosul economic şi tulburările sociale.Prin contrast, ori de câte ori puterea monetară a guvernului este limitată doar la menţinerea unor greutăţi şi măsuri corecte ale metalelor preţioase, rezultatul este stabilitatea preţurilor, prosperitatea economică şi liniştea politică. Prin urmare,

LEGE: Pentru ca o naţiune să se bucure de prosperitate economică

si liniște socială, puterea monetară a politicienilor săi trebuie să se limiteze exclusiv la menținerea unor greutăți și măsuri corecte ale metalelor prețioase.

LEGEA NATURALĂ NR. 3

LECTIE: Banii fiat sunt bani de hârtie fără suport pe metale prețioase și pe care oamenii sunt obligați prin lege să îi accepte. Aceștia permit politicienilor să crească cheltuielile fără a crește impozitele. Banii fiat sunt cauza inflației, iar suma pe care oamenii o pierd în putere de cumpărare este exact suma care le-a fost luată și transferată guvernului in acest proces. Prin urmare, inflația este un impozit ascuns. Acest impozit este cel mai nedrept dintre toate, deoarece se rasfrange cel mai mult asupra celor care sunt cel mai puțin capabili să plătească: salariații cu venituri fixe,minimul pe economie. De asemenea, îi pedepsește pe cei mai cumpătați prin erodarea valorii economiilor lor. Acest lucru creează resentimente în rândul poporului, ducând întotdeauna la tulburări sociale și dezbinare națională.

Prin urmare,

LEGE: O națiune care recurge la utilizarea banilor fiat s-a condamnat la dificultăți economice și dezbinare.

LEGEA NATURALĂ NR. 4

LECTIE: Banii fracționari sunt bani de hârtie care sunt susținuți de metale prețioase până la doar o parte din valoarea nominală. Este un hibrid, fiind parțial bani in gestiune contabila și parțial bani fiat. În general, publicul nu este conștient de acest fapt și crede că banii fracționari pot fi răscumpărați integral in orice moment. Când adevărul este descoperit, așa cum se întâmplă periodic, există retrageri masive de numerar din bănci și doar primii deponenți din rând pot fi plătiți. Deoarece banii fracționari câștigă la fel de multă dobândă pentru bancheri ca și aurul sau argintul, tentația este mare pentru ei de a crea cât mai multi posibil.

Pe măsură ce se întâmplă acest lucru, fracțiunea care reprezintă rezerva devine din ce în ce mai mică până când, în cele din urmă, este redusă la zero. Prin urmare,

LEGE: Banii fracționari vor degenera întotdeauna în bani fiat. Sunt doar bani fiat în tranziție.

LEGEA NATURALĂ NR. 5

LECTIE: Tine de natura umană ca omul să pună prioritățile personale mai presus de toate celelalte.

Chiar şi cei mai buni dintre oameni nu pot rezista mult timp tentaţiei de a beneficia în detrimentul semenilor lor dacă ocazia este prielnică. Acest lucru este valabil mai ales atunci când mijloacele prin care pot beneficia de bunastare sunt obscure şi puţin probabil să fie percepute ca atare. Pot exista oameni excepţionali din când în când care pot rezista acestei tentaţii, dar numărul lor este mic. Regula generală va prevala pe termen lung.
O economie gestionată oferă oamenilor exact acest tip de oportunitate. Puterea de a crea şi de a stinge masa monetară a naţiunii oferă un potenţial nelimitat pentru câştig personal. De-a lungul istoriei, acordarea acestei puteri a fost justificată ca fiind necesară pentru a proteja publicul, dar rezultatele au fost întotdeauna opuse. A fost folosită împotriva publicului şi pentru câştigul personal al celor care controlează. Prin urmare,
LEGE: Când oamenilor li se încredinţează puterea de a controla masa monetară, ei vor folosi în cele din urmă această putere pentru a confisca averea semenilor lor.

(C.) ESTE M-1 SUBSTRACTIV SAU CUMULATIV?

Mai jos este o copie a scrisorii autorului către Mike Dubrow de la departamentul de Informaţii Publice al Sistemului Rezervei Federale. Într-o conversaţie telefonică din 14 februarie 1994, domnul Dubrow a spus că presupunerea enunţată în scrisoare ar fi corectă dacă nu ar fi faptul că sistemul se află sub controlul unei bănci centrale. Rezerva Federală, a spus el, nu ar permite acest lucru, deoarece ar fi inflaţionist. Rezerva Federală ar reduce masa monetară pentru a compensa efectul expansiunii monetare pe măsură ce dolarii se mută de la M1(masa monetara lichida in circulatie plus banii din depozite) la M2(M1- Monedă fizică (monede şi bancnote) + depozite la vedere (conturi curente),fonduri în conturi de economii,depozite la termen cu denominaţiuni mici certificate de depozit sub 100.000 USD),banii fondurilor mutuale ale pieţei monetare cu amănuntul (MMMF),fonduri investite în active sigure pe termen scurt) şi înapoi la M1. Cu alte cuvinte, presupunerea este corectă, dar Rezerva Federală are puterea de a o compensa dacă doreşte.
Concluzia este că M1 este cumulativ. Ca atare, este cea mai semnificativă măsură a masei monetare.

G. Edward Griffin
Box 4646, Westlake Village CA 91359

January 19, 1994

MikeDubrow
FAX # (202) 452–2707
FederalReserveSystem
Washington DC

Dear Mr. Dubrow,

As we discussed during our phone conversation this morning, I am preparing a paper on the Federal Reserve System, and an interesting question has arisen. It is so fundamental that almost everyone with whom I have spoken *thought* they knew the answer but, upon analysis, have concluded they were not so sure after all.

IS M1 SUBTRACTIVE OR ACCUMULATIVE?

It is my understanding that there are three optional definitions of the money supply:

M1 = currency + short-term deposits.
M2 = M1 + short-term time deposits.
M3 = M2 + institutional long-term deposits.

It is clear that, when money is paid out of a checking account and put into a savings account, it increases M2, but the question is: Does it remain as part of M1 or is it subtracted from it? Herbert Mayo, in his book *Investments* (Chicago: Dryden Press, 1983), says "If individuals shift funds from savings accounts to checking accounts, the money supply is increased under the narrow definition (M-1) but is unaffected if the broader definition (M-2) is employed." This implies that, when money is moved from a checking account

to a savings account, it is subtracted from M1. Otherwise, it would not increase M1 when it is moved back again from savings to checking. When we spoke on the phone, you confirmed that his interpretation is correct.

But how can that be? The money moved from checking to savings or any other investment does not disappear into a vault. It is spent in fulfillment of the investment project. It is given to a vendor or a contractor or an employee and reappears in their checking accounts where it becomes part of M1 once again. It would seem, therefore, that it doesn't really leave M1 at all. It merely increases M2.

I have hypothesized one possible explanation. It is that the money *does*, in fact, disappear into a vault, or at least into a bookkeeping ledger, *for a short period of time*. That would be the time between its deposit into the savings account and its subsequent transfer to the checking accounts of borrowers. The time period might be short—perhaps less than thirty days on the average—but it still needs to be considered when calculating the money aggregates. Therefore, M1 *is* reduced when money is transferred from checking to savings, but that is only a temporary effect. M1 will be increased once again just as soon as the new M2 money is redirected to borrowers. Is that a correct explanation?

Thank you for your help with these puzzling items.

Sincerely,

G. Edward Griffin

G. Edward Griffin
(805)496–1649

BIBLIOGRAFIE

Adams, Charles. Lupta, Fuga, Frauda: Povestea Impozitării. Curacao, Olanda: Euro-Dutch Publishers, 1982.

Aldrich, Nelson W. Scrisori către John A. Sleicher, 16 iulie 1913; si către William Howard Taft, 3 octombrie 1913. Documente Nelson Aldrich. Biblioteca Congresului.

Angell, Norman. Povestea Banilor. New York: Frederick A. Stokes Co., 1929.

Attali, Jacques. Traducere de Barbara Ellis. Un om influent: Sir Siegmund Warburg, 1902-82. Londra: Weidenfeld şi Nicolson, 1986.

Atwood, Harry. Constituţia explicată. Merrimac, Massachusetts: Destiny Publishers, 1927; ediţia a 2-a, 1962.

Bagwell, Tyler E. Imagini ale Americii: Clubul Insulei Jekyll. Charlston, SC: Arcadia, 1998.

Ballard, Robert. „Enigma Lusitaniei." National Geographic. Aprilie 1994, p. 68.

Balsiger, David şi Charles Sellier. Conspiraţia lui Lincoln. LA: Schick Sunn Classic, 1977.

Bancroft, George. O pledoarie pentru Constituţie. New York: Harpers, 1886; raport. Sewanee, Tennessee: Spencer Judd Publishers, 1982.

Barnes, Harry Elmer. În căutarea adevărului şi dreptăţii: Demascarea mitului vinovăţiei de război. Chicago: National Historical Society, 1928. Raport. New York: Arno Press, 1972.

Barron, Clarence W. I-au spus lui Barron; Note ale lui Clarence Walker Barron. Editat de Arthur Pound şi Samuel Taylor Moore. New York: Harper and Brothers, 1930.

Basso, Louis. Un tratat despre reforma monetară. St. Louis, Missouri: Societatea Realistă Monetară, 1982.

Bentley, Elizabeth. Din robie. New York: Devin-Adair, 1951.

Beard, Charles. Ascensiunea civilizaţiei americane. New York: Macmillan, 1930. Vol. I.

Bell, Garrett de, ed. Manualul de mediu. New York: Ballantine/Prietenii Pământului, 1970.

Biddle, Nicholas. Corespondenţă, 1807-1844. Reginald C. McGrane, ed. New York: Houghton Mifflin, 1919.

Birmingham, Stephen. „Mulţimea noastră", Marile familii evreieşti din New York. New York: Harper & Row, 1986.

Bogart, Ernest Ludlow. Istoria economică a poporului american. New York: Longmans, Green & Co., 1930.
Bolles, Albert S. Istoria financiară a Statelor Unite, ediţia a 4-a. New York: D. Appleton, 1896.Vol. I.
Bovard, James. Banca Mondială vs. Săracii lumii. Cato Policy Analysis. Washington, D.C.: Cato Institute, 1987.
Bowers, Claude G. Era tragică: Revoluţia de după Lincoln. New York: Houghton Mifflin, 1957.
Bryan, William Jennings şi Mary Baird. Memoriile lui William Jennings Bryan. New York: Kennikat Press, 1925.
Brzezinski, Zbigniew. Între două epoci: Rolul Americii în era tehnetronică. Westport, Connecticut: Greenwood Press, 1970.
Budenz, Louis F. Tehnicile comunismului. Chicago: Henry Regnery, 1954.
Burnham, James. Reţeaua subversiunii: Reţele subterane în guvernul SUA. New York: The John Day Co., 1954.
Cappon, Lester J., ed. Scrisorile Adams-Jefferson. New York: Simon and Schuster, 1971.
Carnegie, Andrew. Democraţia triumfătoare. New York: Charles Scribner's Sons, 1893.
Catterall, Ralph C.H. A doua bancă a Statelor Unite. Chicago: University of Chicago Press, 1902.
Catton, Bruce, autor. Richard M. Ketchum, ed. Istoria Războiului Civil American o imagine de patrimoniu. New York: American Heritage Publishing Co., 1960.
Chambers, Whittaker. Martor. New York: Random House, 1952.
Chandler, Lester V. Benjamin Strong, bancher central. Washington, D.C.: Brookings Institution,1958; raport. New York: Arno Press, 1978.
Chernow, Ron. Casa Morgan: o dinastie bancară americană şi ascensiunea finanţelor moderne. New York: Atlantic Monthly Press, 1990.
Churchill, Winston. Criza mondială. New York: Scribner's Sons, 1949. Clark, Kenneth. Ruskin Today. New York: Holt, Reinhart & Winston, 1964.
Commager, Henry S., ed. Documente de istorie americană. New York: F.S. Cofts & Co., 1940.
Cooper, Richard N. „Un sistem monetar pentru viitor.” Foreign Affairs. Toamna, 1984. Crane, Philip M. Predarea în Panama.

Ottawa, Illinois: Caroline House Books, 1978.
Crozier, Michael; Huntington, Samuael P.; şi Watanuki, Joji. Criza democraţiei. New York: New York University Press, 1975.
Davidson, James Dale şi Rees-Mogg, Lord William. Marea rafuială. New York: Summit Books, 1991.
Dall, Curtis B. FDR: Socrul meu exploatat. Tulsa, Oklahoma: Christian Crusade Publications, 1967.
Diggins, John P. Mussolini şi fascismul: Perspectiva din America. Princeton, New Jersey: Princeton University Press, 1972.
Disraeli, Benjamin. Coningsby. New York şi Londra: Alfred A. Knopf, 1844.
Dobbs, Zygmund. Marea înşelăciune: Pseudo-ştiinţe sociale. West Sayville, New York: Fundaţia Veritas,1964.
Donovan, Robert J. Asasinii. New York: Harper & Brothers, 1952.
Eisenschiml, Otto. Faţa ascunsă a Războiului Civil. New York: Bobbs-Merril, 1961.
De ce a fost ucis Lincoln? Boston: Little, Brown and Company, 1937.
Ewert, Ken S. „Fondul Monetar Internaţional". The Freeman. Aprilie 1989.
Banca Rezervei Federale din Chicago. Mecanica monetară modernă. Revizuit în octombrie 1982.
Banca Rezervei Federale din St. Louis. „Bani, credit şi viteză". Recenzie. Mai 1982, vol. 64, nr. 5, p. 25.
Buletinul Rezervei Federale. Octombrie 1988.
Fehrenbacher, Don E., ed. Abraham Lincoln: Discursuri şi scrieri, 1859-1865. New York: Biblioteca Americii, 1989.
Ferrell, Robert H. Woodrow Wilson şi Primul Război Mondial. New York: Harper & Row, 1985.
Figgie, Jr., Harry. Falimentul 1995: Prăbuşirea iminentă a Americii şi cum să o oprim. Boston:Little, Brown and Company, 1992.
Finder, Joseph. Covorul roşu. New York: Holt, Rinehart şi Winston, 1983.
Fisher, Irving. 100% Bani. New York: Adelphi, 1936.
Forbes, John Douglas. J.P. Morgan, Jr. Charlottesville: University Press of Virginia, 1981.
Forrester, Izola. Acel act de nebunie. Boston: Hale, Cushman & Flint, 1937.

Galbraith, John Kenneth. Banii: De unde au venit, unde s-au dus. Boston: Houghton Mifflin, 1975.
Gardner, Richard. „Drumul dificil către ordinea mondială”. Foreign Affairs, aprilie 1974.
Glass, Carter. Aventuri în finanţele constructive. New York: Doubleday, 1927; raportat. New York: Arno Press, 1975.
Gouge, William M. O scurtă istorie a banilor de hârtie şi a sistemului bancar în Statele Unite. Philadelphia:
T.W. Ustick, 1833; raport. New York: Augustus M. Kelly, 1968.
Goulevitch, Arsene de. Ţarismul şi revoluţia. Hawthorne, California: Omni Publications, fără dată, raport din ediţia franceză din 1962.
Gyohten, Toyoo şi Morrison, Charles E. Regionalismul într-o lume convergentă. New York: Trilateral Commission, 1992.
Green, Timothy. Noua lume a aurului. New York: Walker & Co., 1981.
Greenspan, Alan. „Aurul şi libertatea economică”. În Capitalismul: Idealul necunoscut. Ed. Ayn Rand. New York: Signet Books, 1967.
Greider, William. Secretele Templului. New York: Simon and Schuster, 1987.
Groseclose, Elgin. Maşina de făcut bani din America: Povestea Rezervei Federale. Westport, Connecticut: Arlington House, 1966.
Banii şi omul: O analiză a experienţei monetare, ediţia a 4-a. Oklahoma: Editura Universitatii din Oklahoma, 1976.
Hacker, Louis M. Capitalismul american. New York: Anvil, 1957.
Hagedorn, Hermann. Magnatul: William Boyce Thompson şi timpul său. New York: Reynal & Hitchcock, 1935.
Hancock, Graham. Lorzii sărăciei. New York: Atlantic Monthly Press, 1989. Hargrave, John.
Montagu Norman. New York: Greystone Press, 1942.
Hersh, Burton. Familia Mellon: O avere în istorie. New York: William Morrow and Co., 1978.
Hoffman, William. David: Un raport despre un Rockefeller. New York: Lyle Stewart, Inc., 1971.
Horan, James D. Agentul confederat: O descoperire în istorie. New York: Crown, 1954.
Jackson, Stanley. J.P. Morgan. New York: Stein and Day, 1983.
Jasper, William F. Tirania globală. Appleton, Wisconsin: Insulele de Vest, 1992. Jastram, Roy W. Constanta de aur. New York: Wiley, 1977.

Jefferson, Thomas. Scrierile esentiale ale lui Thomas Jefferson. New York: Willey Book Company,
1944.
Scrierile lui Thomas Jefferson. New York: G.P. Putnam's Sons, 1894. Vol. 4, 10.
Scrierile lui Thomas Jefferson. Ediţia bibliotecii. Washington: Jefferson Memorial Association, 1903. Vol. XIII, XIV.
Jensen, Merrill. Noua naţiune. New York: Vintage Books, 1950.
Josephson, Matthew. Baronii tâlhari: Marii capitalişti americani, 1861-1901. New York:
Harcourt Brace Jovanovich, 1934.
Jud, G. Donald şi Woelfel, Charles J. Enciclopedia desktop a sistemului bancar. Chicago: Probus Publishing Co., 1988.
Kellock, Harold. „Warburg, revoluţionarul." Revista The Century. Mai 1915, p. 79. Kenan, H.S. Banca Rezervei Federale. Los Angeles: Noontide Press, 1966.
Kennan, George F. Decizia de a interveni: Relaţiile sovieto-americane, 1917-1920. Princeton,
New Jersey: Princeton University Press, 1958.
Rusia părăseşte războiul: Relaţiile sovieto-americane, 1917-1920. Princeton, New Jersey:Princeton University Press, 1956.
Rusia şi Occidentul sub Lenin şi Stalin. Boston: Little, Brown and Company, 1961.
Kenworthy, Joseph M. şi George Young. Libertatea mărilor. New York: Ayer Company, 1929.
Keynes, John Maynard. Scrieri complete, vol. V. 1930 rpt. New York: Macmillan, 1971.
Un tratat despre reforma monetară. Londra: MacMillan and Co., 1923.
_____. Consecinţele economice ale păcii. New York: Harcourt, Brace şi Howe, 1919.
Kitchel, Denison. Adevărul despre Canalul Panama. New Rochelle, New York: Arlington House, 1978.
Kolko, Gabriel. Principalele curente în istoria americană modernă. New York: Harper & Row, 1976.
_____. Triumful conservatorismului. New York: The Free Press of Glencoe, o divizie a MacMillan Co., 1963.
Krooss, Herman E., ed. Istoria documentară a sistemului bancar şi a monedei în Statele Unite. NewYork: Chelsea House, 1983,

Vol. III. De asemenea, ediţia din 1969. Vol. 1II.
Labaree, Leonard W., ed. Documentele lui Benjamin Franklin. New Haven: Yale University Press, 1960. Vol. II.
Larson, Martin A. Rebeliunea fiscală continuă. Old Greenwich, Connecticut: DevinAdair, 1979.
Laughlin, J. Lawrence. Legea Rezervei Federale: Originea şi problemele sale. New York: Macmillan, 1933.
Lewin, Leonard, ed. Raportul de la Iron Mountain privind posibilitatea şi dorinţa păcii. New York: Dell Publishing, 1967.
Lewinsohn, Richard. Profiturile războiului de-a lungul veacurilor. New York: E.P. Dutton, 1937.
Lindbergh, Charles A., Sr. Sisteme bancare şi valutare şi trustul monetar. Washington, D.C.: National Capital Press, 1913.
_____. Criza economică. Raport din 1923. Hawthorne, California: Omni Publications, 1968.
Lockhart, R.H. Bruce. Agent britanic. New York şi Londra: G.P. Putnam's Sons, 1933.
Lundberg, Ferdinand. Cele şaizeci de familii ale Americii. New York: Vanguard Press, 1937.
Lyons, Eugene. Paradisul muncitoresc ridipit. New York: Funk & Wagnalls, 1967.
Mackay, LL.D., Charles. Iluzii populare extraordinare şi nebunia mulţimilor. Raport 1841.
New York: L.C. Page & Company, 1932.
Makin, John H. Criza datoriilor globale: Implicarea tot mai mare a Americii. New York: Basic Books, 1984.
Martin, Rose L. Strategia Fabiana: Drumul principal către socialism în S.U.A. Boston: Western Islands,1966.
Mayer, Martin. Bancherii. New York: Weybright & Talley, 1974.
McAdoo, William G. Anii coplesitori. New York: Houghton Mifflin, 1931. Raport. New York: Kennikat Press, 1971.
McIlhany, William H. „Nici un război civil.” Jurnal de Studii Individuale. Toamna şi iarna, 1992.
McLaughlin, Andrew C. Confederaţia şi Constituţia. New York: Collier Books, 1962.
Moody, John. Maeştrii capitalului. New Haven: Yale University Press, 1919. Morton, Frederic - Familia Rothschild: Un portret de familie. New York: Atheneum, 1962.
Mullins, Eustace. Secretele Rezervei Federale. Staunton, Virginia,

Bankers Research Institute, 1983.
Myers, C.V. Banii şi energia: Înfruntând furtuna. Darien, Connecticut: Soundview Books,1980.
Myers, Gustavus. Istoria marilor averi americane. New York: Random House, 1936.
North, Douglass C. Creşterea economică a Statelor Unite. New York: W.W. Norton, 1966.
Orwell, George. 1984. New York: New American Library/Signet, 1949.
Owen, Robert L. Economia națională şi sistemul bancar. Washington, D.C.: Tipografia Guvernului SUA, 1939.
Paul, Ron şi Lewis Lehrman. Argumentele pentru aur. Washington, D.C.: Institutul Cato, 1982.
Perloff, James. Umbrele puterii. Appleton, Wisconsin: Western Islands, 1988.
Pike, Henry R. O istorie a comunismului în Africa de Sud. Germiston, Africa de Sud: Christian Mission International of South Africa, 1985.
Polley, Robert L., ed. Lincoln: Cuvintele şi lumea sa. Waukesha, Wisconsin: Country Beautiful Foundation, 1965.
Poor, Henry V. Banii şi legile lor. Londra: Henry S. King and Co., 1877.
Pratt, Sereno S. Contributia Wall Street. New York: D. Appleton, 1916; raport. New York: Arno Press, 1975.
Quigley, Carroll. Establishmentul anglo-american: De la Rhodos la Cliveden. New York: Books
in Focus, 1981.
_____. Tragedie şi speranţă: O istorie a lumii în timpul nostru. New York: MacMillan,1966.
Ramsay, David. Istoria Revoluţiei Americane. Londra: Johnson şi Stockdale, 1791. Vol. II.
Rees, David. Harry Dexter White: Un studiu despre paradoxuri. New York: Coward, McCann & Geoghegan,1973.
Remini, Robert V. Andrew Jackson şi cursul democraţiei americane, 1833-1845. New York: Harper & Row, 1984.
_____. Andrew Jackson şi cursul libertăţii americane, 1822-1832. New York:Harper & Row, 1981.
_____. Viaţa lui Andrew Jackson. New York: Harper & Row, 1988.

Ricardo, David. Operele şi corespondenţa lui David Ricardo: Pamflete 1815-1823. Piero Sraffa, ed. Cambridge: Cambridge University Press, 1951. Vol. IV.
Richards, R.D. Istoria timpurie a sistemului bancar în Anglia. New York: Augustus M. Kelley, 1929; raport.
1965.
Richardson, J.D. O compilaţie a mesajelor şi documentelor preşedinţilor, 1789-1908.
Washington: Biroul de Literatură şi Artă Naţională, 1908. Vol. 1I.
Ritter, Lawrence S., ed. Bani şi activitate economică. Boston: Houghton Mifflin, 1967.
Roscoe, Theodore. Reţeaua conspiraţiei: Povestea completă a bărbaţilor care l-au ucis pe Abraham. Lincoln. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall, 1959.
Rothbard, Murray. Marea Depresiune a Americii de Nord. Kansas City: Sheed şi Ward, 1963.
_____. Conceput în Libertate: Războiul Revoluţionar, 1775-1784. New Rochelle, New York:
Arlington House, 1979. Vol. 1V.
_____. „Rezerva Federală ca dispozitiv de cartelizare.” Bani în criză. Barry N. Siegel, ed. New York: Ballinger, 1984, pp. 89 şi următoarele.
_____. Misterul sistemului bancar. New York: Richardson & Snyder, 1983.
_____. Ce a făcut guvernul cu banii noştri? Larkspur, Colorado: Pine Tree Press, 1964.
Ruml, Beardsley. „Impozitele pe venituri sunt depasite de vremuri.” American Affairs. Ianuarie 1946, p. 35.
Russell, Bertrand Arthur William. Impactul ştiinţei asupra societăţii. New York: Simon and Schuster, 1953.
Samuelson, Paul A. Economie, ediţia a 8-a. New York: McGraw-Hill, 1970.
Saussy, F. Tupper. Miracolul de pe Mainstreet. Sewanee, Tennessee: Spencer Judd, 1980.
Schrader, Del. Jesse James a fost unul dintre numele sale. Arcadia, California: Santa Anita Press, 1975.
Schlesinger, Jr., Arthur M. Epoca lui Jackson. New York: Mentor Books, 1945.

Schweikart, Larry, ed. Enciclopedia de istorie şi biografie americană. New York: Facts on File, 1990.
Scott, Otto. Cei şase secreţi: Nebunul ca martir. Vol. 1,Vol.II Cvartetul nebunului sacru. Columbus, Carolina de Sud: Fundaţia pentru Educaţie Americană, 1979.
Selgin, George A. Teoria sistemului bancar liber: Masa monetară în cadrul emisiunii competitive de bancnote.Totowa, New Jersey: Rowman & Littlefield, 1988.
Seligman, Edwin. Lucrările Academiei de Ştiinţe Politice. Vol. IV, Nr. 4. New York: 1914. p. 3-6.
Sennholz, Hans F. „Marele scandal bancar." The Freeman. Noiembrie 1990, p. 404.
_____ „Marea Depresiune." The Freeman. Irvington-on-Hudson. Martie 1988, p. 90.
_____. Bani şi libertate. Spring Mills, Pennsylvania: Libertarian Press, 1985.
_____. „Vechi mituri bancare." The Freeman. Irvington-on-Hudson, New York. Mai 1989, pp. 175-76.
Seymour, Charles. Documentele personale ale colonelului House. 4 vol. New York: Houghton Mifflin Co., 1926.
Shapiro, Leonard. Revoluţiile ruseşti din 1917. New York: Basic Books, 1984.
Shaw, Archer H., ed. Enciclopedia Lincoln: Cuvintele rostite şi scrise ale lui A. Lincoln. New York: Macmillan Co., 1950.
Shaw, W.A. Teoria şi principiile băncilor centrale. Londra şi New York: Sir I. Pitman & Sons,Ltd., 1930.
Siegel, Barry. Banii în criză: Rezerva Federală, economia şi reforma monetară. Cambridge, Massachusetts: Ballinger, 1984.
Simpson, Colin. Lusitania. Boston: Little, Brown & Co., 1972.
Smith, Arthur. Adevăratul colonel House. New York: George H. Doran Company, 1918. Smith, Vera C. Raţiunea băncilor centrale. Londra: P.S. King & Son, 1936.
Smyth, Albert Henry, ed. Scrierile lui Benjamin Franklin. New York: Macmillan, 1906. Vol. V1I.
Sprague, Irvine H. Salvarea: Relatarea unui iniţiat despre falimentele şi salvările bancare. New York: Basic Books, 1986.
Steffens, Lincoln. Scrisorile lui Lincoln Steffens. New York: Harcourt, Brace, 1941.

Stephenson, Nathaniel Wright. Nelson W. Aldrich în politica americană. New York: Scribners, 1930; New York: Kennikat Press, 1971.
Sumner, William Graham. O istorie a monedei americane. New York: Holt, 1884.
Sutton, Antony C. Cel mai bun duşman pe care banii îl pot cumpăra. Billings, Montana: Liberty House Press, 1986.
Sinucidere naţională: Ajutor militar pentru Uniunea Sovietică. New Rochelle. New York:Arlington House, 1973.
_____. Wall Street şi Revoluţia Bolşevică. New Rochelle, New York: Arlington House, 1974.
_____. Wall Street şi FDR. New Rochelle, New York: Arlington House, 1975.
_____. Wall Street şi ascensiunea lui Hitler. Seal Beach, California: '76 Press, 1976.
_____. Războiul pentru aur. Seal Beach, California: '76 Press, 1977.
Tocqueville, Alexis de. Democraţia în America, vol. II. New York: Alfred Knopf, 1945.
Troţki, Leon. Viaţa mea. New York: Scribner's, 1930.
Turner, Dennis. Când banca ta dă faliment. Princeton, New Jersey: Amwell Publishing, Inc., 1983.
Năţiunile Unite. Raportul din 1985 privind situaţia socială mondială. New York: Naţiunile Unite, 1985.Publicaţia E/CN.5/1985/Rev.1, p. 14.
Vanderlip, Frank A. „De la fermier la finanţator: Poveşti despre mogulii feroviari.” The Saturday Evening Post. 9 februarie 1935, p. 24.
_____. De la fermier la finanţator. New York: D. Appleton-Century Company, 1935.
Vieira, Jr., Edwin.Dolarul Spaniol: Puterile monetare şi dizabilităţile Constituţiei Statelor Unite. New Jersey: Sound Dollar Committee, 1983.
Viereck, George Sylvester. Cea mai stranie prietenie din istorie: Woodrow Wilson şi colonelul House. New York: Liveright Publishers, 1932.
Viola, Herman J. Andrew Jackson. New York: Chelsea House, 1986.
Warburg, James. Lungul drum spre casă. New York: Doubleday, 1964.

Warburg, Paul. Sistemul Rezervei Federale: Origine şi dezvoltare. New York: Macmillan, 1930.Vol. I.
Watt, James G. Curajul unui conservator. New York: Simon and Schuster, 1985.
Weinstein, Allen. Sperjur: Cazul Hiss-Chambers. New York: Vintage Books, 1978.
Weiss, Roger W. „Standardul monetar colonial al statului Massachusetts." Economic History Review, nr. 27, noiembrie 1974, p. 589.
Welles, Chris. Ultimele zile ale clubului. New York: E.P. Dutton, 1975.
Wheeler, George. Pierpont Morgan şi prietenii: Anatomia unui mit. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice Hall, 1973.
_____ „De ce l-am lăsat pe Troţki să plece? Cum a pierdut Canada o oportunitate de a scurta războiul."
Revista MacLeans. Canada, iunie 1919.
Willis, H. Parker. „Eşecul Rezervei Federale." The North American Review. Mai 1929, pp. 547-56.
_____. Scrisori de la Henry Parker Willis către J. Laurence Laughlin. 14, 18 iulie 1912. J. Laurence Laughlin Papers, Biblioteca Congresului, 14 şi 18 iulie 1912.
Wilson, Derek. Rothschild: Averea şi puterea unei dinastii. New York: Charles Scribner's Sons, 1988.
Wilson, R. McNair. Monarhie sau putere monetară. Londra: Eyre and Spottiswoode, Ltd., 1933.
Wrangell-Rokassowsky, Carl. Înainte de furtună. Ventimiglia, Italia: Tipo-Litografia Ligure, 1972.
Yago, Glenn. Obligaţiuni nedorite: Cum au restructurat valorile mobiliare cu randament ridicat corporaţiile americane. New York: Oxford University Press, 1991.